

Một Ngàn Tám Trăm Ngày

Contents

Một Ngàn Tám Trăm Ngày	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	43
8. Chương 8	53
9. Chương 9	61
10. Chương 10	73
11. Chương 11	83
12. Chương 12	91
13. Chương 13	98
14. Chương 14	105
15. Chương 15	111
16. Chương 16	119
17. Chương 17	127
18. Chương 18	135
19. Chương 19	144
20. Chương 20	156
21. Chương 21	168
22. Chương 22	178
23. Chương 23	187
24. Chương 24	198
25. Chương 25	208
26. Chương 26	219
27. Chương 27	226
28. Chương 28	237
29. Chương 29	246
30. Chương 30	256
31. Chương 31	267
32. Chương 32	276
33. Chương 33	284
34. Chương 34	292
35. Chương 35	303
36. Chương 36	311
37. Chương 37	320
38. Chương 38	330
39. Chương 39	338
40. Chương 40	346
41. Chương 41	354

42. Chương 42	361
43. Chương 43	370
44. Chương 44	379
45. Chương 45	387
46. Chương 46	395
47. Chương 47	402
48. Chương 48	410
49. Chương 49	417
50. Chương 50	424
51. Chương 51	431
52. Chương 52	444
53. Chương 53	455
54. Chương 54	464
55. Chương 55	475
56. Chương 56	485
57. Chương 57	496
58. Chương 58	508
59. Chương 59	522
60. Chương 60	536
61. Chương 61: Ngoại Truyện 1	556
62. Chương 62: Ngoại Truyện 2	565
63. Chương 63: Lời Cảm Ơn	574

Một Ngàn Tám Trăm Ngày

Giới thiệu

Editor: Shai. Nhân vật chính: Lý Đạo, Cố Tân. Có khi nào bạn nghĩ được một chuyện tình yêu mà được xuất phát từ m

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-ngan-tam-tram-ngay>

1. Chương 1

Trong căn phòng tối om, bảng hiệu trên vách tường đối diện tỏa sáng.

Tiệm vàng Tường Các.

Người đàn ông thô kệch đưa ngón giữa bấm bàn phím, trên màn hình lập tức hiện ra một khung cảnh khác.

Người đàn ông nói: “Vị trí địa lý tốt, bán vàng ở khu phố sầm uất, trên dưới hai tầng, hơn trăm thước vuông, lượng khách hơn vạn người.”

Phía sau có người nóng lòng muốn xem thử: “Anh, còn chờ gì nữa? Nhiều người như vậy chắc chắn có nhiều thứ hay ho!” Tiểu Ngũ run chân: “Tay bắt đầu ngứa ngứa rồi.”

Vài người đàn ông khác chằm biếm chữ rửa.

Lý Đạo hơi liếc tròng mắt: “Đừng vui mừng quá sớm, có lợi thì có hại, nhiều người quan sát, không tiện ra tay.”

“Cũng chẳng khó khăn gì, nếu so với quá khứ, thì đúng là một đĩa đồ ăn.”

Lý Đạo đặt mông ngồi dọc theo bàn, hơi khựng lại vài giây; “Lần này không giống.”

Trong bóng tối, anh nhìn ra phía sau, mọi người trao đổi ánh mắt, hiểu rõ lòng nhau.

Lý Đạo nói tiếp: “Có cách an toàn đơn giản hơn.”

“Là cách gì?”

Anh nhất thời không đáp, đứng thẳng người, đi đến bên bức tường nhấn bật đèn, giây phút đèn sáng choang, lúc này mới thấy trong căn phòng không lớn còn có bốn người khác.

Một người tuổi không lớn lắm, cùng lắm là mười bảy mười tám, cả người chàng trai trẻ ăn mặc theo phong cách hiện hành, trên mặt còn có vài phần ngây thơ, năm ngón tay phải đặt trên đùi nhịp linh hoạt, động tác bình thường tùy tiện, chính là Tiểu Ngũ vừa nói chuyện.

Người đàn ông ngồi trên ghế trong góc tường cà lơ phất phơ, tướng mạo khí khái khô ngô, xấp xỉ tuổi ba mươi, động tác dứt thuốc ngậm thuốc không mơ hồ, người này là Cố Duy.

Cùng ngồi đối diện trên ghế là Kỹ Cương, anh ta là người lớn tuổi nhất trong căn phòng này, mang mắt kính gọng đen, để râu, trong tóc có lẫn vài sợi bạc, dáng vẻ trầm tĩnh, ánh mắt sâu thẳm, trong đó chứa những điều mà người khác rất khó đoán được.

Người cuối cùng là Hứa Đại Vệ, anh ta có phần cường tráng hơn những người đang ngồi, phần cơ bắp trước ngực và cánh tay rắn chắc, cổ rất lớn, cảm giác tồn tại mãnh liệt nhất, anh ta khề hắt cằm, dáng vẻ có phần khinh người.

Mọi người nhìn về phía Lý Đạo, chờ anh mở miệng.

Lý Đạo nói: “Tiệm vàng Tường Các có một hệ thống bảo vệ cục bộ, một khi dùng sức phá bất kì cánh cửa nào, bộ truyền cảm phía trên sẽ bắt được tín hiệu, ngay lập tức sẽ đánh động đến cảnh sát hơn nữa còn chạm đến chốt điện, quá trình chúng ta đi vào sẽ tức thì được tải lên đám mây, cho dù phá hỏng bộ giám sát cũng vô ích.”

“Có em ở đây, sợ cái gì...” Tiểu Ngũ khịt mũi xem thường, liếc mắt thấy ánh nhìn cảnh cáo của anh, đổi lời sang hỏi: “Ý em là... Có cách gì hay không?”

Lý Đạo dựa tường, lột một mảnh kẹo cao su đưa vào miệng, quai hàm hơi động đập vài cái: “Giám đốc tiêu thụ của tiệm vàng tên Cố Tân, cô ta biết mật khẩu kết sắt.”

“Mẹ kiếp anh cố ý chọn cách động vào con bé!” Cố Duy giương nanh múa vuốt nhảy cẫng lên, cúi người ném thứ gì đó vào Lý Đạo: “Đừng nghĩ đến, tôi nói cho anh biết, không đùa đâu.”

Không khí đột nhiên đình trệ đôi chút.

Trong căn phòng này quả thật không có ai dám làm càn giống như anh ta.

Lý Đạo nhìn anh ta vài giây, thản nhiên rũ mắt xuống, một góc bên hông lưu lại một dấu giày màu xám trắng.

Anh phải nhẹ, vô thức giương mắt nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, rồi nhìn Cố Duy, đề phòng hạ giọng thấp xuống: “Cậu suy nghĩ chút đi, có phải đang che giấu tai mắt người hay không, một hòn đá hại hai con chim?”

Mọi người dùng ánh mắt trao đổi với nhau lần nữa, hiểu ý nhau không thảo luận tiếp.

Lý Đạo hắt cằm nhìn Cố Duy, chờ câu trả lời. Người đó gãi đầu, ngồi xuống, không lên tiếng.

“Lão Kỹ, anh có ý gì không?” Lý Đạo đưa tầm mắt sang chỗ khác, theo thói quen hỏi quan điểm của Kỹ Cương.

Kỹ Cương gật đầu: “Tán thành.”

Đạt được nhất trí, mỗi người chia trách nhiệm ra làm.

Mười mấy phút trôi qua, tiếng nói chuyện dần ngừng lại, kẹo cao su trong miệng Lý Đạo đã không còn mùi vị.

Anh chống mặt bàn cúi sát gần mọi người, hạ thấp giọng: “Sau khi xong chuyện không được đi cửa chính ra xe, đi cửa sau.”

“Sắp xếp xong rồi?” Cố Duy cũng khẽ tiếng.

“Ừ.” Trong cổ họng anh phát ra tiếng cực kỳ nhỏ, vài giây dừng lại, chợt thẳng lưng, giọng nói bình thường: “Trước tiên cứ thế đi. Giải tán.”

Không khí bên trong căn phòng khôi phục lại vẻ tự nhiên.

Nói chuyện đại sự xong, Lý Đạo cúi người nhặt chiếc giày da Cố Duy vừa ném qua, đi đến bên cạnh cửa sổ.

Lý Đạo mở cửa sổ ra, khiến không khí lạnh lẽo tràn vào, anh tiện tay ném chiếc giày da ra khỏi cửa sổ.

Cố Duy trợn to mắt, muốn nổi khùng.

Lý Đạo nghiêng đầu nhả kẹo cao su, liếc mắt nhìn anh ta: “Sau này còn động tay động chân với ông đây, thứ bị ném đi không phải là giày.”

Mọi người cười vài tiếng thoải mái.

“Đôi giày hơn mấy ngàn... Trời đất, em gái nhà anh!” Cố Duy chạy nhanh ra cửa sổ nhìn xuống.

Lý Đạo cười nhạt, nói với ý thích thú: “Tôi không có em gái, cậu thì có.”

* * *

Cố Tân làm ca đêm, thời gian tiệm vàng đóng cửa là hơn chín giờ, thấy phía trước không có khách hàng, người đi đường ở bên ngoài cũng ít dần, cô liền đi đến phòng thay quần áo.

Gần một phút đồng hồ sẽ được tan làm, Cố Tân đẩy cửa sổ ra, châm một điếu thuốc.

Cửa sổ nhìn về phía sau con hẻm, bức tường vừa dày vừa nặng che kín tầm nhìn, không khí trong trẻo lạnh lẽo. Khuỷu tay cô chống trên bệ cửa sổ, hơi ngẩng đầu lên, thả từng hơi khói trong miệng hòa vào đêm tối.

Chưa rút được mấy hơi, lục đục có người đi vào.

Toàn là phụ nữ, tiếng cười nói không ngớt.

Cố Tân dụi thuốc, phẩy mùi còn sót lại bên cạnh, đóng cửa sổ lại.

Nhân viên cửa hàng đi qua khúc rẽ, gặp Cố Tân, lú lú chào cô, đi đến ngăn tủ của mỗi người thay quần áo.

Tán gẫu vài câu, Cố Tân xách túi đeo lên đi ra ngoài trước, đèn trước quầy tiền đã được chỉnh mờ, lão Vương bảo vệ đang kéo cửa sổ lá sách.

Cố Tân đi qua giúp một tay.

Lão Vương cười tít mắt nói: “Bác nhớ hôm nay là ca của Quản lý Phùng mà nhỉ?”

Cố Tân cười nói: “Anh ấy và cháu đổi ca.”

Lão Vương đi đến cửa, ấn điều khiển từ xa đóng rèm cửa lại: “Cậu ta có việc?”

“Không,” Cố Tân nói, “Là ngày mai cháu có việc.”

“Cũng hiếm khi, ngay cả lão già này còn nhìn ra cháu làm việc nghiêm túc hơn Giám đốc Phùng, bình thường xin nghỉ cũng ít.”

Cố Tân không giải thích thêm, cười trừ.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thắng xe chói tai, cánh cửa cuốn khép được một nửa, một chiếc xe hàng khó khăn chặn nửa cửa.

Cố Tân bị tiếng vang này làm cho giật mình run một cái, chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy cửa xe mở toang, phía trên có bốn năm người đàn ông nhảy xuống, thừa cơ cánh cửa chưa khép lại hết liền chạy xông vào.

Bọn họ mặc quần áo màu đen, mang đủ kiểu mặt nạ, mũ trùm và găng tay, không để lộ một chút da và tóc.

Chuyện xảy ra bất ngờ khiến hai người đều ngậy ra, trong vài giây sơ sẩy, lão Vương phản ứng nhanh hơn cô một chút, định lấy súng điện bên hông: “Các người làm gì? Cảnh báo các người mau rời đi, trong tiệm có giám sát...”

Cây gậy trong tay Hứa Đại Vệ vung ra, đánh thẳng một bên đầu lão Vương, chỉ trong chớp lát ông liền ngã nằm dưới đất, không còn biết gì.

Những người sau lưng kéo cửa cuốn xuống hoàn toàn, cả tiệm vàng bị phủ kín trong không gian u ám.

Bên tai Cố Tân toàn là tiếng gậy gộc đập đánh, hai chân cô như bị đổ chì, không có cách nào nhúc nhích.

Người đàn ông cầm đầu nhìn thẳng vào cô, bốn mắt nhìn nhau, cái mặt nạ đáng sợ ấy, đôi mắt đen nhánh như nước sâu, cất giấu tội ác và nguy hiểm ngập tràn.

Thấy cô bất động, anh lạnh nhạt nhếch môi, giọng nói khàn khàn mà bình tĩnh: “Nghĩ gì à? Cướp đây.”

Đồng hồ báo thức giống như chết đột nhiên lên dây cót, gáy Cố Tân tê rần, chợt hít một hơi.

Cô theo bản năng xoay người chạy đi, nhưng bị người kia bắt được, một cánh tay rắn chắc từ phía sau kẹp chặt lấy cổ cô, dùng sức siết chặt, đồng thời một con dao găm dí sát vào cổ cô.

Trong lúc bất chợt một tiếng thét chói tai vang lên, đèn từ cửa phòng thay quần áo. Nhân viên cửa tiệm thay quần áo đi ra ngoài thấy cảnh tượng này, mặt cắt không còn giọt máu, tựa theo vách tường chạy trở về.

Hứa Đại Vệ và Cố Duy chạy theo tiếng động.

“Không được nhúc nhích!”

“Nằm xuống đất cho tao, ngoan ngoãn làm đi!”

Trong tình cảnh hỗn loạn, tiếng sợ hãi phát ra liên tục.

Hứa Đại Vệ là một người đàn ông lỗ mãng, không biết thương hoa tiếc ngọc, tung chân đá ngã một người, thấy bên cạnh có người muốn giở trò, liền tát một cái khiến cô gáy ngã xuống đất.

Anh ta hét: “Tất cả biết điều một chút cho tao, để tay lên đầu!”

“Mày, còn cả mày, qua đây, nhanh tay nhanh chân lên!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, gào thét xin họ đừng làm đau.

Cố Duy hươ hươ con dao găm, hạ giọng hù dọa: “Câm miệng, dao của tao rất sắc mà lại không có mắt.” Anh ta chỉ một người: “Chìa khóa quỳ đưa cho tao!”

Nhân viên kia đã sớm rơi nước mắt đầy mặt, run rẩy mò chìa khóa đưa cho anh ta.

Cố Duy và Hứa Đại Vệ trao đổi ánh mắt, không nói quá nhiều, một người đi thu gom đồ trang sức, một người cầm dây nhựa đến trói mọi người lại.

Cả quá trình thuận lợi hơn so với tưởng tượng, con tin trong tiệm vàng không nhiều, toàn bộ đều bị áp chế, đêm tối có thể che giấu mọi tội ác, quá trình cướp bóc tiến hành yên lặng không một tiếng động.

Hai tay Cố Tân bị người đàn ông kia giữ, bị anh siết không thở nổi, cơ thể đối phương cao lớn rắn chắc lạ thường, gần như nhắc bổng cả người cô lên, sải bước về phía trước, giống như vác một con gà nhỏ không có chút sức lực nào.

“Két sắt ở đâu?”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, môi Cố Tân rất khô, cổ họng chua chát như muốn nôn: “Sau... phía sau.”

Người đàn ông buông cánh tay ra, chìa vào sau lưng cô, để cô dẫn đường: “Thả lỏng đi, nghe lời tôi tuyệt đối không tổn thương cô.” Giọng nói rất êm đềm, trầm và rất thấp, nghe không ra nửa điều gấp gáp hay sợ hãi.

“Tôi... tôi không biết mật khẩu cửa chống trộm...”

“Đừng đùa bỡn bịp bợm.” Anh ta nói rõ từng chữ: “Giám đốc Cố.”

Hồ hấp Cố Tân chậm lại, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, cúi đầu xuống: “Mật khẩu chỉ có... a...”

Trong phút chốc, một cơn đau nhức tấn công, tóc cô bị anh ta dùng sức hung ác kéo về phía sau, đầu bị buộc phải ngẩng lên cao.

Giọng nói hần chuyển từ trầm thấp sang sắc bén lạnh như băng cạ vào da cô: “Sự kiên nhẫn của tôi không nhiều, đừng để tôi ở đây vẽ vài đường lên khuôn mặt bé nhỏ của cô.” Anh sát lại gần cô, có thể nghe được cả tiếng thở, cô đứng lúc ngửi được mùi bạc hà thoang thoảng.

Sức lực trên cánh tay người đàn ông tăng thêm vài phần.

Cố Tân mở to mắt, đau đến tắt tiếng. Trong khoảnh khắc đó cô biết rằng, sự trầm tĩnh của đối phương cuối cùng cũng hóa thành một tên bạo đồ, không biết thời thế hoặc mấy trò đùa bỡn thông minh vặt, sợ rằng quay đầu lại phần thua thiệt vẫn là mình.

“Mật khẩu là bao nhiêu?”

“...1, 3, 3, 346, 6, 327...0...”

Anh ta lại cười khê, “Đọc số điện thoại à?” Giọng nói chợt chậm lại, tựa như an ủi: “Đừng khẩn trương, nói rõ ràng lại.”

“...13...”

“Ừ, rồi tiếp theo?” Anh hạ giọng khích lệ.

“13463290.”

“Tám số?”

Cố Tân cắn chặt môi, khê gật đầu.

Lý Đạo nghiêng người nhìn cô vài giây, nhấn mật khẩu, một tiếng “tinh” nhỏ vang lên, cửa mở ra. Anh nhấn mở đèn, chỉ thấy trong xô xĩnh của căn phòng có một cái tủ sắt cao.

Anh kéo cô đi vào, lúc này không phí nhiều lời, cô ngoan ngoãn đi vạy mật khẩu.

Bên trong là tiền giấy, vàng và một số đồ trang sức ở trước quầy thu. Lý Đạo bỏ ba lô xuống, tay chân nhanh nhẹn lùa hết đồ đâu vào đấy.

Trông mắt anh ta nhúc nhích, tay anh ta vẫn không ngừng: “Bày trò khôn vặt thì đừng trách tôi không khách sáo.”

Bước chân Cố Tân ngừng lại, đứng ở phía sau anh, hai tay mồ hôi nhễ nhại siết chặt, toàn thân chỉ còn chút sức chèo chống.

Cô liếm đôi môi khô khốc, liếc nhìn máy báo động không phát ra tiếng dưới góc bàn: “Các anh... có phải lấy tiền xong... sẽ đi không...”

“Chẳng lẽ ở lại qua đêm?”

Cố Tân nuốt nước miếng một ngụm: “Sau đó... làm gì chúng tôi?”

“Giết người diệt khẩu.”

Sống mũi cô cay xè, ở đây trải qua chuyện như vậy, trong lòng cô càng sợ hơn: “Chúng tôi không nói gì hết, cầu xin anh... bỏ qua cho chúng tôi.” Cô thấp giọng mềm mại, giọng nói run rẩy như con cừu non, mang theo dáng vẻ của cô gái nhu nhược khóc tỉ tê.

Lý Đạo ngừng lại một chút, khơi dậy lòng trêu chọc: “Muốn để lại mạng sống cũng được, cắt lưỡi móc mắt tôi mới yên tâm.”

Cả người Cố Tân xụi xuống, dựa vào mặt bàn đỡ người. Cô lại liếc nhìn cái máy báo động, chỉ có hai ba bước, gần đây có trạm cảnh sát, sau khi báo án họ sẽ chạy nhanh đến.

Cố Tân nhìn chằm chằm gò má của anh, cắn chặt hàm răng, thử đi theo hướng kia dò tìm người kia, ngón tay lạng lẽ không một tiếng động lướt qua.

Đầu cô đầy mồ hôi lạnh, quên cả thở, khi sắp chạm được nút ấn, thì cảm thấy có vật cứng cấp đánh úp vào sau gáy cô, đầu óc còn chưa tiếp nhận được thì đã cảm thấy cơn đau ở cổ, sau cổ cô lại bị đánh lần nữa, cô gần như không phát ra bất kỳ âm thanh nào, trong nháy mắt mất đi tri giác, cả người hoàn toàn ngã xuống.

Anh liếc mắt nhìn cô.

“Cõng ra.” Anh lạnh mặt, hạ thấp giọng.

Lúc này Cố Duy đẩy cửa vào, nhìn thấy người dưới đất, trợn to mắt: “Mẹ kiếp, anh đánh nó!”

Lý Đạo mặt không cảm xúc buộc chặt ba lô, đeo lên sau lưng.

Cố Duy cao giọng: “Nó là em gái của tôi, anh còn hạ thủ?”

“Đừng có ở đây nói nhảm vớ vẩn.” Lý Đạo nói: “Nhanh công người đi đi.”

Không phải thời điểm để so đo, Cố Duy nghiêng răng, cúi người ôm Cố Tân.

“Tiểu Ngũ xử lý xong thiết bị giám sát chưa?” Lý Đạo hỏi.

“Rồi.”

“Những dấu vết khác?”

“Cũng xong rồi.”

“Bọn họ đâu?”

“Còn chờ anh.”

Lý Đạo nghe vậy sai bước đi ra, Cố Duy công Cố Tân, tiện tay cầm túi xách của cô, theo sát phía sau.

Mấy người đang ở trong phòng tụ họp, dùng ánh mắt ra hiệu lẫn nhau, không đi cửa chính, nhanh chóng theo phòng thay quần áo đi ra con hẻm phía sau.

* * *

Hai mươi phút trôi qua, trên con đường vắng lặng không bóng người.

Chiếc xe hàng vẫn im ắng đậu trước tiệm vàng Tường Các, lâu thật lâu không thấy có người đi ra.

Đầu hẻm có một cái bóng đen, dáng người cao gầy, kéo kín vạt áo trước, tựa như người đi đường ngang qua tiệm vàng, liếc nhìn cánh cửa sập khép chặt như không có chuyện gì xảy ra, không hề dừng lại, cho xe đi về phía đường bên kia.

Người cao gầy gọi điện thoại, thấp giọng nói: “Nói với Quách gia, tình huống không được đúng lắm, bọn người Lý Đạo đã đi vào được hai mươi phút, trong tiệm vàng không có động tĩnh gì.”

2. Chương 2

Bóng đêm dày đặc, một chiếc Prado màu bạc chạy trên đường xe rộng rãi.

Hứa Đại Vệ lái xe, Lý Đạo ngồi cạnh ghế lái, phía sau là Cố Duy, Kỷ Cương và Tiểu Ngũ.

Không khí bên trong chiếc xe rất nghiêm túc, cho đến khi đi đến khu thành cũ, mới dần nghe được tiếng

hô hấp dồn dập và âm thanh huyền ảo.

Mọi người cuống cuồng hủy thẻ điện thoại, bẻ gãy, tiện tay ném ra ngoài cửa sổ xe, thay thẻ mới.

Lý Đạo điều chỉnh tư thế ngồi, hai chân dạng rộng, dựa đầu vào ghế.

Kỷ Cương đưa thuốc đến: “Hút một điếu?”

Lý Đạo lắc đầu.

Cửa sổ sau hé ra một chút, không lâu sau, mùi thuốc lá nhàn nhạt bay đến.

Lý Đạo hít vào mũi, nghiêng đầu, cũng kéo cửa kiếng xuống, phun miếng kẹo cao su trong miệng ra.

Giọng Tiểu Ngũ có phần hưng phấn: “Lão Kỷ, cho em một điếu.”

“Lông còn chưa đủ dài, ăn nhậu chơi gái đánh bài mọi thứ đều đến lượt cậu.” Cách Cố Duy, Kỷ Cương ném bao thuốc lá qua.

“Ai nói thế.” Tiểu Ngũ nhận lấy, cứng cổ cãi: “Thứ khác em cũng biết, chỉ có điều không ham quá thôi...” Nói xong câu cuối cùng cậu ta giải đầu một cái, giọng nhỏ dần.

“Nói vậy thì tiểu tử cậu còn chưa ** à?”

Cố Duy tiếp lời, kèm theo tiếng cười, Lý Đạo cũng cong cong khóe môi.

“Muốn ** còn chưa phải là chuyện trong phút chốc, phải nhìn tiểu gia đây có muốn hay không.” Tiểu Ngũ giả vờ khinh thường, vội vàng nói sang chuyện khác: “Hôm nay một mình không khó lắm, cũng không quá nghiện, sau này muốn thì cứ như vậy xem như chẳng có ý nghĩa gì...”

Tiểu Ngũ nhao nhao muốn thử, bỗng dưng không lên tiếng, cả khoang xe thoáng chốc yên tĩnh lại, lúc này cậu ta mới ý thức được mình nói sai, trong lòng lộp bộp một tiếng, vô thức ngẩng đầu nhìn Lý Đạo.

Lý Đạo nhìn cậu ta trong gương khê liếc một cái, mím chặt môi, không nói gì, gương mặt lạnh tanh bị ánh đèn bên đường chiếu khi ẩn khi hiện.

Tiểu Ngũ dùng cùi chỏ đẩy Cố Duy, trộm nháy mắt với anh ta.

Cố Duy thềm mắng, nói hòa giải: “Coi như là thâu tóm hoàn hảo.” Mở sang chuyện khác: “Chỉ có điều, cũng chẳng thấy ai được vui?” Anh đắc ý nhướn mày, cố làm ra vẻ bằng cách đạp chân lên lưng ghế: “Hứa Đại Vệ cậu kiểm chế chút, em gái tôi còn ở cốp sau đây.”

Tầm mắt Hứa Đại Vệ nhìn thẳng phía trước, vẫn đang chuyên tâm, bị anh ta hù một câu như thế, tức giận: “Phiền anh đến mở ra.”

“Tìm luyện đúng không!”

“Luyện đây!” Hứa Đại Vệ cất giọng.

Lý Đạo hơi quay đầu, mở miệng nói đều đều: “Đừng có xem thường người khác, tôi bẻ gãy chân cậu.”

“Chân tôi chọc giận gì anh à?”

“Nó đạp xe tôi, trầy lớp da, cậu nói tôi có nên bẻ không?”

Cố Duy không phục: “Làm sao biết tôi phần khích đến vậy đâu! Tại sao anh không nói người khác?”

“Người khác không thiếu nợ, cậu thiếu.”

Cười trách mắng không ngừng, bầu không khí quay lại.

Lý Đạo chợt nhớ đến một chuyện: “Lão Kỹ, chị dâu mang con đến Ninh Quan chưa?”

Kỹ Cương nói: “Đến rồi, ngày hôm qua anh bảo bọn họ đi trước, tìm một khách sạn gần sân bay đợi, ngày mai gặp nhau ở sân bay.”

Lý Đạo gật đầu, “Sắp xếp xong là được rồi.”

Đi được một đoạn đường, “Anh Đạo.” Hứa Đại Vệ đột nhiên trầm giọng: “Phía trước có cảnh sát.”

Mọi người đều thất kinh trong lòng, căng cứng người, nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm.

Không xa phía trước có hai chiếc xe cảnh sát đậu, ánh đèn xanh đỏ trong bầu trời đêm thay nhau chiếu sáng, cảnh sát đứng ven đường, đang chặn xe ra khỏi thành phố.

Hứa Đại Vệ cho xe chạy chậm, giọng nói hơi run sợ: “Có muốn quay đầu không?”

Con người đen nhánh sắc bén của Lý Đạo chớp mắt một cái, kéo ống tay áo nhìn đồng hồ đeo tay xem giờ, cả người nằm trên ghế, không biết tính toán điều gì, khiến người ta không thể nào đoán ra được.

Xe vẫn chậm rãi đi về phía trước, anh không mở miệng, Tiểu Ngũ ở phía sau ngồi không yên.

“Anh, làm gì đây?”

Lý Đạo mở miệng: “Chạy về phía trước.”

“Cái gì?” Cố Duy không khỏi dồn cả người về phía trước: “Đạo cụ quần áo và vàng đều ở sau cốp xe, huống hồ còn có một người lớn, một khi bị lục soát, tối nay cũng chỉ khai báo. Hay là về trước đi, nghĩ cách khác ra khỏi thành phố... Anh đừng có nói chuyện ngược lại chứ!”

“Bây giờ quay đầu càng thêm nghi ngờ.” Lý Đạo trầm mặc nửa giây: “Xảy ra chuyện chưa được một tiếng, cả đám người ở trong đó đều bị trói, trốn không được, lão già bị đánh ngất cũng không tỉnh lại nhanh đến vậy, chắc là chưa có ai báo cảnh sát.”

Ánh mắt Lý Đạo chăm chú nhìn phía trước, “Bây giờ điều chúng ta kiêng dè không phải là cảnh sát, mà là người của Quách Thịnh, một khi hắn biết chúng ta phản bội,” Nói đến đây anh ngừng lại một chút, nhìn Cố Duy qua kính chiếu hậu: “Hơn nữa còn phát hiện tình nhân nhỏ của hắn cũng mất tích, sợ rằng sẽ chọn cách hành động ngay lập tức, cho nên bây giờ phải rời khỏi thành phố.”

Cố Duy trừng mắt, áp ứng: “Đừng nhìn tôi, là cô ấy muốn đi theo.”

Lý Đạo không phát biểu, hơi nghiêng đầu ra hiệu với Hứa Đại Vệ, Hứa Đại Vệ nghe những lời anh nói vừa rồi, suy nghĩ kỹ càng, khi đi đến dòng xe chạy thì tăng tốc.

Lý Đạo: “Cứ ngồi vững vàng, biểu cảm đừng lộ quá.”

Vài năm như thế, mỗi người đều sống qua ngày mà có một lưỡi dao treo trên đầu, rất sợ con dao nhỏ trên đầu rút xuống, cũng chỉ mất mạng.

Từ từ đến gần.

Lý Đạo đưa mắt dời đi, thả lỏng bả vai: “Kiểm tra nồng độ rượu.”

Mọi người lúc này mới thở ra một hơi.

Hứa Đại Vệ hướng về phía máy kiểm tra nồng độ, biểu cảm tương đối lạnh lùng.

Những người bên trong xe ánh mắt vẫn phờng bị như trước, nhìn viên cảnh sát giao thông một câu một chữ như có tật giật mình, rất sợ anh ta nổi hứng đi ra sau cốp xe kiểm tra.

Cảnh sát giao thông liếc nhìn bên trong, “Thối lần nữa.”

Hứa Đại Vệ làm theo.

Đối phương nhìn con số trên màn hình: “Được rồi, đi đi.”

Hứa Đại Vệ vẫy tay gạt đầu.

* * *

Mười giờ rưỡi tối, cảnh sát nhận được điện thoại báo án, lúc chạy đến là mười phút sau.

Bốn phía tiệm vàng bị kéo dải ngăn cách, đèn cảnh sát lóe sáng, có người đang băng bó cho lão Vương, viên cảnh sát đứng bên cạnh hỏi rồi ghi chép.

“Tôi chuẩn bị đóng cửa... thì...” Ông ngồi trên bậc thang, đau đến sít răng một cái: “Có vài người đàn ông xông vào, tôi thấy tình huống không ổn, định cầm súng bắn điện bên hông dọa bọn họ, nhưng chưa nói xong câu, đã bị đánh ngất.”

Viên cảnh sát hỏi: “Có thấy rõ tướng mạo bọn họ không?”

“Không rõ, che kín hết mặt mũi.”

“Tổng cộng có mấy người?”

“Bốn... không không... năm?” Lão Vương khó khăn: “Không đúng, hình như là bốn... Tôi nhất thời không thấy rõ nữa.”

Có người vỗ vai viên cảnh sát từ phía sau, viên cảnh sát quay đầu: “Đội trưởng Chu.”

“Thế nào?”

Viên cảnh sát theo Chu Tân Vĩ vòng qua xe hàng, tiến vào tiệm vàng: “Xe hàng hình như dán đệm trước cửa, bọn chúng lợi dụng điều này che mắt bên ngoài để tiến vào tiệm vàng, video giám sát đều bị hủy hết, phần lớn mất đồ trang sức và vàng, bởi vì đã qua thời gian kết toán, nên tiền mặt không nhiều.”

“Có nhân viên bị thương không?”

“Lúc ấy đã đóng cửa, cho nên không có khách hàng, vài nhân viên bị kẹt trong phòng thay quần áo, không bị thương, nhưng bị dọa không nhẹ.” Viên cảnh sát chỉ xuống phía sau: “Người báo án là bảo vệ Vương Vinh Phát, bị người ta đánh ngất xỉu, trước mắt thì tình trạng sức khỏe bình thường.”

Chu Tân Vĩ gạt đầu một cái, kéo cánh cửa chống trộm quan sát một lúc.

Viên cảnh sát nói: “Trên cửa không có dấu vết cạy phá hay hư hại, bên trong két sắt cũng hoàn hảo không sút mẻ gì, đều là dùng mật khẩu mở ra.”

Viên cảnh sát hơi ngừng một lát, nhìn về phía anh.

Viên cảnh sát không nói.

Chu Tân Vĩ: “Cậu tiếp tục đi.”

“Chúng tôi vừa hỏi thăm nhân viên ở hiện trường, có một con tin bị bọn chúng bắt đi.”

“Là ai?”

Viên cảnh sát nói: “Là Cố Tân.” Anh ta cầm tài liệu trên tay đưa tới: “Là giám đốc tiêu thụ của tiệm vàng này, 23 tuổi, sống một mình, thuê nhà số 13 trên đường Quế Lâm, chúng tôi điều tra cô ấy chỉ có anh trai là người thân, cũng ở thành phố này, tên là Cố Duy. Ban trai Thượng Gia Vĩ, không quá một tháng trước đã chia tay.”

Chu Tân Vĩ liếc nhìn tài liệu: “Tình trạng Cố Duy thì sao?”

“Tin tức về anh ta tương đối ít, 28 tuổi, không có nghề nghiệp, nhưng có thể tra ra được địa chỉ gia đình.”

Chu Tân Vĩ hơi trầm tư: “Trước tiên liên lạc với Cố Duy, phải cố gắng trấn an tâm trạng người thân, trừ việc này ra, xem anh ta có thể cung cấp một ít thông tin không, giúp chúng ta mở rộng điều tra.”

“Vâng.”

“Còn có gì khác không?”

Viên cảnh sát lắc đầu: “Bọn chúng là người tay chân nhanh lẹ, không để lại bất kỳ miếng da mảnh tóc hay vụn tay để chúng ta làm đối chiếu DNA. Phía Tiểu Lưu đang xem phía sau.”

“Được, tôi đi xem thế nào.”

Chu Tân Vĩ đem xấp tài liệu trả lại cho anh ta, khóa chặt nút áo, đẩy cửa ra sau.

Trong con hẻm cũ được ánh đèn pha chiếu sáng choang, anh ta gọi lại: “Tiểu Lưu.”

Tiểu Lưu chạy đến.

“Bên phía cậu có tiến triển gì không?”

Tiểu Lưu nói: “Cả một khu lớn này đều được chính phủ quy hoạch và khu di dời, rất lâu trước đây đã không có người ở, chỉ có ở đầu hẻm có bảo vệ, nhưng bọn chúng không chạy đi hướng đó.”

“Tổng cộng có bao nhiêu đường đi thông ra quốc lộ?”

“Bốn đường.”

“Không thể đi bằng đường tắt, tìm camera giám sát đường lớn thì thế nào?”

Tiểu Lưu khó xử nói: “Khu vực này quả thật bị khai phá quá lớn, bọn chúng rất có thể không đi bằng bốn con đường này, có thể qua lỗ hổng trên tường hoặc chuồng chó mà trốn thoát, cho nên theo dõi bằng camera cũng chẳng được gì.”

Mượn ánh sáng trên đỉnh đầu, Chu Tân Vĩ nheo mắt nhìn.

Những căn nhà trước mặt thua thốt đến đáng thương, khắp nơi toàn là bức tường bị sụp đổ và một đồng gạch vỡ, cây đại cỏ khô từ trong khe hở chui ra, rác bẩn và nước thối vương vãi khắp nơi, một đồng đổ nát.

Tiểu Lưu do dự hỏi: “Anh xem, có phải là nhóm người đó làm không?”

Tiểu Lưu chỉ tay, những năm gần đây bên trong tỉnh vốn có một nhóm trộm cắp nổi tiếng, bọn chúng tổ chức có âm mưu, nhằm vào nhóm triển lãm đấu giá đá quý, là bọn tội phạm có chỉ số thông minh cao. Quá trình tiến hành của bọn chúng cẩn thận bí hiểm, tương mạo không rõ, thân phận không ai hay, thành viên chủ chốt cũng chẳng ai biết, kết thúc gọn gàng, không lưu lại chút dấu vết nào.

Chu Tân Vĩ là đội trưởng hai đội điều tra, chủ yếu phụ trách vụ án này, cho đến hôm nay, vẫn không có đầu mối.

“Phương pháp gây án không giống.” Nhắc đến bọn chúng, ánh mắt Chu Tân Vĩ tối đen lại: “Bọn chúng sẽ

không chọn người hành động trong tình huống này, vài năm gần đây, chỉ đạo không cướp bóc, mảnh khỏe gọn gàng có sắp xếp, không giống với cách làm không có sắp xếp như hôm nay.”

Tiểu Lưu gật đầu một cái.

Anh ta khẽ thở dài: “Mau mau liên lạc với cảnh sát giao thông và các ngành liên quan, phỏng tỏa đường cao tốc, trạm xe lớn.” Anh ta dừng một lúc: “Nói với bọn họ, điểm mấu chốt cần khám xét là một cô gái tên Cố Tân.”

“Vâng.”

Đúng lúc này, Hứa Đại Vệ lái chiếc Prado, đã sớm chạy thoát.

Anh ta nhấn mạnh chân ga, tốc độ chạy tăng đến một trăm hai, bỏ xa dãy thành phố ra phía sau.

Đèn đường vụt qua thân xe, nhanh như điện chớp, như một dòng nước chảy.

Một tiếng sau, giảm tốc độ, đi đến Ninh Quan.

Xe dừng ở bên ngoài một khu dân cư, mở cốp sau ra, Tiểu Ngũ và Kỷ Cương ôm đồ đi vào trước.

Cố Tân bị đẩy vào tận bên trong, có vẻ như sắp tỉnh lại, hai mắt mở ra vài giây, không chống cự được bao lâu, lại bất tỉnh rơi vào giấc ngủ sâu.

Cố Duy thả lỏng cơ thể căng thẳng, thở nhẹ một hơi, cẩn thận ôm cô ra, đi về phía cửa.

Hứa Đại Vệ đi ra sau khoảng đất trống xử lý đồng quần áo, anh đổ xăng, quẹt lấy một điếu thuốc, khi vừa hút xong, búng nó ra ngoài.

Trong khoảnh khắc ấy, trên cánh đồng cỏ hoang, ánh lửa bùng lên.

Chân trời như được thấp sáng, bụi nhỏ li ti và khói mù mịt hòa quyện nhau bay lên không, như vô vàn con bướm màu đen, cánh đập nước, chạy trốn tứ phía.

Lý Đạo cho tay vào túi đứng cách đó không xa, hơi khom lưng, hai chân mở rộng, ngọn lửa bùng cháy hiện trong hai tròng mắt anh.

Người khác không biết anh đang nghĩ gì trong đầu.

Ánh mắt anh rất sâu, nhìn hồi lâu cũng không dời tầm mắt đi, cho đến khi có một đôi tay từ phía sau trượt đến, níu giữ trên eo anh.

“Em biết mà, anh sẽ bình an quay về.”

Lý Đạo không nhúc nhích, cũng không quay đầu, “Tất cả bình thường?”

“Ừm.” Gò má người phụ nữ dán lên tấm lưng rộng của anh, cách lớp quần áo, vẫn có thể cảm giác được chỗ xương ngay sống lưng anh lõm sâu xuống: “Em ở nơi hẻo lánh thế này, có thể có gì không bình thường chứ?”

“Bình thường là tốt rồi.”

Người phụ nữ tên là Đỗ Quảng Mỹ, có mái tóc dài xõa qua vai, trang điểm tỉ mỉ, trên người chỉ mặc mỗi một bộ quần áo ngắn mỏng manh, khéo léo khoe đường cong.

Cô ta áp sát vào cơ thể anh, ngẩng đầu cao nhìn anh: “Mấy giờ qua chịu đựng khó khăn lắm đấy, đúng là một ngày bằng cả năm.” Đỗ Quảng Mỹ khẽ nhú mi tâm: “Em rất lo lắng cho anh.”

Lý Đạo rút tay ra khỏi túi quần, nhéo chóp mũi cô một cái: “Em còn có trái tim à?”

Anh cười khẽ, nhưng mang theo vài phần ngả ngớn nguội lạnh.

Đỗ Quảng Mỹ cũng chẳng thềm để ý, nhắm mắt nhắm mày, ép sát người tới, ngực hơi ưỡn, như có như không chà xát lồng ngực anh một cái, “Nhìn cách anh nói với em đi, cái ruột gan vô tâm sợ rằng có người khác rồi.”

Ánh mắt Lý Đạo rời khỏi gương mặt cô, hơi di chuyển xuống: “Muốn?”

“Chẳng lẽ anh không muốn?”

Lý Đạo nhìn cô vài giây, gỡ người ra, cúi đầu bước đi về phía trước: “Vào nhà đi.”

3. Chương 3

Cố Tân tỉnh lại chỉ thấy một mảng đen ngòm trước mắt, cô đang đắp chăn nằm trên giường, xung quanh là mùi rất lạ. Đầu tiên đầu óc cô trống rỗng, đến khi nhớ lại cái sự cố tối nay, đôi mắt cũng dần thích ứng được với bóng tối.

Liếc mắt thấy có bóng người, như ma như quỷ lơ lửng bên cạnh cô, trái tim cô run rẩy, theo bản năng bật người dậy, mồm gào thét.

Màn đêm rất yên tĩnh, tiếng thét gay gắt của cô quá chói tai.

Bóng đen bên cạnh đột nhiên nhảy căng lên, nhào đến phía trước bịt miệng cô.

“Suyt! Đừng hét, đừng hét, tất cả mọi người ngủ rồi.”

Sự sợ hãi khiến Cố Tân né về phía sau, sau đó phát hiện tay chân mình không bị trói, liền lập tức quơ quào tức giận với cái bóng trước mặt.

“Xùy!” Người nọ tay chân luống cuống: “Tân Tân, là anh!”

Nghe được tiếng gọi này, Cố Tân ngừng lại một lát.

Ánh trăng mờ nhạt, nhưng cũng đủ để mắt nhìn thấy, hành động và lời nói đều ngưng bật, chỉ có tiếng thở hỗn loạn.

Bóng đen rút cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm: “Em có thể đừng hét không, bà cô nhỏ của tôi.” Anh ta lau mồ hôi, nói khẽ: “Bây giờ anh bỏ tay ra, đừng phát ra tiếng động gì lớn, đám người kia vừa ngủ...”

“Cố Duy?” Cô muốn xác nhận.

Giọng Cố Duy bỗng dưng bị mắc kẹt.

Anh không dám nhìn thẳng đôi mắt trong bóng tối ấy, chần chừ vài giây, sờ mũi một cái: “Ừ, là anh.” Giọng nói trở nên nhỏ dần.

“Tối nay, là anh?”

Cố Duy biết cô hỏi chuyện cướp tiệm vàng tối nay, né tránh ánh mắt cô, chột dạ gật đầu một cái, ý thức được rằng có thể cô không nhìn thấy, nên trả lời lại rất khẽ.

Cố Tân kiềm nén sức lực, khống chế cơ thể đang phát run, cô biết Cố Duy đã làm rất nhiều chuyện thương thiên hại lý, cô không nghĩ rằng có một ngày lại dính líu đến mình. Mất vài giây để tiêu hóa chuyện này, Cố Tân đột nhiên kéo chân ra, hai chân mò tìm giày dưới đất.

“Em muốn làm gì?”

“Em về nhà.”

“Chờ một lát, em nghe anh nói đã.” Anh ta tiến lên cản lại.

“Cút ngay.”

Cố Tân đẩy anh ta, thẳng thừng nhảy xuống đất, lảo đảo chạy về phía trước.

“Cố Tân!” Anh ta thấp giọng, kéo người quay trở lại, không mạnh không nhẹ ấn cô ngồi lại xuống giường:
“Em có thể nghe anh nói vài câu trước được không?”

Cố Tân ngược mắt căm phẫn trợn nhìn Cố Duy, trong bóng tối đều là hơi khí tức giận của cô.

Cố Duy kéo cái ghế ngồi trước mặt cô, im lặng vài giây: “Anh đưa em đi khỏi nơi này, được không?”

“Đi nơi nào?”

“Xuất cảnh.”

Cố Tân cười lạnh một tiếng: “Tại sao em phải đi theo anh?”

“Lần này đi ra ngoài mãi mãi không quay lại nữa, chỗ này không có người thân, anh không thể bỏ mặc em ở lại đây được.”

“Cho nên dùng cách kia?”

“Tiện đường...” Giọng nói anh ta rõ ràng, đổi cách nói khác: “Anh biết tính em, nếu bàn bạc trước em chắc chắn sẽ không đồng ý với anh...”

“Em không đi đâu cả.” Cố Tân bỗng nhiên cao giọng.

“Em nghe anh...”

“Anh không phải anh trai em! Hai chúng ta đã sớm không còn quan hệ!” Cố Tân kích động nhảy cẫng lên, quỳ thẳng trên giường: “Nhìn những chuyện thất đức mà anh đã làm những năm qua mà xem, có chỗ nào xứng đáng làm anh trai em? Trước đây em muốn anh đừng làm việc phạm pháp nữa mà hãy tìm một công việc chân chính, thì anh đang làm gì? Bây giờ anh chạy đến nói chuyện tình thân với em, có phải nói chuyện đạo lý giả hình lúc này quá muộn rồi không? Những đồng tiền không phải do sức lao động của mình mà có, thủ đoạn bịp bợm mà anh còn an tâm thoải mái, không sợ một ngày gặp báo ứng à?”

Đôi môi nhỏ mà rất tròn tru, bật ra những lời tố cáo, đôi mắt đỏ bừng, càng ngày càng lấp lánh.

“Đúng vậy đúng vậy, anh xin lỗi em.” Cố Duy biết cô uất ức, không cãi lại câu nào, chỉ nói: “Đây là lần cuối cùng, sau này anh đảm bảo rửa tay gác kiếm, chúng ta cùng nhau rời đi sống qua ngày thật tốt.”

Cố Tân sứt sứt mũi: “Đây không phải là lần thứ nhất anh nói câu này.”

“Lần này là thật.”

“Em không tin.” Cô đẩy anh ra.

Đang ồn ào, tranh cãi chưa xong, thì khi không được báo trước, căn phòng sáng choang.

Cố Tân một chân quỳ trên giường, chân còn lại trụ dưới mặt đất, ánh mắt bị kích thích, theo bản năng giơ tay lên che chắn.

Im lặng vài giây, “Hơn nửa đêm, ở đây còn hát hò cái gì?” Giọng nói trầm thấp và lười biếng.

Cố Tân hơi khựng lại, bỏ tay ra, nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa.

Đập vào mắt là một thân hình cường tráng trần trụi. Phần thân trên không mặc áo, nước da gầy với màu lúa mạch mơ hồ bóng loáng dưới ánh đèn, cổ và ngực có vài chỗ đỏ ửng không bình thường; phía dưới mặc quần jean, không có thắt lưng, hờ hững quần lầy hông, từ phần rốn trở xuống có thể thấy phần lông hết sức dày đậm, khi hô hấp, cơ bụng mang theo cảm giác tràn đầy năng lượng.

Ánh mắt Cố Tân né sang chỗ khác, không nhìn được lại ngược nhìn mặt anh ta.

Lông mày sắc, sống mũi cao, đôi mắt sâu hút.

Đầu óc Cố Tân bùng nổ, lúc này chợt nhận ra đôi mắt ấy.

Tay người đó còn dừng lại ở công tắc đèn trên tường, thấy cô đưa mắt qua, tầm mắt cũng dính chặt cô.

Chẳng biết tại sao, cái dáng vẻ hung hăng khi đối diện với Cố Duy của cô trong nháy mắt liền thu lại, cắn chặt môi dưới, vô thức trốn tránh ánh mắt.

“Không ngoan à?” Lý Đạo nhìn cô hơi hạ cằm xuống, nhưng đang hỏi Cố Duy.

Cố Duy vuốt mặt, vừa rồi bị dày vò chảy không ít mồ hôi: “Không có chuyện gì, thuyết phục được rồi.”

“Roi của Đại Vệ ở trên xe, có cần không?” Lời này tuyệt đối không phải đùa, giữa chân mày anh cất chữ xuyên dễ dàng nhìn thấy, nhưng bị quấy rầy, biểu cảm như mất hết kiên nhẫn.

“Chỉ thêm phiền phức.”

Lý Đạo: “Cậu đi ra ngoài trước đi.”

Cố Duy nhìn Lý Đạo một lúc, rồi nhìn về phía cô nhất thời không biết cách nào, thế là cầm đầu đi đến cửa.

Lý Đạo dựa bên cạnh cửa, mở miệng nói với cô: “Anh cô nuông chiều cô không có nghĩa là người khác cũng tốt tính, cổ họng bị siết chặt thì nói một tiếng, tôi giúp cô thả lỏng.”

Bàn chân đạp đất của Cố Tân không tự chủ rụt nhẹ một cái, nhìn anh ta, đôi mắt Lý Đạo màu đen nhưng lạnh lẽo, sâu như đầm nước không thấy đáy, khi nhìn chăm chăm người ta, khó mà tránh được cảm giác bị chèn ép, rất cứng cõi.

Cô vốn mềm miệng lạnh lợi cũng không dám lên tiếng, ảo não cúi thấp đầu.

Lý Đạo chỉ cô: “Đi ngủ.”

Cố Tân co rút người.

“Cho cô ba giây.”

Cô chỉ cảm thấy chóp mũi mình chua xót đến đáng thương, rút chân lại, im lặng bò lên giường.

Lý Đạo tắt đèn, Cố Duy dán người lên khe cửa nói khe khẽ: “Tân Tân, em ngủ một giấc đi, có chuyện gì sáng mai chúng ta nói sau.”

Anh ta cẩn thận khép cửa, khóa lại, thăm thở dài, không có dáng vẻ phách lối như bình thường.

“Thật có tiền đồ.” Lý Đạo xoay người quay về phòng.

Cố Duy ngẩng cao đầu, khinh người: “Anh không có em gái, anh không hiểu.”

Lý Đạo cười như có như không, vừa đi vừa kéo khóa quần, lúc vào phòng, Đỗ Quảng Mỹ vẫn còn giữ tư thế

như vừa rồi, trên người có thêm tấm trải giường, nằm sấp trên giường, cái miệng nhỏ đang hút thuốc.

“Cô gái kia đúng là ồn ào.” Cô cười nói.

Lý Đạo không lên tiếng, cởi quần jean ném sang một bên, cánh tay đặt sau gáy nằm xuống, bỗng nhiên bị mất hứng, nhắm mắt lại.

Đỗ Quảng Mỹ ngẩn người.

Tay cô thuận thế sờ hông anh: “Chúng ta... chưa xong mà?”

“Tự chơi mình đi.”

Đỗ Quảng Mỹ cười cười đánh anh, hít vào một ngụm khói, khẽ nâng cằm, chu môi thổi qua phía anh.

Cánh mũi Lý Đạo khẽ động đậy, yết hầu không tự chủ khẽ trượt lên trượt xuống, hé mắt liếc nhìn về phía cô ta.

“Cần gì phải kiềm chế như thế, rít một điếu cũng có gì lớn lao đâu.” Cô đem điếu thuốc đến bên khoe môi anh.

Lý Đạo đưa tay lên đẩy ra, lại nhắm mắt lần nữa.

Đỗ Quảng Mỹ bĩu môi một cái, buồn chán rút lui.

Cô ta hút thuốc xong, nghiêng người tựa vào người anh, cô không buồn ngủ, hỏi: “Ngày mai phải đưa cô gái kia đi cùng à?”

Lý Đạo không để ý đến.

“Nhìn có vẻ cô ta không muốn.” Cô quan sát vẻ mặt anh, vẫn nói: “Các anh không muốn thì các anh không mang theo, người muốn thì không được, ngay cả một tấm vé máy bay cũng không chiếm được, anh nói có công bằng không?”

Giọng nói cô ta cực kỳ chán nản.

Anh nói lạnh nhạt: “Từ lúc nào học cách không biết điều thế?”

“Còn không phải là vì thích anh.” Đỗ Quảng Mỹ bày tỏ không chút kiêng dè, làm liều: “Nói đàn ông bạc tình bạc nghĩa, dù gì thời gian em theo anh không ngắn, một cái vé máy bay thôi mà, anh có muốn suy nghĩ lại không?”

“Em nói lý với tôi?”

Bụng Đỗ Quảng Mỹ hơi lạnh, cắn răng một cái, vén chăn ngồi lên người anh: “Em đối với anh thế nào, anh không cảm nhận được à!”

“Chờ lúc đổi giá được, tôi tưởng rằng mình cho em không ít.”

“Anh biết em không phải muốn những thứ này.”

Nhìn cô ta một lúc lâu: “Biết.” Lý Đạo gật đầu một cái, cố ý xuyên tạc.

Anh nghiêng người lấy ví từ trong túi quần ra, lấy tiền mặt đặt trên bàn, ngón tay chỉ một cái: “Đây là tiền thuê phòng và tiền ăn hai ngày.” Cánh tay anh lại gối sau đầu, gương mặt nhìn cô: “Chắc là nhiều hơn đấy, mua cho bản thân hai bộ quần áo đẹp chút.”

Đỗ Quảng Mỹ biết anh trước giờ hào phóng, nhưng cô giận, nói mà chẳng suy nghĩ: “Anh không sợ em đến chỗ Quách gia báo tin à?”

Khóe môi Lý Đạo vốn còn đang mang nụ cười, nghe xong câu nói này, độ cong ấy dần được san bằng, sắc mặt hoàn toàn chuyển sang lạnh lẽo.

Đỗ Quảng Mỹ phát hiện bản thân lỡ lời, vừa định nói lại vài câu, nhưng muốn phát ra chút âm thanh cũng không được, đã bị anh hung hăng bóp cổ, khi trời đất còn đang quay cuồng, cô ta đã té trên giường.

Sắc mặt người đàn ông này thay đổi cực kỳ nhanh, một giây trước còn cười thân mật, trong nháy mắt lại trở nên nguy hiểm hung ác.

“Con người tôi không sợ phản bội, chỉ không thích bị khiêu khích.”

Anh đưa tay với lấy một cái túi trong ngăn kéo, xé ra dùng, người ở dưới vùng vẫy, lực ở cổ tay cô mạnh hơn: “Trước khi cô kịp thông báo tin, tôi mẹ kiếp giết cô trước.”

Gò má Đỗ Quảng Mỹ đỏ lên, trào nước mắt cầu xin tha thứ, chỉ nửa phút dùng sức, đã cảm thấy khó thở vô cùng.

* * *

Ngày hôm sau, khi sắc trời còn chưa rõ ràng, Đỗ Quảng Mỹ từ trong phòng đi ra. Cổ cô ta mang thêm một cái khăn lụa mỏng khác lạ, mặc áo choàng dài, đi ra chợ mua bữa sáng cho mọi người.

Đàn bà cuối cùng có thứ khác đàn ông, chỉ cần mang theo hai hàng nước mắt thì đó chính là vũ khí tốt nhất, cô tự nhủ lòng.

Trước khi ngủ họ đã giảng hòa, cho nên cô ta mới dậy sớm đi mua điểm tâm cho người ta.

Cô thừa nhận mình rất đê tiện, nhưng đối mặt với người đàn ông cường tráng lại có thể năng mạnh mẽ, tướng mạo của người đàn ông trưởng thành, chỉ còn biết khuất phục, ai còn cố chấp cao quý hay đê tiện?

Lúc trở về chân trời đã hơi lộ ra màu vầy bạc, mọi người đàn ông đều dậy, Lý Đạo đang ở trong sân bàn giao gì đó với Hứa Đại Vệ.

Không bao lâu sau, Hứa Đại Vệ đi ngang qua người cô ta, đầu tiên liếc trộm một cái, cảm giác được cái nhìn chăm chú của cô ta, ánh mắt lúc này mới dời lên gương mặt cô ta, toét miệng cười một tiếng.

Đỗ Quảng Mỹ cũng cười một tiếng. Tâm tư người đàn ông, cô ta hiểu.

Hứa Đại Vệ lái xe ra ngoài, khi gặp lại người, đã quá mười giờ sáng.

Anh ta bước nhanh vào, lấy cốc nước trên bàn tu ừng ực.

Lý Đạo: “Trang sức và kim cương bán hết rồi?”

Hứa Đại Vệ gật đầu.

“Không xảy ra bất kỳ sơ hở nào.”

“Không có, dựa theo lời anh mà làm thôi, trực tiếp đi tìm Khuru gia, chắc không có vấn đề gì.”

Lý Đạo vỗ vỗ vai anh ta: “Khổ cậu rồi, nhanh vào bếp ăn đi.”

Hứa Đại Vệ lại không nhúc nhích, do dự chớp mắt một cái, ngồi xuống bên cạnh anh.

Lúc này mọi người đều đang ở trong sảnh, bên cạnh Cố Duy có một người phụ nữ, tóc dài cột cao, đuôi mắt xếch lên, mang một chút yêu khí, nhưng mặt nghiêm nghị, cảm giác vừa thân thiện vừa kiên ngạo.

Là người phụ nữ chạy từ chỗ Quách Thịnh, tên là Tô Dĩnh.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Hứa Đại Vệ, chờ anh ta mở miệng.

Hứa Đại Vệ: “Em đi nghe ngóng, lần này sợ rằng không thể đi máy bay bỏ trốn rồi.”

Lý Đạo không kịp nói chuyện, hỏi Tiểu Ngũ trước: “Tại sao?”

Hứa Đại Vệ nói: “Chúng ta thì không có vấn đề gì, nhưng thể căn cước của Cố Tân một khi xuất hiện, e rằng cảnh sát bên kia sẽ biết ngay.”

4. Chương 4

Bên cạnh không có điện thoại di động hay đồng hồ đeo tay, Cố Tân ôm gối ngồi trên giường, không biết mấy giờ rồi.

Bàn bên cạnh để sữa đậu nành và bánh tiêu, đã sớm nguội lạnh.

Tiếng ồn ào trong phòng khách cuối cùng cũng dừng lại, cô nhìn về phía cửa, trùng hợp nó mở hé ra, không bao lâu sau, có một người né mình đi vào.

Cố Tân nhìn chăm chăm, ánh mắt dừng trên mặt đối phương vài giây, nghĩ rằng người lẫn lộn chung với Cố Duy thì chẳng tốt lành gì, cô ngay lập tức cup mắt, không nhìn cô ta.

Cơ thể Tô Dĩnh dựa vào tường, ngón tay lùa vào tóc quan sát cô: “Cô thắng rồi, bọn họ nói đưa cô đi cùng.”

Cố Tân không đáp lời.

Mặt mũi Tô Dĩnh xem như là vô cùng xinh đẹp, bàn tay lớn hơn gò má, cầm nhón. Cô ta mở miệng: “Máy bay hay tàu hỏa đều không đi được, nói rằng phải lái xe một vòng về phía nam, rồi tìm cách xuất cảnh.”

Cố Tân vờ như không nghe thấy, nhưng lòng bàn tay lại đổ đầy mồ hôi.

“Cô nghĩ gì vậy? Có thể phản ứng lại chút không?”

Cô hơi ngừng vài giây, quay đầu lại.

Tô Dĩnh nói: “Cố Duy vì cô mà cự cãi với bọn họ, lúc này cô vui chưa?”

“Có gì mà vui cơ chứ?”

Cô trả lời quá nhanh, Tô Dĩnh lại nghẹn mất nửa giây: “Cô làm mặt chảnh cho ai thấy thế? Cố Duy chẳng nợ cô, vì cô mà cãi nhau ầm ĩ với bọn họ, đúng là thừa thãi.”

Nội tâm Cố Tân thoáng vụt qua một tia lạ thường, nhưng không muốn nghĩ nhiều. Cô ta nhắc đến Cố Duy nhiều lần, để cho cô tự nhiên suy đoán quan hệ của hai người, ánh mắt cô dính chặt trên người cô ta, rồi bỗng dưng kịp phản ứng, giống như dù có bất kỳ quan hệ nào đi nữa, cũng chẳng liên quan đến mình.

Cố Tân cười nhạt: “Cô cảm thấy đi theo bọn họ là vinh quang, có lẽ đối với người khác mà nói đó là sự sỉ nhục. Tôi còn thực sự muốn cầu xin cô, thay tôi nói vài lời hay ho, để lòng tốt của anh ấy trởi dậy mà thả tôi về, từ đây đường anh anh đi đường tôi tôi đi, không ai quen biết ai.”

Tô Dĩnh bủ môi một cái: “Thật là quá vô tình.”

“Câu đó để dành cho các người thì hợp hơn.”

“Cô...” Gò má Tô Dĩnh đỏ bừng bừng, nửa ngày mới thốt một câu ra: “Có tin tôi dạy dỗ cô không hả?”

Cố Tân giương mắt trợn nhìn cô ta, nghe cô ta uy hiếp: “Đừng quên rằng thân phận bây giờ của cô là con tin, trong ti vi thì loại người này bởi vì mồm năm miệng bảy nên mới nhanh chóng bị thiệt mạng. Nói trắng ra thì Cố Duy chỉ có hai con mắt, vừa hay đám người kia chê cô phiền phức, đem cô xử lý sạch sẽ là vừa.”

Cố Tân còn định mở miệng tranh cãi, rốt cuộc bị hù sợ, nhếch miệng, không nói bất cứ gì.

Tô Dĩnh thấy hòa ván này, trong lòng đang mở cờ.

Cửa phía sau bị người nào đó mở ra, Cố Duy lách người đi vào, thấy Tô Dĩnh đứng đó, không khỏi ngẩn ra.

Anh thấy trong đôi mắt sáng trong suốt của cô có tia sáng, vỗ nhẹ vào gáy cô, hạ thấp giọng nói: “Em không có gì làm đến chọc con bé làm gì?”

Cô ta cũng nói khê: “Thay anh dạy dỗ em gái.”

“Anh cần em?” Cố Duy hù dọa ra mặt. “Đi ra ngoài.” Mặc dù giáo huấn cô ta, nhưng trong mắt lại có chút màu sắc dịu dàng.

Tô Dĩnh buồn bực nói: “Không hiểu lòng tốt của người ta gì cả, hai anh em nhà anh đúng là cùng một phẩm hạnh.”

Cố Duy vội vàng giữ lấy eo cô ta, môi chạm nhẹ lên huyệt thái dương, rồi đẩy cô ta ra ngoài.

Anh đóng cửa, vừa quay đầu, thấy Cố Tân nhẹ đặt cằm lên đầu gối, đôi mắt sáng mở to nhìn chăm chăm anh.

Chân anh bước hơi mệt nhọc, ngón tay chỉ về hướng cửa: “Bạn gái.”

Vài giây sau, Cố Tân đánh giá: “Đúng là xứng đôi.”

Cố Duy bất ngờ vì cô mở miệng nói chuyện với mình, nụ cười mở rộng, đẩy cái ghế ngồi cạnh mép giường: “Không muốn ăn sáng?”

Cố Tân lắc đầu.

“Cũng đúng, cái đất này, chẳng có gì hay ho để ăn.”

Hai anh em đã rất lâu chưa ngồi xuống nói chuyện trong yên ổn như thế này, nhất thời cảm thấy ngượng ngùng.

Ngừng khoảng ba đến năm giây.

“Thật ra thì anh...”

“Em...”

Cố Duy hạ bờ vai, cười: “Em nói trước.”

Cố Tân liếm đôi môi khô khốc: “Thật ra thì anh không cần phải khó xử như vậy, nếu bọn họ không muốn đưa em đi, thì để em về là được.”

“Em nghe hết rồi à?”

Tâm trạng Cố Tân đã không còn mất khống chế như đêm hôm qua: “Nói cho cùng thì anh cũng là anh ruột của em, máu mủ vẫn ở trong người, cho nên dù anh có làm chuyện phi pháp, em cũng chẳng có cách nào đi tố giác anh.”

Cố Duy không lên tiếng, im lặng nghe cô nói.

“Chúng ta đã sống xa cách nhau lâu như thế rồi, nói thật thì em đã dần quen với việc một thân một mình, bây giờ em không phải là con nít, cho dù ở Thượng Lâm... chỉ còn lại một mình em cũng chẳng có vấn đề, anh đừng quan tâm đến em nữa, được không?”

“Không được.”

Cố Tân ngừng một lúc, trợn mắt nhìn anh, ánh mắt ngay lập tức dời đi nơi khác.

“Thật ra đối với em mà nói thì chẳng khác biệt gì, trái phải đều chỉ có mình em, chỉ có điều từ một hướng này sang một hướng khác, thời gian lâu dài, tự nhiên sẽ dần quen thôi.”

Cố Tân nói: “Cần gì phải uống công vô ích.”

“Vừa rồi em cũng nói chúng ta có máu mủ, cho dù em chê anh, e rằng kiếp này không thể thoát khỏi liên quan, cho nên ở gần nhau vẫn là cách an tâm nhất.” Cố Duy thượng lượng: “Cùng lắm anh đồng ý với em, chờ xuất cảnh, mọi thứ ổn định lại, anh sẽ biến mất, sống thật tốt đẹp, không phiền đến em.”

Cứng mềm nói không lại, Cố Tân đưa đầu gối từ từ để ngang, cúi đầu xuống, vẫn đang suy nghĩ gì đó.

Nửa khắc sau, cô khẽ thở ra một cái, chợt hỏi: “Thật không?”

“Đương nhiên.”

Suy nghĩ Cố Duy tương đối thẳng thắn, thấy biểu cảm của cô có hơi dần ra, còn thắm vui mừng vì rốt cuộc mọi chuyện cũng xong, “Đồng ý?”

Cô không lên tiếng, nhưng nghiêng người bê bát bên cạnh bàn lên, ăn miếng bánh tiêu hộp một ngụm sữa đậu nành.

Nụ cười Cố Duy kéo đến tận mang tai, chắc cô đã ngầm thỏa thuận: “Lạnh rồi, để anh đi hâm nóng lại cho em.”

“Không cần.”

Cố Duy không dám ở phòng đợi lâu, nhìn cô ăn xong, đứng dậy đi ra.

Trong phòng khách không có người, anh đi rất khẽ vào trong sân.

Lý Đạo mang bao tay cao su, đang ngồi thay bánh xe, toàn bộ sức nặng bấp đùi đều tập trung ở chân trước, gót chân trụ hờ, quần jean căng cứng.

Anh xoay tay sờ dụng cụ, rồi lại ngừng, quay đầu nhìn.

Cố Duy đã đem bộ tay quay mở ốc đặt trước mặt anh.

Lý Đạo nghiêng đầu né tránh, nhìn anh ta một lúc, mắt liếc thấy dụng cụ, đón lấy.

“Thay bánh xe à?” Cố Duy cười cười hỏi.

“Không, tháo chơi thôi.”

Anh ta cũng không giận, vỗ vai anh: “Cảm ơn.”

“Món hàng kia.”

Cố Duy nói: “Nếu không phải nói chuyện với anh, Đại Vệ và Tiểu Ngũ nhất định sẽ treo cái mặt cau có lên, đừng nghĩ lão Kỳ không lên tiếng, nhưng trong lòng chắc chắn không dùng sức đấy.”

Lý Đạo không tiếp lời, cơ thể khẽ nhấc lên, vịn chặt ốc vít.

Kế hoạch vốn dĩ là đi máy bay, vài giờ là có thể rời khỏi.

Chỉ do việc cân nhắc hành động trước không được toàn vẹn, không nghĩ rằng cảnh sát sẽ từ việc Cố Tân mất tích mà truy tìm. Nếu như phải thay đổi kế hoạch, lái xe đưa cô đi, tránh gây sự chú ý cho cảnh sát và Quách Thịnh, phải đi con đường tắt hẻo lánh và ít hiểm trở để có thể an toàn vượt biên. Thời gian nhiều hơn mấy chục lần không nói làm gì, nhưng nguy hiểm trên đường đi và cả những bất ngờ thì không thể đo đếm được.

Thế nhưng, thái độ Cố Duy rất kiên quyết: “Hay là mọi người rút lui trước, tôi đưa Cố Tân và Tô Đình chạy xe đi.”

Trong khoảnh khắc ấy, chẳng ai nói lời nào.

Lý Đạo liếc anh ta: “Cậu mang hai người đàn bà lên đường?”

Cố Duy: “Ừm.”

“Thật sự thì không phải là tôi xem thường cậu.” Lý Đạo hừ lạnh, móc trong túi một thanh kẹo cao su, bỏ lớp giấy rồi ném kẹo vào miệng, nhai vài cái: “Vậy đi, tôi đi với cậu.”

Anh nhìn bọn họ, ngón tay chỉ vào mặt bàn: “Chia ra hai đường, tập hợp tại mục tiêu.”

Nghe được câu nói này, Hứa Đại Vệ nhảy căng lên ngay: “Cùng đi đi, anh đi đâu em đi theo đó.”

Tiểu Ngũ vội vàng nói: “Vậy em cũng đi cùng.”

Ngoại trừ Tiểu Ngũ, thời gian mọi người quen biết nhau không phải ít, đao kiếm liếm máu, vào sinh ra tử, Lý Đạo không bạc đãi bất kỳ ai, trải qua bao nhiêu chuyện, tất cả đều do anh gánh vác.

Hứa Đại Vệ nói tình nghĩa không cần phải nói, từ sau khi chị gái Tiểu Ngũ chết, bên cạnh không có người thân, xem anh như là anh trai ruột.

Lúc này, Kỷ Cương mở miệng đều đều: “Cô ta nhất định phải mang theo.”

Có người này ra vẻ mặt nghi hoặc.

Kỷ Cương: “Chuyện đến mức này, đem cô ta đi mới là an toàn nhất, nếu không cảnh sát bên đó...” Anh ta ngưng một lúc, nhìn về phía Cố Duy.

Cố Duy phản ứng lại vài giây: “Lão Kỷ, anh có ý gì?” Anh ta đập bàn bật dậy: “Cố Tân dù sao cũng là em gái tôi, xem như quay về, thì có thể báo cảnh sát à?”

“Nói không chừng.” Lý Đạo chơi đùa, “Nhìn mặt cô ta đi, bạc tình.”

“Anh thì biết cái gì!”

Lý Đạo đập chân lên bấp đùi anh ta: “Đừng có như con chó điên, mẹ kiếp, vợ được ai cũng cần.”

Cố Duy không phục, phỉu lớp bụi bẩn trên quần, quay đầu nhìn đi chỗ khác.

“Cố Duy, cậu đừng tức giận quá, tôi không có ý đó. Không phải là tôi không tin cô ấy, chẳng qua là đến lúc ấy nói hay không nói, e rằng cô ấy phải lo thân mình trước.” Kỷ Cương rút một hơi thuốc lá, cân nhắc vài giây: “Nói những điều ấy không có ý nghĩa gì, tôi thấy thế này, muốn đi mọi người cùng nhau đi, đường dài, nhiều người có thể giúp đỡ lẫn nhau, nhiều người tốt hơn một người một ngựa.”

Im lặng nửa khắc, mọi người gật đầu phụ họa.

“Lão Kỳ.” Lý Đạo nói: “Tình huống của anh mọi người đều hiểu, anh có gia đình không thể so với đám độc thân chúng tôi, chị dâu vẫn còn ở sân bay chờ, anh và chị ấy cùng nhau đến nơi cần đến đi.”

Kỷ Cương hút thuốc chậm chậm, chỉ nói: “Không cần.”

Lý Đạo quyết định giúp anh ta, muốn anh thu dọn xong liền đi đến sân bay, những người còn lại lái xe đi trên quốc lộ, đi về phía Tây.

Anh sắp xếp xong xuôi, phân công đi mua thức ăn, mua một vali thuốc và một ít nhu yếu phẩm.

* * *

Cố Duy hỏi: “Tô Dĩnh đâu?”

“Không biết.” Lý Đạo ném quay tay mở ốc, tháo găng tay cao su ra: “Thuyết phục được rồi?” Anh đưa cầm về phía căn nhà.

“Xong rồi.”

Lý Đạo nhìn anh ta chớp mắt một cái, đặt mông ngồi phịch xuống nền đất: “Một nhóm người vì cô ta mà sửa lại đường đi, nửa đường có xảy ra bất trắc gì, nhất định lột da cô ta.”

Cố Duy trừng mắt.

“Khỏi phải trừng.” Lý Đạo giật giật khoe miệng: “Bình thường đúng thật là có thể chịu đựng, cũng làm được thước phim để cô ta bắt được.”

Cố Duy nhú mày, vẫn là câu nói ấy: “Anh không có em gái, anh không hiểu.”

“Cảm ơn, không muốn hiểu.”

“Chờ đến khi cậu khiến người ta bị bắt, đừng có nói mấy lời châm chọc như thế.”

“Không đời nào.” Lý Đạo cực kỳ xem thường: “Người bắt được tôi còn chưa ra đời đâu, kiếp này không đùa được.”

Anh chống tay đỡ người đứng dậy, phủi phần dơ bẩn trên mông, vừa quay đầu, thì thấy Kỷ Cương từ trong nhà đi ra.

“Sao còn chưa đi?” Anh hỏi.

Kỷ Cương không an tâm, đúng lúc này trùng hợp có điện thoại gọi đến, anh ta nhìn màn hình, cười nói: “Xem đi, chị dâu cậu.”

Lý Đạo cười một tiếng, phát phát tay.

Anh ta trượt màn hình đi sang một bên nhận, Lý Đạo và Cố Duy sửa sang lại công cụ, tiếp tục thu dọn đồ lặt vặt bên trong xe, dọn về một chỗ.

Một lúc lâu, Kỷ Cương cúp điện thoại đi sang, sắc mặt có điều không đúng.

“Thế nào?”

“Tôi đi cùng các cậu.” Anh ta nói.

Cố Duy hỏi: “Con người anh đúng là quá cố chấp, chị dâu mắt húng rồi à?”

“Nói trái phải cô ấy không nghe, tự mình làm loạn lên.” Anh ta nhìn Lý Đạo: “Có vài thứ tôi cổ lỗ sĩ, bọn họ không chịu hiểu, nghĩ đến việc cậu đi đường có thể gặp phải chuyện, cậu còn có một người thương lượng.”

“Tôi có thể làm được.”

“Xem như bây giờ để tôi đi, tôi cũng không nỡ.” Kỷ Cương vung tay lên: “Cứ quyết định vậy đi.”

Lý Đạo hơi ngáp ngừng, bả vai anh trùng xuống: “Vậy anh đi giải thích rõ với chị dâu đi.”

Kỷ Cương nhìn anh, gật đầu một cái.

5. Chương 5

Nói chuyện với Cố Duy xong, Cố Tân phát hiện phòng không bị khóa lại.

Cánh cửa hé ra một khe hở, bên ngoài im lặng.

Cô bất giác nuốt nước miếng một cái, mắt mở to nhìn về phía đó, cuối cùng lấy dũng khí lặng lẽ bước xuống giường, đầu liếc nhìn qua khe cửa hở.

Trong phòng không có người, cửa đi thông qua sân đang mở rộng bốn cánh, tấm rèm cửa màu hồng kiểu cũ bị gió thổi lên xuống, ánh nắng sáng ngời, in trên đất biến thành một màu vàng nhạt.

Lúc này Cố Tân mới thấy rõ bố cục của cả căn phòng, phòng khách ngăn nắp, xung quanh có vài căn phòng ngủ, đều đang đóng kín. Bên trong phòng không biết đang sửa sang thứ gì, tường trắng đầy tro bụi, đồ dùng trong nhà đơn giản, chắc không phải căn nhà thường xuyên có người ở.

Cô lẳng lặng quan sát một lúc, nhúc nhích cơ thể, tim đập có phần rối nhịp.

Quãng đường đi ra sân, suôn sẻ. Đi theo hàng rào tre hướng ra phía ngoài quay lại nhìn, xung quanh vắng lặng, một khoảng không lớn, nửa gia đình cũng không có.

Trái tim Cố Tân lạnh lẽo, rõ ràng đây không phải là cơ hội bỏ trốn tốt nhất, có thể khi vừa đến được khu đất hoang, sẽ bị người ta bắt trở lại.

Mặc dù sự tồn tại của Cố Duy khiến cô không sợ hãi, cũng tin chắc anh ấy sẽ không làm tổn thương mình, nhưng chút tin tưởng ấy thành lập trên cơ sở máu mủ tình thân. Những người khác đều lâm vào cảnh cùng đường bí lối mới trở thành cướp bóc hung đồ, bọn chúng có gậy và dao, từng dùng món đồ sắc bén ấy kề sát cổ cô, chỉ cần dùng chút sức, thì da thịt sẽ tứa máu, máu tươi giàn giụa.

Ban này bọn họ tranh chấp trong phòng khách, cô nghe rõ ràng.

Cố Tân từng thấy qua tướng mạo của từng người, cho nên không phải đơn giản rằng chỉ cần Cố Duy thỏa hiệp là cô có được tự do, nói cách khác, khi bọn họ toàn thân rút lui rời khỏi nơi này, bọn họ sẽ không bỏ qua cho cô.

Nội tâm Cố Tân dâng lên một cảm giác tuyệt vọng sâu sắc, cô bắt đầu hoài niệm tòa thành phố nào đó, căn phòng nhỏ chỉ có mười mấy mét vuông. Trước đó luôn than phiền hành lang quá hẹp, nhà quá cũ, nhiệt độ lò sưởi không đủ cao, nhưng bây giờ muốn trở về, sợ rằng trong phút chốc chỉ là hy vọng quá xa vời.

Thật ra thì Cố Duy nói đúng, chỉ có điều mang cô từ thành phố này đến thành phố khác, nơi nào thì cô cũng là cô, không thay đổi gì cả.

Nhưng chuyện không phải nhìn theo cách ấy, từ lúc Cố Duy bước lên con đường này, cô thực sự đã mất đi người anh trai đó rồi. Cố Tân không phải anh hùng chính nghĩa lắm liệt, ghét cái ác như kẻ thù, nhưng cô có thể phân biệt được thị phi trắng đen, cũng biết thiện ác có báo.

Không là người trên cùng chuyến thuyền, điều cô có thể làm được, là xa lánh.

Cố Tân khẽ thở dài một hơi, kéo hai chân mềm nhũn đi ra cửa hướng về khoảng sân.

Khoảng sân này rất thoáng, chất đầy củi khô và ván, mặt đất lót gạch xanh, trong những khe hở có đám cỏ dại vươn lên màu xanh màu vàng không đồng đều.

Từ phía không một bóng người, một góc song song đậu chiếc SUV màu bạc và một chiếc Nissan nhỏ màu đỏ rực. Cố Tân không quá chú ý đến, đi về phía trước vài bước, ngay khi chân bước một bước ra khỏi ngưỡng cửa...

“Đi thêm bước nữa.”

Gáy Cố Tân tê rần, một luồng điện chạy dọc theo sống lưng cô khá rõ ràng. Động tác cô bỗng dừng dừng lại, người đàn ông trần trụi tối hôm qua. Thân hình ở trần rất buông thả lập tức hiện ra trước mắt cô.

Bàn chân còn chưa đặt xuống đất đã gắng gượng thu hồi lại, cô tựa khung cửa quay đầu lại, tìm theo tiếng nói, người đàn ông đang ngồi trên chiếc SUV màu bạc, lúc này quay cửa kiếng xuống, cánh tay anh ta dựa phía trên, lộ một phần màu da màu lúa mạch.

Thời tiết mặc dù đã trở nên ấm áp, nhưng cũng chưa đến mùa mặc áo tay ngắn. Nhìn đã thấy lạnh.

Cố Tân liếm môi một cái, tự mình nói: “Tôi không có ý chạy trốn, chẳng qua là... Đi tản bộ chút thôi.”

Chiếc xe đậu ngược hướng với cô, Lý Đạo không quay đầu, chỉ nhìn cô qua kính chiếu hậu. Một cánh tay khác của anh đưa tới, ngón giữa cong, để trên bụng ngón cái, đem cái giấy bạc cuộn kẹo cao su nhanh chóng ném ra ngoài.

Ngón tay to dính đầy màu đen dơ bẩn, là dấu vết lưu lại sau khi sửa xe.

“Ý tôi là, cô đi thêm bước nữa...” Anh cố ý dừng lại: “Nhìn không thấy anh cô ở bên ngoài.” Rõ ràng vừa nói vừa có ý trêu chọc người, nhưng ý rất rõ ràng.

Trong lòng Cố Tân rất mâu thuẫn, nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lý Đạo nói: “Nhìn thử xem?”

Không biết tại sao, Cố Tân lại ngậy thơ nhìn ra ngoài theo lời anh ta, chỉ có điều không dám bước đi, chỉ hướng ra ngoài tìm người.

“Có ai không?”

“Không có.”

Cô quay đầu trở lại.

Vị trí trên cửa kính xe có nhiều hơn một cái đầu, là phụ nữ, mặt sáng sủa môi đỏ mọng, mái tóc dài mượt, trang điểm kỹ càng rất xinh đẹp.

Đỗ Quảng Mỹ nằm chồm trước người Lý Đạo, có chút nghịch ngợm nháy mắt vài cái với cô, cười nói: “Buồn cười anh thật, để ý anh ta làm gì.” Lời nói vừa thân mật vừa suồng sã.

Cổ Tân khẽ mím môi, ánh mắt rơi xuống đầu ngón tay kẹp thuốc là của người phụ nữ.

Khói xanh mờ mịt, từng sợi tan rã.

Miệng lưỡi cô nhất thời khô khốc.

Đỗ Quảng Mỹ nói miễn cưỡng: “Chỗ này là ngoại ô, chu vi vài dặm đều là đất hoang, người thì thiếu, xe cũng không thông, cho nên tiết kiệm sức giận thì hơn, đừng có mù quáng làm khổ mình.”

“Đã nói chẳng qua là đi tản bộ.” Cô hạ giọng nói lại.

“Cái gì?” Đỗ Quảng Mỹ không nghe rõ.

Lý Đạo đẩy cô gái nằm trên người, lúc này mới nhìn thân hình gầy gò của Cổ Tân qua gương chiếu hậu.

Ánh mắt hai người không hẹn mà gặp nhau qua khung kính nhỏ bé.

Lý Đạo: “Không làm phiền cô, cô cứ từ từ mà đi.” Giọng nói tùy ý, tựa như chắc chắn rằng cô không có lá gan chạy trốn.

Cửa kính xe kéo lên, sự vật bên trong đều bị tấm kính thủy tinh màu đen che chắn.

Cổ Tân vốn một mình bị nhốt trong phòng, không biết tại sao lại ở đó phân cao thấp, định quay người về lại, bước chân lại cứng ngắc đi ra sân dạo mát.

Trên mặt cô trang điểm một chút, đầu tóc hơi rối loạn; trên người mặc quần áo tối qua, áo cao cổ màu nhạt ôm sát hiện rõ cả áo lót và quần đồng phục dài, vạt áo nhét vào lưng quần, thoáng phác họa đường cong, nhất là đôi chân dài kia, thẳng tắp thon mượt lạ thường.

Đỗ Quảng Mỹ bị đẩy trở về ghế lái phụ, nghiêng đầu, thấy ánh mắt anh vẫn dừng lại bên ngoài cửa sổ.

Cô nói nhẹ bằng: “Đang nhìn gì đấy?” Cô ta tiến tới, thuận theo tầm mắt anh nhìn quanh.

Lý Đạo cười một tiếng: “Quần áo cô ta mặc thật thú vị.”

Đỗ Quảng Mỹ không hiểu, muốn đuổi theo hỏi vài câu, Lý Đạo đã quay lại đề tài vừa rồi: “Chiếc xe kia tôi lái đi, lát nữa cho em một cái thẻ, trong đó...”

Cô ta đưa một ngón tay lên, chặn lại câu nói của anh: “Anh đang cố tình không giữ lại chút kỷ niệm cho hai ta à? Xe anh lấy đi, nhưng tiền thì em không cần thêm.” Đỗ Quảng Mỹ chỉ cảm anh: “Em muốn cho anh biết trên thế giới này có thứ tiền cũng không mua được.”

Lý Đạo nhú mày: “Cái gì?”

“Tình.”

“Làm tình.”

“Xuống địa ngục đi.” Đỗ Quảng Mỹ khẽ đẩy anh một cái.

Sau khi cô ta cười xong, bên trong xe yên tĩnh trong phút chốc.

“Anh... không thể đi muộn hơn một ngày à?”

Lý Đạo lại nói: “Lỡ như người của Quách Thịnh thực sự tìm được cô, cô cứ nói thật.”

“Em sẽ không bán đứng...”

“Đừng nói quá kiêu ngạo.” Lý Đạo giật kéo tay cô, mắt kiên nhẫn: “Cô là người thông minh, dù thế nào đi nữa cũng đừng rước phiền phức cho mình, nói cho cùng thì không thù không oán, Quách Thịnh không thể bắt cô thế nào, có lẽ sẽ bị chút đau đớn, điều này tôi có lỗi với cô.”

Anh hơi dừng lại: “Đến lúc đó nói tôi ép cô, chúng tôi nói không chúng đã đến được nơi rồi, hấn không bắt được.”

“Yên tâm, hấn sẽ không đặt sự chú ý ở một... trên một người như em.” Đỗ Quảng Mỹ nói: “Huống hồ căn nhà này là cô họ của mẹ em để lại, bỏ hoang nhiều năm, không dễ dàng tra ra được, nếu không sẽ chẳng cho các anh làm địa điểm gặp mặt.”

Lần này, Lý Đạo không tiếp lời.

Anh vênh môi, ánh mắt lại vô tình liếc về phía ngoài cửa xe.

Đỗ Quảng Mỹ nhìn theo tầm mắt anh, thấy cô gái kia còn ở trong sân.

Cánh tay cô vén lên, nhẹ nâng ngực, bóng hình người bên đó mặc dù nhỏ nhắn, đường cong không thua kém gì, bộ quần áo màu nhạt ấy làm nên tôn thêm cái áo lót ôm lấy cơ thể, không có chút dư thừa. Ánh mắt trời chói sáng, đôi mắt như mang ảo giác, khiến màu sắc quần áo và nước da giống hệt nhau, trắng ngần và thuần khiết, giống như người không mặc gì.

Đỗ Quảng Mỹ rút cuộc cũng hiểu ý câu nói vừa rồi của anh.

Sau bữa trưa, tất cả đồ dùng đều được chuẩn bị đầy đủ.

Tiểu Ngũ cột chặt hành lý, từ nóc xe nhảy xuống: “Mua lều vải còn có thể hạ trại? Em có chút mong đợi.”

Lý Đạo: “Giữ được cái mạng nhỏ của cậu rồi mong đợi.”

Đoàn người lục đục lên xe, Đỗ Quảng Mỹ đứng ở cửa chào tạm biệt.

Lý Đạo đi cuối cùng, cô ta nghiêng người ôm lấy anh: “Sau này không có cơ hội gặp mặt nữa à?”

Lý Đạo không đáp, cuối cùng nhắc nhở một câu: “Đã có tuổi rồi, đổi khác đi.”

Hốc mắt Đỗ Quảng Mỹ nóng lên, gạt đầu một cái: “Ừm.”

“Tìm một người đàn ông biết điều, đem mình gả cho hắn.” Anh rút tay từ túi quần ra, lấy một tấm thẻ lạng lẽ đặt lên cái tủ sau lưng cô ta, “Đi.”

Lý Đạo gỡ hai tay cô, vỗ nhẹ lên vai cô ta một cách dịu dàng hiếm thấy, xoay người rời đi, không quay đầu lại.

Lý Đạo, Kỷ Cương và Cố Duy ngồi vào chiếc Prado, vốn định nói chút chuyện, Tô Đình cũng tham gia náo nhiệt chen vào giữa.

Đoạn đường phía Tây, xe vòng quanh bụi đất tung bay trên con đường mòn chạy lên quốc lộ, tốc độ không chậm, chiếc Nissan màu đỏ chạy vững vàng theo phía sau.

Lý Đạo dời mắt khỏi kính chiếu hậu, quay đầu nhìn phong cảnh phía xa.

Đã vào mùa cây cối thức tỉnh, gió vùng hoang dã nhẹ nhàng hơn nhiều; bầu trời ngoài cửa xe xanh thẳm, treo vài đám mây mỏng, mặt trời nóng rực thả xuống vài tia sáng.

Kỷ Cương lái xe, hỏi: “Đường phía sau có cách không?”

Lý Đạo nói: “Vài năm trước có chạy xe vận chuyển cho Khâu gia, Bốc Viễn - Trùng Dương - Quảng Ninh, đoạn đường này tương đối quen. Những thứ như giao động và internet ở đây tương đối chậm, cứ đi thẳng quốc lộ có thể tiết kiệm được không ít phiền phức. Lúc đến Quảng Ninh, lại tìm cách xuất cảnh.”

Cố Duy ở phía sau hỏi: “Đến lúc đó tìm Khâu gia giúp đỡ?”

Lý Đạo nói: “Vài năm gần đây chuyện làm ăn của ông ta ở Quảng Ninh khá thuận buồm xuôi gió.”

“Ông ta sẽ giúp chúng ta?”

Anh chỉ đáp: “Thử chút xem thế nào.”

Cố Duy biết Lý Đạo trước giờ làm việc rất đáng tin, mặc dù câu trả lời chưa rõ ràng, nhưng trong lòng đã cầm chắc câu trả lời, sẽ không dễ dàng làm.

Cố Duy không nói nhiều, Tô Dĩnh ngược lại lại không nhịn được đặt câu hỏi: “Vậy tại sao ban đầu anh rời khỏi Khâu gia, chuyển sang theo Quách Thịnh?”

Trước khi Lý Đạo mở miệng, Cố Duy nói thay anh: “Sau đó Khâu gia bảo anh ấy mang hàng.”

Là món hàng gì, trong lòng mọi người đều biết rõ.

Tô Dĩnh: “Vậy khi anh rời khỏi, Khâu gia cứ tùy ý để anh đi?”

Lý Đạo khẽ nhếch cằm: “Nếu không thì thế nào?”

Tô Dĩnh hừ lạnh, dựa vào lồng ngực Cố Duy, “Nói vậy thì Quách Thịnh thật súc sinh, người khác làm gì buôn bán gì hần làm cái đó, sau đó còn học người ta mang hàng? Anh không làm, hần liền uy hiếp dụ dỗ, nếu không nữa đuổi giết đến cùng?”

Nhắc đến Quách Thịnh, Tô Dĩnh cảm phần không thôi.

Ban đầu chính hấn cưỡng ép cô, những năm nay muốn chạy trốn cuối cùng đều bị hấn bắt trở lại, hấn là người âm hiểm độc ác, phương diện kia không được, thế là nghĩ cách khác hành hạ cô.

Mỗi khi nhớ lại cuộc sống u ám đau khổ ấy, bọn họ hận đến phát run.

Cố Duy ôm người trong ngực, môi cạ lên tóc mai cô ta: “Phải sống tốt nhắc đến hấn làm gì.”

Đôi mắt Tô Dĩnh hiện lên hơi nước, bỗng nhiên chuyển đến Cố Duy: “Lần này hấn sẽ không tìm được chúng ta chứ?”

“Không biết.” Anh nhẹ giọng an ủi: “Có anh đây, đừng sợ.”

Hai người ôm lấy nhau, khẽ tiếng thì thầm trò chuyện.

Cố Duy ngược lại thì có năng lực dỗ dành phụ nữ, không lâu sau, Tô Dĩnh phá thể cười mỉm, không biết nghe được gì, rúc vào trong ngực anh ta vừa cắn vừa đánh.

Thời điểm không thích hợp, chỉ thiếu mỗi cái giường.

Lý Đạo quét mắt qua kính hậu, xem Cố Duy cười như một người ngu, hừ một tiếng, lấy kính mát từ trong ngăn hộp ra, “Lão Kỹ, ý của anh?”

Sự chú ý của Kỹ Cương đặt ở phía trước, hơi quay đầu: “Đường này cậu quen, tôi không có ý kiến.” Anh ta hỏi: “Bình thường cần bao nhiêu ngày?”

“Bốn năm ngày.”

Kỹ Cương gạt đầu một cái: “Buổi tối tìm một trạm dừng chân cho mọi người nghỉ chút?”

“Ừm.” Lý Đạo không nói gì nữa.

Anh điều chỉnh lưng ghế, cánh tay đặt trước ngực: “Lát nữa hai người ngồi phía sau xe.”

Cách nửa ngày Cố Duy mới biết anh nói mình, bất mãn: “Dựa vào cái gì?”

“Không dựa vào gì cả.” Lý Đạo nhắm mắt: “Nhìn chướng hết mắt.”

6. Chương 6

Một buổi chiều chạy hơn ba trăm cây số, đường lên chợ biên giới Quảng Ninh chỉ còn cách một khoảng.

Vừa quá bốn giờ chiều, đã dừng lại nghỉ ngơi.

Khu phục vụ tương đối đơn giản, là thôn dân vùng phụ cận hai bên đường xây dựng.

Trên ô đất trống có vài chiếc xe buýt, xung quanh có không ít du khách tản mát.

Bọn họ đậu xe ở một khu đất bỏ hoang phía sau tòa lầu, vị trí che khuất, tương đối yên tĩnh.

Cố Tân bị Hứa Đại Vệ nhốt ở trong băng ghế sau, bọn họ đứng bên đường hóng gió hút thuốc, không biết trò chuyện gì, thỉnh thoảng cười mắng vài câu, nhưng ánh mắt rất cảnh giác.

Cửa sổ mở một khe hở, có gió mát chầm chậm thổi qua.

Tay chân Cố Tân được tự do, cô vô thức ngắm nhìn bốn phía, liếc nhìn động tĩnh bên ngoài cửa sổ, dè dặt nhìn người ngồi phía trước.

Thật ra cô cũng không biết mình muốn tìm thứ gì, tóm lại không thể ngoan ngoãn ngồi đợi được, nhưng lật tới lật lui không thu hoạch được gì, chẳng bao lâu sau, trên trán Cố Tân bực bội chảy đầy mồ hôi, cả người dính dớp không chịu nổi. Hai ngày cô chưa tắm, trên người đã tỏa ra mùi khó ngửi.

Cố Tân chán ngán ngã về chỗ ngồi, nhìn thấy trên đầu máy có vút một bao thuốc lá, ánh mắt đăm đăm.

Giây giụa vài giây, rốt cuộc không nhìn được, lại lần nữa leo lên trước, lấy một điếu thuốc.

Khói bay thành cụm, đối với cô mà nói đó là mùi trừ tà.

Cố Tân ho khan hai tiếng, lơ đãng quay đầu, bỗng nhiên đụng phải một tầm mắt.

Những người khác đều đứng, duy chỉ có anh ngồi ở lề đường, khuỷu tay chống trên đầu gối, bờ vai rộng lớn bất giác vươn thẳng lên. Miệng anh nhai miếng bánh mì to, hơi nghiêng đầu, con ngươi đen lách xuyên qua cửa kính xe nhìn xéo về phía cô.

Cố Tân nuốt nước bọt, mặc dù biết tấm thủy tinh này có thể ngăn cản sự vật bên trong, nhưng ánh mắt kia giống như tử. Khả năng xuyên thấu như viên đạn, khiến người ta bị cưỡng ép căng thẳng.

Lý Đạo xoa bụng hai đầu ngón tay, đem nhân bánh dính trên môi mút vào miệng, cái lưỡi thuận thể liếm một vòng, quai hàm tiếp tục nhai.

Thân xe hơi nhúc nhích, bóng dáng nhỏ bé phía sau cứ lặn qua lặn lại.

Lý Đạo thu tầm mắt, bàn tay chụp lấy bắp chân Cố Duy: “Không đem tiểu bạch thả nhà cậu đi xả à?”

Anh nhìn theo hướng kia hạ cằm xuống, Cố Duy nhìn sang, trong lòng có chỗ đổ kỵ: “Không cần đi.”

Lý Đạo gật đầu một cái, “Không có vấn đề gì.” Anh liếc mắt tiếp tục gặm bánh mì: “Chỉ sợ một lát nóng nẩy đi tiểu trên xe thôi.”

“Cút đi, em gái anh mới đi tiểu trên xe.”

Cố Duy ngậm thuốc lá, phất tay đẩy anh hai cái, không biết có dùng sức hay không, tóm lại không có cách nào rung chuyển được.

Lý Đạo nhún vai cười, cuối cùng không hề nén xuống được, lại lên giọng cười lớn.

Ánh mắt Cố Tân như phun ra lửa, gắt gao nhìn chằm chằm anh, cô lấy thuốc lá dè trên tấm đệm, nghiêng răng, đoán chừng trong miệng người nọ nhất định chẳng có lời lẽ hay ho gì.

Không quá vài giây sau, Cố Duy đi đến mở cửa: “Tân Tân, em... Có muốn đến nhà vệ sinh một chuyến không?”

“Anh nói gì?” Cố Tân giận bưng bưng trợn mắt nhìn anh trai: “Anh muốn em chết ngộp?”

Cố Duy sờ mũi một cái, “Vậy được, để Tô Đình đi với em.”

Đi xuyên qua một gian hàng được lợp mái lá, phía sau là một khu chợ bán đặc sản, trước gian hàng chuỗi tiêu và cam chen chúc không ít du khách. Nhà vệ sinh ở bên cạnh, cửa là cánh cửa gỗ cũ chập vạ lại, đến gần mùi hôi bốc lên. Cơn giận lên tới nã, trước cửa còn có một bà lão ngồi thu tiền, một người một đồng.

Trước cửa nhà vệ sinh nam không có người, nhưng bên này lại xếp một hàng rất dài.

Cố Tân rút cánh tay ra ngoài, “Đừng động vào, tôi có thể tự đi.”

Tô Dĩnh cười cười hừ một tiếng, ngược lại còn siết chặt hơn vài phần: “Khi tôi còn đang bằng lòng đấy, nếu không phải anh Duy dặn dò, tôi còn lười quan tâm đến cô.”

Cố Tân bĩu môi một cái, rồi cau mày vắn hai ba lần, phí công.

Hai người theo hàng lối từ từ đi về phía trước.

Tô Dĩnh cao tương đối bằng Cố Tân, gương mặt xinh đẹp tinh xảo, nhìn qua tuổi không lớn lắm, nhưng trang phục lại quá táo bạo.

Nhưng kỳ lạ là, cho dù như vậy thì con người cô ta cũng không lôi kéo quá nhiều người gây phiền.

Cố Tân khẽ nghiêng đầu, quan sát hơi lâu.

“Cô nhìn cái gì hả?” Gò má Tô Dĩnh căng cứng, mắt kiên nhẫn cau mày.

Cố Tân mặt cũng cứng đờ, hỏi không được tự nhiên cho lắm: “Cô bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi lăm.”

Chỉ lớn hơn cô hai tuổi.

Cố Tân mím môi, không nhin được lại hỏi thêm một câu: “Cô còn trẻ như thế, tại sao lại lăn lộn với đám người kia?”

“Đám người kia?” Cô ta hừ lạnh: “Trần trọng thừa với người con gái mắt cao hơn đầu như cô, tự cho rằng mình đúng, tự cho rằng mình thanh cao, thật ra thì trong đầu chỉ toàn thứ vớ vẩn.”

Cố Tân bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Còn tốt hơn trong đầu toàn phân.”

“Có ý gì?” Tô Dĩnh trợn to mắt, chỉ trán mình: “Cô nói trong này toàn là phân?”

“... Tự cô hiểu thôi.”

Tô Dĩnh bị nghẹn không nói nên lời, trong bóng tối nhéo cô.

“Đau!” Cố Tân đau đến hít một hơi, “Không nói đã động tay động chân?” Cô nhích eo né tránh, thảm chửi mình nhiều chuyện, không để ý đến cô ta nữa, lặng lẽ quan sát quang cảnh xung quanh.

Vài giây sau, thế mà Tô Dĩnh lại mở miệng: “Cô không biết tôi đã trải qua những gì, nếu cô biết, có lẽ bây giờ sẽ vui mừng giúp tôi.” Cố Tân nhìn về phía cô ta, cô ta than khê: “Cô không hiểu, chúng ta không giống nhau, cô có người nhà yêu thương.”

Cô không thấy cô ta, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, bên khóe môi treo một nụ cười tự giễu, đó là biểu cảm “nhìn thấu” mà ở cái tuổi đó không nên có.

Lòng ngực Cố Tân nghẹn ngào, siết chặt áo khoác trên người: “Chẳng có gì khác cả. Bố tôi qua đời, mẹ tôi nhấn tâm vút tôi đi, không biết đi đâu.”

“Cô còn có anh trai?”

Mũi Cố Tân không biết tại sao lại chua xót, hít một hơi thật sâu, “Tôi nhớ anh trai trước đây.”

Tâm trạng của hai người đều có hơi trầm, không nói thêm gì nữa.

Đi đến cửa nhà vệ sinh, Tô Dĩnh lấy tiền trong túi đưa cho bà lão.

Phía trước đột nhiên có chuyện xôn xao, có người từ trong nhà vệ sinh nhanh chóng chạy qua, xong ngang xông thẳng, ở bên cánh cửa hẹp, trùng hợp đụng vào giữa Cố Tân và Tô Dĩnh.

Tô Dĩnh theo bản năng tránh né, nhưng trong đầu Cố Tân đột nhiên sượng qua một ý niệm, cô cắn môi, mượn nguồn sức mạnh này chột đẩy cô ta một cái. Trọng tâm cô ta không vững, nhào qua phía bà lão, nhưng vẫn còn giữ chặt Cố Tân, kể cả cô gái liều lĩnh ấy cũng ngã xuống theo.

Trong vài giây ngắn ngủi, hồng bét.

Tô Dĩnh nghiêm nghị: “Cô mù à?”

Cô gái kia vô tình đụng vào sạp trái cây bên cạnh, cái cân rơi xuống đập trúng chân, lau nước mắt, liên tục nói xin lỗi.

Cố Tân đỡ cô gái: “Chân bị thương rồi?”

Cô gái cắn môi gật đầu, rồi lại lắc đầu, ánh mắt không dám nhìn đám người, tìm kiếm gì đó, nước mắt chảy xuống hai hàng. Mái tóc cô gái sỗ dài, hai mắt to miệng nhỏ nhắn, dáng vẻ yếu ớt gầy tong teo, cũng chỉ là cô bé chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

“Em làm sao thế?”

Cô gái lau nước mắt: “Xe buýt du lịch chạy đi mất rồi, em không tìm được bạn em.”

“Xe buýt không đợi em?”

“... Em không biết.”

Cố Tân: “Người bạn kia của em đâu?”

“Bạn em cãi nhau.” Cô gái khóc thút thít: “... Không biết bạn ấy đang ở đâu.”

Đám người xúm lại xem chuyện, người xem náo nhiệt thì nhiều, giúp thì ít, khiến trước cửa nhà vệ sinh vấy nước chảy không lọt.

Tim Cố Tân đập loạn một trận, liếc mắt nhìn tứ phía, có người cầm điện thoại chụp hình. Tay cô để bên tai, giả vờ làm động tác như muốn gọi điện, khẽ hỏi: “Em có điện thoại không? Có thể nhờ cảnh sát giúp đỡ.”

Cô gái ngừng một lúc, nhanh chóng lấy điện thoại từ trong túi ra.

Tô Dĩnh thấy vậy lập tức khom người kéo Cố Tân, “Cô muốn làm gì?” Cô ta hạ thấp giọng: “Chuyện không liên quan đến cô, nhanh đứng lên cho tôi.”

“Cô bé chỉ là một cô gái nhỏ, phải giúp một chút đi chứ.”

Tô Dĩnh dùng nhiều sức kéo mạnh cô lên, muốn né sang một bên.

Ai ngờ bà lão bên kia không cho phép, ôm lấy bắp chân Tô Dĩnh, thì thầm nói một tràng từ ngữ địa phương, đại khái ý nói mình bị thương ở chân, không để cho Tô Dĩnh đi.

Tô Dĩnh chỉ cô gái kia: “Là cô ta đụng tôi trước, chuyện đâu có liên quan gì đến tôi?”

Đối phương nói tiếng phổ thông chất lượng khá kém: “Vậy mà còn không chịu trách nhiệm, cô làm tôi ngã.”

Bà lão kia đương nhiên là cố tình dựng tình huống bị người ta đụng, cứ mãi kéo ống quần Tô Dĩnh, nhất định không buông tay.

Cố Tân liền vội vàng hỏi: “Lão bị thương ở đâu? Hay là chúng cháu đưa lão đi bệnh viện?”

“Cô cố tình rước thêm phiền phức đúng không?” Tô Dĩnh trừng Cố Tân một cái, kéo cô muốn đi ra khỏi đám đông.

Bà lão thấy cô muốn đi, ngồi xếp bằng khóc cướp giữa ban ngày, vài giây sau, sau lưng bỗng nhiên có vài người đồng hương đi đến.

Tô Dĩnh bị cuốn lấy, nhất thời không thoát ra được.

Trong lúc hỗn loạn, Cố Tân lại nhẹ nhàng cạy tay cô ta, trong lòng cô tựa như đánh trống, đẩy đám người, ngồi xổm xuống lặng lẽ chui ra.

Nhưng có lẽ vui mừng quá sớm, chưa kịp đứng dậy, có bóng người ập tới.

Cố Tân ngẩng đầu, tầm mắt chưa kịp tập trung, người nọ đã mở áo khoác trong tay, nhanh chóng trùm trên đầu cô, bên hông căng cứng, cả người bị người ta xách lên.

“Á!” Cô hét lên một tiếng ngẩn ngui.

“Cấm kêu!” Thở tích vốc người chệnh lạch, Lý Đạo dễ dàng như đang vác một con vật nhỏ.

Mũi chân Cố Tân không chạm đất, đạp loạn hai cái.

Cánh tay Lý Đạo rắn chắc như sắt thép, siết chặt eo cô: “Chơi trò tâm lý, đúng không?” Anh vác cô lên vai, môi ghé sát đến bên tai cô, gần giọng: “Xem tôi trừng phạt cô thế nào.” Giọng đương nhiên đã rất tức giận.

Cố Tân run một cái, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt đến rợn người, vô thức đạp loạn hai chân, ý đồ chạy khỏi những ràng buộc của anh.

“Anh thả ra!”

Cánh tay Lý Đạo siết chặt, một cánh tay khác cách lớp quần áo siết miệng cô, giọng lạnh tanh: “Cử động nữa đi!”

Cố Tân bị buộc không lên tiếng được, trước mắt đen ngòm, cả cơ thể không có cách nào nhúc nhích, giống như cá bị mắc vào lưỡi câu mồi cho người ta xẻ thịt.

Đám người nháo nhào dần đi xa, bên tai chỉ còn lại mỗi tiếng bước chân đơn điệu.

Ước chừng nửa phút, rốt cuộc dừng lại, Lý Đạo đặt cô nằm ngang, ném ra phía ngoài.

Một cơn trời đất quay cuồng, cơ thể Cố Tân ngã vào cốp sau, đầu đập vào khung xe.

“A!” Cô kêu đau.

Cố Tân vùng vằng chống cơ thể dậy, không gian quá nhỏ, tứ chi bị vây hãm, cô vén cái áo trên đỉnh đầu, bất ngờ trông thấy một thân thể khô ngô ngăn cản ánh nắng chỉ chừa một khoảng trời nhỏ bé.

Lý Đạo khom người, hai tay chống dọc theo khung xe, con người mang theo sự tàn khốc nhìn chằm chằm cô. Đôi mắt kia nhìn rất đẹp, nhưng trong giây phút không chống cự nổi này lại mơ hồ tập trung cơn giận hung ác.

Trong lòng Cố Tân run rẩy: “Tôi... chỉ muốn giúp cô gái kia một tay.” Giọng cô nhỏ như kiến.

Hai người cách nhau rất gần, Lý Đạo lại dùng khuỷu tay chống cơ thể, đột nhiên khẽ à một tiếng, ung dung thông thả: “Không nhìn ra đấy, cô còn rất có lòng thương.”

Người này không giận vẫn rất uy, cho dù gương mặt đang cười, cũng khiến cho người ta mang theo sợ hãi.

Cố Tân gần như ngửi được mùi bạc hà trong miệng anh, vô thức lui về phía sau: “Không phải, tôi...”

“Muốn bỏ trốn?”

“Không có.” Cố Tân cuộn tròn người nằm nghiêng trong khoang xe, cắn môi dưới: “Tôi muốn quay về tìm các anh...”

Cô nói mà không hết được câu, trước mắt đột nhiên thoáng qua một luồng sáng.

Chẳng biết từ lúc nào trong tay Lý Đạo có thêm một con dao, lưỡi dao dường như lướt qua lông mi cô, thẳng thừng cắm vào tẩm đệm trong thân xe.

Tốc độ nhanh, mang theo một cơn gió lạnh.

Lúc này anh mới thu lại biểu cảm, sắc mặt u ám đáng sợ: “Coi ông đây là đứa trẻ ba tuổi dễ bị lừa à?”

Cơ thể Cố Tân đột nhiên cứng đờ, con dao đó sắc bén vô cùng, cách con người cô chưa đến hai xen-ti-mét. Cô trợn lớn đôi mắt nhưng không thể nào tập trung, sắc mặt nhợt nhạt, sau một lúc mới bắt đầu khẽ run rẩy.

Cô hạ tầm mắt xuống, giọng run sợ: “Tôi... Anh tôi đâu?”

“Bây giờ muốn tìm anh trai cô?”

“... Anh ấy đang ở đâu?”

Anh hỏi: “Vừa rồi khi giật giây nha đầu kia gọi điện thoại, quên là hai người chui từ cùng một bụng mẹ ra à?”

Cố Tân lập tức kinh sợ: “Tôi không nghĩ...” Cô không nghĩ được nhiều như vậy, một lòng chỉ muốn thực hiện kế hoạch gây náo loạn, rồi tìm cách chạy trốn thế nào, câu nói vừa thốt ra khỏi miệng cũng chẳng nghĩ nhiều, càng không để tâm.

“Cả đoàn người vì cô mà đổi hướng đi, dọc đường đầu óc lúc nào cũng căng thẳng, cô bị người khác chụp ảnh đăng lên phương tiện truyền thông cũng chẳng sao, có chết thì đừng kéo người khác chịu tội thay.”

Cố Tân chỉ cảm thấy uất ức, nhỏ tiếng phản bác: “... Tôi đâu có bắt các anh mang tôi theo.”

Lý Đạo cười lạnh: “Vậy cô hỏi anh trai cô đi.”

“Rất cuộc tôi làm sai chuyện gì?” Sóng mũi Cố Tân có một luồng cay xót trào lên, nhẫn nhĩn hồi lâu, bực tức tố cáo: “Tôi chỉ muốn một cuộc sống bình yên, an nhàn như người bình thường, không muốn quan tâm đến anh ấy, càng không muốn chạy trốn cùng các người...”

Cô không nói được, cắn chặt cánh môi dưới run rẩy, cố gắng kiềm chế tâm trạng.

Lý Đạo hơi ngừng lại, tầm mắt rơi đến cánh mũi như sắp vỡ tung của cô, chỉ vài giây, “Cũng chẳng phải do cô.”

Lý Đạo ngồi dậy, cởi thắt lưng da ra.

Anh kéo vạt áo thun ngấn lên, để lộ một phần da thịt, chỗ đó hình dáng lồi lõm thú vị, lông rất đậm, giữa rốn phẳng phất có một mạng sống bị túm chặt, theo động tác hô hấp bình ổn, thả lỏng.

Cố Tân run rẩy một cái, hoảng sợ nhìn chằm chằm động tác của anh: “Anh, anh muốn làm gì?”

Cánh tay Lý Đạo giương lên, rút thắt lưng da ra, “Anh cô không nở lòng dạy dỗ cô, tôi thì không tiếc.” Anh thô lỗ quấn lên cơ thể cô, buộc hai tay cô bó chặt ra sau lưng, trối lại: “Ồ đây thức tỉnh lại đi, khi nào nghĩ thông suốt thì thôi.”

Lúc này những người khác bước nhanh trở lại, Tiểu Ngũ và Hứa Đại Vệ vốn đi sang đường mua trái cây, giữa đường gặp Cố Duy, Tô Đình và Kỷ Cương, mới biết xảy ra chuyện rắc rối này.

Cố Duy vẻ mặt nôn nóng: “Lý Đạo, anh trối con bé làm gì?”

Lý Đạo liếc anh ta một cái.

Cố Duy: “Anh cởi ra đi đồ điên!”

Anh nói lạnh nhạt: “Đéo cởi.”

Cố Duy nghiêng chặt răng, đi sang kéo Cố Tân.

Lý Đạo đập anh một cái: “Động thêm cái nữa xem?”

Cố Duy giận đến mặt đỏ bừng, gân cổ lên nói: “Đây là em gái tôi!”

“Gào cái mốc.”

Nhìn ra được rằng, Lý Đạo cũng đang giảm cơn tức giận.

Anh siết chặt hai tay, nghiêng đầu nhìn qua nhìn lại, khi mở miệng lời nói đã bình thản rất nhiều: “Cậu muốn dẫn Tô Đình đi, tôi cho phép, muốn dẫn em gái cậu theo, tôi cũng không ngăn cản, cậu nói lấy xe đưa họ đi, tôi không thể bỏ lại cậu. Nhưng Cố Duy hôm nay tôi nói rõ cho cậu biết, ranh giới cuối cùng đã vạch sẵn ở đây, theo tôi cả chặng đường thì phải nghe tôi tất, có một chuyện tính một chuyện.”

“Đoạn đường này, cô ta không nghe lời, tôi dạy dỗ cô ta.” Lý Đạo chỉ Cố Tân, nói từng câu từng chữ với anh ta: “Còn nếu ở đây đóng vai người thân có trách nhiệm, thêm một lần nữa, xem tôi có bẻ gãy chân cô ta không.”

Bầu không khí căng thẳng tựa như mũi tên bị kéo căng, những người khác đứng yên nín thở, không ai dám nói xen vào.

Cố Duy nhìn thẳng vào mắt anh, lồng ngực phập phồng vài lần, cuối cùng cười một tiếng: “Nói đúng, anh thật ngạo mạn.”

Anh ta không nhìn Cố Tân, kéo Tô Dĩnh ngồi vào hàng ghế sau trong chiếc Nissan.

Lý Đạo rút dao, lướt qua người cô gái nằm bên trong, đóng thùng sau.

Âm thanh ấy ảnh hưởng đến màng nhĩ của Cố Tân, trước mắt trở nên đen như mực.

Cô cực kỳ tuyệt vọng, toàn thân lạnh đến thấu xương.

Cố Tân rất uất ức, không thể nào khống chế nước mắt được nữa, đầu cô đập vào khung xe, chói sáng vầng một lúc.

Cố Tân nhẹ nhàng chống cơ thể ngồi dậy, cắn môi, kiềm nén nước mắt.

Cô muốn về nhà. Nhất định phải về nhà.

7. Chương 7

Rời khỏi khu nghỉ ngơi, xe lái ra quốc lộ.

Vừa rời ồn ào một trận, biết cơn giận của Lý Đạo còn treo trên đầu, cho nên từng người từng người một chạy nhanh hơn.

Tiểu Ngũ ôm một nải chuối tiêu lớn, chạy chậm hai bước, bị Hứa Đại Vệ đá một cái, bắt đắc dĩ ngồi vào chiếc Prado trước mặt.

Vẫn là Kỳ Cương lái xe, Lý Đạo đẩy ghế nằm ngang, cánh tay gối sau gáy, khép mi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Ngày dần hoàng hôn, màu ráng nắng ảm nấp sau đám bông nặng trĩu, bầu trời giống như một bức tranh sơn dầu nồng mực.

Đường quốc lộ trước mặt thẳng tắp, vùng đất trũng hai bên có đoàn sơn dương đang gặm cỏ, hàng nối qua con sông, ôm quanh dòng sông như một đoạn màu vàng có xuất thân từ thời cổ xưa.

Trong xe im lặng quá lâu, bầu không khí kỳ quặc khác thường khiến người với người không được tự nhiên.

Tiểu Ngũ chơi một lúc trò chơi điện tử, sau vài trận liếc mắt nhìn hai người trước mặt.

Túi bóng loạt xoạt hai tiếng, cậu ta bẻ một trái chuối tiêu, đưa lên trước, “Anh, ăn chuối tiêu rất được yêu thích không?”

Tầm mắt Lý Đạo di chuyển, khẽ động đậy: “Lột ra.”

Tiểu Ngũ cười một tiếng, hai tay vội vàng dâng lên, còn bóc cả lớp vỏ ngoài, đút vào trong miệng anh.

Lý Đạo điều chỉnh thẳng lưng ghế, nhận lấy, cắn ba miếng là giải quyết hết.

“Muốn nữa không?”

Lý Đạo lắc đầu.

Tiểu Ngũ nhét đầy một miệng, “Lão Kỳ, anh có muốn một quả không?”

Kỷ Cương cũng lắc đầu, quay sang hỏi Lý Đạo: “Chỗ này cách Bốc Viễn có còn xa lắm không?”

“Không gần.” Anh nói: “Đi suốt đêm?”

Chẳng biết từ bao giờ, đám mây càng xuất hiện dày đặc, muốn nuốt cả ánh mặt trời, màu trời cũng biến thành màu xanh sẫm, đen kịt.

Kỷ Cương ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Chắc là có trận mưa.”

“Vậy thì tìm một chỗ dừng chân.” Lý Đạo nhìn phía trước hạ cằm xuống: “Dọc theo đường chính, nhìn thấy chỗ rẽ thì quẹo xuống, đi mười mấy cây số sẽ có một trấn, ở đó một đêm, ngày mai dậy sớm đi tiếp.”

Kỷ Cương gật đầu một cái, không nói nhiều nữa.

Con đường càng đi càng vắng vẻ, thi thoảng thấy hai ba hộ gia đình, đồ nát đơn sơ, đều nằm trên chỗ xa nhất.

Một giờ đồng hồ trôi qua, quả nhiên trước con đường quốc lộ xuất hiện một chỗ rẽ, một vùng đất trũng bất thường kéo dài thẳng đến phía sau một sườn núi thấp.

“Chỗ rẽ này à?”

Lý Đạo: “Ừ.”

Kỷ Cương bóp kèn một tiếng, nhắc xe phía sau theo sát, anh ta đánh tay lái, đi lên con đường đất.

Ngồi phía sau đột nhiên bị cua gấp, mông Tiểu Ngũ nhấc lên, đang chơi trò chơi được một nửa, thì điện thoại di động đã rơi xuống khe hở giữa hai hàng ghế trước.

“Xong, chết rồi.” Cậu ta mất nửa ngày mới lấy được điện thoại lại, vỗ trên bắp đùi: “Em nói này lão Kỷ, anh lái xe có thể vững tay một chút không?”

Kỷ Cương từ kính chiếu hậu liếc cậu ta một cái, không phản ứng.

Con đường này không quá gập ghềnh khó đi, mặt đường chật hẹp, lối mòn trải rộng, đất sườn núi thay đổi liên tục, đầy đá vụn và phân khô của gia súc.

Nơi bánh xe đi qua giăng đầy bụi đất, tầm nhìn trước mắt như một lớp sương mù đục ngầu chắn lối.

Thân xe lắc lư không ngừng, đung trái đưa phải, đồ trang trí treo bên trong xe cũng đung đưa không ngừng nghỉ.

Kỷ Cương nghiêng đầu liếc Lý Đạo, muốn nói lại thôi.

Lý Đạo liếc anh ta: “Thế nào?”

Kỷ Cương chần chừ vài giây, “Cố Tân...” Cố họng anh ta háng vài tiếng, quay lại nói: “Con đường này cũng đồng đều quá đi, đau hết cả mông.”

Lý Đạo lên tiếng: “Đã lớn tuổi rồi, xương cốt cơ thể không tốt nữa à?”

Kỷ Cương lắc đầu cười một tiếng: “Tôi ngược lại còn chẳng sao, ngồi trước thì ổn rồi, chỉ sợ...”

Lý Đạo nhìn sang, Kỷ Cương im bặt.

Anh đưa ngón tay lên xoa mi tâm, không vòng vo nhiều: “Cô gái đó chịu uất ức rồi, để dạy dỗ chút cho biết, cô ta ở trong cốp sau chịu đựng cái con đường này, chắc là có thể nhớ rất lâu.”

Phía sau âm u chồm đến một cái đầu, giọng trầm trầm đáp lại: “Lão Kỷ nói đúng.”

Lý Đạo bị giật mình ngồi chồm dậy một chút, tóc gáy dựng đứng: “Hay là cậu đổi chỗ cho cô ta?”

“Không không, em ngồi ở đây là được rồi.” Tiểu Ngũ vội vàng khoát tay.

Lý Đạo sờ sau gáy, quay đầu chỉ cậu ta: “Lần sau nói chuyện sau lưng ông đây nữa xem?”

“Anh, em sai rồi.” Cậu ta cười mỉa.

Lý Đạo ngồi lại, nhắc người sờ ra cái túi sau mông, nhưng không mò thấy thứ gì.

Kỷ Cương mắt nhìn phía trước, cố gắng đi vào chỗ bằng phẳng, còn nói: “Cơ thể nhỏ yếu kia, còn dày vò làm gì, còn phí công đi khám bác sĩ, mất thời gian.”

Lý Đạo không phát biểu, liếc mắt quét một vòng hộp dụng cụ: “Phía trước có một trạm xăng, dừng lại đổ đi.”

Kỷ Cương nhìn đồng hồ báo xăng thấy còn hơn phân nửa, đã biết anh nghe lọt lời.

Không ngoài dự đoán, đi thêm một giờ đồng hồ trên con đường trùng trùng, bên trái xuất hiện một cửa hàng xăng dầu nhỏ. Chỗ này tổng cộng có hai trụ bơm, phía trên có mái che nắng màu đen, cách đó không xa có một quầy bán đồ lật vặt, bên cạnh đậu vài chiếc xe van màu vàng.

Bọn họ vừa lái xe vào, thì có một người từ bên trong chạy ra đón.

“Thêm dầu à?”

Kỷ Cương xuống xe: “Đổ đầy.”

Đoạn đường này chạy hơn một tiếng, những người đàn ông hút thuốc, đứng bên cạnh giãn gân cốt.

Lý Đạo vỗ vỗ Kỷ Cương: “Lát nữa tôi lái.” Nói xong đi vào quầy bán đồ lật vặt.

Hàng hóa bên trong cửa hàng chỉ có vài món, mì gói và nước suối chiếm một nửa kệ hàng, toàn bộ đều là những món khách đi đường cần.

Lý Đạo từ quầy cầm hai thanh kẹo cao su, mua thêm cho bọn họ vài bao thuốc lá: “Bao nhiêu tiền?”

“Tám mươi.”

Lý Đạo mò trong túi sau một tờ giấy, “Khỏi thôi.” Anh bóc kẹo cao su, ngừng một lúc: “Có khẩu trang không?”

Ông chủ hỏi: “Nam mang hay nữ mang?”

Lý Đạo nhìn ông ta: “Nữ.”

Ông chủ khom người đi sang phía tủ lục tìm, quá nhiều đồ tạp nham, tạo ra tiếng động không nhỏ.

“Bức tường này vẫn như cũ?” Lý Đạo nghiêng người dựa vào quầy, nhìn về phía bức tường đối diện, phía trên dán vài tờ rao vặt tìm người, đắp từng lớp từng lớp giấy không lành lặn, năm này tháng nọ, tờ giấy chuyển vàng, một góc giấy bị bong tróc lên.

Ông chủ bỗng dừng ngẩng đầu lên, ánh mắt he hé nháy hai cái, quan sát anh một lượt: “Chỗ này trị an quá kém, lại hẻo lánh hoang vu, cuối cùng bị tên buôn người lừa bắt phụ nữ và trẻ em.” Ông ta hỏi lại: “Xem ra cậu thường chạy tuyến đường này?”

“Đi một hai lần.”

“Gần đây?”

“Lâu rồi.”

Ông chủ “ồ” một tiếng, quên tìm khẩu trang, ngón tay cào lên nốt ruồi đen bên khóe miệng. Nốt ruồi đen của ông ta lớn hơn nửa ngón út, hơi nhô ra, rất dễ thấy.

“Đi vào trong chỉ có trấn Tam Pha trên sườn núi, còn chưa đến một trăm người sống... Đến đó làm ăn?”

“Không phải.”

“Đến tìm người? Người thân mất tích?”

“Không có.”

“Vậy là cậu...?”

Lý Đạo vô thức nhíu mày một cái, đứng thẳng người dậy, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của ông ta.

Ông chủ cười cười, vội vàng giải thích: “Tôi không có ý gì khác, bởi vì hơn một nửa người đến đây là để tìm người, cho nên lắm hôm hỏi một câu, xem có thể giúp gì hay không.”

Lý Đạo không tiếp lời, nhìn ông ta vài giây: “Tìm được không?”

“Có có, còn lại một cái cuối cùng.” Ông ta đứng lên: “Ôi, là của một đứa trẻ.”

Lý Đạo thu lại tầm mắt từ trên mặt ông ta, nhìn cái khẩu trang... màu hồng, kẻ ô màu sậm, một bên thêu hình thỏ, bên kia thêu hình cây nấm.

Mở hết ra, còn không lớn bằng bàn tay anh.

Lý Đạo cười lạnh: “Thế lấy cái đó đi.”

Anh cầm đồ đi, hai chiếc xe một trước một sau đổ xăng, không lâu sau, lại dừng lại ven đường.

Vùng đất này hoang vu, nửa bóng người cũng không có.

Lý Đạo từ chỗ ngồi tài xế đi xuống, mở cốp sau.

Cô gái bên trong vẫn nằm tư thế như khi bị ném vào, hai chân co trước ngực, hai tay bị trói sau lưng, sợi tóc lòa xòa đầy trước mặt, có vài sợi dính vào khóe miệng.

Lý Đạo chống trên thân xe, nhìn cô vài giây: “Ngủ?”

Cổ Tân giật giật, hơi quay đầu, sắc trời âm u đến mười phần, anh đứng ngược ánh sáng, cả bóng hình như một tòa núi cao lớn, không thấy rõ biểu cảm.

Vài giọt mưa rơi trên mặt cô: “... Không ngủ.” Giọng Cổ Tân vừa nhỏ vừa khàn, không khí bên ngoài ùa đến, dạt dạt cuộn cuộn như bị nước tràn vào.

Lý Đạo nhìn xoáy vào cô: “Còn muốn chạy hay không?”

Cổ Tân chậm rãi lắc đầu, chỉ tự trách mình quá kém cỏi, nổi uất giận trong lòng trỗi dậy lần nữa, vài lần khống chế, rốt cuộc hốc mắt nóng lên, tầm nhìn trở nên mờ ảo.

Lý Đạo hỏi: “Sau này nghe lời?”

Cổ Tân nhếch miệng, khéo léo gật đầu một cái: “Nghe lời.”

Cô ngược mắt lên, lơ đãng nhìn về phía anh, dòng nước qua con người đen lầy trong suốt sáng ngời, nhẹ

chớp mắt một cái, trong đôi mắt ngậm nước lẳng lẳng có giọt nước theo khóe mắt băng qua sống mũi, lẳng lẽ trượt xuống.

Cô không phát ra một chút âm thanh nào, chỉ nhẹ hít sâu vào mũi, nước mắt ngược lại càng lúc càng nhiều. Một luồng ánh nắng rơi trên gương mặt trắng nõn của cô, lông mi cô ướt mẹp, chớp mũi đỏ bừng.

Lòng Lý Đạo chợt bị rút lại, nhưng cảm giác này chỉ trong một cái chớp mắt đã tan biến không còn dấu tích, không biết lý do.

Anh liếm một một cái, cười nói: “Ôi, còn khóc?”

Cố Tân cắn chặt môi dưới.

“Được rồi.” Lý Đạo gãi gãi sống mũi, giọng nói bất giác hạ xuống hai phần: “Không chạy tôi cho cô ra ngoài?”

Nghe anh nói thế, Cố Tân không kiềm nén được nghẹn ngào vài tiếng, mím môi, khe cau có gương mặt, tiếng khóc khe khe tỉ tê, giống như con mèo nhỏ.

Chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của anh, thì Lý Đạo tương đối biết điều, bây giờ thấy cô gái đáng thương như thế này, cơn giận trong lòng cũng hoàn toàn tan biến.

Lý Đạo buồn cười: “Khóc hai giọng được luôn đấy.” Anh cúi người đỡ cô ngồi dậy, vừa cởi thắt lưng da sau lưng cô ra, vừa nói mấy lời dễ nghe: “Nghe lời sớm thì đã không phải chịu thiệt thòi này rồi.”

Đầu Cố Tân cúi thấp xuống, lồng ngực trước đó bị chèn ép, anh dầy vò một trận, dạ dày không ngừng co thắt, cả đường cổ hết sức áp chế cảm giác khó chịu cuộn cuộn kéo đến.

Cố Tân nôn ọe hai tiếng, không đợi Lý Đạo phản ứng, đột nhiên cơ thể đê nén, phun ra một ngụm, chất bắn rơi trên chân anh.

May mà cả ngày cô không ăn uống gì, thứ nôn ra vốn chỉ có nước chua và dịch dạ dày.

Lý Đạo đứng sững vài giây, mặt cũng xanh ngắt.

Anh lập tức quay đầu, muốn gọi Cố Duy đến giải quyết gọn gẽ, lại thấy cháu trai kia muốn đi qua bên này, đang nhìn vào mắt anh thì lập tức dừng lại, đôi mày nhăn nhăn như xem có kịch vui, biết thân biết phận đặt mông ngồi lại vào trong xe.

Lý Đạo cách cậu ta một khoảng, chỉ muốn đánh người.

Biểu cảm anh căng thẳng phẩy phẩy cái chân, rồi tiếp tục đối mặt với Cố Tân, có chút giận dữ không hề nhẹ: “Rất cuộc cô có ổn không đây? Không để bên trong đợi được.”

“... Đứng.” Tình thế nhất thời cấp bách, Cố Tân nín giữ cánh tay anh lại.

Nhiệt độ tay người con gái lạnh lạnh, xúc cảm rất nhẫn nại.

Lý Đạo đưa mắt, nhìn bàn tay kia... đốt ngón tay thon dài, trắng mịn, như mầm non hé nở sau cơn mưa, đặt trên da thịt màu máu mạch của anh, hiệu quả thị giác quá rõ rệt.

Cố Tân phát hiện ánh mắt kia, vội vàng thả ra: “Tôi không cố ý.” Vừa nói vừa nôn hai tiếng, đáng tiếc trong dạ dày đã chẳng còn gì.

Lý Đạo tránh ra thật xa, đi vòng qua một hướng khác lấy nước, vặn nắp nước trực tiếp kề sát một bên miệng cô: “Súc miệng.”

Cố Tân nghe lời.

“Súc lần nữa.”

Cô nhìn tay anh, nghe lời uống thêm một hớp.

“Còn bắt tôi phục vụ?” Lý Đạo nói chuyện không nghe ra cảm xúc: “Tự cầm.”

Cố Tân nhận lấy.

“Trên mép.” Anh đứng ra xa vài bước, chỉ vị trí tương ứng trên mặt mình.

Cố Tân chậm nửa nhịp, “À.” Cô vốc ra ít nước, cúi đầu rửa quanh miệng.

Lý Đạo nhìn cô, động tác chậm rãi, dáng vẻ yếu đuối không có sức lực giống như chịu nhiều cực khổ, cũng giống như đóa hoa tàn.

Anh lấy nước còn dư lại, đổ lên giày, nói: “Có thể tự đi ra không?”

Cố Tân gạt đầu, không biết thế nào mà sức lực cả người đã tiêu hao hơn nửa, dùng sức chống cơ thể, cho cả tay chân ra bên ngoài.

Lý Đạo thờ ơ lạnh nhạt, không còn bao nhiêu kiên nhẫn, bắt đắ dĩ đờ dưới nách cô xách người ra ngoài.

Một trận dày vò, cuối cùng lên đường lần nữa, qua được vài chục phút, con đường trước mặt mới hơi bằng phẳng.

Đèn đường hai bên thưa thớt, hơn mười thước mới có một ngọn đèn; người thì lưa thưa, chỉ thấy ba cụm khói bếp.

Lý Đạo lái xe vừa nhanh vừa vững, một tay đặt trên tay lái, tay kia đặt giữa hai chân, đạp hết chân ga, trong đêm tối đường vắng không người xe lao vun vút.

Cố Tân nghiêng đầu dựa lên mặt kiếng, hạt mưa dày đặc, đập vào cửa kính xe, che mờ tầm nhìn.

Tiểu Ngũ cảm thấy Cố Tân vừa đẹp vừa dịu dàng, không nhịn được bắt chuyện: “Chị, ăn chuối tiêu rất được ưa chuộng không?”

Cố Tân chậm chạp quay đầu, thoáng quan sát chàng trai trước mắt: “Cảm ơn, không ăn.”

“Ngọt vô cùng luôn.”

Cô nói: “Dạ dày không được thoải mái cho lắm.”

Tiểu Ngũ ra sức chào hàng: “Chị vừa nôn xong, dậm thêm chút đồ mới tốt.”

Cố Tân cười cười, nói tự giễu: “Thôi bỏ đi, nếu như nôn trên xe, không chừng lại quay về cốp sau.”

Cô nói xong câu này giương mắt nhìn kính phía trong, trùng hợp bắt gặp ánh mắt Lý Đạo. Anh cũng đang nhìn cô.

Cố Tân ngậm miệng, vội vàng tránh né.

Tiểu Ngũ cảm thấy người này thú vị, đáng vẻ yếu đuối, nhưng lúc nói chuyện lại thật có sức lực.

Cậu ta giới thiệu: “Tên em là Ngũ Minh Triết, bọn họ đều gọi em là Tiểu Ngũ.”

“Cố Tân.”

“Chị Tân.” Cậu ta lộ ra hàm răng trắng, sát lại gần cô một chút, nói như quen biết: “Chị Tân đừng sợ,

sống chung lâu chị sẽ biết, thật ra thì mọi người đều là người tốt.”

Cậu ta vừa nói xong, Kỷ Cương và Lý Đạo nhìn nhau một cái, không nhịn được, cười quái gở thành tiếng.

Trái tim Tiểu Ngũ bị vỡ nát: “Anh, cười cái điệu cười bình thường một chút, đừng làm chị Tân của em sợ.”

“Thành chị Tân của cậu rồi à?”

Tiểu Ngũ cười hắc hắc, gãi đầu nói: “Chúng ta là người tốt, em nói đúng không?”

“Đúng.” Lý Đạo biếng nhác, ánh mắt lại nhìn trong gương: “Tốt đến bình an cả một đời người.”

Xe chạy như bay vun vút, cuối cùng đậu ven đường.

Kỷ Cương đi xuống tìm chỗ ở, những người khác đều ở trong xe chờ.

Trong miệng Lý Đạo nhai kẹo cao su, ngấm nghĩa thứ gì đó trong tay.

Hai người phía sau còn thì thầm nói xấu, anh hạ cửa kính xe xuống, đưa mắt quan sát phong cảnh xung quanh.

Trần Tam Pha anh chỉ ghé qua hai lần, trước kia lúc chạy chuyến hàng vận chuyển, ra khỏi cửa đã có thể chạy thẳng bến Bốc Viễn, nếu nửa đường không phải quẹo vào trấn Tam Pha tìm chỗ, thì phải chuyển sang ngày mai quay lại đại lộ.

Nhiều năm không đến, nơi này vẫn như cũ.

Anh thu hồi tầm mắt, nhìn ngón tay treo thứ gì đó, ném ra phía sau: “Mang vào rồi xuống xe.”

Cổ Tân nhận lấy, mở ra là một cái khẩu trang.

Lý Đạo nhìn chăm chăm vào kính trong xe, thấy cô khẽ hé môi, cúi đầu nhìn một lúc, sau đó chậm chậm đeo lên tai.

Cái khẩu trang trên mặt cô không lớn không nhỏ, lại có thể che hết toàn bộ mũi miệng.

Lý Đạo thu hồi ánh mắt, cúi đầu xuống, khó hiểu nhìn tay mình một lúc.

8. Chương 8

Trạm dừng chân ở trấn Tam Pha không nhiều, mặt khác, tình trạng của họ không thích hợp để ở nơi đông đúc.

Cuối cùng ở đầu hẻm tìm được một quán trọ, chủ nhà là một bà thím lớn tuổi, họ thuê ba gian phòng, ở khúc rẽ trên lầu hai.

Cố Tân và Tô Dĩnh ở tận gian phòng trong cùng, căn phòng rất đơn giản, hai giường, ga trải giường màu xanh lam, góc tường hoa ố vàng vọt, nền gạch màu xám trắng không lành lặn, trong khe hở dính đầy bụi dơ đen đui.

Tô Dĩnh đi vào trước, không khỏi cau mày.

Cô ta để hành lý xuống, mở cửa sổ, vài hạt mưa lọt vào, để mùi đất từ trong không khí tràn vào theo. Cô ta quay đầu lại, thấy Cố Tân còn đứng đực ở cửa, khoác trên người cái áo khoác màu xanh, bên người chỉ mang theo duy nhất một cái túi xách nhỏ.

Tô Dĩnh khẽ hừ nhẹ một tiếng, xụ mặt xuống, vốn không muốn để ý đến cô.

Cô ta chỉ ngón tay: “Cô ngủ bên kia?”

Trước đó Cố Tân lợi dụng cô ta, vốn đang đuối lý, liền vội vàng nói: “Sao cũng được.”

Tô Dĩnh chọn chỗ bên phải ngồi xuống: “Còn đứng ngốc ra đó làm gì, mau vào đi.”

“Ừm.” Cố Tân nói.

Cách âm không tốt lắm, tiếng nói chuyện của gian phòng bên cạnh mơ hồ truyền đến, còn có chút tiếng động hỗn loạn, đám người Cố Duy không biết làm trò gì.

Hai người ngồi đối diện nhau im lặng một lúc, Tô Dĩnh lầm bầm: “Căn phòng này đúng là bẩn quá.”

Cố Tân thu hồi tầm mắt từ nơi khác, gật đầu một cái: “Ừ.”

Tô Dĩnh ngồi thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, nhích mông ra phía ngoài một chút: “Chấn hình như có hơi ảm.”

Cố Tân nghe vậy sờ một cái, nhếch miệng, không lên tiếng.

Tô Dĩnh liếc cô hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Cô đói không?”

Hai ngày nay gặp quá nhiều chuyện, Cố Tân ăn ngủ không yên, thêm chuyện vừa rồi cả đoạn đường bị dày vò, cô đã sớm đói đến mức bụng dán vào lưng: “Có một chút.”

Tô Dĩnh cười nhạt một tiếng, đứng dậy kéo mở rương hành lý, lấy từ bên trong ra một cái bánh mì nhỏ ném sang: “Ăn chút đồ đi, chờ lát nữa bọn họ thu dọn xong sẽ bảo chúng ta ăn cơm.”

Cố Tân im lặng mở túi đựng, lại nghe cô ta nói: “Sau này bớt làm mấy chuyện thiếu não lại, đừng chọc đến vị đại gia kia.” Đương nhiên Tô Dĩnh đang nói đến Lý Đạo. Cô ta đưa lưng về phía Cố Tân sắp xếp lại hành lý, nửa uy hiếp nửa đe dọa: “Con dao trên tay anh ta là thứ chuyên dùng để lóc xương, có thể tượng tượng ra ngay, đã từng lướt nhẹ nhàng cắt khí quản của con người, máu tươi phun ra hết như suối...”

Miếng bánh mì bị mắc nghẹn ở cổ họng Cố Tân, nhớ đến con dao kia từng gần mình trong gang tấc, cô khẽ rùng mình sợ hãi.

Tô Dĩnh quay đầu: “Làm sao?”

“Không, không làm sao.” Cô gắng sức nuốt miếng bánh mì xuống.

Ánh mắt Tô Dĩnh ranh mãnh, nén cười, lại nói nghiêm túc: “Cho nên ấy, cô cứ ngoan ngoãn đi theo chúng tôi, không có Cố Duy cũng không được chọc anh ta? Con người anh ta nguy hiểm khó lường, tính tình bất định, máu chốt là trên người treo vài mạng người đấy, trong đó có cả cô, đến lúc đó Cố Duy cũng chẳng cứu nổi cô.”

Cố Tân nắm túi bánh mì, phần bánh còn lại không thể ăn nổi, trong miệng rất khô.

Lúc này, Tiểu Ngũ đến gõ cửa: “Chị Dĩnh, chị Tân, anh Duy gọi mọi người đi ăn cơm.”

Tô Dĩnh nói vọng qua cửa: “Đến ngay.” Rồi nhắc nhở Cố Tân: “Lời tôi nói cô nghe thấy không?”

“... Hả?”

Tô Dĩnh tức giận nhìn cô.

“Nghe.” Cô nói.

“Cho nên sau này biết làm gì chưa?”

Cố Tân đáp: “Tôi biết.”

Bấy giờ Tô Dĩnh mới hài lòng, có một tia chiến thắng vượt trội, nhú lông mày: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Thu dọn một lúc, hai người đi đến căn phòng sát vách, căn phòng này của Cố Duy và Lý Đạo, hai người họ đẩy cái giường đơn vào sát bên tường, ở giữa dành ra vị trí để một cái bàn gỗ.

Bôn ba cả ngày, không ăn được một bữa có thức ăn ngon miệng.

Hứa Đại Vệ mượn bếp điện của bà chủ phòng trọ, Tiểu Ngũ và Kỷ Cương ra ngoài mua được rau cải và thịt cừ lưng tái, đem đổ hết tất cả đồ vào trong nồi.

Không bao lâu sau, hơi nóng bốc lên, mùi thơm tràn ra.

Mọi người rói rít ngồi xuống, Tiểu Ngũ rướn cổ nói một tiếng: “Anh, ăn cơm.”

Lý Đạo đi chậm rãi từ phòng vệ sinh ra, ở trần thân trên, dùng khăn lông lau vài cái trước ngực, rồi lại quất ra sau lưng, một cánh tay đưa lên, tay kia thuận lợi vươn đến phía sau sườn, lấy khăn lông, lần lượt chà sau lưng.

Tư thế này khiến phần cơ trên cánh tay anh căng cứng, xương quai xanh càng rõ ràng, bụng gọn gàng. Anh gội đầu, trên sợi tóc ngắn cứng cáp còn dính hơi nước.

Cố Tân vội vàng đưa tầm mắt đi, chọn chỗ ngồi xa hơn một chút, ngồi giữa Tiểu Ngũ và Cố Duy.

“Ăn đi, khỏi chờ tôi.” Lý Đạo nói.

Những người khác không khách khí, nhiệt tình ăn.

Anh lau người xong mặc một cái áo may ô lên người, xách chai bia cần mở bật nắp, ngồi xuống chỗ bên cạnh bàn.

Mọi người cụng ly với anh, Lý Đạo uống trực tiếp trong chai: “Đến mức thì ngưng, đừng uống nhiều mà hỏng chuyện.”

Mọi người rói rít lên tiếng đáp lại, bỏ ly rượu sang một bên, đối như sói, cầm xương cừ lên gặm.

Những người này khác một trời một vực với những người đàn ông Cố Tân từng tiếp xúc, so ra thì thô lỗ hơn, cật mạnh hơn, không chú ý ăn mặc, đây vốn dĩ là đi ngược lại hoàn toàn với quỹ đạo cuộc sống của cô, cho nên trong lòng cô tích trữ đầy sự phản kháng.

Xương lưng cừu cô chưa từng ăn qua, càng không thể nào cầm tay găm cần trước mặt cả một bàn ăn đầy người xa lạ, không biết làm sao dạ dày lại quấy phá, ngoài việc ăn chút rau cải trong nồi ra thì cô không thể làm gì khác.

Liếc mắt thoáng một cái, trong bát có một khúc xương, thịt cừu mềm mại bọc ở phía trên, đúng lúc cầm đũa là có thể gấp lên.

Cố Tân nghiêng mặt sang một bên, Cố Duy cười nịnh nọt: “Ăn miếng thịt đi, ăn hết thức ăn đi thỏ con.”

Cố Tân không nói, anh ngượng ngùng sờ mũi một cái, lần nữa đưa đũa mò tìm trong nồi, cuối cùng lựa được vài khúc xương đều, phần nhiều thịt bỏ vào trong bát cô.

Tô Dĩnh nhìn anh làm việc, không vui: “Anh cũng thiên vị quá đấy, của em đâu?”

“Tay em không với tới?”

Tô Dĩnh nói: “Tay cô ấy không với tới?”

“Đừng có phiền nữa.”

“Cố Duy, em thấy anh chán sống rồi.”

Cố Duy liếc cô ta một cái, vội vàng cung kính gấp cho cô ta hai phần, nói lấy lòng: “Anh còn muốn sống đây, nữ hiệp tha mạng, mau ăn đi.” Anh ngồi xuống, thấp giọng lẩm bẩm: “Đều là tổ tông, đều là tổ tông cả, tôi không chọc nổi ai.”

Hai người họ anh tới tôi đi, không giống như tức giận, mà như đang tán tỉnh.

Cố Tân dời ánh mắt sang chỗ khác, Tiểu Ngũ bên cạnh rót cho cô cốc nước canh: “Chị Tân chị ăn đi, đừng khách sáo.” Cậu ta chu môi bóng loáng, lên tiếng, lộ ra nụ cười trẻ con.

“Cảm ơn.” Cố Tân nói.

Đúng lúc ấy đối diện với vài người đàn ông đang nói chuyện, Lý Đạo hỏi: “Tiền mặt trong tay đủ dùng không?”

Chuyến đi này tiền ra đều do Kỹ Cương quản lý, anh ta thăm tính mằm trong bụng: “Những phần kia chuyến đi ra ngoài không có cách nào dùng, tôi còn có cái thẻ, đến Bộc Viễn có thể lấy một ít, trên đường chắc đủ dùng.”

“Sợ gì chứ?” Tiểu Ngũ lớn gan, không đầu không đuôi nói một câu: “Đến lúc đó làm thêm một chuyến không phải được à?”

Trên bàn cơm lập tức im lặng như tờ, không hện mà cùng nhau nhìn Lý Đạo.

Lý Đạo ở bên kia như không nghe thấy, rũ mắt, gấp từ trong nồi một khúc xương thịt lớn bỏ vào bát của mình.

Tiểu Ngũ biết rằng mình vừa lỡ lời, cười khan vài tiếng: “Em không có ý đó, ý là... Trên đường em cũng nên tiết kiệm chút tiền.”

Lý Đạo vẫn không lên tiếng.

Tiểu Ngũ đứng dậy nịnh nọt, “Anh, uống bia nữa không? Em rót cho anh.”

“Cậu ngồi đi.” Lý Đạo hạ cằm xuống.

Tiểu Ngũ không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nghe lời ngồi lại chỗ.

Giọng nói Lý Đạo trầm ổn; “Lần thứ hai nhắc đến chuyện muốn làm thêm một chuyến phải không?” Không đợi cậu ta đáp, anh vẫn nói chậm rãi: “Trước lúc chị cậu mất đã giao cậu cho tôi, trước khi làm tôi cũng hỏi qua ý kiến của cậu, mới gọi cậu theo tôi...”

“Anh.” Nhắc đến chị gái, ánh mắt Tiểu Ngũ hơi u ám: “Anh đi đâu em đi theo đó.”

Lý Đạo gạt đầu một cái, “Vậy thì kiềm chế cái suy nghĩ đó lại.” Tay anh cầm xương, cắn một miếng thịt cừu mềm mềm: “Còn chưa nói một cách chính thức, mối quan hệ ngày hôm qua tôi xây dựng coi như mất toi. Lăn lộn gần nửa đời người, cũng muốn nếm trải một chút cuộc sống của người bình thường, nguồn gốc tài sản của Quách Thịnh tôi nắm không ít, hần không thể nào bỏ qua cho tôi, cho nên bắt đắ dĩ mới chọn con đường này.”

Câu nói sau là để nói với mọi người.

Không ai tiếp lời, đều cúi đầu, im lặng ăn cơm.

Cách ăn của Lý Đạo không xem là ưu nhã, khuỷu tay tựa hẳn lên đầu gối, đầu ngón tay bóng loáng, tón

sức lần lượt ăn xương cừ.

Anh cười một tiếng: “Thật ra thì chuyện rửa tay gác kiếm này mẹ kiếp nó chả khác gì việc cai thuốc cả, nghiện thuốc lá thì còn chịu đựng cho cơn qua đi, dục vọng cũng dần dần phai nhạt.” Lý Đạo hơi ngừng một lúc, nói vòng vo mưa gió: “Hôm nay tôi trịnh trọng nhân mạnh lần nữa, không theo tôi, thì cánh cửa bây giờ vẫn còn mở rộng, một khi đã quyết định theo tôi, sau này nếu như phát hiện có người lại giở trò cũ, đừng trách tôi...”

Đột nhiên anh không nói nữa, không biết từ đâu đó ở phần thân dưới rút ra một con dao. Anh nắm cán dao, dùng nó cắm vào khe hở trong khúc xương cừ, cạy một cái, gần như nghe được tiếng vang nhỏ, hai khúc xương bị gãy lìa nhau.

Cố Tân nhìn con dao kia không chớp mắt, chỉ thấy thân dao sạch bóng loáng, lưỡi dao vô cùng sắc bén.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến câu nói trước đó của Tô Đình, cảm giác nhát dao ấy như găm vào trong xương mình, tay cô mềm nhũn ra mà chẳng có lý do, bát đĩa đột nhiên rơi xuống chạm vào cốc nước chanh, toàn bộ thức ăn văng đầy lên vạt áo trước ngực cô.

Mọi người quanh cái bàn kinh ngạc nhìn về phía cô, người ở đối diện cũng đưa mắt qua, nói chuyện không liên quan đến cô nhất, không ngờ cô lại phản ứng mạnh mẽ đến vậy.

Vài giây sau, Tô Đình phụt cười một tiếng, nhin một chút, ôm bụng không thể nào nén lại được.

Cố Duy vỗ vào đầu cô ta ý cảnh cáo, nói khẽ: “Em lại nói gì với con bé?”

Tô Đình cười không nói nên lời.

Cố Tân đứng bật dậy, không nhìn thấy bất cứ ai, cúi đầu bước nhanh vào phòng vệ sinh.

Cửa phòng khép lại, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng nói chuyện của Tô Đình, không biết cô ta nói cái gì, tất cả mọi người đều cười rộ lên.

Bầu không khí vừa rồi còn rất căng thẳng, trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Hai gò má cô đỏ bừng, cắn chặt cánh môi dưới, mở vòi nước, bực tức xoa xoa vạt áo trước ngực.

Lúc này có người đẩy cửa đi vào, cô giương mắt từ trong gương nhìn sang, đó là Lý Đạo.

Cố Tân vô thức lui về bên cạnh.

Lý Đạo tiện tay đóng cửa, dưới vòi nước chưa kịp đóng anh rửa con dao.

Thực ra thì phòng vệ sinh này không xem là nhỏ, nhưng anh vừa bước vào, cô lập tức cảm thấy không gian ngột ngạt, không khí trở nên khan hiếm.

Cố Tân lau tay, xoay người muốn chạy đi.

“Chờ một lát đã.” Lý Đạo bỗng nhiên nói.

Cô không thể làm gì khác hơn là đứng lại, thấy Lý Đạo khom người, ánh mắt ở trong gương nhìn vết bầm trước ngực cô, chớp mắt một cái, sau đó mở miệng: “Giúp một việc.”

“... Hả?”

Ngón tay sắc sù của Lý Đạo nắm lưỡi dao, hướng cán dao về phía cô: “Cần giúp tôi một lúc.”

Cố Tân ngẩn người, nhất thời không dám nhận.

“Sợ?” Lý Đạo cười nhạt, “Sợ cái gì?”

Cố Tân dè dặt hít một hơi, rồi nhận lấy, không ngờ con dao này lại có vẻ nặng hơn so với khi nhìn bằng mắt, cán dao là thứ kim loại nặng trĩu, có vẻ như dùng lâu, cầm không thô cứng.

Lý Đạo chà vài cái lên cục xà phòng, bắt đầu rửa tay.

Anh nói: “Dao găm dù sắc bén thế nào, thì khi cắt cổ máu cũng không phun ra khoa trương đến mức đó đâu.”

Tầm mắt Cố Tân từ con dao trong tay di chuyển lên trên, không biết có ý gì: “...”

“Cắt chính xác vào động mạch chủ thì máu mới phun ra như suối được.”

Cố Tân: “...”

“Cô tin lời Tô Đình nói?”

Cô mím môi, không biết nên đáp lại thế nào, rất sợ mình sẽ chạm vào điều cấm kỵ của anh, thế là do dự: “Tôi tin?” Thấy anh nhìn thẳng cô: “Hay là... không tin?”

Lý Đạo nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, chống lên bồn rửa tay, bỗng nhiên cất tiếng cười lớn.

Anh bỗng cảm thấy, trong cái cuộc sống chạy trốn này, có một cô gái ngọc giải sầu, cũng rất thú vị đấy chứ.

Dĩ nhiên Cố Tân không biết anh đang nghĩ gì, trên mặt không biểu cảm, trong lòng thì đã sớm lảng trí anh mấy lần rồi.

Cả nửa ngày sau Lý Đạo mới ngưng cười, nhận lấy con dao: “Vậy thì cô cứ tin thế đi.”

Cố Tân: “...”

“Biết vụ án ngôi mộ trong túp lều không? Đến nay vẫn chưa bắt được hung thủ.” Anh đột nhiên khom người, sát lại gần lỗ tai cô: “Tôi làm đấy, dùng con dao này.”

Ngay sao đó lại cười lớn tiếng.

Một luồng hương mùi dầu gội đầu giá rẻ hòa lẫn với mùi của người đàn ông cực kỳ xa lạ xộc tới, cả người Cố Tân tê rần, móng dựa lên bồn rửa tay, bả vai không tự chủ rụt lại.

Nói trắng ra thì, những lời nói vừa rồi của Tô Đình thực sự hù dọa cô, sau đó từ từ tiêu hóa, cảm thấy ngạc nhiên về mình, bọn họ là loại người lẩn lộn, trên người treo vài mạng người là điều có thể. Nhưng câu nói lúc nãy của anh, đừng nói cô vốn dĩ không nghe qua, càng không dám tin, đáng vẻ kia rõ ràng đang xem cô như một con chó con mèo nhỏ, trêu chọc đùa giỡn.

Cố Tân không mạnh không nhẹ đẩy anh một cái, gương mặt giận dữ nhìn anh, trong lòng nghĩ thầm ánh mắt này thật lợi hại, có phải nên thu hồi lại rồi hay không, cứ như muốn đặt vào trong mắt người khác, nhưng là một mùi hương khác.

Lý Đạo đứng thẳng dậy, độ cong bên khoe môi vẫn chưa thu hồi.

Thấy đôi mắt tròn của cô trợn nhìn mình, hàng lông mi nhấp nháy, trong đôi mắt mang chút ánh sáng, tựa như cất giấu một dòng sông thanh tuyền.

Giận không thấu, ngược lại còn thêm phần kinh sợ, vừa đáng yêu vừa hờn dỗi.

“Cho nên đừng có chọc tôi.” Anh nhìn cô một lúc, ngón trỏ và ngón giữa tạo thành vòng tròn, búng trán cô: “Sau này phục tùng chỉ huy.”

Động tác này quá thân mật, giọng lại thấp, không hề tương xứng với hình tượng hung thần ác sát trước đó.

Cố Tân sững sốt một lúc, trong lòng có chút cảm giác lạ lùng, người này tâm trạng bất ổn, không biết đâu mới là bộ mặt thật của anh.

Lý Đạo xoay người đi ra ngoài, đến cửa gặp Cố Duy đi vào, anh vừa cười, vừa vỗ vai anh ta: “Em gái này của cậu, thật vậy gọi đau thương cho người khác.”

Cố Duy đánh tay anh rớt xuống, giơ ngón giữa, “Cứ giữ lại sức làm con bé đau đi.”

9. Chương 9

Cố Tân không còn tâm trạng để ăn cơm, cô nói muốn về phòng trước, Tô Dĩnh bắt đắ dĩ bụng bát đĩa xuống, tự nhiên cũng phải quay về cùng cô.

Mở ti vi, chuyển đến kênh văn nghệ tổng hợp, Tô Dĩnh lấy ra một túi ô mai, nhai một cách tự nhiên.

“Cô có ăn không?”

Cố Tân vào phòng là nằm thẳng cẳng trên giường, nghe cô ta nói chuyện cũng không phản ứng, vẫn nhắm hai mắt, nghiêng người về phía vách tường.

Tô Dĩnh không nói nữa, duỗi chân tiếp tục nhai ô mai, vui vẻ tự tại.

Cố Tân mơ màng ngủ thiếp đi, mơ thấy một giấc mộng ngắn ngang, rõ ràng nhất là một giấc mơ có một con chó sói đang rượt đuổi cô, cô gào thét thế nào cũng không có người cứu giúp, cứ liều mạng chạy thật nhanh, khó khăn lắm mới bỏ xa được nó, nhưng phát hiện nó đột nhiên vọt đến trước mặt, cuối cùng lại biến thành gương mặt của Lý Đạo... Anh cười với cô, từng bước tiến lại gần, mặc quần áo màu đen, vây quây lấy đầu cô...

Cố Tân run rẩy, chợt mở mắt ra, thấy Tô Dĩnh nằm một góc chăn đứng ở mép giường cô.

“...” Tô Dĩnh cũng bị sợ giật mình: “Gì thế? Xác chết vùng dậy à!”

Cố Tân ổn định hô hấp, liếc mắt thấy chăn được đắp lên người mình, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Tô Dĩnh hừ một tiếng: “Ngàn vạn lần đừng có tự mình đa tình, cô bị bệnh còn phải đến bệnh viện, phiền phức.”

Mặc dù cô ta nói như vậy, trong lòng Cố Tân vẫn rất âm áp, hai tay giấu ở trong chăn, ánh mắt lướt quanh một lượt khắp căn phòng nhỏ: “Mấy giờ rồi.”

“Chín giờ một phút.”

Bên ngoài cửa sổ trời đã tối mịt, cành cây liễu xòe quét trên cửa thủy tinh, có vẻ như gió rất lớn, mưa vẫn còn rơi.

Cô chống người ngồi dậy, lớp áo bị mồ hôi lạnh thấm ướt, không khí lạnh lẽo, không nhìn được run rẩy.

Tô Dĩnh hỏi: “Có muốn tắm không? Quần áo cô như giẻ lau vậy, nên thay rồi đây.”

Cố Tân cắn môi: “Tôi không có quần áo để thay.”

Tô Dĩnh lật hành lý, tìm vài thứ ném trên giường cô: “Đồ lót còn mới, nhãn mác còn chưa gỡ ra, đồ ngủ chỉ mặc hai lần, cô cứ mặc tạm một đêm đi.”

Cố Tân nhìn ga trải giường màu sáng, ngón tay với sang: “Cái này có... hơi...”

“Nếu không thì cô mặc cái này?” Ngón tay Tô Dĩnh lôi ra một món đồ khác, khẽ nhú mào.

“...” Cố Tân chậm rãi bò xuống giường: “Được rồi, cái này tốt rồi.”

Cô ôm quần áo đi vào nhà vệ sinh, không đến mấy giây lại đi ra ngoài, đến mép giường cầm ống nghe muốn gọi cho lễ tân.

Tô Dĩnh: “Thế nào?”

“Máy nước nóng có vấn đề, hỏi xem có thể sửa lại hay không.”

“Tối thế này ai sửa cho cô.” Tô Dĩnh suy nghĩ một lúc, thuận tay xóc quần áo ngủ và đồ rửa mặt lên, vỗ vỗ lưng cô: “Đi theo tôi, đưa cô đi tắm.”

Hai người bước ra hành lang, đèn hành lang khiến sàn nhà gỗ thô màu cũ nhạt nhòa.

Cố Tân bị Tô Dĩnh kéo chặt, từng bước nhỏ đi đến cánh cửa cách vách, gõ cửa phòng vài cái.

“Chị?” Sau lưng đột nhiên có người gọi.

Cố Tân quay đầu.

Chỉ thấy hành lang đầu bên kia có một cô gái chạy đến, tóc dài cột lên, đôi mắt to sáng ngời trong suốt, trong tay ôm một tấm chăn không mới không cũ, “Thật sự là chị?” Cô gái có hơi hưng phấn.

Cố Tân chớp mắt nhớ lại một chút, nhớ đến cô gái gặp vào lúc trưa ở khu phục vụ.

“Sao em lại ở chỗ này?”

Cô gái nhỏ lè lưỡi: “Em đi quá giang đến đây, ngày mai muốn đến Bộc Viễn.”

Cố Tân gật đầu một cái: “Tìm được bạn em rồi?”

Cô gái ôm chăn trong ngực có vẻ tức tối: “Buổi trưa em báo cảnh sát, bọn họ nói phải báo với gia đình em, lần này vốn là em lén chạy đi, em không dám nói với bố mẹ, đúng lúc ấy bạn em gọi điện đến, nói khi hướng dẫn viên kiểm tra số lượng hành khách nói em không có ở đó, xe buýt cứ thế chạy đi...”

Tô Dĩnh dựa vào khung cửa, hừ nhẹ nói: “Nếu tôi là cô, thì làm thật đứa bạn này.”

Cô gái nhỏ khiếp đảm nhìn cô một cái, lại hỏi han Cố Tân: “Bạn ấy nói xin lỗi, nhưng trên xe buýt có rất nhiều du khách, không thể ngừng lại vì một người, phải làm theo lịch trình, đi đêm đến Bộc Viễn, sáng mai năm giờ em lên đường, hướng dẫn viên nói có thể chờ em đến chín giờ, chắc là đến kịp.”

“Vậy thì tốt.” Cố Tân suy nghĩ một lúc: “Em bảo ngày mai phải đến Bộc Viễn?”

“Vâng.”

Cố Tân nhìn Tô Dĩnh, buổi tối ăn cơm nghe họ nói vài câu: “Ngày mai chúng ta cũng đến chỗ đó, có thể...”

“Không thể.”

Cố Tân: “...”

Cô gái kia thấy gương mặt Tô Dĩnh đen lại, vội vàng nói: “Không cần không cần đâu, ngày mai em quá giang đến đại lộ ngoài trấn, bên kia có xe buýt đường dài chạy thẳng tới Bộc Viễn, đã hỏi rồi.”

“Tốt.” Cố Tân xin lỗi cười cười: “Em chỉ có một thân một mình, mọi chuyện phải cẩn thận.”

“Cảm ơn chị.”

Trong hoàn cảnh xa lạ thế này, người khác mang đến chút quan tâm đều thành ấm áp.

Cô gái nhỏ phát phát tay, vui sướng chạy đi.

Đến khi bóng người kia biến mất, đứng một lúc, Cố Duy đi ra mở cửa.

Tô Dĩnh mắt cười cong cong, như con mèo nhỏ lưỡi biếng dựa sát vào ngực anh, đi khập khiễng đến hôn.

Nhớ ra Cố Tân đứng phía sau, Cố Duy ngẩng đầu né tránh, ánh mắt cảnh cáo: “Đừng phá, chuyện gì?”

“Đến tắm, phòng em không có nước nóng, hai người ra ngoài đợi một lúc.”

“Bên ngoài trời đang mưa, đi sang đó đợi.” Cố Duy kéo cô ta từ trên người anh xuống, giữ eo cô: “Nói rồi anh muốn ngủ, ngày mai hẳn tắm.”

Tô Dĩnh không vui, “Chạy cả ngày bần thành thứ gì rồi, anh ngủ một cái, ngủ một cái thử xem..” Cô ta đưa cánh tay lên mũi anh, chu môi: “Thối hay không?”

“Không thối, thơm.” Anh nhỏ giọng nhéo nhéo mặt cô: “Ngoan, đưa Tân Tân về ngủ đi.”

Cố Tân mở tầm mắt, nói thật, lần đầu tiên cô thấy Cố Duy ít giận dữ lại còn dịu dàng với một cô gái như vậy. Ném vui vẻ giữa những oán hận kia, cảm thấy hai người họ thực sự xứng đôi, nghĩ như thế, trong lòng lại tăng thêm vài phần an tâm, khi nhìn anh lần nữa cũng có chút thuận mắt.

Lúc này cửa phòng bật mở, Lý Đạo đi ra ngoài, “Để cho họ tắm đi, đi xuống dưới xem.” Nói xong đi ra ngoài.

Tô Dĩnh cười cười hừ khê một tiếng, đẩy anh ra, kéo Cố Tân vào cửa.

Cố Tân chưa bao giờ tắm chung với người khác, cơ thể đưa lưng đối lại với Tô Dĩnh, động tác cẩn trọng.

Nước chảy xuống đất tạo ra tiếng vang, trong phòng tắm rộng rãi dậy hơi nước ấm.

Vóc dáng hai cô gái đều thon thả nượt nà, nhưng Cố Tân trắng hơn cô ra vài phần, nước da toàn thân đều nhẵn mịn, như đồ sứ trắng vậy.

Tô Dĩnh rướn cổ nhìn trước ngực cô, rồi nhìn mình, bủ môi một cái nói: “Dậy thì thành công thật.”

Cố Tân ôm ngực, vội đưa lưng mình ra tránh né, theo bản năng quay đầu liếc cô ta, nhưng thấy ở hông cô ta có vài vết thương trải rộng không theo hình thù gì, lúc này mới ngớ ra.

Một bên khác Lý Đạo và Cố Duy không xuống lầu, hành lang không một bóng người, cửa phòng đối diện có cửa sổ, khung cửa sổ lung lay, hạt mưa lất phất bay vào.

Cố Duy nghiêng người dựa vào vách tường, cắn điếu thuốc: “Hút không?”

Mặc dù hỏi như vậy, nhưng lại không có ý muốn đốt thuốc.

Lý Đạo ngồi bên bệ cửa sổ, một chân gác lên theo, trong miệng quá trống rỗng, anh mò trong túi sau một thanh kẹo cao su ra nhai.

Cố Duy đưa tay đốt thuốc, khe rít một hơi: “Không ngờ rằng anh bình tĩnh đến vậy, năm ngoái Ngũ Minh Hâm...” Anh ta đang nói bỗng nhiên dừng lại, quan sát biểu cảm của anh, thấy không có gì khác thường, nói tiếp: “Minh Hâm bảo anh cai thuốc, anh thực sự không hút luôn.”

Lý Đạo cười cười, không đối đáp lại.

“Cũng bắt đầu từ khi đó, định rửa tay không làm nữa.”

Anh giương mắt: “Cậu nhìn thấu?”

Cố Duy lắc đầu cười một tiếng, khe thở dài: “Người ta đi gần một năm rồi, nói thật đi, còn nhớ Minh Hâm à?”

Ngũ Minh Hâm là chị gái của Tiểu Ngũ, năm ngoái bị tai nạn chết bất ngờ.

Nước mưa tạt vào ướt bờ vai anh, Lý Đạo đưa tay lau một cái, trả lời bình bình: “Nhớ thì thế nào, mà không nhớ thì làm sao.”

Cố Duy an ủi: “Nhìn về phía trước ấy, đợi xuất cảnh, tìm một cô gái kết hôn sinh con, sống qua ngày thật tốt.”

Lý Đạo khe hừ một tiếng.

Có một khoảnh khắc không nói lời nào, cả hành lang tĩnh lặng, chỉ có tiếng mưa rơi.

Tầm mắt Lý Đạo từ ngoài cửa sổ thu vào, “Hôm nay cậu tức giận?”

“Chuyện gì?”

“Tôi dạy dỗ Cố Tân.”

“Không có.” Cố Duy đổi tư thế đứng, thuốc kẹp giữa ngón tay: “Đứa em gái này của tôi, có kỹ năng bạo lực gia đình đấy, khi trừng mắt với tôi thì có đến mười phần phần khích, giống như đàn bà chanh chua chẳng sợ ai, nhưng cứ hề gặp người hù dọa, lập tức biến thành trái hồng mềm.”

Lý Đạo cảm thấy sự so sánh này của anh ta rất phù hợp, không khỏi nhếch môi một cái: “Gan quá nhỏ.”

“Cũng không đúng.” Cố Duy nói: “Nói con bé nhất gan, có một vụ tai nạn động đất, con bé nói muốn đi đăng ký tình nguyện viên chớ má gì đó, cứ vậy mà đi luôn.”

Lý Đạo hơi chờ người, đường cong ở cằm có hơi căng cứng: “Chỗ nào?”

“Đi lúc năm ngoái, Miên Châu.” Anh ta tắt thuốc, tiện tay ném ra ngoài cửa sổ.

Lý Đạo không khỏi siết chặt nắm tay, nhất thời không lên tiếng.

“Biết tại sao tôi không mang theo con bé đi không?” Cố Duy không phát hiện sự khác thường của anh, vẫn cứ nói.

“Tại sao?”

Cố Duy nói nguyên nhân với anh, cúi đầu xuống, có chút lặng yên.

Lý Đạo: “Không bằng cứ nói thẳng với cô ta.”

“Con bé đó tính tình ngang bướng như lửa, miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo, sợ nói xong đánh chết bọn tôi cũng không chịu đi theo tôi.”

Cố Duy chống tay lên bệ cửa sổ, bất tri bất giác cảm thấy tối nay nói rất nhiều, “Hai chúng tôi sống nương tựa nhau rất nhiều năm, từ khi tôi bước đi con đường này, con bé đã xem tôi như kẻ thù.” Anh ta chợt nhìn Lý Đạo, cười nói: “Anh trai, đồng ý với tôi một chuyện nhé.”

Lý Đạo liếc anh: “Nói.”

“Trên đường chẳng may gặp chuyện nguy hiểm, tôi bị bắt, anh phải giúp tôi đưa Tân Tân ra ngoài.”

“Còn không biết ai bị bắt trước.”

Cố Duy không biết xấu hổ nói: “Khi anh đồng ý. Bắt đầu từ bây giờ, em gái tôi giao cho anh, tôi không quản được, anh quản giúp tôi.”

Lý Đạo hỏi: “Cậu dùng cách này để đưa cô ta đi, không sợ cô ta hận cậu à?”

“Nếu như không nhờ cách này, thương lượng với nhau con bé chịu đi theo tôi à?” Cố Duy than thở: “Lần này tôi xuất cảnh mãi mãi không quay lại, sao tôi có thể để con bé ở lại Thượng Lâm, hận thì cứ hận, con bé ở gần tôi một chút, tôi có thể nhìn con bé bình an là được.”

Lý Đạo không tiếp lời, Cố Duy nhớ ra chuyện gì đó, hỏi tiếp: “Nhưng nếu anh bị bắt, có chuyện gì muốn căn dặn tôi không?”

“Không có.”

Cố Duy tặc lưỡi một tiếng: “Con người anh đúng là chẳng thú vị gì.”

Lý Đạo không phản ứng lại gì.

Đàn bà tám lâu lắc, gần nửa giờ cũng không thấy hai người đi ra.

Cố Duy lại lải nhải thêm vài chuyện vặt vãnh hay ho, Lý Đạo cũng không hẳn là không chịu đựng được, chẳng qua là miếng kẹo cao su nhai trong miệng đã mất hết mùi vị, lại đổi một thanh khác.

Cố Duy nói tiếp: “Tân Tân lúc ba bốn tuổi là vui nhất, một đứa bé trắng trắng mềm mềm, giống như vát mì ấy. Năm đó con bé sốt cao không hạ, chạy chân trần đi khám bác sĩ trong thôn lấy thuốc cũng chẳng có tác dụng gì, mẹ tôi làm hạ nhiệt theo cách dân gian cho Tân Tân, cả người nó nóng hổi, giống như con tôm bị nấu chín...” Đôi mắt Cố Duy lấp lánh: “Biết cuối cùng thứ gì cứu con bé không?”

Lý Đạo phụ họa: “Cái gì?”

“Một bình đào.”

Lý Đạo nhú mày.

“Năm ấy đào là thứ đồ xa xỉ, nhà người bình thường cũng không có tiền mua, không ngờ rằng nha đầu kia

ăn xong thì khỏe hẳn.” Cố Duy lắc đầu bật cười: “Sau đó mẹ tôi ôm Tân Tân, gọi đào ơi đào à suốt một đêm. Từ đó về sau mỗi lần con bé lên cơn sốt đều ăn đào ngâm, cho nên có nhiều cái tên tắt lấm, chỉ có điều sau khi mẹ tôi đi, không ai gọi nó như thế nữa.”

Lý Đạo hỏi: “Gọi là Tiểu Đào à?”

Cố Duy chưa kịp trả lời, cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra.

Ánh mắt Lý Đạo đi theo, chỉ thấy dưới ánh đèn mờ mờ có một cô gái đang đứng, trên người mặc bộ quần áo ngủ tơ tằm màu hồng nhạt, chỉ dài đến bắp đùi, có lẽ do làn da còn ẩm ướt, nên miếng vải mỏng dính sát lên người, tinh tế phác họa đường cong.

Mặc dù cô mặc một cái áo khoác bên ngoài, nhưng trước ngực nhìn một cái thì không sót thứ gì. Bộ váy ngủ kia vải vóc may tiết kiệm, chỉ bao bọc nửa bầu ngực, khe rãnh sâu ở giữa lộ hết ra, có thể do ngâm trong nước nóng thời gian dài, da thịt trắng hồng hẳn ra.

Đôi mắt Lý Đạo có ẩn ý sâu xa khác, suy nghĩ cái chỗ đầy đặn đó có vẻ thích hợp với cái tên thân mật đó hơn, tiếp câu nói vừa rồi của Cố Duy: “Hay là, tiểu đào tiên à?”

Đào tiên mẹ anh!

Cố Duy hận không thể kéo ánh mắt anh ra chỗ khác, cởi áo ra, vừa định xông lên trước, Cố Tân đã kịp phản ứng lại, nhanh chóng kéo chặt áo khoác.

Cô đương nhiên không ngờ rằng hai người họ còn ngồi trong hành lang, đi vòng qua người ta, bước chân hốt hoảng luống cuống, cắm đầu chạy về phòng mình.

Sau đó Tô Đình cũng đi ra, vị tổ tông này ăn mặc còn hở hênh hơn, thậm chí ngay cả cái áo khoác còn không có.

Huyết dịch Cố Duy chạy thẳng lên đầu, không biết tại sao, thần kinh như bị đâm xuyên một cái, lại có chút rục rịch. Anh cầm quần áo quần quanh cô, cắn răng nghiến lợi: “Bà chị của tôi, sao lại đi ra không thể này hả?”

Tô Đình rụt cổ: “Em nghĩ anh ở phòng lão Kỷ.”

Cơ thể anh đứng chắn trước mặt cô, Tô Đình đưa tay xuống, lén đặt trên quần anh. Khẽ nhéo một cái.

Gáy Cố Duy tê rần, khoe miệng giật một cái, ngay lập tức nhướng lông mày lên cảnh cáo cô.

Tô Dĩnh nháy mắt với anh, ý tứ rất rõ ràng.

Qua vài giây, Cố Duy cắn răng, quay đầu hỏi Lý Đạo: “Cái gì ấy nhỉ, anh mới vừa rồi nói anh nóng?”

“Không nói.”

“...” Cố Duy nháy nháy mắt.

Khuỷu tay Lý Đạo gác trên đầu gối, thờ ơ.

“Anh nói rõ ràng.” Cố Duy gắng sức nháy mắt với anh: “Không thì anh đi hóng mát một lúc?”

“Mắt cậu đừng có giật như thế.” Lý Đạo cười khẽ, nhìn đồng hồ: “Cho cậu thời gian nhanh hết mức có thể, tốc chiến tốc thắng.”

Hai người lui về phòng làm chuyện mây mưa, trong hành lang lại yên tĩnh như cũ.

Mưa càng lúc càng lớn, Lý Đạo nhả kẹo cao su, đem tờ giấy bạc trong tay vo tròn rồi bắn vào góc hành lang.

Anh quay đầu nhìn cánh cửa phía đối diện hơi xéo qua, đóng cửa sổ lại, đi sang đây ra.

Cố Tân vốn để cửa cho Tô Dĩnh, không ngờ rằng người đàn ông này lại xông vào.

Cô bị hoảng sợ đứng bật dậy, lui vào đến cuối giường: “Anh...”

“Phòng bị chiếm, tôi nghỉ một lát.”

Lý Đạo bước hai bước lớn đến, không nhìn cô, đi đến giường đối diện nằm thẳng tay thẳng chân, rồi nhắm mắt.

Trong phòng tỏa ra không khí quái dị khác thường, Cố Tân còn không dám thở mạnh, dựa vào cái tủ thấp đứng một lúc lâu, chân có hơi tê, thế là giường mất lén liếc nhìn người nọ.

Thân người anh cao lớn, cơ thể gần như chiếm hết toàn bộ cái giường đơn, cánh tay đưa lên che mắt, hô hấp đều đều, không nhúc nhích, có vẻ như ngủ thật.

Cố Tân nhẹ nhàng thở ra một hơi, cô ngồi bên mép giường, cầm khăn lông tiếp tục lau tóc.

Lý Đạo thuận theo khe hở giữa các ngón tay đưa mắt nhìn, trên người cô gái kia còn mang áo khoác, cổ áo và nút áo đều khóa kín, chỉ lộ một phần đôi chân.

Mái tóc cô dài được kéo sang một bên, từ từ lau, động tác rất nhẹ, không phát ra một chút xíu âm thanh nào.

Tầm mắt Lý Đạo quay về trên gương mặt cô, không biết có phải do tác dụng của tâm trạng trong lòng hay không, mà bây giờ nhìn cô lần nữa, càng có cảm giác quen mắt.

Anh nhắm hai mắt, đột nhiên có một luồng cảm giác phiền loạn, nhảy từ trên giường bật dậy, người bên kia lại bị thất kinh.

Lý Đạo cảm thấy buồn cười, “Thuộc giống thỏ à?”

“...”

Anh hơi khom lưng, khuỷu tay chống lên đầu gối, ánh mắt lần nữa chuyển đến cặp chân cô, tán chuyện: “Trần này có hai cửa hàng bán quần áo, ngày mai bảo Tô Đình đi một chuyến với cô.”

Cố Tân nói khẽ: “Ừm.”

Lý Đạo: “Chỉ có điều quần áo không được đẹp cho lắm.”

Cố Tân gật đầu một cái, rũ mắt, không nói được câu nào với anh.

Lý Đạo lại hỏi: “Ồ thành phố Thượng Lâm đợi vài năm à?”

“Hơn mười năm.” Cô đáp.

“Quê quán ở đó?”

“Lạc Bình.”

“Lạc Bình...” Trong miệng anh lặp lại một lần, “Không nghe Cố Duy nhắc đến.”

Kiểu người giống như bọn họ, quan hệ có thân thiết cũng kiêng kỵ nói đến chuyện gia đình.

Cố Tân: “Đó là một thôn rất nhỏ.”

Lý Đạo gật đầu: “Bao lâu rồi không về?”

Ánh mắt Tô Dĩnh tối sầm lại, một lúc lâu mới nói: “Đi rồi sẽ không quay về nữa.”

“Ừ.” Anh đáp lại.

Yên lặng trong chốc lát, Cố Tân chủ động mở miệng: “Anh... khi đang ăn cơm nói những lời đó là thật?”

“Câu nào?”

“... sẽ không làm lại trò cũ.”

Lý Đạo hơi thẳng người, cánh tay đặt phía sau đỡ người. Con người anh rất thô, ở trước mặt phụ nữ cũng chẳng nói đến chuyện giữ chút hình tượng, hai chân lại mở rộng, điệu bộ lười biếng thô lỗ.

Anh hạ mắt liếc cô: “Cô có tin không?”

Lại đến rồi!

Cố Tân hồi hận vì mình chủ động nói chuyện, dù chưa nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng trực giác cho biết anh đang nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, mang theo cảm giác bị áp bức quá mạnh mẽ, khiến toàn thân cô không được thoải mái.

Thấy cô không nói gì, Lý Đạo đổi sang câu hỏi khác: “Tin tưởng anh cô không?”

Lần này ngược lại cô trả lời rất thẳng thắn: “Không tin.”

“Tại sao?”

“Nghe câu chuyện ”Chó sói đến” nhiều năm rồi, ai còn tin tưởng kẻ lừa gạt.”

Lý Đạo cười cười, không lên tiếng.

Cô hơi nhú mày, chu cái môi nhỏ đầy mĩa mai, lúc nói chuyện cái giận thế này thế kia, nghĩ đến lại thấy cái giọng này vô cùng gân gỏi, biểu cảm sinh động hơn trước rất nhiều.

Lý Đạo không khỏi nhớ đến những câu nói khoa trương trước đó của Cố Duy. Cả đời này anh không có cơ hội để trải nghiệm, không biết rốt cuộc cảm giác có em gái là thế nào.

Anh lại hỏi: “Cho cô một cái điện thoại, cô có báo cảnh sát bắt cậu ta không?”

Cố Tân do dự rất lâu, ánh mắt tập trung ở nơi nào đó, cuối cùng bủ môi: “Có.”

Lý Đạo khẽ nhú hàng lông mày, nói chắc chắn: “Cô không có.”

Cố Tân hỏi, “Tại sao nói thế?”

Ánh mắt anh sụp xuống: “Không nói cho cô biết.”

Cố Tân: “...”

Hai người một hỏi một đáp, thậm chí tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ lẫn át cả tiếng nói chuyện.

Không mở miệng một lúc, căn phòng lại yên tĩnh.

Một lúc lâu, Tô Dĩnh quay lại, anh đi ra.

Cố Tân cho rằng đêm nay sẽ khó mà ngủ được, nửa đêm suy nghĩ không biết có cơ hội trốn đi hay không, nhắc nhở bản thân đừng ngủ quá sâu, nhưng một khi dính lấy cái gối, lập tức ngủ say, vừa mở mắt trời đã sáng.

* * *

Sắc trời còn chưa hoàn toàn tỏ hết, trên hành lang đã vang lên một vài tiếng bước chân vụn vặt.

Cô gái nhỏ suy đoán hồi lâu, lấy hết dũng khí gõ cửa một căn phòng.

Cửa chỉ mở một khe nhỏ, bên trong có một người đàn ông cao lớn đang đứng, sắc mặt u ám, ánh mắt cảnh giác.

Lý Đạo lặng lẽ quan sát cô: “Tìm ai?”

Cô gái nhỏ bắt giác lui về sau nửa bước: “Một... chị gái, tóc dài, dáng người rất đẹp, mặc quần áo màu xanh lam... Tối hôm qua hình như em gặp chị ấy ở cửa này.”

Nghe cô ta miêu tả, Lý Đạo biết là Cố Tân: “Có chuyện gì?”

“À, em phải đi, cảm thấy chị ấy là người rất tốt, nên muốn chào chị ấy một tiếng...”

“Lộn rồi.”

Cửa nhanh chóng khép lại.

Đôi mắt to sáng của cô gái khẽ chớp mắt hai cái, người ta thật đẹp trai, nhưng mà quá hung dữ, cô đứng hồi lâu, than thở một tiếng, tiếng nuối đi xuống lâu.

Lúc này trên đường đi còn chưa thấy bóng người đi đường nào, một cơn mưa dầm dề đi qua, nước mưa khiến con đường đầy bùn lầy.

Cô gái nhỏ bật ô, đi rất xa mới tìm được một chiếc xe van màu vàng, xe này là xe chuyên chạy đón khách ở trấn Tam Pha.

Cô khép ô, ngồi vào trong: “Chú, phiền chú đưa cháu đến quốc lộ ngoài trấn.”

Tài xế nhìn cô qua kính chiếu hậu, cười điềm đạm ôn hòa: “Sáng sớm thế, một đi ra đường à?”

Cô gái nhỏ rõ ràng trong lòng không có phòng bị gì, đáp vui vẻ: “Vâng ạ, lần đầu tiên đây ạ.”

“Ồ, thế à.” Tài xế lại nhìn cô vài lần, ngya sau đó, cong miệng cười, nụ cười ấy trong buổi sáng sớm mù mịt, đặc biệt quý dị.

“Nắm chắc, đường không dễ đi đâu.”

Cô gái nhỏ đáp một tiếng vâng.

Tài xế không nhìn cô nữa, giơ tay lên, ngón tay chà lên nốt ruồi đen bên khóe môi.

10. Chương 10

Trên người Cố Tân mặc bộ quần áo mà ngày hôm qua Tô Dĩnh tìm cho cô, là một cái váy màu đen cổ chữ V cực lớn, không có chút hoa văn nào, vải rất mềm mại, nhưng quá sửa người. Tóc vuốt ra sau, đã lộ ngay một phần lớn ngực, xương quai xanh và cần cổ dài, màu sắc quần áo tương phản rõ rệt với nước da trắng ngần của cô.

Mặc dù nhìn khá bất mắt, nhưng không phải phong cách của Cố Tân, thế mà đó lại là sở thích trang phục của Tô Dĩnh, cô không được phép chọn.

Cố Tân trùm áo khoác ngồi bên cạnh chờ cô ta, rồi mè nheo một lúc lâu, cuối cùng đi ra ngoài với nhau.

Cửa căn phòng bên cạnh mở ra, năm người đàn ông bên trong đều đang ở đó.

Không mở đèn, ti vi vừa bật vừa tắt, tiếng rất nhỏ.

Tiểu Ngũ gặp các cô trước, chào đón: “Chị Dĩnh, chị Tân, tối qua ngủ ngon không?”

Tô Dĩnh xoa đầu cậu ta: “Ngoan.” Cô đi vào trong, hỏi mọi người: “Chúng ta khi nào lên đường?”

Tiểu Ngũ vuốt mấy sợi tóc bị cô ta làm rối, kéo Cố Tân sang: “Vào đây chị Tân, vào đây ngồi.”

Cố Tân bị cậu ta kéo, đi đến dựa vào cái giường đơn ở phía ngoài cùng.

Chăn gối chất bừa ở đầu giường, chỉ thấy Lý Đạo nằm thoải mái ở một góc, hai cánh tay gối sau đầu, một chân co chống trên giường, chân còn lại thả xuống chạm đất.

Vừa đưa mắt nhìn, ánh mắt hai người liền chạm phải nhau.

Đổi mắt hai giây. Một người né tránh, một người xem như không có chuyện gì xảy ra.

Cô đưa lưng về phía anh, ngồi dưới chân giường, nghe bên kia có người nói: “Mưa lớn quá, đợi một lúc nữa rồi đi.”

Tô Dĩnh thong thả đi đến cạnh cửa sổ kéo rèm che ra, mưa như thác đổ điên cuồng.

“Ai chọn cái cuộc sống này thế, nhất định phải đi dưới cái thời tiết khắc nghiệt này.”

Hứa Đại Vệ tiếp lời: “Vậy thì đi tìm Quách Thịnh ấy.”

Bàn tay Tô Dĩnh siết chặt một cái, quay đầu lại, hung dữ liếc anh ta một cái, tâm trạng vốn đang tốt đẹp, nghe được cái tên này chỉ cảm thấy xui xẻo.

Cố Duy đá Hứa Đại Vệ một cái, thấp giọng mắng vài câu, rồi đưa tay về phía cô ta: “Lại đây, bảo bối, lại đây ngồi.”

Tô Dĩnh không nhúc nhích, còn liếc anh một cái.

Cố Duy: “...”

Kỷ Cương nhả ra một ngụm khói, mọi người chuyển sang nói chuyện khác.

Cố Tân ngồi một lúc, ánh mắt rơi trên sàn nhà ngoài hành lang cũ kỹ, dừng một chút, chợt nhớ đến một chuyện.

Cô quay người lại, lẳng lặng gọi Tô Dĩnh.

Tô Dĩnh đi đến ngồi cạnh cô: “Chuyện gì?”

“Nhớ cô bé tối hôm qua không? Mưa lớn như thế, không biết cô bé có đi hay không.”

Tô Dĩnh liếc cô: “Cô muốn thế nào?”

“Cô gái nhỏ đó chỉ có một mình, đáng thương thế mà.”

Cô ta hừ nói: “Còn không phải do cô ta tự gây ra, có bố mẹ thì không ở nhà với họ, lại chạy đi lung tung làm gì.”

Cố Tân liếc cô ta một cái, xích lại gần chút: “Hay là... chúng ta đi tìm?”

“Đi đâu tìm được?” Tô Dĩnh nhìn cô như kẻ điên, nói chầm chọc: “Đóa bạch liên cô tự lo cho mình trước đi, nói thế nào thì cô cũng đang bị chúng tôi bắt cóc đây, còn lo chuyện của người khác, lòng cũng quăng đại quá thôi.”

“Vậy thì cái nghề của tên bắt cóc này cũng chẳng đe dọa được gì đâu.” Miệng Cố Tân không chịu thua người ta, khề nói nhỏ: “Dù sao cũng là cái danh hảo, lòng dạ tiểu nhân.”

“Cô...” Tô Dĩnh giận đến mức xắn tay áo, nửa ngày cũng không nghĩ ra cách đáp trả lại, thế là chơi xấu: “Cô cởi áo của tôi ra.”

Cố Tân: “...”

Tô Dĩnh đưa tay kéo hàng cúc áo trước ngực cô, nhưng chỉ cố làm ra vẻ, muốn hù dọa Cố Tân một chút thôi.

Cố Tân giữ tay cô ta, giọng nói lập tức mềm nhũn ra: “Đừng đừng, tôi sai rồi.”

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng cười, khoảng cách rất gần, Lý Đạo lơ đãng thu hành động của hai người họ vào tầm mắt, càng nhìn càng thấy cô gái này rất thú vị.

Cố Tân và Tô Dĩnh cùng nhau quay đầu.

Tô Dĩnh khẽ hừm một tiếng: “Anh trai anh đừng có xía vào, chúng tôi đang cãi nhau, anh thì tốt rồi, ở đó xem trò vui?”

Lý Đạo chống người ngồi thẳng dậy, chỉ quan tâm đến Cố Tân: “Cái người cô nhắc đến là tiểu nha đầu kia à?”

Cố Tân phản ứng sau vài giây: “Đúng.”

“Cô ta đi rồi.”

“Hử?” Cố Tân hỏi: “Lúc nào?”

Lý Đạo nói: “Chắc khoảng năm giờ, gõ cửa phòng tôi tìm cô, lúc đi thì trời mưa không lớn lắm.”

“VẬY... Cô gái có nói gì không?”

Lý Đạo nhìn cô hồi lâu, chọn một câu trong lời nói của cô gái kia: “Nói cô rất xinh đẹp.”

Trong lòng Cố Tân đột nhiên lỡ nửa nhịp, gò má nóng lên, biết anh lại đang trêu đùa, cô vội vàng quay đầu lại, không lên tiếng nữa.

Không đợi bao lâu sau, Tiểu Ngũ mua được điểm tâm từ bà thím chủ nhà, Cố Tân theo Tô Dĩnh quay về phòng.

Không có chuyện gì làm, lại ngồi không thêm hai tiếng đồng hồ, đến trưa mưa mới nhỏ lại một chút, tất cả mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường.

Khi chọn vị trí ngồi trên xe, Cố Tân do dự chớp mắt một cái, nhanh chóng đi đến cạnh chiếc Nissan đỏ.

Cô vừa mở cửa định ngồi vào, thì thấy phía sau có hai người ngồi đó sẵn, Tô Dĩnh như người không xương ngồi ngả ngớn trong lòng ngực Cố Duy, Cố Duy lại đang chơi đùa với ngón tay cô ta.

Vốn có thể chen thêm được một người nữa, chỉ có điều trong tình trạng này mà chen vào thì cũng ra thừa thãi.

Cố Tân đảo mắt nhìn chỗ ngồi phía trước, Hứa Đại Vệ lái xe, vị trí bên cạnh để vài túi hành lý lớn.

Hứa Đại Vệ tựa vào lưng ghế quay người lại: “Ngồi xe anh Đạo đi, ở đây không có chỗ.”

Cố Tân liếc nhìn Cố Duy, anh ngẩng đầu, đối diện với cô cười ngu ngốc. Cô hung hăng lườm anh một cái, đóng cửa xe, không thể làm gì khác hơn là chậm chạp bò vào chỗ ngồi phía sau chiếc Prado.

Xe chạy đi.

Cô khẽ ngược mắt, đối với đôi mắt nhìn trong gương có chút chê cười.

Thứ tự chỗ ngồi này giống hệt như tôi qua. Lý Đạo lái xe, nói: “Anh cô bảo cô cả đường đi với tôi.”

Cố Tân chớp mắt hai cái, có ý gì đây?

Anh không giải thích thêm, chuyên tâm lái xe.

Cả đường đồng dềnh, con đường đầy hố bùn đất.

Nửa đường, trời mưa lại mù mịt, trong phút chốc lớn hơn rất nhiều.

Ngược lại thì Lý Đạo lái xe vẫn rất vững, thân xe bên trái chao đảo, lòng bàn tay nắm chặt tay vịn của Cố Tân ra đầy mồ hôi, lục phủ ngũ tạng giống như xáo trộn vị trí, tốc độ này đơn giản như đang đi tìm chỗ chết.

Không biết bao lâu sau, cảm giác như đang đi qua một trạm xăng, con đường càng đi càng khó khăn, lúc này Lý Đạo mới thả chậm tốc độ, thân xe chợt đi bình ổn, phút chốc dừng hẳn lại.

“Anh, thế nào rồi?” Tiểu Ngũ không nén được thò đầu nhìn.

Lý Đạo không lên tiếng, đạp mạnh chân ga. Chỉ nghe tiếng động cơ gào rú, xe không nhúc nhích, bánh xe sau chết chìm trong một vũng bùn sâu.

“Trước tiên đừng nhúc nhích.” Kỷ Cương nói cản: “Càng động thì càng bị vùi sâu.”

Lý Đạo hạ cầm xuống.

Những người khác cũng không dám lên tiếng oán trách, tất cả đều biết vị đại gia này bình thường làm việc khéo léo, duy chỉ có tài lái xe quá vụn.

Trong lòng Kỷ Cương nhủ thầm sau này không dám cho anh lái xe nữa, thì một bên đã đi vào màn mưa kiểm tra.

Xe Hứa Đại Vệ theo sát cũng dừng lại, quay cửa sổ xuống: “Sao thế, lão Kỷ?”

Kỷ Cương nói: “Lún rồi.”

Cố Duy và Hứa Đại Vệ cùng đi xuống, ngồi kiểm tra chung: “Dễ làm không?”

Kỷ Cương vuốt mặt, lắc đầu một cái.

Hố bùn này quả thật không nhỏ, ngồi bên trong không cảm nhận được, bây giờ ra xem thì cả thân xe đều bị lún, bánh xe phía trước bên trái bị bùn lầy nuốt mất toàn bộ, sàn xe cũng dính vào một khúc, bùn đất xung quanh hiện lên bọt khí.

Anh ta chỉ huy Hứa Đại Vệ: “Chạy xe của cậu lên trước, đuôi xe khóa vào đầu xe, ra ngoài kéo thử xem thế nào.”

Ai ngờ mã lực chiếc xe nhỏ không đủ, Lý Đạo phối hợp đạp chân ga, bánh xe không đi chuyển, chỉ thêm bùn lầy, ngược lại còn lún sâu hơn.

Tất cả mọi người đều xuống phụ giúp, ngay cả Tô Dĩnh cũng đứng bên cạnh che ô cho Cố Duy, cửa kính hạ xuống, bên trái là tiếng chửi rửa nóng giận của Lý Đạo.

Cố Tân ngồi đó còn dám không lo lắng ngồi yên được à, khê nói: “Tôi cũng xuống giúp.”

Lý Đạo: “Cô thì là được cái rắm...”

Lời nói chưa dứt, cô chuồn mất.

Tay Cố Tân che trên trán, cô chớp mắt một cái, chạy ra bánh xe phía sau bên trái giúp đẩy về trước.

“Cố Tân!” Cố Duy vội la lên: “Sao em lại đi ra? Mưa lớn lắm, còn cả em nữa, hai người mau vào trong đi.”

Cố Tân căn bản không để ý đến anh. Tô Dĩnh cũng không động đậy.

Lý Đạo chỉ nương theo kính chiếu hậu quét một vòng quanh cô, trong mắt cũng vô tình nghĩ đến điều khác.

Mọi người theo khẩu hiệu của Kỳ Cương cùng nhau hợp sức, khó khăn lắm mới thấy bánh xe, Hứa Đại Vệ ở bên kia vẫn chưa đủ mã lực, mắt dây xích tắt máy.

Không giữ vững được vài giây, chiếc Prado nặng trĩch ngã về chỗ cũ, Cố Tân theo bản năng ngã về sau né tránh, dưới chân không vững, ngã ngồi vào hố bùn.

Lý Đạo đỡ người ra khỏi hố, lẩm bẩm: “Mẹ kiếp đàn thật.”

Đúng lúc này, đối diện xuất hiện một chiếc xe tuần dương, chủ xe là một người đàn ông đeo mắt kính chừng bốn mươi tuổi, bên cạnh ghế phụ còn có một người phụ nữ tóc xoăn.

Chiếc xe gần đến thì đi chậm lại, “Mọi người cũng ra trần à?”

Lý Đạo chống cửa kính xe, đáp: “Ra trần.”

“Không ra được đâu, chúng tôi vừa từ đó về.” Người đàn ông mang mắt kính nói: “Phía trước sạt lở, đường bị lấp kín rồi, chờ khai thông rồi mới đi được.”

Lý Đạo nheo mắt nhìn ra phía trước, nhớ đến trước cổng trấn có ba ngọn núi, trên núi không có cây cối, đường lại hẹp, bị mưa như thác đổ làm sạt lở cũng không có gì là lạ.

Anh nhìn chủ xe, nói: “Người anh em, giúp một chuyện nhé.”

“Hả?”

“Giúp kéo cái xe.”

Người đàn ông mang kính thò đầu liếc nhìn xe bọn họ, nói chuyện không mấy liên quan: “Tôi thực sự rất muốn giúp, nhưng bây giờ có chút chuyện cần phải làm, rất gấp, có lỗi rồi.” Lòng bàn chân đạp xuống, chạy đi.

Lý Đạo nhú mày nhìn chiếc xe kia chạy đi, ngoắc Cố Tân sang: “Cô lại đây.”

Cô gái kia bị ngã trông chẳng khác bùn là mấy, áo khoác vốn không còn nhìn ra màu sắc, sợi tóc lòa xòa, đưa tay quệt qua mặt, gò má có chút bẩn.

Lý Đạo hỏi: “Biết lái xe không?”

Chần chừ chốc lát, Cố Tân gật đầu một cái.

Lý Đạo đẩy cửa xe ra, ngón cái chỉ ngược về phía sau: “Cô lái đi.”

Anh đi sang phía sau, biến mất một lúc, sau đó ôm hai tấm ván và một cái xẻng quay lại.

Cố Duy hỏi: “Đâu ra thế?”

“Mượn trạm xăng.”

Lý Đạo đặt tấm ván đệm ở bánh xe bên trái phía trước, rồi đặt một tấm khác phía sau xe Hứa Đại Vệ, quay đầu, sang hướng ngược lại đây. Hai người đứng trước xe đây, hai người nắm ở cửa khung xe phía sau đây giúp.

Anh kéo quần cao đến đầu gối, đứng trước xe, tay cầm xẻng cắm ở bánh xe sau.

Bên kia hô hào, Lý Đạo lớn tiếng: “Cố Tân, bật máy.”

Trong tiếng động ù ù, bánh xe quay vòng, lui về phía sau đổ ra vài phần.

Lý Đạo nương theo khe hở bánh xe cắm xẻng vào sâu, để ngăn xe trượt lại chỗ cũ.

“Cố Tân, cô chưa ăn cơm à, tôi bảo cô khởi động máy!” Anh gân cổ lên gào: “Đổi số!”

Qua hai giây, cửa kính ló ra một cái đầu nhỏ, chậm chạp: “... Hả.”

Lý Đạo nghiêng răng: “...”

Cô gái lúc này hiểu rõ hơn chút, đập ga hết mức, vù vù một tiếng, bánh xe nhanh chóng lăn đi, bắn tung tóe bùn đầy mặt Lý Đạo.

Lý Đạo: “...”

Anh nhắm hai mắt, không rảnh để lau, cắm xẻng sâu thật sâu, cuối cùng giữ được thân xe.

“Đừng để tôi biết là cô cố ý.” Anh hạ giọng trầm trầm, âm lượng chỉ đủ mình anh nghe thấy.

Lập đi lập lại vài lần, chiếc Prado cuối cùng cũng thoát ra.

Lý Đạo đạp bánh xe cho hả giận: “Cái xe què.”

Thật ra thì... không liên quan đến cái xe.

Kỷ Cương xoa xoa mũi, không lên tiếng.

Tiểu Ngũ bám đít: “May mà anh có cách.”

Lý Đạo hừ một tiếng, kéo tay áo ngấn lên lau mặt, vừa định đi sang chửi mắng Cố Tân vài câu, thì khi nhìn về phía cô, ánh mắt đột nhiên ngừng lại.

Cố Tân đã cởi cái áo khoác ướt đầm ra, trên người chỉ mặc mỗi cái váy, đây là kiểu dáng mùa hè, cả cánh tay trơn nhẵn lộ ra ngoài. Khắp cơ thể dơ bẩn không giấu được làn da trắng muốt của cô, gần vị trí đầu vai trước có một vết bớt, kích cỡ bằng đầu ngón tay cái, có màu đỏ nhạt, hình dạng có hơi giống một đám mây, phần giữa hơi lõm, lại có chút giống một con bướm.

Lý Đạo nhìn vết bớt đó, cả nửa ngày không bước được bước nào.

Tiểu Ngũ gọi anh: “Anh nghĩ gì thế? Tiếp theo chúng ta làm gì đây?”

Anh hoàn hồn, hạ mắt xuống, vài giây sau, không nén được lại ngẩng đầu nhìn qua.

“Anh?”

Lý Đạo hít một hơi, hạ cằm xuống: “Tôi đi mua chút đồ.”

Vẫn là trạm xăng mua cái khẩu trang đó, trong quầy bán đồ lật vặt vẫn là người đàn ông ấy, thấy Lý Đạo đi vào liền vội vàng đứng lên, cười: “Xe thế nào rồi? Hay là tôi tìm hai người giúp một tay?”

Lý Đạo chống cái xẻng sắt bên cạnh, “Không cần phiền phức.” Anh nói: “Thoát ra rồi.”

“Vậy thì được.” Người đàn ông bất giác sờ nốt ruồi đen bên khóe miệng một cái: “Các cậu định đi đâu? Nghe nói phía trước sạt lở, đường bị chặn.”

Lý Đạo từ một tiếng, “Cảm ơn, cái xẻng để ở đây, tấm ván kia không giữ lại được.”

“Không sao, tôi giữ lại cũng vô ích.”

Lý Đạo gật đầu một cái, bước chân di chuyển một bước, cuối cùng cảm thấy tay không ra ngoài quá xấu hổ, sờ túi trước túi sau, tìm được vài tờ tiền lẻ, cầm hai hộp thuốc lá.

Vừa định ra cửa, sau lưng đột nhiên phát ra một âm thanh.

Ngôi nhà này là loại nhà ống, bên ngoài bày quây bán, một hành lang thông ra phía sau, phía cuối mơ hồ có một cánh cửa.

Âm thanh phát ra từ hướng ấy, sau đó lại có tiếng kêu khóc của con gái.

“Đừng đánh tôi, cầu xin anh...”

“A, cứu tôi với!”

Lý Đạo hơi cau mày, cảm thấy âm thanh kia có hơi quen tai, lại nhất thời không nhớ ra nổi.

Sau cách cửa mờ mờ ảo ảo không phải một người, xuyên qua lớp thủy tinh mờ đục, hình như còn có một người đàn ông cao lớn vạm vỡ.

Người đàn ông mặt hơi biến sắc, nhanh chóng liếc anh một cái, nói: “Là đứa cháu gái ngu ngốc của tôi, chắc là lại lên cơn, đang nói bừa nói bậy ấy mà.”

Ông ta cười cười hờ hững, đưa thuốc cho Lý Đạo.

Lý Đạo không lên tiếng, nhìn chòng chọc ông ta vài giây, đón lấy ngậm vào môi.

Người đàn ông muốn châm lửa giúp anh.

Lý Đạo khoát tay, cầm thuốc trên quây lên: “Đi đây.”

Anh rảo bước đi ra, không quay đầu lại.

Chuyện kỳ quái, nhưng không liên quan đến anh.

Bây giờ tự lo còn không xong, ít phiền phức thì nhanh chóng lên đường được sớm, anh cũng không có sở thích xen vào chuyện của người khác.

11. Chương 11

Lý Đạo nhét hai tay vào túi, sải bước đi ra khỏi trạm xăng.

Thuốc lá còn ngậm ở bên môi, đầu lưỡi anh khẽ lướt qua đầu lọc, rứt lưỡi lại, ngay lập tức ngửi được mùi thuốc lá đã lâu không cảm nhận.

Anh do dự chớp mắt một cái, thế là lấy thuốc lá xuống, tiện tay nhét bên tai.

Xe nổ máy, vài người đàn ông làm việc chật vật, đang đứng bên cạnh hút thuốc, chờ anh quay lại.

Lý Đạo vội vàng đi qua, vung tay lên: “Lên xe.”

“Đợi một lúc đã anh Đạo, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Hứa Đại Vệ hỏi.

Chân anh không ngừng bước: “Trên đường nói.”

Mọi người hơi sững sờ, ngược lại cũng lập tức tắt thuốc lá, mỗi người lên xe của mình.

Hai chiếc xe lần lượt rời khỏi chỗ đó, lại đi theo hướng trấn Tam Pha.

Lúc này Kỷ Cương lái xe, anh ta phát hiện gì đó, hỏi: “Chuyện lúc nãy thế nào?”

“Không có chuyện gì.”

Anh đáp như vậy, Kỷ Cương không hỏi thêm nữa.

Khuỷu tay Lý Đạo chống lên khung cửa sổ, ngón tay ở bên mép chà sát mấy lần: “Tìm một chỗ nghỉ đi, khai thông con đường cần thời gian, phỏng chừng còn phải ở một đêm.”

Kỷ Cương: “Được.”

Trong xe nhất thời yên tĩnh, không lâu sau, phía sau truyền đến tiếng nói chuyện thì thào.

Lý Đạo lúc này mới nhớ đến Cố Tân, quay đầu nhìn cô một cái, bên ngoài cô bọc áo của Ngũ Minh Triết, môi lạnh cóng đến tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn rất bản.

Anh không khỏi nhớ đến vết bớt kia, thần sắc có hơi trầm xuống.

Tiểu Ngũ bỗng nhiên lại gần, ôm lấy lưng ghế Kỹ Cương: “Lão Kỹ, còn thuốc lá không?”

Kỹ Cương đưa một tay sờ túi: “Không có. Không phải lúc này cậu vừa rít một điếu à?”

“Không phải em muốn, chị Tân muốn rít đấy.”

Lý Đạo nghe thấy liền nhú chặt chân mày.

Cố Tân khẽ mím môi, túm vạt áo Tiểu Ngũ.

Thật ra thì cơn nghiện thuốc lá của cô không quá lớn, bình thường cũng chỉ rít vài hơi chơi mà thôi, vừa rồi nhìn vài người đứng ngoài xe phì phà khói thuốc, lòng nhất thời ngứa ngáy, thế là hỏi Tiểu Ngũ còn không, nếu muốn cậu ta sẽ hỏi xin trực tiếp Kỹ Cương.

Tiểu Ngũ vung tay lên: “Không có chuyện gì, chị sợ gì chứ.” Rồi vỗ lão Kỹ: “Tìm thử xem.”

“Thật sự không có.”

Đầu ngón tay Lý Đạo cọ mi tâm, muốn cười lại nén: “Chỗ tôi có này.”

Anh lấy điếu thuốc thơm từ trên lỗ tai xuống, xoay tay ném đến trên đùi cô: “Người ta cho, cô hút đi.”

Cố Tân nhếch miệng, tròn mắt liếc nhìn điếu thuốc kia, khẽ nói: “Cảm ơn.”

“Muốn châm lửa không?”

Cố Tân vội vàng lắc đầu. Dù thế nào đi nữa, cô cũng không tiện để cho ba người đàn ông nhìn cô hút thuốc.

Sau đó Lý Đạo không để ý đến cô nữa, trò chuyện vài thứ vặt vãnh không liên quan với Kỹ Cương.

Đường trở về không chông chênh như trước, quả nhiên Kỹ Cương lái xe rất điều luyện, tránh hố bùn, tay lái rất vững vàng.

Cố Tân hơi nghiêng đầu, đang buồn ngủ.

Bỗng nghe bên tai một tiếng “phụt” nhỏ, tỉnh hẳn hồn, mùi thuốc lá thoang thoang chui vào mũi.

Tiểu Ngũ ngậm thuốc lá: “Anh có thuốc à, sao không lấy ra sớm?”

Lý Đạo ném bao thuốc lá lên đầu máy: “Cậu muốn quản ý tôi?”

“Thì bây giờ em lại không muốn.” Cậu ta lẩm bẩm.

“Không hút đưa tôi.”

“Hút hút hút.” Tiểu Ngũ lập tức cười xòa, quay đầu quan sát Cố Tân: “Chị Tân chị tỉnh rồi, hút thuốc không? Em châm cho chị.”

Cố Tân thoáng ngẩng đầu, trừ Lý Đạo, bên khước miệng Tiểu Ngũ và Kỳ Cương đều đang ngậm thuốc. Bây giờ cô mới thoải mái hơn chút, lấy điếu thuốc trong túi xách ra, khẽ cắn, sát lại gần cái bật lửa trong tay Ngũ Minh Triết.

Hạ cửa kính xe xuống, hơi nước bé tí ti bay vào, chẳng biết từ lúc nào, trời đang mưa nhỏ.

Ngón tay Cố Tân bám lên bệ cửa sổ, cả khuôn mặt hướng ra ngoài, cái miệng nhỏ nhả khói, yên lặng không phát ra tiếng động như con mèo nhỏ.

Đầu Lý Đạo tựa nhẹ lên lưng ghế, không lâu sau, quay đầu lại.

Cố Tân đang thả hồn đi xa xôi, cảm tựa lên mu bàn tay, vừa hút thuốc vừa nhìn cảnh vật bên ngoài.

Cảm giác cô hút thuốc không giống những người phụ nữ khác, ngậm chỗ anh vừa ngậm qua, chạm phải cơn nghiện thuốc lá, hơn nữa chống chọi khá khó khăn.

Lý Đạo quay đầu lại, hạ cửa kính xe xuống hóng mát.

“Lái nhanh chút đi.”

Kỳ Cương liếc mắt một cái, đạp mạnh chân ga.

Gió lớn hơn, không khí trong lành lạnh lẽo dần lấn át mùi thuốc lá kia.

Lý Đạo tựa hẳn đầu vào lưng ghế, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hiện tại anh vốn dĩ không ngờ rằng, bỗng có một ngày ở đây anh chờ theo một người phụ nữ mềm mại. Chỉ có điều là, trong lòng có chút khác thường, anh cảm thấy có một sự trùng hợp nào đó, thế giới này mẹ kiếp đúng là nhỏ thật.

Kỷ Cương đang tìm một nhà dân xin nghỉ một đêm, trên đường phố không thu hút bao nhiêu người, cho chủ nhà một ít tiền, thế là toàn bộ gian phòng phía Tây đều để cho bọn họ.

Phòng phía Tây chỉ có hai căn, bên ngoài lớn hơn một chút, có một cái giường thông lớn, ngủ bốn năm người không thành vấn đề, bên trong chỉ có một giường đôi, nhỏ hơn chút.

Trong sân có dựng một phòng tắm, Lý Đạo ngại phụ nữ tắm phiền phức, xách khăn lông và quần áo thay đi trước.

Lãng nhàng, cuối cùng Cố Tân và Tô Dĩnh đi lượt cuối.

Trần này cơ bản đều dùng năng lượng mặt trời, nước ấm miễn cưỡng cũng được, tắm qua loa, rồi thay quần áo sạch đi ra.

Mưa phùn lất phất, không có chuyện gì để làm.

Khi các cô vào nhà, vài người ở trên giường đã mở một bàn cờ bạc, trong miệng ngậm thuốc lá, không có chút hình tượng nào, ồn ào không thôi. Duy chỉ có một người nghiêng đầu dựa vào tường, mắt liếc nhìn tỉ vi, không tham dự vào.

Lý Đạo nhìn chằm chằm cô một cái, rồi lại đưa mắt quay về màn hình.

Nói đến ngôi nhà này có hơi cũ kỹ, bàn gỗ màu vàng thô kệch, nước sơn bong tróc, bốn phía đều có vẻ cổ xưa như trên truyền hình, trên tường thậm chí còn dán báo cũ và tranh tét thiếu nhi.

Cố Tân đột nhiên có một ảo giác, nhìn những người đàn ông thô lỗ khắp phòng, giống như rơi vào ổ của những tên cướp xấu xa bẩn thỉu.

Cảm giác này khiến trái tim cô man mác tuyệt vọng, sóng mũi chua xót, quay đầu đi vào phòng, vùi đầu vào giường.

Giấc ngủ này mơ màng mù mịt, khi tỉnh lại thì ngoài cửa sổ đã tối mù.

Những người khác đã ăn cơm tối xong, giữ một phần cho cô đặt trong nồi giữ nhiệt ở phòng bếp.

Bấy giờ bụng Cố Tân đói ùng ục, đi băng qua sân, đến phòng bếp, Cố Duy theo sát phía sau, lấy thức ăn ra giúp cô.

Cố Tân nhìn bóng lưng anh, mơ hồ nhớ lại lúc ở quê Lạc Bình, hai anh em sống nương tựa vào nhau, đáng về khi anh nấu cơm cho cô.

Cố Tân cúi đầu nhìn tay mình, ho khẽ một tiếng: “Cố Duy.” Cô nói bằng tâm lý hết sức bình ổn: “Em không muốn đi với anh, sao anh phải ép em đi cùng?”

Động tác anh hơi ngừng lại, nói câu: “Bởi vì anh là anh trai em.”

“Anh cảm thấy sự bế tắc của chúng ta bây giờ, thì cái tầng quan hệ máu mủ kia còn có ý nghĩa à?”

Lòng ngực Cố Duy hơi đau nhói, yên lặng chớp mắt một cái: “Em có quan tâm đến người anh trai này không, trong lòng em rõ nhất.”

Giọng anh có chút bực bội, sợ sau đó cô nói ra chuyện gì tổn thương người ta, anh nghiêng răng một cái, bước nhanh đi ra ngoài.

Ăn không được ngon, Cố Tân miễn cưỡng bỏ vào miệng vài miếng cơm, thu dọn chén đũa xong đứng dậy đi ra ngoài.

Mưa đã ngừng hẳn, nhưng không khí ẩm ướt, chỉ còn vài hạt nước sót lại trên mái hiên rơi xuống nền gạch đỏ, tạo thành tiếng tí tách.

Trùng hợp khi Lý Đạo và Hứa Đại Vệ từ bên ngoài quay về, hai người họ mặc áo khoác, trong lòng ngực như đang cất giấu gì đó.

Cố Tân muốn tránh né, bước chân di chuyển, định đi vào nhà.

“Cố Tân, chạy đi đâu?” Anh đột nhiên gọi.

Cố Tân dừng lại, quay đầu đứng ở cửa nhìn anh.

“Cho cô xem đồ tốt.” Lý Đạo nói.

Hai người đi đến trong sân thì dừng lại, Hứa Đại Vệ nghiêng đầu nhìn anh cười kì quái, rảo bước vào nhà, anh ngồi trên đá trong một xó xỉnh: “Cô đến đây.”

Cố Tân do dự chớp mắt một cái, chậm rãi bước đến: “Xem... cái gì?” Cô có hơi sợ anh.

Lý Đạo nâng cằm: “Ngồi xuống đây.”

Cố Tân nghe lời. Thấy anh vẫn nhìn cô chằm chằm, không thể làm gì khác ngoài việc đưa chân lên, ngồi xịch vào trong một chút.

Lý Đạo hỏi: “Thích con gì?”

Cô không rõ chuyện gì, nói ngập ngừng: “... Mèo.”

“Trong ngực tôi có một con.”

Cố Tân bỗng nhiên ngẩng đầu, trợn mắt nhìn: “Mèo?”

Răng trên của anh chạm vào môi dưới, khoe ra một nụ cười: “Không hơn bao nhiêu đâu.”

Cố Tân không tin: “Anh giấu con mèo làm gì?”

“Vừa rồi đi dạo mua.” Tay anh vẫn giấu trong áo khoác trước ngực, nhìn cô nói: “Đưa tay ra.”

Cố Tân: “...” Cô không tình nguyện xòe tay ra.

“Hai tay.”

Cô xòe hai tay, ngồi xổm xuống đất, ngoan ngoãn đưa hai tay đến trước mặt anh.

Lý Đạo lấy món đồ kia ra, bỏ vào lòng bàn tay cô.

Sắc trời quá tối, và quá khó để nhìn thấy vật kia.

Nhưng rõ ràng cảm giác không đúng, lông của nó không xù bông, mà lại là trơn lạnh, ngón tay co quắp, khẽ chạm vào, lại xù xì khác lạ.

Cô định thần nhìn lại, kêu lên một tiếng, bỏ con vật kia xuống, bị hù sợ lùi về sau vài bước, ngã ngồi trên mặt đất.

Đó là con mèo gì? Rõ ràng là một con thằn lằn lớn, toàn thân đen ngòm, hình dạng kinh khủng, bên ngoài lớp da còn có lớp vảy khiến người ta rợn hết tóc gáy.

Con vật xấu xí kia có vẻ như cũng bị Cố Tân ngã đến bối rối, đứng đưa cái đầu, chậm rãi bò lên hai bước rồi dừng lại.

Cố Tân ngồi ở đó lâu thật lâu không nhúc nhích, cô cúi thấp đầu, bàn tay còn chùi vài lần lên quần, một lúc lâu, khe khẽ sụt mũi.

Lý Đạo hơi sững sốt: “Ôi trời, khóc?” Anh cọ cọ sống mũi: “Không thấy buồn cười?”

Cô vẫn không nhúc nhích.

Lý Đạo động đậy đầu gối, nửa ngồi xỏm xuống trước mặt Cố Tân, vừa định nói chuyện với cô, nhưng khoảnh khắc ngẩng đầu lên, đôi mắt to tức giận trợn trừng anh.

“Tôi đắc tội anh à?” Một câu chất vấn không có nửa phần khí thế, nổi giận nhưng giọng vẫn mềm mại.

Cô cúi đầu đầy nước mắt, sự uất ức không đơn giản chỉ vì chuyện ngày hôm nay.

Tất cả tổ cáo bằng những câu mắng chửi phát ra từ cổ họng, nhưng vẫn kiên dè con người anh, cứ như thể một câu cũng không nói ra khỏi miệng, chỉ biết vô dụng rơi nước mắt.

Cuối cùng Lý Đạo chau mày, bình tĩnh nhìn cô, gương khóe môi cười cười.

Cơ thể anh đột nhiên nghiêng về phía trước, đưa cánh tay xách dưới nách cô đứng lên.

Cố Tân đang tự thương lấy mình, không phát hiện khoảng cách hai người có hơi gần.

Lý Đạo đột nhiên nâng cằm cô lên, trầm giọng: “Cố Tân, tôi đã thấy em.”

Không kịp ngẫm nghĩ thêm câu nói của anh có ý gì, đầu óc Cố Tân rối bời, bị buộc ngẩng cao đầu, hóa ra khoảng cách gần thế này có thể chạm đến hơi thở của anh.

Cô phát hiện mùi hương trên cơ thể người đàn ông này giống hệt tính tình anh ta, mạnh mẽ lại phô trương, tràn đầy tính chiếm đoạt.

Mùi hương đó không giống bất kỳ loại hương tinh dầu nào, nhưng cô cảm thấy, nó không ở trên người nào cả.

Sau cơn mưa bầu trời đêm treo một dải màu bạc, ánh trăng mờ ảo.

Cơ thể cao lớn của anh che chắn phía trên cô, gương mặt cực kỳ mơ hồ, nhưng đường nét rõ ràng.

Trái tim Cố Tân đập loạn nhịp, cái cảm bị anh giữ đến mức tê tái.

Ngón tay cái của anh muốn gạt đi giọt nước mắt bên gò má cô, Cố Tân bỗng dưng phản ứng kịp, vội vàng bước về sau hai bước, xoay người chạy trốn.

Sáng sớm ngày hôm sau trời lại phát xuống một trận mưa, buổi chiều bầu trời mới chịu tạnh.

Lý Đạo và Kỷ Cương bàn luận một lúc, quyết định không tiếp tục dừng chân ở trấn Tam Pha nữa, không biết cửa trấn bên kia tình trạng khai thông thế nào, đến khi hoàng hôn mới lên đường, nếu như trên đường đi thuận lợi, mười giờ tối là đến được Bộc Viễn, thời gian không xem là quá muộn.

Tránh đi đoạn đường phí thời gian, Lý Đạo, Kỷ Cương và Tiểu Ngũ lái một chiếc xe qua, hỏi thăm tin tức vài người đi lên trấn.

Chỗ trung tâm có hai cửa hàng bán quần áo, Cố Tân mang khẩu trang, bị Tô Dĩnh kéo vào đi loanh quanh.

“Các anh không đi à?” Tô Dĩnh hỏi.

Cố Duy ném bao thuốc lá cho Hứa Đại Vệ, phát tay: “Gặp hai em sau, bọn anh đứng ở cửa hút thuốc.”

Lý Đạo nói đúng, quần áo trong cửa hàng này quê mùa đến vô cùng, may mà Cố Tân thường không để ý đến xu hướng ăn mặc nhiều đến thế, tìm cả nửa ngày vẫn không được bộ nào vừa ý.

Tô Dĩnh lật tìm không ngừng than thở, trên tay vắt vài món đồ.

Ở kệ hàng cũ kể bên, Tô Dĩnh rướn cổ hỏi: “Tìm được chưa?”

“Chưa.”

“Khỏi tìm, cô thử trước mấy bộ tôi lựa cho cô đã.” Cô ta vừa nói vừa vòng qua kệ hàng, lấy quần áo nhét vào trong ngực cô: “Đi nhanh.”

“Cô không thử gì à?”

Tô Dĩnh bủ môi một cái nói: “Coi hết rồi.”

Cố Tân hỏi chủ cửa hàng thử quần áo ở đâu, chỉ qua một căn nhà. Cô khóa lại, tháo khẩu trang, cầm quần áo và túi xách đặt lên băng ghế trong góc tường.

Phòng thử quần áo là một căn phòng chứa đồ lặt vặt, không xem là lớn lắm, một mặt gương, một băng ghế tròn, dưới đất còn có vài đôi cao gót màu trắng bị giẫm không nhìn ra màu.

Cố Tân ngồi trên quần áo nghỉ một lúc, quan sát xung quanh, ánh mắt đột nhiên ngừng lại.

Hóa ra căn phòng này có có một cánh cửa khác, được khép hờ, trong khe hở như có ánh sáng chiếu lọt vào.

Cô khẽ nuốt nước miếng một ngụm, đứng lên, từ từ kéo mở cánh cửa kia... một con đường dài hẹp, phía bên phải bày bếp và bát đĩa, bên trái là đồ lặt vặt, cuối cửa mở rộng tứ phía, tiếp đó là một sân nhỏ trải đầy cỏ dại, ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào, một vùng yên tĩnh.

Tim Cố Tân không chỉ đập rộn ràng, còn phải cố gắng kiềm chế tâm trạng, lý trí nói với cô, cơ hội đến rồi.

Sắp vào hồi gây cấn rồi =3=

12. Chương 12

Đường ra ngoài trần hoang vắng, nhóm người Lý Đạo vốn đang ở chỗ chờ, nhưng vừa định thông báo cho đám người Cố Duy, thì có điện thoại gọi đến trước một bước.

Lý Đạo sau khi nghe xong thì nhú mày, gọi lão Kỷ một tiếng, quay lại trần Tam Pha.

Một mảnh đất trống không người.

Cửa xe mở ra, Lý Đạo ngồi ghé cạnh ghế lái, một chân chạm đất, mắt nhìn vào chỗ nào đó, không nói tiếng nào.

Cố Duy đứng bên cạnh, mười ngón tay nắm chặt lấy tóc, không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Tô Dĩnh sần nảo đi qua đi lại, than khẽ một tiếng: “Chúng tôi muốn mua đồ cho Cố Tân mặc trên đường, cô ấy cầm vài món đi vào phòng thay đồ. Sau đó chờ rất lâu không thấy đi ra ngoài, tôi đến gõ cửa, nhưng bên trong không có tiếng người cũng chẳng ai ra mở cửa, hỏi ông chủ thì mới biết, ở trong đó còn có một lối đi ra cửa sau.”

“Vậy các người đi ra cửa sau tìm chưa?”

“Mấy con phố gần đó cũng tìm khắp rồi, không thấy người đâu.”

Lại im lặng một hồi.

Tiểu Ngũ là người đầu tiên không nhận được, “Hay là mọi người có nói chuyện gì không.” Cậu ta nhìn cái này cái kia, nói: “Có phải chị Tân đến nhà vệ sinh không, quên nói một tiếng?”

Hứa Đại Vệ lạnh nhạt: “Đã đi hơn một giờ, táo bón thì cũng ra rồi.”

“Vậy có phải là...”

“Đoán là, nhất định trốn đi rồi.” Hứa Đại Vệ ngắt ngang lời cậu ta.

Bình thường Hứa Đại Vệ ít nói, nhưng trong lòng có thành kiến rất lớn với Cố Tân, cảm thấy cô gái kia yếu đuối ốm yếu, nhưng cả người lại có chí khí, rõ ràng xem thường đám người bọn họ, Cố Duy còn cố chấp dẫn cô đi.

Vốn dĩ cả đám người có thể thừa cơ xuất cảnh an toàn, vì cô mà đi đường vòng đến trấn này, cô chẳng những không cảm kích, còn đem họ quy thành người xấu làm tội ác tày trời, muốn tránh còn không kịp.

“Vậy chúng ta nên làm gì tiếp đây?”

Hứa Đại Vệ nói: “Tôi cảm thấy cô ta nếu đã không muốn thì đừng miễn cưỡng, nhanh chuyển sang máy bay đi, đều tốt cho mọi người.”

Cố Duy đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt anh ta, đôi mắt giận đến đỏ bừng, không nói gì nhiều, nhưng Kỷ Cương mở miệng: “Không được.”

Câu nói này của anh ta vừa vội vừa nghiêm túc, Lý Đạo hơi khựng lại, không khỏi nhìn sang.

Kỷ Cương khẽ cúi đầu, nói dẫn đo: “Cố Tân biết lai lịch chúng ta, một khi cô ta tự do báo cảnh sát, toàn bộ chúng ta xong đời... Tôi đề nghị nhanh chóng tìm cô ta.” Anh dừng một lúc: “Huồng hồ Cố Tân là em gái Cố Duy, cũng nên nghe cậu ta nghĩ thế nào.”

Hứa Đại Vệ nói: “Cũng vì như thế, chúng ta mới phải nhanh chóng rời khỏi trấn Tam Pha này, nếu như cô ta báo cảnh sát, trấn Tam Pha là nơi nguy hiểm nhất.”

Cố Duy ở bên kia đứng bật dậy, xông lên trước đẩy Hứa Đại Vệ một cái: “Cút đi, mẹ kiếp cút hết đi cho tôi.” Tay anh chỉ một hướng nào đó: “Ông đây không dây phiền phức cho các người, các người mua vé máy bay đi đi, tôi ở đây tự đi tìm người.”

“Cậu bị động kinh gì đây?”

“Đúng, tôi bị động kinh.” Anh nói cả giận: “Tân Tân không phải người thân của cậu, giả sử đổi lại là mẹ cậu, để xem cậu có đứng đây mà không giật lên không hả...”

Lời Cố Duy vừa dứt, liếc mắt một cái, có bóng người xông đến, dùng sức đá một cước lên chân anh.

Cố Duy lão đảo vài bước, Tô Dĩnh thét lên chạy lại đỡ anh.

Lý Đạo chưa hết giận, lại đi lên đá vài cú nữa.

Tất cả mọi người đứng yên tại chỗ lặng thinh.

Lý Đạo chỉ Cố Duy: “Người sống cũng có thể cho cậu thành rác, cậu om sòm cái gì với người ta?”

Lòng ngực Cố Duy phập phồng mãnh liệt, không nhìn anh, cũng không nhìn bất cứ ai, qua một lúc lâu: “Tự con bé đi cũng được thôi, chẳng may gặp phải kẻ xấu... Con bé có một mình, trên người không có điện thoại hay tiền bạc gì...”

Trong lòng Lý Đạo rơi vỡ vài tiếng, trong đầu có thứ gì đó lóe lên, nhất thời phiền não đến không chịu nổi.

Anh cúi đầu, tỉnh táo suy nghĩ một lúc: “Tính tình Cố Tân im lìm mâu thuẫn, hơn một nửa là chạy trốn.” Lý Đạo vỗ vai Cố Duy: “Trước hết cậu đừng loạn, loạn cũng vô ích.”

Kỷ Cương hỏi: “Ý của anh...?”

Ngón cái Lý Đạo chà môi dưới, đánh nhịp định đoạt: “Đợi thêm một đêm nữa.”

Lúc này không ai dám nói không, thế là chia ba nhóm, không lái xe, ở trong trần âm thầm tìm người.

Cố Duy đi theo Lý Đạo, hai người nhanh chóng đi xuyên qua con hẻm nhỏ, ánh mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Cố Duy buồn bực nói: “Cảm ơn.”

“Cảm ơn tôi làm gì.” Lý Đạo quan sát người trong ngõ ngách, rồi nói: “Em gái cậu có chút thông minh, chắc chắn biết chúng ta đang tìm, trốn ở nơi nào đó rồi.”

Hồi lâu, Cố Duy cười khổ: “Đại Vệ nói đúng, nếu như Tân Tân thật sự báo cảnh sát, đoán chừng chúng ta sẽ bị cảnh sát ở trấn Tam Pha bắt cả ỏ.”

Lý Đạo “ừ” một tiếng: “Có thể Cố Tân không nghĩ đến mặt đó, chuyện ở mức này, cho dù cô ta có an toàn quay về thành phố Thượng Lăng, một chút chuyện cũng không nói với cảnh sát được đâu.”

Đây chính là mối lo của Cố Duy, cho đến giờ phút này, ánh mắt cậu có chút hối hận: “Cố Tân chỉ muốn có cuộc sống của con bé, có phải bàn đầu tôi không nên ép nó không?”

“Nói những chuyện ấy cũng vô dụng.” Lý Đạo nói lạnh nhạt: “Đánh cược một kèo thôi.”

“Đánh cược gì?”

Đánh cược nha đầu kia không hoàn toàn thất vọng về cậu.”

Cố Tân đứng thật không báo cảnh sát, cũng như Lý Đạo đoán, trốn trong căn phòng cũ không bóng người, muốn đợi một lúc trẻ sẽ nghĩ cách ra khỏi trấn.

Sắc trời tối dần, nhiệt độ cũng giảm vài phần.

Trên người Cố Tân mặc áo khoác nhỏ của Tô Dĩnh, bên trong vẫn là cái váy màu đen đỏ, rúc trong góc, khí lạnh từ phía dưới không ngừng thổi lên.

Đỉnh với cô chỉ có một cái túi, đồ hết đồ ở bên trong ra, trừ điện thoại di động bị Cố Duy lấy ra, còn có son, gương, khăn giấy, tiền lẻ. Còn cả thẻ căn cước, thẻ ngân hàng và một cái ví có ít tiền.

Mở ví đếm tiền, tiền bên trong đủ cho cô ngồi xe về thành phố Thượng Lăng.

Cố Tân gom lại đồ, bỗng nhiên có một mảnh giấy nhỏ không biết rơi ra từ đâu. Phía trên là một dãy số điện thoại, cô đọc hai lần, nhớ ra ngày hôm qua Tô Dĩnh viết cho cô, nói sau này lỡ như đi lạc thì còn có cách liên lạc.

Lúc ấy cô không quá quan tâm, tiện tay nhét vào trong túi xách, bây giờ nhìn dãy số kia, không khỏi than nhẹ một tiếng, nghĩ đến sau này cũng không dùng đến, thế là vứt đi.

Đến khi sắc trời vừa đen thêm vài phần, cô mới như kẻ gian chạy vụt ra ngoài.

Trần nhỏ không náo nhiệt như thành phố, giờ này quán ăn ven đường cũng thu dọn, cửa hàng dọc phố cũng dần dần đóng cửa.

Đèn đường thưa thớt, trong sắc trời nửa sáng nửa tối, ánh đèn yếu ớt chiếu sáng.

Cố Tân rụt đầu rụt cổ bước đi, đuôi mắt liếc một cái, bỗng nhiên có chiếc xe dừng bên chân cô, ngay sau đó cô liếc một cái, nghiêng đầu, đó là một chiếc xe van màu vàng.

Tài xế ló đầu ra, vừa nói tiếng phổ thông không rành rọt: “Em gái, gọi xe không?”

Cố Tân nhìn tài xế là một người đàn ông, lại có vẻ mặt hung dữ, nói tiếng cảm ơn, cánh giác lắc đầu một cái.

Cô tiếp tục đi về phía trước, muốn tìm một chỗ gọi điện thoại, có một dãy số thuộc lòng, lẩm bẩm một lần trong miệng, nhưng nhất thời nhớ ra đã chia tay Thượng Gia Vĩ một thời gian.

Trừ người này ra, không người nào cô có thể nhờ giúp đỡ, như lời Cố Duy nói, sau khi về Thượng Lăng, cuối cùng cô chỉ có một thân một mình.

Nhớ đến Cố Duy, cô lại nghĩ đến lộ trình nguy hiểm không thể phân biệt được, cùng đám người đã gặp ở thành phố xa lạ này, quan trọng hơn là, nếu như chạy trốn bọn họ, tất cả sẽ chạm đến ranh giới đạo đức cuối cùng của cô, hướng đi của đời người cũng sắp không còn như ban đầu.

Nhưng người kia là anh trai cô, người thân duy nhất trong cõi đời này của cô.

Cố Tân bắt giác mờ mịt mắt phương hướng, giống như chọn thế nào cũng là sai.

Cô thất thần di chuyển bước chân, đi qua một khúc cua, vừa ngẩng đầu liền thấy Kỷ Cương và Tô Dĩnh ở con đường đối diện đi tới.

Hai chân Cố Tân như đóng xuống đất, tim đập loạn không ngừng nghĩ.

Cũng may bọn họ không nhìn thấy cô, sau một cái chớp mắt, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống, trốn sau lùm cây né tránh. Vừa rồi trong lòng còn do dự và băn khoăn nhưng khi thấy bọn họ thì bản năng đã ra quyết định, thấy trên đường phía xa xa có một chiếc xe van màu vàng, dưới tình thế cấp bách không lo nghĩ được nhiều, cản chiếc xe rồi chui vào.

Bọn họ quả nhiên chưa đi, Cố Tân vượt ngục, thu hồi tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ xe, thấy tài xế nhìn thẳng cô qua kính chiếu trong xe.

Tài xế là một người phụ nữ trung niên, mắt cười tí, hiền hòa và thân thiện: “Cô em, đi đâu?”

Cố Tân thoáng an tâm: “Chị gái, tôi muốn ra trấn.”

“Trẻ thế này còn ra trấn?” Người phụ nữ trung niên quan sát cô trong chốc lát, cũng đánh vòng tay lái, đi hướng ngược lại: “Không phải người bản địa à?”

Cố Tân cười cười, không lên tiếng, cô tháo khẩu trang xuống hít thở một lúc, thuận tay nhét vào túi áo khoác.

Người phụ nữ này nói chuyện tương đối dễ gần, lúc nói chuyện hai mắt cứ như liếc cô vài cái tùy tiện, nhưng trong mắt giấu một tia sáng khó phân biệt được.

Cô ta nói trời nam biển bắc cả đường, Cố Tân chỉ ừ à trả lời, ánh mắt lướt qua cảnh vật ngoài cửa sổ, người ở ít dần, mắt cũng không còn sáng tỏ như trước đó, hai ngày qua, con đường này đã chạy mấy chuyến.

Người phụ nữ hỏi: “Lát nữa ra trấn tôi để cô xuống đâu đây?”

Cố Tân sững sốt một lúc, đột nhiên ý thức được vấn đề này, hỗn loạn suy nghĩ thật lâu, thật ra thì trẻ thế này không nên ra ngoài, cho dù quyết định thế nào đi chăng nữa, phải ở trên trấn một đêm mới đúng.

Nhưng Cố Duy và Lý Đạo sẽ không dừng lại đây lâu vì cô, hoàn toàn có thể đợi lúc bọn họ đi cô về Thượng Lăng vẫn được.

Thấy người phụ nữ còn nhìn mình, cô phải đáp lại: “Trạm dừng chân là được rồi.”

“Không biết cô muốn đi đâu, chỉ có đến Quảng Bắc, Bách Trang và núi Từ Gia mới có chuyến xe đêm.” Người phụ nữ thở dài, muốn nói lại thôi: “Cô em, nhìn em là người tốt, chị đây nói dài dòng nhé.”

Cố Tân không lên tiếng.

“Chị thấy em là người thông minh, điều này rất tốt.” Cô ta cười: “Nhưng mà chị đây không phải là người xấu, nhìn một cái là biết em từ thành phố đến, muốn nói cho em biết, trạm dừng chân không phải là chỗ tốt, tốt xấu lẫn lộn loại người nào cũng có. Chỗ chúng tôi quá hẻo lánh, kẻ buôn người lại nhiều, chuyên chọn những người có khuôn mặt xinh đẹp như em và những cô gái khác để ra tay, tối muộn rồi, quả thực không an toàn đâu.”

Người phụ nữ này quả nhiên bất thóp đúng nhược điểm của cô, nói vài câu tình chân ý thiết, hoàn toàn được cân nhắc khi đứng ở vị trí của cô, cho dù lòng có phồng bị lớn hơn, cũng sẽ buông lời vài phần cảnh giác.

Ngưng một lúc, người phụ nữ nhìn cô qua gương: “Nhưng nếu ở trạm dừng chân có bạn em thì không sao.”

Hai tay Cố Tân nắm lấy nhau, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, xe lại chạy thêm được một trăm thước, cô đột nhiên nói: “Chị à, phiền chị quay đầu lại được không, em muốn quay về.”

Người phụ nữ này thông minh thế nào, dò xét một hồi rồi cuộc đáon ra cô là người độc thân, vỗ đùi, tỏ ra vui vẻ: “Vậy thì đúng rồi, có chuyện gì sáng mai nói sau.” Cô ta đi chậm lại, chuẩn bị quay đầu: “Áy, hết xăng rồi, em không ngại chị đi đổ xăng chứ?”

Cố Tân bót căng thẳng hơn trước, cũng không xem đồng hồ báo xăng, liền gạt đầu qua loa.

Người phụ nữ đưa tay chỉ bảng hiệu bên kia: “Vậy thì đi thêm một đoạn nữa, đằng trước có một trạm xăng.”

Không lâu sau, xe chạy vào một trạm xăng đơn sơ, trừ màn hình điện tử gắn trên máy ra, thì còn mỗi quầy bán đồ lật vặt còn bóng đèn chiếu sáng.

Chỗ này Cố Tân mơ hồ nhớ đến, giống như chỗ ngày hôm qua Lý Đạo từng đến mượn dụng cụ.

Người phụ nữ xuống xe, gọi hai tiếng không có người đáp lại, nói vài câu khách sáo với cô, đi đến quầy bán đồ lật vặt cố gắng gọi người.

Sắc trời lúc này đã đen kịt, thấy được sự vật đã là chuyện hết sức khó khăn.

Xung quanh trở nên rất yên tĩnh, ngay cả tiếng mình hít thở cũng có thể nghe được.

Người phụ nữ trung niên đi rất lâu cũng không thấy quay lại, trái tim Cố Tân đập loạn xạ, đột nhiên cảm giác được sự khác thường ở đâu đó. Cô ngồi không yên, từ trong túi xách lấy ra tờ một trăm đồng đặt trên ghế, đẩy cửa chuẩn bị đi ra ngoài.

Cô thất thểu đi ra đường lớn, nhạy cảm phát hiện bất thường, trong màn đêm yên tĩnh hình như không chỉ vang lên mỗi tiếng của cô, khi ý thức được phía sau có người, cơ thể Cố Tân cứng đờ.

Cô nhanh chóng quay đầu, có một bóng đen cao lớn nhào đến, tàn bạo chế ngự cô, sau đó một miếng vải thô bịt kín mặt cô.

Cố Tân liều sức giãy giụa, nhưng khi hô hấp đang dồn dập, cảm thấy cả người mất sức, mệt mỏi không chống cự nổi, trong nháy mắt mất đi tri giác.

Nay đang sớm, có lỗi chính tả mong mọi người bỏ qua. Hôm nay có phúc lợi, tối muộn có

chương mới..

13. Chương 13

Không biết qua bao lâu sau, Cố Tân bị một giọng nói mềm thấp thức tỉnh, tức thì mở lớn đôi mắt nặng nề.

Trên đỉnh đầu có một ngọn đèn chân không sáng choang, bốn vách trống rỗng, dưới người là một tấm đệm bọt cũ, trừ thứ này ra thì không còn thứ gì khác.

Khi tỉnh lại, ý thức Cố Tân dần dần tỉnh táo, cô chớp mắt nhớ lại, bỗng đứng ngồi bất dậy. Sau khi cô nhận ra mình bị người phụ nữ trung niên kia lừa gạt, cơ thể giống như rơi vào trong hố băng.

Lúc ấy có người bên cạnh gọi cô, mang theo âm thanh yếu ớt nức nở: “Chị, chị tỉnh rồi?”

Toàn thân Cố Tân run một cái, trở mắt nhìn sang như không dám tin: “... Sao em lại?”

Người đó chính là cô gái nhỏ có duyên gặp cô hai lần, tên là Mã Miêu. Dáng vẻ bây giờ của Mã Miêu thay đổi khá lớn, cả người nhàn nhúm dơ bẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không còn trắng nõn như trước, tóc dính bết vào trán, mắt to mang theo nước mắt, viết đầy sự sợ hãi.

Giọng Cố Tân run run: “Sao em lại ở đây?”

Mã Miêu nghẹn ngào bật khóc: “Sáng sớm hôm qua em chuẩn bị đến Bộc Viễn, không ngờ rằng... Người tài xế chở em là người xấu, ông ta gạt em đến trạm xăng này...” Cô gái dừng lại một lúc: “Em bị nhốt ở đây, gào khóc cũng vô ích, bọn chúng còn đánh em.”

Mã Miêu vừa nói vừa kéo ống tay áo lên, cổ tay nhỏ yếu có đầy vết bầm tím nhìn mà thấy giật mình.

Cố Tân nhìn sang, cổ họng nhất thời không phát ra được âm thanh nào.

Trong căn phòng cực kỳ yên tĩnh, cô gái âm thầm chịu đựng rất lâu, cuối cùng bò qua nắm chặt tay cô: “Chị, em rất sợ.”

Cố Tân vô thức nắm lại tay cô gái, nội tâm cũng run sợ vạn phần.

Nói cho cùng thì mình cũng là một cô gái độ hai mươi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hai lần rơi vào nguy hiểm, lần trước xem như là sợ bóng sợ gió, dù sao Cố Duy cũng là anh trai ruột của cô, sẽ không tổn thương cô, nhưng lần này ai có thể đảm bảo, nếu như theo lời người phụ nữ trung niên, thì các cô sẽ bị bán đến

vùng rừng sâu núi thẳm, sợ rằng mãi mãi không thấy được mặt trời.

Cố Tân không bao giờ nghĩ đến, những chuyện lừa bán phụ nữ xảy ra trong xã hội mà được chiếu trên ti vi lại ứng đến mình, cô biết mình không học cao bao nhiêu, nhưng không hề ngu ngốc dốt nát, tâm trí thực sự nhớ đến Thượng Lăng, trong đầu rối như tơ vò, hốt hoảng không giúp được gì, lại còn mất đi năng lực phán đoán tình huống, khiến mình rơi vào hoàn cảnh thế này.

Thật ra cô rất muốn khóc một trận to.

Cố Tân sụt sịt mũi, móng tay bấm vào lòng bàn tay, mượn cảm giác đau nhói nhắc bản thân phải cố gắng tỉnh táo.

Mã Miêu như tìm được nơi dựa dẫm, khóc một trận rồi dần bình tĩnh lại: “Sao chị cũng bị bọn chúng bắt vậy?”

Cố Tân vừa định đáp, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng động, cô đưa ngón tay nhẹ thở dài, hai người không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía cánh cửa.

“Sắp xếp xong hết rồi? Tối nay là có thể bán hàng?” Một người đàn ông hỏi.

“Có thể, nếu không phải hôm qua mưa lớn khiến đường bị chặn, thì tiền đã sớm đến tay rồi.” Có người khác đáp.

Sau đó vang lên âm thanh kéo bàn kéo ghế.

Cố Tân mưu trí dùng sức đứng dậy, lặng lẽ chuyển qua cạnh cửa, từ khe hở nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một cái bàn tròn có sáu người ngồi vây, một người trong đó có thân hình gầy ốm, khoe miệng có nốt ruồi đen, người phụ nữ bên cạnh ông ta có vóc người hơi mập, mái tóc quăn, nụ cười thân thiện, đó là người phụ nữ trung niên chở cô tối nay.

Những người còn lại đều là đàn ông cao lớn vạm vỡ, áo gai vải thô, mặt mũi xấu xa, đương nhiên là người lớn lên ở địa phương.

Người đàn ông có nốt ruồi đen nói: “Mấy ngày nay trên trấn có vài người lạ, tên đàn ông kia hình như là vài năm trước có đến, nhìn có vẻ không dễ động vào. Vốn định ngưng vài hôm, ai ngờ sáng hôm qua con nhóc kia đúng lúc đụng vào họng súng tao, nếu không phải trời mưa khiến đường bị chặn, tao cũng không đem người về trạm xăng, bà thì giỏi rồi, hôm nay lại đem đến một đứa.”

Cứ điểm giấu người của bọn chúng ở bên ngoài trấn, những ngày gần đây mưa như thác đổ, cống ra trấn đi sạt lở, bọn chúng không thể đi được.

Người phụ nữ nói: “Hôm nay cô gái kia đúng là trung hợp, tôi vốn đang trên đường kéo việc, thấy cô ta cứ trốn trốn tránh tránh, bên cạnh lại không có ai khác, vẫn đi theo sau. Sau khi lên xe dò xét lai lịch cô ta, mặc dù nó không nói một câu, nhưng bà đây là ai cơ chứ, nói vài câu đã gạt được đến đây.”

Bà ra đặc ý gấp miếng thịt cho vào mồm, người đàn ông có nốt ruồi đen thở dài.

Có người nói: “Lão Vương, ông sợ cái gì, dù sao tối nay là có thể xuất hàng rồi, quá nửa đêm, thần không biết quỷ không hay.”

“Mười hai giờ hử?”

“Đúng vậy.”

Cổ Tân cả kinh, không khỏi liếc nhìn đồng hồ treo tường ở bên ngoài, đã quá mười giờ tối, còn chưa đến hai tiếng đồng hồ nữa.

Cô nắm từng ngón tay run run, qua khe hở quan sát phương hướng xung quanh, ánh mắt một nhiên ngừng lại, cố định ở đâu đó.

Cổ Tân biết lúc này ngoài việc tự cứu mình ra thì không ai có thể giúp cô, cân nhắc một lúc lâu, nhẹ nhàng lui về, đến gần rử rử bên tai Mã Miêu...

Hai người dựa sát vào góc tường, nghe bên ngoài tiếng trò chuyện chữ được chữ mất, không biết bọn chúng khi nào cơm nước xong xuôi, cũng không biết mấy giờ rồi.

Không lâu sau, đột nhiên có tiếng lạch cạch vang lên, cánh cửa bị người từ bên ngoài đập mở.

Hai người nhỏ tiếng kêu sợ hãi, vô thức lui về phía sau.

Một người đàn ông bắt Mã Miêu, kéo hai cánh tay cô gái buộc ra sau lưng, dùng dây nilon trói chặt.

Mã Miêu lén đưa mắt nhìn cô, lúc này lại ngoan ngoãn đến lạ.

Người đàn ông lại nhìn Cổ Tân, đưa tay lên vuốt mặt cô: “Trơn nhẵn thiệt.”

Cổ Tân cố nhẫn nhịn, không tránh né.

Hắn cười một tiếng thô bỉ, lại hơi nhắc cầm cô lên: “Nếu lão Vương không cuống cuống bắt hàng, ngon thế này, thật muốn chơi một lần.” Vừa nói vừa đi dò xuống ngực Cổ Tân.

Bên ngoài lớn tiếng thúc giục.

Người đàn ông khẽ chửi thề, cuối cùng xách cô dậy, trói lại giống như Mã Miêu.

Bị hấn đẩy ra phòng ngoài, bên cạnh bàn chỉ còn lại ba người, người đàn ông có nốt ruồi đen cùng người đàn bà mập đều ở đây, đang nhàn nhã cắn hạt dưa uống nước trà.

Người đàn ông có nốt ruồi đen nói: “A Huy, mày nhanh lên xem nào, xe của lão Bát đậu trước cửa rồi kìa.”

“Được, đi thì đi.”

Cố Tân bất thành linh bị cái tên A Huy đẩy về phía trước, bàn chân cô bước hụt, nghiêng người dựa vào cái bàn thấp sát tường.

Đúng lúc này Mã Miêu bỗng nhiên nói: “Tôi, tôi muốn đi vệ sinh.”

“Đừng có mà vớ vẩn với ông.”

“Thật, thật đấy.” Cô gái liếc mắt nhìn Cố Tân, gần như cô ta có thêm được chút can đảm: “Cả ngày nay tôi chưa đi, bây giờ bụng nhịn đến khó chịu rồi này.”

“Khó chịu cũng nhịn.”

“Tôi không được, tôi muốn đi vệ sinh...” Mã Miêu bị A Huy bắt, ngồi xổm xuống chịu đựng khiến anh ta không thể kéo lên được.

A Huy vừa định đưa chân đá, thì người phụ nữ mập ngồi bên cạnh đứng dậy, vớt hạt dưa trên tay, “Tao mang nó đi một chuyến.”

Mã Miêu bị người phụ nữ mập đưa vào cửa sau, Cố Tân ổn định lại cơ thể, hơi xoay người, mông dựa vào cái bàn thấp.

Lòng bàn tay cô chỉ toàn mồ hôi, trái tim đập nhanh trong lồng ngực.

Cũng may âm lượng ti vi quá lớn, che giấu một vài tiếng động, cô tính mằm thời gian trong lòng, đột nhiên nói lớn tiếng: “Các người rốt cuộc là ai? Sao lại muốn bắt tôi?”

Sự chú ý của người đàn ông có nốt ruồi đen và A Huy vốn đặt trên ti vi, nghe vậy thì nhìn cô, cười nói: “Bọn tao là dân buôn, dân buôn người.”

“Ồ đây rõ ràng là trạm xăng, nhưng các người lại lợi dụng để làm chuyện thương thiên hại lý như vậy.” Giọng cô lớn hơn, chất vấn: “Không sợ bị thiên lôi đánh à?”

Cô cầu nguyện A Huy đừng đi đến, may mà có ông trời trợ giúp, hấn chỉ đứng đó khoanh tay, có vẻ hứng thú cười nói với cô: “Trước khi bị thiên lôi đánh thì tao bán mày đổi tiền hoa hồng cái đã.”

Cố Tân cắn răng nghiêng lợi: “Nếu như tôi có một cái xẻng sắt, tôi nhất định giết các người.”

Hai người trong nhà cười ha ha, cảm thấy lời nói của cô gái này thật ngây thơ.

Cố Tân lại hỏi: “Các người bán tôi đi đâu?”

“Chỗ tốt.”

“Cách chỗ này xa không...”

Thần sắc A Huy vẫn bình thường, mặt hấn trầm xuống: “Mẹ kiếp bớt nói nhảm đi.”

Đúng lúc Cố Tân im miệng, hai tay bị buộc sau lưng khê động đây, rồi chớp mắt một cái, lạng lẽ bước vài bước nhỏ, đứng sang chỗ khác.

Không lâu sau, người phụ nữ mập đưa Mã Miêu về, đi cùng Cố Tân, bị A Huy tóm lên xe.

Sau khi vài người đi, quầy bán đồ lật vặt liền tắt đèn đi ngủ.

Ước chừng khoảng hai mươi phút sau, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Người đàn ông có nốt ruồi đen như thành thói quen, đoán chừng có người nửa đêm muốn đồ xăng, thế là khoác áo đi mở cửa, ai ngờ vừa mở chốt cửa ra, ngay lập tức bị một lực mạnh đẩy ngã xuống đất.

Người đàn ông có nốt ruồi đen chưa nắm rõ tình hình, người nọ đã đưa chân đạp ông ta, phản ứng đầu tiên ông ta nghĩ họ sẽ vào phòng cướp đồ, sau đó nhìn về mặt bọn họ lại không giống.

“Các người là ai!” Vài tiếng kêu than thốt ra, hấn hô lớn: “Lão Tam, Cường Tử dậy mau, có người gây chuyện rồi.”

Bên trong phát ra vài âm thanh loạn xạ, Cường Tử đi trước bật đèn, đèn còn chưa sáng, đã thấy năm sáu bóng đen tràn vào cửa nhà, khí thế không được lương thiện, mới nhận ra có lẽ công tắc nguồn điện đã bị bọn họ động tay động chân.

Người đàn ông có nốt ruồi đen mượn ánh trăng ngoài cửa nheo mắt nhìn, thấy bọn họ đều mang mũ, chỉ có thể phác họa được đường nét, nhưng không thấy rõ tướng mạo.

“Mày... bọn mày là ai?”

Cặp mắt Cổ Duy đỏ thắm, xốc hẳn từ dưới đất lên, thét: “Người đâu? Giấu người ở đâu rồi?”

“Ai... người nào? Có phải hiểu lầm gì rồi không?”

Vòng vo một hồi, người đàn ông có nốt ruồi đen đại khái đoán được mục đích của người ta, vừa sợ hãi vừa nghĩ, cho dù bọn chúng tìm ai, người đã đưa đi rồi, không có bằng chứng, hẳn có vật lộn thế nào cũng được. Cường Tử và lão Tam sau lưng vẫn tay không, tỉnh táo vài phần đỡ người dậy.

Cổ Duy không nói nhảm với hắn, đẩy hắn ra gần quỳ bán, đi vào phòng bên trong.

Hứa Đại Vệ là người có xuất thân nhà võ, không cần người khác động thủ, nắm gậy, theo sát phía sau.

Trong nháy mắt, hai nhóm người đánh tới tấp.

Trong đêm tối, chỉ đánh nhau bằng cảm giác.

Bên trong nhà đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tay của phụ nữ, đuôi mắt Lý Đạo liếc một cái, chỉ thấy Tô Đình như con báo nhỏ, lướt qua bên cạnh anh, tìm bóng người, nhào tới người đàn bà có vóc dáng mập mạp, bắt chập tất cả, đưa tay đánh liên tục.

Kỷ Cương ở bên cạnh cũng sắp khống chế được người đàn ông có nốt ruồi đen, nhưng Lý Đạo vẫn cứ đứng yên không nhúc nhích, đến khi cuối cùng dừng lại hết, anh đóng cửa phía sau, trong phòng càng tối hơn.

Cổ Duy vội vàng chạy đến, giọng nói nôn nóng: “Bên trong không có ai.”

Người đàn ông có nốt ruồi đen thẳng lưng lên: “Tao nói rồi còn gì, chỗ này vốn dĩ không có người bọn mày muốn tìm, bọn mày không phân biệt tốt xấu, vừa vào đã đánh người, còn có công lý không hả?”

Lý Đạo không đón lời, mí mắt nhấc lên: “Điện thoại đâu.”

Anh không gọi tên Tô Đình, nhưng Tô Đình ngay lập tức đứng dậy từ bên cạnh người phụ nữ kia, đưa điện thoại mình sang.

Anh bấm vài cái trên màn hình điện thoại, không lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng chuông điện thoại.

Khoảnh khắc tiếng chuông vang lên, Lý Đạo cũng không chần chừ, giơ cao chân, không cần lấy sức, đá vào vùng bụng người đàn ông có nốt ruồi đen.

Người đàn ông đó trải qua cú đá của anh, người gục xuống dọc theo quầy bán, nửa ngày cổ họng không phát ra được tiếng nào.

“Người ở đâu?”

“Tôi, tôi không...”

Người đàn ông có nốt ruồi đen còn định tranh cãi, chợt có một thứ nhọn hoắt đặt bên cổ họng hắn, anh biết đó là con dao găm, mũi dao đã đâm một chút vào da thịt hắn, đau đến mức hắn đổ mồ hôi lạnh.

Mặc dù nửa đời hắn làm chuyện xấu xa, nhưng bị dao kề bên cổ là lần đầu tiên, lúc này cả người hắn cứng ngắc, run rẩy. Quần hắn hơi nóng lên, sợ đến đi ra quần.

Hắn run sợ: “Đừng đừng... Có hai cô gái, anh, anh... anh hỏi người... người nào?”

Nghe hắn hỏi vậy, cũng không ngoài suy đoán của Lý Đạo, đang nhớ lại, Tô Dĩnh đã cướp lời nói trước: “Người mặc váy đen áo khoác trắng.”

Người đàn ông nói: “Cô ta bị đưa đến thôn Quang Minh, người trung gian đang ở đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó bọn tôi không biết, khi giao người qua, bọn họ có thể xuất cảnh ngay, cũng có thể chờ vài ngày, đợi đủ người, cùng đem đi bán ở chỗ xa hơn.”

“Gọi điện bảo bọn chúng quay lại.”

Người đàn ông có nốt ruồi run run bấm dãy số, liên tục hai lần, nhưng bên kia vẫn không có ai nhận: “Không, không có tín hiệu.”

Cố Duy không chờ được, kéo cửa ra, bước xông ra ngoài trước.

Con dao găm trên tay Lý Đạo lại đâm vào vài phân, nghiêng răng hỏi, “Thôn Quang Minh ở đâu?”

“... Không biết, lần nào đều đổi chác ở bên ngoài.”

Anh bỗng rút dao về, nhưng đâm vào mặt hấn một cái, mò đến bao bố bên tường, trùm hết người lại: “Đưa ra cốp sau.” Sau đó hạ giọng nói với Kỹ Cương: “Lão Kỹ, anh ở lại, để ngừa bọn chúng báo tin, nghe điện thoại của tôi ngay lập tức rút lui, không thành vấn đề chứ?”

Kỹ Cương gật đầu.

Lý Đạo nghĩ vài giây, lại dặn dò: “Dọn dẹp cẩn thận, phòng ngừa ngộ nhỡ.” Nói xong không dừng lại lâu, sải bước đi ra.

Lúc này, Hứa Đại Vệ đã ném người đàn ông có nốt ruồi vào cốp sau, ngồi vào ghế lái chờ Lý Đạo.

Lý Đạo nhanh chân đi đến, đẩy anh ta ra sau: “Cậu lái chậm quá, ngồi sau đi.”

14. Chương 14

Xe chở Cố Tân và Mã Miêu là một chiếc xe hàng cỡ nhỏ, các cô bị nhốt phía sau thùng chứa hàng.

Xung quanh tối đen đến mức đưa năm ngón tay cũng không nhìn thấy, ngay cả hình dáng của nhau cũng không rõ được.

Xe chạy chậm, cơ thể cũng lắc lư theo nó.

Không lâu sau, Mã Miêu lại bắt đầu khóc thút thít.

Cố Tân biết, trong lòng cô gái hấn vô cùng tuyệt vọng và sợ hãi. Nhưng người bên cạnh cô còn yếu đuối hơn cả cô, cho nên cô lại tỉnh táo hơn hẳn, cắn chặt môi, một giọt nước mắt cũng không có, cũng không biết thế lực nào đang giúp đỡ cô.

Tiếng khóc của Mã Miêu chỉ có một lúc, sụt sịt mũi: “Nói chuyện gì đi ạ.”

Cố Tân suy nghĩ một lúc: “Chị còn chưa biết tên em.”

“Mã Miêu, Mã trong chữ mã lộ (đường cái), Miêu trong chữ thụ miêu (cây con).” Cô gái trong bóng tối nhìn sang hướng Cố Tân. “Chị thì sao?”

“Cố Tân.”

Trong miệng cô gái phát ra vài chữ nhắc nhở, “Là hai chữ nào?”

“Cố trong hồi cố (hồi tưởng), Tân trong vấn tân (hỏi thăm).”

“Rất dễ nghe.” Mã Miêu hỏi: “Vậy em gọi chị là chị Tân.”

Cố Tân cười đáp lại.

Mã Miêu nghe giọng cô nhẹ nhàng chậm rãi, con tim sợ hãi bất giác cũng được lau đi vài phần, quệt nước nơi khóe mắt, đầu khẽ dựa vào bả vai Cố Tân.

Bên tai không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có tiếng xe lùnh bùng.

Cố Tân lại hỏi: “Nhà em ở đâu?”

“Thượng Lăng.”

Cô hơi sững người, không ngờ lại trùng hợp đến như vậy.

Mã Miêu hơi ngẩng đầu lên: “Chính là thành phố Thượng Lăng kể bên tỉnh đấy, chị từng nghe qua chưa?”

Không biết tại sao, Cố Tân lại mơ hồ nhớ đến đoạn quá khứ nào đó, không dám hỏi lại.

Mã Miêu ngược lại vẫn nhắc đến: “Bố em là giáo viên trung học môn vật lý, mẹ em là giáo viên chủ nhiệm ở trường, bọn họ từng rất nghiêm khắc với em, từ bé em đã chẳng được tự do, trừ khi ngủ ra, thì hầu như lúc nào cũng phải đối mặt với họ.” Cô gái oán trách: “Nhất là mẹ em, ngay cả cách ăn mặc bà cũng nhúng tay vào, lúc nào cũng xem em như đứa con nít, có lúc nếu không sấy tóc thì lại tết tóc đuôi sam cho em.”

“Hạnh phúc thật.” Cố Tân lẩm bẩm.

“Gì ạ?”

“Chị nói,” Cô chuyển lời: “Vì vậy nên em mới lén chạy đi du lịch.”

“Đúng ạ.”

“Bọn họ bây giờ chắc chắn đang điên lên.”

Thần sắc Mã Miêu hơi trầm xuống, mở miệng nói có vẻ biết điều, “Chị Tân, người nhà chị chắc cũng sẽ lo lắng.”

Lòng ngực Cố Tân căng thẳng, đột nhiên nghĩ đến Cố Duy, tính khí của anh, bây giờ không chừng cũng nôn nóng thành bộ dạng gì không biết. Cố Tân thở dài, trong đầu vô thức lại hiện ra gương mặt của một người đàn ông khác, khi thì cười như có như không, khi thì hùng hùng hổ hổ.

Cố Tân giật mình, lập tức lắc đầu.

Mã Miêu bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi chị Tân, vừa rồi cú điện thoại kia chị gọi cho ai?”

Trong cửa hàng bán đồ lặt vặt, trên cái bàn thấp có đặt một cái điện thoại, móng cô tựa dọc theo cái bàn, hai tay bị bọn chúng trói chặt sau lưng, trùng hợp có thể chạm vào cái điện thoại kia.

“Anh trai chị.” Cô nói.

Mã Miêu có hơi thất vọng: “Em nghĩ chị báo cảnh sát.”

Cố Tân đúng là có cân nhắc đến chuyện báo cảnh sát, nhưng sau một lúc suy nghĩ cẩn thận, nơi ấy hẻo lánh, đám người đó chạy đến có lẽ cô và Mã Miêu đã bị đưa đi, cảnh sát không rõ tình trạng, có lẽ còn phải hỏi ghi chép theo trình tự, ngược lại chỉ lãng phí thời gian. Còn đám người Cố Duy chưa đi khỏi trấn Tam Pha, Lý Đạo lại quá quen chỗ trạm xăng, còn từng mượn xăng và ván, Cố Tân nhắc như thế, nếu như anh nghe được, chắc sẽ biết bây giờ cô rất nguy hiểm.

Dựa theo thủ đoạn của Lý Đạo, Cố Tân tin anh có thể ép hỏi ra tung tích của mình.

Nghĩ thế, cô lại có chút xấu hổ trong lòng, rõ ràng một giây trước còn muốn vạch rõ giới hạn với bọn họ.

Con người luôn mâu thuẫn và rẻ mặt như thế, một khi thực sự gặp phải chuyện nguy hiểm, những điều luôn giữ vững hoặc những nguyên tắc đều biến thành thứ vớ vẩn, mà sẽ có xu hướng mong đợi sự an toàn, tìm đến người có thể giúp mình, dù từng trải qua những đối xử bất công.

Thật ra cô chán ghét bản thân mình như thế.

Mã Miêu hỏi: “Vậy anh trai chị sẽ đến cứu chúng ta sao?”

Lần này Cố Tân im lặng rất lâu: “Sẽ đến.”

Rốt cuộc có đến hay không, cô cũng không biết. Không nói đến việc trước đó cái điện thoại có hoạt động hay không, số điện thoại Tô Đình cô chỉ đọc có hai lần, không thể nhớ chắc chắn được. Huống hồ cô lại

đưa lưng về phía phím bấm, bấm số theo cảm giác, cho dù cô không ấn sai, thì không biết Tô Dĩnh có nhận máy hay không.

Bỏ qua hết mọi thứ, chỉ toàn là nỗi tuyệt vọng.

Cố Tân hít sâu một hơi, đầu dựa lên bức tường sắt kế bên, lặng lẽ nhắm mắt.

Xe chạy rất chậm, không làm được điều gì, khiến lòng người thêm phiền não.

Bất ngờ, sự rung chuyển dừng lại.

Cả hai đều thất kinh, không khỏi rụt về sau một chút.

Cánh cửa bị mở, người đàn ông tên A Huy nhảy lên, dùng miếng vải đen che mắt Cố Tân, đem kéo cô đi.

Mã Miêu kinh hãi: “Anh định làm gì?”

Cố Tân không nhìn thấy, chỉ nghe tiếng cô gái hét chói tai.

Cô muốn an ủi cô ta vài câu, nhưng môi mình đang run rẩy, một chữ cũng không phát ra được.

A Huy lên tiếng chửi rủa, lại lần nữa khóa chặt cửa xe hàng.

Hắn kéo cô đi vài phút, hình như có người nào đó đến đón.

A Huy nói: “Vừa đúng lúc luôn.”

“Cũng được.” Giọng một người đàn ông ồm ồm.

“Sao chỉ có một mình mày?”

“Hai tên kia ở trong thành sung sướng, để ông ở đây làm việc.” Hắn đột nhiên giữ gò má Cố Tân, chùng khoảng hai giây: “Con này không tệ đâu.” Rồi kéo dây kéo khóa áo khoác của cô: “Còn rất có cảm giác.”

A Huy nói: “Mày ở đây cùng tốt đấy thôi, có thể hưởng một mình.”

Nói xong, hai người họ hạ giọng cười thô tục.

Trong đầu Cố Tân nổ âm âm, sự sợ hãi chưa từng có trước đây ập đến.

Bọn chúng đứng nói chuyện một lúc lâu, đại khái về công dụng của vài loại thuốc. Sau đó chúng nói cái gì, Cố Tân không nghe rõ một chữ, trong đầu hỗn loạn, chỉ cảm thấy có một luồng lực lớn kéo lôi cô đi, lại lên một chiếc xe, đường rất đồng đều, hai ba phút đi đường, cô bị bọn chúng đẩy xuống lần nữa.

Cuối cùng giọng cô run rẩy hỏi một câu: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Người đàn ông kia đột nhiên sát lại gần, ngửi mùi của cô: “Thiên đường.”

Khi còn đang lảo đảo, Cố Tân nghe được tiếng mở cửa, cô cắn chặt hai hàm răng, nhân cơ hội nín một cái cây sau lưng, chết cũng không buông tay.

Cố Tân gào lớn kêu cứu, người đàn ông kia liền cho một bạt tai, đánh cô đến hoa mắt chóng mặt. Hấn hung tợn đẩy túm cô, không biết cào trúng chỗ nào, bấp bệ bên trái truyền đến một cơn đau thấu ruột gan.

Một chút hy vọng nhen nhóm trong lòng bỗng tắt ngúm, cô vùng vằng, bị hấn kéo vào con đường cùng, cô lục tìm trong túi đồ thứ gì đó, lặng lẽ ném xuống đất.

Đây là cơ hội cuối cùng rồi.

Bị lôi vào trong phòng người đàn ông lấy miếng vải đen che mắt Cố Tân xuống, ném cô lên một cái giường thấp trong góc tường.

Trước mắt đột nhiên sáng ngời, lúc này Cố Tân mới nhìn thấy một căn nhà không thể đồ nát hơn nữa, trong phòng toàn là mùi mì gói, còn cả mùi rượu nồng nặc.

Người đàn ông kia đứng trước mặt cô, mặt mũi hết sức hung ác, khuôn mặt vuông, mắt hí, cơ thể cao lớn vai u thịt bắp, nhếch môi, lộ ra một hàm răng lớn vàng khè.

Quần áo Cố Tân vừa rồi bị kéo mở, cái váy này của Tô Dĩnh có cổ quá lớn, lộ ra cả bả vai và phần ngực trắng muốt của cô.

Người đàn ông đứng từ trên cao ngắm nghía thưởng thức một lúc, ngồi xuống cái bàn bên cạnh uống một ngụm rượu, vừa nhai đậu phộng, vừa quay đầu nhìn cô. Hấn biết mình nhạt được tiện nghi, đàn bà thường có, nhưng đạt được cái trình độ này thì đúng là rất ít, trong lòng liền vui vẻ, uống hấn hai cốc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết bao nhiêu lâu sau, người đàn ông ợ hơi, đẩy bát đĩa ra, đứng dậy đi về phía cô.

Cố Tân cắn chặt môi.

Cơ thể người đàn ông hơi lắc lư, hé mắt quan sát. Cái váy đen ôm sát ngực và eo cô, chiều dài váy khó khăn lắm mới che kín bắp đùi, ở trên chân trái có một vết thương, máu tươi đã ngừng chảy, đôi tất lót bị rách, nhìn đã thấy kích thích.

Người đàn ông túm cổ chân cô, Cố Tân đá một cái lùi về sau.

“Đừng, đừng, chờ một chút.” Mùi rượu xộc vào mũi, Cố Tân định di dời sự chú ý của hắn, khàn giọng nói: “Tôi, chân tôi còn đang chảy máu.”

“Không sao cả, không chê em bẩn.”

Giọng Cố Tân run rẩy: “Ý tôi là, xin anh băng bó vết thương giúp tôi chút, chỗ đó đang rất đau.”

“Càng đau càng kích thích.” Hắn kéo cô trở lại, lúc va chạm, váy cô kéo hết lên trên, mắt người đàn ông đỏ rực: “Đừng trách anh trai đây lòng dạ quá độc ác, hai thằng kia lên anh đây đi ra ngoài sung sướng, sự công bằng trong lòng anh cũng muốn được đòi lại.”

“Anh có thể nói cho tôi biết đây là đâu trước được không?”

“Làm xong chuyện này thì chúng ta trò chuyện sau.”

Hắn nói lỏng cho cô, nhanh chóng cởi quần áo.

Trong lòng Cố Tân sự sợ hãi đã lên đến đỉnh điểm, đầu óc trống rỗng, dùng hết sức lực, đưa chân đạp phần thân dưới của hắn.

Người đàn ông nhìn cô gái xinh đẹp yếu ớt, không đề phòng sẽ gặp phải chuyện như vậy, đau đến hít sâu một hơi, khom người che chỗ bị đá.

Cố Tân nhân cơ hội bò dậy khỏi giường, nhanh chân chạy ra phía cửa.

Người đàn ông đổ cả mặt, cắn răng mở miệng: “Con tiện nhân.”

Không chạy được mấy bước, cô lại cảm thấy cổ căng cứng, bị người đàn ông hung ác lôi lại về giường, bóng dáng đen đui to lớn cũng ập tới.

Người đàn ông đương nhiên rất giận dữ, ngồi trên bụng Cố Tân, lại còn tàn nhẫn trói chặt hai tay, trong

miệng mắng xối xả, miệng cộp ghim thẳng lên cổ họng nhỏ yếu.

Đàn ông uống rượu, sức lực không yếu.

Cố Tân chỉ cảm thấy khó thở, huyết thái dương giật giật, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

Thấy cái miệng nhỏ của cô thở dốc, người đàn ông mới di chuyển bàn tay: “Dám đá tao, xem hôm nay tao dạy dỗ mày thế nào.”

Dứt lời, hắn giữ cổ áo Cố Tân, dùng sức kéo sang hai bên, bộ váy co giãn hoàn hảo, lại kéo theo cả áo lót cùng tuột xuống đến tận cánh tay, toàn bộ bên trong đều được phô bày, trong không khí đánh bật ra.

Người đàn ông liếm môi, vội cởi quần áo, không kịp chờ kéo váy cô lên.

15. Chương 15

Khi xuống xe chân Hứa Đại Vệ như nhũn ra, giảm mạnh vài cái, mới tìm được cảm giác đạp chân ga.

Qua vài chục giây, Cố Duy lấy được một chiếc xe khác cũng chạy đến.

Kèm theo một tiếng thảng rít tai, đầu xe bay đầy bụi đất.

Mọi người nhìn khắp nơi, đều mù mịt.

Đây là một bãi đất trống rộng rãi hoang vu, phía trước chất đầy gạch và đất xây nhà, đen thui một vùng, giờ này không có nhà nào mở đèn.

Lúc này ở trên xe đã điều tra, thôn Quang Minh này chia làm thôn trước và thôn sau, thôn sau gồm một phần chân núi, mặc dù nghèo khổ, nhưng diện tích rất lớn, nếu như một mình mù quáng tìm người, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Lý Đạo đi ra cốp sau xóc người đàn ông có nốt ruồi đen lên, đấm vài cái qua lớp bao bố.

Người đàn ông đau đến tỉnh lại, kêu la thảm thiết.

Lý Đạo: “Đưa cách liên lạc với người trung gian cho tao.”

“Tôi, tôi không có.” Người đàn ông có nốt ruồi bị ăn đòn, cả người co rúm lại, vội vàng nói: “Để đảm bảo an toàn cho bản thân, chúng tôi trước nay chưa từng điện thoại liên lạc với đối phương, chỉ cố định thời gian gặp nhau, nếu như đối phương đợi không được thì biết tình hình có bất ổn hoặc là hàng lần này đã được bán.”

Cố Duy hung hăng hét một tiếng, vành mắt đỏ bừng, tim như đang ở trên lò lửa: “Anh, hai tên đồng bọn của hắn cũng không liên lạc được, làm thế nào đây?”

Lý Đạo trầm giọng: “Bây giờ có thể liên lạc chắc cũng vô ích, đã ra tay rồi, chỉ có thể tìm được đầu người.”

“Chỗ lớn thế này, chúng ta đi đâu tìm?”

Lúc này, người đàn ông nốt ruồi đen mở miệng: “Thật ra thì...”

Cố Duy: “Nói mau.”

Người đàn ông có nốt ruồi run một cái, thành thật khai báo: “Người cầm đầu là người vùng khác, bọn họ đều lái xe đến đây nhận hàng, mặc dù mỗi lần đều đổi biển số, nhưng nhất định là ở bên phía Quảng Ninh, cho nên chữ đầu luôn là Quảng A. Thôn này nghèo quá, có ít xe...”

Một tiếng “ầm” vang lên, Lý Đạo đi lên trước, sập cửa cốp xe lại.

Anh nói: “Cậu đưa Tô Đình đến phía trước thôn, Tiểu Ngũ và Đại Vệ hai cậu đi phía sau thôn, tôi đi ra chân núi tìm xem.”

Ngũ Minh Triết: “Anh, anh đi một mình?”

“Ừ.” Anh nói nhanh chóng: “Chúng ta chỉ thua đám người kia có hai mươi phút, tôi lái xe nhanh, chắc có hy vọng. Chủ yếu là tìm xe, nhất là biển số vùng khác.”

Mọi người rối rít lên tiếng lên tiếng đáp lại, lấy xe của họ chạy đến chỗ xó xỉnh, không nói nhảm nhiều, mọi người chạy xa đi.

Chân núi là vị trí xa nhất, con đường gồ ghề, xung quanh đen ngòm.

Lý Đạo xách đèn pin chiếu sáng, bước chân rất lớn, chỉ nghe gió gào thét ở bên tai.

Ánh mắt anh tìm kiếm khắp nơi, con người tinh anh, không chừa bất kỳ ngõ ngách đáng nghi nào.

Trong sân nhà thỉnh thoảng truyền ra tiếng chó sủa, nhưng trừ âm thành này ra, cả thôn yên ắng đến kinh người.

Nhà tất cả mọi người đều tắt đèn, anh tìm từng nhà từng nhà một, xuyên qua hàng rào cũ nát, nương theo chùm ánh sáng yếu ớt tìm đồ vật trong sân.

Thôn này đúng là nghe xơ nghèo xác, đừng nói đến biển xe vùng khác, ngay cả xe ba bánh, xe điện cũng ít thấy.

Tròng lòng Lý Đạo phiền loạn, không biết cơn tức giận này từ đâu tới, theo lý thuyết thì thời gian tiếp xúc với Cố Tân không lâu, đến hôm nay tìm cô, chỉ vì tình anh em với Cố Duy, sự cấp bách nên có, nhưng nôn nóng như lửa đốt, sự lo âu không nên có.

Anh dường như nghe được tiếng nghiến răng của mình, chùm ánh sáng của đèn pin trong đêm đung đưa, cảm giác như vừa đi qua đường.

Một phía khác, Cố Duy và Tô Dĩnh như ruồi không đầu chạy tán loạn khắp nơi, người đang trong cơn gấp gặp rất dễ mất đi cảm giác phương hướng, tất cả đường đều giống nhau, tất cả sân đều giống nhau.

Mỗi một giây thời gian trôi qua, sự sốt ruột và tuyệt vọng trong lòng càng gia tăng thêm.

Cố Duy di chuyển tại chỗ, đột nhiên gọi lớn: “Cố Tân.”

Không có người lên tiếng đáp lại, chỉ khơi dậy tiếng chó sủa.

Tô Dĩnh đi lên một bước bật miệng anh lại, “Anh muốn bứt dây động rừng à?” Cô hiểu tâm trạng hiện giờ của anh, nhưng lại giận anh không biết kiềm nén.

Cố Duy nắm tóc, đá bay vỏ chai rượu ven đường.

Tô Dĩnh ho nhẹ: “Bây giờ nổi giận cũng chẳng phải cách, hay là nắm chắc thời gian tìm người thì hơn.”

“Đi đâu tìm đây, em nói cho anh biết đi đâu mà tìm đây?” Anh gần như tan vỡ: “Cố Tân nhất định bị bọn chúng bắt đi, mẹ kiếp tìm cái rắm.”

“Anh đừng nghĩ như thế.” Tô Dĩnh cũng không biết nên an ủi anh thế nào, yên lặng vài giây, lời điện thoại di động ra: “Em gọi cho Lý Đạo, có lẽ bên phía anh ấy có hy vọng.”

Đầu anh đầy mồ hôi, áo thun tay ngắn đã sớm dính vào da thịt. Anh nghĩ thầm, tìm như vậy không phải là cách, thời gian không đợi người, nên tùy tiện gõ cửa một nhà, hỏi thăm chỗ ở của trưởng thôn, nói rõ ý

đồ, để ông ta triệu tập dân làng giúp tìm người là hiệu quả nhất.

Lý Đạo dừng bước, nhắm hai mắt, tỉnh táo vài giây, sãi bước rẽ qua khúc cua, muốn đi vào gõ cửa một gia đình, lúc này đuôi mắt chợt thoáng qua, bỗng đứng nhìn thấy phía sau hàng rào có ánh sáng mờ mờ.

Tim Lý Đạo lại đập nhanh nửa nhịp, bước vững hai bước, hé mắt nhìn qua.

Đó là một căn nhà bình thường, ẩn núp sâu nhất trong con hẻm.

Cửa sổ phát ra ánh đèn mờ nhạt, trong đêm tối mù mịt hiện ra, khi đến gần, bỗng thấy trước cửa nhà đậu một chiếc xe hàng nhỏ màu xám tro, đèn pin chiếu đến hướng đuôi xe, quả nhiên là biển số Quang Ninh.

Lòng bàn tay Lý Đạo chảy đầy mồ hôi, bước nhanh về phía cửa, đi vòng qua hàng rào nhặt được một cái khẩu trang, màu hồng, kẻ ô đậm, phía trên in hình cây nấm đầy màu sắc và con thỏ, chính là món đồ anh mua cho Cố Tân.

Con người Lý Đạo chợt sắc bén, không cần do dự thêm, lấy khẩu trang cất vào túi, tiện tay cầm một đoạn gỗ bên cạnh lên, nhanh chóng bước khẽ vào trong.

Tình cảnh khiến lý trí không còn tỉnh táo, người đàn ông mặt vuông nằm đè trên người Cố Tân, lúc vào nhà quên khóa cửa.

Lúc này bóp chặt cô, bây giờ nhìn cô ở dưới thân hấn lặng yên không một tiếng động, để mặc hấn muốn làm gì thì làm, huyết dịch cả người hấn không khởi trào dâng khắp cơ thể. Cởi sạch quần áo mình ra, sau đó tháo dây lưng, chỉ muốn lột đồ cô làm một trận.

Nhưng ngón tay chưa kịp đụng vào, thì sau lưng đột nhiên có biến động, người đàn ông mặt vuông cảnh giác phát hiện ra căn phòng này có thêm một người, sau đó khúc gỗ đập vào lưng hấn.

Hấn chưa kịp quay đầu, lại bị thêm vài cái liềm.

Người đó, đưa tay phải, mỗi một lần xuống tay là một lần mạnh mẽ, vốn không cho hấn cơ hội để thở.

Khi chạy trốn khỏi đợt tấn công, hấn đã lăn tròn vào một góc tường, lúc định thân lại, nhìn người đàn ông cường tráng đứng đối diện, tay dài chân dài, cơ giần như ép chết người.

Anh mặc áo khoác đen, dây khóa kéo đến tận cổ, che kín cằm; đầu đội mũ lưỡi trai, vành nén kéo thấp, không thấy rõ cả khuôn mặt.

Người đàn ông mặt vuông nheo mắt lại, chắc chắn mình không thể nhận ra người đàn ông này, dò xét hỏi

một câu: “Người anh em, đi trên con đường nào mà lên?”

Lý Đạo không trả lời, khúc gỗ đã quật qua, giờ phút này mặt mũi rất hung tợn.

Người đàn ông mặt vuông cũng không phải ăn chay, đúng lúc kịp phản ứng, cầm lên một cây gậy sắt bên góc tường tấn công anh.

Tiếng gậy sắt chói tai, nhắm vào hướng ống chân Lý Đạo.

Anh kịp né tránh, phía ngoài ống quần bị cọ vào tạo một lỗ thủng, nghe ra tiếng xương cốt bị đánh. Có thể cuối cùng Lý Đạo ác không bằng hắn, nhưng khi tung đòn thì vừa nguy hiểm vừa chính xác, chỉ trong phút chốc đã quật ngã hắn xuống đất.

Khóe miệng người đàn ông mặt vuông trào máu.

Anh trói chặt tay chân hắn, bất tỉnh gần chết.

Lý Đạo thở hổn hển, cẩn thận rà mắt xung quanh, dùng gậy gỗ mở cửa phòng, cơ thể dán sát vào cánh cửa hơi nghiêng đầu, thấy không có ai, mới quay lại xem người con gái nằm trên giường.

Cổ Tân không biết mình được cứu, đầu gục sang một bên, khẽ quan sát mọi thứ, ý thức cô rất hỗn độn, nghe tiếng đánh nhau, lại không có được chút sức lực để nhúc nhích.

Hai tay cô còn bị trói sau lưng, quần áo xộc xệch, ngực phơi bày, hai chân rũ xuống chạm đất.

Lý Đạo nhìn cái dáng vẻ chết tiệt này của cô, mặt không cảm xúc, trong lòng lại lo âu, cảm giác ngọt ngọt vơi đi không ít, chỉ còn lại nổi tức giận.

Anh đưa chân trái lên đạp trên mép giường, cánh tay đặt trên đầu gối, người đổ dồn về phía trước, chăm chú quan sát cô. Nhìn cái bộ dạng chịu đau khổ của cô gái này, bắp đùi bị rách, gò má sưng tấy, trên cái cổ trắng ngần có vài vết đỏ đỏ.

Lý Đạo cắn răng nghiêng lợi: “Đáng đời.”

Anh khẽ nguyên rửa một câu, liếc mắt đi xuống dưới, thu hết cảnh sắc trước ngực cô vào tầm mắt.

Tròn thật, trắng thật, mềm thật. Dưới ánh đèn, nơi ấy hoàn toàn trần trụi. Lỗ lộ ra trước mặt anh.

Yết hầu Lý Đạo khẽ lẩn, anh nhìn về phía người đàn ông trong góc tường, ngón cái và ngón trỏ chà sát vào

nhau.

Anh đưa tay lên giữ mặt cô: “Chết chưa?” Giọng nói lạnh vô cùng.

Cố Tân thở hắt ra một tiếng.

Lý Đạo vẫn giữ, ngón tay cứng rắn kéo mí mắt cô, rồi lại đặt trước mũi cô.

Lý Đạo cảm nhận trên mặt mình có ai đó động vào nên lấy lại được chút tỉnh táo, đầu từ từ trở lại bình thường, đang khi định hoảng sợ vì cho rằng là người đàn ông kia, nhưng cô lại nhìn chằm chằm thấy gương mặt của Lý Đạo.

Chớp mắt một cái, đầu óc và trái tim cô run rẩy không thôi, thứ tình cảm khác lạ đột nhiên chạy đến, chỉ biết im lặng nhìn anh.

Cả cơ thể anh đồ đờn trước cô, che kín một khoảng lớn ánh sáng, mặt mũi rất mơ hồ, nhưng Cố Tân đoán được, biểu cảm ấy nhất định rất lạnh lùng và hung ác. Đầu óc cô chuyển đổi không quá nhanh, chột nhó đến lần đầu tiên mình chạy trốn, bị người này nhốt vào cốp sau.

Môi cô run rẩy, cả nửa ngày cũng không phản ứng lại, nhưng có nước mắt trượt từ hốc mắt ra.

Cả đoạn đường này cô sợ hãi không khóc nổi, rõ ràng rất kiên cường, nhưng chẳng biết tại sao, khi thấy anh thì không thể kiềm nén nổi nữa.

Khóe miệng Lý Đạo lạnh nhạt tạo thành một đường cong: “Còn có mặt mũi để khóc à?”

Cố Tân ngập ngừng: “Anh đến thật rồi.” Giọng nói khàn khàn.

“Đến sớm quá, lẽ ra nên chờ người đàn ông kia ngủ với cô xong.”

Trong ấn tượng của cô, Lý Đạo mặc dù có chút hung dữ, nhưng không nói những lời thô tục khó nghe như vậy với cô bao giờ, thế mà vào giây phút này, Cố Tân không cảm thấy tức giận bao nhiêu, ngược lại còn cảm thấy lòng bình yên hơn, chỉ sụt mũi, im lặng rơi nước mắt.

Cố Tân nói khẽ: “Đúng...” Vừa nói được một chữ, lại đổi lời: “Cảm ơn.”

Lý Đạo không thèm để ý đến, cũng không nhúc nhích.

Ánh mắt cô nhìn đáp trả lại anh, thấy mặt mày anh u ám, đang nhìn chằm chằm ngực cô.

Cố Tân theo bản năng nhìn cùng tầm mắt anh, đột nhiên nhận ra quần áo mình không đủ để cho cơ thể, trong đầu bùng nổ một tiếng lớn, hoàn toàn tỉnh táo.

Cố Tân nhỏ giọng thét chói tai, cắn môi, vùng vằng muốn ngồi dẫu.

Lý Đạo đè bả vai cô, lực rất lớn, cô không thể động đậy.

Dùng tay búng trước ngực một cái: “Cô...”

Ngón tay anh đột nhiên siết chặt, làn da dưới tay vừa nhẵn mịn vừa lạnh lạnh, xương rất nhỏ, tựa như bóp một cái là vỡ ngay.

Lý Đạo bị đau, gò má vốn vừa bị đánh vẫn còn rất đau, lúc này lại nóng như lửa đốt, cô hơi nghẹn ngào: “Anh muốn làm gì?”

“Lần thứ hai rồi.” Lý Đạo hơi chau chân mày lại, có vẻ như rất khổ tâm suy tính chớp mắt một cái: “Đang nghĩ dạy dỗ cô thế nài, mới không phụ lòng những người ở bên ngoài tìm kiếm cô.”

Sức lực mạnh hơn, Cố Tân né tránh hết sức: “Đánh tôi mắng tôi gì cũng được...” Cô biết điều mềm giọng lại, cầu xin tha thứ: “Nhưng có thể kéo quần áo của tôi lại trước được không?”

Lý Đạo không có ý muốn nhúc nhích: “Kéo cái gì, tôi thấy lộ ra vậy tốt đấy chứ.”

“Giúp tôi cởi trói.” Chát giọng cô mềm mỏng, khẽ nói: “Xin anh.”

Lý Đạo không lên tiếng, nụ cười trên khóe môi trong nháy mắt bị kéo bằng, ánh sáng trong con ngươi mờ ảo, bàn tay trượt xuống nắm ngực cô, chỗ kia thay đổi hình dạng, da thịt lõm sâu, anh dùng rất nhiều sức.

Cố Tân hoảng hốt, không ngờ rằng anh sẽ làm thế, chạy trốn không được, cảm giác đau nhói trước ngực khiến cô hơi tắt tiếng, không khỏi cắn cắn môi dưới.

“Lý Đạo.” Có thét chói tai, lần đầu tiên không ngừng gọi tên anh: “Anh khốn nạn.”

“Có hấn khốn nạn.” Anh hướng về phía góc tường khẽ nhếch cằm.

“Anh bỏ tay ra.”

Lý Đạo chỉ hỏi: “Còn chạy nữa không?”

Cố Tân đá bấp chân anh, giữ chặt cơ thể, hai tay vịn vịn ở phía sau.

“Ừ.” Anh lại tăng thêm sức.

Cố Tân bị đau khẽ hừ một tiếng, môi bị cắn từ đỏ vùng thành trắng bệch, khẽ lắc đầu.

Cuối cùng cô cũng đón nhận được biểu cảm bình tình và cơn tức giận chìm dần xuống của người đàn ông này, thường ngày sống chung nhưng anh có thể cười cũng có thể lạnh nhạt, một khi có ai đó xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của anh, thì anh sẽ trở thành một con người khác đến không lường được.

“Nói chuyện.”

“Không bao giờ... nữa.”

Lý Đạo nhìn cô hồi lâu, trừng mắt nghiêng răng: “Nếu như có lần nữa, chính ông đây sẽ đánh ngã cô, tiết kiệm tiện nghi cho người khác.”

Bàn tay anh hơi thả lỏng, thấy chỗ đó hiện ra dấu ngón tay, dừng một lúc, cuối cùng bỏ qua cho cô, cái giây phút anh đứng dậy, có cảm giác ghiền không muốn bỏ.

Rốt cuộc là có mấy trùng phạt, mấy phần theo bản tính. Anh không phân biệt rõ.

Anh rũ mắt xuống, đứng trên cao nhìn vài giây, cởi áo khoác choàng lên người cô. Vừa đắp một cái, che kín cả mặt mũi cô.

Bàn tay Lý Đạo rũ xuống, cách lớp áo đè xuống mặt cô, đè một cái lâu, sau đó vỗ như có như không.

Đúng lúc ấy, anh nghe tiếng khóc của cô, vừa thấp vừa nhỏ, không giống như cái vẻ kiềm nén nhẫn nhịn lặng lẽ rơi nước mắt trước đó.

Cố Tân khóc có hơi dữ dội, đưa chân đá bừa vào anh, phát tiết tâm trạng.

Lý Đạo khẽ cười, quần đầy dấu chân, nhưng không tránh. Năm bàn tay cô còn đang tê rần, cơn tức giận thả lỏng một chút, anh cúi đầu xuống, ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện ra, treo một buổi tối trong tim, giờ phút này cuối cùng tìm được được chốn cũ.

“Không sao đâu.” Ba chữ, phát ra khỏi miệng bất giác trầm âm.

Lý Đạo liếc nhìn người đàn ông trong góc tường, hấn còn đang giả chết, mang nhìn đồng hồ trên cổ tay,

thời gian nói chuyện đã hơn năm phút, chỗ này không thích hợp ở lại lâu.

Lý Đạo nhìn khắp xung quanh, nhìn chậu nước bên cạnh bàn có một con dao nhỏ.

“Nằm yên.” Anh nói với Cố Tân.

Lý Đạo cầm con dao đó lên, cầm cán con dao, từng bước từng bước đi về phía người đàn ông mặt vuông.

Đối phương nằm trên đất, con người hơi co lại: “Mày, mày đứng đến đây.”

Lý Đạo không nói tiếng nào, nhìn anh ta rồi làm động tác bảo dừng lên tiếng, đạo trên cánh tay hắn, dùng mắt hỏi có phải cánh tay này chạm vào cô hay không.

Người đàn ông mặt vuông biết anh định làm gì, mặt méo xệch, hoảng sợ lắc đầu.

Mắt Lý Đạo không chớp lấy một cái, giơ tay chém xuống.

Năm ngón tay người đàn ông mặt vuông đứt hết.

Trong đêm tối lặng lẽ, kêu gào rung trời.

16. Chương 16

Lý Đạo chính là một người như vậy, vừa ấm vừa lạnh, quả quyết ác liệt, khi ấy tròng mắt sáng lên, chém đứt ngón tay tên súc sinh kia không chút do dự. Anh tự biết bản thân anh không phải là loại người hiền lành, nhưng chuyện bán người táng tận lương tâm như thế này chưa động đến lần nào, lấy vài ngón tay hắn là còn nhẹ.

Không cho Cố Tân nhìn thấy hành động của anh, lo rằng cô gái kia bé gan bé mặt lại sợ ngất đi.

Lý Đạo vác cô lên, sải từng bước ra khỏi phòng, lấy một tay lôi điện thoại ra. Tín hiệu trong thôn không tốt, anh thử hai lần, cuối cùng nhét điện thoại vào lại túi quần.

Mọi người trước đó giao hẹn cho dù có tìm được người hay không, nửa tiếng sau cũng quay về chỗ tụ họp, anh xem giờ thấy cũng không cách bao lâu, thế là không gọi lại.

Lý Đạo để cho đầu Cố Tân không chúm xuống quá, trong đêm tối thăm thẳm, sải bước nhanh.

Giọng Cố Tân rất bực bội: “Thả tôi xuống, tôi tự đi được.”

Anh hừ lạnh.

“Anh làm gì người kia rồi?” Cô vừa nghe được một trận gió gào, rất hoảng sợ.

“Tự lo cho mình trước đi.”

Xe đậu ở vị trí khuất, trước đó không rõ lai lịch của đối phương, dọc đường đi không khỏi gây phiền phức, chỉ đợi đến khi tìm được người thì nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Quanh bụi cây rậm rạp có một đoạn bức tường thấp, Lý Đạo đặt cô ngồi lên trên, kéo vạt áo lau mồ hôi trên mặt.

Đèn xe chiếu sáng một đoạn chân tường.

Lý Đạo ra sau cốc lấy nước, ngửa đầu uống hơn nửa chai, đuôi mắt liếc cô: “Có uống không?”

Cả tối Cố Tân không có giọt nước nào vào người, cổ họng đau rát, môi lại khô đến nứt cả da. Cô liếc anh, gật đầu một cái.

Lý Đạo nhìn chai nước trong tay, mím môi cười một tiếng, đưa chai nước đến cho cô.

Hơi ẩm ướt chạm vào môi dưới của cô, trải qua chuyện vừa rồi, Cố Tân chỉ cảm thấy hai người ở cạnh nhau quá mức kỳ quái.

Anh cứu cô thoát khỏi nguy hiểm, vốn định cảm kích, nhưng sau đó lại xảy ra chuyện kia, hảo cảm tích lũy trước đó đã biến mất gần như không còn, bây giờ đối với anh chỉ còn vừa hận vừa giận.

Tâm trạng cô nhất thời phức tạp: “Phiền anh, cởi dây trói giúp tôi.”

Lý Đạo cúi người lấy một chai nước suối mới, chậm rãi mở nắp, đặt bên cạnh bức tường đất.

Cố Tân chú ý đến động tác nhỏ này của anh, chỉ có điều nhìn tương đối quái lạ, tinh tế như thế, vốn dĩ không giống như điều mà một kẻ cướp biết làm.

Còn đang loạn tưởng, Lý Đạo bỗng nhiên đưa tay qua, muốn kéo áo khoác của anh trên người cô xuống.

Cố Tân hốt hoảng lo sợ, nghiêng người né tránh: “Đừng.”

Tay Lý Đạo dừng ở giữa không trung, chuyển qua quệt mũi, mò tìm dao găm, không thể tránh việc vòng cả người cô vào trong lòng anh, cắt dây nylon trói tay cô sau lưng ra.

“Ồ, cổ tay bị trầy rồi.”

Không biết anh vô tình hay cố ý, lúc nói chuyện hơi quay đầu, từng hơi thở thổi lướt vào trong tai cô, Cố Tân rụt đầu vai, lại ngửi được mùi hương nam tính trên cổ anh rất mơ hồ, nhớ đến những chuyện vừa rồi, lúc này xấu hổ thêm vạn phần.

Hai tay cuối cùng cũng được giải phóng, Cố Tân vòng qua cơ thể kéo dây áo và áo lót lên, đầu cúi xuống nhìn một cái, chắc chắn mọi thứ đều ra đó, mới đem quần áo trả lại cho anh.

Buổi chiều nhiệt độ chợt giảm xuống, Lý Đạo chảy mồ hôi, gió đêm thổi một cái, lạnh thấu xương, vì vậy đón lấy trực tiếp mặc vào người.

Hai người trong giây phút không nói gì với nhau, Cố Tân im lặng uống nước, Lý Đạo lại thử gọi điện thoại hai lần, ánh mắt lơ đãng rơi trên chân trái của cô.

Anh cất điện thoại, lấy hộp sơ cứu từ trong xe đến, mở ra, bên trong chai chai lọ lọ thứ gì cần cũng có.

“Tôi...” Cố Tân đoán được anh muốn giúp mình sơ cứu vết thương, muốn nhảy xuống khỏi bức tường: “Để tôi...”

“Ngồi.” Giọng ra lệnh.

Đầu ngón tay anh khều chiếc tất của cô, kéo sang hai bên, bắp đùi trắng ngần bấy giờ lộ ra.

Cố Tân giữ chặt tay anh, kẹp chặt hai chân: “Không phiền vậy đâu, tôi không đau.”

“Móng chân cũng hỏng.”

Đối mặt vài giây, Cố Tân thua trận, bắt đắc dĩ nghe lời.

Lý Đạo một tay chống lên bức tường đất, hơi khom người, tay còn lại cầm bông y tế, hờ hững lau sạch vết bẩn trên chân cô, cầm máu, khử trùng, băng bó, Cố Tân không ngờ rằng, một người đàn ông thô kệch như thế, khi xử lý vết thương lại làm rành rọt như vậy.

Thật ra thì cô rất đau, chỉ tiếp xúc với nước khử trùng cũng khê kêu.

“Đau?”

Cố Tân nhếch môi: “Ừm.”

“Tự làm tự chịu.” Bàn tay anh không nhẹ lại.

“...”

Cô hơi giương mắt, chỉ thấy đỉnh đầu anh, vành nón che kín toàn bộ đường nét gương mặt lạnh lùng, đây là lần đầu tiên cô thấy anh mang nón lưỡi trai, có chút thần bí, có chút mới mẻ, cũng có sức sống.

Cố Tân bắt giác hơi nghiêng đầu, từ bên hông vành nón thấy viền tai và đường cong khuôn cằm của anh, giống như bị ánh trăng hóa mềm mại, anh lại khôi phục dáng vẻ như ngày thường, không thấy mặt mày hung tợn.

“Nhìn cái gì?”

Cố Tân giật mình, ý thức được rằng mình đã quan sát anh rất lâu, trong lòng vang lên một tiếng bùm.

“Cô nói cô muốn chạy đến nơi đó?” Anh không nhìn cô, giọng nói lười biếng: “Anh cô không được thông minh, nghĩ rằng cô có thể thông minh hơn chút, ai ngờ càng giống kẻ ngốc hơn.”

“...” Cố Tân không phản bác.

Dưới ánh trăng, lớp da trên đùi cô giống như màu trứng gà luộc, vết thương cắt ngang, có vẻ rất đường đột.

Lý Đạo nói: “Nếu như cô quay về thành phố Thượng Lăng, trước tiên cảnh sát sẽ tìm đến cửa, mấy ngày qua mất tích, cô định giải thích thế nào?”

Cố Tân cúi đầu nghe anh nói.

“Phòng cất giữ vàng là dùng mật khẩu mở ra, không có dấu vết đập phá, cửa từ sắt cũng vậy. Nhưng đêm đó người biết mật khẩu chỉ có một mình cô.” Anh vút cái nhíp, lớp vải thưa cũng quấn vài vòng trên bốn đầu ngón tay, tháo xuống chấm nước thuốc, phủ lên vết thương của cô: “Bị uy hiếp hay là tự nguyện?”

Cố Tân rất lâu sau mới tìm về giọng nói của mình: “Là anh ép tôi.”

“Bằng chứng đâu?”

Cố Tân cười khanh khách, đột nhiên nhớ đến chuyện cô và bác bảo vệ Vương từng nói, đêm đó vốn là ca của quản lý Phùng, chỉ vì hôm sau mình có chuyện, nên đã đổi ca với anh ta. Cứ thế, trùng hợp lại biến thành toan tính có dự trù sẵn, cô trở thành “đồng bọn” trong ngoài phối hợp của bọn họ.

Lý Đạo cười cười, ngắt ngang suy nghĩ của cô: “Tách chân ra chút.”

“A...” Cơ thể Cố Tân nhẹ run một cái.

“Người cô cứ chặt cứng như vậy, tôi bằng bó thế nào?” Góc môi anh ngậm nụ cười: “Suy nghĩ đừng có xa xăm quá, tôi chỉ nghĩ cách rất đơn thuần.”

Anh nói thế, Cố Tân ngược lại còn đỏ mặt và xấu hổ về bản thân mình, vẫn không nhúc nhích, nhưng sức lực ở đùi giảm xuống vài phần.

Anh lấy thêm một lớp vải băng bó, lướt cài rìa hơi thô cứng lọt vào giữa hai chân cô, tay anh hờ hững lướt qua da cô, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh lạnh.

Từng vòng từng vòng, lớp vải trắng như tuyết quấn quanh bắp đùi cô, tầm mắt hơi đưa lên, liền thấy cô liều chết cuộn tay đặt giữa hai chân.

Mắt Lý Đạo càng thêm đen sẫm.

Cố Tân: “Xong chưa?”

Lý Đạo lấy lại tinh thần, cổ họng thông suốt: “Xong rồi.” Anh hơi điều chỉnh hô hấp, nói tiếp đề tài vừa rồi: “Cảnh sát nhất định sẽ suy đoán cô là đồng bọn, cô đối diện với việc điều tra hỏi cung không ngừng nghỉ, bảo cô nói ra những chuyện cô đã trải qua thế nào cô cũng nói lệch khai ra Cố Duy.”

Những câu hỏi liên tiếp khiến Cố Tân không cách nào tiêu hóa nổi, môi Cố Tân trắng bệch.

Lý Đạo ném món đồ trên tay, chống lên bức tường hai bên người cô: “Tôi nghĩ cô không vô tình đến vậy.” Anh bình tĩnh nhìn cô: “Việc đã đến nước này, đừng có làm vẻ đầu tranh không sợ hãi.”

“Dựa vào cái gì?”

Lý Đạo: “Đi theo chúng tôi bị ngược đãi thế nào?”

Cố Tân nhìn gương mặt gần trong gang tấc ấy, đột nhiên, một cơn tức giận dồn lên đầu cô.

“Tôi không muốn, trong các anh có ai từng hỏi ý kiến của tôi?” Môi cô run run, nói đầy kích động: “Tôi vốn xứng đáng hưởng cuộc sống bình yên, công việc, kết hôn, sinh tử, mỗi ngày đều yên tâm bình thản, mà không phải như con chuột trốn đông tránh tây, dựa vào cái gì mà các anh áp đặt cuộc sống hư hỏng thối nát lên người tôi?”

“Hư hỏng thối nát?” Lý Đạo cười nhạt: “Hư hỏng thối nát cũng là một loại trải nghiệm.”

“Có quý mới muốn trải nghiệm.” Can đảm của Cố Tân không biết đến từ đâu, đẩy ngực anh một cái không mạnh không nhẹ.

Thân hình Lý Đạo khẽ nhúc nhích, liếc mắt nhìn đôi tay đặt trên áo khoác mình, trong ấn tượng, cô chưa từng làm càn như thế này với anh.

Sắc mặt anh tối đen lại: “Muốn bị đánh đúng không?”

Sự hù dọa này, khiến Cố Tân cắn môi không dám lên tiếng.

Lý Đạo đứng thẳng dậy thu dọn hộp sơ cứu, bên cạnh yên tĩnh vài giây, cô bỗng nhiên gọi lớn, người đã nhảy khỏi bức tường đất, lẩm bẩm nói: “Mã Miêu.”

Anh không theo kịp tiết tấu của cô: “Cái gì?”

Rốt cuộc Cố Tân cũng nhớ đến cô gái mắt to ấy, sau khi chưa tiêu hóa hết cơn hoảng sợ, lại hoàn toàn quên mất cô gái ở phía sau, chia tách nhau lâu như vậy, không biết cô gái bị hai người kia đem đi đâu.

Về mặt cô nôn nóng, quên rằng một giây trước còn gương súng sẵn sàng, nhanh chóng kể chuyện đã trải qua cho Lý Đạo một lần nữa, còn nói ra hy vọng anh có thể giúp chuyện này.

Lý Đạo lạnh nhạt liếc về phía cô: “Cứu thế nào?”

Cố Tân bước lên nắm cánh tay anh, trong mắt lấp lánh: “Giống như lúc này.”

Anh hơi nhếch môi: “Dựa vào cái gì tôi phải cứu cô ta?”

“Cô gái chẳng qua chỉ là một cô bé mười mấy tuổi, chẳng may bị đám buôn người bán lên núi, thì cả đời xong luôn rồi.”

“Đâu có chuyện gì liên quan đến tôi.” Lý Đạo đánh rớt tay cô, xoay người đi chỗ khác.

Cố Tân cắn môi, tiến bước ngăn cản trước mặt anh: “Còn chưa nói thẳng ra, vừa rồi tôi rất cảm kích anh, anh giỏi giang đến thế...”

“Cảm kích này cũng bao gồm việc tôi nắm ngực cô?”

“Anh...”

Lý Đạo vui thích cười lớn, lại hỏi: “Sao cô biết tôi giỏi giang?” Chữ cuối như gần giọng xuống, nghe vào trong tai lời của người khác.

Cố Tân cắn môi, vài giây sau, nghe anh nói nghiêm túc: “Khỏi cần cho tôi mang mũ cao, cường long không đề đầu rắn, ông đây ăn no qua ngày, vì một đứa nhóc không liên quan gì mà rước thêm phiền phức.”

Lý Đạo cười ranh mãnh bóp mặt cô, rồi một tay đẩy ra, đi về phía trước, đưa tay nhìn đồng hồ một cái.

“Không phải anh muốn hối cải làm người lại lần nữa sao?” Cố Tân nói.

Anh dừng bước chân, hơi nhíu mày, lời này không giả, nhưng nghe chói tai, trong đầu nghĩ rằng cho nha đầu thối này chút mặt mũi.

Cố Tân đến gần, “Muốn đổi ác thành thiện, cứu giúp tương trợ là điều nên làm.”

“Cố Tân, tôi thấy cô ngứa gan rồi.” Anh cuốn lấy tóc cô kéo về phía sau, giọng trầm thấp: “Tôi muốn làm người lần nữa, nhưng mẹ kiếp tôi không phải chúa cứu thế.”

Cố Tân bị buộc ngẩng đầu, đến gần, ngửi được cả hơi thở.

“Lừa mình dối người.” Cô nói: “Cây còn bị hư, phải trồng cây vào bề mặt mới thể thể khai hoa.”

Ấn tượng Cố Tân để lại cho anh vẫn luôn là người yếu đuối ngây ngô, giống như chỉ là con thỏ vô hại, không ngờ rằng nơi ấy lại chứa nhiều sức giận dữ người ta đến vậy. Anh cầm dao uy hiếp cô, còn nắm ngực cô, đánh người yếu hơn anh không làm được, mắng chửi người không có ích, lần đầu tiên Lý Đạo cảm thấy không có cách nào khả thi với đàn bà.

Anh trợn trừng mắt nhìn cô hồi lâu, lồng ngực phập phồng, bỗng nhiên thả tóc cô ra, tìm cả người trên dưới một lần, không biết tìm thứ gì.

“Thế nào?” Cô nghi ngờ.

“Dao của tôi đâu?”

Cố Tân: “...”

Cố Tân rụt cổ lại, vội vàng lui về sau hai bước, chẳng biết tại sao, hoàn toàn không có sợ anh như lúc trước.

Cô cắn môi, vừa nhẹ nhàng nói, vừa có ý dõ dằn: “Đạo lý đơn giản như vậy anh không hiểu sao có thể làm người xấu được, muốn quay đầu làm người bình thường lần nữa cũng rất khó khăn, không phải trốn tránh hay xuất cảnh là có thể, phải tắm rửa sạch tội nghiệt của bản thân mới được.”

Động tác Lý Đạo đột nhiên dừng lại, hơi ngơ ngác, chất giọng mềm mại này của cô giống như có ma lực, khiến anh không tự chủ chỉ muốn vùi vào trong nó.

Tựa như có người đang gõ mạnh xuống đầu anh, đau nhói cảnh tỉnh, nhất thời tìm không ra đầu mối.

Cố Tân co chân đi, rất lâu sau Lý Đạo mới phản ứng được: “Đứng lại.”

Thật ra thì trong lòng cô rất ghét, rất sợ hãi anh, nhưng không dừng lại.

Lý Đạo chỉ bóng lưng cô gào lên: “Một lần cuối cùng, đứng lại cho tôi.”

Cố Tân mang theo cơn giận dần buông lỏng, khoe miệng vươn ra một nụ cười không dễ phát hiện.

“Cô làm cái gì vậy?” Giọng anh tiến lại gần.

Cố Tân cúi đầu, nói lảm bảm: “Tôi đi cứu cô ta.”

Lý Đạo làm vẻ tức cười: “Có thể nói chuyện mang theo não được không?”

Cô mím môi không nói.

Lý Đạo nhét tay vào túi quần, một lúc sau: “Quay về xe chờ.”

Cố Tân mang vẻ ngoan ngoan vâng lời, gật đầu một cái: “Ừm.”

17. Chương 17

Lý Đạo lại lôi người đàn ông có nốt ruồi đen ra, mò trong túi ra một cái điện thoại di động khác, bảo hắn gọi điện cho đồng bọn lần nữa.

Điện thoại là của người đàn ông có nốt ruồi đen, vào sáng sớm trên đường đuổi theo Lý Đạo đã gọi, nhưng vùng núi tín hiệu không tốt, từ đầu đến cuối không gọi thông được.

Ánh mắt người đàn ông không có cách nào nhìn thấy sự vật, rúc vào trong cốp sau run lấy bẫy, cực kỳ sợ hãi.

“Gọi.” Chỉ nghe người đàn ông ngoài xe hạ giọng nói: “Hỏi bọn chúng ở đâu, tìm lý do bảo bọn chúng dừng lại.” Sau đó, điện thoại di động cách lớp vải bố được áp vào lỗ tai hắn.

“Nói chuyện cẩn thận.” Lý Đạo cảnh cáo.

Vang lên hai tiếng, bên kia có người nhận, là lão Bát.

Tín hiệu điện thoại nói chuyện không tốt, tiếng nói lúc được lúc mất, “Lão Bát, bọn mày đang ở đâu?”

“Cửa thôn Du Thôn, A Huy kéo bụng...”

“Ồ đó chờ tao khoan hẳn đi, tao đi tìm bọn mày ngay đây, có chuyện cần thương lượng.”

Trong ống nghe tiếng tíng ngán vang lên: “Làm gì, alo, alo, nghe không?”

Rất nhanh, bên kia không có âm thanh.

Lý Đạo thu điện thoại di động về tắt máy, hỏi kỹ đường, đóng kín cốp sau, xoay người lên xe.

Anh vừa nổ máy xe, vừa gọi điện thoại cho Cố Duy, nhưng vào lúc này tín hiệu lại không có.

Lý Đạo đạp chân ga, Cố Tân chần chừ chốc lát: “Không chờ bọn họ sao?”

Anh ném điện thoại di động cho cô: “Cô gọi.”

Chiếc Prado trong bóng đêm lao vút, lướt qua khoảng đất trống hoang vu ghập ghềnh.

Không đợi ra đến cửa thôn, từ xa xa đã nhìn thấy vài người từ hàng sau chạy đến, chính là nhóm người Cố Duy.

Xe không dừng, tốc độ giảm dần.

Lý Đạo hạ cửa kính xuống, “Lái xe, đuổi theo tôi.”

Cố Duy chạy theo vài bước: “Tìm được Cố Tân ở đâu thế?”

Cố Tân ngăn cái đầu đang hướng vào bên trong xe, không lên tiếng, ngay sau đó tăng tốc độ.

Lúc này Cố Tân ngồi cạnh ghế lái, cách Lý Đạo, chạm mắt với Cố Duy, thoáng một cái đã đi xa. Nhìn qua kính chiếu hậu, thấy đám người chạy đến chỗ đậu xe.

Cô mấp máy môi, bỏ điện thoại di động của Lý Đạo vào hộp ngăn giữa.

Bên trong xe yên tĩnh, cả đường không ai nói gì.

Cố Tân lên nhìn anh, đường trên núi không có ánh sáng, mặt mày anh rất lạnh lùng, tay đặt trên môi, nhìn thẳng phía trước.

Cố Tân muốn chọn đề tài giải tỏa bầu không khí, nhưng lời vừa đến mép thì lại nuốt trở lại, cuối cùng không lên tiếng.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh có vẻ như kinh hãi giật mình, nhẹ ho một tiếng, nhận máy.

Giọng Cố Duy rất lớn, hỏi anh đang làm gì.

Lý Đạo hơi liếc về phía Cố Tân, giọng lười biếng: “Bắt chước Lôi Phong (*), làm chuyện tốt.”

(*) Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.

“...” Cố Tân nghiêng đầu, xoa mũi.

Cuối cùng Cố Duy cũng thông minh một lần, đoán ra phải đi tìm hai người kia, Cố Tân lạnh nhạt lên tiếng đáp lại, bên kia lại hỏi tình trạng của Cố Tân, anh đáp: “Tay chân đều ở đây hết, không chết được.” Nói xong câu này liền bấm tắt điện thoại.

Cuối cùng đi năm thước sang phía Đông Du Thôn thấy một chiếc xe hàng nhỏ, đèn xe sáng choang, đậu ở trên bãi đất trống, chiếu sáng rùng cây bên đường.

Cố Tân liếc mắt liền nhận ra, chỉ phía trước: “Chính là chiếc đó.”

Lý Đạo giảm dần tốc độ, đứng cách xa đó mà tắt máy, nhắc nhở cô ngồi đợi trong xe không được làm bậy, rồi anh nhắc chân xuống xe.

“Này.”

Lý Đạo quay đầu.

“Anh phải cẩn thận...” Sợ anh hiểu lầm, cô vội vàng giải thích: “Ý tôi là dù sao anh cũng giúp tôi, cho nên...”

“Khỏi giải thích.” Giọng nói dứt khoát trầm thấp.

Cố Tân ngẩng đầu, chợt đối diện với ánh mắt anh, trong lòng giật mình.

Vẻ mặt Lý Đạo lộ ý cười, đóng cửa xe lại.

Cố Tân khe thở dài, mặt lại có hơi nóng, thật ra thì trong lòng cô cũng không có ý nghĩ mờ ám, chỉ an ủi bản thân là vì mình quá nôn nóng mà thôi.

Không kịp ngẫm nghĩ, ngoài cửa xe thoáng qua vài cái bóng đen, là Cố Duy, Hứa Đại Vệ và Ngũ Minh Triết, bọn họ đều cho kín mặt mũi, trên tay cầm gậy, áp chặt thân xe, hạ giọng nói vào trong buồng lái.

Cố Tân nín thở không tạo ra tiếng động, mắt mở to không chớp nhìn chằm chằm nguồn sáng phía trước.

Bấy giờ, người bên trong xe gần như cũng phát hiện nguy hiểm đến gần, hai chân duỗi ra, ánh mắt chăm chú nhìn vào kính chiếu hậu.

Lão Bát thậm kê một tiếng không ổn rồi, đánh thức A Huy bên cạnh, nổ máy xe trước. Hấn cầm tay lái, muốn bấm nút đóng cửa sổ bên cạnh, không ngờ rằng có một cây gậy sắt kịp chen ngang vào khe hở, tạo ra một tiếng đâm vang.

Khi xe không thể chạy, đám người chạy loạn đi.

Cố Duy giờ gây sát, Lý Đạo đưa tay lên bắt đầu làm việc, đập mạnh mẽ vào khung cửa kính.

Hai người phối hợp ăn ý, một người đập một người kéo, tấm thủy tinh như mạng nhện bị vỡ toang, mảnh vụn bắn tung tóe.

Cố Duy nhường đường, Lý Đạo chạy nhanh hai ba bước, hai tay nhét vào trong tay áo, nắm khung xe tung người một cái, thuận theo cửa sổ đó chui vào. Hứa Đại Vệ ở bên kia dùng nhiều sức hơn, túm lấy vạt áo A Huy, thẳng tay kéo người ở bên trong xuống.

Chiếc xe hàng chật hẹp bị loạn hết cả lên, không giữ vững được vài giây, khó khăn lắm mới dừng lại. Quá trình này chỉ khiến người chứng kiến sợ kinh hồn bạt vía.

Lòng bàn tay Cố Tân đỏ đầy mồ hôi, khó nhọc nuốt nước bọt một cái, mở cửa xe, cùng đi với Tô Đình, hướng về phía đó.

Nhóm người Lý Đạo dễ dàng xử lý hai người kia, lão Bát và A Huy bị trói tay ra sau lưng, tay chân dính đầy bùn đất, Tiểu Ngũ lấy trong xe ra miếng vải đen, bịt mắt bọn họ lại.

Cố Tân vừa đứng yên, liền thấy Lý Đạo đứng cách đó ném chìa khóa đến, cô mở cửa thùng chứa hàng, bên trong tối đen, trong góc có một bóng người nhỏ bé, nhưng không có chút động tĩnh nào.

Cố Tân nhẹ nhàng nói: “Mã Miêu, là chị.”

Bóng đen hơi động đậy một cái, ngay sau đó òa khóc một tiếng lớn.

Con người là động vật phức tạp, cùng nhau trải qua sinh tử, cho dù không quen biết cũng sẽ tỏ ra thân thiết.

Cố Tân cay khước mắt: “Mau đến đây.”

Mã Miêu khịt mũi, lăn một vòng về phía Cố Tân, chui vào trong lòng cô.

Nước mắt người con gái cọ vào vạt áo trước của cô, Cố Tân khẽ vỗ nhẹ lưng nàng, thấp giọng an ủi: “Đừng khóc, không có chuyện gì rồi.”

Một lúc lâu sau, Mã Miêu cuối cùng cũng kiềm chế tâm trạng: “Chị Tân, sao chị lại ở đây?” Cô nghi hoặc quay đầu lại: “Là anh trai chị?”

Câu nói của Mã Miêu chưa dứt, chỉ cảm thấy bóng đen nào đó chạy vụt đến chỗ cô, sau đó cổ truyền đến cơn đau tê dại, không kịp phản ứng, mí mắt sụp xuống, thân hình từ từ sụp dần.

Cố Tân vội vàng ôm lấy cô gái, thì thấy Hứa Đại Vệ đứng sau lưng cô, bắt cánh tay Mã Miêu vừa buông thõng xuống.

Cố Tân bất giác nói: “Sao anh lại đánh ngất cô ấy?”

Hứa Đại Vệ nhìn cô.

Không vừa mắt, hừ một tiếng, không thêm phản ứng.

Bọn họ trước giờ làm việc cẩn thận, Cố Tân đoán rằng do sợ Mã Miêu biết quá nhiều chuyện, tránh phiền phức sau này. Cô vểnh môi, không hỏi thêm gì nữa, đỡ Mã Miêu nghiêng người dựa vào phía sau xe, không ngờ khi đứng dậy, bị một luồng sức mạnh bỗng kéo giật qua.

Cặp mắt Cố Duy đỏ thẫm, cánh tay vung lên cho một cái tát.

Mọi người đứng tại chỗ không ngờ anh sẽ phản ứng như vậy, không khỏi hít một hơi khí lạnh vào người.

Anh trách móc dữ dội: “Mẹ kiếp em có biết anh lo lắng tìm em đến sắp điên lên rồi không hả?”

Đầu Cố Tân nghiêng về một bên, chỉ ôm mặt không phản bác.

Nội tâm Cố Duy sợ hãi càng thêm phần tức giận, vài cơn ưu phiền đan vào nhau căng thẳng suốt cả một đêm, khi thấy cô hoàn chỉnh đứng trước mặt mình, cuối cùng đầu óc nặng trĩu mới bùng nổ như thế.

Nhìn cô bất động không nói gì, Cố Duy càng giận, đưa tay định đánh lần nữa.

Thế nhưng, lần này giữa đường lại bị người ta ngăn lại.

Lý Đạo siết chặt cổ tay anh ta, hai luồng sức mạnh đối chọi nhau giữa không trung trong chốc lát, anh đè cánh tay Cố Duy xuống.

Cố Duy nghiêng đầu, kinh ngạc chau chặt chân mày.

Lý Đạo kéo Cố Tân lại gần một chút, gỡ bàn tay dính trên gò má cô, rũ mắt, nâng cằm cô lên kiểm tra.

Bất giác, trái tim Cố Tân như bị siết chặt.

Tất cả mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, quay đầu, trở thành người vô hình.

Lý Đạo buông cô ra, vỗ vai Cố Duy, nói nhàn nhạt: “Đã gặp không ít cực khổ, đừng đánh.”

Lúc này đầu óc Cố Duy rất rối loạn, không phát hiện hành động của anh không ổn, nhìn chằm chằm Cố Tân, bấy giờ mới phát hiện cả người cô nhếch nhác, không chỉ có gò má sưng, chân trái cũng quấn một lớp vải trắng như tuyết.

Khi ấy, Tô Dĩnh tỉnh hồn từ trong cơn kinh ngạc, tiến lên đẩy anh một cái, “Anh nổi điên làm gì?” Xoay người kéo Tô Dĩnh đi, hốc mắt bất giác đỏ theo.

Cố Duy hối hận không nguôi, tâm trạng trong lòng ngực không có chỗ giải bày, mình chính là một người đàn ông to mồm, một người đàn ông lớn xác, lại ngồi xổm dưới đất òa khóc.

Cố Tân cũng khóc, nhưng chỉ lặng yên rơi nước mắt.

Lý Đạo tháo một thanh kẹo cao su nhai trong miệng, nhìn người ngồi trên đất, rồi lại nhìn người khẽ lau nước mắt, không nhìn được, bật cười thành tiếng.

Chân anh đá đá vào Cố Duy: “Bảo em gái tiểu thư của cậu thu nước mắt lại đi, không khéo đường lại ngập.”

“Cút.” Cố Duy vung tay lên: “Không có tâm trạng làm nhảm với anh.”

Lý Đạo vừa cười.

Mọi người khác thức thời mà tránh đi, đưa chiếc xe hàng lái về chỗ đất trống ban đầu, xử lý hai người kia.

Đợi khi mọi người ổn định tâm trạng, Hứa Đại Vệ bắt người đàn ông có nốt ruồi đen trong cổp sau ra, ném lão Bát và A Huy đến cạnh.

“Anh Đạo, bọn chúng xử lý thế nào?”

Lý Đạo nhất thời không lên tiếng, nhắc chân kéo lớp vải, ngồi xổm xuống.

Những người đối diện đã được gom lại một chỗ.

Người đàn ông có nốt ruồi đen nheo mắt, lớp vải trên đầu bị gỡ xuống nên mắt bị kích thích: “Các anh trai xin thương xót, người các anh đã tìm được rồi, bỏ qua cho chúng tôi đi.”

“Làm việc này bao nhiêu năm?”

Người đàn ông có nốt ruồi không phản ứng kịp, Cố Duy bước lên đá chân, hắn nhanh chóng đáp: “Bốn, bốn năm, không, hơn năm năm.”

“Trạm xăng vẫn là hang ổ?”

“... Không phải, trạm xăng chỉ là nơi dùng để quan sát.”

“Chuyện gì xảy ra với những người mất tích trên bảng tin?”

Hắn nuốt nước bọt một cái: “Thân nhân tìm người nhờ gửi đến, viện, cái đó gọi là đèn che mắt, dán những thứ ấy sẽ không bị nghi ngờ.”

Lý Đạo hiểu rõ, dứt khoát ngồi hẳn xuống, nhặt cành cây vè bừa trên đất: “Không sợ bị người ta phát hiện?”

Người đàn ông có nốt ruồi đen khai rộ ngọn nguồn: “Trần Tam Pha quả thực quá hẻo lánh và quá lạc hậu, vài năm trước bởi vì nghèo đói, đám người chúng tôi mới bắt đầu nghĩ đến cách kiếm tiền này.” Hắn dừng một lúc, run lấy bầy nói: “Chúng tôi cung cấp nguồn hàng, chỉ liên hệ với người trung gian, vì tính an toàn cho cả hai, nên cũng đổi chác ở bên ngoài, không cần liên lạc qua điện thoại, không biết lai lịch của nhau, tiền trao cháo múc, thế là xong chuyện. Vì vậy rất an toàn.”

Cố Duy nghe được câu chữ đó thì mắt mũi như bắn ra lửa, kẻ lừa gạt xem như là cực kỳ đáng hận, bọn chúng mất đi nhân tính, hủy hoại gia đình người ta, thật đúng là ngay cả súc sinh cũng không bằng.

Lý Đạo tự nhận anh không phải là người tốt lành gì, nhưng cũng có câu, không tổn thương người khác, lần hành động cướp tiệm vàng một lần cuối cùng cũng chỉ vì che giấu tai mắt, làm vì bắt đầu dĩ.

Loại người tắng tận lương tâm thế này, bọn họ cũng hận thấu xương.

Mọi người không khống chế được xông đến, tặng thêm vài cú đánh.

Giữa chúng Lý Đạo bảo ngừng, nhắc nhở: “Roi của Đại Vệ ở trên xe.”

Tô Đình nghe câu ấy như sực nhớ ra, chạy đi lấy cho bọn họ.

Cố Duy nhận lấy, vút lên cánh tay không chút lưu tình, từng roi từng roi, trong khoảnh khắc ấy, tiếng kêu gào vang khắp vùng núi.

Lý Đạo chờ nhóm người đánh xong, lại hỏi: “Dù sao thì trấn Tam Pha bị xấu mặt, sao cảnh sát không điều tra?”

Hơi thở người đàn ông có nốt ruồi yếu ớt, chống cơ thể lên nói: “Có điều tra, một đợt rồi một đợt rất nghiêm ngặt, chờ khi đợt kiểm tra vừa qua thì, thì...” Giọng thấp dần.

“Không có ai chạy về báo cảnh sát?”

“Không chạy về. Người trung gian lại chuyển cho người trung gian khác, trong nàcô y không biết chuyển qua bao nhiêu tay, có bán lên núi xa xôi hiểm hóc, có khi lại bán sang biên giới hay các chỗ giải trí, muốn chạy trốn e rằng còn khó hơn lên trời.”

Cố Tân đứng bên ngoài nhóm người, gió đêm lạnh lẽo thổi đến, cô co lại thành một rúm, toàn thân lạnh ngắt, răng lập cập run rẩy.

Lý Đạo cúi đầu, trên mặt không biểu cảm gì, khúc cây trong tay bị bẽ gãy thành một đoạn ngắn.

“Giống như cô ấy vậy?” Anh nghiêng đầu nhìn về hướng Cố Tân, hỏi người đàn ông có nốt ruồi.

Người đàn ông có nốt ruồi đen không nhìn thấy, nhưng biết anh hỏi ai, không dám lừa: “Cô ta, tuổi cô ta hơi lớn, vì sự an toàn, nên sẽ chuyển ra biên giới...”

Không đợi hẳn nói xong, Cố Duy tiến lên một bước đạp hẳn: “Súc sinh.”

Lý Đạo ngậm một đoạn cành cây ở giữa môi, quay đầu quan sát Cố Tân, cô gái ấy biến thành một cái sàng, cầm ống tay áo lên lau nước mắt.

Một lúc lâu, anh quay đầu nhìn sang Hứa Đại Vệ: “Cậu và Tiểu Ngũ đi đón lão Kỷ, giữa đường tìm chỗ báo cảnh sát.”

“Báo cảnh sát?”

“Đừng nói nhiều, nói rõ vị trí là được.” Anh chống tay đỡ người dậy, phui đất dính trên mông: “Đem nhốt bọn chúng trong thùng xe, ném cô gái kia ngồi đằng trước.”

Bọn họ hợp tác nhiều năm, chỉ cần nói vài chữ là hiểu ý, gật đầu làm theo.

Lý Đạo nhìn Tô Đình: “Mau rút thẻ điện thoại của tên kia, nhanh.”

Tô Đình sau khi bình tĩnh, ừ một tiếng, lập tức lấy điện thoại ra.

Mọi chuyện đã sắp xếp hoàn chỉnh, cuối cùng Lý Đạo nói: “Đi qua một con đường tên Tiên Cốc, bên cạnh con sông, xong chuyện thì tập trung ở đó.”

18. Chương 18

Sau khi Hứa Đại Vệ và Tiểu Ngũ đi, Lý Đạo lái xe ẩn nấp trong rừng, tắt máy, kiên nhẫn chờ đợi.

Xuyên qua bóng cây đu đưa, vừa hay có thể nhìn thấy tình hình bên kia, nửa giờ trôi qua, có xe từ phía xa xa lái đến, sau đó tiếng còi cảnh sát nổi dậy.

“Bây giờ yên tâm chưa?” Lý Đạo quét mắt nhìn cô gái qua kính chiếu hậu, không chờ cô trả lời, đánh tay lái đi, lạng lẹ rời khỏi.

Tìm đường Tiên Cốc mất chút thời gian, không để ý một lối rẽ, thế là đi nhầm hướng, giữa đường lại vòng trở lại.

Nhóm người lão Kỷ sau đó cũng chạy đến, anh ta đưa một cái túi liền thân trả lại cho Cố Tân, là sau khi bọn họ đi khỏi, anh ta ở lại tìm được trong đồng hồ vật vãnh.

Đồ bên trong ngược lại không ít, nhưng ngoài mặt túi có một chỗ rách khá dài, không thể dùng tiếp.

Cố Tân đưa tay chỉ lấy chứng minh thư và thẻ ngân hàng. Thẻ thì được mang theo bên người, còn túi thì tìm một nơi vứt nó đi.

Lúc này đã ba giờ sáng, nhóm người thương lượng không tìm chỗ trọ, làm ổ trên xe hai tiếng, sau đó chờ trời sáng lại tính toán tiếp.

Khe núi thật ra thì rất cạn, dưới sườn núi thấp mà dài là một con suối nhỏ, xung quanh có đá và cỏ dại kỳ lạ, bị cơn mưa mấy ngày liên tiếp gột rửa không nhiễm hạt bụi nào.

Trời tối đen như mực, trăng sáng tỏa ra ánh màu trắng bạc, nước suối chậm rãi chảy róc rách.

Nhóm đàn ông đứng bên cạnh xe hút thuốc nói chuyện phiếm, Hứa Đại Vệ nói: “Hai tên ở trạm xăng không trốn đi?”

“Không.”

“Cái đuôi đã xử lý sạch sẽ?”

Kỷ Cương gật đầu.

Ngũ Minh Triết ngồi trên tảng đá bên cạnh, nhắc hai chân lên: “Chú Kỷ của em làm việc, mà anh còn không an tâm?”

Lão Kỷ xoay người lại xoa bừa tóc cậu ta, cười mắng vài câu.

“Lúc này gây ra động tĩnh không nhỏ, nếu như khâu nào đó không xử lý xong, e rằng gây thêm phiền phức.” Kỷ Cương hút thuốc, nói với Lý Đạo: “Xem ra lần sau phải ít chuyện lại, không thể cái gì cũng xía vào.”

Lý Đạo từ chối không đưa ý kiến, bàn tay đặt trên bụng xoa hai cái, đột nhiên hỏi: “Trên xe có gì ăn không?”

Khi anh nhắc đến, mọi người cũng cảm giác bụng sôi ùng ục, vì tìm cô gái kia mà bôn ba khắp nơi, từ giữa trưa đến giờ không có gì vào bụng.

Tiểu Ngũ ngáy căng lên: “Có mỳ, em đi lấy.”

“Thứ khác có không?” Lý Đạo nói: “Dạ dày không thoải mái, muốn ăn thứ gì nóng nóng.”

“Có ngay, chỉ có điều không có nước nóng.”

Lý Đạo bẻ nhánh cây trước mặt, nhìn về phía khe suối: “Có nồi à?”

“Chị Đỗ mang cho hai cái.”

Ngày họ đi Đồ Quảng Mỹ thu dọn hành lý cho bọn họ, đàn bà cẩn thận, chọn những thứ có thể cần dùng đến trên đường đi, sợ mọi người nửa đêm không tìm được chỗ nghỉ chân, nên tiện tay nhét vào một bộ nôi nhỏ.

Lý Đạo nhắc cầm: “Thu dọn bên kia đi, tìm lửa nấu mì.”

Tiểu Ngũ cảm thấy phấn khích, đáp lời, xoay người chạy về phía xe đang đỗ.

Hứa Đại Vệ và Kỳ Cương đi kiếm củi, anh và Cố Duy đi tìm chỗ bằng phẳng, tìm vài hòn đá lớn bằng nắm tay xếp thành cái lò đơn giản.

“Đừng kín quá, cho chút gió lọt vào.” Lý Đạo chỉ huy.

Trong đầu Cố Duy không có tâm trạng gì, ánh mắt liếc xa xa, chắt hai cái liền tay máy tay chân cầm trong tay: “Anh Đạo...”

Lý Đạo liếc anh một cái.

Cố Duy bước đến, hạ giọng hỏi: “Anh nói xem, cái tay tôi đánh Tân Tân có phải độc ác quá không?”

Anh hừ một tiếng đáp lại.

“Nhất định là rất đau.”

Lý Đạo nói: “Không đánh trên mặt tôi, không biết được.”

Cố Duy ngồi bệt xuống đất: “Xong rồi xong rồi xong rồi.” Anh lầm bà lầm bầm: “Bây giờ chắc chắn Tân Tân hận rất dai, con bé không biết lúc đó tôi nôn nóng thế nào, anh ở bên cạnh như người không có việc gì, sao không cản tôi?”

“Cản?”

“Tôi nói lần thứ nhất đó.”

“Mẹ kiếp ra tay nhanh vậy, phản ứng không kịp.”

Cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện, hai người đồng thời quay đầu, Cố Tân bước đến, cùng với Tô Đình và Tiểu Ngũ ôm đồ đi về phía này.

Cố Duy ngồi đó lập tức thấy khó khăn: “Hay là, tôi đi xin lỗi.”

“Có thể gây chuyện mà không thể gánh chuyện?”

“Anh không biết, từ bé đến lớn tôi chưa động đến một ngón tay con bé, nó đã gào lên với tôi, khi ấy làm nó giận.”

Lý Đạo dạy anh: “Đúng là đảo ngược trời đất, đừng có ở trước mặt cô ta nhắc lại chuyện này.”

Cố Duy bán tín bán nghi: “Thật à?”

“Không tìn thì đừng hỏi tôi.”

“Làm như con bé là em gái anh.” Cố Duy hừ một tiếng, chợt nhớ ra: “Đúng rồi, sao trên đùi Tân Tân lại có vết thương?”

Lý Đạo giải thích đơn giản một lần.

Cố Duy nhú mày: “Anh bỏ qua cho tên súc sinh đó à?”

Dem hòn đá cuối cùng xếp lên, Lý Đạo giương mắt nhìn anh ta: “Năm đầu ngón tay có đủ không?”

Hốc mắt Cố Duy khô khốc, nghe anh nói xong thì sóng mũi cay xè, gật đầu liên tục mấy cái, bỗng nhiên nghiêng người dùng sức ôm anh: “Cảm ơn, anh trai tôi.”

“...” Lý Đạo không vừa ý chau mày, nhưng cũng vỗ vỗ sau lưng anh ta.

Cố Duy buông lời trượng nghĩa: “Sau này có chuyện gì cứ mở miệng, vào nơi đầu sôi lửa bỏng tôi cũng quyết làm cho anh.”

“Nợ một cô em đấy.”

Cố Duy cười thô bỉ, thấp giọng: “Kiếp sau tôi tranh thủ đầu thai thành con gái, tạo nhiều động cho anh lập thiếp.”

Lời thô tục trối dậy, Lý Đạo hạ giọng cười không lên tiếng, lại quay đầu, ánh mắt bất giác rơi trên người Cố Tân.

Cố Duy lại hỏi: “Hôm nay thứ mấy?”

“Làm gì?” Anh thu hồi tầm mắt.

Anh ta nói: “Mồng sáu tháng sau là sinh nhật Tân Tân, đến lúc đó chúng ta có thể thoát thân rồi.”

Lý Đạo nghĩ ngợi một lúc: “Nếu như không ngoài dự đoán.”

“Đến lúc ấy làm cho con bé một cái sinh nhật lớn, lần trước không nhớ rõ là năm nào rồi.”

Đang nói, bọn họ đến gần, không lâu sau, hai người khác ôm cành cây và một đồng lá khô quay lại, sớm hôm qua mưa mới tạnh, tạt lửa không tổn nhiều sức.

Những người khác vốn dĩ muốn buông thả, gặp cái bánh mì là xong.

Lý Đạo làm việc cố chấp, vấn đề khó khăn không phân biệt được lớn bé, để chinh phục con đường còn sót lại trước mặt anh. Chỉ cần tối nay anh muốn ăn ngon miệng, bất kể dùng cách gì, cũng phải được ăn ngon miệng.

Mọi người ngồi quây lại một vòng nhìn anh vật vờ.

Lý Đạo dựng bếp lò lần nữa, cuộn giấy vụn đốt lửa tới lui. Anh ngồi nghiêng đầu, đoạn cây trong tay bới đám lá khô trong bếp, một cơn gió thổi qua, tia lửa bắt đầu cháy lan ra, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, trong con ngươi phát sáng, nhìn mọi người bày ra một nụ cười.

Trong ánh lửa mờ mịt, nụ cười của anh đẹp đến mê người, vừa đắc thảng lại chắc nịch, còn giấu vài phần tinh quái và ngây thơ không thể nhìn ra.

Cổ Tân cúi mắt, tầm mắt cố định ở lỗ thủng trên bấp chân anh, mấp máy môi vài lần, rồi quay đầu tháo nắp hộp mì gói.

Thêm củi, thổi lửa.

Dần dần, nước trong nồi khê sủi bọt, ném vài gói mì vào, mùi thơm lập tức lan tỏa tứ phía.

“Không khác bao nhiêu.”

Tiểu Ngũ nói: “Còn có cả trứng và chân giò hun khói.”

“Mang đến đây.”

Ngũ Minh Triết bước nhanh đi, mở túi đựng ném vài thứ vào trong nồi.

Trên xe không trang bị bát đũa, nên dùng hộp đựng mì và nắp làm đũa, mọi người hào hứng ăn.

Hùng đông chợt ảm áp còn mang chút lạnh lẽo, bảy người vây quanh lò lửa, mặt bị chiếu đỏ đỏ hồng hồng.

Vùng hoang vu, đêm khuya có một bát mì, thẳng được tất cả sơn trâm hải vị.

Một bên Cố Duy là Tô Dĩnh, bên kia là Cố Tân, anh gấp cho Tô Dĩnh cái trứng, liếc trộm người bên cạnh một cái, do dự một lúc, cuối cùng đánh bạo gấp một cái bỏ vào bát Cố Tân.

“Ăn nhiều chút.”

Cách ăn của Cố Tân rất lịch sự, mắt không ngẩng lên, một lúc sau, ấy vậy mà lại nói khe: “Cảm ơn.”

Hai chữ đơn giản, khiến Cố Duy lập tức kéo khước miệng ra, nội tâm nở hoa.

Lý Đạo ngồi đối diện, cười cười nhìn hai người, ba miếng là nuốt hết sợi mì, nhàn nhã tựa vào đá, nói: “Tiết mục kể chuyện ngắn.”

Những người khác lập tức phụ họa.

Lý Đạo: “Tiểu Cường ra công viên tản bộ, đụng phải một đôi tình nhân gây gỗ. Người đàn ông tức giận nói ”Anh đi công tác một chuyến, quay về sao em lại đen ra thành thế này, rốt cuộc em giấu anh làm gì“. Thế là Tiểu Cường tò mò quay đầu, nhìn người phụ nữ, dáng vẻ rất trắng, cậu ta không hiểu nổi, người đàn ông này rốt cuộc đang nói gì.”

Đám đàn ông cười rộ lên, giọng nói Hứa Đại Vệ rõ ràng: “Tôi lướt tôi, ở trong phòng làm việc Tiểu Cường nhặt được một cái điều khiển từ xa, tò mò nhấn công tắc nguội, đồng nghiệp nữ trước mặt đột nhiên ngồi sụp xuống đất run rẩy, Tiểu Cường cho rằng cô ta bị ốm, vội vàng gọi xe cứu thương.”

Mặt Ngũ Minh Triết giăng đầy tơ nhện, cười vui vẻ: “Tiểu Cường ngốc quá.”

Lý Đạo cười, cầm đũa nhựa gõ đầu cậu ta: “Nít ranh biết cái gì.”

Anh lơ đãng ngược mắt lên, thấy cô gái đối diện khép hai chân, ôm cốc mì trong tay, ánh mắt nghiêng sang trái, không biết rơi trên chỗ nào.

Có lẽ do ánh lửa chiếu rọi, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào kia như có thể vắt ra nước.

Những người khác còn muốn nói, Lý Đạo không cho cơ hội, thúc giục mọi người ăn nhanh hơn, anh đứng dậy trước mọi người, lấy gì đó ở trên xe, đi đến cạnh dòng suối.

Nhìn anh đi ra, Tô Dĩnh cũng kéo Cố Duy ra chỗ vắng vẻ, làm gì mọi người đều biết rõ trong lòng, cất giọng ngưng ngưng nói vài câu với anh.

Hai người đương nhiên không để tâm đến.

Chưa đi được vài bước, Tô Dĩnh đã nhảy lên lưng Cố Duy, để anh công đi.

“Hai chân em để trưng à?” Cố Duy tức giận, xoay người vỗ mông cô ta một cái, lại xốc người lên.

Tô Dĩnh hôn sau gáy anh, cười nói: “Có anh ở đây, bọn họ mới là hàng trưng bày.”

“Chẳng may anh chết thì sao?”

Tô Dĩnh phì cười nhất khi anh nói chữ này, mắng nhiếc nhéo lỗ tai anh: “Chưa rút kinh nghiệm đúng không?”

“Sai rồi sai rồi.”

Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa dần, Cố Tân thu hồi tầm mắt, không tiếp tục ngồi nói chuyện. Cả chiều nay trải qua sự việc kinh hoàng khiến cả người cô mệt mỏi, vốn muốn quay về chớp mắt một lúc, ánh mắt hơi di chuyển, bỗng dừng nhớ đến gì đó.

Cô quay lại trong xe, lấy hộp sơ cứu, rồi đến cạnh dòng suối nhỏ.

Hóa ra Lý Đạo tắm cho con thứ cứng kỳ dị kia, anh ngâm tứ chi con thần lặn trong nước suối, dùng bàn chải chà đi chất bẩn trên người nó.

Khóe mắt Lý Đạo liếc sang chân cô, giương mắt: “Thử xem.”

Cố Tân có bóng ma với cái con vật xấu xí đó, thoáng rụt chân, vội vàng khoát tay.

Chân trời còn lộ ra một đường trắng, đường ranh dãy núi xa xa rõ ràng.

Cố Tân hít sâu một hơi, khom người, đặt hộp sơ cứu bên cạnh anh: “Vết thương trên đùi anh mau lau chùi đi.” Cô nói xong quay người muốn chạy trốn.

“Quay lại.”

Bước chân Cố Tân hơi chậm lại.

“Tôi chỉ đang miễn cưỡng anh thôi.”

Cô cắn môi.

Lý Đạo vẫn ung dung thong thả chà con thằn lằn, hai chân mở rộng, vết rách trên quần anh càng rõ ràng hơn.

Như có một cái trống ở bên tai Cố Tân gõ thùng thùng, trong lòng đang trời đất giao chiến, bỗng nhiên cổ tay bị một sức lực lớn kéo qua, cô ngã ngối trên đất, bả vai cô chạm vào bờ vai anh, cứng rần như bức tường thành.

Cô giữ vững cơ thể, khễ nhích hông xa ra nửa tấc.

Lý Đạo kéo ống quần lên: “Làm người tốt thì làm cho đến cùng.”

Cố Tân đành bắm bụng nhắm mắt mở hộp sơ cứu, nhớ lại trước đó anh từng băng bó giúp mình, cô lấy bông y tế và rượu cồn ra.

Vết thương trên đùi anh không dài lắm, nhưng rất sâu, da thịt xung quanh nứt toét ra bên ngoài, vết máu khô khốc, đen đỏ cả mảng, nhìn qua có chút đáng sợ.

Khi bắt đầu Cố Tân dè dặt, trong lòng không lộ vẻ xúc động, dù sao thì anh vì cứu cô mới bị thương, vừa mới xoay chuyển tâm niệm, nhớ lại rằng anh cũng chẳng phải người tốt lành gì, lại tức giận không nguôi, ngực giấu trong áo cũng mơ hồ đau nhói theo tình cảnh ấy.

Đầu ngón tay cô oán hận ngứa ngáy, lực sơ cứu vết thương cũng mạnh hơn.

Lý Đạo đã sớm ngưng động tác trong tay, con vật xấu xí kia ở trong nước di chuyển nặng nhọc, chậm chậm đi ra bên bờ.

Cố Tân vô ý ngẩng đầu, bỗng dựng đôi mắt với một đôi mắt cười, hình như anh không có cảm giác đau, không tránh cũng không né, hàng lông mày cũng không nhíu lại dù chỉ một cái, nhưng dường như đôi mắt ấy biết rõ mọi chuyện, một chút tâm tư kia của cô không thể ẩn giấu trước mặt hắn.

Cố Tân biết sợ, nhếch môi, động tác nhẹ lại.

“Bây giờ trong lòng bình tĩnh.” Anh cười.

“Không biết anh đang nói gì.”

Anh không phá cô, khuỷu tay chống trên đầu gối, đến gần hỏi: “Mới hút thuốc à?”

Cố Tân hé môi không dám thở.

“Hút bao nhiêu năm?”

Cố Tân nói: “Chưa tính bao giờ.”

“Cũng thành thạo đấy.” Anh hỏi: “Tai sao lại bắt đầu hút thuốc?”

“Rút vài hơi chơi.”

Lý Đạo hừ khê.

Đồng lửa sau lưng đã tắt từ bao giờ, đám người kia không biết tản đi lúc nào, quay về xe ngủ bù.

Bên tai yên tĩnh đến lạ, chỉ còn lại tiếng nước chảy róc rách.

Đầu ngón tay cô lạnh như băng, như móng mèo cào cào quanh vết thương của anh, Lý Đạo bắt giác căng cứng phần bụng, lại có một tia máu từ vết thương trào ra.

Xương ống chân của người đàn ông thẳng tắp, bắp thịt căng cứng rắn chắc, lông chân rất dày, tĩnh mạch bên cạnh có lực tác động hai cái, tràn đầy năng lượng mạnh mẽ.

Cố Tân nói: “Anh đừng dùng sức.”

Cánh tay Lý Đạo đưa ra phía sau, chống đỡ cơ thể, một lúc lâu sau mới nói: “Đặt một cái tên cho nó.”

“Hả?”

Anh bửu môi: “Con thần lẩn.”

Cái con vật xấu xí kia hết sức lực cuối cùng bò lên bờ, cái đuôi quay về phía hai người, không động đậy nằm yên trên đất, như pho tượng.

Cố Tân vuốt miếng vải băng, nhìn cái dáng vẻ nhạt nhẽo góc gềch khó hiểu khắp nơi nơi của con vật xấu xí kia, cũng không biết gân thịt nó lộn xộn thế nào, không nghĩ nhiều liền nói ngay: “Gọi nó là tiểu Cường.”

Vài giây sau, Lý Đạo: “Cô nghe hiểu à?”

“Cái, cái gì?” Thấy môi anh dần dần cong lên, cô bỗng dưng phản ứng kịp, trên mặt hơi căng ra: “Không.”

Câu chuyện ngắn thứ nhất cô không hiểu, cái thứ hai thì hơi lơ mơ, nhưng rõ ràng không phải là câu chuyện cười thông thường.

Lý Đạo vui cười lên tiếng: “Cái tên này hay, được, gọi là Tiểu Cường vậy.”

Chân anh đá đá con vật xấu xí: “Tiểu Cường.” Rồi đá thêm một cái nữa: “Gọi mày đấy.”

Cổ Tân cúi đầu xuống, cột chặt lớp vải băng bó, sau đó cho dù anh có cười cô thế nào, cô cũng mím chặt môi.

Sau khi im lặng thu dọn hộp sơ cứu, trước mắt cô chớp nhoáng một cái, ngẩng đầu lên, thì thấy trên đỉnh núi nhọn nhuộm một màu vàng cam, trong đám mây mù bay lên, từ từ lan tỏa.

Lúc ấy, không ai nói gì.

Nhưng chỉ hơn một nửa quanh cảnh, vài trăm triệu tia sáng dần dần nở rộ, sáng lạn chói mắt.

Vạn tiếng động xung quanh trở nên yên lặng, một tiếng chim hót từ phía xa vang vọng lọt vào khe núi.

Ánh mặt trời xua tan đêm tối, trong nháy mắt, tựa như vạn vật đều được hồi sinh. Đỉnh núi, rừng cây, con suối nhỏ, vùng đất hoang, toàn bộ đều đắm chìm trong tầng sắc thái kỳ lạ khi mặt trời mọc.

Cổ Tân chưa bao giờ ngắm bình minh, đây là lần đầu tiên.

Cô không ngờ đến giây phút cảnh tượng vừa xảy ra lại nhanh chóng biến mất, người ngồi bên cạnh cô, lại là một người như thế này.

Lịch đăng có chút thay đổi, thời gian của tớ không còn thư thả nên tốc độ không đều như trước, một tuần có thể chỉ có 3-4 chương.

19. Chương 19

Lý Đạo quay đầu, ánh mắt như bị chìm trong thước phim quay chậm.

Hai tay Cổ Tân đỡ cằm, một bên mặt nhìn rất điềm tĩnh, trán, sóng mũi, môi khê nhếch, thậm chí lòng

bàn tay đỡ cái cằm nhọn, toàn bộ đường nét đều được ánh sáng lấp lánh phác họa, hiện lên ánh hào quang sáng chói.

Gió nhẹ thổi bay mái tóc cô, bàn tay cô đưa ra vuốt lại, sợi tóc đen như rong biển bị kéo sang một bên, lộ ra cằm cổ trắng muốt thon dài.

Cô nghiêng đầu, có một sợi tóc nghịch ngợm chui vào khoe môi cô, không biết cô đang nghĩ gì, nhìn phương xa, thản nhiên cười khê.

Trong khoảnh khắc ấy, gió cũng ngừng thổi.

Tầm mắt Lý Đạo thẳng thắn, tiếng tim đập thành thạch bên màng nhĩ, lại bị nụ cười ấy của cô làm cho tinh thần rối loạn.

Anh có một cảm giác, anh muốn bị thua một vố đau.

Rất lâu sau, cuối cùng Cố Tân cũng nhận ra được ánh nhìn chăm chú của anh, quay sang phía anh, đôi mắt sáng ngời ấy trong suốt, giữa đôi môi ẩn chứa hàm răng trắng bóng: “Gì thế?” Giọng nói nhẹ nhàng như ảo giác.

Ánh mắt Lý Đạo đục ngầu, không trả lời.

Anh đưa tay lên, vuốt sợi tóc dính bên khoe môi cô ra, dừng lại một lúc, lòng bàn tay lại dán sát vào gò má cô.

Cơ thể dưới cánh tay hơi cứng ngắc, khi cô chưa kịp phản ứng lại gì, Lý Đạo đã co ngón trỏ và ngón cái, nhẹ nhàng búng cô một cái. Cô không kịp né tránh, anh lại bóp sau cổ cô, nhưng chỉ dừng lại ở đó, không có hành động cử chỉ gì quá khích.

Anh thu tâm trạng lại, nhẹ giọng hỏi: “Tối hôm qua sợ?”

Hồn vía Cố Tân còn đang ở trên mây, phần da phía sau cổ tựa như không còn là của mình. Nhưng bàn tay người đàn ông to lớn, mang theo nhiệt độ khô ráo, nội tâm Cố Tân bất giác bình tĩnh đến lạ, mím môi một cái, khê gật đầu.

“Vậy sau này đừng có chạy nữa.”

Cố Tân hỏi: “Có ý gì?”

“Tin tưởng anh cô một lần.”

Cố Tân im lặng, cúi gằm đầu rất lâu rồi mới ngẩng lên: “Một năm trước anh ấy đồng ý sẽ về Lạc Bình với tôi, cái ngày trước khi đi tôi ở trạm xe không chờ được anh ấy, anh ấy chỉ gọi cho tôi một cuộc điện thoại, nói Lạc Bình quá nghèo, tôi đáng lẽ ra nên ở lại Thượng Lăng, cuộc sống tốt hơn.” Cô cười một nụ cười khinh rẻ: “Hóa ra đều là lừa gạt, là anh ấy không bỏ được thì đúng hơn.”

“Không hoàn toàn đúng, một nửa nguyên nhân cậu ta không đi là vì sợ cô oán hận, một nửa lý do còn lại là vì cô ta.” Lý Đạo nhìn bóng người phía xa xa rồi hạ cằm với người kế bên.

Cố Tân ghé mắt, thì thấy Cố Duy ngồi dựa trước một cây cổ thụ, Tô Đình lại rúc trong lòng anh ta, hai người đang hôn.

Lý Đạo nói: “Tôi đoán, cậu ta cảm thấy từ bé đến lớn không chăm sóc cô chú đáo, sợ cái nghèo.”

Cố Tân cau mày, phản bác ngay lập tức: “Tôi không cần vinh hoa phú quý, cũng không cầu cuộc sống sang trọng gì đó, tôi chỉ hy vọng anh ấy đừng làm chuyện xấu, tìm một công việc đàng hoàng, chúng tôi có thể sống bình an vô sự... Nhưng anh ấy luôn cảm thấy không đủ.”

“Có quan tâm mới cảm thấy không đủ...”

“Quan tâm không phải là cái cơ lệch lạc để vi phạm pháp luật.”

Lý Đạo bị cô đáp trả thì hơi sững sốt một lúc, khẽ nghiêng hai hàm răng, nhưng lại cười nói: “Vậy thì, cô có cho cậu ta một cơ hội để sửa chữa bản thân không?”

Cố Tân khẽ rùng mình, giọng thì thầm: “Các anh chung một nhóm, mới có thể nói như vậy.”

“Nói lớn lên, nghe như muỗi.”

Cô quệt một đường qua miệng, không chịu mở miệng nói lại, muốn thoát khỏi sự kiểm chế của anh, nhưng bàn tay kia như dính vào da thịt cô, có vùng vẫy thế nào cũng không thoát được.

Lý Đạo cười lên, giống như có thể tìm được rất nhiều niềm vui trên người cô, chờ đến khi cuối cùng cười đủ rồi, lại khẽ than một tiếng: “Cho dù trước đây cậu ta có cam kết gì với cô, có thực hiện được hay không, nhưng lần này chúng tôi đi ra khỏi Thượng Lăng, không có ý định quay lại nữa. Dọc đường đi có lẽ sẽ chẳng có gì bình an, nếu như bị bọn tay trên bắt được người, không chừng lại phải trói buộc số phận, cho nên quyết tâm của cậu ta cô không cần phải nghi ngờ làm gì.”

“Nhưng mà, tôi ở Thượng Lăng chờ hơn mười năm.”

Lý Đạo biết ý cô, lắc đầu không đồng ý: “Anh cô không có ở đó, một trăm năm cũng vô dụng, có thể đợi đến ngày anh em về một chỗ, là tốt rồi.”

Có người thân, mới là nhà.

Cố Tân hơi rung động, cúi đầu không nói một lời.

Ngón tay Lý Đạo hơi siết cổ cô: “Hửm?”

Chỉ là một động tác nhỏ, ánh mắt Cố Tân có chút ảm ứot.

Tình huống giống hết buổi tối hôm qua, khi cái áo khoác mang theo hơi ấm của anh choàng lên người cô, bàn tay của anh ấn vào đầu cô, cô dường như được nấu mình trong một tòa nhà an toàn, được người ta bảo vệ, được người ta an ủi, tất cả uất ức và sợ hãi đều có thể không cần kiềm chế mà phát tiết hết ra.

Thế là, sự mạo phạm của anh trước cái cảm xúc đó, từ từ được mờ đi và hóa giải.

Cố Tân không phải đứa ngốc, sống lại từ tình thế không lối thoát, khoảnh khắc khi cô mở mắt nhìn thấy anh, cũng cảm nhận được một vài thay đổi, cho dù là anh hay là mình. Anh và Cố Duy giống như người anh trai lớn, lại có phần không giống nhau.

Trong lòng cô dùng mọi cách để cảm nhận, không có lý do, lại chẳng phải sự chán ghét và căm hận khi anh chạm đến.

Cố Tân yên lặng quá lâu, cuối cùng Lý Đạo mất hết kiên nhẫn, trên tay dùng sức: “Nói chuyện.”

Cố Tân tự giễu: “Đến mức này, tôi còn có lựa chọn khác à?”

Anh có chút không thể tin những chân mày lên, hừ nói: “Cho nên phải biết thức thời.”

Cố Tân không nhìn anh, lần này khéo léo gạt đầu một cái.

Lý Đạo mím môi, hài lòng, thu bàn tay đặt sau gáy cô lại. Anh duỗi thẳng chân trái, lấy trong túi ra một món đồ, trước khi gặp chân lại thì ném cho cô.

Cố Tân giật mình trợn to đôi mắt, hóa ra trong tay anh là cái khẩu trang màu hồng đỏ.

“Anh thấy được?”

Lý Đạo nói: “Xem như cô có chút thông minh.”

Nhớ đến sự việc tối hôm qua, Cố Tân vẫn sợ: “Cú điện thoại ấy... thật ra thì tôi không mang bao nhiêu hy vọng lắm.”

“Xem như mạng cô lớn.” Lý Đạo hỏi: “Tôi tò mò nếu như chúng tôi không chạy đến kịp, cô sẽ làm gì?”

Đầu óc Cố Tân trống rỗng, nói lúng ta lúng túng: “Tôi không biết.”

Lý Đạo nhìn cô một lúc, không hỏi lại.

Anh nghiêng người đến gần, chớp mũi dính sát bên tai cô, nhéo một bên má cô một cái, lấy khẩu trang lạnh nhạt đeo lên đôi tai xinh xắn trơn mượt của cô.

Ngón tay người đàn ông thô ráp, chà qua da, mang theo một cảm giác kỳ dị lạ lẫm.

Cố Tân rụt vai: “Để tôi tự...”

“Đừng nhúc nhích.”

Hai người đồng thời giương mắt, ánh mắt chạm phải nhau, khoảng cách gần đến thế.

Trong lòng Cố Tân nhảy thùm thụp, vui mừng vì cái khẩu trang có thể ngăn mùi hương của anh, khi nhớ ra phải tránh né, thì Lý Đạo đã thẳng người trước, cười nhạt, xoa xoa thùy tai cô.

Lúc ấy, từ xa xa đột nhiên gào một tiếng: “Tay để ở đâu thế! Mau lấy xuống cho tôi!”

Hai người quay đầu, nhìn thấy Cố Duy trách móc trợn mắt, xù lông như một con sư tử làm âm ỉ, nhanh chóng xông về phía này.

Cố Tân bị dọa cho giật mình, chống tay trên mặt đất vội vàng đứng lên.

Lý Đạo ngược lại mặt đầy dửng dưng, khuỷu tay khoát trên đầu gối, liếc nhìn anh ta, không nhanh không chậm sửa lại ống quần.

Cố Duy kéo Cố Tân ra sau lưng như bảo vệ con cái, chỉ anh: “Lý Đạo, anh nói tôi nghe xem, vừa rồi tay anh đặt ở đâu?”

Lý Đạo trách một tiếng: “La cái gì mà la?”

Cố Duy giận vô cùng tận, “Lúc tôi không để ý đúng không, tôi nói cho anh biết, con bé là em gái tôi!”

“Ừm.” Anh nói: “Tôi lại không cướp của anh.”

“Bớt giả vờ.” Cố Duy áp úng: “Anh biết tôi có ý gì.”

“Có ý gì?”

Cố Tân đứng sau lưng anh, gương mặt đỏ bừng, không nghe hai người họ nói chuyện, xoay người bước nhanh đi về cạnh chiếc xe.

Cố Duy nhìn cô đi xa, mặt đầy nghiến tức: “Thỏ không ăn cỏ gần hang, tôi cảnh cáo anh, anh đừng có suy nghĩ gì bất chính với em gái tôi!” Anh ta vừa nói xong liền đẩy anh một cái.

Lý Đạo vốn đang cởi giày rửa bùn đất dưới đế, bị anh ta đẩy một cái như vậy, giày rơi xuống con sông, dính nước.

Lý Đạo liếc anh ta, nhặt giày tiếp tục rửa.

Anh càng trầm tĩnh, Cố Duy càng cố gắng cố gắng: “Anh Đạo, anh Đạo đẹp, anh rất cuộc muốn thế nào?”

Một lúc lâu, Lý Đạo nheo mắt lại: “Muốn...”

Cố Duy tựa như không còn sức lực: “Anh dám nói ”Muốn đê con bé“, tôi liều mạng với anh!”

Lý Đạo hỏi: “Cậu có thể liều qua tôi?”

“... Nói như đúng rồi!?” Cố Duy nâng cao giọng, thở gấp như trâu bò.

Thái độ Lý Đạo không rõ ràng, không nói có cũng không nói không có, anh mang giày vào đứng bật dậy: “Đừng có gặp tí chuyện là giương nanh múa vuốt hô hô hào hào, học theo Tiểu Cường đi.”

“Tiểu Cường là ai?”

Lý Đạo nhắc cầm, nhìn Cố Duy, chỉ thấy một con vật xấu xí nằm trong góc tối đang chuồn mắt, cái đuôi vẫn hướng về phía bọn họ, ngẩng đầu nhìn theo phương xa, bình thần xem thường hết tất cả, cũng giống như tư thế vừa rồi, không động không đập.

Cố Duy: “...”

Khi sắc trời bình sáng hơn một chút, mọi người thay nhau đi đến bên dòng suối, nhưng không dừng lại lâu, lại lái xe đi ra đường.

Cố Duy không cho Cố Tân và Lý Đạo ngồi cùng xe, kéo cô đi ra ngoài, còn mình thì ngồi vào thay.

Lý Đạo không thèm để ý đến anh.

Cố Tân tất nhiên không có ý kiến, thần kinh cô đã căng cứng đến cực hạn, lên xe không bao lâu đã tựa đầu vào cửa sổ ngủ. Nhưng cảm giác này cũng không được yên ổn, thẳng thốt cho rằng mình còn đang bị cầm tù trong thùng chứa hàng nào đó, vài giờ sau khi tỉnh lại cô thấy mình đang nằm trên đùi Tô Dĩnh, toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

Cố Tân ngồi dậy, vuốt vạt tóc dài ướt át bên gò má.

Tầm nhìn ngoài cửa sổ thoáng đãng, một vùng đất lưu vực mênh mông màu mỡ, đường đường rẽ lối, cắt vạch ra rất nhiều, phân chia thành từng ruộng lúa mạch, mầm xuân tràn sắc xanh, sinh sôi nảy nở.

Đám con nít trong thôn đứng chắn dè bên đường, không sợ trời đất chạy theo đám xe chạy, hươ tay múa chân, lớn tiếng chào bọn họ.

Cố Tân cong môi cười, cho đến khi đám con nít biến thành hạt mè đen bé xíu, cô mới quay đầu mắt nhìn hướng xa xăm.

Ánh nắng tươi sáng, trời cao mây nhạt.

Lên đường một lần nữa, cõi lòng không còn như trước.

Cố Tân khẽ hỏi Tô Dĩnh: “Đây là chỗ nào?”

Tô Dĩnh đang cúi đầu tẩy máy móng tay, nói lười biếng: “Tôi cũng không biết, cô hỏi Hứa Đại Vệ thử xem.”

Cố Tân nhìn người đàn ông ngồi chỗ ghế lái, hai đường nhìn ở trong kính chiếu hậu chạm phải nhau, cô đã sớm nhận ra anh ta không muốn gặp mình, cho nên quay đầu đi trước, không hỏi.

Một lát sau, Hứa Đại Vệ bất ngờ mở miệng: “Đây là Triệu Gia Cương, buổi trưa nghỉ một lúc, trước khi mặt trời lặn có thể đến Bộc Viên.”

“Ồ.” Cố Tân nói hấp tấp: “Cảm ơn.”

Buổi trưa khi gần sắp đến thị trấn nghỉ ngơi, họ tìm bữa một quán ăn nhỏ gọi vài tô mì, ăn xong lại lái xe lên đường.

Khi mặt trời ngã dần về phía Tây, cuối cùng cũng đến Bộc Viễn.

Bộc Viễn thuộc tứ tuyến thành nhỏ, dân số không nhiều, mọi mặt phát triển đều khá lạc hậu.

Xe không đi ra trung tâm thành phố, tìm chỗ dừng chân dọc bên đường.

Mọi người đều đầy bụi đất vừa mệt lại vừa buồn ngủ, Hứa Đại Vệ nói đùa khi tìm một khách sạn hạng sang, ngâm bồn nước nóng làm một liệu trình mát-xa, Tiểu Ngũ mặc dù giỏi về máy tính nhưng lại khá ngốc về vấn đề này, ngay lập tức mở điện thoại tìm kiếm khách sạn.

Kết quả trang mạng chưa kịp mở ra, gặp phải Lý Đạo bị mắng cho một trận.

Cuối cùng kết hợp nội thành nông thôn tìm được một nhà khách giả rẻ, dựa lưng vào một sườn núi đá, phía trước là đường đất vàng tro trọi, kế bên có vài công trình đang thi công.

Thuê ba gian phòng, một gian ở lầu hai, hai gian khác ở lầu dưới.

Mọi người tụ tập tự do, Cố Tân và Tô Đình ở cùng nhau không phải bàn cãi, đám đàn ông thì không quan trọng, Lý Đạo và Hứa Đại Vệ ở lầu hai, Kỷ Cương, Cố Duy và Tiểu Ngũ ba người ở lầu dưới.

Đồng hồ chỉ năm giờ, mọi người về phòng của mình thì không đi ra nữa, ngã đầu nằm ngủ.

Cảm giác chỉ chớp mắt một cái, Cố Tân đã bị Tô Đình lay tỉnh, trong mộng lung cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đen kịt, đã quá mười giờ đêm.

Cơn váng đầu tưởng nào qua đi, cô bị Tô Đình kéo đến phòng Cố Duy.

Ba người họ đang chơi đấu địa chủ, vài tờ tiền trước mặt Kỷ Cương và Ngũ Minh Triết xếp thành núi nhỏ, thắng thua phân rõ.

Cố Duy thua đến mặt đỏ tận mang tai, nhìn hai người vừa đi vào như thấy cứu tinh, “Lão Kỷ, đi ra ngoài kiếm gì ăn, hai chúng ta đi trước thăm dò đường.” Anh ném bài giấy: “Trùng hợp quá, hai người chơi với Tiểu Ngũ đi.”

“Đi cũng được, nhưng thanh toán tiền nợ trước đi.”

Cố Duy chớp mắt: “Dễ cậu đến bây giờ, mẹ kiếp ông đây muốn trả thì không quan tâm cho cậu xem phí bảo đảm đâu.”

Ngũ Minh Triết giận đến mức trợn trừng mắt.

Tô Dĩnh hết sức khinh bỉ cái hành động này của anh, lắc đầu nói: “Anh giỏi thật, thế này mà cũng đáng để chơi xấu được.” Cô gom quân bài lại: “Ngũ à, đừng để ý anh ấy, lát nữa chị cho em.”

Nói ồn ào như thế, Cố Tân đứng ở cửa, mỉm cười nhìn họ.

Người khác không chú ý, nhưng Cố Duy lại thu hết biểu cảm của cô vào trong mắt, trên mặt không có chút biến đổi nào, nhưng nội tâm lại mừng rỡ khôn xiết.

Cố Duy nói ngay chẳng e dè: “Nhìn còn không hiểu? Đó là tôi cố ý thua, ai như lão Kỳ, thắng đứa trẻ thì có bản lĩnh gì.” Anh lôi ví tiền, rút một xấp tiền nhét vào tay Cố Tân, không dám ngẩng đầu lên nhìn: “Bọn em chơi đi, thắng thua cũng xem như là của anh.”

Cố Tân: “... Hử? Hả?”

Sau khi hai người đi, bọn họ lại chơi tiếp.

Cố Tân và Tô Dĩnh không lớn hơn Ngũ Minh Triết bao nhiêu tuổi, xem như là bạn cùng trang lứa, cho nên tính khí khá hợp nhau.

Từ lúc Tiểu Ngũ thấy Cố Tân đã rất thích cô, mắt liếc thấy cô có chút thay đổi, bắt đầu dần dần hòa nhập với bọn họ, nụ cười trên mặt càng lúc càng chân thật, anh nhìn đến vui vẻ, cái môi nhỏ nhắn quá ngọt ngào, chị này chị nọ gọi hai tiếng lừa được họ nên rất phấn khích.

Cố Tân chơi đấu địa chủ rất khá, cô biết xem bói bài, nhưng cố ý mở nước, để cho Tiểu Ngũ thắng không ít.

Tiểu Ngũ nhìn ra, khéo miệng nhanh chóng kéo sang tận mang tai, hết lời ngon ngọt, chỉ thiếu điều không cọ vào ngực cô vài cái.

Mọi người đang hưng phấn, điện thoại Cố Duy gọi đến, nói ven đường có một nhà hàng hải sản lớn, bảo bọn họ đi lên gọi Lý Đạo, xuống ăn cơm.

Tiểu Ngũ nghe câu ấy xong liền đi vào nhà vệ sinh xả búng, Tô Dĩnh chạy về phòng thay quần áo.

Cố Tân nói: “Tôi đi gọi bọn họ.”

Ánh mắt Tô Dĩnh hoài nghi: “Có phải cô lại muốn trốn nữa không?”

“Không có.”

Cô ta nói lầm bầm: “Đừng nói tôi không nhắc nhở cô, công nhân vùng quanh đây khá nhiều, trước khi chạy loạn cần biết rõ.”

Cố Tân: “...”

Phòng trên lầu hai.

Nửa tiếng trước Lý Đạo và Hứa Đại Vệ đã tỉnh.

Hai người dựa vào đầu giường nói chuyện một lúc, không biết tại sao, câu chuyện lại dẫn đến Cố Duy.

Hứa Đại Vệ vẫn còn đang canh cánh trong lòng chuyện tối hôm qua: “Thật sự thì việc giúp Cố Duy không đáng, sau cùng thì mọi chuyện rắc rối đều vì giúp cái mông lạnh nhạt kia, cô nhóc đó căn bản còn không cảm kích.”

Lý Đạo gãi gãi đuôi lông mày, không lên tiếng.

“Nếu em gái em mà hống hách như thế, em còn chẳng thèm để ý đến nó, dứt khoát vứt nó đi cho nó tự sinh tồn, tiết kiệm được ít phiền phức cho bản thân.”

Lý Đạo hỏi: “Cậu cam lòng?”

“Sao, anh không cam à?”

Lý Đạo liếc anh ta một cái, cười một tiếng: “Không cam.”

Hứa Đại Vệ bày ra biểu cảm kỳ quái quan sát anh, hừ lạnh: “Không có gì mà không cam, chủ yếu là cái giá phải trả cho việc muốn quay đầu như nhau, Cố Duy biết đau lòng vì cô ta, để em xem, cô ta vốn chẳng có cảm tình gì với Cố Duy.”

Một lúc lâu, “Chưa chắc.”

Hứa Đại Vệ kinh ngạc quay đầu: “Anh có ý gì?”

“Không phải người chung đường, nhưng lại trở thành người chung đường.”

Anh ta vốn dĩ nghe không hiểu, tự trách tự móc: “Lần sau mà còn chạy trốn, chẳng lẽ muốn chúng ta huy động nhân lực tiếp?”

Lý Đạo nói: “Sau này sẽ không chạy.”

“Sao anh biết được?”

Lười giải thích với anh ta, Lý Đạo đứng dậy mở cửa sổ lấy không khí, cầm khăn đi vào phòng tắm.

Thấy anh đi vào, Hứa Đại Vệ mở ti vi, chọn một kênh cảm thấy hứng thú đôi mắt, bấy giờ, cánh cửa truyền đến một tiếng gõ nhẹ, có người dừng lại trước cửa.

Hứa Đại Vệ kéo thẳng cơ thể, tắt tiếng ti vi, nhìn chằm chằm theo hướng đó.

Không lâu sau, bóng đen trước cửa bỏ đi, nhét một mảnh giấy màu sắc sặc sỡ vào trong.

Anh thả lỏng thân kinh căng thẳng, cầm lên nhìn một cái liền cảm thấy vui vẻ... Hẹn ước hoa hồng, quý khách sẽ được cảm nhận sự phong tình của người đẹp đô thị, hàm ý của bà chủ nhà khách, đơn thuần...

Ở giữa tờ quảng cáo còn có ảnh một cô gái hấp dẫn, mặc áo lót và quần nóng bỏng, dáng vẻ lả lướt, đôi mắt say mơ màng, tự thể thật là trêu người.

Hứa Đại Vệ bị tờ quảng cáo làm tăng tốc độ máu lưu thông, hốc mắt nóng lên.

Nghĩ đến đám đàn ông thì Kỷ Cương đã có gia đình, Cố Duy và Tô Đình là một đôi, tuổi tác Ngũ Minh Triết còn nhỏ nên không hiểu gì, e rằng còn sót lại anh và Lý Đạo là người cô đơn.

Trong lòng anh ta so sánh một lúc, cuối cùng không thể cưỡng lại cảm dỗ, tự động dùng điện thoại bấm dãy số trên tờ quảng cáo.

Mười phút sau, Lý Đạo quần khăn tắm ngang hông đi ra, trên ngực và cánh tay còn dính vài giọt nước, chân trần, nước đọng thành đường ở chân.

Sau đó đổi thành Hứa Đại Vệ vào tắm, Lý Đạo lau tóc, khi tóc khô được một nửa, có người gõ cửa.

Anh còn cho rằng đó là nhóm người Cố Duy, khẽ mở hé cánh cửa, nhưng trước cửa là hai người đàn bà diêm dúa lòa loét đang đứng, trong khi anh còn đang kinh ngạc thì đối phương đã đẩy cửa xông vào.

Cơ thể Lý Đạo chặn đường đi của họ, có một người nhanh trí hơn, thuận theo khe hở giữa cánh tay anh và cánh cửa mà chui vào, vừa đi vừa khập khiễng đá văng giày cao gót, quần tất lười ôm chân, áo ngắn cũn cỡn, xoay người một cái nằm ngã trên giường.

Lý Đạo ngăn người phía sau lại, lạnh giọng, “Làm cái gì?”

Người phụ nữ cơ thể như con rắn nước trườn tới, bộ ngực nảy nở dán sát vào người anh, lòng bàn tay cũng đánh vào lồng ngực ẩm ướt của anh, nhất thời yêu thích không muốn buông tay.

Người phụ nữ vừa nhõng nhẽo vừa quyến rũ: “Hẹn ước đây mà.”

Lý Đạo không vui, bàn tay níu tóc người phụ nữ định kéo ra.

Nhưng đứng vào lúc này, trước cửa lại có một bóng người chậm rãi đi đến, mang khẩu trang cột tóc đuôi ngựa, sau đó đứng yên, trợn to đôi mắt nhìn tình hình bên trong căn phòng, không nói gì.

Hình ảnh này đủ khiến người ta tưởng tượng viễn vong.

Người đàn bà nằm trên giường ở trong phòng, Lý Đạo ở trần nửa thân, ngón tay quần lấy tóc một người phụ nữ khác, tư thế của hai người mập mờ, tựa như động tác kế tiếp là hôn, trong khoảnh khắc ấy, khiến người ta không nhìn ra được là đang chào đón hay là không muốn tiễn biệt.

Phòng tắm kế đó có âm thanh, Hứa Đại Vệ chen vào.

Mặt Cố Tân đỏ bừng: “À thì...”

Lý Đạo đẩy người phụ nữ đáng bám trên người ra, nhìn thẳng vào cô, chờ một lúc lâu không mở miệng, giọng mất kiên nhẫn: “Giã ở đây có chuyện gì? Ngốc?”

Cố Tân siết chặt tay, tầm mắt từ trên mặt rơi xuống ngực anh, phát hiện thế này cũng không đúng, thế là ánh mắt đi xuống dưới: “Cố Duy gọi mọi người đi ăn cơm.”

Ánh mắt Lý Đạo chậm chậm, liếc người phụ nữ xa lạ, rồi nhìn cô: “Biết rồi, xuống lầu chờ.”

Cố Tân sao có thể ở lại, không dám nhìn anh, quay đầu bỏ đi.

Lý Đạo lộ ra nửa người, nhìn cái bóng nhỏ bé tóc buộc đuôi ngựa nhanh chân chạy đi, không khỏi xoa xoa mi tâm, mím chặt môi.

20. Chương 20

Hứa Đại Vệ đang tắm giữa chừng thì bị Lý Đạo gọi ra, quần khăn tắm ngang hông giống vậy, đầu còn đầy xà phòng.

Anh ta vuốt mặt, nhìn thấy hai người đàn bà trong phòng không khỏi cười một tiếng: “Hai người họ phục vụ không tệ, tốc độ còn rất nhanh.” Vừa quay đầu, thấy Lý Đạo cười như không cười nhìn anh ta, vội vàng giải thích: “Tôi muốn tìm hai cô gái xoa bóp cho chúng ta, cả đường mệt mỏi rồi, đấm đấm bóp bóp không phải à.”

“Thiếu đấm bóp chứ gì? Làm cả phòng luôn?”

Hứa Đại Vệ vốn định thuê một gian phòng nữa, nghe anh hỏi như vậy, cười đùa cợt nhả: “Cũng được.”

“Đừng có tùy tiện đồng ý!” Lý Đạo cười, kéo quần mặc vào người, sau đó lấy khăn tắm ném lên giường: “Thời gian ngắn đúng là lắm bất lợi.”

Hứa Đại Vệ không phục, “Luyện chút đi!”

“Không dám, tôi nói tôi có ít thời gian.” Hai tay anh luồn vào trong áo thun, kéo lên trên cánh tay, vòng qua cổ áo: “Giữ mức độ vừa phải thôi, đừng quên chuyển này chúng ta đến làm gì.”

Hứa Đại Vệ ít nhiều gì cũng có chút chột dạ: “Anh đi đâu?”

“Ăn cơm.”

“Hai người này...”

Cửa phòng đã sớm bị đóng lại.

Khi Cố Tân quay về phòng, hơi thở vẫn còn loạn xạ.

Tô Dĩnh đang cầm gương vẽ mắt mày, đầu bút nhọn vũng vàng đều đều vẽ từng chút một, xuống đến phía đuôi mắt thì vẽ một đường cong nhỏ nhọn hất lên, mở mắt ra, ma mị như con mèo hoang.

Cô ta nhìn cô trong kính: “Hết hồn rồi à?”

Ánh mắt Cố Tân có chút thảng thẩn: “Đúng là đẹp thật.”

Tô Dĩnh thích nghe người khác khen cô ta: “Đúng vậy. Cô cũng vẽ một chút không?”

“Không cần.” Cố Tân khoát tay, hơn nửa đêm rồi vẽ cho ai xem.

Tô Dĩnh cuối cùng tô thêm son môi, chợt nhớ ra: “Đi tìm nhóm người Lý Đạo chưa?”

“Tìm rồi.”

“Anh ấy nói thế nào?”

Trong đầu Cố Tân bắt gặp hiện lên những hình ảnh vừa rồi, sau đó có thể đã phát triển đến cấp bậc quá giới hạn nào đó rồi, có lẽ đã vượt qua hiểu biết và ranh giới cuối cùng của cô.

Cảm giác không nói được gì, có hơi phiền toái, có chút thất vọng, có phần buồn cười và... tức giận?

Tô Dĩnh: “Hỏi không trả lời.”

“... Bảo chúng ta đi xuống dưới đợi.”

“Đợi bao lâu?”

Cố Tân nhếch môi. “Anh ta đang bận rộn gì đó, có lẽ là... hơi lâu.”

Cô vừa dứt lời, cánh cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói: “Lâu?”

Cố Tân bị giật mình, suýt chút nữa nhảy bật dậy khỏi giường.

Không biết Lý Đạo xuất hiện từ bao giờ, cơ thể nghiêng nghiêng dựa vào khung cửa, như cười như không nhìn cô: “Lâu cái gì?”

Cố Tân xoa tay đứng thẳng người, mặt đầy diêm đạm: “Tôi nói bậy.”

Tô Dĩnh nghe không hiểu bọn họ nói gì: “Hứa Đại Vệ đâu? Sao anh ấy không xuống?”

“Cậu ta không đỏi.”

Tô Dĩnh ồ một tiếng, thả thỏi son xuống, ra cửa gọi Tiểu Ngũ.

Mọi người dựa theo địa chỉ Cố Duy đưa mà đi tìm.

Khu vực thành hương kết hợp không xem là nhỏ, đây là dự án làng đô thị mà Bộc Viễn tập trung vào phát triển và xây dựng trong mười năm tới, địa điểm xây dựng được khoanh vùng dọc theo con đường, các biển quảng cáo được in với hình ảnh của khu dân cư, khu nghỉ mát và sân chơi.

Giờ này ngoài đèn pha của công trường thi công ra, thì một chút ánh sáng còn sót lại cũng không có.

Thi thoảng có một chiếc xe nhỏ, cuốn bụi đất từ dưới bay lên, họ còn bắt gặp vài người đàn ông công nhân đi bộ, nghe không hiểu tiếng địa phương của họ, tay bê chút thức ăn, vừa đi vừa kết bạn.

Cố Tân và Tô Dĩnh đi phía sau.

Tiểu Ngũ so với Lý Đạo thì thấp hơn nửa cái đầu, người đàn ông kia dáng người rất cao, mặc áo thun màu tối và quần thoải mái, bờ vai rộng, vũng chải như bức tường dày.

Tiểu Ngũ chỉ công trường bên cạnh, hỏi một câu gì đó.

Anh đưa cánh tay lên, chà chà mái tóc khô một nửa, sau đó vỗ vai cậu ta, nghiêng đầu, hạ giọng đáp lại.

Mơ hồ có thể nghe được “dùng dây đỏ”, “khoảng thời gian có nắng” và các từ ngữ dùng trong kiến trúc, không biết anh đang nói bừa hay là thực sự thông hiểu, nghe vào ngược lại thấy giống như thật.

Loại người như anh tính đàn hồi cũng lớn thật, một giây trước còn có thể làm bậy bạ với người ta ở trong phòng, xoay người một cái là có thể chuyện trò vui vẻ, vào lúc này lại thu hồi cái dáng người buông tuồng ngả ngớn, sắc mặt nghiêm túc, chỉ dạy người khác rất có tâm.

Lý Đạo bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Cố Tân.

Sự chú ý của Cố Tân tựa như không đặt trên người anh, nhìn người bên cạnh, lại rũ thấp mặt mày, chuyên tâm bước đi.

Con người Lý Đạo tinh tường, cười hừ một tiếng: “Hai người nhanh tay nhanh chân lên chút nào.”

Thế là Tô Dĩnh sải bước kéo cô chạy về phía trước.

Đi xuyên qua công trình, mới thấy được ánh sáng.

Phía trước là một mảnh đất sinh hoạt, căn nhà đối diện đường lớn treo hộp đèn đủ màu sắc, phân chia siêu thị, nhà thuốc và thổ sản, nhưng đại đa số vẫn là quán ăn bình ỏn giá hoặc là quầy hàng hải sản.

Mùi thức ăn hỗn tạp, không khí ngọt ngào.

Cố Duy và Kỳ Cương đang ngồi bên một hàng bán thịt nướng, từ phía xa rướn cổ gọi bọn họ. Phía sau là một cái bàn thấp và vài cái ghế nhỏ, bàn không cao, giữa mâm để vài xâu rau củ đã nướng xong, bên cạnh là một nồi giấm tiêu đậu hủ vẫn còn hơi nóng, không thể uống rượu, nên họ gọi vài chai bia ướp lạnh, thêm coca và nước suối.

Cố Duy cầm xiên thịt sang: “Sao anh đi một mình thế? Đại Vệ đâu?”

Miệng Lý Đạo nhai thức ăn, nghiêng qua rỉ tai vài câu với Cố Duy, hai người phát ra một trận cười khẽ kỳ quái.

Cố Duy nói: “Vậy chắc là ăn no nê rồi.”

Lý Đạo cười nhạt không nói gì.

“Anh ta ấu thật, sao không thấy anh quản anh ta?”

“Quản cái gì?” Lý Đạo cắn một xiên.

“Tâm lớn quá, không sợ bị rêu rao ra à, lão già Quách Thịnh gửi được mùi lại đuổi đến?”

Lý Đạo vặn mở một chai nước suối, “Tôi đoán là không, con đường này chỉ có chúng ta biết, càng đi càng xa, muốn bắt tôi cũng đâu có dễ dàng như vậy.”

Cố Duy gật đầu một cái, tỏ ý tán thành.

Sáu người ngồi quanh cái bàn, bầu không khí không tệ lắm.

Cố Tân kể cạnh Tô Đình và Ngũ Minh Triết, ba người họ ngược lại trò chuyện rôm rả, chụm đầu, vừa ăn cơm vừa thì thầm gì đó. Tình hữu nghị giữa phụ nữ được thành lập, nhưng ông cụ Tiểu Ngũ lại dính liền ôm bắm như mẹ.

Cố Duy đuổi người ta đi, thản nhiên đi đến cạnh Cố Tân góp vui, anh ta nghe theo Lý Đạo, chuyện đánh

cô ngày ấy không dám nhắc lại dù một chữ, tức thời tìm câu chữ thăm dò phản ứng của cô: “À món đó... có phải cay quá không, anh trai nướng cho em cái khác nhé?”

Cố Tân liếc nhìn qua anh, giọng lại rất bình thản: “Anh quên rồi à, em có thể ăn cay tốt hơn anh.”

Cố Duy ho khan mãnh liệt: “...”

Câu nói đầu tiên đã đi vào ngõ cụt.

Một lúc sau, Cố Tân lại là người mở miệng: “Món canh đó ngon lắm à?”

Nửa hàng lông mày của Cố Duy đang rũ xuống bỗng nhiên đứng thẳng lên, ánh mắt tỏa sáng: “Em ném thử một miếng không?”

Cô gật đầu.

Cố Duy liền vội vàng đứng lên, bới đậu hũ non và trứng gà hoa đánh tan, thêm một thìa nước canh, từ từ chậm rãi bỏ vào trước mặt cô.

Cô cầm cái thìa nhỏ xúc thức ăn, miếng đậu hũ tan ngay trong miệng, nước canh chua vừa phải, vị tiêu cay thơm lừng, hơi bị sặc một chút, nhưng trượt xuống dạ dày lại rất sáng khoái.

“Uống thấy ngon không?”

Cố Tân liếm nước canh trên môi, “Mùi vị giống như nước súp hồ cay mẹ từng làm.”

Tiểu Ngũ lệ nóng tràn mi, gọi lớn: “Ông chủ, cho thêm hai phần.”

“...”

Hôm nay anh ta cao hứng khác thường, cuối cùng phá tan được một góc núi băng, sự bẽ tắc với Cố Tân đã có chút tiến triển tốt, nhất thời quên hết tất cả, còn không nhìn sắc mặt Lý Đạo, đã bảo ông chủ cho thêm mấy chai bia.

Phía bên kia Lý Đạo và Kỷ Cương đang nói chuyện, Cố Duy và Tô Đình kéo Cố Tân trò chuyện, Tiểu Ngũ bị đẩy ra khỏi hàng, muốn tìm cảm giác tồn tại.

Cậu ta hỏi Cố Tân: “Chị Tân, bình thường chị có sở thích gì không?”

“Sở thích.” Cố Tân suy nghĩ một lúc: “Hình như không có.”

Tô Dĩnh nói chen vào: “Từng nghe Cố Duy nhắc đến, nói khi có động đất cô từng làm tình nguyện viên?”

Cố Tân liếc nhìn Cố Duy, hoàn toàn không ngờ rằng anh lại biết những chuyện này, nói đơn giản: “Có đi hai lần, đều là động nghiệp báo danh thay tôi.”

Tiểu Ngũ trợn to hai mắt: “Thật à! Nhìn gan chị nhỏ thế, con gái nhà nào kia không thấy sợ sao? Khi ấy tại sao chị lại đi làm tình nguyện?”

“Là vì những sự mới mẻ.”

Tiểu Ngũ nói: “Vậy thì lợi hại quá, nói ra đã thấy sùng bái rồi.”

Cố Tân nói: “Vài năm trước huyện có động đất lớn, thời gian lâu quá, quên mất rồi, trận động đất năm ngoái ở Miên Châu thì còn có chút ấn tượng, Cô suy nghĩ hồi lâu: ”Nhớ hình như gặp một ông chú, cả người bị chôn trong đồng gạch đá vỡ nát, khi nhân viên cứu hộ đưa ra, tôi ở bên cạnh nói chuyện với bác ấy, bác rất kiên cường, muốn chờ con trai, nhưng cốt sắt đâm xuyên qua người bác ấy, mất máu quá nhiều không thể cứu sống được, sau đó muốn tôi giúp bác ấy chờ con trai.”

Dần dần, hai người đối diện cũng dừng hẳn cuộc trò chuyện, ánh mắt Lý Đạo nhìn âm u, ẩn chứa thứ gì đó khiến người ta không đoán ra được tâm trạng, đôi mắt ghim thẳng vào người cô.

Tô Dĩnh hỏi: “Có chờ được không?”

Trí nhớ Cố Tân đã không còn rõ ràng, nhưng nói một cách khẳng định: “Có chờ.”

Tô Dĩnh tò mò: “Sau đó thì sao?”

Cố Tân lắc đầu: “Chỉ nhớ rõ chuyện đến như vậy thôi, gương mặt của đối phương quên sạch rồi, đừng nhắc những chuyện đó nữa.”

Nhớ lại ngày ấy, quả thực là chuỗi đau khổ dài đằng đẵng, toàn bộ thành phố Miên Châu giống như một khu địa ngục, khắp nơi đều là tiếng gào thét, thiên tai đã phá hủy thứ tốt đẹp vốn có của nó, từng mảng phế tích, máu tươi giàn giụa, thi thể trải rộng, vào ngày hôm đó, cô đã trải qua mọi vui buồn hợp tan của cuộc sống, cảm nhận được cái gì là vĩnh biệt.

Cô làm rất nhiều chuyện, nói rất nhiều lời, cũng gặp rất nhiều người, quay về Thương Lăng bệnh nặng một trận, khi tỉnh lại cảm giác như một giấc mộng, trí nhớ mơ hồ, không muốn hồi tưởng lại.

Khơi dậy đề tài có hơi nặng nề, tiếng nói chuyện của bàn bên cạnh lần át nơi này.

Cố Duy nháy mắt với Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ gãi đầu, bỗng nhiên nói: “Chị Tân, chỉ em thử đoạn chơi bài đi.”

Cố Tân: “...”

Tô Dĩnh cười ha ha, Cố Duy cầm đũa gõ đầu cậu ta: “Cậu đang nói chuyện phiếm đấy à?” Nói thêm: “Mồng sáu tháng sau sinh nhật em, đến lúc đó được an toàn, hay là đám người bọn anh, làm sinh nhật cho em.”

Cố Tân không nói gì, trước đây... sinh nhật đều chỉ có mình cô, sau đó sống chung với Thượng Gia Vĩ, sinh nhật hai năm liền mới không phải một thân một mình.

Đúng lúc này, Kỹ Cương đưa thuốc đến, Cố Tân do dự một chút, nói cảm ơn, đứng dậy nhận lấy.

Bầu không khí dần dần hòa hoãn, nghe bọn họ cãi vã, Cố Tân khẽ cười.

Đột nhiên, trong lòng cô tràn đến một cơn sợ hãi, chỉ biết tự nói với bản thân mình, nụ cười vừa rồi là phát ra từ nội tâm cô. Điều đáng sợ chính là bị đồng hóa, chẳng biết từ khi nào, những cảm giác không tương đồng và kháng cự trong lòng từ lúc bắt đầu đã dần biến mất, vứt bỏ chúng đi, cô lại cảm thấy những người này thật đáng yêu, ngoại trừ...

Cô bất giác nhìn Lý Đạo, anh vừa buông chai bia rỗng xuống, ngón tay giữ cổ chai chậm chậm xoay tròn, con người u ám, toàn thân như vùi lấp trong một bóng ma, trạng thái khác thường, sự trầm mặc này cô chưa từng thấy qua.

Cố Tân mím môi di dời tầm mắt, cầm bật lửa bên cạnh bàn bật đốt thuốc.

Rút vài hơi thuốc, cô đã thích ứng với mùi cay này, thoáng co rụt cơ thể, cánh tay gác trên đầu gối, chu môi hút thuốc.

Chỗ bên cạnh cứ hết người này ngồi thì đến người khác ngồi, Cố Duy dẫn Tiểu Ngũ đi vào hẻm xả nước, Tô Dĩnh không biết đi đâu.

Quán bán hải sản đang mở một bài hát cũ, là bài “Kết hôn muộn” của Giang Huệ, nhịp điệu lại gợi nhớ thuở xưa quen thuộc, Cố Tân bất giác khẽ hát theo.

Bên cạnh lạ có người ngồi xuống, liếc mắt thấy một bóng người cao lớn cường tráng.

Ngón tay Cố Tân kẹp thuốc lá cứng đờ, sóng lưng thẳng tắp, không quay đầu lại.

Lý Đạo sát lại gần: “Cái dáng vẻ cô hút thuốc rất thú vị.” Giọng nói trầm thấp bị tiếng nhạc át hơn phân nửa, không quá chân thực.

Cố Tân ổn định biểu cảm, khó nhọc xoay người: “Bên ngoài ồn quá, không nghe rõ.”

Lý Đạo không lên tiếng, ánh mắt rơi thẳng trên mặt cô, giống như say rượu, nửa loạn nửa si.

Cố Tân vội vàng bóp rơi nửa điếu thuốc còn lại, chỉ Tô Dĩnh cách đó không xa, “Chờ một lát, hình như cô ấy gọi tôi.” Phải mông một cái bỏ đi.

bữa cơm này kéo dài hơn một tiếng, sau đó Cố Tân không dám tùy tiện liếc nhìn về phía anh.

Cô vẫn cứ cúi đầu ăn, ăn từng miếng từng miếng đồ nướng, vài viên rồi thêm cuốn, canh đậu hủ giấu tiêu cũng uống không ít.

Khi mọi người rời đi, rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa, trên đường tối om om, nửa bóng người cũng không có.

Tô Dĩnh và Cố Tân quay về phòng, khi ăn cơm đã quyết định năm giờ sáng mai lên đường, cho nên thay nhau rửa mặt, nghỉ ngơi sớm.

Còn chưa nói được vài câu, mí mắt đã đánh nhau loạn xạ, trong cơn hỗn loạn, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa bực bội nặng nề.

Hai người đành ngồi dậy một chút, tim nhảy không ngừng.

Họ nhìn nhau, Tô Dĩnh lặng lẽ đi sang, hỏi đầy cảnh giác: “Ai?”

Vài giây sau, “Lý Đạo.”

Tô Dĩnh thở phào một cái, mở cửa ra, “Làm em sợ hết hồn, đã muộn thế này rồi, anh trai anh còn có chuyện gì?”

Lý Đạo nói: “Tôi tìm Cố Tân.”

Nhà khách này có tổng cộng ba tầng, là căn nhà dựng từ thời kỳ trước, mặc dù sửa sang lại vài lần, nhưng mùi ẩm mốc không thể che giấu đi được, cuối hàng lang mỗi tầng đều có cửa sổ hình vòng cung, bên ngoài là khoảng ban công lộ thiên nhỏ vài thước vuông.

Lý Đạo đưa cô đến tầng hai, Cố Tân buộc lòng đi theo, nhưng nội tâm rất muốn chống cự, không biết anh muốn nói gì với mình, suy nghĩ lập tức phải viện lý do đi xuống trước.

Buổi chiều có hơi lạnh, Cố Tân mặc bộ quần áo ngủ màu hồng nhạt, bên ngoài khoác áo khoác, chân váy không ngừng lướt qua bắp đùi cô, khi lạnh theo đó luồn vào trong.

Hai tay Lý Đạo chống lên thành lan can, đứng cách đó không xa đang nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm.

Ánh mắt này thật khiến cho người ta không được thoải mái, Cố Tân mơ hồ phát hiện tối nay anh có điều khác thường, trong lòng lo lắng.

Cô hạ giọng đề nghị: “Nếu không có chuyện gì thì ngày mai hăn...”

Câu còn chưa nói hết.

“Tôi chọc cô à?” Nghe không ra tâm trạng gì.

Thâm tâm Cố Tân giật mình, dừng lại, cười lấy lòng: “Không có, sao có thể.”

“Vậy sao tránh tôi?”

Anh đứng thẳng người, ép về phía cô.

Đêm tối khiến gương mặt anh anh như trù lên một cái mặt nạ vừa dày vừa nặng, che kín phần tâm trạng thật của anh.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, chỉ có thể thấy đường cong góc cằm rắn chắc của anh, đôi lông mày đen nhánh, trong đôi con ngươi có một chút ánh sáng lấp lánh.

“Thật sự không tránh anh, chắc có hiểu lầm gì rồi.” Cố Tân mạnh miệng phủ nhận, mũi chân nhích một chút, muốn chạy nhanh xuống lầu dưới: “Có chuyện gì hay là mai hăn nói.”

Nhưng Lý Đạo cản đường cô đi, nắm cánh tay cô thuận thế hất một cái, giam Cố Tân giữa lồng ngực mình và thành lan can.

“Á...”

Cố Tân chỉ kịp kêu lên một tiếng, không có bất kỳ tâm lý chuẩn bị nào, anh lại nhanh chóng ấn đầu cô xuống, chuẩn xác hôn môi cô.

Chỉ trong một cái chớp mắt, thời gian dừng lại.

Cổ Tân trợn tròn đôi mắt, tim đập lệch nửa nhịp, sau đó nhảy loạn xạ.

Trở mắt vài giây, Cổ Tân chợt đẩy anh, theo bản năng đưa cánh tay về phía mặt anh.

Nhưng tốc độ phản ứng này của cô sao có thể đối phó lại con người kia, Lý Đạo chế ngược cổ tay nhỏ nhắn ấy, một tay còn lại giữ sau lưng cô chuyển mình, sau vài bước chao đảo, anh đã đè cô vào mặt tường bên cạnh.

Cổ Tân chỉ cảm thấy mu bàn tay đau nhói, cái tay vừa muốn đánh anh giờ đang bị anh giữ trên cao đè sát vào vách tường.

“Lý Đạo, anh muốn làm gì... Ừm...”

Một lần nữa Lý Đạo hôn thêm một cái, lưng cô cong vòng, trong phút chốc môi dính chặt nhau, đầu lưỡi anh trườn ra cậy mở môi cô.

Cổ Tân cắn chặt răng, lắc đầu, muốn tránh cái xúc cảm ướt át lạnh lạnh kia, trái tim như nhảy đến cổ họng, cô không hiểu, tại sao anh lại đột nhiên hôn cô.

“Há miệng.” Giọng anh mập mờ.

Cổ Tân không nghe theo, trong miệng khê kêu ư a, cánh tay tự do đánh bừa trước ngực anh.

Nhưng vào giây phút sức lực đó chỉ như đang cù Lý Đạo, bàn tay đặt bên hông dần di chuyển về phía trước, lòng bàn tay bóp vào đường cong ở eo Cổ Tân, ngón cái lướt theo xương hông ấn mạnh một cái, Lý Đạo không tự chủ được há miệng kêu đau.

Lý Đạo thừa cơ mà tiến vào, cuối cùng nếm được mùi vị trong khoang miệng cô, nhưng tâm tư phiền não không thể nói rõ chôn giấu trong lòng bỗng bị vực dậy, môi vẫn quần quýt, lại thêm động tình.

Nụ hôn của anh quá mạnh mẽ, Lý Đạo không có cách nào ngăn được, hai chân giống như bị người ta rút xương, cô khê nhắm mắt lại, kìm lòng không được lại khều đầu lưỡi.

Lý Đạo nhảy bèn nhận ra ngay, hơi ngừng một lúc, tay mò mẫm lên trên, đỡ gò má cô và chõ bên cạnh, đầu hơi nghiêng sang một góc, hé miệng ngậm mút.

Động tác của anh trở nên chậm rãi đi sâu vào, hơi thở phát ra càng lúc càng nặng nề.

Cơ thể Cố Tân không vững, khó thở, bỗng nhiên, trong đầu cô hiện lên bóng dáng hai người phụ nữ kia, các cô giống như rắn cuộn lấy anh, ba người cuộn thành một khối.

Toàn bộ lý trí Cố Tân quay trở lại, bất kể thế nào cũng không được.

Cô hung hăng cắn môi dưới của anh, bàn tay trong cơn hoảng loạn cũng đi mò xuống dưới, không giữ lại chút sức lực nào, nhéo phần da thịt ngang hông anh.

Lý Đạo đau đến cúi người thở hắt ra một hơi lạnh, sau đó chậm rãi mở miệng: “Cố Tân!” Một động tác là nắm được tay cô.

“Anh vô sỉ!” Giọng điệu Cố Tân thay đổi hẳn.

“Nói lại?” Đầu anh còn ở bên tai cô, hô hấp như cơn gió thổi lát phất bên gò má cô, giọng nói cực kỳ trầm: “Sợ người khác không nghe được à?”

Môi Cố Tân run rẩy, trừng trừng nhìn anh: “Anh cứ hết lần này đến lần khác, dựa vào đâu mà đối xử với tôi như vậy?”

“Vậy cô dựa vào đâu mà tránh tôi?”

“Anh với...”

“Với cái gì?”

Cố Tân im miệng, không muốn nói những chuyện này với anh, chỉ nói qua loa vài chữ: “Tránh ra! Tôi đi!”

Nhìn cô chặt vật xoay cánh tay, khóe môi Lý Đạo dần cong lên tạo thành một nụ cười.

Bốn mắt nhìn nhau, Cố Tân phát hiện con người anh không còn u ám như trước, biểu cảm khoan khoái, khôi phục thần thái vốn có.

Lý Đạo cọ cọ sóng mũi, bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Người là do Hứa Đại Vệ gọi, không liên quan đến tôi.”

Không biết cô có nghe thấy không, anh lại nhìn vài giây, chỉ thấy ánh mắt cô càng lúc càng sáng, không dám chọc giận nữa, cuối cùng lòng lương thiện trời dạy mà bỏ tay cô ra.

Cố Tân dùng sức đẩy anh một cái, nhấc chân bỏ chạy.

Lý Đạo không đuổi theo, đưa mắt nhìn cô rời đi, bụng ngón tay lau đi giọt máu trên viền môi, ánh mắt nhìn về phía trước.

Một cơn gió thổi đến, Lý Đạo tỉnh táo lại.

Anh lôi điện thoại ra gọi cho Hứa Đại Vệ lần nữa: “Nói chuyện điện thoại với ai?”

Hứa Đại Vệ sững sốt một lúc: “Hả?”

“Gọi điện cho cậu mà 9duong72 dây bạn.”

Anh ta nói quanh co: “Không có ai, gọi cho anh cũng 9duong72 dây bạn, chắc là gọi trùng nhau.”

“Đang ở đâu?”

Vài giây sau, Hứa Đại Vệ nói: “Ăn cơm.” Mồm miệng anh ta không rõ ràng: “Trong bụng chả có gì để tiêu hóa, nhanh đói.”

“Nhanh mà về, không có chìa khóa.”

“Được, về ngay.”

Lý Đạo nói xong xuôi muốn dập máy, nhớ ra gì đó, lại hỏi: “Ăn ở đâu?”

“À...” Hứa Đại Vệ đảo mắt nhìn tứ phía: “Em cũng không biết, tìm bữa ven đường thôi.”

“Muốn ăn cơm sao không tìm bọn tôi?”

Bên kia nói: “Sợ các anh ăn xong rồi, nên nhanh nhanh chóng chóng ăn một bữa cho qua.”

Anh không nói gì nữa, lại thúc giục anh ta nhanh quay lại, rồi cúp điện thoại.

Lý Đạo ngại phiền phức, không đi sang phòng đám người Cố Duy.

Khi yên tĩnh lại, mới cảm giác bên ao giật giật đau đớn.

Anh kéo vạt áo, co phần bụng lại, mượn ánh sáng của điện thoại chiếu sáng, phần eo bị Cố Tân nhéo đã có

một mảng tím ngắt, xuống tay đúng là độc ác.

Ánh mắt anh bất động nhìn chằm chằm chỗ kia, ngón tay khẽ lướt lên, vừa đau vừa nhột.

Tối nay trong lòng anh khó chịu như dao cắt, có lẽ là trúng tà, chỉ muốn hôn cô, cũng nhất định phải là cô.

Khoảnh khắc ôm lấy cô, ngực anh như được lấp đầy, muốn đến gần hơn, mong khát vọng có thể được đáp lại.

Trống rỗng ư? Nếu như trống rỗng, Đại Vệ tìm hai người phụ nữ kia là có thể thỏa mãn anh.

Lý Đạo cau chặt hàng lông mày nặng nề thở ra một hơi, trong lòng chán nản, cô gái kia, thật khó nhân.

Phía trên tớ có đính kèm bài hát “Kết hôn muộn” do cô Giang Huệ trình bày, lời bài hát khá hay ho, có thể học thuộc để mỗi khi có ai hỏi sao chưa lấy chồng thì hát cho họ nghe:3

Spoil: “Ăn thì cũng không phải vào ban ngày, bây giờ cô rất an toàn.”

21. Chương 21

Hai chân Cố Tân mềm nhũn, mang dép chân nọ đạp chân kia, khi xuống lầu vô tình té lộn nhào một cái, móng ngà đập vào cầu thang, đau đến không đứng lên nổi.

Mọi loại tâm trạng giăng kín trong đầu cô, cô rơi vài giọt nước mắt, mắt cả nửa ngày mới ôm móng quay về phòng được, đóng sầm cánh cửa lại, ghim thẳng mình vào trong chăn.

Tô Dĩnh bị dọa cho giật mình: “Cô gặp ma à?”

Cố Tân không lên tiếng.

Tô Dĩnh cũng chẳng thèm để ý đến cô, cô ta cất điện thoại đi động, tắt đèn đi ngủ.

Vốn dĩ đang cực kỳ mệt mỏi, nhưng Cố Tân lăn qua lăn lại vẫn không thể chợp mắt được, mỗi khi nhắm mắt, gương mặt đáng ghét của Lý Đạo sẽ hiện ra.

Suy nghĩ của cô không thể bị điều khiển, mỗi một chi tiết vừa rồi đều chuyển động xoay vần trong đầu cô, nhớ lại nụ hôn hoang đường kia, trong lòng cô hết mâu thuẫn này lại đến mâu thuẫn khác, nhưng không có

cách nào lờ đi cái phản ứng của sinh lý.

Cố Tân không phải là cô gái không hiểu chuyện tình cảm nam nữ, cô phải thừa nhận rằng, trong một giây đáp lại anh đó, nụ hôn của anh, thậm chí cả con người anh, cô không thấy ghét.

Cố Tân dùng sức néo vào đùi mình, đau đớn khiến đầu óc tỉnh táo. Lý Đạo là kiểu người thế nào? Không nói đến chuyện này, phong cách anh là một bụi hoa rực rỡ không nở từ bỏ, hai người vốn dĩ không phải là người chung đường.

Bây giờ, chỉ có bất đắc dĩ cô với anh mới đi chung với nhau, cho nên để có được bình an vô sự thì phải cần có sự quan tâm, Cố Duy có tiền bộ, có thể ở một thành phố xa lạ thuận lợi bắt đầu một cuộc sống mới.

Chỉ là hôn nhau thôi mà, đặt hai người ở thế giới của người trưởng thành không có gì là khó xử cả.

Nghĩ được như thế, trái tim phiền nhiễu của cô dần bình tĩnh lại, cơ thể không còn gò bó như trước nữa, hô hấp cũng đều đặn hơn.

Không biết qua bao lâu sau, khi định ngủ, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa bực bội nặng nề, trong đêm tối yên tĩnh, tiếng vang đặc biệt đột ngột và rõ ràng.

Cô còn chưa kịp động dậy, Tô Dĩnh ở bên cạnh đã bật dậy vò mái tóc rối bời, trước khi cẩn thận gom tóc hất ra sau gáy, cô ta lớn tiếng gào lên: “Trời ơi! Mẹ mày có để cho bà ngủ không hả?”

Tim Cố Tân đập loạn, từ tiết tấu gõ cửa có thể đoán ra được là ai, nên cô nín thở trốn trong chăn, không lên tiếng.

“Không cần mở cửa.” Lý Đạo nói: “Là tôi.”

Nghe giọng nói của Lý Đạo, thái độ Tô Dĩnh trầm tĩnh lại, hé mắt hỏi: “Lại chuyện gì đây?”

“Cố Tân về chưa?”

Tô Dĩnh nhìn phía giường đối diện: “Ngủ rồi, gọi cô ấy à?”

“Không cần.” Lý Đạo yên tâm, đợi vài giây sau: “Để cô ấy ngủ đi.” Bóng đen trước cửa khẽ di chuyển vị trí, dừng lại một lúc, rồi bỏ đi.

Tô Dĩnh không biết chuyện gì đang xảy ra, cơ thể ngã về giường, hạ giọng nói với cô: “Anh trai kia uống say rồi.” Không suy nghĩ gì thêm, chuyển mình ngủ tiếp.

Mãi đến khi tiếng hô hấp bên cạnh trở nên đều đều, Cố Tân mới dám nhè nhẹ xoay người, không khỏi thở phào một cái.

Trái tim vốn đang bình tĩnh, lại bị anh khuấy đảo lên, tựa như một hồ nước xuân, toàn bộ tâm trạng gây dựng trong lòng đã bị tan rã toàn bộ.

Lần này, Cố Tân mở mắt nhìn chằm chằm trần nhà, hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

Thời gian đã quá mười hai giờ, không ngủ được như thế còn có hai người.

Theo thứ tự là đội trưởng hình sự đội hai Chu Tân Vĩ của cục công an Thượng Lăng, cùng trợ lý của anh ta là Lưu Đồng, hai người đang lái xe, đuổi theo hướng đến trấn Tam Pha.

Chuyện phải nói đến từ rạng sáng ngày hôm qua.

Khu trực thuộc đồn cảnh sát trấn Tam Pha nhận được điện thoại nặc danh, nói có người ở gần Du Thôn phát hiện chiếc xe khả nghi, trên xe có một cô gái đang hôn mê, nghi ngờ là bị người ta lừa gạt, gọi bọn họ mau đến xem thế nào.

Từ ngữ mơ hồ của cuộc điện thoại này có hơi kỳ quái, nhưng trấn Tam Pha vụ án lừa người gạt bán xảy ra liên tục, cho dù là thật hay giả, cũng không dám lơ là. Cảnh sát lập tức chạy đến, rạng sáng đã đến Du Thôn, quả nhiên nhìn thấy ven bãi đất trống có một chiếc xe hàng loại nhỏ đậu.

Bọn họ phát hiện Mã Miêu ngồi ghế trước rơi vào trạng thái hôn mê, phía sau thùng xe hàng tìm được ba người đàn ông bị đánh đến không nhận dạng được.

Chuyện này không phải chuyện đùa, cảnh sát mang tất cả về đồn lấy lời khai.

Cho đến khi trời sáng Mã Miêu mới mơ màng tỉnh lại, cô gái nhỏ đương nhiên bị dọa sợ, mở mắt ra đi lui vào trong góc tường, chờ đến khi thấy người trước mặt mặc đồng phục cảnh sát, mới òa khóc nức nở.

Tâm trạng cô tan vỡ thêm lần nữa, trong thời gian đặt câu hỏi có nghỉ ngơi một lần, lúc ấy cô mới đem chuyện đã xảy ra và địa chỉ gia đình nói rõ ràng.

Quá trình cơn sóng nhóm người lừa gạt này sa lưới đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng hả lòng hả dạ. Cảnh sát lập tức cho người chạy đến trạm xăng ở cổng trấn bắt người, đi đến hang ổ ngoài trấn thu thập chứng cứ, đồng thời gọi điện đến thành phố Thượng Lăng, thông báo cho người thân của Mã Miêu.

Bố mẹ Mã Miêu đến trước, cục cảnh sát hình sự Thượng Lăng đánh gọi cảnh sát viên của đại đội, tên là Thượng Bản.

Tối hôm đó bọn họ đến trấn Tam Pha, Mã Miêu thấy bố mẹ, nhào vào lòng mẹ ngay, luôn miệng nói xin lỗi.

Hai vợ chồng thấy con gái tóc tai bù xù, cả người nhếch nhác dơ bẩn, không kiềm lòng được, nước mắt chẳng mấy chốc rơi xuống, nơi ấy còn trách móc nhẩn tâm.

Vài nhân viên địa phương chụm đầu nhau, kể rõ ngọn nguồn sự việc.

Người thân cảm phần khôn cùng, rơi lệ lần nữa.

Cảnh sát trấn Tam Pha không biết làm gì ngoài an ủi: “Cô gái nhỏ mạng tốt, từ trong tay kẻ buôn người trốn ra nhanh được thế này cũng chẳng được bao nhiêu người.”

Mã Miêu sụt mũi, nhỏ giọng nói với mẹ: “Phải cảm ơn chị Cố, nếu không phải chị ấy cứu con, con nhất định không về được rồi.”

“Chị Tân nào?”

“Chị ấy tên Cố Tân, cũng là người cùng em...”

Thượng Bân thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn lời khai của Mã Miêu trong tay, ánh mắt cố định trên một cái tên.

Bọn họ luôn có bệnh nghề nghiệp, cũng đừng trách anh ta quá nhạy cảm, gần những ngày này, hai đội bên kia vì vụ án tiệm vàng Tường Các mà khốn khó phiền nhiễu lắm rồi.

Anh ta và Chu Tân Vĩ là người trong nghề nhiều năm, biết anh bạn bị vụ án này làm khó, khi hai người không có ai uống rượu cùng, vài lần nghe anh bạn nhắc đến cái tên “Cố Tân”, cũng phản bác ý kiến mổ vụ án được tám chín phần, cho nên khi nhìn thấy hai chữ này trong tờ lời khai, anh theo quán tính hướng về một phía.

Thượng Bân hỏi cô gái: “Cố Tân này cũng là người cùng bị bắt với em?”

Mã Miêu: “Đúng ạ.”

“Sau đó cô ấy đi đâu?”

Mã Miêu lắc đầu một cái, sau khi nhớ lại liền nói: “Có người mở thùng chứa hàng, đầu tiên em nhìn thấy chị Cố, chưa kịp nói chuyện, đã bị người ta đánh ngất.”

Thượng Bân chau mày, “Bên cạnh còn có người khác?”

“Có.” Mã Miêu nói một cách chắc nịch: “Nhưng em không thấy rõ lắm.”

Cùng bị bắt chung, có người cứu giúp, bọn chúng mang cô gái có tên Cố Tân ấy đi, đánh ngất Mã Miêu, sau đó báo cảnh sát.

Đánh ngất Mã Miêu như thế là vì mục đích gì? Có lẽ nào do hành tung bí mật, không muốn cho cô gái này biết quá nhiều?

Trong lòng Thượng Bân lùng bùng vài tiếng, một luồng huyết dịch xông về não.

Anh không dám chắc chắn hai người có liên quan hay không, nhưng cách làm của tên này nhất định có điều mờ ám.

Thượng Bân nhìn Mã Miêu, mở điện thoại lên trang web nội bộ, phóng to một tấm hình, “Nhìn xem có quen người này không?” Anh ta đưa điện thoại về phía Mã Miêu.

Mã Miêu ló đầu ra, chớp mắt nhìn một lúc, rồi một chớp thêm vài cái, giật mình nói: “Chị Tân?”

Tóc gáy trên người Thượng Bân dựng đứng hết lên, tròng mắt sáng lên: “Cô gái này chính là cô gái Cố Tân đã cứu em?”

Mã Miêu lại nhìn lần nữa, gật đầu khẳng định.

Thượng Bân nói một tiếng “tốt quá rồi”, đứng bật dậy đi ra ngoài gọi điện thoại, bên kia nổi máy, anh ta cười nói: “Lão Chu, xem lần này cậu cảm ơn tôi thế nào cho đáng đây?”

Khi Chu Tân Vĩ và Lưu Động đến trấn Tam Pha, thì trời đã tờ mờ sáng.

Mã Miêu cần phải phối hợp làm việc, tạm thời chưa thể đi được.

Bọn họ đang ở phòng khách thấy cô gái và bố mẹ cô ta, thời gian gấp rút, mới hết cách phải đánh thức cô gái dậy.

Mã Miêu nói rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra thêm một lần nữa, theo như lời khai thì không có bất đồng nào.

Chu Tân Vĩ yên lặng một lúc lâu: “Ngoài Cố Tân, cô thực sự không biết còn những ai cứu cô à?” Tốc độ nói của anh ta hơi nhanh, từ từ dẫn dắt: “Giả như, các người nói chuyện gì đó, Cố Tân không nói đến bất

kỳ ai hoặc chuyện gì à?”

Hôm nay tâm trạng Mã Miêu đã ổn định hơn, đầu óc cũng không còn loạn như trước, suy nghĩ cẩn thận, cô ta bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Tôi nhớ rồi.” Cô ta nói: “Khi tôi ở trạm xăng với chị Tân có lén gọi được một cuộc điện thoại, chị ấy nói là gọi cho anh chị ấy.”

Chu Tân Vĩ và Lưu Đồng nhìn nhau, hỏi lại, “Cô ấy có nói qua người đó ở đâu không?”

Mã Miêu cắn môi: “Không có.”

“Họ phải đến đâu biết không?”

“Không biết.” Mã Miêu cup mắt xuống, trong đầu chợt lóe lên gì đó, nói thêm: “Chờ một chút.”

Cô ta nhớ lại cái ngày gặp Cố Tân ở hành lang khách sạn, Mã Miêu nói mình phải đến Bộc Viễn, Cố Tân muốn cô ta đi cùng cô, nhưng người đồng hành với cô ấy rất hung dữ, ngay lập tức từ chối.

Nghĩ vài giây, Mã Miêu nói: “Hình như chị ấy đến Bộc Viễn.”

* * *

Chu Tân Vĩ và Lưu Đồng đi ra khỏi phòng tiếp khách, chạy thẳng đến đồn cảnh sát.

Lưu Đồng nói: “Bộc Viễn lớn thế, nói qua nói lại một tí manh mối cũng không có.”

Chu Tân Vĩ nói: “Không biết được.”

“Cái phương pháp thắt nút thắt này không phải quen lắm sao?”

Mặt bàn bày vài vật chứng lấy từ hiện trường, anh lấy một tấm ảnh đưa cho Lưu Đồng, là hai tay người đàn ông có nốt ruồi đen được phóng lớn. Sợi dây không có nút thắt rõ ràng, không trực tiếp siết chặt tay hắn, mà trước đó quấn vài vòng, đi luồn xuống dưới tạo thành ký hiệu “∞”, kéo hai cánh tay sát lại, buộc chặt tay đối phương, không thể thoát được.

Phương pháp này đơn giản như chắc chắn, rất ít người dùng nó.

Lưu Đồng chau mày suy nghĩ, vỗ gáy một cái: “Nhìn ra rồi, là nhóm người mà chúng ta vẫn theo dõi đây thôi, đội trưởng Chu có phải ý của anh là bọn chúng cũng một nhóm?”

“Chỉ dựa vào mỗi điểm này thì chưa chắc chắn lắm.” Chu Tân Vĩ nói: “Nhưng không hẳn là không thể.”

“Chẳng lẽ cái cô gái Cố Tân đó là đồng bọn?”

Chu Tân Vĩ sờ cằm, không trả lời.

Anh ta đi đến cửa sổ, chấp tay sau lưng.

Trời đã sáng hẳn, không khí mát rười rượi, sương mù giăng kín núi rừng.

Chu Tân Vĩ không nghĩ ra, nếu quả thật là đám người ở Thượng Lăng, thì tại sao bọn chúng lại mạo hiểm để lộ bản thân để cứu người khác? Ban phát tình thương? Hay có mục đích khác?

Bọn chúng muốn đi đâu? Tại sao lại mang Cố Tân theo? Cố Tân cùng một nhóm? Hay còn có điều gì đó khó nói?

Từng dấu chấm hỏi quanh quẩn trong đầu, anh ta nhắm hai mắt lại.

Lưu Đồng: “Đội trưởng Chu?”

Chu Tân Vĩ lấy lại tinh thần, nghĩ một lúc: “Liên lạc với đồng nghiệp ở chỗ này, hỏi đám người tình nghi xem thế nào.”

Lưu Đồng: “Vâng.”

“Kiểm tra nguồn số điện thoại ở trạm xăng, còn nữa, điểm mấu chốt là điều tra anh chàng Cố Duy này.” Anh ta nói: “Một thời gian không quay về, đi rà soát trong trấn xem.”

Lưu Đồng: “Vâng.”

Cũng trong lúc ấy, ở Bộc Viễn.

Tối hôm qua hẹn năm giờ lên đường, trừ Kỷ Cương, những người đàn ông khách dậy rất trễ. Anh ta đi ra ngoài mua bữa sáng, chờ mọi người lâu dưới ăn xong thì đã hơn sáu giờ.

Gọi Tiểu Ngũ đi lên trên kêu Lý Đạo và Hứa Đại Vệ, Lý Đạo đang rửa mặt, ở trần thân trên, bàn tay chụm lại vốc nước, mặt và tóc ướt nhẹp.

Tiểu Ngũ hỏi: “Anh à, bọn em thu dọn xong rồi, khi nào thì lên đường?”

Lý Đạo lau khô nước trước ngực: “Bây giờ.”

“Các anh không ăn sáng?”

“Trên đường ăn.”

Mọi người xách đồ đi ra ngoài, Lý Đạo vừa đi vừa mặc áo thun vào người, tóc ướt nhẹp, cổ áo nhanh chóng ngậm màu đậm hơn. Khi xuống cầu thang nhìn thấy Cố Tân, cô mang khẩu trang, đôi mắt to lườm nguyệt nhìn anh như kẻ gian, ngay lập tức quay đầu đi.

Lý Đạo cười cười, đẩy cái bánh bao trong túi đựng thực phẩm lên, há miệng cắn xuống một nửa.

Kỷ Cương và Cố Duy ra trước quầy làm thủ tục trả phòng, những người khác mang đồ lên xe.

Lý Đạo đi phía sau Cố Tân, đứng lại trước bộ thang với cô.

Ánh nắng ban mai tạo thành một vòng vàng sáng trên chùm tóc đuôi ngựa của cô, sau cổ lác đác vài sợi tóc, nhỏ xíu khuếch tán trong nắng như màu hồng trong suốt.

Lý Đạo tiến lên một bước, khom người: “Tối qua ngủ ngon không?”

Anh đột nhiên lên tiếng khiến Cố Tân bị dọa cho giật mình, trong lòng cô vốn đang cất giấu nhiều chuyện, anh sát lại gần như thế, giọng điệu trầm thấp kia chui thẳng vào trong tai.

Cố Tân giật nảy mình, xoay người, tóc đuôi ngựa quét qua cổ anh, cơ thể cao lớn của Lý Đạo khom lại khom hơn.

“Sau này anh nói chuyện có thể đừng sát lại gần như thế được không?” Cô liếc nhìn vết thương trên cánh môi dưới của anh, không khỏi sưng sốt, vốn dĩ không ngờ tối hôm qua mình lại dùng sức như thế.

“Được.” Anh nói chuyện dễ nghe ngoài dự đoán, lui về sau nửa bước, “Quầng mắt đen như thế, ngủ không ngon?”

Anh thì tinh thần tràn tràn sức sống toàn thân khoan khoái nhẹ nhàng, khóe môi tươi cười, ánh mắt như được nước rửa qua, hơi nheo lại nhìn cô, không thấy chút phiền lòng hay bất an nào.

“Không ngủ mà nghĩ bậy bạ gì?”

Cố Tân mím môi một cái: “Không nghĩ gì cả, không trang điểm thôi mà.”

Lý Đạo gạt đầu một cái, đem nửa cái bánh bao còn lại nhét hết vào miệng: “Ăn chưa?”

“... Ăn rồi.”

Lý Đạo cầm túi thực phẩm, lại nặn ra một cái khách, đưa mắt nhìn xa xa: “Chuyện tối hôm còn nhớ không?”

Trong lòng Cố Tân giật mình, không mong anh lại nói thẳng ra như vậy, cô hé môi, nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Cô có ý kiến gì?” Ánh mắt anh quay về.

Cố Tân đột nhiên cảm thấy rất tức giận, cực kỳ ghét cái giọng điệu không quan tâm đến người khác như thế này của anh, có lẽ đang tự so sánh sự chật vật của mình với sự lơ đãng của anh mà thành, cô rất muốn mở rộng lá gan của mình để nổi giận với anh.

Cố Tân cúi thấp đầu, rồi lại ngược lên nhìn thẳng vào anh.

“Tôi không chắc ý của anh là gì, nhưng đối với chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, anh uống rượu, rượu cồn đã chi phối làm một vài...” Cô dừng lại, vài chữ “chuyện khốn nạn” cuối cùng đành phải nuốt về bụng: “Tôi có thể xem như chưa có gì xảy ra. Anh hỏi tôi có ý kiến gì, là hỏi tôi có thể lên giường với anh không ấy hả? Vậy thì có thể có hiểu lầm rồi, e rằng anh tìm nhầm người, tôi không phải là kiểu phụ nữ đó. Sau này có lẽ phải sống chung vài ngày, phiền anh, hy vọng có thể tôn trọng lẫn nhau... Chuyện tương tự như ngày hôm qua, không cần thiết phải tái diễn nữa.”

Cô tuyệt tình, mồm miệng lạnh lợi.

Đôi con ngươi Lý Đạo chuyển lạnh trong nháy mắt, ăn được thêm nửa cái bánh bao thì ném vào trong túi: “Oan uổng người?”

Cố Tân không ngược mắt.

“Cái miệng này lợi hại thật, vừa có thể tranh cãi lại còn có thể cắn người.” Cơ thể anh hướng sát về phía cô, bỗng nhiên hạ giọng: “Ngoài việc này ra, còn có thể làm gì?”

Cố Tân mím chặt môi, bước về sau nửa bước.

Anh trầm trầm nhìn cô hồi lâu, đứng thẳng người, nói nhạt nhếch: “Muốn lên giường với cô? Mong cô cong

hơn người khác? Hay là ngực lớn hơn người khác?”

“Anh...”

Cố Tân chợt ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn anh.

Hai người mắt đối mắt, không ai nhận thua.

Dần dần, hốc mắt cô đỏ lên, bên trong hiện lên hơi nước ẩm ướt.

Biểu cảm trên mặt anh lúc này mới dịu xuống, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, khe thở dài, trong đầu nghĩ tranh cãi làm gì với người con gái này.

Lý Đạo tiếp tục ăn bánh bao, không biết vô tình hay cố ý, tựa như rướn lưỡi đến vết thương ở môi dưới, chỗ đó tràn ra một chút máu tươi, anh nhẹ thở hắt một hơi, đưa đầu lưỡi ra, liếm giọt máu ấy nuốt vào trong miệng.

Cố Tân nhìn, thước phim cố gắng lờ đi, nhìn theo cái động tác nhỏ nhặt này của anh.

Lý Đạo đưa vài ngón tay lên quệt môi, cười: “Bao nhiêu thù ghét, cô lại dùng nhiều sức như thế?”

Vốn dĩ đang trong bầu không khí đối đầu gay gắt, một nụ cười của anh lại hóa giải đi hết.

Cố Tân sực sật mũi, rũ mắt xuống.

Anh hạ giọng: “Bao nhiêu thù ghét, hử?”

Cố Tân không muốn phát biểu, xoay người muốn đi đến chiếc xe.

Lý Đạo duỗi cánh tay ra, chậm rãi túm người lại: “Cô nhìn đi.” Vừa nói vừa kéo áo thun lên, siết chặt bụng, vết nhéo ngang hông xem ra màu sắc còn đậm hơn cả hôm qua.”

Mỗi một khối cơ bắp của anh đều căng cứng, ngực nhô cao hơn hẳn, eo lại rất hẹp. Toàn thân là nước da màu lúa mạch trái đều, khiến cho vết đỏ tím bầm hiện lên rõ rệt nhất.

Lý Đạo giữ áo, cho cô xem thoải mái: “Ai nhéo đây?”

Ánh mắt Cố Tân hơi tránh né: “Không biết, đừng hỏi tôi...”

Lý Đạo còn muốn nói vài câu trêu ghẹo cô, nhưng mắt liếc thấy Cố Duy và Kỷ Cương đi ra, đành tha cho cô: “Không có lần sau luôn đấy.” Mối anh mơ hồ lướt nhẹ qua trán cô, rặng hơi nghiêng chặt: “Đồ không có lương tâm.”

Lý Đạo nói xong đi về phía trước, đến cạnh xe thấy cô còn đứng trên bậc thang: “Còn đứng ngây ra đó, lên xe đi.”

Anh mở cửa xe, nghiêng đầu một bên, ánh mắt lộ ý bảo cô nhanh chân bước qua đó.

Cố Tân nói: “Tôi ngồi xe với Tô Dĩnh.”

“Hai cái miệng dính lấy nhau, cô theo dính vào đó làm gì?”

“Tôi...”

“Tôi có thể ăn thịt cô à?”

Cố Tân bảo thầm trong bụng chẳng thể thì không đúng à.

Lý Đạo như đoán ra được, chỉ chỉ môi mình: “Ăn thì cũng không phải vào ban ngày, bây giờ cô rất an toàn.”

Cố Tân: “...”

“Nhanh lên đi, đừng có nhõng nhõo.”

22. Chương 22

Cố Duy nhìn thấy Cố Tân lên chiếc xe của Lý Đạo, muốn đi cản lại.

Tô Dĩnh nhéo tai anh ra, đẩy anh vào chiếc xe đỗ phía sau.

Hai chiếc xe một trước một sau rời khỏi Bộc Viễn, đi thẳng phía Tây, hướng về phía Trùng Dương.

Khi đến mười giờ, thời tiết càng lúc càng nóng bức khô khốc, mặt trời nhô cao, ánh sáng ngoài cửa xe chói nhức mắt.

Đi đường tắt qua hồ, mọi người dừng xe nghỉ ngơi.

Đến chỗ non xanh nước biếc, không khí cũng thanh khiết.

Đàn ông đi xuống hút thuốc giãn gân cốt, Tô Dĩnh bám trên cánh tay Cố Duy, cũng đi theo.

Tối hôm qua Cố Tân gần như không chợp mắt nổi, lúc này lên đường không bao lâu đã ngủ thiếp đi, bên trong xe phát nhạc giống như bài hát ru trẻ con, cô ngủ xem như thẳng giấc.

Trong cơn mơ màng, cảm giác thân xe không lay động nữa, bốn phía im lặng đến lạ thường.

Cố Tân tỉnh lại, ánh mặt trời chiếu xuyên qua, bắt giác nheo mắt lại.

Cô thích ứng một lúc, đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Bầu trời cao xa xanh thẳm, đám mây trắng muốt như bông.

Chính giữa hồ có một bãi cỏ xanh mới, gió đến nơi đó thì dừng lại, mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, giống như một mặt gương lớn, phản chiếu trời xanh và mây trắng.

Cố Tân có chút rung động, màu sắc sáng ngời thuần khiết như thế này cô chưa từng thấy qua.

Cô không theo chân đứng cùng bọn họ, một mình ngồi trên một bãi đá cách đó không xa.

Nước rất trong, Cố Tân không kiềm lòng bỏ hai tay xuống dưới, khuấy nước, nước hồ thấm lạnh thậm chí còn hơi thấu xương, thừa dịp có thể tiêu tan cơn nóng trong người.

Sáng nay cô lại thay về bộ quần áo cũ của mình, cái áo cao cổ ôm sát lộ cả áo lót đã vô cùng nóng, ngồi xổm không bao lâu, trán đã rỉ ra lớp mồ hôi dày.

Cố Tân dứt khoát ngồi hẳn xuống, vốc nước hồ lên vuốt mặt.

Bên tai có tiếng giày giẫm trên đá, càng lúc càng gần, cuối cùng bước chân dừng lại bên cạnh cô.

Vốc nước trong tay còn chưa kịp đến mặt, cổ tay Cố Tân đã bị bắt lấy.

“Nóng hay không?” Lý Đạo ngồi xuống.

Miệng anh ngậm một cành cỏ, ánh mặt trời chiếu vào đôi mắt anh, bàn tay nắm chặt cổ tay Cố Tân, một tay kia chậm rãi thong thả xắn ống tay áo giúp cô.

Cố Tân không rút tay lại, ngón tay to thô của anh thuận theo cánh tay cô lướt lên trên, làn da xúc cảm mãnh liệt.

Lý Đạo ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, lại chuyển xuống nhìn cái áo len sợi màu hồng nhạt, chợt nhớ đến khi còn ở Ninh Quan, anh và Đỗ Quảng Mĩ ngồi trong xe nói chuyện, nhìn cô qua kính chiếu hậu, cô mặc bộ quần áo ôm sát này, ánh mặt trời chiếu qua, giống như chẳng mặc gì.

Khi ấy trong lòng anh không có suy nghĩ gì đặc biệt, chỉ đơn thuần dùng con mắt của đàn ông nhìn phụ nữ, cứ thể tưởng tượng đến điều hạ lưu nào đó, cảm thấy cô gái này mặc dù có hơi mềm yếu, nhưng đáng người tốt thật.

Hôm nay vẫn là cô gái động một chút lại đỏ đôi mắt, nhưng anh lại để tâm về cô.

Lý Đạo gương mặt nhìn cô, cong môi cười một tiếng.

Cố Tân không được tự nhiên: “Anh cười cái gì?”

Lý Đạo lắc đầu, kéo tay kia của cô qua: “Mặc quần áo này có thấy nóng không?”

“Có chút.” Lý Đạo muốn tránh: “Hay để tôi tự làm.”

“Đừng nhúc nhích.”

Con người anh sơ sài, xắn ống tay áo không tính là ngay ngắn, được vài cái đã mất hết kiên nhẫn, đến cuối cùng cánh tay vướng ở tay cô, kéo lên đến tận khuỷu tay.

Cố Tân: “...”

“Rửa đi.”

Cố Tân nhìn ống tay áo hai bên, không khách sáo nữa, lại cúi người xuống, vốc nước vỗ nhẹ vào gò má.

Lý Đạo đặt mông xuống, ngồi bên cạnh cô: “Không lạnh?”

“Có chút chút.”

“Đến trần phía trước mua ít quần áo mỏng mà mặc.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, nói đùa cợt: “Nếu như cô không chạy trốn.”

Cố Tân ngừng một lát, mu bàn tay lau nước trên cằm, nhỏ giọng lầm bầm: “Không nói tôi lại quên mất.”

“Có thể chạy thử chút đây.” Khuỷu tay anh đặt trên đầu gối, hai tay đan lấy nhau: “Tôi thì lại mong đến lần thứ ba, con người tôi thích nhất là chiêm tiện nghi.”

Cô không biết, cái ngày Lý Đạo cứu cô đã buông lời độc ác, cô đã sớm bỏ quên sau gáy rồi: “Có ý gì?”

“Muốn tôi nhắc lại lần nữa?” Anh nhìn cô buồn cười, miễn cưỡng gằn từng chữ lặp lại: “Nếu như có lần tiếp theo, ông đây sẽ...”

Chưa nói hết câu, Cố Tân đột nhiên nhào đến, một tay bịt miệng anh lại, mặt thẹn đến đỏ bừng.

Dường như trong tích tắc, cô đã nhớ ra.

Lý Đạo không ngờ sức lực cô lớn đến vậy, cánh tay đưa ra sau đỡ cơ thể, ngẩng cao đầu lên, trong con ngươi đen nhánh lóe lên tia sáng, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt. Cố Tân quỳ thẳng trên đá, cao hơn anh một chút, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng áp trên mặt anh, còn mang theo chút hơi nước ướt át.

Môi Lý Đạo hơi mím lại, nhấp một giọt nước vào trong miệng.

Cố Tân cảm nhận hơi nóng nên rút tay về, lòng bàn tay tê dại.

“Tiết kiệm tiện nghi cho người khác...”

Tay Cố Tân lần nữa át tới, chỉ có điều lần này, Lý Đạo giữ cổ tay cô trước, ngón tay siết cô một cái, đem bàn tay nhỏ bé kia nằm gọn trong tay anh, khiến cô có muốn rút lại thế nào cũng không được.

Bầu không khí trở nên mờ ảo dị thường.

Vì tình thế cấp bách vừa rồi, Cố Tân không phát hiện hành động của mình có gì sai, cho đến lúc này, cô không thể trốn tránh khỏi nội tâm có thay đổi chút ít, kiểu con gái hành động không có phẩm hạnh thế này, ngoài Cố Duy và Thượng Gia Vĩ ra cô chưa từng thể hiện với người đàn ông thứ ba nào khác.

Cũng chỉ vì một động tác an ủi dịu dàng của anh, nên mới có cảm tình tốt, thậm chí có thể bỏ qua thân phận của anh, cuộc sống hỗn loạn của anh cùng với tình cảnh như hiện tại.

Cố Tân trách bản thân mình không có nguyên tắc gì, thế nhưng một sự thật hết sức rõ ràng, đáy lòng tình cảm của người trưởng thành, có khi chỉ vì một chi tiết nhỏ đã không muốn thừa nhận, còn cô chẳng qua không biết nên thích ứng với nó thế nào thôi.

Lý Đạo vẫn nhìn cô: “Nghĩ gì đấy?”

Cố Tân khôi phục lại tinh thần, dùng sức rút tay về: “Bọn họ đang gọi kìa.”

Lý Đạo nheo mắt, quay đầu, quả nhiên thấy Ngũ Minh Triết đang chạy về hướng này, xa xa đó còn có người vẫy tay.

Tầm nhìn không rõ ràng, Lý Đạo che chắn cơ thể Cố Tân, Cố Tân đang đối mặt với những người kia.

Họ đều nhìn thấy bọn họ đang nói chuyện, nhưng không thấy cử chỉ mập mờ của bọn họ.

Lý Đạo chống đỡ cơ thể đứng dậy trước, giương khóe môi lên: “Nói chuyện sau.”

Tiếp tục chặng đường, giữa đường không dừng lại nghỉ ngơi nữa, tùy tiện lót dạ bằng vài cái bánh mì, cho đến ba giờ chiều, mới đặt chân xuống trấn Phong Bình.

Ở trung tâm trấn có một khu phố buôn bán nhộn nhịp, lấy bức tượng đồng ở giữa bồn hoa làm điểm bắt đầu, hai đầu Đông Tây phân chia rõ ràng, phía Đông là cửa hàng bán quần áo cũ, đồ cổ và bán sỉ đặc sản vùng quê, phía Tây thì nhiều hàng hơn, quây bán hàng rong dời xe hàng đến trên đường phố, sạp trái cây, quây ăn vặt, cửa hàng bán hàng thủ công... cần gì cũng có.

Nhóm Kỹ Cương dừng xe ở bên đường, vừa đi vừa quan sát.

Hứa Đại Vệ chạy vội hai bước, “Anh Đạo, anh muốn ăn chút gì không?”

Lý Đạo nói: “Hỏi hai cô gái kia.”

Tô Đình nghe, nói trước: “Em cái gì cũng được, cho vào miệng là có thể ăn no.”

Bước chân Lý Đạo hơi chậm lại, đợi đến cạnh Cố Tân: “Cô thì sao? Muốn ăn gì?”

Ngón tay cô kéo khẩu trang, liếc anh một cái: “Gì cũng được.”

“Mì hay cơm?”

“Gì cũng được.”

“Chọn một thứ.”

Cố Tân hết cách đành phải ngẩng đầu lên, nhìn biển hiệu kế bên, chỉ chỉ: “Vậy thì... mì đi.”

Hứa Đại Vệ đứng trước gian hàng nhìn khói bốc, anh ta đói bụng lắm rồi, hỏi lần nữa: “Rốt cuộc ăn cái gì?”

Lý Đạo hạ cằm xuống: “Mì.”

“Lại ăn mì? Hay là đổi món đi, ăn thịt xào?”

“Được, tự cậu đi đi.” Lý Đạo đi vào cửa hàng, chọn một chỗ ngồi bình thường ngồi xuống.

Hứa Đại Vệ: “...”

Mọi người đứng sau lưng cười, vỗ vai anh ta, nối đuôi nhau đi vào.

Thức ăn ở cửa hàng khá ngon, Tiểu Ngưu và Kỷ Cương ăn xong đứng dậy đi vệ sinh, Hứa Đại Vệ chạy ra ngoài không biết mua món gì.

Bọn họ không có ý định qua đêm ở trấn Phong Bình, chuẩn bị cơm nước xong thì nghỉ một lúc rồi chạy tiếp về hướng Trùng Dương, hôm nay không thể đến được, kế hoạch là qua đêm ở trấn Bạch Trạch.

Tô Đình đấm vai: “Tối nay khi nào có thể ở khách sạn? Hôm nay đi đường lâu quá rồi, mỗi eo đau hết cả lưng.”

Lý Đạo nói: “Trên đường không dừng lại, mười hai giờ đến được Bạch Trạch xem như là sớm.”

Tô Đình bấm ngón tay tính toán: “Còn tận chín tiếng, đến đó chắc chẳng còn gì.”

Cố Duy châm nước trà cho cô ta, “Buổi tối tắm nước nóng, giải tỏa.” Lại châm thêm trà cho Cố Tân.

Không lâu sau, Kỷ Cương và Tiểu Ngưu đẩy nước sang, Hứa Đại Vệ cũng bê một bát lớn quay lại, hóa ra anh ta đến cửa hàng kế bên mua một bát thịt xào.

Bày bán không tẻ, sắc màu đỏ tươi, mùi hương tỏa ra cũng rất mê hoặc.

Hứa Đại Vệ đẩy đến giữa, rồi lấy trong túi ra hai gói thuốc lá, ném trên bàn một gói, sau đó tháo gói kia ra: “Dân địa phương tự cuốn, ném mùi thử xem, không biết có cái gì, mà mẹ kiếp đất thật.”

Mọi người xôn xao chăm thuốc, tỉ mỉ phân biệt mùi vị.

Còn chưa rít được vài hơi, Kỷ Cương đột nhiên cảm giác có một sự bứt rứt trong lòng, cổ họng như bị một tảng đá chặn, hô hấp bắt đầu không được tuần hoàn.

Sắc mặt anh ta hơi trầm xuống, khói bay mù trước mắt: “Trong này có trầm hương?”

Anh ta đã nói đến, những người khác cũng bắt giác ném ra được, trừ Cố Tân, sắc mặt tất cả mọi người đều biến đổi.

Lý Đạo nhanh chóng liếc anh ta một cái, cướp lấy điều thuốc trong miệng Cố Duy ngồi cạnh, hít vào một hơi, trong mùi nicotin đậm đà, quả nhiên có hương thơm nhàn nhạt. Hàm lượng không nhiều, nhưng chính xác là có.

Trong khoảnh khắc ấy, bầu không khí rất căng thẳng.

Cố Tân vẫn cứ nhìn Lý Đạo, đây là lần đầu tiên cô thấy anh hút thuốc.

Khói xanh nhàn nhạt nhẹ nhàng bay lên trên, anh nhíu mày suy nghĩ, mi tâm đã cau lại thành hình chữ xuyên ( ).

Lý Đạo hỏi: “Có thể chịu được không?”

Sắc mặt Kỷ Cương lúc này tái nhợt đến dọa người, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, dùng sức gật đầu.

Hứa Đại Vệ hoàn toàn mù mịt: “Em không biết bên trong có...” Anh ta vỗ bàn một cái, giận đến đỏ mặt tía tai: “Má, em đi tìm thằng nhóc bán thuốc.”

“Mẹ kiếp cậu im lặng đi.” Lý Đạo lạnh mặt đứng dậy: “Đi, nhanh tìm phòng khám.”

Hai người đàn ông dìu Kỷ Cương vội vã rời khỏi quán ăn.

Cố Tân bị tình huống này khiến tim đập rộn lên, vội vàng hỏi Tô Dĩnh: “Kỷ, Kỷ Cương rốt cuộc thế nào?”

“Dị ứng mùi gỗ trầm hương.” Tô Dĩnh rút tờ một trăm đặt lên bàn, kéo cô: “Nhanh lên chút đi.”

Cố Tân bước nhanh theo cô ta đi ra ngoài: “Dị ứng thì thế nào?”

“Nghiêm trọng thì bị sốc, thậm chí là mất mạng.”

Một nhóm người bỏ dở bữa cơm, đi quanh phố lớn ngõ nhỏ tìm phòng khám.

Ngũ Minh Triết hỏi ông cụ bán hàng đường đi, cuối cùng đi quanh khu chợ phía Tây tìm được một bệnh viện xã không lớn lắm.

Đưa người vào, nói rõ tình trạng, rút máu hóa nghiệm thử trên da, làm đi làm lại vài lần, cuối cùng mới đem Kỷ Cương từ chỗ nguy hiểm vào phòng nghỉ ngơi.

Tổng cộng cần truyền bốn chai nước, trong chốc lát không thể đi được.

Cố Duy nhìn Hứa Đại Vệ giận không có chỗ phát tiết, hùng hùng hổ hổ vài câu, sau đó đưa Tô Đình đi lang thang ở trần trên.

Hứa Đại Vệ đuối lý, xấu hổ không phản bác lại, ngồi đối diện với Kỷ Cương, cẩn thận chăm sóc.

Lý Đạo đứng bên cạnh một lúc, “Chăm sóc cho chú đáo.” Ngại mùi không tốt, anh cũng đi mất.

Anh vốn đang muốn đến cửa bệnh viện hóng gió một lúc, nhưng bất ngờ nhìn thấy Cố Tân ngồi trên ghế đá bên ngoài lan can, nhìn đoàn người đi qua đi lại, ngoan ngoan ăn một cây kem.

Lý Đạo dựa vào bên cạnh nhìn cô một hồi, vẻ mặt cô điềm đạm, yên lặng chờ đợi, càng nhìn càng cảm thấy cô gái này biết điều hiểu chuyện.

Anh gãi đuôi lông mày, lên tiếng hỏi: “Không đi theo bọn họ dạo quanh một vòng à?”

Cố Tân bị dọa rùng mình một cái, quay đầu: “Mệt rồi, muốn ngồi nghỉ chút.”

Lý Đạo đi đến, chen chúc một vị trí bên cạnh cô: “Ai mua?”

Cố Tân nhìn cây kem trong tay, cười một cái: “Cố Duy.”

Khi này cô nói cô không đi, Cố Duy liền chạy đến cửa hàng bán lẻ phía đối diện mua kem, đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi, còn cầm thứ đồ cho con nít ăn.

Cố Tân chợt nhớ đến nhiều năm trước đó, khi vẫn còn ở Lạc Bình, mẹ cô chạy theo người khác, Cố Duy vì chống đỡ cho căn nhà này, nên thường đi làm giúp người ta. Mỗi lần trước khi đi anh đều sẽ mua cho cô chút đồ ăn vặt, có khi là ô mai, có khi là vài viên đường.

Cố Duy luôn nói rằng: “Tân Tân à, em ngoan ngoãn ngồi trước cửa ăn, không được chạy lung tung, ăn xong anh sẽ về ngay.”

Cố Tân cũng rất nghe lời, liếm một miếng kẹo, liếc mắt nhìn ra cửa, cô chờ, đến cuối cùng không thấy Cố Duy quay lại, cho đến khi nhà đối diện đèn đuốc sáng trưng, kẹo cũng biến thành đồng đường tạt nham, mới nhìn thấy một thiếu niên gầy yếu đạp bóng đêm, đi như bay.

Cô sẽ ngay lập tức cho hết đồng đường còn sót lại vào miệng, cười cười nhào đến ôm lấy bắp chân anh: “Anh, cuối cùng anh cũng về rồi!”

Cái giọng non nớt ấy như còn bên tai, Cố Tân không ngờ rằng, những kỉ niệm về chuyện cũ hóa ra lại rõ ràng đến thế.

Cô khẽ nháy mắt hai cái, liếm cây kem sắp chảy hết thành nước.

Người bên cạnh cũng rất lâu không lên tiếng, Cố Tân nghiêng đầu, thấy anh đặt khuỷu tay trên đùi, lưng còng xuống, ánh mắt chăm chú nhìn về nơi xa xăm nào đó, sắc mặt có phần lạnh lùng.

Cố Tân hỏi: “Anh nghĩ gì thế?”

Con người anh từ trước đến giờ phản ứng khá nhạy bén, lúc này lại không nghe gì.

Cố Tân chạm vào cánh tay anh, khẽ gọi: “Này!”

Ánh mắt Lý Đạo xoay chuyển một vòng, quay đầu lại: “Chuyện gì?”

Cố Tân nói: “Anh đang thất thần, nghĩ gì thế?”

Lý Đạo không nói với cô, anh cười một tiếng, ngón tay tùy tiện chỉ sang hướng đường đối diện: “Đang đoán nghề của cô ta.”

Cố Tân nhìn theo ngón tay anh, thấy một người phụ nữ tóc dài đứng cạnh quầy hàng bán đồ ăn vặt, mặt mũi trang điểm xinh đẹp, mặc váy dài đến hông và áo ngắn cũn cỡn, để lộ chỗ cần lộ, cơ thể lười biếng dựa vào bảng hiệu bên đường, đang tháo một gói thuốc lá.

Người phụ nữ kia hình như cũng nhận ra ánh mắt của hai người, nghiêng đầu nhìn sang, tầm mắt dừng lại

một chút trên người cô, sau đó nhìn về phía Lý Đạo. Chỉ với một cái nhìn này, liền không di dời tầm mắt, giống như thợ săn tìm được con mồi, đôi con người tỏa sáng.

Cố Tân nhếch môi, quay đầu, Lý Đạo cũng chum chím cười nhìn lại người phụ nữ kia.

Ánh mắt hai người dây dưa, bỏ qua mọi thứ náo nhiệt còn lại.

Ngồi thêm nữa Cố Tân cảm thấy không có gì vui, cô đứng bật dậy, nhấc chân bỏ đi.

Lý Đạo giữ cô: “Đi đâu?”

Cố Tân nói: “Không làm trễ việc của anh, tôi ra phía trước đi dạo.”

“Trùng hợp đấy, tôi đi cùng.” Anh lại khá vô tình, chuyện cấu kết gì đó cũng không làm, phải mông một cái bỏ đi luôn.

Cố Tân quay đầu liếc nhìn người phụ nữ kia, rồi lại nhìn bóng lưng người đàn ông này, bước nhanh hai bước: “Anh muốn đi làm gì?”

Hai tay Lý Đạo nhét trong túi, nhìn cô: “Đi thuê phòng.”

23. Chương 23

Bước chân Cố Tân dừng lại, lúc ấy không lên tiếng.

Lý Đạo đi vài bước phát hiện cô không đi theo, quay đầu nhìn lại, cái tính khí tốt bụng quay trở lại.

“Sao lại không đi?”

Ánh mắt Cố Tân phiêu bạt khắp nơi: “... Anh nói anh phải đi làm gì?”

“Đi thuê phòng.”

Cố Tân mím chặt môi, biểu cảm trên mặt cứng nhắc, không biết là giận hay thẹn, hai gò má đỏ một cách khó hiểu.

Lý Đạo khom người, cúi cơ thể của anh nhìn cô trong chốc lát, rồi cười khẽ: “Lại suy nghĩ bậy bạ?”

Cố Tân hé môi, không nói nên lời.

“Suy nghĩ đúng là linh hoạt thật.” Anh nắm cầm cô lắc nhẹ vài cái: “Không thuê phòng thì tối nay cô định ngủ ở đâu? Ngủ ngoài đường à? Hay ngủ ngoài đường chung với họ?”

Cố Tân nghiêng đầu né tránh: “Ba chữ đấy của anh dễ khiến người ta hiểu nhầm.”

“Nói thử xem, sao lại khiến cô hiểu nhầm?”

Cô nhìn ra anh cố ý, Cố Tân không muốn tiếp tục, vội vàng hỏi chuyện khác: “Chúng ta không đi tiếp à? Tối nay ở lại trần?”

“Không đi được, chứng dị ứng của lão Kỷ quá nghiêm trọng.”

“Vậy phải đợi bao lâu?”

“Trước tiên phải truyền nước biển xem tình hình thế nào.” Anh vỗ nhẹ vào gáy cô, “Đi.”

Anh đi phía trước, Cố Tân đi sau đuổi theo dấu chân anh.

Trên đường phố rộn ràng, tiếng thét của tiểu thương không ngừng.

Đi ra được vài bước, Cố Tân vừa quay đầu, liếc người đàn ông bên cạnh một lần nữa: “Người kia vẫn đang nhìn anh.”

“Ai cơ?”

“Cái người vừa nãy anh đoán nghề của họ đấy.”

Lý Đạo duỗi tay, nhìn về phía sau: “Cô muốn nói cái gì?”

Cố Tân nói đùa giỡn: “Kiểu người như anh thích thật đấy, trên đường mà còn có điểm ngộ, cô gái kia còn rất xinh.”

“Không thèm, nhìn cả người không thấy tí thịch.”

Cố Tân: “...”

Anh cảm thấy có lời không đúng lắm, quay đầu nhìn cô: “Kiểu người như tôi?”

“... Hử?”

Một lúc lâu, Lý Đạo khẽ tiếng cười một cái: “Cô có hiểu lắm gì sai trái với tôi?”

Cố Tân không nói thật: “Không có.”

Lý Đạo quan sát tỉ mỉ biểu cảm của cô, chợt nhớ đến một chuyện.

“Cuộc sống riêng của tôi không loạn như cô nghĩ đâu, không phải cứ tùy tiện gặp đàn bà là có thể đem lên giường.” Anh nghiêng người, sát lại gần nói: “Ông đây không phải người tùy tiện ngủ với người khác.”

Cố Tân nghe mà hồn vía bay mất, tránh ra một khoảng.

Anh còn nói: “Không giống tên khốn Đại Vệ kia, gọi điện dẫn hai người phụ nữ về phòng.” Ngón trỏ Lý Đạo gõ gõ vào huyệt thái dương, không thể không bưng tỉnh ngộ ra mọi chuyện, lập tức giải thích: “Vào buổi tối cô tìm tôi ăn cơm, có nhớ không?”

Cô nuốt nước bọt: “À, nhớ.”

Lý Đạo nói: “Sợ làm ảnh hưởng đến chuyện tốt của bọn họ, vội vàng tránh chỗ cho người ta.”

Hai người giả vờ không biết chuyện cho đến cùng, có người hiểu lắm, có người giải thích, vài ba lời đem chuyện hôm ấy nói ra, không cần vạch rõ, nhưng cuối cùng lại thông suốt.

Cố Tân hít một hơi thật sâu, tâm trạng có phần vui vẻ hơn.

Vô duyên vô cớ nhắc lại những chuyện này, chỉ khiến cho mối quan hệ giữa hai người càng khó có thể dùng lời diễn tả được.

Cái đề tài này kết thúc, bọn họ lại im lặng, ở giữa cách nhau một khoảng, từ đầu đường phố này đến cuối đường phố kia.

Dần dà, mặt trời lặn về phía Tây, mây dần tàn.

Đã có cửa hàng thấp sáng bãng hiệu, vì bầu trời nửa sáng nửa tối mà thêm vài phần sắc màu.

Lý Đạo bỗng nhiên dừng trước cửa một gian hàng, cúi đầu nhìn một lúc, tầm mắt quét qua một loạt bao thuốc lá đủ màu.

“Có thuốc nữ sĩ không?” Anh hỏi ông chủ.

Ông chủ gật đầu, không tìm ở phía trên, dưới đáy tủ kéo ra một cái rương lớn, chọn vài hộp đặt trong gian hàng.

“Có loại nào hút tốt không?”

Ông chủ đưa cho anh một gói màu hồng: “Đây là thuốc lạnh, mùi ô mai đấy, hàm lượng chất kích thích lại ít, không nhiều chất như cái thuốc này của cậu.”

Lý Đạo nhận lấy lật trước sau xem, bao thuốc lá hồng hồng nhạt nhạt, so với thuốc lá đàn ông có phần xinh xắn hơn nhiều: “Cái này có thể hút được à?”

“Đẹp thế này là dành cho phụ nữ.”

Lý Đạo suy nghĩ vài giây, cười một tiếng: “Cũng đúng.”

Ông chủ nói: “Các cô hút thuốc ở đâu không biết, giả vờ giả vịt thế là có thể bị nghiện ngay.”

“Đúng, không sai được.” Lý Đạo cười phụ họa: “Cho cháu hai gói.”

Anh trả tiền, nhét bao thuốc vào túi.

Cố Tân đứng ở bãi đất trống cách đó không xa chờ anh, khoanh tay, dằng vẻ mặt mày rất yên tĩnh.

Lý Đạo đi đến: “Có đói bụng chưa?”

Cố Tân nói: “Cũng hơi hơi.”

“Đói hay chưa?”

“Đói.”

Lý Đạo hỏi: “Đi ăn cơm trước?”

Cô không ý kiến, gật đầu một cái.

“Đến quán mì đó thì sao?”

Cố Tân: “Được.”

Người trên đường phố càng ngày càng đông, Lý Đạo kéo cánh tay cô, kéo cô vào phía trong.

Vì né tránh va chạm, hai người đứng trước khách sạn nói xong liền đi ngay.

Đi băng qua bồn hoa có bức tượng đồng, đi tiếp vài phút, tìm được quán mì mà buổi chiều họ ghé qua. Quán mì lúc này đầy ắp cả người, ồn ào huyên náo cả một khoảng trời.

Đợi vài phút đồng hồ, trong góc mới dành được hai chỗ ngồi.

Bên tay phải là cửa sổ, xuyên qua tấm thủy tinh lớn, có thể nhìn thấy đoàn người rộn rã bên ngoài đường phố.

Bọn họ gọi hai phần mì, một tô lớn, một tô vừa, rồi gọi riêng thêm vài món.

Lý Đạo đẩy hai gói thuốc vừa mua sang: “Đừng hút thuốc lá với bọn họ, mùi ấy nồng quá.”

Cố Tân sững sốt một chút: “Anh vừa mua à?”

Lý Đạo gật đầu, lấy màng bọc bảo vệ bát đũa ra, đặt một bát trước mặt cô: “Trước đây cô thường hút gì?”

“Cũng giống như loại này.”

“Hút được không?”

“Anh có muốn thử chút không?”

Lý Đạo nói: “Cai rồi.”

Cố Tân ồ một tiếng, mở gói thuốc lá, rút một điếu cẩn thận ngậm trên môi, ngọt lửa vụt lên, đôi môi đầy

đạn nhẹ nhàng ngậm lại, bên trong da thịt mềm mại nhả ra một ngụm khói, hé rồi lại mở, một cuộn khói mờ mờ chậm rãi tản ra giữa hai người.

Lý Đạo uống trà, tầm mắt lướt qua rìa cốc nhìn cô.

Hai ngón tay cô kẹp điều thuốc thả lỏng, dáng vẻ thanh thoi, không quyến rũ cũng không quá màu mè, nhưng bất ngờ rằng điều ấy lại khiến cho người khác không muốn rời mắt.

Lý Đạo nói: “Say này ít hút lại.”

Không lâu sau, mì và vài món ăn được mang lên.

Lý Đạo đã đói từ lâu, không nhìn cô nữa, đưa đũa cắm đầu ăn.

Cố Tân rút thuốc trong tay ra, thêm ít hột tiêu vào trong bát, nhìn màu sắc vẫn chưa đủ đỏ, cô lại cho thêm một thìa.

Cô chậm rãi dùng đũa khuấy đều, lơ đãng ngẩng đầu nhìn bát mì, bát của anh đã gần thấy đáy.

Cố Tân lập tức dập thuốc, bất giác cuống cuống, đưa đũa gấp vào đây một miếng.

Lý Đạo cảm thấy buồn cười: “Chậm thôi, tôi đâu có cướp miếng ăn của cô.”

Quai hàm Cố Tân phình lớn: “Anh nhanh quá.”

“Không cay à?” Lý Đạo cầm đũa, di chuyển đến cái bát đầy dầu đỏ gấp một miếng.

“Vẫn ăn được.” Mồm miệng Cố Tân nói không rõ, nhưng giọng lại chậm rãi: “Tiểu Cường đi ăn đồ nướng, ông chủ hỏi anh ta muốn ăn cay vừa hay rất cay, Tiểu Cường nói, muốn cực kỳ cay. Thế là ông chủ một bên vỗ mông Tiểu Cường, một bên rắc hột tiêu, hỏi anh ta, đã đủ cay chưa?”

Một giây, hai giây...

Bỗng nhiên nhạt nhẽo.

Động tác gấp mì của Lý Đạo khựng lại, ngược mắt nhìn cô, không biết bao lâu sau, anh bỗng nhiên toét miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, mặt mày cũng giãn ra, biểu cảm vui thích như thể rõ ràng phát ra từ nội tâm, quả thật không dễ bị tóm.

Cố Tân ngẩn ngơ, mặt đỏ bừng, vùi đầu ăn tiếp.

Lý Đạo cười không thể kiềm chế lại, đặt bát đũa sang một bên, nhìn chăm chăm cô hết sức chuyên tâm.

Cố Tân có một khuyết điểm, gặp người quen bèn dễ dàng đắc ý vênh váo, cô cực kỳ hối hận, hận không thể nuốt toàn bộ lời nói vừa rồi lại.

Cô không dám mở miệng nói bừa, cố gắng giảm bớt sự tồn tại của bản thân, yên lặng ăn mỳ, mặc kệ anh cười.

Dần dần, tiếng cười dừng lại, một luồng ánh mắt sáng quắc rơi vào gương mặt cô.

Cố Tân ngẩng đầu, chỉ cảm thấy thoáng một cái, Lý Đạo đưa cánh tay dài qua cái bàn, bụng ngón tay đặt bên khóe môi cô.

“Vậy mì đó là cô?” Biểu cảm của anh bỗng nhiên nghiêm túc, hạ giọng hỏi: “Hử?”

Tim Cố Tân đập thành thịch không ngừng, không dám trả lời thẳng: “Chỉ biết mẩu chuyện ngắn đó thôi.”

Lý Đạo không nói lời nào, ngón tay di vào phía trong quét một đường, rồi hướng xuống dưới khóe miệng cô lau đi vết bẩn.

Cô đang vui mừng vì được ăn cay, cánh môi mềm ướt át, vốn có một vết dầu mỡ dính ngang sáng bóng trên gò má cô, không hề hòa hợp chút nào, đặc biệt cảm dỗi.

Cố Tân chỉ cảm thấy khóe miệng biến thành hình dạng nào đó, cô chớp mắt một cái, ngón tay thô ráp của anh chạm phải răng cô, rồi lại chà xuống phía dưới, trên da lưu lại dấu vết mờ mờ và cảm giác cay cay.

Lý Đạo cười một tiếng, thu tay về: “Ăn đi.”

Cô rút khăn giấy ra lau miệng, nào còn có khẩu vị, miễn cưỡng ép bản thân ăn hơn nửa bát, Lý Đạo gọi phục vụ thanh toán.

Khi đi ra khỏi quán mì, trời đã tối hoàn toàn.

Trần Phong Bình là trấn cổ, buổi tối du khách nhiều, sinh hoạt ban đêm tương đối phong phú.

Hỏi ông chủ ở gian hàng bên cạnh, đi xuyên qua con đường trước quán mỳ, vòng qua hồ nhân tạo, chính là một con đường khách sạn.

Hồ nhân tạo cũng là một danh lam thắng cảnh lớn của trấn Phòng Bình, nổi tiếng vì cảnh đêm.

Giữa hồ có một tòa tháp cổ đứng sừng sững, trải qua sương gió, có hơn một trăm năm lịch sử. Chùm sáng màu hồng phác họa rõ nét hình dáng tòa tháp, bụi cây tứ phía và nhà cửa cũng tỏa ra ánh đèn đầy màu sắc, theo một tiết tấu nào đó, màu sắc không ngừng thay đổi.

Trong hồ có du thuyền lướt qua, tiếng còi vang lên, cũng tạo nên màu sắc rực rỡ.

Cố Tân theo Lý Đạo đi dọc ven hồ, tiếng ồn ào bên tai đi qua sau đó là yên lặng.

Màn đêm khiến bóng lưng người đàn ông cao lớn càng trắng hơn, anh đút tay vào túi, bước chân dài nhưng chậm.

Đi qua một cây cầu gỗ ghề, anh quay đầu lại: “Mát thật, ngồi một lúc không?”

Cố Tân cũng dừng lại: “Không đi tìm chỗ ngủ à?”

“Bọn họ chưa chơi đủ, đợi đến kịp đã.” Anh lùi hai bước, ngồi giữa băng ghế đá trước một lùm cây.

“Lại đây.” Anh vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh.

Cố Tân đi đến, băng ghế bị anh chiếm hơn một nửa, cô hơi dừng lại, ngồi xuống, mông chỉ dựa vào một chút mép ghế.

Từ phía xa truyền đến tiếng hát của ca sĩ đường phố, đây là bài hát về trải nghiệm cuộc đời khá lâu đời.

Người hát có âm vực rất cao, giọng hát chất phác không phô trương, tựa như đang dùng tâm trạng bình thản không ưu phiền hát ra cả cuộc đời.

“Chúng ta đều là người phàm, sinh ra trong cuộc đời, suốt ngày bôn ba khắp khổ, một giây cũng chẳng rảnh rỗi. Nếu như không phải thần tiên, thì khó tránh khỏi việc nghĩ bậy, đảo nghĩa đặt hai bên, chữ lợi đặt ở giữa...”

“Hỏi anh đã có khi nào nhìn thấy, thế giới này vì mọi người mà thay đổi, có thể thiết về mặt mong ước, hay không xem như có mùa xuân nữa...”

Bài hát này Cố Tân từng nghe qua trước đây, trong lời bài hát có bao nhiêu sự nhạo báng, có bao nhiêu điều không biết làm thế nào, kể về sự chua xót và thur thái cả một đời người ngắn ngủi vài thập niên, kỳ lạ là ở cái độ tuổi này cô lại có thể tìm được sự đồng cảm.

Cơn gió thổi vào mặt, cô đột nhiên thả lỏng cơ thể.

Vài ngày liên hôn ba, giống như chỉ có chiều nay là bình thường, chân thật.

Cô quay sang nhìn Lý Đạo, anh đưa một chân gác lên băng ghế, chân khác lại đặt dưới đất duỗi thẳng ra, ống quần xắn đến tận đầu gối.

Vết thương trên bắp chân anh không còn quần vải thừa, từ hôm tháo ra, cứ mặc cho vết thương tự khép miệng lại.

Người đàn ông này sống quả thực không xem là tinh tế, so với những người cô từng tiếp xúc thì có phần sinh hoạt khá mới mẻ.

“Có con muỗi trên mặt anh.” Cố Tân hận không thể rứt cả cơ thể vào trong áo.

Tầm nhìn Lý Đạo từ phía xa thu hồi lại: “Da dày thịt béo cắn vài cái có gì mà sợ?” Anh bứt một lá cây ngậm vào miệng, nghiêng đầu nhìn cô: “Cắn tôi nhiều một cái, thì cắn cô ít một cái.”

Sau nét mặt này nửa câu cũng không thấy được sự thật lòng, nhưng Cố Tân nghĩ, cô thực sự không có nguyên tắc gì cả, trái tim thả ra ngoài càng đi càng xa, hoặc giả là do tuổi tác quá nhỏ, vốn dĩ không chống đỡ nổi sự khiêu khích của anh.

Cô mím môi, nhìn về phía trước.

Tất cả ánh đèn sáng chói chiếu ngược trong hồ nước, gió nhẹ thổi lay động, những ánh đèn hồng biến đổi, vỡ tan thành, được một lúc lại trở về hình dáng cũ.

Một tiếng “bốp” vang lên bên tai, Lý Đạo đập chết một con muỗi.

Cố Tân nhìn lòng bàn tay anh, trong lòng bỗng nhiên hỏi ra một câu: “Anh từng giết người à?”

Lý Đạo ngừng một lúc, cười: “Từng giết, giết cả gia đình sống trong lều ở Thượng Lăng...”

“Không phải chuyện có thể đùa.”

Chớp mắt một cái, anh thu lại biểu cảm: “Không hề.”

“Vậy tại sao phải làm chuyến đi này?”

“Không phải lời bài hát vừa nghe à, khi nào cô thấy thế giới này vì mọi người mà thay đổi.” Lý Đạo nói: “Không có nguyên nhân, mạng chính là mạng.”

Hóa ra anh cũng nghe ca khúc đó.

Trầm mặc một lúc, Lý Đạo hỏi lại: “Trận động đất năm ngoái ở Miên Chân, tại sao đi làm tình nguyện viên?”

Cố Tân nói: “Nhất thời thử thứ mới...”

“Không phải giả ngốc ở đây.” Anh nói chậm rãi.

Cố Tân chớp mắt vài cái, thở ra một hơi dài, nói: “Tôi đối xử tử tế với cái thế giới này, hy vọng lấy được sự quan tâm của nó, vậy mới có được kết cục tốt đẹp.”

Lý Đạo cười: “Câu này... mẹ kiếp màu mè quá.”

“... Xem như, chưa nói gì.” Cô lẩm bẩm.

“Không cần, cô tiếp tục đi.”

Cố Tân gãi cổ: “... Tôi hy vọng rằng, quy luật tương tự có thể có tác dụng trên người Cố Duy. Khi đó tôi nghĩ, anh ấy chưa tỉnh ngộ, không chịu quay đầu, tôi chuộc tội giúp anh ấy, làm giúp anh ấy.” Cô nói khẽ nói: “Tích nhiều đức, kết quả cuối cùng không đến nỗi quá xấu.”

“Làm nhiều rồi à?”

Cố Tân gật đầu: “Hai trận động đất, còn có một lần sạt lở, ngoài anh ấy...” Cô suy nghĩ một hồi: “Người tình nguyện hoạt động trong diễn đàn đếm không hết.”

Đáy lòng anh bị cô gái nhỏ này làm rung động, yết hầu trượt lên xuống, lâu sau đó, anh nói nghiêm túc: “Đổi sang họ Lý đi.”

“Hả?”

“Thành em gái của tôi.”

Cố Tân: “...”

Không có lý do, hai người cùng cười rộ lên.

Lý Đạo nói: “Bây giờ không tốt lắm à?”

“Có lẽ thế.” Cô khẽ nhún vai, khóe môi cười còn mềm mại hơn cả gió xuân.

Lý Đạo nhìn thẳng vào cô, bàn tay bỗng nhiên chạm vào gáy cô.

Anh thả chân xuống, nghiêng người đến gần, đồng thời giữ cổ cô kéo đến gần anh, ngón cái anh vuốt ve gò má cô, cuối cùng mơn trớn cánh môi cô.

Chuyện sắp xảy ra không nói cũng biết.

Sóng lưng Cố Tân cứng đờ, chớp mũi đều là hơi thở của anh, do dự trong chốc lát, không tránh né.

Lý Đạo nhỏ lá cây ra, nhẹ giọng gọi: “Cố Tân.”

“...Hửm?” Cô thoáng nghe thấy tiếng mình trả lời.

“Trận động đất ở Miên Chân, thật ra tôi...”

Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên phá vỡ giây phút bầy bồng này, hai người không đề phòng, đều bị giật mình.

Lý Đạo đá viên đá bên chân, một câu thô tục văng ra khỏi miệng.

Sau khi nhận cuộc gọi, Cố Duy gắt giọng oang oang: “Tân Tân có ở chung với anh không?”

“Chuyện thế thôi à?”

Bên kia cuống cuống: “Ôi trời đại ca, nhanh nói con bé có ở đó không, bệnh viện không thấy, nha đầu kia không phải nhân cơ hội chạy trốn rồi chứ?”

“Có thể.”

Cố Duy sững sờ: “... Anh không chọc cười tôi chứ? Có thật đang ở cùng anh không?”

“Không có.”

Giọng điệu đầu bên kia thay đổi ngay: “Anh đừng dọa tôi! Anh đừng...”

Không đợi anh ta nói xong, Lý Đạo nhấn tắt điện thoại.

24. Chương 24

Kết thúc cuộc điện thoại, chuyện trước đó cũng không thể tiếp tục.

Vừa rời điện thoại bị rò rỉ, Cố Tân nghe hết toàn bộ.

Cô khẽ ho một tiếng, ngón tay kéo tóc vuốt lung tung: “Anh... sao anh nói tôi không ở đây?”

“Vậy phải nói thế nào?” Anh khom người, không nhịn được cười cười với cô: “Nói cô đang... nói tôi chuẩn bị gặm cải xanh nhà cậu ta à?”

“Có heo mới gặm.”

“Có thể gặp tại sao không được?”

Bàn về da mặt dày, Cố Tân không sáng bằng anh.

Không ngồi ở chỗ đó nữa, hai người dọc theo bờ hồ đi về phía trước.

Cố Tân nói: “Cho tôi mượn điện thoại một chút.”

“Làm gì?”

“Dù sao cũng phải nói với anh ấy một tiếng, tính khí anh ấy nóng nảy, lại làm loạn cả thế gian này mất.”

Anh không nghe: “Ồi gào gào, ai bảo cậu ta không biết nhìn xa, lúc máu chốt thì chạy đi.”

Đang nói chuyện, điện thoại lại vang lên.

Lý Đạo lấy điện thoại trong túi ra, quả nhiên vẫn là Cố Duy.

Anh chuẩn bị tắt, Cố Tân chồm sang cướp.

Lý Đạo liếc mắt chú ý đến động tác của cô, vừa chạm vào cánh tay anh, anh liền giơ cao tay lên quá đầu.

Cố Tân bất giác nhảy lên, cơ thể vô thức lướt qua ngực anh.

Đường cong của cô lồi lõm thú vị, anh cảm nhận được chút cứng rắn và mềm mại khi tiếp xúc, chà một đường trước ngực anh.

Sắc mặt Lý Đạo trầm xuống, nhưng cô chẳng phát giác ra gì, biểu cảm thậm chí có chút nghiêm túc: “Đừng âm ỉ, mau đưa cho tôi.”

Tiếng chuông lạnh lạnh vang bên tai không dứt, nôn nóng vụn phần giống như người ở đầu bên kia.

Cố Tân lại nhảy lên hai lần, tay vớ lên trên, có ý muốn kéo cả quần áo anh, còn không nắm giữ được lực độ, đầu ngón tay vớ nhiều lần, thế là nhéo một cái thật đau trước lồng ngực rắn chắc của anh.

Lý Đạo thở hắt ra một hơi lạnh, bị cô nhéo vừa đau lại vừa nhột, một luồng điện yếu ớt cũng lan tỏa khắp cơ thể anh, gây bỏng tê dại theo.

Một tay anh siết chặt eo cô, khàn giọng: “Cái cách nhảy thể này của cô cũng chẳng thành công nổi.”

Cố Tân kêu rên: “Này! Eo! Eo! Đau!”

Sức lực của anh không hề nhẹ đi, vòng tay sắt giam cô trước ngực, cô nhón chân, căn bản không rơi xuống dưới.

Lần này, hai người sát vào nhau.

Bên cạnh thi thoảng có người lướt qua, đi ra xa còn hóng hớt quay đầu nhìn lại, cho rằng anh đang tán tỉnh ve vãn người yêu nhỏ.

Lý Đạo mang cô đặt sang bên cạnh, ghé sát vào tai cô: “Còn động đậy nữa không chừng có chuyện xấu đấy.”

Bấy giờ Cố Tân mới ý thức được, mặt đỏ bừng, hai tay đặt trên vai anh, ngã người về phía sau.

“Không cần điện thoại?” Tay hơi hạ xuống, hươ hươ.

Cố Tân lập tức với tay lấy, nói nhỏ: “Anh đến cái tuổi này rồi, còn chơi cái trò thể này được.”

Lý Đạo nheo mắt lại: “Cái tuổi thể nào?”

“Năm nay Cố Duy hai mươi tám tuổi, anh lại lớn hơn anh ấy, chắc chắc hơn ba mươi rồi.” Cô nhếch khóe miệng không dễ nhận ra, trong giọng nói mang chút gì đó chê cười.

Động tác của Lý Đạo dừng lại, liếc mắt nhìn cô.

Một lúc lâu, bên kia tắt máy.

Anh thả người xuống, cười một miếng: “Nghe qua có vẻ như cô đang kì thị, còn không biết cô phân biệt đối xử với chuyện tuổi tác thể này đấy.”

“Tôi không kì thị.” Cố Tân nói.

“Cô hai mươi ba tuổi?”

Cô vuốt vạt áo, gật đầu.

Lý Đạo ngẩng đầu nhìn trời đất, tính toán một lúc: “Lớn hơn cô tám tuổi.” Anh nói: “Năm nay tôi ba mươi mốt.”

Cố Tân: “Ồ.”

Vốn cho rằng cái đề tài này sẽ kết thúc, nhưng anh lại nhìn cô, nói thêm một câu: “Cơ thể cũng không già mấy.”

Cố Tân: “...”

Lý Đạo đưa điện thoại sang, cô đón lấy, ngón tay anh siết chặt, không thả: “Đàn ông ở cái tuổi này mây mưa trăng gió, chẳng xem là gì to tát.” Anh cười một tiếng: “Nên làm chuyện có thể làm, thể thì chẳng có gì sai.”

Cố Tân dùng sức giành điện thoại ra khỏi tay anh: “Không biết anh đang nói gì.”

Cô đi sang một bên bấm số, đầu bên kia vừa vang lên một tiếng đã nhận ngay.

“Lý Đạo!” Cố Duy thở hồng hộc, gất giọng nói oang oang: “Mẹ kiếp rốt cuộc anh đang ở đâu? Em gái tôi chạy mất, anh còn không nhận điện thoại của tôi, chúng tôi bây giờ đang ra phố lấy xe, chuẩn bị...”

Cố Tân xoa mặt: “Em không trốn.”

“... Tân Tân?” Bước chân bên kia như ngừng lại.

“Ừm, là em.”

Cố Duy phản ứng sau hai giây: “Em đang ở cùng với Lý Đạo?”

Cô đá hòn đá nhỏ ven đường, nói thật: “Bọn em chuẩn bị đi tìm khách sạn, còn đang trên đường.”

Cố Duy rõ ràng thở phào một hơi, nói liền vài tiếng liên tục: “Vậy là được, vậy là được rồi.” Anh ta nói: “Bọn anh cũng vừa đón lão Kỷ từ bệnh viện về, khách sạn ở đâu? Anh đi đâu để gặp nhau đây?”

Cố Tân quay đầu nhìn Lý Đạo, Lý Đạo đang tháo vỏ kẹo cao su, miệng anh giống như phải nhai thứ gì đó cho bằng được, một giây cũng không được rảnh rỗi.

Anh căn dặn: “Gửi địa chỉ, bảo bọn họ đến đó là được.”

Cố Tân chuyển lời.

Khi định ngắt máy: “Chờ một lát.” Cố Duy bỗng nhiên nói vào chuyện anh ta muốn nói: “Vừa rồi bọn em làm gì thế? Sao Lý Đạo lại nói hai người không ở cùng nhau?”

Cố Tân như làm chuyện gì đó trái với lương tâm, cô cúi đầu xuống: “Anh ta trêu anh đấy.”

Ngắt điện thoại, Cố Tân nhân tiện gửi định vị của họ đi.

Ra khỏi khu vực này, bọn họ đứng trên bậc thềm ven đường.

Chưa đến vài phút, hai chiếc xe lần lượt lái đến, đón bọn họ, cùng đi tìm chỗ dừng chân.

Kỷ Cương ngã dựa vào đằng sau, tinh thần có tốt hơn chút, nhưng sắc mặt còn hơi tái nhợt.

Lý Đạo nhìn anh ta qua kính chiếu hậu: “Bác sĩ nói thế nào?”

Kỷ Cương nghiêng người chống cơ thể ngồi dậy, chưa kịp mở miệng, Hứa Đại Vệ đã nói giùm anh ta: “Tình trạng về cơ bản thì đã ổn rồi, phải quan sát thêm một thời gian, chiều mai phải truyền nước biển tiếp.”

Giọng Kỷ Cương khàn khàn: “Chuyện bé lại xé ra to, uống vài viên thuốc là được, có thể đi rồi.”

Hứa Đại Vệ: “Bác sĩ nói phải đợi phản ứng trên cơ thể biến mất hoàn toàn.”

Lý Đạo ngẫm nghĩ một lúc, hỏi: “Cần mấy ngày?”

“Ít nhất ba ngày.” Hứa Đại Vệ nói.

Lý Đạo không hỏi thêm nữa, cánh tay chống trên khung cửa sổ nhìn ra bên ngoài, một lát sau anh nói: “Vậy thì ở lại vài đêm.”

Cả một đường dày vò cuối cùng cũng tìm được chỗ nghỉ, là nhà dân, tối nay nơi này chẳng khác gì nhà khách, cũng chỉ có một nhóm người bọn họ.

Phía trước có một khoảng sân, nuôi vài con gà con vịt, còn có một cái chuồng nhỏ cho chú chó canh vườn, vẻ ngoài khá dọa người, nhưng thực tế lại rất hiền.

Cố Tân muốn đi thẳng về phòng nghỉ ngơi, nhưng bị Cố Duy gọi lại.

Anh tự đưa một cái bát nhựa đến trước mặt cô, bên trong chừa đầy đủ loại trái cây nhiều màu sắc.

Cố Tân nhìn một cái: “Cái này...”

“Ném thử đi.” Ánh mắt anh rất sáng: “Ăn xong mũi có thể xì cả khối luôn đấy.”

Cố Tân: “...”

“Lúc này anh thấy chị Dinh của em ăn rất ngon lành, nên mang một phần về cho em.”

Cố Tân liếc anh một cái, nhận lấy: “Đá khô cũng hết sạch rồi.”

“Để lâu quá, tan mất rồi.” Cố Duy gãi đầu, dè dặt hỏi: “Em thấy món này rồi à?”

“Ồ Thượng Lăng có.” Cô cầm một món bỏ vào miệng, món ăn lạnh lạnh, mang bị ngọt thanh đậm.

“Vậy là ăn rồi ư?”

Tô Dĩnh đứng cạnh cười nhạo anh: “Cứ bảo là tìm được trò vui hiếm thấy gì đấy, anh còn chả khác gì kẻ ngốc mang cả đoạn đường về đây.”

Cố Tân bị nghẹn, lập tức cười nói: “Trước đây em toàn nhìn đồng nghiệp mua, thật ra em chưa ăn bao giờ.”

“Thế à?” Miệng anh tạo thành một đường cong lớn, nhếch mày nhìn sang phía Tô Dĩnh, hỏi cô: “Ăn ngon không?”

“Anh nếm thử xem.” Cố Tân cầm bát nhựa trong tay đưa đến.

Cố Duy được quan tâm mà vừa lo vừa sợ, vội vàng lấy một viên trong bát bỏ vào miệng.

Ba người ngồi trên băng ghế ngoài khoảng sân nhỏ, gió đêm mát rười rượi, thổi lá cây bay lả chã, nhưng lại rất yên tĩnh.

Tô Dĩnh nghịch điện thoại, than ngắn thở dài: “Anh như người bị xem thường ấy, ban nãy em cho anh, anh còn nói phụ nữ toàn ăn đồ rác rưởi.”

Cố Duy tặc lưỡi một tiếng, “Chơi của em đi, thèm bị đánh à?”

“Anh thử xem?” Cô ta trợn mắt.

“Được rồi được rồi, bà cô của tôi, tôi sai rồi.”

Cố Tân nghe hai người cãi vã, không phát ra tiếng động cười khẽ một cái.

Đêm nay là một đêm hiếm thấy, tâm trạng cô dạt dào, cảm giác này đã rất lâu rồi cô chưa tìm thấy được.

Cuộc đời này nhân quả luân hồi, người thiện thì phải thiện.

Khi ấy, cô còn nghĩ tích cực rằng, tất cả sẽ thay đổi theo chiều hướng tốt lên.

Cố Tân ăn sạch trái cây trong bát nhựa, đứng dậy: “Được rồi, hai người trò chuyện đi, em đi ngủ trước.”

Bước chân cô nhẹ nhàng đi vào nhà.

Nhìn bóng người cô biến mất, Tô Dĩnh ném điện thoại di động sang bên, đưa hai chân lên trên băng ghế nhỏ, cọ vào lồng ngực Cố Duy.

Bấp đùi anh đỡ đầu gối và lưng cô, ôm người chặt cứng, hôn vài cái lên trán cô.

“Vui đến vậy à?” Cô hỏi.

Đôi mắt Cố Duy chỉ toàn sự vui vẻ, ôm lấy cơ thể nhẹ bồng của cô: “Em biết không, rất lâu rồi Tân Tân không nói nhiều như vậy với anh.”

Tô Dĩnh cũng vui vẻ, nói lại: “Vậy tốt rồi.”

“Em biết cái gì.”

“Em không hiểu, sau này có em gái anh là được rồi, em chỉ là nhánh hành tây.” Cô muốn nhảy khỏi người anh.

Cố Duy giữ cánh tay cô lại: “Em rảnh rồi ăn luôn cả giấm à?”

“Em là bà chúa giấm đấy.”

Cố Duy véo chóp mũi cô, thu nụ cười lại, nói chuyện có phần trịnh trọng: “Sau này em phải sống thật tốt với Cố Tân, hai người đáng như như nhau, từ bé đã không có bố mẹ chăm sóc, con bé có quá nhiều chuyện đau buồn, anh nghĩ em có thể hiểu được.”

Tô Dĩnh cong cong khóe môi: “Sao câu này giống như đang giao phó hậu sự thế.”

“Bảo anh chết?” Anh đánh vào mũi cô: “Cô nàng này muốn đổi người rồi đấy à? Nói cho em biết, không đùa đâu, anh đây có thể sống đến mười ngàn năm.”

“Chỉ có rùa mới thế.” Cơ thể Tô Dĩnh mềm nhũn trong lòng anh, cười khách khách không ngừng.

Cố Duy trừng phạt véo cô một cái: “Không nói đùa đâu, lời nói lúc này nhớ chưa?”

“Nhớ.” Cô kéo dài âm thanh, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn đồng ý.

Cố Duy thưởng hôn cô cái chụt.

“Con bé là người thân, em là người yêu.” Anh cười lưu manh: “Em muốn làm người nào?”

Tô Dĩnh không chịu ngồi yên, chọt ôm cổ anh chồm tới trước: “Người yêu.” Cô nói mơ màng.

Cố Duy cười, há miệng ngậm môi cô.

Âm thanh của Tô Dĩnh đứt quãng: “Anh... sau này... sẽ không cần em nữa à?”

“Tân Tân là một nửa mạng, em là nửa mạng còn lại... sao có thể... không cần nữa.”

Tô Dĩnh ôm anh chặt thật chặt, hai người không nói thêm câu nào nữa, nụ hôn phớt biến thành nụ hôn sâu, tiếng hô hấp dồn dập rối loạn sau khoảng sân nhỏ tĩnh lặng.

Vài giây tách ra ngấn ngủi, môi bọn họ sưng tấy.

Tô Dĩnh nói thẳng thừng: “Em muốn.”

Cố Duy cười một tiếng, khế hôn cô: “Em không thể dè dặt chút được à?”

“Anh vui, em nên chúc mừng chứ.” Hai người đều không đứng đắn.

Cô quan sát xung quanh, ghé sát vào tai anh: “Ra sân sau?”

“Không được, không có bao.” Mặc dù anh nói thế, nhưng đã ôm lấy Tô Dĩnh bước nhanh đi về phía sau.

Cố Duy quay về phòng khi gần chín giờ, hát khúc vu vơ, cả người tinh thần phấn chấn vui vẻ.

Anh ta và Lý Đạo ở chung một phòng, khi đi vào, hai tay anh vịn vào xà ngang trên khung cửa, ở trần, bắp chân rắn chắc, đang đẩy người lên. Gân xanh trên cánh tay ánh hiện rõ rệt, mỗi một tác da thịt đều căng cứng như muốn nổ tung, mồ hôi sáng lấp lánh đọng trước ngực và bụng anh, cả cơ thể như cỗ máy phát ra nguồn năng lượng lớn.

Cố Duy chề môi, nói lạnh nhạt: “Có khí lực lại không biết dùng thế nào.”

Lý Đạo không có thời gian để phản ứng lại với anh ta.

Cố Duy lười tắm, duỗi người nằm trên giường hé mắt nhìn Lý Đạo.

Một lúc sau, anh ta đột nhiên hỏi: “Anh có ý gì với Tân Tân?”

Động tác của Lý Đạo bỗng hơi chậm lại, làm thêm vài cái, anh mới nhảy từ trên xuống: “Hỏi làm gì?”

“Theo như tôi quan sát, suy nghĩ của anh với con bé không đơn thuần.”

Lý Đạo với cái khăn lông bên cạnh, không chối: “Muốn nói chuyện gì?”

Cố Duy bị cái chất giọng bình tĩnh của anh đánh cho một gậy, nhảy cẫng khỏi giường: “Đừng tưởng anh là lão đại, tôi sẽ sợ anh.” Anh ta chỉ anh, lớn tiếng nói: “Cảnh cáo anh nhân lúc còn sớm thì tránh xa con bé ra, đừng có động lòng vớ vẩn với nó, con người con bé đơn thuần, muốn chơi thì tìm người khác mà chơi.”

“Tôi chơi?”

“Dù thế nào cũng không được.”

Lý Đạo liếc nhìn anh ta: “Tôi đào mộ tổ tông nhà cậu?”

“Cuộc sống riêng tư của anh quá loạn lạc.”

Anh thả khăn lông xuống, cười hừ thành tiếng: “Đứa hạnh của hai anh em nhà cậu, cậu nói nghe thử xem, tôi loạn lạc thế nào?”

“Đầu tiên là Ngũ Minh Hâm, sau đó lại cùng Đỗ Quảng Mỹ...” Anh đút tay vào túi đi qua đi lại hai vòng: “Chưa hết, cái hồi còn trẻ, anh dám nói anh không có đàn bà nào à?”

“Người nào để tâm người nào không để tâm cậu không nhìn ra?”

“Vậy Minh Hâm anh xem là gì?”

Lý Đạo nhìn chằm chằm anh ta một lúc lâu, chậm rãi thở ra một hơi: “Minh Hâm giống như là người bạn của tôi, tôi nghĩ cậu rõ nhất.”

Ban đầu Ngũ Minh Hâm cũng là thành viên của bọn họ, cô ấy phụ trách móc nối với người trên. Trong nhiều lần hành động, hai người phối hợp ăn ý, tất cả các bước nối tiếp nhau không có bất kỳ kẽ hở, chưa bao giờ thất bại. Sau đó bọn họ cứ thuận theo đó mà sống chung với nhau, khi ở cạnh nhau không có bao nhiêu kích thích hay rung động, không đủ sâu sắc, càng không đặt sâu vào trong lòng để hành động sau đó

càng ăn khớp nhau hơn, tựa như chỉ một ánh mắt cũng biết đối phương nghĩ gì.

So với tình bạn kính trọng, thì quan hệ bạn bè hợp tác là từ thích hợp hơn để giải thích mối quan hệ của họ.

Nếu như cô ấy không chết, có lẽ hai người sẽ ở bên nhau như thế, là bạn hợp tác với nhau, cũng là tình nhân hợp cách. Chỉ như vậy mà thôi.

“Đỗ Quảng Mỹ thì sao?”

Anh cởi quần ném sang một bên, xua tan phiền não: “Mua bán kiểu anh tình tôi nguyện, không có gì đáng nhắc đến.”

Cố Duy nói: “Ai biết anh có nghĩ như vậy với Cố Tân hay không?”

Lý Đạo nhíu mày lại, giọng nói hoàn toàn chuyển sang tông lạnh: “Làm nhiều quá, mẹ kiếp chỉ số thông minh cũng tụt mất luôn rồi à?”

Hôm nay Cố Duy không biết trúng tà gì, biết Lý Đạo tức giận, tất cả mọi chuyện có lẽ nên chấm dứt tại đây, nhưng anh ta đặt mông xuống giường, cố chấp khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của anh: “Dù sao tôi cũng không đồng ý, Tân Tân phải tìm một người đàn ông đáng tin...”

“Tôi không cần sự thừa nhận của cậu.”

“Tôi là anh trai...”

Chưa nói dứt câu, đuôi mắt Cố Duy chợt lóe lên, không kịp phản ứng, Lý Đạo đã đá một cước. Lực không hề nhỏ, anh ta mắng nhiếc xoay người né tránh, nhờ cái động tác ấy, đã đưa mông anh ta lên.

Lý Đạo theo sát đá thêm một cú, thẳng thùng đập anh ta từ đầu giường rớt xuống mép cuối giường.

Cố Duy lăn nửa vòng trên giường, rầm một tiếng, ngã xuống đất.

Lâu sau đó, anh ta bò dậy, nổi giận đùng đùng, mặt mũi hung hăng gào một tiếng, chống tay lên mép giường bổ nhào về phía anh.

Thế nhưng đáng dấp cao lớn, lại chẳng có ích gì.

Lý Đạo nhanh tay lẹ mắt, với tay lấy cái gối bên cạnh ném vào mặt anh ta, nhân cơ hội đó nhắc đôi chân

dài, né sang bên giường, áp chế anh ta xuống dưới một cách vững vàng.

Nửa đêm, hai người đàn ông cao lớn thô kệch bởi vì một người phụ nữ, vung quyền đánh nhau.

Spoil đây nước mắt: chào tạm biệt Cố Duy...

25. Chương 25

Thêm một ngày khác. Tại trấn Tam Pha.

Buổi sáng ở trấn không khí lạnh lạnh, đêm hôm qua mưa trút, con đường bây giờ đầy bùn đất.

Lưu Đồng từ dữ liệu điện toán đám mây tải xuống ba bản sao chép, lật xem vài lần, đi ra sân tìm Chu Tân Vĩ.

“Đội trưởng Chu, người bên Thượng Lăng gửi tài liệu đến.”

Chu Tân Vĩ vừa cúp điện thoại, nhận lấy, hai người xem bản văn kiện được gửi tới.

Hồ sơ của Cố Duy chỉ có một trang giấy, sau phần tên là hai bức ảnh.

Chu Tân Vĩ nhìn nửa ngày, chân mày nhíu chặt hơi giãn ra: “Thông tin không bao nhiêu.”

Lưu Đồng: “Phía trước có nói Cố Duy là người dân thôn Lạc Bình huyện Phán Vũ, mười sáu tuổi đến Thượng Lăng làm việc, học hết cấp hai, cũng xem như hợp pháp, nhiều năm nay không có ghi chép xấu nào, chỉ một lần duy nhất vào nửa năm trước có xảy ra xô xát, người ta bị thương không nhẹ, sau đó báo cảnh sát, Cố Duy bị nhốt nửa tháng. Người bị thương tên là Thượng Gia Vĩ, là bạn trai của em gái Cố Duy là Cố Tân, điều kỳ lạ là Thượng Gia Vĩ nói anh ta không biết hai người họ có quan hệ anh em ruột thịt, ban đầu muốn truy cứu, nhưng lại thay đổi quyết định chỉ bồi thường, chuyện này cũng chẳng giải quyết được gì.”

Chu Tân Vĩ lấy hai tấm ảnh phía sau ra: “Chính là lần này?”

“Đúng ạ.” Lưu Đồng nói: “Ảnh là từ chỗ đánh Thượng Gia Vĩ chụp trên dữ liệu đám mây gửi đến, cái tên Cố Duy này đánh không nhẹ chút nào.”

“Còn có một người.”

Trên tấm ảnh, Thượng Gia Vĩ cuộn tròn cơ thể nằm nghiêng trong góc, Cố Duy vung cây gậy trong tay, chân đạp trên người anh ta, còn bên cạnh là một người đàn ông đang đứng, vóc người cường tráng, giữ lại vẻ nghiêm túc, không ngăn cản cũng không giúp đỡ, khoanh tay nghiêng người dựa tường xem trò vui, khóe miệng dường như còn treo một nụ cười.

Lưu Đồng gật đầu: “Người đó tên Lý Đạo.”

Chu Tân Vĩ nhìn lần nữa rồi rút tờ giấy cuối cùng ra, là Cố Duy sau khi đánh Thượng Gia Vĩ xong, là tấm ảnh anh ta khoác vai Lý Đạo đi ra ngoài con hẻm, hình ảnh không rõ ràng lắm, nhưng có thể nhìn thấy biểu cảm của hai người họ, họ vừa nói vừa cười, điệu bộ thảnh thơi, tuyệt đối không phải kiểu trò chuyện giao tiếp như thông thường.

“Quan hệ có vẻ không tệ.” Anh nói.

Không nghiên cứu những tờ giấy này lâu, Chu Tân Vĩ hỏi Lưu Đồng: “Có tra cứu được số điện thoại gọi đến trạm xăng không?”

“Đã điều tra, số điện thoại không được đăng ký, bây giờ không có cách nào liên lạc được rồi.”

Chu Tân Vĩ thở dài một hơi: “Trong dự đoán.”

“Mọi người đã thẩm vấn đám buôn người, suốt quá trình bọn chúng đều bị che mặt, căn bản không thấy mặt mũi nhóm người đó, đã hỏi qua người dân ở trấn trên, họ đều nói không nhớ đã nhìn thấy Cố Tân, hay là Cố Duy.” Lưu Đồng cau mày: “Trần Tam Pha chỉ có vài chốt có cài đặt giám sát, mà bọn chúng nhìn rõ lực lượng quá mạnh, còn cẩn thận tránh được... Xem ra không tiến triển được chút gì.”

Chu Tân Vĩ cuộn xấp giấy trong tay thành hình ống, gõ vào lòng bàn tay một cái: “Lại đây, thông dòng suy nghĩ.”

Lưu Đồng vênh tai nghe.

“Xem đến tận bây giờ, Cố Tân đến trấn Tam Pha điều này không có gì bàn cãi, đúng lúc đó Cố Duy cũng mất tích, sự trùng hợp này khiến chúng ta không thể không nghi ngờ hai người này đang ở cùng nhau.”

Lưu Đồng gật đầu.

Chu Tân Vĩ: “Sau đó từ tấm ảnh cách trói kẻ buôn người phát hiện được chút đầu mối, nghi ngờ liên quan đến đám trộm cướp ở Thượng Lăng.” Chu Tân Vĩ dừng một lúc, có chút phấn khởi: “Nếu như kiểm chứng được điểm này, bây giờ là con cá lớn rồi.”

Suy nghĩ của Lưu Đồng được thông suốt: “Là Cố Tân đấy à?”

“Gọi cho các ngành liên quan tăng cường kiểm tra, trạm xe, sân bay và bến tàu đều phải kiểm soát chặt chẽ, ngoài ra giữ những ghi chép thông tin cá nhân trên điện toán này, cũng phải chú ý bảo mật.” Chu Tân Vĩ nói: “Tìm Cố Tân vẫn là mấu chốt.”

“Vậy em đi gọi điện.”

Chu Tân Vĩ dặn dò: “Còn cả Cố Duy, cần tìm người điều tra cụ thể.” Dừng lại vài giây: “Những người khác trên tấm ảnh cũng phải điều tra qua.”

Lưu Đồng đáp tiếng vâng.

Chu Tân Vĩ nói: “Hôm nay tôi quay về Thượng Lăng.”

“Lần này về?”

“Ở lại đây cũng vô ích, đến Thượng Lăng phân tích cụ thể thì hơn.”

Cũng trong lúc ấy, trấn Phong Bình.

Lý Đạo vẫn chưa dậy nổi, anh có chứng mất ngủ, tối hôm qua đánh nhau một trận với Cố Duy, tinh thần càng hưng phấn, đến khi ngày dần hé mới nhắm mắt.

Mơ mơ màng màng ngủ vài tiếng, đến cuối vẫn không nở rời giường, cũng do nhiều năm qua tạo thành tật xấu này.

Khi tỉnh lại thì đã đến trưa, trong phòng không có người.

Lòng ngực tối qua bị Cố Duy đánh vài cái, anh hơi lắc người, đau đến hít khí lạnh vào cơ thể.

Không lâu sau, Hứa Đại Vệ đứng ngoài cửa gọi anh đi ăn cơm.

Anh tùy tiện rửa mặt bằng nước lạnh, mặc quần áo đi ra ngoài.

Thức ăn là chủ nhân căn nhà chuẩn bị, bốn món mặn một món canh đơn giản.

Mọi người đã vây quanh cái bàn tròn ngồi ngay ngắn, đầu tiên anh nhìn đến Cố Tân trước, rồi chuyển tầm nhìn đến chỗ Cố Duy, đi sang ngồi xuống.

Tiểu Ngũ dò xét biểu cảm trên mặt anh, tò mò hỏi: “Anh, mặt anh cũng có vết thương à?”

Không hẹn mà ánh mắt tất cả mọi người đều quay sang nhìn, má trái anh có một vết xước chừng ba xen-ti-mét, là do móng tay Cố Duy tạo ra.

“Ăn cơm của cậu đi, bớt xen vào chuyện của người khác.” Lý Đạo nói.

Mọi người lại lơ đi nhìn Cố Duy, hốc mắt anh ta tím đen, mặt cũng sưng vù thấy rõ, lúc này Tô Dĩnh truy hỏi đến cùng, anh mới nói là do tối qua đi vệ sinh bị đập đầu.

Khi ấy Lý Đạo ngồi bên cạnh, vẻ mặt nghiêm chỉnh, đang cầm đầu ăn bánh bao.

Bấy giờ không cần phải nói gì, cũng nhìn ra hai người họ đánh nhau.

Không ai dám hỏi nguyên nhân, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, im lặng ăn gì đó.

Lý Đạo đưa đôi đũa nhọn đâm xuống bàn, gấp một chút khoai tây, nhai chậm chậm, rồi lại đưa đũa gấp cải trắng hầm kế bên.

Trên bàn ăn rất yên tĩnh, không ai nói chuyện, thỉnh thoảng truyền đến tiếng bát đũa chạm vào nhau rất nhỏ.

Lý Đạo nghiêng đầu: “Vị hơi nhạt.”

Cố Duy không để ý đến anh.

Một lát sau, “Này, gấp cho tôi một cái bánh bao.”

Cố Duy như một cô gái mới lớn cảm thấy mắt tự nhiên, mặt hướng sang phía khác, giả vờ không nghe thấy.

Lý Đạo ở dưới bàn đá anh ta một cái, tặc lưỡi nói: “Có xong hay chưa?”

Cả nửa ngày sau, Cố Duy cứng họng: “Mặt tôi đau, không gấp được.”

Lý Đạo đập đũa xuống bàn, muốn tranh cãi với anh ta.

Bầu không khí giữa hai người bọn họ như tuốt sẵn gương, trên bàn ăn càng tĩnh lặng hơn, mở lớn hai mắt căng thẳng nhìn bọn họ.

Cái giỏ trúc đựng bánh bao vừa hay đặt trên cái ghế đầu sau lưng Cố Tân, cô chép miệng, nói khê: “Tôi lấy cho.”

Cố Duy: “Em ngồi xuống cho anh.” Vấn đề của hai người họ, anh còn rất cố chấp.

Cố Tân không rõ chuyện gì, chột rùng mình một cái.

Quai hàm anh vẫn chưa nhai hết thức ăn, trợn mắt nhìn Lý Đạo, vết thương trên mặt mang theo vài phần buồn cười.

Vài giây say, nhìn sang Cố Tân, giọng điệu vừa mềm vừa dịu: “En ăn đi, anh đi lấy.”

Lý Đạo nhìn hai anh em nhà này, cười nhưng không phát ra tiếng.

Anh ta gan lớn, tức giận đánh một trận xem như xong, vốn biết Cố Duy thù dài, anh không muốn so đó với anh ta.

Cầm bánh bao mang đến, yên ổn với nhau ăn xong bữa cơm.

Khi quay về phòng đợi, có lẽ là do chuyện ngày hôm qua, nên Hứa Đại Vệ muốn đi cùng Kỷ Cương đến bệnh viện.

Những người khác không có chuyện gì làm, quyết định theo hai người đi ra cửa, muốn đi lòng vòng quanh con phố.

Hôm nay là thứ bảy, số người so với hôm qua tăng gấp đôi, náo nhiệt chen chúc khắp phố lớn ngõ nhỏ, lách người đi cũng tốn sức.

Họ đi lang thang không có mục đích gì, đi xuyên qua vườn hoa ở trung tâm, đến con phố phía Đông, cửa hàng ở phố này khá ngay ngắn, ngược lại còn tạo cảm giác thanh tịnh.

Bên đường có cửa hàng bán đồ cổ, Ngũ Minh Triết có hứng thú với những món đồ này, cậu ta vung tay lên, đi vào trước.

Cửa tiệm không mở đèn, ánh sáng tối mờ, cảm giác sắp xếp bố cục như của những thập niên trước.

Trên quầy hàng ở giữa bày đồ dụng cụ bằng đồng và vài món đồ lật vặt khác, xung quanh là tủ kính dài, trong quầy hàng có một ông cụ lớn tuổi đang ngồi bán.

Tiểu Ngũ liếc nhìn một vòng, quay đầu gọi: “Anh, mau đến đây.”

Tô Dĩnh đang ở trên con phố đối diện với Cố Duy xem khăn trùm đầu, Lý Đạo kéo Cố Tân theo, đưa cô chậm chậm đi vào trong.

“Anh xem cái này đi.” Cậu ta chỉ cái lồng thủy tinh trên quầy hàng.

Lý Đạo cho hai tay vào túi quần: “Tượng đồng bốn tay.”

“Đúng thế.”

Bốn mắt của họ nhìn nhau, chuyển đi này của bọn họ có tìm hiểu hứng thú với đồ cổ, chỉ liếc mắt một cái, đã biết là món hàng tốt.

Ông chủ quan sát họ qua cặp kính viễn thị, gấp tờ báo trong tay đứng dậy, đi sang, chống tay lên quầy đối diện với họ: “Dài tám rộng năm, lớn hơn bàn tay một chút, cuối thời nhà Minh... đồ đầu thời nhà Thanh, đúc bằng đồng chính cống, điêu khắc phần mặt người, hàng hiếm đấy.”

Ông ta nói không sai, gương mặt của bức tượng đồng được khắc tỉ mỉ, dung mạo hiền hòa, tổng cộng có bốn cánh tay, chia rõ cầm bảo kiếm, hoa sen, cung và mũi tên, bức tượng ngồi xếp bằng, trang nghiêm.

Thủ thuật làm bức tượng này trơn nhẵn tinh xảo, tỳ vết duy nhất chính là nhụy sen bên hông có một lỗ hổng chừng một xen-ti-mét.

Lý Đạo hỏi, “Giá bao nhiêu?”

Con người ông chủ vẫn linh hoạt liếc nhìn hai người, báo ra một cái giá.

“Có vết nứt này.”

“Có vết nứt mới bán thế này, nếu không thì giá như vậy.” Ông ta xòe ra khoa tay múa chân, dừng một lúc: “Thật sự muốn mua à? Vậy thì giá cả dễ thương lượng.”

Lý Đạo cười cười, lắc đầu.

Anh xoay người, thấy Cố Tân đang ngồi trước một cái bàn ở giữa cửa hàng, ánh mắt nhìn chăm chăm thứ gì đó, nhưng không đưa tay chạm vào.

Cánh tay cô kẹp giữa đùi và bụng, đỡ cằm, không lên tiếng, cực kỳ yên tĩnh.

Lý Đạo đứng sau lưng cô, “Đang nhìn cái gì?”

Cố Tân ngẩng đầu lên, chớp hàng lông mi, hai mí mắt nhắm rồi lại mở: “Xem chơi thôi.”

Anh chấp tay sau lưng, theo tư thế đó nhìn tròn mắt cô vài giây, sau đó mắt lại nhìn về cái bàn. Lấy món đồ ở bên cạnh bình sứ Thanh Hoa ra, toàn thân trắng sữa, lớn chỉ bằng nửa bàn tay, là một con khỉ ôm bàn đào.

Lý Đạo kéo ống quần, ngồi xuống cạnh cô: “Thích?”

Con khỉ chống đầu nằm nghiêng, trước người là một cái bàn đào lớn, mắt cười cong cong, dáng vẻ ngây thơ như có thể với được, tay nghề của người thợ này thật khéo.

Lý Đạo nói: “Đáng yêu thật.”

Ông chủ cửa hàng bận rộn ở đâu không biết bỗng đứng lên tiếng đáp lời: “Món đồ đó làm từ điêu tử liệu và bạch ngọc, sản xuất ở Tân Cương và vùng khoáng sản, một khối liền, cũng là đồ tốt.”

Nhìn vị trí trưng bày, đã biết lời nói của ông ta là thật hay giả.

Lý Đạo hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Ít nhất là một ngàn rưỡi.”

“Không bớt à?”

Ông lão vẫn là câu nói đó: “Cậu nhìn là biết mua được hay không.” Ông nói thêm: “Cậu sờ tay vào nó thử đi, giống như sờ móng em bé đấy.”

Lý Đạo nhú mày, ngẫm nghĩ thấy sự hình dung này khá được, anh bỗng liếc sang Cố Tân, cầm món đồ kia lên.

Ngón cái anh lướt qua, trơn nhẵn, lớp sơn bóng, tuy là ngọc phổ thông, nhưng mài dũa khá tốt.

Anh đưa cho cô, giọng nói rất nhẹ nhàng: “Sờ một cái?”

Cố Tân quay người sang sờ vài cái, hai tay xòe hẳn ra: “Không cần mua đâu, tôi chỉ nhìn chút thôi, không muốn mua.”

“Muốn mua tôi cũng không mang tiền.”

Cố Tân: “...”

“Trong túi chỉ có hai mươi đồng.” Anh cười: “Cho cô sờ một cái.”

Cố Tân không động đậy.

“Đưa tay ra.”

Cô do dự nhận lấy, đặt món đồ nhẹ nhàng vào lòng bàn tay cô, ngón tay trắng nõn vuốt ve thường thức vài cái, cuối cùng lại đã mắt đến vậy.

Cầm một lúc, Cố Tân trả món đồ lại chỗ cũ.

Lý Đạo sát lại gần, môi anh dường như kề bên tai cô: “Giống như sờ móng con nít không?”

Vừa nghe giọng điệu này, Cố Tân đã biết anh cố tình trêu chọc mình, cô đẩy anh một cái, xụ mặt xuống: “Không giống.”

Lý Đạo cười rộ, sờ đầu cô một cái.

Anh nhìn thấy lỗ tai xinh xắn của cô bởi vì chỗ dựa của anh mà đỏ lên, anh không nhận được xoa xoa hai tay.

“Ngũ à.” Anh đứng dậy: “Có mang tiền không?”

“Có mang.” Tiểu Ngũ đi đến, nhìn món đồ trong tay anh: “Chị Tân thích hả?”

“Mang bao nhiêu?”

Cậu ta lấy tiền trong túi ra, vuốt thẳng từng tờ một, đếm đếm: “Một trăm hai.”

Lý Đạo cọ cọ sóng mũi: “Được rồi, trả đi.”

Ông lão ngồi trong quầy thấy đám người này không mua nổi, quay về ngồi, mở tờ báo ra, không phản ứng gì với bọn họ.

Lại nhìn quanh quất một hồi, họ đi ra khỏi tiệm đồ cổ.

Chưa đi được bao xa, Tô Dĩnh ở phía trước quay đầu gọi Cố Tân.

Bên kia có cửa hàng bán quần áo, phụ nữ đi vào dạo quanh, Tiểu Ngũ mua được vài cây kem, ba người bọn họ vừa ăn vừa đứng bên bậc thềm đợi.

Chân Lý Đạo đạp lên bồn hoa, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn con hẻm phía đường đối diện, nhưng không có người nào.

Vốn đang trò chuyện Cố Duy bỗng chú ý đến vẻ mặt của anh: “Gì thế?”

Lý Đạo lại nhìn vài giây, thu hồi tầm mắt: “Có cảm giác có người theo dõi không?”

Thần kinh Cố Duy như căng ra, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh: “Phát hiện lúc nào?”

“Khi ra khỏi cửa hàng đồ cổ.”

“Người của Quách Thịnh?”

Lý Đạo lắc đầu một cái, rút chân lại: “Chắc là tôi nhìn nhầm.” Anh vứt cây kem: “Vào trong xem thế nào.”

Vừa nói xong, Tô Dĩnh và Cố Tân cũng từ trong cửa hàng quần áo đi ra.

Tô Dĩnh đi trước, Cố Tân theo sau.

Ánh mắt Lý Đạo rơi vào nét mặt cô gái đi phía sau, không di dịch chút nào.

Cố Tân hóa ra đã thay bộ quần áo cũ trước đó, cô mặc áo sơ mi trắng và quần đen ôm người.

Áo sơ mi khá rộng, cô tùy tiện xắn tay áo lên, vạt áo rộng thùng thình được giắt lại.

Cái quần ôm chặt phần eo, đùi và mông cô, ống quần rộng loe ra, có hình dáng như cái kèn, bên hông mang tua rua, còn có cả hoa bầy màu đặc sắc của người dân nơi đây, mắt cá chân mảnh khảnh trắng như tuyết, xương rất nhỏ, tĩnh mạch trên mu bàn chân đều lộ ra rõ ràng.

Trang phục bình thường, nhìn anh thấy rất vừa mắt.

Ánh mắt hai người chạm phải nhau trong không trung, Cố Tân xoay mặt đi trước, theo Tô Dĩnh đi về phía mọi người.

Lý Đạo lại nhìn chòng chọc vài giây, chuyển tầm mắt nhìn gian hàng bên cạnh, chủ hàng đang hét lớn có vẻ vui mừng, vì mời chào khách hàng, cổ treo khăn lụa đầy màu sắc, vài cái mũ quan xếp đội trên đầu.

Lý Đạo cầm cái nón che nắng bằng mây tre đội lên đầu: “Bán thế nào?”

Chủ hàng nói: “Đây là mẫu mới nhất năm nay, hai mươi lăm đồng.”

“Hai mươi bán không?”

Đối phương làm khó: “Đại ca à tôi chỉ làm ăn vốn nhỏ lẻ, anh đừng ép giá quá.”

“Trong túi tôi chỉ có hai mươi.”

“Đại ca, nhìn khí chất và cách ăn mặc của anh không giống người không có tiền.”

“Vậy thì anh nhìn lầm rồi, tôi đúng là người nghèo.” Anh hỏi: “Hai mươi bán không?”

Người bán hàng rong bày ra biểu cảm khó khăn, lẩm bẩm vài câu, cuối cùng vẫn bán cho anh.

Lý Đạo cầm cái nón, lại liếc nhìn con hẻm vừa rồi, thấy không có gì lạ, mới bước nhanh vài bước đuổi kịp Cố Tân.

Anh đem cái nón chụp lên đầu Cố Tân, vành nón che hắt con đường trước mặt.

Cố Tân vấp chân một cái, vội vàng đẩy nó lên chút.

Lý Đạo cố tình trêu chọc cô, lại nhấn vành nón xuống.

Cô đẩy lên, anh nhấn xuống.

Lặp đi lặp lại vài lần, Cố Tân cảm thấy phiền.

Cô ngẩng mặt gò má đỏ bừng nhìn Lý Đạo, nói tức giận: “Có phải anh rảnh quá không hả?”

Lý Đạo cười lớn.

Cố Duy đi sau nhìn nét mặt hai người họ, chú ý tia sáng trong mắt anh, khi Lý Đạo nhìn Cố Tân, ánh mắt đó dường như chưa từng dùng để nhìn bất kỳ người phụ nữ nào.

Cố Duy không tưởng tượng ra đó là cảm giác gì, nhưng thân là đàn ông, anh gần như hiểu được.

Tô Đình vẫn ở bên cạnh nói chuyện duyên duyên, Cố Duy chân chừ rồi cũng đáp lời, anh thu hồi tầm mắt, chán nản thở dài một hơi.

Khi sắc trời đen ngòm họ mới quay lại chỗ dừng chân, khi ấy Hứa Đại Vệ và Kỳ Cường đã quay về.

Họ cho chủ nhà ít tiền, cơm tối nhờ họ làm luôn.

Thức ăn phong phú hơn buổi trưa, mọi người ngồi quanh cái bàn chuẩn bị động đũa.

Lý Đạo từ trong phòng đi ra, cầm một xấp tiền nhét trong túi, đi thẳng đến cửa.

Cố Duy: “Anh đi đâu?”

“Mua ít đồ.”

“Tối lắm rồi, anh muốn mua gì? Anh không ăn cơm à?”

“Không đói, các cậu ăn trước đi.”

Lý Đạo sải bước đi ra khoảng sân nhỏ, hai tay nhét vào túi, cúi đầu.

Đi ra ngoài không bao xa, chân anh đột nhiên ngừng một lúc, trông mắt trong phút chốc thoáng hiện tia sắc bén.

Đứng yên tại chỗ vài giây, anh không ngẩng đầu, chân lại bước vài bước, quay người về.

Lý Đạo nhanh chóng đi vào phòng khách, liếc nhìn tất cả mọi người, hạ giọng nói: “Đừng ăn, cầm đồ quan trọng theo, đi ngay bây giờ.”

26. Chương 26

Làm việc với nhau nhiều năm, không cần Lý Đạo nói nhiều hơn một câu.

Tất cả mọi người đều nhanh chóng đứng dậy, chạy đi vào phòng, chỉ có duy nhất Cố Tân ngồi đần trên ghế.

Cô không biết rõ tình trạng, lại bị cái không khí khẩn trương này khiến tim đập loạn xạ, môi trắng bệch.

Lý Đạo hỏi: “Trong phòng có đồ của cô không?”

Cô lắc đầu nguây nguậy.

“Mang giày vào.”

Cố Tân không kịp nhúc nhích, Lý Đạo đã kéo cô khỏi băng ghế, đẩy cửa đóng sầm lại.

Nửa phút sau, tất cả mọi người đều đi ra.

Lý Đạo kéo rèm cửa sổ nhìn ra ngoài qua khe hở, vài bóng người trong đêm tối dưới sự bao trùm của màn đêm từ từ tiến gần về hướng này, thứ ánh sáng bạc trong tay thoáng hiện, ai cũng mang theo.

Con chó bị xích ở cây cột sắt vọt tới sủa người điên cuồng, chủ nhà thấy tình huống như thế, bị dọa sợ lên chuồn ra ngoài không kêu một tiếng nào.

Anh lặng lẽ thả màn cửa xuống, nháy mắt với mọi người, kéo Cố Tân, đi về phía nhà bếp.

Ngoài cửa sổ là chuồng heo, mở cửa sổ, trong không khí mang theo mùi phân heo xộc vào mũi.

“Cố Tân, bước lên.” Lý Đạo lôi cánh tay cô kéo về phía trước, hai tay ở phía sau xách nách cô nhấc lên, cô đẩy chân, hai chân đứng vững trên bệ cửa sổ.

“Nhảy xuống, đừng cản đường.” Anh nôn nóng gào lên.

Phát hiện tình huống nguy hiểm, Cố Tân không do dự nhiều, nhắm mắt, nhảy thẳng xuống chuồng heo.

Tiếp đó là Tô Đình, động tác của cô ta lưu loát hơn, sau khi nhẹ nhàng đáp xuống, còn đưa tay lên trên đỡ Kỷ Cương.

Trước mặt đã có người phá cửa đi vào, Lý Đạo đệm ra sau, né cây gậy của đối phương, cúi đầu khom người, xoay lưng đá một cước vào người đó, trên ngực.

Người nọ ngã về phía sau, cản trở vài người sau đó.

Trong phòng bếp ồn áo loạn xạ một trận, một cước của anh, tạm thời kéo chặn bước chân truy kích của đối phương.

Lý Đạo nhảy khỏi bệ cửa sổ, chuẩn xác túm cổ tay Cố Tân, vài người chạy theo ra đến lan can chuông heo.

“Lý Đạo, bảo vệ tốt cho Tân Tân.” Cố Duy nôn nóng dặn dò.

“Lo cho cậu đi.”

Bàn tay Lý Đạo giữ gáy Cố Tân, anh hơi cúi người xuống, nói khẽ: “Đừng sợ.”

Cô gái trong ngực im hơi lặng tiếng, bình tĩnh nghe lời, nhưng cơ thể lại run rẩy từng cơn.

Lúc này trời đã tối om, hai người mượn đám cỏ khô và thân cây cao che chắn, chạy trốn đi, đến chỗ đậu xe.

Vì sự an toàn của cục diện, xe đậu sau một bụi cây ở bãi đất hoang phía đối diện, phải băng qua một mảnh đất hoang, cách chỗ này khoảng chừng vài trăm thước.

Lý Đạo giữ chặt Cố Tân, Cố Duy kéo Tô Đình, Hứa Đại Vệ và Tiểu Ngũ đỡ Kỷ Cương, vài nhóm người cuống cuồng chạy theo đường bóng cây ven rừng.

Nhưng đúng vào lúc ấy, đèn xe phía xa xa bỗng nhiên sáng trưng, chùm ánh sáng hắt về phía bọn họ, bóng của tất cả mọi người đều bại lộ trong tầm mắt của đối phương.

Có người từ trên xe bước xuống, đi về hướng này, sau đó một nhóm người khác cũng từng người nhảy khỏi bệ cửa sổ, không còn nơi ẩn nấp nữa, bọn chúng cầm gậy gộc trong tay phi nước đại.

Lần này, Lý Đạo kết luận chắc chắn rằng đó là người của Quách Thịnh.

Ánh mắt anh lướt nhanh qua khắp nơi, đối phương có tổng cộng khoảng mười người, trong tay đều mang theo hàng, nhưng bên phía mình lại có hai người phụ nữ và Kỷ Cương, đánh chính diện chắc chắn không địch lại bọn chúng.

Anh kéo Cố Tân chạy nhanh vài bước, giấu vào một căn nhà bỏ hoang phía trước, nhóm người Cố Duy

cũng nhanh chóng chạy trốn vào một chỗ khác.

Kẻ cầm đầu nhóm kia quát lớn tiếng: “Mẹ kiếp, bọn nó trốn đâu rồi? Mau tìm cho tao, để nó chạy mất thì không đứa nào quay về gặp Quách gia!”

Mọi người lên tiếng đáp lại.

Lưng Lý Đạo dán sát vào vách tường nhìn ra ngoài quan sát, có người cầm dao găm đang tiến gần về phía này. Anh gồng người, đầu dựa sát vào sau, bàn tay đưa ngang bịt miệng Cố Tân.

Cách một bức tường, chùm sáng từ đèn pin của người kia chiếu loạn xạ vào trong phòng, tiếng bước chân ngày càng gần, tim Cố Tân dường như dâng lên đến cổ họng, lần đầu tiên cô có cảm giác bóng đêm lại an toàn hơn cả ánh sáng.

Trong khoảnh khắc, ngón tay người kia bám vào trên cạnh bức tường, gần sát chỗ mặt cô.

Cả cơ thể Cố Tân run một cái, theo quán tính muốn hét lớn, nhưng lại bị Lý Đạo siết chặt miệng lại.

“Xuýt...” Môi anh kề sát ngậm lỗ tai cô.

Người bên ngoài nói: “Mày làm gì vậy? Nhanh đến đây.”

Âm thanh sát bên cạnh: “Tao chuẩn bị vào nhà xem qua thể nào.”

“Mẹ kiếp trời tối quá rồi, mày theo tao qua bên kia.”

“Thứ gan bé, trên tay có hàng sớ cái rắm gì.” Vừa nói, bàn tay bên tường dời đi.

Vài giây sau, xung quanh lại trở nên yên tĩnh.

Lý Đạo nhẹ nhàng thả Cố Tân ra, dùng mắt ra hiệu, ôm cô nhảy qua cửa sổ, hai người lại lườn ra phía sau trốn tránh.

Chỗ này cách nơi đậu xe rất gần, anh ấn cô vào một góc tối ngòm, thế giới yên tĩnh đến không một tiếng động.

Cố Tân giữ chặt lồng ngực anh, có thể nghe được âm thanh tim đập nhanh và nặng nề của anh. Giờ phút này cô hoàn toàn phụ thuộc vào anh, liều sức níu giữ phần áo bên hông anh, một tay còn lại mò tìm nắm chặt tay anh. Đường vân trong lòng bàn tay anh xù xì và rõ ràng, bàn tay rộng lớn ấm áp, sức lực tràn trề.

Một động tác chạm tay bình thường, lại trở nên thân mật và tự nhiên đến vậy.

Một lát sau, “Cố Duy không sao chứ?” Cô ngẩng đầu lên, run rẩy hỏi.

Lý Đạo vẫn còn có tâm trạng để trêu đùa: “Trừ cô ra, ai có thể cản được?”

“Lý Đạo.” Cô dừng lại một chút, giọng nói yếu ớt: “Anh đừng làm lơ tôi, tôi có hơi sợ.”

Lý Đạo hơi khựng lại, anh quay đầu, con người trong suốt của Cố Tân nhìn anh chằm chằm, có thể nhìn ra cô đang rất cố gắng để áp chế tâm trạng hoảng sợ.

Lý Đạo kéo cô vào ngực mình, dán sát trán cô, “Hôn cũng hôn qua rồi, sao có thể làm lơ cô được.”

Cố Tân mím chặt môi: “Bọn chúng rốt cuộc là ai?”

“Người xấu.”

“Còn xấu hơn cả các anh?” Cô rất nghiêm túc, tuyệt đối không phải đang chế giễu anh.

Lý Đạo hừ khê: “Còn không sợ.” Anh quan sát tình hình bên ngoài cửa sổ: “Rốt cuộc ai ác, ném cô ra ngoài thử thế nào?”

Cố Tân vội vàng rúc sâu vào ngực anh: “Không cần.” Cô lại hỏi: “Tiếp theo chúng ta làm thế nào? Có thể bị bắt không?”

Có hai bóng đen lần nữa xuất hiện trong tầm nhìn, ngồi chờ thì chỉ có một con đường chết.

Lý Đạo buông tay ra, suy nghĩ một lúc, cúi người áp nhìn cô: “Tôi nhảy ra ngoài cửa sổ, áp chế hai người kia, cô chạy ra bằng cửa lớn, xe của chúng ta đậu ở hàng cuối cùng sau bụi cây, tôi ở phía sau ngăn cản bọn chúng, cho nên cô chạy trước để được an toàn, lái xe đến đây, đến đón chúng tôi, hiểu không?”

Cả đoạn này tốc độ nói của Lý Đạo rất nhanh, Cố Tân cố gắng tiêu hóa hết: “Anh làm thế nào?”

“Thân thủ ông đây vẫn khỏe.” Dao ở trong xe, anh nhặt một khúc cây ở bên cạnh, hươ vài cái, rồi nhét chìa khóa vào tay cô.

“Vậy tôi đi với anh.”

“Cô quá cản trở.”

Thuộc hạ của Quách Thịnh không phải là người ăn chay, mang theo cô bên cạnh, đao kiếm không có mắt, anh chỉ sợ làm cô bị thương.

Cố Tân: “Có thể...”

“Đừng có nghĩ vớ vẩn.” Lý Đạo cong môi cười một tiếng, độ cong nơi khóe miệng vừa ngang tàn lại đầy tự tin: “Tôi đang khuyến khích cô bỏ trốn đấy.”

Anh đẩy cô một cái, cánh tay chống lên khung cửa sổ cũ nát, tung người nhảy ra ngoài, khi đạp đất, hai chân anh giẫm trên mảnh ngói vỡ vụn, tạo ra tiếng động không hề nhỏ.

Hai cái bóng đen nghe thấy động tĩnh, chạy về phía anh.

Lý Đạo qua cánh cửa sổ liếc cô một cái thật sâu, không chần chừ, chạy đi hướng ngược lại.

Cố Tân nắm chặt chìa khóa trong tay, cắm vào mu bàn tay để ổn định tinh thần.

Từ cửa chạy ra ngoài, không dám nghe ngóng tiếng đánh nhau sau lưng, hai chân cuồn quay nhanh chóng chạy như điên.

Thật ra thì khoảng cách cũng chỉ chưa đến một trăm thước, nhấn chìa khóa trong tay, một tiếng tít vang lên, chiếc xe sau bụi cây sáng đèn rồi lại tắt ngay, trong lòng cô mừng rỡ như được mùa.

Nhưng vào lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, trong chớp mắt, một người túm được cô từ phía sau.

Sức lực của đối phương rất lớn, là đàn ông, mùi lại rất xa lạ.

“Lão đại, tìm được rồi.” Người đàn ông gọi.

Trong lòng Cố Tân sợ hãi đến cực điểm, túm người đó định cậy mở ra, nhưng bị đối phương bóp cổ kéo về phía sau.

“Đứng yên chút đi, cô bị thương tôi cũng chẳng tròn trách nhiệm.” Đối phương vừa nói lời quá kỳ quặc.

Đầu óc Cố Tân không thông, dùng sức giậm chân, thất thanh gọi lớn: “Lý Đạo...”

Nghe được tiếng cô, người đàn ông sau lưng dường như khựng lại, dừng bước.

Cố Tân quay người cắn mạnh vào cánh tay hẳn.

Người đàn ông kêu đau, rụt tay lại, Cố Tân nhân cơ hội chạy khỏi, tiếp tục chạy về hướng chiếc Prado.

“Không muốn sống rồi, dám cắn tao!” Người đàn ông nổi giận, đuổi sát bước chân cô.

Cố Tân mở cửa xe, lại bị đối phương kéo ngược trở lại.

Bóng đen sau lưng bao trùm lấy cô, cô xoay người, lưng dán vào cửa xe, không thể lui được nữa, hai chân bắt đầu run rẩy không thôi.

“Xem tao có đánh chết mày hay không!” Người đàn ông lui về sau vài bước, tua tròn cánh tay, vung cây gậy lớn bằng cổ tay trẻ con về phía Cố Tân.

Cố Tân nghe tiếng thét chói tai của mình, bất giác ôm lấy đầu, tuyệt vọng nhắm mắt.

Bên tai chỉ còn lại một tiếng vù vù, mỗi giây đều bị kéo dài đến vô tận.

Thế nhưng, cơn đau đón lại không đến.

Trong luồng ánh sáng yếu ớt, cô cảm thấy có một bóng đen lao đến, nhào đến trước mặt cô, giống như khối giáp bảo vệ cô, đồng thời chóp mũi xộc đến một mùi hương hết sức quen thuộc. Là Lý Đạo.

Lý Đạo cúi người, dùng lưng cản lại.

Cây gậy lại đập xuống lần nữa, tiếng đánh bực tức nặng trĩu, lẫn vào tiếng hừ nhẹ của anh.

Cố Tân đột nhiên quay đầu, bốn mắt chạm nhau, Lý Đạo cũng đang nhìn cô.

Trong nháy mắt ấy, cô không nghe được bất cứ âm thanh gì nữa, khắp thế gian này chỉ còn lại tiếng thở nặng nhọc của anh, một cây gậy này, tựa như đập nát cả cõi lòng cô.

Bả vai Lý Đạo truyền đến cơn đau nhức, đuôi mắt khẽ động đậy, đối phương lại định tấn công bọn họ lần nữa. Ánh mắt anh từ trên mặt Cố Tân thu hồi lại, nghiêng rặng một cái, xoay người cô đi, để hai người đối mặt với hẳn, nhanh chóng ra chân, khi cây gậy rơi xuống, đập hẳn lùi về sau vài bước.

Đối phương còn muốn xông đến, Lý Đạo nghiêng đầu tránh, nắm được cổ tay hắn vặn ngược lại một cái, cơ thể người đàn ông nghiêng qua nghiêng lại ngã quỵ một chân xuống đất gào khóc.

Lý Đạo cướp lấy cây gậy trong tay hắn, hạ gậy xuống không chút lưu tình nào, cuối cùng tặng thêm một cước, khiến hắn bò rạp dưới đất.

Không có dư thời gian để nán lại lâu, Lý Đạo mở cửa xe, nhét Cố Tân vào ghế lái: “Chạy đi.”

“Anh có sao không?”

“Không có chuyện gì.” Lý Đạo cũng vào theo, “Cô có sao không?”

“Tôi cũng không có chuyện gì.” Cố Tân leo qua vị trí bên cạnh.

Nổ máy xe, phía xa xa lại thấy vài người chạy đến, Lý Đạo đánh tay lái.

Lúc này khi anh nhảy ra khỏi cửa sổ, nhóm người Hứa Đại Vệ cũng lao ra khỏi phòng, địch nhiều ta ít, vốn dĩ không chống đỡ được bao lâu.

Lý Đạo đạp hết chân ga, xe đang tăng tốc lao vùn vụt trong không trung, xông thẳng đến vài bóng người kia.

Cố Tân liếc thấy xe đụng vào bọn họ, tim cô nhảy lên đến tận họng.

“Giữ chặt.” Anh nói.

Tốc độ đạt đến cực hạn, đầu xe thẳng gấp bên chân một người, Lý Đạo đánh xe qua bên phải, trong tiếng vù vù chói tai, thân xe càn quét, cuốn đất bay lên đầy trời.

Lý Đạo lái xe mặc dù vững nhưng kỹ thuật không tốt, lần này anh trực tiếp đánh đầu xe tông người, sau khi bay ra vài vòng, người đó ôm đầu gối lớn tiếng kêu đau.

Tất cả người của đối phương đều sững sốt, động tác trên tay ngừng hẳn.

Anh nhìn ra ngoài gọi: “Lên xe.”

Hứa Đại Vệ, Tiểu Ngũ và Kỳ Cương nhân cơ hội nhảy lên xe, Lý Đạo khóa kín cửa.

Bên ngoài người như ong vỡ tổ chạy nhào đến, dùng vật dụng trong tay đánh vào thân và cửa sổ xe, thủy tinh tứ phía không chịu nổi lực đánh, tan tành vỡ nát như mạng nhện.

Lý Đạo nhanh chóng quành xe: “Cố Duy và Tô Đình đâu?”

“Lúc này đã không thấy rồi.”

Lại xuống thêm một đòn nghiêm trọng, cửa sổ bên phía Cố Tân bật ra âm thanh vỡ vụn.

“A...”

Lý Đạo phản ứng cực nhanh, một tay ấn dè gáy Cố Tân xuống.

Người đàn ông ngoài cửa sổ đưa tay bắt người, đúng lúc ấy, đèn xe phía sau sáng choang, trong không gian vang lên âm thanh điên cuồng, một chiếc xe màu đỏ chọt hướng về phía bọn họ.

Biểu cảm của bọn chúng thay đổi ngay lập tức, thấy đối phương không có ý chậm lại, lập tức chạy trốn khắp nơi.

Lý Đạo nhận ra đó là xe của Đỗ Quang Mỹ, nhưng nhìn cái dáng vẻ ấy cũng bị thất kinh.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng vài giây, anh không kịp bày ra phản ứng nào. Anh ấn trán Cố Tân nằm trên chân mình, khom người bảo vệ gương mặt cô.

Tiền phanh bên tai rất lớn, cơ thể run rẩy, đầu xe chéch sai vị trí.

Chiếc xe màu đỏ nhanh chóng lùi về sau, cua qua, đi về phía trước.

Cố Duy thò đầu ra khỏi cửa kính, hô lớn: “Lý Đạo, đi!”

27. Chương 27

Bụi bay mù mịt sau chiếc xe, Lý Đạo đuổi theo Cố Duy chạy ra rìa bóng cây trong khu rừng.

Tốc độ cực nhanh, gió lớn luồn qua khung cửa sổ vỡ quét vào mặt.

Lý Đạo nhìn kính chiếu hậu hai bên, tấm thủy tinh bị đập vỡ nhìn như mạng nhện dưới ánh trăng sáng, không có cách nào quan sát được cảnh vật, anh đưa khuỷu tay thẳng thừng đẩy nó ra, sau tiếng vang ấy, cơn gió ập đến lạnh run cả người.

Lý Đạo liếc nhanh qua nhìn cô một cái, nhú mày quan sát kính chiếu hậu.

Anh chửi vài câu, nhóm người kia vẫn đuổi theo họ, có vài người chạy nửa đường thì quay lại, leo lên xe đuổi đến cùng không từ bỏ.

Lý Đạo thu tâm mắt lại, trong con người chỉ toàn sự lạnh lùng.

Tiểu Ngũ ló đầu ra cửa sổ phía sau, “Anh, bọn chúng đuổi đến rồi!”

Lý Đạo không trả lời, nhấn mạnh chân ga chạy vọt ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt, Cổ Tân cảm thấy tóc mình bị gió gào xé đứt, vách đá bên cạnh giống như dòng nước vọt qua đuôi mắt, lục phủ ngũ tạng lộn hết lên, ngay cả việc hô hấp cũng trở thành một thứ khó khăn.

Cô đưa tay nắm chặt khung cửa sổ, sợ bị cái tốc độ điên cuồng kia hất ra khỏi xe.

Đi qua cầu và đường hầm, sau lưng giống như vừa lướt qua vực sâu đen ngòm khủng khiếp, một chút ánh sáng cũng không có.

Bấy giờ Lý Đạo mới giảm tốc độ xe xuống, nét mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, không ai dám nói chuyện, không khí ngưng trệ như có bão tố phủ trùm không gian trong xe.

Một lúc lâu sau, cuối cùng có người mở miệng trước, “Sao người của Quách Thịnh biết mà đuổi đến đây?” Sắc mặt Kỷ Cương trắng bệch, tay phải bị thương, anh ta cắn răng nhẫn nhịn.

“Vậy phải hỏi các người.” Giọng nói lạnh đến run rẩy.

Trong xe lại im lặng thêm lần nữa.

Tay phải Lý Đạo đặt trên tay lái, mu bàn tay phủ kín vết thương chi chít, cánh tay bên kia bị người ta tấn công bất ngờ, đau đớn không thể nhìn được, cánh tay tự nhiên rũ xuống.

“Ai muốn nói gì không?”

Ánh mắt anh lướt qua từng người trong gương chiếu hậu, “Lão Kỷ?”

Kỷ Cương nhìn thẳng vào mắt anh, lắc đầu một cái.

“Tiểu Ngũ?”

Mắt Ngũ Minh Triết đầy mờ mịt, đầu ngay lập tức lắc như trống.

Lý Đạo đang cầm tay lái, anh nhìn Hứa Đại Vệ: “Cậu thì sao?”

Hứa Đại Vệ không nói, ánh mắt tránh né.

Hai mắt Lý Đạo lại nhìn thẳng về phía trước, hơi nghiêng đầu, quai hàm căng cứng, toàn thân bao trùm một luồng khí u ám.

Khi mới bắt đầu giọng anh còn dễ nghe, anh nói nhàn nhạt: “Đoạn hành trình này chỉ có chúng ta biết, các người không nói, tôi không nói, không ai nói...” Lý Đạo dừng một lúc, anh chợt đập vào tay lái, dường như muốn xé toạc cả bầu trời rộng lớn, giọng anh càng nói càng đáng sợ: “Mẹ kiếp chẳng lẽ Quách Thịnh có mắt trời nhìn thấu mọi vật à? Có ống nhòm? Có kẻ thính tai?”

Lý Đạo rất ít khi tức giận, nhưng một khi đã nổi nóng, lại khiến tất cả mọi người đều sợ hãi.

Khoang xe yên lặng chỉ nghe được tiếng gió xé, Lý Đạo nghiêng răng: “Khốn kiếp đừng để tôi phải xuống tay với các người.”

Hứa Đại Vệ: “Em...”

“Nói!”

Anh ta cảm giác khốn khổ, ngồi giữa Ngũ Minh Triết và Kỷ Cương, rụt cánh tay, cứ thế bị tiếng hét của Lý Đạo làm cho run sợ một cái.

“Đỗ Quảng Mĩ gọi điện cho em.”

Những lời ấy vừa buột ra khỏi miệng anh ta, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Một lúc lâu sau, Kỷ Cương không lên tiếng mà chỉ thở dài, Ngũ Minh Triết đánh một cú lên cánh tay anh ta: “Anh liên lạc với chị ấy?”

Anh ta hạ giọng: “Con nít con nôi, bớt xía vào.”

Lý Đạo nghiêng đầu liếc nhìn ngoài cửa sổ, trong cổ họng hừ một tiếng đầy mỉa mai, hơi nâng cằm lên: “Cái đêm ở Bộc Viên?”

“... Phải.”

Đêm đó Hứa Đại Vệ gọi hai người đàn bà đến phòng, khi bọn họ ăn cơm trở về, Lý Đạo gọi cho anh ta hai lần, nhưng điện thoại đều báo bận.

“Nói với cô ta chỗ nào?”

Hứa Đại Vệ buồn bực nói: “Cô ấy cứ quẩn lầy em hỏi, em không nỡ từ chối...”

Lý Đạo: “Lần cuối liên lạc là khi nào?”

“... Tối hôm qua.” Anh ta vội vàng giải thích: “Quảng Mỹ luôn đảm bảo với em, tuyệt đối sẽ không nhắc đến cho người ngoài biết, cô ấy...”

“Được, giỏi lắm.” Lý Đạo gật đầu, nụ cười dừng dừng mở ra trên khóe môi: “Làm rồi à?”

Hứa Đại Vệ lập tức ưỡn thẳng người: “Trước đây cô ấy luôn là người phụ nữ của anh, em không dám.” Vừa nói, hai tay đưa quá đầu tỏ rõ thái độ: “Em thề em không có, nếu như em nói dối sẽ bị thiên lôi đánh chết không toàn thây, chỉ có... nhớ đến thôi...”

Lý Đạo ngắt ngang, anh không quan tâm những chuyện đó: “Đoạn đường kế tiếp cũng nói?”

“Cái đó thì không.” Anh ta đảm bảo.

Lý Đạo không nói thêm gì nữa.

“Thật ra thì...” Hứa Đại Vệ muốn nói lại thôi: “Trong lòng cô ấy có anh, chỉ muốn hỏi tin tức của anh từ chỗ em mà thôi, em cảm thấy cô ấy không biết...”

Lý Đạo lại đập vào tay lái lần nữa: “Không quản được cái mồm thôi của cậu, thì cút đi cho tôi.”

Hứa Đại Vệ còn định biện hộ đôi câu, thấy anh đang tức giận, nên không dám chọc vào nữa.

Cố Duy lái xe đuổi kịp, gọi với qua: “Tình trạng của mọi người thế nào? Cứ bấm còi mãi thế?”

Lý Đạo mặt lạnh không đáp lại.

Trong xe cuối cùng không ai dám lên tiếng, bầu không khí chột trảm xuống đến tột độ.

Rồi rất lâu sau, người bên cạnh nhẹ nhàng sụt mũi.

Lý Đạo liếc mắt nhìn sang hướng Cố Tân, quay nhìn phía trước, dừng một lúc, rồi lại nhìn sang.

“Khóc?” Vừa mở miệng, giọng điệu lại khác hẳn câu nói trước đó.

Cố Tân ngồi im không động đậy, rúc vào trong góc giữa ghế và cửa xe, sợi tóc bay loạn, quanh cơ thể toàn là mảnh thủy tinh bị đập vỡ.

Biểu cảm lạnh lùng trên mặt Lý Đạo dần dần ra, khóe môi anh cong lên cười một tiếng.

Anh cắn răng nâng bàn tay trái lên giữ tay lái, nhìn phía trước, tay phải di chuyển sang bờ vai cô: “Khóc cái gì? Tôi đâu có hét lên với cô.”

Nét mặt ba người ngồi sau sợ run, lần đầu tiên phát hiện mối quan hệ của hai người họ không cách bao nhiêu. Vừa rồi rõ ràng anh còn kêu la như sấm rền, thế mà vào lúc này biểu cảm cứng bách trên mặt lại thả lỏng ra.

Tính khí của Lý Đạo là thế nào? Sao lại nói với người phụ nữ kia bằng chất giọng nhỏ nhẹ như thế?

Cố Tân khẽ nhích vai một chút, cả gương mặt quay hẳn ra ngoài, ngón tay lén chùi đuôi mắt.

Lý Đạo liếc nhìn cô, “Trên người có bị thương không?”

“... Không có.”

“Sợ?” Lý Đạo bóp mặt cô.

Cố Tân nghiêng đầu, tránh tay anh.

Thấy đường xá bằng phẳng, Lý Đạo lại nhìn cô, khi ấy thời gian kéo dài vài giây, anh cười một tiếng: “Cái nước mắt vàng ngọc này của cô rơi có hơi muộn đấy, bộ phận trên người đều nguyên vẹn, không phải an toàn rồi à?”

Khi khóc cô nhất quyết không nghe người khác dỗ, Cố Tân cúi đầu khóc thút thít, phát ra tiếng rất nhỏ, giống hệt tiếng mèo kêu. Cô muốn nhịn, nhưng tâm tư cứ dâng ra khỏi lồng ngực, luống cuống, hốt hoảng, sợ hãi, nghĩ mà thấy sợ... Còn cả chua xót nữa, vì thế mà nước mắt tuôn trào không kiềm nén được, càng rơi càng tủi thân.

Lý Đạo liếc nhìn cô khóc mãi, thê thảm đáng thương, cũng thăm thương động lòng người.

Trái tim anh bỗng chốc mềm oặt ra, anh xoa tóc cô: “Tôi nhìn xem.”

“... Không sao đâu, anh lo lái xe đi.”

Lý Đạo: “Có tôi ở đây, sợ cái gì? Hửm?”

Giọng mũi Cố Tân rất nặng, đáp lại qua loa: “Không sợ.”

“Đó là chuyện thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, mừng đến chảy cả nước mắt à?” Anh vừa cười vừa dỗ dành.

Cố Tân lau khô nước mắt, cúi đầu không phản ứng.

Lý Đạo nói: “Hay là muốn được thưởng? Lòng hơi sốt ruột rồi à.”

Đó là câu nói mà khi họ ở trong căn nhà bỏ hoang anh đã nói với cô.

Cố Tân mấp máy môi: “Không có tâm trạng đùa giỡn với anh.” Cô khẽ đẩy tay anh ra.

“Shh...”

Cố Tân giật mình: “Sao thế?” Cô thẳng người, nắm lấy tay anh: “Anh bị thương?”

“Quan sát đi, đừng ngồi lên kính.”

Cố Tân không ngộ nguậy nữa, mở đèn xe ở phía trên, thấy mu bàn tay anh đầy tia máu, có vài mảnh thủy tinh nhỏ ghim vào da thịt anh, những vết thương này có lẽ là do ban nãy bảo vệ cô mà ra.

Cô không nhịn được, chớp mũi lại cay xè.

Lý Đạo sùng sộ lên: “Khóc nữa tôi cũng chẳng có kiên nhẫn dỗ dành cô.”

Cố Tân mím chặt môi, không kêu một tiếng.

Ngũ Minh Triết thò đầu lên: “Anh, anh không sao chứ?”

“Bị thương nhẹ thôi.”

Mãi đến lúc này, tâm trạng của mọi người mới ổn định lại, bỗng nhiên ngửi thấy trong không khí một mùi hương nhàn nhạt... là mùi máu tanh.

Lý Đạo nhìn mọi người qua kính chiếu hậu: “Có người bị thương?”

Hứa Đại Vệ là người luyện võ, không phát hiện có chút tổn thương nào.

Tiểu Ngũ mặc dù gầy yếu nhưng tay chân linh hoạt, vừa rồi lại trốn được, ăn vài cây gậy của đối phương, đều là vết thương ngoài da.

Nhưng Kỷ Cương đang bị dị ứng vẫn chưa hết, không phải là đối thủ của bọn họ, bị thua thiệt nhiều, cánh tay bên phải đang tứa máu, bây giờ cả người đang nằm dựa ra sau ghế, ý thức không còn được tỉnh táo.

Hứa Đại Vệ giữ tay anh ta quan sát một hồi, đôi chân mày nhíu chặt: “Vết thương rất sâu.”

Lý Đạo nói: “Cấp sau có thuốc.”

“Phải nhanh chóng tiêm một mũi ngừa uốn ván.”

“Trong hộp thuốc có.”

Hứa Đại Vệ ngẩng đầu lên: “Xem ra phải tìm một chỗ dừng chân rồi.”

Bây giờ đã hơn mười giờ tối, trong chu vi vài dặm, gần như một chút ánh sáng cũng không có.

Đi tiếp thêm một đoạn đường, chỗ đất trống xuất hiện hai tòa nhà bỏ hoang, có vẻ như sắp bị tháo dỡ, chỉ có vài miếng ngói che nóc nhà, trên khung cửa sổ có vài mảnh nilon và lớp thủy tinh vụn vỡ, cánh cửa xiêu vẹo, ngoài cửa có ổ khóa lớn bằng nắm tay.

Sau khi đậu xe ở nơi kín đáo, Lý Đạo đưa chân đạp chỗ lồi ở bên phải xuống, nghiêng đầu nhìn Cố Duy: “Dừng mảnh xông lên?”

Cố Duy trợn mắt: “Đừng có vớ vẩn, tôi nói cho anh biết, nếu hôm nay không phải đùng chuyện này, tối nay ai cũng xong hết rồi.”

“Còn đặc ý được à?”

“Đúng đấy.”

Lý Đạo cười cười, gật đầu một cái: “Đẹp trai lắm.” Anh vỗ vai anh ta: “Hồi ấy sao không nhìn ra cậu nhỉ?”

“Tôi trốn đi đấy.” Cố Duy nói: “Tôi dẫn theo phụ nữ cũng không tiện xông ra ngoài, may mà mọi người kéo nhau ra, tôi mới đưa Tô Dĩnh ra sau lên lấy xe.”

“Không lo cho em gái cậu à?”

Cố Duy không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh có thể để con bé xảy ra chuyện gì à?”

Lý Đạo cũng hỏi lại: “Sao hả? Không phản đối?”

Cố Duy uốn ngược, bày ra vẻ mặt vênh vác: “Còn xem biểu hiện của anh.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến trước cửa nhà.

Cố Duy mò ra một cái kim nhỏ, làm vài động tác đã mở được khóa.

Cánh cửa bị đẩy ra, bụi bặm rơi xuống ào ào.

Trước tiên phải tìm chỗ bằng phẳng cho Kỷ Cương, Hứa Đại Vệ cầm hộp thuốc theo, lấy kim tiêm cẩn thận khử trùng, sau khi tiêm thuốc thì xử lý vết thương trên tay anh ta.

Kỷ Cương mơ mơ màng màng: “Chỗ này cũng nguy hiểm, bọn chúng có thể mò đến.”

“Anh nghỉ ngơi trước đi, nếu không lại không chống cự nổi.”

Con người Kỷ Cương trước giờ luôn cẩn thận chú đáo, cân nhắc mọi chuyện trước sau toàn vẹn, “Đêm nay đừng ngủ, tốt nhất là thay phiên nhau canh gác...”

Lý Đạo nói: “Có tôi đây, anh yên tâm đi.”

Bấy giờ Kỹ Cương mới gạt đầu một cái, nghiêng dựa vào góc tường, nhắm mắt.

Sau đó mọi người cũng xử lý vết thương, Tiểu Ngũ lấy bánh mì và chân giò hun khói trên xe xuống, mọi người ăn một chút, giữ gìn sức lực.

Để tránh tạo sự chú ý cho nhóm người kia, tất cả đèn đều tắt.

Mỗi người dựa vào một góc tường, không ai nói chuyện, xung quanh đều tĩnh lặng.

Không lâu sau, Cố Tân gãi tay, lại nâng cánh tay lên xem rồi gãi cổ.

Cô liếc sang bên cạnh, nhếch môi, nhẹ nhàng đứng dậy.

Lý Đạo mở mắt ra: “Đi đâu?”

Cô sợ quấy rầy đến người khác, nói nhỏ: “Tôi đi tìm chút cỏ khô, xông đuổi muỗi.”

“Tôi đi với cô.”

“Để tôi đi với con bé.” Cố Duy nói.

Lý Đạo nhìn mặt họ, cánh tay rũ xuống, quay về chỗ ngồi.

Xung quanh đây đều là đất hoang, cỏ dại trải đầy, hình dáng xanh um tươi tốt, dưới ánh trăng bị gió lớn thổi lật phất, giống như một con sóng đen ngòm.

Cố Tân rẽ một bụi cỏ: “Hình như ở đây không có.”

“Không nhớ à? Cây hương bồ đều mọc nhiều ở vùng ven nước.” Cố Duy đi về trước chỉ tay: “Sang đầu kia tìm xem.”

“Suýt chút nữa quên cái thứ cỏ ấy tên là cây hương bồ.”

“Còn gọi là thủy hương, Lạc Bình có rất nhiều.” Cố Duy nắm cánh tay cô, đi xuyên qua đám cỏ dại, “Nhìn đường, dưới chân có bùn.”

Hai người đi vài chục thước, mơ hồ ngửi được mùi nước, đi không lâu, quả nhiên phía trước xuất hiện một vũng nước hình bầu dục lớn.

Cố Duy lấy điện thoại di động chiếu sáng: “Chỗ này này.”

Trong khoảng khắc ấy họ như quay về thời trẻ thơ, tìm được món đồ quý, ánh mắt Cố Tân sáng rực: “Có thật à?”

“Có rất nhiều.”

Đèn pin của điện thoại tỏa ánh sáng yếu ớt, nhiều lùm cây hương bồ mọc bên vũng nước, hạt giống màu nâu sẫm, hình bầu dục, cành cây cao lớn, một đám cỏ lá dài màu xanh nhạt.

Cố Tân cảm thấy vui mừng: “Đúng rồi, chính là cây này.”

Cố Duy cũng bất giác cười theo, xoa tóc cô cực kỳ tự nhiên: “Em đừng động đây, để anh đi bút.”

“VẬY ANH CẦN THẬN.”

Cô thậm chí còn ngồi xổm xuống, xắn tay áo nhìn anh lội vào vũng nước, dáng vẻ ngoan ngoãn, chẳng khác cô bé buộc tóc hai bên ngày còn nhỏ là bao.

Cánh tay được chút hơi ấm kia chạm vào, Cố Duy để ý đến, trong lòng lại ngọt đến vậy, không biết từ lúc nào, thái độ của Cố Tân với Cố Duy đã không còn phản kháng như trước nữa.

Anh nằm mơ cũng chỉ mong đến ngày này, có được thì càng tham lam, hy vọng rằng ngày nào đó anh, Cố Tân và Tô Đình, mãi mãi không chia lìa.

Bầu trời đột nhiên vang nổ một tiếng, tia chớp rạch một đường qua khoảng trời mênh mông, chiếu sáng cả đồng cỏ hoang.

Cố Tân ngược cổ: “Hình như sắp mưa. Lấy được chưa?”

Cố Duy nói, “Thêm chút nữa.”

Cô nhận lấy đám hương bồ đặt bên cạnh, Cố Duy lại đi rút thêm: “Có nhớ khi em còn bé không, mỗi khi đến tối, mẹ chúng ta thường ôm một đồng cây hương bồ về, chất trước cửa xua muỗi.”

Cố Tân nhìn anh rút cỏ, hồi lâu mới tiếp lời: “Nhớ, còn thu hút nhiều hàng xóm, xách ghế nhỏ sang ngồi nói chuyện phiếm.”

Khi ấy, một nhóm phụ nữ cầm đồ thủ công các loại, nhà Đông nhà Tây, nếu nhà ai có chút chuyện lạ, chỉ

một đêm là biến thành nhiều phiên bản khác nhau lan truyền đi.

Phần lớn thời gian Cố Tân nghe không hiểu, cô cùng vài đứa trẻ ranh trong thôn chơi đùa quanh đồng cỏ chất, một mỗi gối lên chân mẹ ngủ, khi trẻ một chút, Cố Duy và đám con trai tinh nghịch quay về, anh sẽ khom người bế cô em gái, ngoài miệng lúc nào cũng lải nhải nha đầu này sao lại năng thế, rồi vào nhà ngủ cùng nhau.

Những đêm hè như thế, mùi hương cành lá hương bồ bị đốt cháy, dường như chất chứa toàn bộ tuổi thơ của cô, thậm chí tiếng côn trùng kêu và từng đợt gió mát cũng là thứ tốt đẹp nhất.

Cố Duy đột nhiên hỏi: “Em có nhớ mặt mũi của mẹ thế nào không?”

Mất một lúc lâu, Cố Tân đáp lại: “Em chẳng còn nghĩ đến, tại sao bà ấy lại vứt em và anh, chạy theo người đàn ông khác.”

“Có lẽ đó là sự tuyệt vọng với cái cuộc sống này.” Anh rút ra một bó cây hương bồ: “Một người phụ nữ ôm hai đứa con, không có tiền cũng chẳng có nhà, bên cạnh lại không có đàn ông đỡ đần, chẳng dễ dàng gì.”

Cố Tân cười nhạt: “Em cho rằng dù có khó khăn thế nào đi chăng nữa cũng không hề vứt con cái mình.”

Cô cũng không cảm thấy khi ấy khổ cực gì nhiều, có nhà ở, có người thân bên cạnh, mỗi ngày cơm canh đạm bạc thì sao chứ? Cô không có cách nào thông cảm cho mẹ mình, cảm thấy bà ấy đã đẩy hai anh em họ đến cảnh tuyệt vọng, Cố Duy mới đi trên con đường này.

Cố Duy: “Nếu như thay đổi lập trường mà suy nghĩ, anh cũng phần nào hiểu được bà ấy, khi ấy bà...”

“Tại sao lại đột nhiên nhắc đến bà ấy?” Cô ngắt ngang lời anh.

Cố Duy hơi khựng lại, kéo chân từ trong vũng nước đi ra, ngồi xổm trước mặt Cố Tân: “Nếu như anh nói, anh biết tung tích của mẹ, em có theo anh đi tìm bà ấy không?”

“Có lẽ bà ấy đã lập gia đình mới rồi, không nên quấy rầy thì hơn.”

“Đó cũng là mẹ của chúng ta.”

Vài giây sau, Cố Tân đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cố Duy, cười khan: “Đừng nói với em, bà ấy ở nơi chúng ta sẽ đến.”

Cố Duy thăm nhủ trong lòng cô nhóc này đoán đúng rồi, không đợi anh mở miệng, lại nghe Cố Tân nói như đùa: “Nếu quả thật là thế, thì ngày mai Cố Tân em trốn về Thượng Lăng ngay.”

Cố Duy gãi đầu, không lên tiếng.

Vào đêm ở trấn Tam Pha, Cố Duy nói với Lý Đạo một nguyên nhân khác khiến anh phải đưa cô đi cùng.

Lý Đạo hỏi tại sao không nói thẳng với cô, khi ấy anh đáp: “Tính tình con bé bướng như lửa, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, sợ nói xong thì có đánh chết nó cũng không đi.”

Bây giờ nghĩ lại. Quả nhiên không sai chút nào.

28. Chương 28

Cố Duy và Cố Tân ôm một bó cành hương bồ lớn quay về, chất thành đống trên nền đất trống.

Sau khi đốt đám cây này không có lửa, chỉ có từng cột khói bay lên, đốt sạch mùi có hơi gắt mũi, nhưng cũng không khó ngửi.

Có người đi ra xe lấy hai cái túi ngủ, sắp xếp cho Kỷ Cương xong, để cho anh ta nằm được thoải mái.

Dưới mông Tô Dĩnh cũng có một cái, cô ta ở đó gọi Cố Tân, Cố Tân bận xông cỏ, Tô Dĩnh lại gọi Cố Duy.

Cố Tân ngồi bên cạnh Lý Đạo, cầm một nhúm cây hương bồ dựng đứng lên trên đống cỏ, lấy tay quạt, mùi hương bay lên nghi ngút.

Muỗi chạy đi, cánh tay Cố Tân vừa rồi bị cắn giờ đã đỏ thành nốt lớn.

Lý Đạo giữ tay cô: “Được rồi, lát nữa lại trầy da.”

“Nhột quá.”

“Tôi liếm giúp cô một cái nhé?”

Cố Tân phui miệng, mặt đầy khinh thường.

Lý Đạo cười khẽ, kéo cánh tay cô về phía mình, muốn cô ngồi vào lòng anh.

Cố Tân khẽ nhú mày, ánh mắt quét một lượt xung quanh rồi sau đó mới nhìn anh, ý nói tất cả mọi người

đang ở đây, không nên làm loạn.

Lý Đạo nói: “Ngủ hết rồi, còn ai có tâm trạng nhìn cô?”

Cố Tân mấp máy môi, lập tức giơ ngón tay đặt trên môi anh, khẽ thở dài một hơi.

Lý Đạo hiểu ý gật đầu một cái, lại kéo cô lần nữa, đem cả người cô nằm gọn trong lòng anh.

Hai cánh tay anh trùm lên đầu gối cô, gáy dựa vào vách tường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau vài tiếng sấm rền, ngoài trời đã có vẻ muốn mưa.

Gió lạnh từ cánh cửa sổ hồng lùa vào trong, ban đầu Cố Tân còn căng cứng sống lưng, sau đó tìm được nguồn nhiệt, bất giác dựa sát vào lồng ngực anh.

Bắp chân lộ ra ngoài lạnh như băng, cô dùng tay xoa vài cái.

Lý Đạo hé mắt, nghiêng đầu: “Lạnh?”

“Một chút.”

Lý Đạo thu cánh tay, bàn tay hướng xuống dưới, mỗi bên cầm một cổ chân cô: “Đỡ chưa?”

Khi anh nói chuyện, nhiệt độ ấm áp trong hơi thở phả vào tai cô.

Cố Tân buộc lòng gật đầu, hai chân vốn co rúc, bị anh ôm như thế, giống như tư thế người trưởng thành ôm đứa trẻ, mấp mờ nhưng ấm áp.

Cố Tân cố gắng không làm loạn, khẽ hỏi: “Anh... vai anh còn đau không?”

“Đau.” Anh nói.

Cố Tân mấp máy môi, quay đầu, trán lướt qua môi anh: “Hay là, tôi xoa giúp anh?”

“Không cần.” Cầm Cố Tân đặt ở hõm vai cô, lại nhắm mắt: “Lúc này sợ lắm à?”

Tư thế này khiến Cố Tân không thể nghiêng đầu được, cơ thể cô nghiêng ngả, huyết thái dương vô thức

chạm đến bả vai anh.

“Ừm, sợ muốn chết.” Cô mở mắt, tầm nhìn thẳng phía trước, lúc này lại nói thật lòng.

Giọng Lý Đạo trầm thấp: “Người đuổi theo chúng ta là đàn em của Quách Thịnh, Quách Thịnh trước đây là ông chủ, mọi hành động của tôi hay Cố Duy hay mọi người đều do hấn ta ở phía sau thao túng.”

Cố Tân: “Hành động gì?”

“Trộm đồ.”

Cố Tân há hốc mồm, đến tận bây giờ, cuối cùng cô mới biết những năm qua Cố Duy cụ thể làm gì. Cố Tân từng nghĩ bây giờ rất nhiều việc, tiêu chuẩn càng đổi càng thấp, so với chuyện anh ấy làm hại người hại nước, thì cô cảm giác chuyện trộm cắp này tương đối dễ tiếp nhận.

Cô hỏi: “Giống như lần cướp tiệm vàng Tường Các lần này?”

“Là lần duy nhất.” Lý Đạo nói với cô: “Mấy buổi triển lãm châu báu và buổi đấu giá cũng rất ít, đa số là cướp một vài món bảo vật đặc biệt không rõ lai lịch, bởi vì nguồn gốc chúng không rõ ràng, của cải cũng không rõ tung tích, nên không thể báo cảnh sát.”

Cố Tân hỏi: “Vậy tại sao bây giờ hấn lại truy bắt anh?”

“Công cụ kiếm tiền của hấn, sao có thể tùy tiện bỏ qua được.” Lý Đạo dừng một chút, anh hạ giọng nói: “Đánh cướp là lần đầu tiên, một bên vừa có thể che mắt dụ được cảnh sát, một mặt khác...,” Anh lại ngừng một lúc: “Khi ấy Cố Duy muốn đưa cô theo.” Cho nên đó là cách một hòn đá bắn được hai con chim.

Cố Tân không lên tiếng.

Lý Đạo nói thêm: “Quách Thịnh muốn tôi bán thuốc, tôi không làm.”

Cô ngẩn ra: “Cho nên hấn muốn giết người diệt khẩu?”

Lý Đạo không chối: “Luôn có thời điểm mệt mỏi mà, chúng tôi muốn trốn thoát sự trói buộc của hấn... Đây là cái giá.”

Anh thoải mái nói hết mọi chuyện với cô, mọi thứ cho đến bây giờ, cũng chẳng có gì phải giấu giếm.

Cố Tân nghĩ một lúc, bạo gan hỏi: “Điều gì khiến lương tâm anh trở dậy, rửa tay gác kiếm?”

Lý Đạo đang nghĩ ngợi không lâu, lại cảm thấy câu hỏi này buồn cười: “Sợ lớn tuổi không dùng được nữa, muốn nhanh chóng tìm một cô dâu, sinh hai đứa con.”

Cố Tân: “...”

“Không tin à?”

“... Tin.”

“Tin cái gì? Thật sự sợ tôi không dùng được nữa?”

“Không phải.” Cố Tân đột nhiên cảm thấy không lạnh bao nhiêu, cô hắng giọng: “VẬY THÌ.. CHÚC ANH SỚM TÌM ĐƯỢC.”

Cánh tay Lý Đạo bỗng nhiên siết lại, khiến hai chân cô bị bó chặt, nằm gọn gẽ trong lòng anh, “Vờ vịt ngốc không thể yêu nổi.”

Câu nói này dán thẳng vào lỗ tai cô, cả người Cố Tân nóng bừng, chống người muốn chạy trốn.

Nhưng Lý Đạo nào để cho cô theo ý mình, anh cười cười túm con mèo nhỏ ôm chặt vào lòng, lặp đi lặp lại hai lần, bên tai cô là tiếng cười không ngớt của anh.

Lúc này người đàn ông lớn đầu lại ngậy thơ đến buồn cười, Cố Tân dần không còn tức giận, quay người dựa lại vào ngực anh, không muốn cử động nữa.

Ngực Lý Đạo bị cô đè một cái, sau lưng áp sát vào vách tường.

Cơn mưa lớn, hai người khe khẽ trò chuyện.

Tất cả mọi người đều biết đêm nay Lý Đạo không thể chớp mắt, cho nên không khách sáo gì với anh, ngã trái nghiêng phải mà ngủ.

Giọng nói của Cố Tân ngày lúc càng nhỏ, nghiêng dựa vào cánh tay anh, gờ tay gãi chỗ muỗi cắn ở sau gáy.

Lý Đạo cúi đầu, môi ịn trên ngón tay cô và nơi bị muỗi cắn.

Cố Tân bỗng dưng tỉnh hồn, rút tay về.

Da thịt cô nõn nà trơn nhẵn, Lý Đạo tiếc nuốt buông tiếng thở dài: “Tiếc thật.”

“... Cái gì?”

“Chưa kịp mua món đồ kia.”

Anh đưa môi cạ vào tóc mai và gò má cô, bỗng nhiên nói: “Vào xe không?”

Cố Tân giật mình, bất an vặn vẹo một cái: “Vào xe làm gì?”

“Đàn ông động tâm thì đồng thời muốn động cả thân.” Giọng anh mơ hồ không rõ ràng: “Thời khắc chuẩn bị sẵn sàng.”

Lời nói của anh khiến đáy lòng cô dâng lên tia ngọt ngào, cũng phát cáu với sự không nghiêm túc của anh, khi đang còn suy nghĩ phải trả lời anh thế nào, anh lại bất động.

Mông Lý Đạo nhích về sau một chút, thoáng cách xa cô: “Ngủ đi.” Giờ phút này anh cần phải giữ đầu óc tỉnh táo, để cho cơ thể dần bình tĩnh lại, không trêu ghẹo cô nữa.

Cố Tân không biết thiếp đi từ lúc nào, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại trong lòng anh, có lẽ mệt lã rồi, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nhè nhẹ.

Lý Đạo không buồn ngủ chút nào, anh nhìn xuyên qua khung cửa sổ vỡ, có thể quan sát được động tĩnh trên con đường quốc lộ.

Đã có nhiều đêm như thế này, giống như bây giờ, đầu óc anh tỉnh táo.

Đêm tối đối với người mất ngủ mà nói là một sự đau khổ, khi ấy Lý Đạo nằm trên giường, càng ép bản thân chìm vào giấc ngủ thì lại càng tỉnh táo hơn, sau đó không ép buộc nữa, tìm những chuyện khác làm, uống rượu, tập thể dục, ăn khuya, dày vò đàn bà...

Anh nhìn bóng đêm, chờ thành phố chuyển mình từ bầu trời đen tối sang trời sáng, sau đó, anh dần biết rằng, mất ngủ là do sự bất an và áy náy mà cái nghề này mang lại.

Ban nãy khi Cố Tân hỏi lý do anh rửa tay gác kiếm, Lý Đạo nhớ đến người bố già đã chết.

Anh nâng cánh tay cô gái trong ngực lên, lấy điện thoại dò tìm trong danh bạ, dãy số điện thoại của bố anh vẫn chưa được xóa đi, anh cũng biết số điện thoại này mãi mãi không thể gọi vào được.

Yết hầu Lý Đạo khẽ lặn, anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng.

Động tác anh rất nhẹ... anh khẽ cởi nút áo của cô, kéo cái áo sơ mi trượt khỏi bờ vai, nương theo ánh trăng, ngón tay anh vuốt ve vết bớt như con bướm trên cánh tay cô.

Trong vài phút động đất ở Miên Châu, anh đang trộm đồ ở Thượng Lăng.

Người bố già của anh chọn thời gian này để đi ra ngoài, là một hình phạt khá trêu người.

Sau đó, ông nằm trong đồng tàn tích, mưa lớn tạt vào gò má ông, tầm mắt mờ đi, có một cô gái cầm áo khoác che mưa gió giúp ông, trên người cô chỉ mặc một cái áo mỏng màu xám tro, cô hỏi anh có phải người thân của ông cụ hay không, khi ấy Lý Đạo đã quên mình trả lời thế nào, nhưng nhớ mãi vết bớt nho nhỏ trên cánh tay cô.

Tất cả mọi người đều cho rằng cái chết của Minh Hâm là quyết định mấu chốt để làm nên anh của ngày hôm nay, anh không nói với ai về cái chết của bố mình.

Hai người một người trước một người sau rời đi, khiến anh cuối cùng cũng nhìn thấy.

Thượng đế nói, con người còn sống ta đã cứu vãn.

Đến bây giờ Lý Đạo vẫn không tin.

Nhưng khi ấy, anh tin rằng ông trời đã cho anh cơ hội sống lần nữa, chẳng qua cái giá của nó quá lớn.

Lý Đạo cúi đầu, ngón tay khẽ lướt trên cánh tay cô, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ thật lâu, ánh mắt sáng trưng không thấy mệt mỏi.

Đến hai giờ sáng, cuối cùng mưa cũng ngừng.

Lý Đạo nhìn chằm chằm cửa sổ mà ánh mắt cay xè, cơ thể anh thực sự mệt mỏi, nhưng ý thức lại cực kỳ tỉnh táo, anh nhíu mi tâm, xem xét thấy mọi người nghỉ ngơi đã đủ, chuẩn bị đánh thức mọi người nhanh chóng lên đường.

Nhưng vào lúc này, đuôi mắt anh bỗng nhiên xoẹt qua vài luồng sáng xộc xệch, anh nhanh chóng cảnh giác quay đầu, có hai chiếc xe thương vụ từ phía xa lái đến.

Bọn chúng ở trong bóng tối, quốc lộ yên tĩnh nhìn không sót một cái gì.

Lý Đạo không có hành động nào thiếu sót, cho đến khi chiếc xe của bọn chúng trốn gần vị trí này, ngay sau đó, mười người nhảy xuống xe như đàn ông võ tở, đứng một lúc ở ven đường, có người chỉ về hướng này, sau đó năm ba người to con đi về phía căn nhà.

Ánh mắt Lý Đạo đột nhiên căng thẳng, hạ giọng nói: “Bọn chúng đuổi tới rồi.”

Tính cảnh giác của mọi người rất cao, nhanh chóng ngồi dậy.

Cố Duy khom người tiến tới gần cửa sổ, không khỏi chửi mắng vài câu: “Chúng ta phải mau chóng rút lui thôi.”

Hứa Đại Vệ: “Là đám người vừa rồi?”

“Hình như nhiều hơn.”

Lý Đạo vỗ vai cái lên mặt Cố Tân, giọng vẫn trầm thấp như thế: “Tỉnh dậy đi.”

Cố Tân đột nhiên mở hai mắt, bị anh đánh thức, tim đập thành thịch.

Lý Đạo nhanh chóng nhìn cô một cái, rồi nhìn những người khác, cả phòng có một người bị thương và hai phụ nữ yếu ớt, những người còn lại hợp sức cũng chẳng làm được gì.

Có người nói khẽ: “Làm thế nào đây?”

Lý Đạo: “Từ cửa sau men ra, mau lên xe.”

Tiếp tục như vậy vẫn không phải là cách, đương nhiên những người khác cũng ý thực được chuyện này.

Cố Duy ngừng lại: “Hay là, mọi người đi ra cửa sau chạy vào rừng, tôi lái xe dụ bọn chúng đi.”

Cố Tân bỗng nhiên nhìn sang anh, tim đập thục một tiếng khá mạnh.

Một câu nói đánh thức Lý Đạo, trong lòng anh đã nhanh chóng ra quyết định: “Cố Duy, cậu đưa hai cô gái và Kỳ Cương ra cửa sau, vào rừng trốn đi, tôi cùng Hứa Đại Vệ và Tiểu Ngũ di dời sự chú ý của chúng.”

Cố Duy: “Hay là tôi...”

Lý Đạo: “Xử lý xong hết chuyện này, chúng ta lái xe theo hướng ngược lại, cắt được đuôi sẽ liên lạc lại

ngay.” Anh rút con dao từ sau lưng ra, xóc Cố Tân đẩy về phía Cố Duy, trong con ngươi một chút tình cảm quyến luyến cũng không có, giọng nói lạnh lùng đến mức vô tình: “Theo sát Cố Duy, tay chân nhanh nhẹn lên.”

Bước chân Cố Tân lảo đảo, giọng nói run rẩy đến mức cô không biết mình có nói hay không: “Đi cùng đi, bọn chúng sẽ không phát hiện.”

Lý Đạo: “Đi mau.” Rồi anh nhìn xoáy vào cô, bỗng nhiên dịu xuống: “Yên tâm, tôi không sao đâu.”

Hai anh em họ cùng nhìn anh, đều muốn nói gì đó.

Lý Đạo: “Đừng có lằng nhằng nữa, không ai được đi theo.”

Chùm ánh sáng của đèn pin chiếu trên vách tường ở cửa sổ, vài người đàn ông rẽ đám cỏ, tiếng bước chân ngày một gần.

Lý Đạo thấp giọng gọi: “Cố Duy!”

Cố Duy cắn răng, cùng Tô Đình đỡ một bên Kỷ Cương, một tay kia kéo Cố Tân theo, sau đó khẽ khàng chạy đi.

Lý Đạo đưa mắt nhìn bọn họ chạy ra ngoài, trao đổi ánh mắt với hai người còn lại, Hứa Đại Vệ cầm cây roi da trong tay chắc chắn, Tiểu Ngũ cũng cầm sẵn một cây gậy, mỗi người trốn vào một góc phòng.

Âm thanh của đám người bên ngoài truyền vào rõ ràng, một người nói: “Bọn chúng có thể trốn ở đây?”

Một người khác khẽ đáp lời: “Anh Quyền bảo tới xem qua, cẩn thận chút vẫn hơn.”

Lý Đạo ép đầu vào, cơ thể trốn vào ô tam giác không thấy được bên trong, chờ tất cả đi vào trong hết, anh nhanh chóng tiến lên một bước, cánh tay phải bóp chặt cổ người cuối cùng, một tay kia giữ chặt má phải của hắn, hướng đến bên trái đâm một nhát.

Người đó còn chưa kịp phát ra âm thanh nào, cơ thể đã xụi xuống.

Bên phía khác Hứa Đại Vệ cũng khẽ khàng đánh gục hai người.

Đám người đó, dần dần phát hiện sự việc không ổn, xoay người chạy ra cửa, Tiểu Ngũ không biết ở đâu chui ra, nhảy lên cao hạ xuống một đòn mạnh mẽ, nhưng không phòng bị ở cửa còn có hai người, chỉ nghe một tiếng cười lạnh lạnh, đám người ngoài đường nhận được tín hiệu, lập tức chạy về hướng này...

Cố Tân bị Cố Duy kéo chạy vài chục thước, giọt nước trên cổ sượt qua mắt cái chân và bắp đùi cô, trên đất đầy bùn lầy, cô thất thểu suýt chút nữa ngã nhào.

Cô quay đầu nhìn về phía sau, căn nhà tan nát chìm trong bóng tối lặng yên không một tiếng động, dường như một chút tiếng động cũng không có.

Đột nhiên vang lên tiếng cười, cô thấy đám đông đen nghịt trên đường chạy về phía căn nhà tối, sau đó trong căn nhà truyền đến tiếng đánh nhau.

Cố Tân bỗng dưng đứng tại chỗ, Cố Duy bị tuột cô, chạy vài bước cũng dừng lại.

Anh quay lại túm cô: “Đi nhanh, nắm chặt thời gian.”

Cố Tân lại bị Cố Duy kéo chạy về phía trước, cô đẩy đám cỏ ướt nhẹp hai bên, máy móc bước đi, trong lòng rất sợ, muốn ngay lập tức thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, nhưng sau lưng dường như có gì đó níu kéo cô, khiến cô không có cách nào dứt khoát đi về phía trước.

Bên tai cô vẫn còn tiếng thở nặng nề, mọi thứ âm thanh, đều là giai điệu của Lý Đạo.

Vừa rồi anh còn bảo vệ cô trong lòng ngực anh, bờ vai còn gánh giúp cô một cây gậy, cô không phải chịu nhiều đau đớn, nhưng trong lòng như có ngàn vạn mũi kim, cảm giác như xé nát cô thành từng mảnh.

Cũng chỉ trong một cái chớp mắt ấy, cô giữ vững tinh thần của mình.

Cố Tân dừng lại một lần nữa: “Em phải quay lại.”

“Cái gì?”

“Em đánh xe giúp bọn họ.” Cô tiến trên phía trước lấy chìa khóa trong tay anh, nói vội vàng: “Dáng người em nhỏ, chạy ra phía sau, không dễ bị phát hiện được.”

“Không được, nếu có đi thì anh đi.” Cố Duy không cho phép.

“Tô Dĩnh làm thế nào? Em và Tô Dĩnh sao có thể đỡ được Kỹ Cương? Huống hồ chúng ta đi ba người cũng không an toàn.”

“Em quay về còn nguy hiểm hơn.”

“Nhưng so với sự nguy hiểm của mọi người vẫn đỡ hơn.”

“Không được.” Cố Duy nhìn sang Tô Dĩnh, cướp chìa khóa trong tay Cố Tân: “Đừng có đùa với mạng sống, anh...”

“Cố Duy!”

Cố Duy khựng lại, không lên tiếng.

Cô em gái này của anh luôn có những thời điểm ra quyết định khá ngông cuồng, trong cơ thể như cất giấu nguồn năng lượng nào đó, có thể hơi mềm yếu, cũng có thể là ương ngạnh, bình thường rõ ràng ngoan hiền đến thế, nhưng khi đối mặt với xác thịt máu người lại không chùn bước.

Hôm nay cũng vậy, một giây trước còn sự run, nhưng bây giờ lại tràn đầy dũng khí.

Cố Tân nói: “Cố Duy, anh phải cẩn thận một chút.”

Cố Duy nhìn chằm chằm cô thật lâu, bỗng nhiên toét miệng cười một tiếng: “Vậy được, đi đi, anh trai ở phía trước chờ em.”

Cố Tân cũng nhìn anh, không nói lại gì.

Bất giác, một bầu không khí ngột ngạt quấn quanh giữa hai người họ.

Bầu trời vang một cơn sấm, nhưng không có hạt mưa nào rơi xuống.

Khoảnh khắc ấy, Cố Tân bỗng muốn mở miệng gọi anh một tiếng anh trai, cô hé môi, chữ ấy mắc kẹt ở đầu lưỡi, cuối cùng không thốt ra khỏi miệng.

29. Chương 29

Cho dù có hèn nhát thế nào, thì vẫn có người khiến bản thân khơi dậy lòng dũng cảm.

Cố Tân không nghĩ đến, ngoài Cố Duy, người khiến sự can đảm của cô vực dậy chính là Lý Đạo.

Cô chạy trong màn đêm nguy hiểm rình rập, siết chặt chìa khóa trong tay, mồ hôi lạnh đã thấm ướt lớp áo sơ mi.

Không phải là không sợ, mà là rất sợ, cho nên cô không dám dừng lại lâu, cô sợ nếu mình dừng lại quá một

giây cô sẽ bỏ trốn mất.

Cố Tân càng đến gần, âm thanh đánh nhau càng rõ ràng hơn.

Cô chạy một mạch đến lùm cây phía sau căn nhà, ngồi xổm thấp người xuống, cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh.

Gần như tất cả mọi người đều chen chúc nhau trong căn phòng đó, bóng đen di chuyển như ma như quỷ, thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu rên và gào thét, mỗi một âm thanh đều khiến cô hồn bay phách lạc, cô cắn chặt môi dưới, căn bản không nhận ra được người nào là Lý Đạo.

Cố Tân hít thở sâu vài hơi, nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo hơn, cô lẳng lặng đến được cạnh chiếc xe của họ, nhấn chìa khóa, một tiếng tít vang lên.

Âm thanh này trong màn đêm lại chói tai đến thế, đủ để mang đến sự chú ý của người khác khiến cô bị bại lộ.

Cả cơ thể Cố Tân mềm nhũn, dưới chân cô như giẫm phải một đám cây bông vải, tay run rẩy mở cửa xe ngồi vào.

Cô thử hai lần, mới cắm được chìa khóa vào ổ.

Cô quay đầu, bên cửa sổ một tiếng “âm” vang lên.

Cố Tân ôm đầu theo bản năng: “A...”

Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ đứng chắn hết khung cửa sổ, khuôn mặt hung tợn, nắm tay đập vào tấm kính, một tay kéo cửa ra.

Cố Tân nhận ra người đàn ông kia tạm thời không có cách nào đi vào được, lúc này cô mới vực dậy tinh thần mà khởi động xe.

Người đàn ông kia giơ một khối đá lớn lên, dùng sức đập vào lớp cửa thủy tinh.

Dưới sự điều khiển tăng hai lực, chiếc xe di chuyển về sau hai thước, đột nhiên tắt máy, dừng lại bất động.

Người đàn ông lại vọt đến đập thủy tinh.

Cố Tân chạy lại lần nữa, thế giới bên ngoài trước mắt cô trở nên tan tành, chỉ thấy người đàn ông kia giơ

tảng đá lên thật cao, ném thẳng vào cửa kính xe.

Lúc ấy, bên cạnh đột nhiên có người bay đến, đá vào xương sườn bên phải của hắn.

Người đàn ông bước lùi vài bước, nhìn đến Lý Đạo, cười một tiếng: “Anh Đạo, Quách gia ra chỉ thị, có bị thương thì xin lỗi anh trước một tiếng.”

“Còn phải xem khả năng của mày.”

Đối phương gom lại nét cười trên mặt, nghiêng đầu phun một ngụm nước bọt, lao về phía Lý Đạo.

Lý Đạo không nói một câu thừa thãi, đập thẳng vào ngực hắn.

Người đàn ông lão đảo vài bước, ổn định cơ thể, rút một con dao phía sau lưng đâm thẳng vào mặt Lý Đạo.

Lý Đạo nghiêng người tránh, thuận tay túm cổ tay hắn đẩy về phía trước, con dao ghim thẳng vào hõm vai hắn.

Tiếng gào thét bật ra, người đàn ông khuyu xuống đất đau không đứng dậy nổi, ngay sau đó, bên cửa sổ liền tiếp nhảy ra vài bóng đen.

Lý Đạo nhanh chóng kéo mở chỗ ngồi cạnh ghế lái: “Lái xe!”

Trong chớp mắt Cố Tân khôi phục tinh thần, cúi người, đập chân ga, đánh nhanh tay lái sang hướng bên phải.

Xe cán qua đám cỏ dại vòng về phía trước căn nhà, Tiểu Ngũ ở trong cửa lao ra, Hứa Đại Vệ đuổi theo sau, bả vai bất ngờ bị dính một đòn, anh ta dừng lại đánh hai cái.

Anh nhặt một đoạn cây bị gãy mất một nửa, lớn chừng bằng cánh tay, chắn ngang trước đám người, nổi giận gào lên một tiếng, sức lực khiến bọn chúng bước lùi vài thước.

Hứa Đại Vệ nhân cơ hội lên xe.

Cố Tân đập chân ga, chiếc xe nghiêng ngã chạy qua một đoạn đường toàn bùn, vọt ra đại lộ.

Dẫn đầu đám người bên này là một tên đầu trọc, đuổi sát theo phía sau, lớn tiếng truy hô.

Thuộc hạ hỏi: “Anh Quyền, làm sao đây?”

“Làm làm cái quần! Còn không đuổi theo!”

Một nhóm người rảo nhanh bước chân, lập tức chạy đến chỗ đậu xe.

“Chờ một chút.” Anh Quyền nói: “Còn mấy đứa.”

“Thế nào?”

Anh Quyền sờ cái gáy bóng loáng, lấy cái gì đó sau eo ra, trong màn đêm truyền đến tiếng rung của điện thoại di động: “Theo tao vào rừng.”

Nhóm thuộc hạ không hiểu: “Tối mù tối mịt, vào rừng làm gì?”

“Bắt cá lớn.”

“Anh Quyền, sao anh biết có cá lớn?”

Anh quyền liếc nhìn hấn, mặt thâm sâu không lường được: “Mày biết cái gì, sau này học hỏi nhiều một chút đi.”

Một hướng khác, người của anh Quyền đang đuổi kịp bọn họ trên đường núi, Cố Tân chạy chiếc Nissan. Mã lực không bằng chiếc SUV của Lý Đạo.

Đối phương chạy hai chiếc xe thương vụ, kiểu khá lớn, lại còn mạnh, nhanh chóng ép xe của bọn họ vào sát vách núi.

Đối phương càng đến gần, Cố Tân càng tránh vào vách núi.

Thân xe bên trái cà vào vách núi, tạo thành một vết sáng.

Thân xe rung chuyển, chiếc xe phía sau không ngừng tông vào đuôi chiếc Nissan, hai bên bị tấn công, bọn họ rơi vào cục diện khó khăn.

Lý Đạo vừa định mở miệng nói chuyện, một âm thanh ồn ào vang lên, tầm thủy tinh bên cạnh bị người ta đập bể.

Đối phương dò người, đánh cây gậy sắt sang.

Lý Đạo nhanh nhẹn tránh sang một bên, không biết thế nào vì không gian quá nhỏ, lại nằm trong thế bị động, vốn dĩ không đánh trả lại được gì.

Bị hai cái, Lý Đạo gào lên: “Mẹ kiếp đừng có tránh xe bên cạnh, chạy thẳng phía trước.”

Môi dưới Cố Tân đã bị cắn đến bật máu, thần kinh căng cứng đến cực hạn, trong đầu ong ong: “... Bên kia là vách đá, sẽ chết người mất.”

“Bọn chúng chết hay cô chết?” Lý Đạo giữ tay đối phương, chọt đánh sang, người kia bị anh lôi ra khỏi cửa sổ, nghiền nát trong kẽ hở giữa hai xe. Nhưng nhanh chóng có người thế vào.

Hứa Đại Vệ hạ kính xe xuống, cùng giằng co với đối phương.

Lý Đạo gọi: “Ngũ, nhanh qua lái xe.”

“Anh, tay em trật khớp rồi.”

Lý Đạo nghiêng răng ken két, chỉ Cố Tân đầy uy hiếp: “Nếu không tông, lát nữa ông đây giết cô!”

Trong lúc nguy cấp, toàn bộ sự dục dằng của anh đều bị rút hết, dường như lại quay về con người cũ, cầm dao uy hiếp cô phải biết điều nghe theo.

Thần sắc Lý Đạo hung ác, không có thời gian lo lắng cô có sợ hay không, trong lòng chỉ còn sự sinh tồn: “Tông đi!”

Cố Tân cắn răng, đánh tay lái, đầu xe đối phương lệch đi, nhưng lại nhanh chóng áp sát lại.

Lý Đạo giữ cánh tay một người, cánh tay vung một nhát thật mạnh, con dao xuyên thủng bắp thịt đối phương, ghim vào khung cửa sổ, ngay lập tức truyền đến tiếng gào thét.

Anh nhanh chóng nhìn vào trong gương, thấy phía sau đuôi xe theo sát, ra lệnh: “Thăng xe.”

Cố Tân máy móc làm theo.

Nửa người của người kia bị kéo ra cửa sổ, Lý Đạo nói: “Đạp chân ga, tông!”

Toàn thân Cố Tân bị lớp mồ hôi lạnh thấm ướt, cắn chặt hai hàm răng, mạnh mẽ đánh tay lái bằng hết sức mình, người kia bật về trong buồng xe, da thịt trên cánh tay bị con dao găm trào máu ra, chảy ròng ròng.

Lần này sức lực mười phần, cuối cùng cũng tạo ra một con đường sống, Cố Tân đạp sâu chân ga, vượt qua chiếc xe bên cạnh.

Cô vốn còn lo sợ phía trước và sau xe, nhưng nhìn thấy ánh sáng phía trước càng lúc càng phần chấn.

Hai chiếc xe phía sau đuổi theo không từ bỏ, phía trước đột nhiên có một chùm sáng, có xe hàng chạy đến.

Lý Đạo sợ hãi, giao lộ trên tuyến đường núi quá nguy hiểm, huống hồ lại không thể khống chế được tốc độ.

“Cố Tân!” Anh chỉ kịp quát lớn một tiếng.

Cố Tân không còn biết gì nữa, chỉ còn khoảng hai ba thước nữa là đụng nhau, cũng trong vài giây cô chần chừ đó, khi kịp phản ứng lại, cô chợt đánh tay lái sang bên trái, thân xe bên phải lướt xéo sang bên cạnh né sự va chạm.

Nhưng chiếc xe phía sau không phản ứng kịp, chỉ nghe tiếng “ầm” lớn, hai chiếc Mercedes ngã quay vài vòng, còn xe chở hàng vẫn đứng vững chắn ngang giữa đường.

Tiểu Ngũ hô hào: “Đẹp lắm!”

Cố Tân không dám nhìn lại phía sau, cặp mắt trợn trừng nhìn chăm chăm phía trước.

Chạy đi được một đoạn xa, cô quay đầu, giọng run rẩy hỏi Lý Đạo: “Có thể dừng lại nghỉ một lúc không? Tôi, tay tôi run.”

Biểu cảm trên mặt Lý Đạo đã dần ra vài phần, nhưng giọng vẫn lạnh lẽo: “Dừng xe ở bãi đất trống bên đường.”

Cố Tân làm theo.

Lúc này, trong xe không một ai lên tiếng, sau tình huống vừa rồi, trong không khí ngập tràn một mùi máu mặn chát tanh tương.

Lý Đạo lấy điện thoại ra, gọi cho Cố Duy trước: “An toàn không?”

Tiếng thở bên kia rất nặng, dường như đang nhanh chóng di chuyển: “Yên tâm đi, các anh thế nào?”

“An toàn.”

“Tân Tân đâu?”

“Ngồi bên cạnh.” Lý Đạo hỏi: “Muốn gặp cô ấy?”

Cố Duy hơi khựng lại vài giây, cuối cùng nói: “Gặp nhau rồi hẵng nói, mẹ kiếp lão Kỷ hôn mê rồi.”

Sau khi hẹn địa điểm gặp mặt, Lý Đạo cúp máy.

Cố Tân: “Cố Duy...”

“Ai bảo cô quay lại?”

Cố Tân run run chớp mắt một cái, nhìn anh lau vết máu trên con dao vào quần, “Tôi muốn giúp...”

“Mẹ kiếp ông đây cần cô giúp à?”

Lý Đạo mấp máy môi: “Khi ấy tôi... nhìn thấy nhiều người chạy vào nhà quá, ba người các anh bị bao vây trong đó, không có ai lấy xe... Tôi nghĩ mình không phải mục tiêu lớn, lén quay về tiếp ứng, có lẽ sẽ không bị phát hiện.”

“Kết quả thế nào?” Lý Đạo cười nhạt một tiếng: “Xem ra còn không biết rõ sức lực của mình thế nào.”

Nghe thấy âm thanh khóa xe, Lý Đạo đoán đó là Cố Duy, anh vốn không nghĩ đến đó lại là cô gái nhất như chuột mang theo dũng khí dám quay lại.

Anh không nói được cái cảm giác khi anh nhìn thấy cô vào giây phút đó, tim rất đau, rất sợ, lại còn tức giận.

Nhưng lúc này, tất cả những điều quan tâm anh nghĩ đến khi nói ra khỏi miệng lại biến thành việc tổn thương người khác: “Bảo vệ cái mạng nhỏ của cô cho tốt trước đi, làm chuyện vợ vẫn được cái gì? Tôi sống hay chết thì liên quan gì đến cô không?”

Trái tim Cố Tân như bị đâm một nhát, nước mắt chầm chậm chảy xuống.

Câu nói sau cùng của anh khiến cô có cảm như như mình là một kẻ ngu dốt.

Cố Tân ngồi yên lặng, đến khi cơ thể không còn run rẩy nữa: “Tôi không được nghĩ việc bỏ anh lại là sai à?”

Lòng Lý Đạo run lên, cánh môi mím chặt với nhau.

Cô nhìn anh: “Nhưng tôi lại bỏ anh ấy, không theo anh ấy chạy đến chỗ an toàn, tôi ngu ngốc quay về tìm anh, kết quả đổi lại một câu tôi không liên quan? Đúng, không liên quan, là do tôi tự hạ thấp mình.” Cả đoạn này Cố Tân nói rất trôi chảy, cô vuốt mặt, xoay người mở cửa xe: “Tôi đi ngay bây giờ.”

“Cô đi đâu.” Lý Đạo kéo cô, giọng điệu dĩ nhiên không giống trước.

Cố Tân: “Không cần anh quản.”

“Quay lại!”

Cô bước chân ra, hất tay của anh.

Lúc ấy cơn tức giận của Lý Đạo đã tan biến hết, anh hạ giọng nói, “Đừng làm rộn.” Anh chặn ngang kéo cô quay về.

Tay chân Cố Tân quơ quàng.

Anh dùng chút sức mạnh, kéo cô ngồi trên đùi mình, hai chân cô không có chỗ để đặt, đầu gối vắt hai bên ghế ngồi.

Thân xe chao đảo theo động tác của hai người họ, hai người ngồi sau nhìn đến ngẩn người.

Hứa Đại Vệ nháy mắt với Tiểu Ngũ, “À thì, hai chúng ta xuống hút điếu thuốc.”

Không ai để ý đến bọn họ.

Lý Đạo giữ chặt tay chân Cố Tân, khoe miệng thì thào: “Sai rồi, sai rồi, tôi nói bậy.”

Nước mắt Cố Tân rơi lã chã, cả người đều rất thảm hại, tóc ướt đầm, áo sơ mi dán sát vào người, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lại đầy nước, còn dính vài vết bùn.

Dáng vẻ đó khiến Lý Đạo có thể không cảm động được sao, ngực anh như được nhét đầy bông mềm, ghé đầu hôn cô.

Đầu tiên Cố Tân còn giãy giụa, dần dần lại thuận theo anh.

Lý Đạo dán vào miệng cô lẩm bẩm: “Sai rồi, do tôi sợ...”

Anh không nói tiếp.

Cô lại hiểu hết.

Ngừng trong chốc lát, ngón tay Cố Tân giật giật, đưa tay lên ôm mặt anh, thoáng mở hàm răng.

Lý Đạo nhắm mắt thở dài, lại hôn cuồng nhiệt.

Cố Tân cũng tích cực đáp lại.

Nụ hôn này kịch liệt lại điên cuồng.

Họ vừa trải qua cuộc chạy trốn chấn động tâm can, lung lay trước cổng quỷ môn một lần, bây giờ việc này đối với cô mà nói là sự an ủi và ổn định, đối với anh là sự phát tiết và giải tỏa.

Lý Đạo cắn môi cô, một tay giữ ở gáy, một tay vịn ở lưng cô.

Hô hấp của họ xộc xệch, giữa môi họ lại thêm ẩm ướt.

Hứa Đại Vệ giúp Ngũ Minh Triết nắn cánh tay lại, Tiểu Ngũ đau đến đổ cả mồ hôi hột.

Anh ta châm thuốc nhét vào miệng cậu ta, nhìn bóng người qua khung cửa sổ: “Cái tư thế này cũng hăng quá, bọn họ không làm hơn đây chứ.”

Tiểu Ngũ hút thuốc, trong lòng chẳng có tâm trạng: “Anh Đạo thật đào hoa, trước là chị Quảng Mĩ, bây giờ là chị Tân, xem ra đã quên sạch sẽ chị gái em rồi.”

“Đàn ông mà, chẳng có gì lạ.” Hứa Đại Vệ nói: “Tôi không hiểu sao anh Đạo lại nhìn trúng cô ta.”

“Chị Tân rất tốt.”

Hứa Đại Vệ chưa bao giờ có ấn tượng tốt với Cố Tân: “Mẹ kiếp suốt ngày khóc sụt mướt, kẻ vô dụng, không có gì lại gây ra một đống chuyện.”

Tiểu Ngũ lý sự: “Hôm nay chị ấy rất dũng cảm, không có chị ấy thì chúng ta xong đời hết rồi.”

“Không có cô ta thì chúng ta không bị phần tội này đâu, qua ôm cô ta một cái bày tỏ lòng biết ơn đi.”

Ngũ Minh Triết liếc anh ta một cái, cảm thấy mình vẫn quá đơn thuần: “Nghe lời anh vừa nói, giống như điều khá thú vị với chị Quảng Mĩ? Bây giờ muốn ôm chị ấy?”

“Hai chuyện khác nhau.” Hứa Đại Vệ nói: “Đỗ Quảng Mĩ là người eo thon mỏng lớn, là đàn ông ai cũng yêu, nhưng cô ta là người của lão đại, chỉ có thể nghĩ thôi.”

Tiểu Ngũ: “Vẫn còn giữ nguyên tắc à, sau này không có cơ hội gặp mặt, thế thì đừng liên lạc.”

Hứa Đại Vệ hừ lạnh một tiếng, không trả lời, nhìn sang nơi khác.

Một hướng khác, trong chiếc xe.

Không thể tiếp tục thêm nữa, Lý Đạo dừng lại kịp lúc, sửa sang quần áo giúp cô.

Gò má Cố Tân đỏ bừng, đôi môi hơi sưng, cô cụp mắt, hơi thở loạn xạ.

Lý Đạo siết chặt cô trong lồng ngực anh, chưa từng dùng nhiều sức như thế trước đây.

Cố Tân cũng ôm lại anh.

Không nói lời nào, anh không xin lỗi, cô cũng không náo loạn.

Một lúc lâu, Lý Đạo thở dài thườn thượt.

Ngày còn sống chung với Ngũ Minh Hâm có thể kể vai chiến đấu, cùng nhau đối mặt với mưa gió. Bây giờ gặp gỡ Cố Tân, lại chỉ muốn giấu cô trong một cái hộp kín, bản thân mình chống chọi hiểm nguy, sợ cô bị tổn thương.

Nhưng bây giờ lâm vào tình cảnh này, thì ý tưởng của anh chỉ là thứ mơ mộng hảo huyền.

Lý Đạo hừ nhẹ một tiếng đầy tự giễu.

Cố Tân hỏi: “Nhóm người Cố Duy sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?”

Lý Đạo nói: “Không biết, hai chiếc xe đều đuổi theo chúng ta, cậu ta chắc an toàn...”

Bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền, giấu nhẹm đi vài chữ cuối anh muốn nói.

Lý Đạo nâng mí mắt lên, khom lưng, tầm mắt xuyên qua tấm cửa sổ nhìn trời, tia sấm như một lưỡi dao sắc bén rạch qua trời đêm, khiến đất đai đen tối sáng trưng.

Bất giác, Lý Đạo có một loại dự cảm xấu.

Cảm giác giống như rất lâu trước đây, hóa ra mọi người đang đứng yên không thể đến được vị trí hẹn nhau.

Vô hình chung, lại vì tất cả mọi người mà chỉnh sửa cái kết.

Cố Tân từ trong lồng ngực anh ngẩng đầu lên, “Điện thoại di động của anh đâu, tôi gọi cho anh ấy.”

Đúng lúc ấy, điện thoại trong túi anh bỗng nhiên rung lên.

Chuẩn bị tổn khẩn giấy nào các cậu. Con tim mong manh yếu đuối của tớ đã hụt hẫng mất 3 ngày:3

30. Chương 30

Xe quay đầu lại, bằng một tốc độ điên cuồng.

Cố Tân nhìn người đàn ông ngồi ở ghế lái, “Cố Duy anh ấy...”

Lúc này Lý Đạo nhận được điện thoại, không nói một chữ nào, nhưng không khí trong nháy mắt ngưng lại, Cố Tân có thể đoán được chuyện gì xảy ra.

Cô khó khăn hỏi: “Anh ấy còn sống không?”

Con người Lý Đạo đỏ thắm, đường cong nơi góc mặt căng cứng hết mức, cả khuôn mặt là biểu cảm tức giận chưa từng có, tay anh đưa sang, siết chặt tay cô.

Anh không nói lời nào, Cố Tân ngã dựa ra sau lưng ghế, từng đầu ngón tay ở trong lòng bàn tay anh lạnh như băng.

Quay lại căn nhà vừa trốn thoát ra, chiếc xe dừng kịch trước rừng cây.

Nhóm người kia đã rút hết không còn ai, hoặc giả như bọn chúng có ẩn trốn, Lý Đạo cũng chuẩn bị liều mạng với đám súc sinh đó.

Bọn họ tìm được Kỷ Cương và Cố Duy dưới một gốc đại thụ.

Sau lưng Kỷ Cương là một thân cây, điện thoại di động rơi khỏi bàn tay cách khoảng một tấc, nghiêng đầu, dường như đã hôn mê. Đầu Cố Duy dựa trên chân Kỷ Cương, tay chân mở rộng, đôi mắt nhìn về hướng bọn họ, trong đôi mắt ấy phản chiếu một chút tia sáng lãnh đạm.

Trong khu rừng dày đặc sừng sững, tràn ngập mùi máu tanh.

Cố Duy gồng mình dậy, ánh mắt chậm chậm chuyển động, cố gắng giật nhẹ khóe môi với họ.

Sức lực cả người Lý Đạo như bị rút cạn, đứng ngậy ngốc tại chỗ.

Tiểu Ngũ là người đầu tiên nhào đến, nhưng bị cảnh tượng thảm thiết trước mắt làm cho sợ hãi ngã ngồi trên đất, đưa tay ra mà không dám chạm bừa vào người bọn họ, trong cổ họng nghẹn ngào, bật khóc.

Tiểu Ngũ quay đầu: “Anh, họ...”

Lý Đạo nhanh chóng bước lên, mắt anh như hoa đi, trong tâm trí có một giọng nói nói với anh rằng, người xong rồi.

Máu tươi trên người Cố Duy thấm lan ra đám cỏ dưới người anh ta, chiếc áo phông trắng ướt đẫm màu máu, trên bụng anh ta có hai lỗ máu, đó là vết thương do đạn bắn.

Lý Đạo khẽ lặn yết hầu, nhanh chóng cởi áo khoác xuống ra sức ấn chặt vết thương, Hứa Đại Vệ cũng cởi áo khoác chặn lại.

Lý Đạo dùng một tay thử hơi thở của Kỷ Cương, vết đạn bắn trên ngực anh ta chỉ cách ngực trái chừng hai tấc, bắn trúng xương bả vai, tạm thời ngất xỉu.

“Ngũ, mau gọi xe cứu thương!”

“Không...” Cố Duy ngăn cản.

Con người anh ta đang mơ hồ dần tỉnh táo lại, đầu ngón tay giật giật, chậm chậm chạm vào tay Lý Đạo.

Đôi mắt Lý Đạo ứ máu, ngược mắt nhìn anh ta.

Môi Cố Duy khê run, vừa mở miệng: “Anh à, em đau lắm.”

Khoảnh khắc ấy, trước mắt Lý Đạo mờ đi, trong cổ họng như có một tảng đá lớn chặn ngang đến khó chịu.

Anh cắn răng: “Mẹ kiếp cậu gắng chịu cho anh, anh đưa cậu đến bệnh viện.”

“Không được đi...” Cố Duy khó khăn lắc đầu, anh ta biết rõ rằng vết thương trên người anh ta sẽ mang đến phiền phức cho mọi người: “Anh biết là vô ích mà.”

Bàn tay Lý Đạo đưa lên che mắt.

Cố Duy: “Mặt đau... anh đánh đau...”

Bọn họ đánh nhau vì Cố Tân, anh giữ lại đường sống, nhưng đánh hết sức vào mặt anh ta.

Giọng nói Lý Đạo khàn khàn: “Anh xin lỗi cậu.”

“Anh còn nợ em nhiều lắm.” Tốc độ nói của anh ta rất chậm, giống như đang chọn một điều trong nhiều điều anh nợ anh ta: “Điều thứ nhất... bảo bối của em giao cho anh, anh... mẹ kiếp... sau này anh... bớt bắt nạt nó.”

Lý Đạo: “Không cần cậu dạy.”

“Vào cái đêm ở trấn Tam Pha... có nhớ đồng ý chuyện gì với em không?”

Lý Đạo: “Cậu chết rồi, đưa Cố Tân ra ngoài tìm mẹ các người.”

Cố Duy lại nhếch nhếch khóe môi: “Nhớ là tốt rồi.” Đuôi mắt anh ta như có một giọt nước trong suốt chảy xuống: “Em sợ rằng... không thể đi cùng... đi cùng mọi người.”

Anh ta vừa nói xong những lời này, Tiểu Ngũ gào khóc, Hứa Đại Vệ cũng cúi đầu lau nước mắt.

Cố Tân vẫn đứng ở vị trí cũ chưa hề bước đến, đầu óc cô trống rỗng, đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, giống như một người ngoài cuộc.

Cố Duy thay đổi tầm nhìn, anh ngược mắt nhìn bầu trời không có gì.

Phông trời tối chìm đến thê lương, mây đen giăng kín, thay đổi trong nháy mắt.

Vào giây phút ấy, anh ta như nhìn thấu tất cả.

“Anh...”

Lý Đạo: “Ủm?”

Một lúc lâu: “Em sai rồi. Em đã sai rồi.”

Cố Duy khép nửa mắt: “Trước đây... em thích xem Cố Hoạch Tử, Trần Hạo Nam là thần tượng của em... làm anh em giúp bạn bè không tiếc cả mạng sống, đối diện với cái chết hay thủ đoạn độc ác, gặp được người phụ nữ yêu thích... lâm vào chỗ chết. Em đã nghĩ, người ta sống... mẹ kiếp... cao thượng thế.” Anh ta quay đầu lại, nói rất chậm: “Anh, anh có biết bây giờ em muốn gì không?”

“Muốn gì?”

“Nhớ lại lời của Đại Phi, anh ta nói... Dù ra hay vào, không có một kết quả tốt.”

Tim Lý Đạo như có thứ gì đó bóp chặt.

“Có phải... chúng ta muốn quay về làm người tốt...” Anh ta gắng sức nuốt nước bọt: “Sẽ không có kết quả tốt hay không?”

“... Không đâu.” Trước đây Lý Đạo chưa từng bắt lực thể này.

Anh ta lại nhìn bầu trời, môi khô nứt, không có một chút khí huyết nào: *”Từng cùng nhau... băng gió vượt đường, còn được sánh vai... Thay đổi vận mệnh, hỏi tại sao... cuối cùng lại không đổi được số phận...”*

Tiểu Ngũ chùi nước mắt vào tay áo, nghẹn ngào nói thêm vào: *“Số mệnh phải thành tâm tu luyện mới làm thể được, bạn bè chân chính, trong lúc gian nan cùng nhau tiến bước, từ nay cô đơn bước trên đường...”*

Nhìn bầu trời trống rỗng, ánh sao mất dạng, có được xem như là điềm báo không.

Hỏi tại sao không báo sớm hơn một chút, vận mệnh đúng là ép người quá đáng, mắng ta quá kiêu ngạo, khốc lốc gào lớn làm thế nào mới là tốt nhất.

Anh hát một chữ cũng không theo giai điệu nào, âm thanh lúc liền lúc đứt, hơi thở càng lúc càng yếu ớt.

Tim Lý Đạo như bị dao cắt, chất lỏng nơi hốc mắt cuối cùng rơi trên mu bàn tay, anh khẽ gọi: “Cố Duy?”

Tiểu Ngũ úp sấp mặt, khóc lớn tiếng: “Anh Duy, anh Duy, anh đừng ngủ!”

Cố Duy mở mắt lần nữa, nhìn về một phía: “Tân Tân...”

Lý Đạo quệt nước trên đuôi mắt, quay đầu lại.

Cô gái ấy còn đứng ở phía xa, chẳng biết ngồi xổm xuống từ bao giờ, cánh tay ôm chặt đầu gối, chậm chậm lắc đầu. Cơ thể nhỏ bé trong đêm đen không có chút cảm giác tồn tại nào, không khóc không làm loạn, thậm chí không nhìn về phía này, anh không dám tưởng tượng, một cô gái hiền lành nhu nhược như thế, yêu quý người anh trai như thế, khao khát tình thân, sau khi mất đi Cố Duy sẽ phải chịu đựng thế nào.

Lý Đạo ngẩng đầu trừng mắt nhìn, thu hồi nước mắt, run rẩy mở áo khoác che kín lỗ máu trên người Cố Duy: “Để Cố Tân đến đây, nhìn mặt cậu lần cuối.”

Trong mắt Hứa Đại Vệ toàn là sự căm ghét, anh ta sải vài bước, níu lấy cổ áo Cố Tân, xốc người cô ném qua chỗ cạnh Cố Duy.

Hai tay Cố Tân chống trên cổ, dính đầy máu tươi, máu còn rất ấm, cô lại thấy hơi buồn cười, cảm thấy giống như mình vừa làm tan chảy một thanh chocolate.

Hứa Đại Vệ không nhìn thấy một giọt nước mắt nào trên mặt Cố Tân, chỉ cô mắng: “Mẹ kiếp cô giả vờ giả vệt khóc hai tiếng đi chứ! Người phải chết là anh trai cô đấy!”

Lúc này Lý Đạo không muốn ồn ào: “Hứa Đại Vệ.”

Hứa Đại Vệ im miệng.

Cố Tân buông hai tay xuống, đầu luôn cúi cố gắng ngẩng lên một chút, uất ức nhìn Lý Đạo: “Tôi không khóc nổi.”

Lý Đạo sờ tóc cô: “Vậy thì đừng khóc, trò chuyện với anh trai cô đi.”

“Tân Tân...”

Cố Tân quay đầu, nhìn người nằm trên mặt đất, đáp nhẹ: “Ừm.”

“Anh trai xin lỗi em.” Vì trước đây, cũng vì lần ra quyết định ích kỷ này thay cô.

Cô dùng sức cắn môi dưới, nếm được mùi tanh mặn, không biết là trong không khí bay đến, hay là trên môi cô: “Tại sao anh luôn nói xin lỗi em?”

Cố Duy giật nhẹ khóe môi, ánh mắt ngậy ngốc nhìn cô: “Bởi vì... làm chuyện sai trái.”

Cố Tân nói: “Vậy sau này đừng làm sai nữa.”

“Đúng vậy.” Anh hỏi rất khê: “Em... tha thứ cho anh sao?”

“Nếu không em đã chẳng đi theo anh.”

“Tha thứ rồi?”

Cô nhìn gương mặt người trên đất, hồi lâu, gật đầu một cái.

Khoảnh khắc ấy, ngũ quan Cố Duy mở rộng, yết hầu di chuyển: “Anh... anh không muốn xa cách em.”

“Em cũng không muốn.” Cố Tân nhỏ giọng.

“... Anh muốn cùng chị Dĩnh của em...” Nước mắt anh chảy xuôi theo đuôi mắt từng giọt nối nhau rơi xuống: “Anh muốn... anh muốn sống qua ngày thật vui vẻ với mọi người...”

“Em cũng muốn.” Cố Tân nói.

“Nhưng mà...” Anh nghẹn ngào, lồng ngực lên xuống kịch liệt, từng đợt máu tươi trào ra khỏi vết thương chảy xuống, mắt rất lâu anh mới nói ra được vài chữ: “Anh không muốn chết...”

Móng tay Cố Tân bấm mạnh vào lòng bàn tay, chỗ da ấy tê dại, không biết đau.

Bên cạnh có người cầm tay cô, cạy mở từng ngón tay cô ra.

Hồi lâu, Cố Duy đè nén nỗi buồn, cắn răng lấy một món đồ trong túi ra, đó là mảnh giấy lớn được xếp lại bằng bàn tay, “Đồng ý với anh, đi tìm mẹ.”

Cố Tân nhìn tờ giấy trắng kia, một góc đã bị dính vệt máu.

“Đồng ý với anh!” Anh ta muốn ích kỷ một lần cuối.

Cố Tân do dự hai giây, run tay nhận lấy.

Cánh tay Cố Duy chậm chậm thả xuống mặt đất, lòng không lo âu, cuối cùng được giải thoát.

Anh ta lại nhìn bầu trời.

Một lúc lâu,

“Từng... cùng nhau bằng gió... tin rằng... có thể sánh vai... thay đổi... số...”

Đôi mắt anh bỗng nhiên trợn trừng, ưỡn người co giật, bắt đầu thở dốc hồng hộc.

Môi khép hờ, nhưng lần này, không ai nghe rõ anh nói gì.

Chỉ như thế, Cố Tân tận mắt chứng kiến một người từ khi sinh đến khi chết, luồng khí huyết lao nhanh đến ngực không trào lên nữa. Người đó chính là người thân nhất của cô.

Nhưng đến bây giờ cô cũng không biết, vào thời khắc ruột gan như đứt từng khúc thì một giọt lệ cũng không có, cô thậm chí còn chống bàn tay, hạ thấp cơ thể xuống, tai dán bên mép môi anh.

“Tiểu Dĩnh, Tiểu Dĩnh.”

Anh mơ mơ màng màng lẩm bẩm gọi tên Tô Dĩnh.

Môi Cố Tân khép hờ, nhẹ nhàng gọi ra một chữ.

Chỉ có điều khi ấy bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm rền, che giấu tất cả âm thanh, vài giọt mưa rơi trên mặt anh, chẳng bao lâu, mưa như trút nước xuống.

Đôi mắt Cố Duy không nhắm lại, cuối cùng không nhúc nhích.

Lý Đạo nắm chặt đám cỏ dại, mu bàn tay nổi đầy gân.

Người anh em vào sinh ra tử với anh, đêm qua họ còn đánh nhau một trận, chỉ một cái chớp mắt, cách biệt âm dương, vĩnh viễn biến mất khỏi cái thế giới này.

“A...”

Anh ngửa mặt lên trời gầm thét: “A....”

Giọng anh át cả tiếng sấm, khuôn mặt dưới màn mưa như thác đổ méo xệch kinh khủng như dã thú: “Quách Thịnh, ông đây bắt mày đền mạng!”

Buổi tối ngày hôm sau Kỳ Cương mới tỉnh lại, ngực quần băng, đang nằm trên một cái giường đơn trong phòng.

Anh muốn chống tay ngồi dậy, rướn người chạm đến vết thương, cắn chặt răng.

Đầu toát ra mồ hôi lạnh, anh lại nằm vật xuống, quan sát căn phòng đơn sơ này.

Không lâu sau, có người bê nước đi vào.

Ánh mắt Kỳ Cương cảnh giác nhìn sang, khi người nọ che kín ánh mặt trời ngoài cửa, chân mày anh mới buông lỏng đôi chút: “Là cậu à.”

Lý Đạo đóng cửa lại: “Tỉnh rồi?”

“Vừa tỉnh thôi.” Kỳ Cương muốn ngồi dậy, Lý Đạo đi đến đỡ anh ta, đem một cái gối sau lưng: “Uống nước không?”

Kỳ Cương gật đầu, nhận lấy cốc nước uống cạn.

Lý Đạo ngồi xuống mép giường, không nói gì, khuỷu tay anh chống trên đầu gối, khom người nhìn mặt đất giữa hai chân.

“Đây là đâu?” Kỳ Cương hỏi.

“Là nhà một người bạn trước kia làm việc cho Khâu gia.” Anh nói: “Rất an toàn.”

Kỳ Cương thoáng yên tâm, thần kinh lại chợt căng cứng, anh ta bỗng nhớ ra: “Cố Duy đâu?”

Lý Đạo nhìn về phía anh ta, nói rất lâu: “Không có người.”

Kỳ Cương hoàn toàn ngẩn người, đồng thời ký ức đếm hôm qua vụt qua đầu anh ta, anh ta siết chặt cái cốc trong tay, cả cơ thể run rẩy không thể ngăn cơn tức giận, trong vài giây hốc mắt anh ta đỏ lên.

“Lão Kỳ.” Lý Đạo quay đầu: “Anh đừng kích động.”

Kỷ Cương cắn chặt hàm răng, bàn tay anh ta đè lên mắt.

Lý Đạo nói: “Tôi muốn biết tối qua xảy ra chuyện gì?”

Tối hôm qua anh ta gọi điện cho Lý Đạo cầu cứu, trước khi hôn mê, đã ý thức được rằng có thể lần này Cố Duy không chịu nổi, trên người cậu ta có hai vết đạn bắn, cho dù không trúng vào chỗ nguy hiểm, thì cũng chết vì mất máu.

Mặc dù dự đoán được kết quả thế này, người anh em cùng sống cùng chết, dù sao đi nữa anh ta cũng không có cách nào tiếp nhận chuyện cậu ta đã ra đi.

Kỷ Cương tỉnh táo lại hồi lâu rồi mới nói, “Ba người chúng tôi chạy trong rừng, trước mặt bỗng nhiên lao đến vài người, đi qua trực tiếp bắt Tô Dĩnh.”

“Bọn chúng nhắm đến Tô Dĩnh?”

“Có lẽ thế.” Kỷ Cương nói.

Chân mày Lý Đạo nhíu chặt, anh cảm thấy khó hiểu: “Làm sao bọn chúng biết các anh trốn trong rừng?”

Kỷ Cương lắc đầu, vài giây sau, lại nhìn anh: “Các cậu chỉ lái một chiếc xe, có một chiếc đậu ở sau nhà. Bọn chúng đoán được kẻ điệu hồ ly sơn?”

Lý Đạo khựng lại, trong lòng trào lên một cảm giác bất lực đến tuyệt vọng, anh vùi đầu vào tay, nhắm hai mắt: “Là do tôi bảo mọi người chạy vào rừng.”

Kỷ Cương nghiêm nghị: “Đừng nói những lời như thế.”

Cách một lúc, anh ta tiếp tục nhớ lại: “Vì cứu Tô Dĩnh, Cố Duy xông đến liều mạng theo chân bọn chúng, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng súng...”

Phát súng đầu tiên không bắn trúng, Kỷ Cương từng gặp qua kẻ đầu hói tên anh Quyền hai lần, là người bên Quách Thịnh, hấn gờ súng lên lần nữa, nhắm vào ngực Cố Duy.

Dường như là bản năng phản ứng, Kỷ Cương nhào qua, đỡ thay cho Cố Duy một phát súng kia, vết thương trên bả vai xuất hiện như thế.

Khi ấy thể lực của anh ta đã đến cực hạn, cơ thể mềm nhũn, ngã gục xuống đất, trong tai mơ hồ còn phát ra vài tiếng súng nữa.

Quai hàm Kỷ Cương căng cứng, anh ta giơ tay lên vuốt mặt: “Chắc Quách Thịnh có xuống lệnh, muốn mạng Cố Duy.”

Cố Duy bắt cóc cô vợ nhỏ của hắn, Quách Thịnh hận anh ta đến thấu xương.

Lý Đạo im lặng vài giây: “Tôi cảm thấy có gì đó không đúng.”

Kỷ Cương chau mày: “Chỗ nào?”

Anh nhất thời không nghĩ ra không đúng ở chỗ nào, cho nên không tiếp lời, cánh tay duỗi thẳng chống lên người, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt đất, ánh sáng mờ ảo che toàn bộ biểu cảm gương mặt anh.

Bài mà Cố Duy hát trước khi chết là (Tôi ước em biết được), là một ca khúc trong phim Cổ Hoặc Cơ, còn có tên khác là “Người trong giang hồ”. Nhân vật Trần Hạo Nam mà Cố Duy thân tượng chính là nam chính trong bộ phim trên. “Người trong giang hồ” đề cập tới sự thành lập và thanh trừng lẫn nhau tranh giành địa bàn những băng đảng xã hội đen của Hồng Kông. Phim xoay quanh nhân vật chính Trần Hạo Nam, là đại ca của Hồng Hưng ( ), băng đảng nắm khu Vịnh Đông La (Causeway Bay), là một khu địa bàn rất ăn nên làm ra, gây sự ghen tị cho nhiều đối thủ các băng xã hội đen đối nghịch rắp tâm hãm hại. (Nguồn: Wiki.)

(Tôi ước em biết được)

Viết lời: Chu Lễ Mậu

Sáng tác: Trần Quang Vinh

Trình bày: Trịnh Y Kiện.

Tạm dịch:

Từng cùng nhau băng gió vượt đường

Tin rằng có thể cùng nhau sánh vai thay đổi vận mệnh

Hỏi tại sao vẫn mãi không thay đổi được số phận

Hay số phận không thực sự cần thiết

Tuyệt đối là như thế

Bạn tốt chân chính khi khó khăn sẽ cùng tiến bước

Từ nay trên con đường cô đơn

Muốn tìm phía nào không thấy bản đồ

Bây giờ không muốn có bất kỳ hồi đáp nào

Nếu quả thật số phận muốn ép buộc tôi

Mắng tôi quá kiêu ngạo

Khóc lóc gào thét thế nào mới là tốt nhất

Nước mắt chảy về phía cơn gió lạnh quét qua

Lấp đầy lộ trình của tôi

Nhưng em có biết không

Hôm nay tôi tiếp tục khóc thê thảm, tiếp tục say khướt

Tôi ước em hiểu được

Xin gió làm giúp tôi

Trái tim mất đi lời thật lòng

Mặc dù tôi khao khát em cũng không nghe ra

Nhìn bầu trời trống rỗng, sao trăng biến mất

Có được xem là một điểm báo không

Hỏi tại sao không báo sớm hơn

31. Chương 31

Lý Đạo nói chuyện với Kỷ Cương xong, anh đẩy cửa đi ra ngoài.

Đêm hôm qua chạy ra khỏi khu rừng, mạo hiểm băng mưa to gió lớn vài tiếng đồng hồ, cuối cùng đến được trấn Bạch Trạch.

Bọn họ không đi vào trấn, mà đi đến nhà máy ở ngoại ô của Dương Tử.

Dương Tử tên thật là Tiêu Hải Dương, là thuộc hạ của Khâu gia, anh ta giúp Khâu gia làm gì Lý Đạo biết rõ, nhưng không thể làm gì khác được, anh không muốn có quá nhiều dính líu với người đã qua.

Khâu gia làm việc tàn nhẫn nhưng không thâm độc, Dương Tử cũng trượng nghĩa, nhưng Lý Đạo sắp xuất cảnh, nhận nhiều ân huệ anh e rằng mình không có cách nào để trả lại.

Nhưng trên xe có một người chết và một người bị thương đang cần xử lý, những người còn lại tâm trạng cũng không được yên ổn, bọn họ cần tìm một chỗ an toàn để dừng chân, bàn luận kỹ càng hơn.

Lý Đạo đi trong sân thì gặp Tiêu Hải Dương, hai người đứng dưới mái hiên trò chuyện cả nửa ngày.

Dương Tử đưa thuốc lá cho anh, Lý Đạo liếc mắt nhìn, đón lấy, ngậm đầu lọc giữa môi, cảm anh ta đang đưa lửa sang.

“Anh tự hút đi.” Giọng anh mơ hồ.

“Cái thuốc từ bao giờ thế?”

Lý Đạo: “Cũng một thời gian rồi.”

“Xem ra là muốn hoàn lương thật à?” Dương Tử rút tay châm thuốc cho mình, hút vài hơi: “Chúng ta thế này cũng được, có thể quay đầu về bờ cũng chẳng dễ dàng gì.”

Lý Đạo cười hừ, nhắc chân đạp lên cái ghế bên cạnh, khom lưng, khuỷu tay chống lên đầu gối.

Trời mưa dai dẳng, cả ngày không chịu dứt, nước đọng trên mái hiên chảy xuống, tạo thành một cái hồ nhỏ trên mặt nền xi măng phủ đầy rêu xanh.

Dương Tử liếc mắt quan sát anh: “Người anh em vừa mất...”

Lý Đạo nghiêng mặt nhìn ra ngoài: “Đừng hỏi được không.”

Tiểu Hải Dương có thể đồng cảm với tâm trạng của anh: “Được.” Anh ta vui vẻ vỗ vai anh: “Khoảng sân này thường được dùng làm kho chứa hàng, phân xưởng bên cạnh chính là một nhà máy sản xuất nước trái cây, mọi người ở chỗ này, bao lâu cũng được, địa bàn của tôi, người ngoài không dám tùy tiện đuổi đến.”

Lý Đạo liếm đầu lọc, nghiêng đầu: “Cảm ơn.”

“Còn nói chuyện ơn nghĩa với tôi.” Dương Tử xoay người, đi vài bước thì dừng lại: “Vùng đất này rất sạch sẽ, cậu yên tâm mà ở lại.”

Lý Đạo hiểu ý của anh ta, bây giờ nói chuyện cũng thấy mệt, chỉ hơi cong cong môi, chấp hai tay chào anh ta.

Dương Tử khoát tay rồi bỏ đi.

Lý Đạo nâng mí mắt nhìn bầu trời, rít vài hơi thuốc không đốt, nhìn một lúc lâu cũng không chớp mắt.

Anh quay về một gian phòng khác, rón rén mở cửa.

Khi anh đi ra ngoài Cố Tân vẫn còn đang ngủ, vừa quay lại, đã thấy cô ôm đầu gối ngồi một góc.

Cảm giác vừa tỉnh lại, cô bất tri bất giác mà khóc.

Lý Đạo cuộn chặt tay thành nắm, “Tỉnh rồi?”

Tầm mắt Cố Tân từ ngoài cửa sổ thu lại, cô khẽ gật đầu một cái: “Anh đi đâu thế?”

“Đi xem lão Kỷ thế nào.”

Rất lâu sau, Cố Tân cụp mắt xuống: “Lúc này em...”

Cuống họng Cố Tân tắc nghẹn, không nói được.

“Lúc này em nhìn thấy ngoài cửa sổ có bóng người đi đến, bóng lưng có hơi giống Cố Duy, còn cho rằng đó thực sự là Cố Duy...” Cả khuôn mặt cô đều thấm đẫm nước mắt, giọng nói nghẹn ngào rất nhỏ: “Nhưng chợt nhớ ra, tối qua anh ấy mất rồi.”

Cái sự bình tĩnh ngộ ra đó khiến cho người ta đau đến tê tái cánh cửa lòng, giống như có con dao đâm từng nhát vào lòng ngực cô.

Điều tuyệt vọng là, khi muốn gặp một người, nhưng mãi mãi không gặp được.

Cô hy vọng thời gian quay ngược lại, nhưng muôn ngàn đời đây là điều vọng tưởng duy nhất mà trên thế giới này không ai có thể thực hiện được.

Một câu an ủi Lý Đạo cũng không nói ra, không có lời nào để nói, mà nói cũng vô ích.

Anh dè gáy cô, ấn trán cô áp chặt vào lồng ngực mình.

Yết hầu anh khẽ lăn, anh cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần da bóng loáng sau cổ cô, “Với tình trạng trước mắt thì chỉ có thể âm thầm chôn cất người, vùng đất xung quanh đều là bạn, nhưng không thể để lại mộ phần.”

Lý Đạo đang hỏi ý kiến của cô.

Ngoại trừ việc này ra thì không còn lựa chọn nào khác, Cố Tân gật đầu.

Giọng Lý Đạo rất thấp: “Sau này tìm cơ hội quay lại, rồi nghĩ cách an táng thật tốt.”

Cố Tân hơi đưa cằm lên, đem tất cả nước mắt trên gò má quệt vào vạt áo anh: “Được không?”

Anh nói: “Được.”

Lý Đạo: “Tối nay em... có đi không?”

Cố Tân chui ra khỏi lồng ngực anh, hít vào một hơi sâu: “Đi.”

Chờ đến khi ngày hoàn toàn tắt nắng, Tiêu Hải Dương dẫn bọn họ ra rừng cây ăn quả phía sau.

Cây đào mật gần đến mùa chín, quả màu vàng phấn không đồng đều treo nặng trĩu cành.

Đi xa hơn một chút nữa là khu rừng trồng lê và cam rón.

Họ dừng lại trước một mảnh đất trống trong góc, nước mưa khiến mặt đất thành bùn lầy nhão nhoẹt.

Tiêu Hải Dương nhìn xung quanh, “Ồ đây.”

Anh ta đưa cái xẻng sắt cho Lý Đạo, Lý Đạo đào xuống một xúc.

Cố Tân từ đầu đến cuối vẫn đứng yên lặng sau lưng mọi người, nón trùm áo mưa đã ướt xuống, vài lọn tóc dán vào má cô.

Cách đó không xa đặt một cỗ quan tài không được sơn, là Tiêu Hải Dương sai người chế tạo tạm thời, thời gian gấp rút, thợ làm không được đẹp.

Cô bỗng nhiên nhớ lại, khi còn bé nhà người khác làm tang lễ, khi tiếng kèn Sona thổi nhạc tang thương, khi người thân của họ nằm gục xuống đất khóc lóc, thì bọn họ sẽ nhắm chặt mắt lại, lấy những đầu ngón tay bịt kín tai.

Khi ấy cô thậm chí còn không hiểu ý nghĩa của việc chết chóc, chỉ đơn giản là ghét cái âm thanh ấy.

Sau đó bố cô qua đời, cô dần dần biết ý nghĩa của cái chết.

Về sau nữa, khi mẹ cô từ bỏ hai anh em cô, đi tìm một cuộc sống khác.

Lúc ấy cô còn quá sức kiên cường, luôn an ủi mình rằng, không có chuyện gì cả, cô còn có anh trai.

Những năm qua đến thành phố Thượng Lăng, cô luôn hận Cố Duy không nguôi, mặc dù hai người không sống gần nhau, nhưng mỗi người đều được bình yên. Trong miệng cô nói hận, thế mà lại vì anh trai mà tích đức hành thiện, nguyện chuộc tội vì anh trai. Cô chưa bao giờ từ bỏ anh trai mình.

Nhưng bây giờ nhìn lại, từng việc làm từng hành động lại buồn cười châm biếm đến thế.

Ông trời thật sự là máu lạnh, vốn dĩ không thấy được.

Trong mắt Cố Tân chỉ có một mảng lạnh giá.

Không biết qua bao nhiêu lâu, có người ở bên cạnh nhẹ giọng hỏi cô: “Có nhìn lần cuối không?”

Cố Tân nói: “Không nhìn.”

Mưa rơi tí tách, vài người đàn ông hợp sức hạ cổ quan tài vào trong hố sâu.

Lấp đất chôn một người, dung thân trong một tác vuông đất, cho dù là thời khắc huy hoàng hay những bực tức nào đó không chống đỡ nổi, cả một đời cứ thế trôi qua.

Chỉ còn một khoảng đất nữa là được san bằng, hồn phách Cố Tân đột nhiên được kéo trở về, cô chọt nhào đến.

Cô khuyu xuống đất, hai tay bắt đầu điên cuồng đào bới.

Vài người đàn ông ngẩn ra, nhưng không ai tiến lên.

Trong màn đêm ướt đẫm, cô gái ấy khóc oa oa tỉ tê như một có thú nhỏ, bần đính trên cơ thể và mặt, áo mưa ướt xuống tận vai, trong miệng nói ngổn ngang vài câu không rõ ràng.

Cố Tân chẳng ngó ngang gì đến, chỉ chăm chăm đào mặt đất, động tác của cô tràn đầy sự đau đớn và điên cuồng, cuối cùng cô ngược cổ lên, mười đầu ngón tay nắm chặt lớp bùn đất, khóc đến quặn thắt cả tim gan.

Bầu không khí đau thương như thế này, cho dù là người ngoài cũng lộ vẻ xúc động theo, Tiêu Hải Dương lấy điều thuốc lá ướt đẫm ngậm giữa môi, xoay người, không đành lòng nhìn tiếp.

Tiểu Ngũ lần đầu tiên thấy Cố Tân mất không chế như thế, cậu ta lau nước mắt, muốn đi sang kéo Cố Tân lên.

Lý Đạo ngăn cậu ta lại, bản thân anh không khuyên nhủ, chỉ đi qua an ủi.

Ngón cái và ngón trỏ của anh chấn trên mắt, anh hé môi, trong lòng đau đớn như sắp có thứ gì đó xé toạc cả người anh ra.

Cuối cùng Lý Đạo công cô về.

Cô tắm, rồi ăn một vài thứ, nói chuyện với anh một hồi, cả người lại có vẻ bình tĩnh rất nhiều.

Nhìn cô nằm xuống, Lý Đạo đi tắm, anh tắm không lâu, ở trần đi vào.

Cố Tân quay đầu nhìn anh.

Anh giấu mình trong ánh sáng buổi hoàng hôn, trước ngực treo vài giọt nước, quần bò hững hờ, gấu quần kéo đến tận bắp chân, chân mang đôi dép nhựa màu xanh.

Cô nói: “Anh đi ngủ đi, em không sao.”

Lý Đạo ngồi bên mép giường lau tóc, nghiêng đầu nhìn cô: “Tối nay ngủ ở đây.” Không phải là giọng nói đang thương lượng.

Cố Tân mấp máy môi, vài giây sau, cô vén góc chăn, hơi dịch người vào trong.

Lý Đạo tắt đèn, tiện tay vứt khăn lông, nằm xuống vị trí mà cô vừa dịch qua.

Căn phòng thoáng chốc rơi vào bóng tối, không lâu sau, ánh đèn yếu ớt trong sân xuyên qua ô cửa sổ hẹp đi vào.

Vùng nông thôn, ngoài tiếng mưa rơi ra thì chẳng còn động tĩnh nào khác.

Hai người yên lặng nằm một lúc.

Lý Đạo hỏi: “Ôm ngủ?”

Cố Tân vô cùng ngoan ngoãn, đầu chạm lên cánh tay anh một cái. Có một phần nhỏ xíu không được tự nhiên, một phần xấu hổ, phồng bị trong lòng Lý Đạo không được tốt lắm.

Anh nghiêng người sang, nâng cánh tay đệm dưới gáy cô, một tay khác luồn vào đặt sau lưng cô.

Gần như là đồng thời, Cố Tân vui mặt vào ngực anh, ôm chặt lấy phần hông gầy hẹp, giống như ôm lấy đám rơm rạ cứu sống.

Đã rất lâu rồi không ôm đàn bà ngủ, Lý Đạo có phần không thích ứng được.

Anh kiểm chế vài phần sức mạnh, điều chỉnh một chút, lấy chân đè lên đùi cô.

Cố Tân rụt lại một cái.

Bàn tay Lý Đạo vuốt ve sống lưng cô, rồi đi chụp vuốt đầu cô vài cái. Anh nghiêm túc nhớ lại vài chuyện, hình như anh chưa từng dính lấy người phụ nữ nào mà vuốt ve như thế này.

Bóng cây in trên vách tường, bị gió thổi chập chờn.

Ngón tay Lý Đạo trượt từ trên xuống, đếm từng đốt xương sống của cô, người trong ngực mềm mềm âm ẩm, anh không có suy nghĩ gì bậy bạ, chỉ nghe tiếng hít thở nhàn nhạt của cô.

Anh không buồn ngủ, hỏi: “Có người từng ôm ngủ à?”

Cố Tân không kịp đáp, anh nhớ ra gì đó nói tiếp: “Chàng trai kia tên gì? Nhớ là họ Thượng?”

“Thượng Gia Vĩ.” Cố Tân nói.

Cầm anh đặt trên đỉnh đầu cô, giọng nói trong đêm như mang theo sức hút, anh nói thật trầm thấp: “Ừm. Đúng.”

“Anh cũng biết anh ấy?”

Lý Đạo cười lạnh một tiếng: “Ban đầu khi Cố Duy đánh anh ta, nghe nói anh ta gặp nguy hiểm đã vút em đi, tự chạy thoát thân?”

Cô nói lạnh nhạt: “Khi ăn cơm trên lầu hai có khói bốc lên, anh ta không để ý đến em, chạy ra ngoài trước.”

Lý Đạo nhớ ngày hôm ấy Cố Tân giận dùm dùm quay về, tìm dao khắp phòng muốn giết người, hỏi qua mới biết, lại bởi vì người em gái đó của anh ta.

Anh chưa từng gặp, nhưng vẫn luôn biết Cố Duy có em gái, còn biết mối quan hệ của hai người bất hòa.

Cố Duy xem như có lòng, biết cưng chiều cô em gái, giờ giờ phút phút chú ý quan tâm đến cô.

Ngày ấy Lý Đạo e sợ anh ta làm bậy, nên đi theo anh ta.

Cố Tân hỏi: “Cố Duy biết hết mọi chuyện?”

“Chuyện cần thiết thôi.”

“Em biết, anh ấy cho người theo dõi em.”

Lý Đạo: “Nghe nói cậu ta cũng tự đi đấy.”

Lòng ngực Cố Tân như bị kim đâm, nước mắt trào ra: “Em lại chẳng phát hiện ra.”

“Ừ, cậu ta rất giỏi hoạt.”

“Anh ấy quá biến thái.”

Nói qua nói lại, chỉ quanh quanh đến Cố Duy.

Lý Đạo ngẩng đầu lên, môi dán trên trán cô.

“Sau đó chia tay ngay?”

Cố Tân lén chùi đi giọt lệ trên đuôi mắt, gật đầu một cái: “Sau đó em cũng biết, anh ta muốn tố cáo Cố Duy, em cầu xin anh ta, nhưng mà... Thượng Gia Vĩ muốn em ở lại chỗ anh ta lần nữa, đêm hôm ấy...”

Bàn tay Lý Đạo dừng lại: “Thằng nhóc đó dùng sức mạnh?”

Cố Tân không chối, “Nhưng em cứ khóc mãi, chắc là anh ta thấy em khóc quá đáng thương, cuối cùng không làm gì cả.” Cô khẽ thở ra một tiếng: “Gặp phải tình huống nguy hiểm mà chạy trốn là bản năng sinh tồn, vợ chồng mà khi có tai vạ đến còn mỗi người tự chạy lấy thân, huống hồ bọn em chỉ là bạn. Thượng Gia Vĩ cũng chẳng phải là người xấu, anh ta tốt với em lắm, cuối cùng anh ta không tố cáo Cố Duy, sớm hợp sớm tan.”

Hóa ra hai anh em họ đều làm chuyện ngu ngốc vì nhau như vậy.

Lý Đạo hạ giọng đùa cợt: “Mẹ kiếp chỉ số thông minh thấp nên không phân biệt được tốt xấu.”

Cố Tân không nói tiếp.

Lý Đạo tròn tròn mắt, nhìn nước mưa nhỏ xuống từ mái hiên.

Anh chợt nhớ ra, khi lần đầu gặp cô, từng đánh giá cô là người quá bạc tình. Đôi mắt tuy lớn, nhưng khi nhìn người khác lại thấy sự lạnh nhạt hời hợt, đuôi mắt hơi xếch lên, quá mê hoặc lòng người.

Trong chuyện tình với Thượng Gia Vĩ, cô rất lý trí, hiểu nhưng không thể cảm thông, quả quyết rút bản thân mình lui.

Lý Đạo cười nhạt: “Em thì lại quá rõ ràng.”

“Hử?”

“Tôi biết xem tướng, em quá vô tình.”

Cố Tân cảm thấy mình bị oan, nhưng không có sức phản bác, nhỏ giọng hỏi: “Còn nhìn thấy gì nữa?”

Lý Đạo cố ý trêu cô: “Tính dục mạnh.”

Cố Tân: “...”

Ngón tay to lớn của Lý Đạo trườn lấy thùy tai cô: “Sắc màu của lỗ tai quá đỏ, da quá trắng, tóc lại dày, tất cả đều thể hiện cho việc nhu cầu sinh lý cao.”

Cô hé môi rồi lại đóng, cuối cùng không nhịn được mà bật cười một tiếng, “Nói nhảm.”

Cố Tân muốn né ra khỏi lồng ngực anh, cánh tay Lý Đạo vừa thu lại, bấp chân đè chặt: “Đi ngủ.”

Anh không nói thêm gì nữa, Cố Tân cũng chẳng có cách nào trốn thoát, hai người yên lặng trong căn phòng xa lạ, ôm chặt lấy nhau.

Qua rất lâu sau Lý Đạo cũng không động đậy chút nào, anh biết Cố Tân vẫn còn thức, trước ngực ướt át như vừa bị dính nước, thấm đẫm cả một mảng.

Lý Đạo không khuyên bảo điều gì, anh vờ như mình đang ngủ say, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình chậm lại, dùng động tác trong vô thức ôm chặt cô hơn.

Anh chỉ có thể làm những chuyện này cho cô, trong ngực anh là an toàn nhất.

Mơ màng không biết ngủ được bao nhiêu giờ, Lý Đạo rất nóng, cảm giác như mình đang ôm một cái lò lửa lớn trong lòng.

Chỉ trong một cái nháy mắt, anh giật mình tỉnh táo hẳn, mồ mả² trán người con gái trong lòng mình, nhiệt độ quả nhiệt đến bỏng cả tay.

32. Chương 32

Khi ấy mới hai giờ sáng, Lý Đạo bật mở đèn, nhìn cả gò má hồng hồng của cô, nhắm nghiền hai mắt, giữa đôi môi không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Hai ngón tay anh giữ cằm cô khẽ lắc: “Cố Tân?”

Cố Tân hơi nheo mi mắt, biểu cảm đau đớn.

Lý Đạo đứng ngậy người bên cạnh giường cúi đầu nhìn cô, một tay siết chặt, tay kia luồn vào tóc, vết thương ngoài da anh còn miễn cưỡng xử lý giúp, nhưng chưa từng chăm sóc phụ nữ phát sốt, cho nên có phần mù mịt.

Một lúc lâu, cuối cùng anh cũng phản ứng lại, lấy nhiệt kế đo nhiệt độ trước.

Anh đi ra xe lấy hộp thuốc ra, lật tới lật lui mới tìm được nhiệt kế, đo được 39 độ 5.

Trán cô phủ đầy mồ hôi li ti, trên người chỉ mặc bộ quần áo mỏng, vải vóc dính sát vào da thịt.

Lý Đạo nghĩ một hồi, sau đó lấy khăn lông, thấm ít nước, lau mồ hôi trên trán giúp cô, ánh mắt chuyển xuống dưới, dùng một lát, kéo cổ áo ngủ, một tay cầm khăn đi vào trong lau chùi giúp cô.

Lý Đạo vốn đang giữ tâm bất định, vào thời khắc này, cái bản năng tư tưởng của đàn ông lại hoạt động khá linh hoạt trong đầu anh, sau khi lau qua vài vòng, lại đổi đến chỗ khác. Nghĩ đến gì đó, anh lắc đầu cười một tiếng.

Lý Đạo nâng cổ cô lên, giúp cô lau sau lưng.

Cố Tân nói: “Khó chịu.”

“Khó chịu chỗ nào?” Anh hạ giọng hỏi.

“... Nhức đầu.” Cô vẫn không mở mắt, trong cơn mơ màng hình như cô nói thềm một câu: “Đầu em vẫn còn à...”

Lý Đạo cười một tiếng, đỡ gáy cô nằm lại: “Còn, đồ ngốc.”

“Đau quá...”

Lý Đạo lấy một viên thuốc giảm sốt, “Há miệng, uống thuốc xong sẽ hết đau.”

Cố Tân nằm mơ, ăn tết năm nào đó, Cố Duy đang tết tóc cho cô, anh rất ngốc, sức lực rất mạnh, đầu cô bị kéo theo tay anh, tóc quần ngang quần dọc sát trong da, da đầu như sắp bị tróc ra.

Cô sít răng: “Anh, anh, đầu em đau quá!”

Cố Duy chỉ biết toét miệng cười, lừa cô nói uống thuốc xong sẽ hết đau.

Câu nói vừa rồi giống như anh ấy vừa nói, nhưng hình như là một người đàn ông khác. Cơ thể cô cực kỳ mệt mỏi, trực giác khi tỉnh lại sẽ đối mặt với chuyện không tốt, ngực cô rất đau đớn, nhức đầu, da thịt mỗi nhừ, nội tạng cũng nhói đau.

Cô không muốn tỉnh, nhưng cứ có người vặn cơ thể cô hết lần này đến lần khác, không ngừng lải nhải vài lời bên tai cô, quá đáng ghét.

Cố Tân vung tay quơ quào một cái, giống như vừa đánh một người nào đó, sau đó cô thu tay đặt trước ngực đối phương, quay đầu không chịu phối hợp.

Nhưng cái tát đó lại khá vang.

Đầu lưỡi Lý Đạo lướt trên má trái của cô, một luồng khí bùng trong lòng anh, chưa có người phụ nữ nào dám làm vậy trên mặt anh.

Anh lẳng lặng đè nén cơn tức giận xuống, gạt đầu tự an ủi chính mình, nhủ thầm đàn ông trưởng thành lớn xác không so đó với phụ nữ nhỏ bé đang phát sốt, hướng hồ người ta đang mơ màng, không không chế được hành động của mình, nghĩ như thế, lại bỏ qua tất cả hạ giọng dỗ dành người ta.

Cố Tân bị bệnh không ngoan như bình thường, Lý Đạo như mất hết kiên nhẫn, cuối cùng thẳng tay bóp miệng cô ra, dùng ngón tay đẩy viên thuốc vào miệng.

“Ngowan, uống nước.”

Lúc này Cố Tân mím chặt môi.

Lý Đạo dầy vò cả người đầy mồ hôi, nước cũng bị bắn ra không ít, hai ngón tay anh dùng thêm sức, bóp răng cô tạo ra một khe hở.

Sau đó Cố Tân bị đau nên tỉnh lại, thở ra một tiếng, mở mắt nhìn.

Khuỷu tay Lý Đạo đặt hai bên người cô, nói với cô: “Em đang sốt, uống chút nước rồi ngủ tiếp.”

Dần tỉnh táo lại, Cố Tân cũng cảm nhận được vị đắng trong miệng, hơi chống đầu lên, tay anh đưa nước đến sát để cô tiện nuốt thuốc.

“Ngủ đi.” Lý Đạo nói.

Cố Tân ngoan ngoãn nhắm mắt.

Anh dùng khăn lông lau mồ hôi trên người mình, nằm lên giường lần nữa, Cố Tân tự giác tiến sát vào trong ngực anh.

Sau khi tỉnh Lý Đạo không ngủ lại được nữa, cái lò lửa nhỏ trong lòng anh không giảm nhiệt độ, mồ hôi nóng lại quần lấy cơ thể.

Lý Đạo không dám vén chăn, sợ Cố Tân tỉnh lại lần nữa vì lạnh, nên chỉ ôm chặt lấy cô, mở mắt cho đến khi bầu trời bắt đầu sáng.

Đến một lúc nào đó, không biết Cố Tân nằm mơ thấy gì, ngũ quan cô nhăn nhó, giãy giụa một cách bất an, trong cơn mơ liên tục nói mơ, rồi sau đó nhắm hai mắt khê khóc.

Bàn tay Lý Đạo vỗ nhẹ vào lưng cô, môi dò tìm đến trán cô, cảm giác càng ngày càng nóng.

Trong lòng anh không yên tâm, lập tức mặc quần áo vào, đi gõ cửa phòng Tiêu Hải Dương sát bên.

Bác sĩ trong thôn được mời đến khi trời chưa sáng hẳn, người này có giao tình với Tiêu Hải Dương, vết thương của Kỹ Cương cũng do anh ta xử lý, điều không nên nói thì không nói, điều không biết cũng không hỏi nhiều.

Anh ta khám cho Cố Tân từng chút, bỏ lại vài miếng dán hạ sốt để đề phòng bất kỳ tình huống nào, vừa dặn dò cẩn thận rồi mới đi ra ngoài.

Tiêu Hải Dương liếc nhìn cô gái nằm trên giường, nhìn Lý Đạo mang theo một thâm ý khác: “Bạn tâm rồi?”

Lý Đạo hời hợt: “Có chút.”

“Không phải nhược điểm là được.” Tiêu Hải Dương tốt bụng nhắc nhở.

Anh không tiếp lời.

Tiêu Hải Dương hỏi: “Nghĩ xong sẽ làm gì tiếp theo chưa?”

Chuyện của Cố Duy đã đả kích anh không nhỏ, anh bắt đầu hoài nghi việc mình đưa mọi người chạy trốn trên con đường này là đúng hay sai, có phải vào lúc tỉnh ngộ như lời của Cố Duy hay không, rằng đi trên con đường này khi quay đầu không có kết cục tốt.

Đi quá lâu trong bóng tối, đã quên mất cách làm việc của người bình thường, nhận định rằng phán đoán và lựa chọn của mình đều chính xác. Cho nên trong chuyện mang theo Cố Tân rời đi lần này, anh không dám suy nghĩ nhiều đến thế, cho dù dùng bất cứ cách nào, chỉ cần có thể đưa cô xuất cảnh là được, cũng không suy xét làm như thế sẽ mang đến nguy hiểm và phiền phức cho cô. Khi ấy là chuyện không mấy liên quan, chỉ khi nào trộn lẫn quá nhiều tình cảm riêng tư, thì lập trường của người đứng xem và người trong cuộc hoàn toàn khác nhau.

Là anh mắc nợ cô.

Lý Đạo thở dài một tiếng, rồi nghĩ đến có một đêm, cô nói muốn bỏ ác theo thiện phải rửa sạch tội nghiệt của bản thân trước mới được.

Hóa ra lẽ sống của cô gái này thông suốt hơn anh nhiều.

Trong lòng anh vẫn luôn kiên định vài chuyện, nhưng chẳng biết bắt đầu từ bao giờ, bỗng nhiên có phần dao động.

Tiêu Hải Dương: “Sững sờ gì thế? Hỏi cậu đã nghĩ phải làm gì tiếp theo chưa?”

“Chưa nghĩ ra.” Anh nói.

“Vậy thì cứ từ từ nghĩ.” Dương Tử khoát vai anh, “Chiều nay đi sửa hai chiếc xe kia của cậu?”

Lý Đạo nói: “Xem thời gian của anh.”

Thăm khám xong xuôi, Cố Tân ngủ say.

Đến trưa đo nhiệt độ cơ thể lần nữa, nhiệt độ cuối cùng cũng giảm, Lý Đạo gọi Tiểu Ngũ đến phòng thay anh chăm sóc, anh theo Dương Tử và Hứa Đại Vệ đi sửa xe.

Khi Cố Tân tỉnh lại thì sắc trời bên ngoài cũng đã tối, Tiểu Ngũ ngồi bên mép giường táy máy nghịch điện thoại, cậu ta liếc mắt nhìn thấy cô muốn ngồi dậy, nhanh chóng ném điện thoại đi động đi đến đỡ cô.

Cậu ta hỏi cô cảm thấy thế nào.

Cố Tân giật giật, bắp thịt không còn đau nữa, cả người cũng không còn cảm giác như nằm trên lò lửa, chỉ có điều cơ thể không được thăng bằng, hoàn toàn mất sức.

Sau bữa cơm tối đi ra ngoài một lúc, trong sân có rất nhiều máy móc cũ và đồ vật vãnh, xung quanh là từng gian nhà, trong góc giăng một sợi dây thừng, trên dây phơi vài bộ quần áo, tất và nón.

Cố Tân ngồi trên một băng ghế dưới mái hiên, mưa vừa dứt, không khí còn rất ẩm ướt, có cơn gió vừa thổi qua mặt cô, mang theo hơi lạnh lẽo.

Lý Đạo mang cái áo cho cô choàng, ngồi xuống băng ghế bên cạnh cô.

Hai người không ai nói tiếng nào, Cố Tân moi trong túi áo ra một bao thuốc lá, là bao thuốc dành cho phụ nữ Lý Đạo mua ở trấn Phong Bình cho cô.

Cô hỏi: “Anh hút không?”

Lý Đạo cúi đầu giành lấy: “Em đang cảm, không tốt đâu.”

Cố Tân: “Một điếu chẳng làm sao được.”

Lý Đạo thông cảm với tâm trạng của cô, không ngăn cản.

Luồng khói trắng nhàn nhạt bay ra, ngón tay Cố Tân kẹp thuốc nhỏ quá mức, cả cơ thể như gầy hẳn một vòng lớn.

Mắt cá chân Lý Đạo gác lên đầu gối chân còn lại, tầm nhìn đến giờ vẫn không rời khỏi cơ thể cô.

“Nếu như... cho em quay lại cuộc sống như trước đó...” Anh dừng lại: “Em có đồng ý không?”

Câu hỏi này rất khó trả lời, cô nói không muốn có lẽ là vì muốn giảm bớt cảm giác áy náy trong thâm tâm mình, nhưng anh sợ cô nói cô đồng ý hơn.

Động tác đưa thuốc lên của Cố Tân bỗng dừng lại, cô hơi cúi đầu, lâu sau đó mới nói: “Anh cũng không cần em à?”

Yết hầu Lý Đạo khẽ lặn, trái tim bình ổn quay về chỗ cũ, quay về lúc cô nói chuyện, cả trái tim bị bóp chặt lần nữa, khó chịu nhưng không thể làm gì.

“Hỏi bừa thế thôi.” Anh nói.

Cố Tân nói: “Không phải Cố Duy muốn em đi tìm mẹ à?”

“Không để ý lại chạy trốn?”

Tròng mắt Cố Tân lạnh nhạt, không nhìn ra tâm trạng gì: “Không để ý, kết quả dù tốt hay xấu chưa chắc đã công bằng.”

Lý Đạo nhìn cô vài giây, câu nói này khiến anh bỗng dưng phát sinh nỗi bất an.

Cố Tân đột nhiên hỏi: “Anh từng trải qua cảm giác có người thân qua đời rồi à?”

“Rồi, bố tôi.”

Cố Tân mấp máy môi, cảm thấy nếu hỏi tiếp thì quá tàn nhẫn.

Lý Đạo thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của cô, anh cười một tiếng: “Có gì thì hỏi đi.”

Cố Tân xoa chớp mũi, vút điều thuốc trên nền xi măng rồi dẫm lên nó: “Khi ấy anh làm thế nào để thoát ra?”

“Dùng chân bước đi.”

Cố Tân sưng sốt đôi chút, bỗng bật cười, cười nhiều, hốc mắt dâng chút nước.

Cô hỏi: “Anh nói con người ta tại sao còn sống?”

Anh thở dài: “Khi chúng ta sinh ra, cũng đâu có ai hỏi qua ý kiến của chúng ta.”

Cố Tân đánh anh một cái, vừa khóc vừa cười.

Rốt cuộc ý nghĩa của việc sống sót là gì? Chịu khổ, qua đời, luân hồi, rồi chịu khổ, rồi qua đời, rồi lại luân hồi, lặp đi lặp lại.

Ông trời đã sắp xếp con đường cho từng người, trên con đường đi qua bảy loại khổ đau, chân không bước qua, mỗi một bước đều có gai, cuối cùng toàn thân đều là vết thương, vẫn chạy không thoát kết cục, từ bỏ thế sự nằm trong mộ đất.

Chính là ý nghĩa đó.

Hai tay Cố Tân vuốt mắt, giải thích: “Không phải em muốn khóc, em chịu đựng có hơi khó khăn, anh hiểu được tâm trạng bây giờ của em không?”

Trên thế giới này, làm gì có chuyện cảm động lây được, cho dù có đau khổ, nhưng mỗi loại đau khổ lại không giống nhau.

Lý Đạo không đáp lời, bàn tay đưa ra, ấn đầu cô nằm trên đùi mình: “Như ngọc.”

Hai chữ này cũng không khó nghe, Cố Tân ôm lấy chân anh, nước mắt như được mở van, không kiềm chế nổi, khóc đau thương quần quại.

Lý Đạo dỗ dành cô khóc, bàn tay vẫn cứ dán vào trên tóc cô, vuốt ve từng chút từng chút một.

Anh không nhìn cô, tầm nhìn cố định vào nơi nào đó phía trước, nói: “Chỉ có hưởng không được phúc, không có chuyện gì là không vượt qua được.” Giọng nói rất nhẹ, giống như nói với bản thân, càng giống như an ủi cô.

Lý Đạo đánh giá cao sức đề kháng của cô, vào nửa đêm, Cố Tân phát sốt lần nữa.

Miếng dán hạ sốt và thuốc uống cũng vô ích, lại gọi bác sĩ đến, tiếp tục thăm khám.

Nhưng lần thăm khám này không thấy hiệu quả, bệnh tình Cố Tân lặp đi lặp lại, kéo dài hai ngày, cuối cùng bác sĩ cũng hết cách, nói nếu như thật sự không ổn hơn, thì phải nhanh chóng đưa người đến bệnh viện trấn.

Lòng Lý Đạo như lửa đốt, nhìn cô gái trên giường dường như gãy rộc hẳn đi, vừa lo lắng vừa đau lòng, chỉ trách không giúp cô gánh vác được phần tội này.

Trong quá khứ Cố Duy luôn nói rằng, anh không có em gái, anh không hiểu.

Giờ phút này, trừ bản thân ra, anh có lẽ đã cả nhận được tâm trạng của Cố Duy.

Nghĩ đến Cố Duy, trong đầu anh chợt lóe lên, bỗng nhớ lại chuyện nào đó, Lý Đạo không do dự, bước nhanh ra ngoài, lại đến gõ cửa phòng Tiêu Hải Dương.

Dương Tử bị hành hạ cũng không tức giận, quá nửa đêm chỉ mặc một cái quần cộc đi ra, hỏi anh làm gì, nói xác nhận: “Bây giờ? Hai giờ sáng? Muốn ăn đào ngâm?”

“Chỗ anh có không?”

Tiêu Hải Dương nói: “Ông anh đây đi trộm cho cậu?” Giọng nói chậm rãi: “Chỉ có nước trái cây.”

“Vậy tôi đi mua.”

“Mẹ kiếp cậu không xem mấy giờ rồi.” Anh ta gầm một tiếng, nghĩ cách giúp anh: “Hái hai quả đào tiên trong vườn, thêm đường nấu thử xem.”

Lý Đạo ngay lập tức quay người đi ra phía sau.

Anh đi xuống nhà bếp, nấu nước sôi, bốc một nắm đường phèn ném vào, đào được gọt vỏ bỏ hạt, cắt thành miếng lớn nhỏ không đồng đều, bỏ hết trong nồi nấu.

Anh mút ngón tay dính nước, nhủ thầm ông đây đều vì em mà làm những chuyện này, nếu không khỏe lại anh cũng chẳng thèm quan tâm nữa, ném thẳng ra ngoài làm mồi cho sói ăn.

Rồi lại nghĩ thêm, bây giờ cô gầy chỉ còn da bọc xương, chó sói cũng chẳng thèm ăn, không bằng nuôi thêm cho mập hơn để tự mình ăn.

Lý Đạo lắc đầu xem thường mình, trong phòng bếp lớn người đàn ông nghĩ những chuyện ngổn ngang này, chắc không ngày thơ.

Anh đổ thứ đồ mình vừa nấu vào một chậu nhỏ, đổ bớt nước ra, bê vào trong phòng.

Lý Đạo đỡ Cố Tân dựa vào ngực mình, xúc một miếng nhỏ đưa đến bên miệng cô.

Nhắc đến lại thấy kỳ dị, cô gái này vốn còn đang mơ màng, nhưng dường như ngửi được mùi, há miệng ăn ngay.

Lý Đạo phấn khởi như tìm được gì đó, anh khều môi, nói trêu chọc cô: “Ôi, hết bệnh rồi à, thèm ăn đến thế.”

Cố Tân nhắm hai mắt, cái miệng nhỏ nhẩn động đây, không trả lời anh.

Lý Đạo hôn trên đỉnh đầu cô một cái, anh lại xúc thêm một thìa dứt cho cô.

Cái chậu nhỏ nhanh chóng thấy đáy, Cố Tân nghiêng đầu, nhắm hai mắt lắc đầu.

Lý Đạo: “Không ăn nữa?”

“... Ừm.” Cô lẩm bẩm.

Lý Đạo đặt Cố Tân nằm xuống, đắp chăn cho cô.

Anh vác cái ghế xếp nhỏ ngồi bên cạnh giường, bê cái chậu nhỏ ăn phần Cố Tân chừa lại, anh nghiêng đầu nhìn cô, quai hàm di chuyển, tự cười bản thân mình: “Mẹ kiếp, không ngờ ông đây còn có cái kỹ năng này.”

Sau đó, Lý Đạo ngủ một giấc yên ổn, từ sau khi rời khỏi Thượng Lăng đây là giấc ngủ đầu tiên.

Bởi vì yên ổn, nên cảm thấy ngán.

Trong giấc mộng anh cảm thấy mũi mình rất nhột, muốn gãi, nhưng khi đưa tay lên bắt...

Lý Đạo bỗng bừng tỉnh, hơi ngẩng đầu lên, mơ màng mở một con mắt, đối diện với nụ cười yêu kiều của Cố Tân.

Vài giây hoảng hốt, Lý Đạo nói: “Tỉnh rồi?”

Cô vẫn tiều tụy như thế, nhưng trong mắt lấp lánh vài tia sáng, dịu dàng gọi: “Trời sáng rồi.”

Lý Đạo nhìn cô mười mấy giây, chóng người quay đầu nhìn.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã mọc, bầu trời trong xanh.

33. Chương 33

Lý Đạo ngồi dậy vuốt mặt, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết nghĩ gì trong đầu.

Cố Tân còn nằm nghiêng, đưa tay sờ lưng anh. Khi cô còn đang suy nghĩ nói tiếp câu gì đó, thì Lý Đạo đột nhiên xoay người đè cô xuống.

Cố Tân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cánh môi bị chiếm lấy, Lý Đạo ra sức cắn cô.

Cô bị nhốt trong ngực anh, khó chịu kêu đau.

Lý Đạo dùng toàn bộ cơ thể cường tráng chiếm ưu thế mà khống chế cô, đầu hơi nghiêng sang một góc, bắt đầu hôn cô.

Ban đầu con duy trì sự nhẫn nại, nhưng không được bao nhiêu giây, lưỡi dò vào trong, cái động tác ấy như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Khi vừa bắt đầu Cố Tân còn có thể phối hợp với tiết tấu của anh, chẳng bao lâu hơi thở dần yếu đi, hai tay mất sức, buông lỏng một chút rồi rơi xuống.

Bàn tay kia nắm đầu vai cô, hai vai cô bị túm ép vào phía trong, xương quai xanh lõm xuống rất sâu, rồi anh dùng sức bóp vòng eo chẳng còn bao nhiêu thịt của cô, như thể cả cơ thể này anh đều muốn bóp nát.

Cố Tân cảm thấy chóng mặt, anh có xu hướng bạo nhân thì phải.

Cô nào có biết, trong xương cốt đàn ông luôn đầy tràn sự phá hủy mãnh liệt, hướng hồ người này còn là Lý Đạo.

Cổ họng Cố Tân bất giác phát ra vài âm tiết, vừa thảm thiết lại động tình.

Ban đầu anh muốn giải bày nội tâm kích động, chúc mừng cô đã kiên cường vượt qua một kiếp nạn, đến nửa đường lại muốn thay đổi khẩu vị.

Lý Đạo dùng hết tất cả chí lực, tuôn trào hết mọi cơn tức giận ra, “Ông đây còn nghĩ em phải chết.”

Cô nói khẽ: “Chắc là chết đói.” Còn biết bày trò.

Lý Đạo nói: “Hơi đói.”

Cố Tân mím môi đẩy anh ra, anh không động đậy, cũng không có hành động quá khích nào khác, chỉ ôm cô, chờ cho cơ thể dần ổn định lại.

Một lúc lâu sau, anh thở dài: “Tôi thực sự không có cách nào khác.”

Nằm liên tục trên giường bệnh mấy ngày, Cố Tân vẫn còn rất yếu, cô rửa mặt xong thì những người khác đã ngồi vào bàn ăn chờ cô.

Lý Đạo ngồi bên cạnh Tiêu Hải Dương, Hứa Đại Vệ, Ngũ Minh Triết đều ở đây, Kỷ Cương rút cuộc cũng có thể xuống giường, chỉ duy nhất thiếu đi Tô Đình và Cố Duy.

Cố Tân nhìn lướt một lượt, ngồi xuống cạnh Lý Đạo, thoáng cúi đầu, đôi mắt sụp xuống, khoe môi vội vàng giương lên một độ cong nào đó.

Đây là ngày thứ năm họ qua đêm ở nhà Tiêu Hải Dương, bầu không khí nặng nề âm u, cuối cùng cũng được xóa mờ nhờ nụ cười nhạt treo trên khoe môi Cố Tân.

Người đã đông đủ, mọi người bắt đầu ăn.

Lý Đạo đẩy một bát cháo trắng đến trước mặt cô, thêm hai thìa thịt chà bông chất trên mặt: “Trộn lên ăn.” Anh muốn làm giúp cô, nhưng chưa kịp động đũa, cô đã đưa đũa tự khuấy bát cháo của mình.

Cố Tân nói: “Để em tự làm.”

“Nóng đấy.”

Cô gạt đầu một cái, dường như nhận ra được ánh mắt chăm chú của mọi người, cô nói thêm: “Anh cũng ăn đi.”

Lý Đạo chống tay lên bàn đỡ mặt, miệng cắn bánh bao, vừa nhai vừa nghiêng đầu nhìn cô cười nhạt: “Vị ổn không?”

Cố Tân gạt đầu: “Ăn rất ngon.” Nhiều ngày không ăn uống đàng hoàng, khi luồng nhiệt âm ảm của cháo trắng trượt xuống dạ dày, cô cảm giác như mình được sống lại.

Anh lại cười một tiếng, xoa đầu cô rất tự nhiên.

Tiếng bát đũa va vào nhau, trong không gian hơi yên tĩnh, không lớn cũng không nhỏ.

Lý Đạo liếc mắt nhìn sang, đầu Hứa Đại Vệ không ngẩng cũng không nhìn, ăn như hổ đói.

Tiêu Hải Dương tế nhị quan sát vài giây, chọc cánh tay Lý Đạo: “Nếm thử ít thức ăn này xem, công nhân nhà tôi làm đấy, mùi không tệ đâu.”

Lý Đạo thu hồi tầm mắt, ăn một miếng: “Được đấy, hơi nhạt chút.”

“Miệng cậu nặng vậy, coi chừng mận chết cậu.”

Tiểu Ngũ cũng xúm đến gấp một đũa, hai mắt sáng trưng: “Anh Dương Tử, khi bọn em đi anh cho bọn em một chút nhé.”

Tiêu Hải Dương nói: “Dọn cả mâm đi cũng được.”

Lý Đạo chỉ đưa mắt Tiểu Ngũ không có tiền đồ, anh quay sang nói với Dương Tử: “Nghỉ thêm một ngày nữa, sáng mai bọn tôi đi.”

Giữa hai người không cần quá khách khí, anh ta cũng không giữ người: “Khi nào cũng được, tôi sắp xếp giúp cậu.”

Lý Đạo gạt đầu, đem nửa cái bánh bao còn lại nhét vào miệng, liếc thấy một cánh tay đưa đến, anh nhanh chóng vớ một cái, cái bánh bao Cố Tân lấy bị rơi trên bàn.

Cô rứt tay về, đầu đến hít sâu một hơi.

Lý Đạo nói: “Vừa khỏi bệnh, ăn thịt dạ dày em không tiêu hóa tốt được.”

Cô cảm giác uống cháo không được no, cô sờ mu bàn tay mình: “Em chưa ăn no.”

Lý Đạo chỉ mong cô ăn được nhiều để da thịt mau quay lại, nhưng không thể làm gì khác, anh nói: “Buổi trưa ăn tiếp.”

Cố Tân gạt đầu, tiếp tục uống cháo.

Lý Đạo nghiêng đầu nhìn cô, tay anh quá mạnh, lúc đánh cô không nhận ra mình dùng nhiều sức: “Đánh đau không?”

Cô vừa định mở miệng, thì người đối diện đặt mạnh đĩa xuống bàn, Hứa Đại Vệ đứng bật dậy: “Tôi ăn xong rồi, mọi người cứ từ từ ăn.”

Cơm nước xong, cả một buổi trưa không có chuyện gì làm.

Cố Tân đi trong sân giã gân cốt, hôm nay trời trong nắng ấm, cơn mưa dai dẳng cũng hết, cô nhìn dãy núi sừng sững phía xa, thậm chí trong lòng rằng mình nhất định không thể lại bị bất kỳ chuyện gì đánh bại, nếu cô đau khổ, người trên trời nhất định cũng chẳng dễ chịu.

Khi sóng mũi trào dâng vị cay xót, cô thu gom tầm mắt lại, ra lệnh cho bản thân phải nghĩ đến chuyện khác.

Đến giờ cơm trưa cô ăn chút thức ăn chế biến từ bột mì và rau cải dễ tiêu hóa, Cố Tân cảm giác sức lực trên người hồi phục không ít.

Cô bê chậu nước giặt cái áo sơ mi trắng của mình, vạt áo trước còn nhuộm vết máu của Cố Duy, cho dù có chà xát thế nào cũng không xóa đi được.

Cố Tân nhìn vết bẩn mà ngẩn người ra, trong tầm nhìn cô xuất hiện một bàn chân, không biết do vô tình hay cố ý, đá văng chậu nước nhỏ đặt trên băng ghế.

Cố Tân đỡ kịp, nước màu đỏ nhạt bị văng mất còn một nửa, dính vào ống quần cô.

Hai tay Hứa Đại Vệ nhét trong túi, nhìn từ trên cao xuống: “Xin lỗi, không nhìn thấy có người ngồi ở đây.”
Mấy chữ sau cùng anh ta nâng giọng lên.

Cố Tân cười cười: “Không sao.”

Nụ cười của cô dưới ánh mặt trời cực kỳ chướng mắt, mặt Hứa Đại Vệ không có cảm xúc: “Anh cô vừa mắt chưa được bao nhiêu ngày, cô còn cười được?”

Nụ cười trên mặt Cố Tân cứng đờ, cô hơi khựng lại, bê chậu nước chuẩn bị vào trong.

Hứa Đại Vệ nói: “Không bằng giả vờ tỏ ra đáng thương, anh Đạo bị mộng du mới nuốt nổi cái bộ dạng này của cô.” Anh ta dựa vào tường: “Không có cô thì Cố Duy cũng chẳng chết.”

Cố Tân đột nhiên dừng lại, đầu ngón tay giữ chậu nước trắng bệch: “Tại sao?”

“Mẹ kiếp cô kéo chân mọi người tụt lại sau mà còn không biết? Không có cô chúng tôi đã sớm xuất cảnh rồi, Cố Duy còn phải bỏ mạng?”

Cô cảm nhận được cơ thể mình đang phát run, răng cũng đánh vào nhau dữ dội, cơn tức giận và sự căm ghét trong lòng ngực không thể kiềm chế thêm, cô chọt xoay người, hất toàn bộ nước bẩn trong chậu nước về phía anh ta.

Hứa Đại Vệ vốn không ngờ cô dám làm thế này, anh ta há hốc miệng, khắp người chỉ toàn là nước, cái áo sơ mi dính máu mắc trên đầu vai anh ta.

Cố Tân lạnh giọng: “Ban đầu chuyện xuất cảnh không phải là tôi tự nguyện, sau đó tôi chịu nhận lời, bởi là anh ấy là anh trai tôi, là người thân của tôi. Quyết định là do các anh đưa ra, cách rời đi cũng là các anh chọn, tôi ngoan ngoãn đi theo các anh, tôi làm sai chuyện gì? Anh nói cái chết của Cố Duy là do tôi mà ra, tôi phải trách ngược lại ai đây? Ai là người tiết lộ hành trình người đó biết rõ, tôi nói không có anh thì anh ấy không chết, bây giờ tôi muốn anh đền anh trai lại cho tôi, anh bồi thường nổi không?”

Câu nói cuối cùng cô gằn như gào lên, nhưng lần này một giọt nước mắt cũng không rơi.

Hứa Đại Vệ không dám tin, cảm thấy cô sau khi khỏi bệnh đã biến thành một người khác.

Thật ra thì anh không chắc chắn, anh không xác định có phải Đỗ Quảng Mĩ đã tiết lộ hành trình chuyển đi cho người của Quách Thịnh hay không.

Trong lòng anh cũng tự trách bản thân, người chết là anh em của anh, thậm chí còn thân hơn cả người nhà. Hứa Đại Vệ từ bé đã không có người thân, anh không cảm nhận được phần tình thân máu mủ tương liên ấy, cũng chưa từng động lòng với người phụ nữ nào, đàn bà như quần áo, không biết yêu, anh chỉ quan tâm đối xử chân thành với tình anh em này.

Cho nên anh cảm thấy Cố Tân là một sự phiền phức, là ngọn nguồn của mọi tai họa, là một quả lựu đạn phá hỏng nhóm năm người các anh.

Có lẽ do lần đầu tiên đã có thành kiến với Cố Tân, cho nên cơn giận nén trong lòng đã sớm bùng ra.

Hứa Đại Vệ vứt cái áo sơ mi dính trên người, bước lên túm cánh tay cô.

Cố Tân theo quán tính muốn trốn đi, đưa chấu nước trong tay lên đánh anh ta, đánh vào mặt và cơ thể anh ta.

Hứa Đại Vệ hoàn toàn bị cô chọc giận, con người này một khi đã bị chọc giận thì không quan tâm đối phương mà nam hay nữ, anh ta nghiêng răng, đưa nắm đấm về phía Cố Tân.

Nhưng chưa kịp rơi xuống, đã bị một nguồn sức mạnh khác cản trở.

Lý Đạo dùng tay chống đỡ, đẩy người về phía sau.

Hứa Đại Vệ lùi về vài bước.

Lý Đạo quay đầu quan sát Cố Tân, thấy cô không bị gì, đột nhiên anh quay người, đánh một cú vào quai hàm Hứa Đại Vệ.

Động tác lần này nhanh gọn, cú đấm rất mạnh, Hứa Đại Vệ lão đảo va vào vách tường.

Đây là lần đầu tiên hai người đánh nhau sau bao nhiêu năm, Hứa Đại Vệ chùi khóe môi, nhìn Lý Đạo một cách khó tin, chỉ sang Cố Tân: “Anh vì cô ta mà đánh em?”

“Cô gái này thứ nhất là em gái Cố Duy, thứ hai là người phụ nữ của ông đây.”

“Em là anh em của anh!” Anh ta bỗng nhiên xông lên trước gào thét.

Sắc mặt Lý Đạo lạnh nhạt: “Tôi thấy trong mắt cậu chỉ có Đỗ Quảng Mĩ, quên mối quan hệ này rồi.”

Hứa Đại Vệ trừng mắt không nói tiếng nào, cơ thể ưỡn định lại, cầm phẫn và không cam tâm đứng sát trước mặt anh.

Hai người đàn ông lực lưỡng đứng đối diện với nhau, tròng mắt sắc bén trừng lẫn nhau, bầu không khí như treo đầy gươm giáo.

Bỗng vài giây sau đó, hai người không nói thừa, xông lên đánh nhau.

So sánh mà nói, vóc người Hứa Đại Vệ chiếm ưu thế hơn, nhưng không nhanh nhẹn bằng Lý Đạo.

Lý Đạo bị ăn vài cú trước, rồi sau đó thừa cơ anh ta chưa chuẩn bị anh ngồi xuống, lăn trên đất ra sau lưng anh ta, đưa chân đá một cước về phía trước.

Lần này dùng rất nhiều sức, Hứa Đại Vệ chao đảo rồi ngã nhào trên đất.

Cổ Tân không ngờ chuyện sẽ biến thành thế này, cả người run rẩy đến mất sức: “Hai người đừng đánh nữa.”

Nhưng hai con người kia nghe không lọt.

Lý Đạo ngồi trên người anh ta, dùng sức mà đánh: “Cú này vì Cổ Tân, cô ấy không cần xin lỗi cậu.”

Hứa Đại Vệ đưa tay lên cằm, kéo cổ áo anh.

Lý Đạo nắm được cổ tay anh ta vặn ngược lại, lại đấm thêm một cú: “Đây là vì lão Kỳ.”

Anh tiếp tục đánh: “Cho thằng Ngũ.”

“Còn cả vì Tô Đình.”

Đột nhiên, Hứa Đại Vệ không còn phản kháng, Lý Đạo ra tay rất nặng, đánh vào mặt anh ta: “Còn một đấm này, mẹ kiếp, là vì Cổ Duy!”

Đánh xong cảm thấy chưa đủ, lại đánh thêm vài cái.

Biểu cảm của Lý Đạo hung dữ, hốc mắt đỏ bừng, con người dưới ánh mặt trời sáng lạ thường.

Hứa Đại Vệ không giẫy giụa nữa.

Đầu ngón tay Cố Tân lạnh như băng, chạy vào trong gọi người, đi giữa đường gặp được nhóm người Tiêu Hải Dương nghe thấy tiếng chạy đến.

Bọn họ kéo cản Lý Đạo và Hứa Đại Vệ.

Hứa Đại Vệ nằm sòng xoài trên mặt đất, nhìn bầu trời, cánh mũi ứa máu, rất lâu sau, đuôi mắt anh ta bỗng nhiên trượt xuống một giọt chất lỏng.

Anh không phải là đàn ông, anh đang vì lỗi sai của mình là tìm một con cừu thể tội, không muốn thừa nhận, không muốn để cho Cố Duy chết.

Sau đó, Hứa Đại Vệ từ từ đứng dậy, bước đi chậm chậm về phòng.

Không lâu sau, anh ta xách túi của mình, không nhìn bất cứ ai, không nói một lời nào đi ra khỏi khoảng sân.

Lý Đạo hơi siết chặt nắm đấm, cắn hàm răng, không can.

Ngũ Minh Triết muốn đuổi theo, Lý Đạo không cho phép.

Đêm đó không thấy bóng dáng Hứa Đại Vệ đâu.

Sáng sớm ngày hôm sau phải lên đường, vài người khi còn rất sớm đã tỉnh dậy, Tiểu Ngũ chạy đi trước khuôn đồ lên xe.

Lý Đạo hỏi Cố Tân: “Phải đi rồi, có muốn đi gặp Cố Duy không?”

Cố Tân hơi mấp máy môi: “Không gặp.”

Lý Đạo không miễn cưỡng cô.

Anh cầm một bình rượu trắng và hai bao thuốc lá, đi cùng Tiêu Hải Dương đến gốc cây lê phía sau.

Vài ngày trước nước mưa làm mới lại khiến mặt đất bằng phẳng hẳn, dường như giống hệt những phần đất

bên cạnh.

Lý Đạo rải một vòng rượu trắng, cắm vài điếu thuốc xuống đất, anh ngồi xổm ở đó, nhún vai, rất lâu sau không động đậy.

Tiêu Hải Dương đứng sau: “Yên tâm đi, có tôi ở đây, người anh em này không sao đâu.”

Chân mày Lý Đạo giật giật, ngược mắt lên nhìn rừng cây ăn trái, hai hàng lông mày một bên cao một bên thấp, trên mặt bày ra vài nếp nhăn gập ghềnh.

Sau đó, Lý Đạo đứng dậy: “Ngày lễ ngày tết, giúp tôi đốt giấy vàng cho cậu ấy.”

Tiêu Hải Dương vỗ vai anh: “Yên tâm, anh em của cậu chính là anh em của tôi, nhất định không bạc đãi.”

Lý Đạo không còn lời nào để nói, mở rộng hai cánh tay, dùng sức của đàn ông ôm anh ta: “Cảm ơn.”

Anh ta cũng ôm lại anh, nói xúc động: “Hy vọng có thể gặp lại.”

Lý Đạo cười cười: “Sẽ gặp lại.”

34. Chương 34

Họ bàn trước sẽ rời đi vào buổi sáng, khi gần đi Lý Đạo làm chuyện này chuyện kia kéo dài thêm thời gian.

Lão Kỷ không vạch trần, Tiểu Ngũ lại chạy đến nói điều không nên nói, gã đầu hỏi Lý Đạo: “Anh, sao chưa đi nữa? Anh đang chờ anh Đại Vệ à?”

Lý Đạo liếc cậu ta, khinh thường: “Chờ anh ta làm gì, ai biết có quay về hay không.”

Tiểu Ngũ đồng ý: “Em cũng nói thế, tính khí anh ấy nóng nảy quá, tối qua em gọi điện cho anh ấy, anh ấy tắt luôn. Phải trị anh ấy mới được, để anh ấy đuổi theo sau chúng ta.”

Lý Đạo lại liếc cậu ta lần nữa.

Khi lên đường đã hơn mười hai giờ trưa, đi ra khỏi nhà máy của Tiêu Hải Dương, đi thêm một trăm cây số chính là trấn Bạch Trạch.

Họ không dừng chân ở trấn, tiếp tục đi về phía nam.

Khi rời khỏi Thượng Lăng có bảy người, bây giờ chỉ còn lại bốn người.

Lý Đạo muốn đưa tất cả mọi người bình an ra ngoài, nhưng anh không làm được.

Vẫn là hai chiếc xe, Kỷ Cương và Ngũ Minh Triết chạy chiếc Nissan theo sát phía sau, lão Kỷ bị thương không được nhanh nhẹn như trước, nên để cho Tiểu Ngũ lái xe.

Bên này Cố Tân ngồi cạnh Lý Đạo, sáng nay tỉnh dậy tinh thần của cô không tệ, khí sắc trên mặt cũng hồng hào hơn.

Một tay Lý Đạo đặt trên tay lái, mắt nhìn phía trước, trong xe rất yên tĩnh, hai người đi cả một đoạn đường mà không ai mở miệng nói chuyện.

Vài phút trôi qua, bên cạnh truyền đến âm thanh giã giũa huyền não, Cố Tân tìm trong người và ghé ngồi phía sau thứ gì đó.

Sự chú ý của Lý Đạo bị động tĩnh đó thu hút, liếc cô một cái: “Muốn uống nước?”

Cố Tân cầm chai nước: “Anh uống không?”

“Không uống.” Ánh mắt anh vẫn nhìn chằm chằm đường xá, đưa tay đón chai nước: “Mang lại.”

“Không sao, em có thể mở được.”

Lý Đạo vẫn cầm lấy, ngón út tay trái giữ bánh lái, bốn ngón tay giữ được thân chai, tay phải nhẹ nhàng vặn, một âm thanh nhỏ vang lên, anh lại vặn nắp ngược trở lại, đưa về cho cô.

Tay anh mặc dù không nhả nhận xinh đẹp, nhưng gân trên mu bàn tay rõ ràng, ngón tay dài, lòng bàn tay rộng, khớp ngón tay nhô lên, mang theo cảm giác cứng cáp chắc chắn.

Cố Tân nhìn động tác của anh, bỗng nhiên nhớ lại cái đêm mà cô bị bắt cóc, ở trong cái thôn không biết tên, cô ngồi trên bức tường thấp, anh đưa nước cho cô, khi mở nắp chai nước, động tác của anh cũng tùy tiện và tự nhiên như thế này.

Trái tim của cô luôn là thứ dễ dàng bị một vài chi tiết nhỏ nhặt vô nghĩa mà rung động.

Đàn ông nói không là không, anh có tình nguyện làm cho người khác hay không, kiểu mẫu thông thường,

cũng bao gồm cả những tiểu tiết không chấp nhất của đàn ông như anh làm.

Cố Tân nhìn anh: “Cảm ơn.”

“Phải dùng miệng cảm ơn?”

Nghे giọng đã biết là lời nói không đúng đắn, Cố Tân hỏi hận vì một giây trước còn bày ra vẻ xúc động: “Anh muốn cảm ơn thế nào?”

Lý Đạo hỏi: “Miệng em chỉ biết dùng để nói chuyện?”

Cố Tân đáp: “Còn có thể ăn cơm.”

Anh kéo môi hừ lạnh một tiếng: “Giả ngọc thì em là giỏi nhất.” Lý Đạo quay đầu, đưa tay đặt lên gáy cô: “Xem ra tôi phải tự thân dạy em mới được, ngoài hôn ra, nó còn có vô vàn công dụng khác.”

Gò má Cố Tân như bị thiêu cháy, khinh bỉ câu nói cuối cùng của anh chẳng có ý tốt gì, giả vờ nghe không hiểu.

Cô sờ trán, lần này Lý Đạo vẫn không biết kiềm chế sức lực của mình, bị anh giữ đến choáng váng hoa cả mắt.

“Đau?”

Cố Tân chậm chậm lắc đầu: “Không sao.” Cô lại nói sang chuyện khác: “Vừa rồi anh đang nghĩ chuyện gì?”

Lý Đạo hơi ngừng lại vài giây, nói: “Nghĩ một chuyện vẫn chưa thông suốt.”

Cô thử dò hỏi: “Em có thể giúp được anh không?”

“Chắc là có phần quá sức với chỉ số thông minh.”

Cố Tân: “...”

Lý Đạo hỏi: “Vậy em suy nghĩ gì?”

Cố Tân nắm chai nước suối, hơi cúi đầu: “Nghĩ về Tô Dĩnh.”

Lý Đạo im lặng vài giây: “Đừng suy nghĩ, vô ích thôi.” Câu nói này mặc dù tàn khốc, nhưng lại khá chân thực: “Cố Tân, chúng ta còn khó giữ được mạng mình.”

Cô biết rõ tình thế, chỉ có điều Cố Duy trước khi chết đã gọi tên cô ta, bằng thứ tình cảm rất sâu sắc dành cho nhau, mạng Tô Dĩnh không tốt, đời này Cố Duy không thể bảo vệ và yêu thương cô ta, nhưng hy vọng sau này cô ta có thể sống thật tốt.

Mọi chuyện trôi qua chỉ để lại tiếc nuối, không ai có cách thay đổi.

Vào buổi chiều, đến một sườn núi.

Từ chỗ này tầm nhìn có thể đạt được điểm cao nhất, núi xa và đáy thung lũng xanh biếc tươi mát, không khí trong lành, bầu trời mênh mông cao vợi vợi, một khoảng xanh thăm.

Họ dừng xe bên đường, bốn người xuống nghỉ ngơi.

Lý Đạo gặp tay ưỡn người dân gân cốt, dựa vào thân xe tháo một thanh kẹo cao su.

Kỷ Cương cũng xuống, hai người nhìn nhau một cái, đi đến phía đồi bên kia nói vài câu.

“Tối nay dừng chân ở Trùng Dương?” Kỷ Cương hỏi.

Áo thun của Lý Đạo bị lật lên một đoạn, lộ ra phần hông cường tráng, tay anh nhét túi: “Còn hơn ba tiếng nữa, sáu giờ là có thể đến.”

“Dừng chân một đêm?”

Lý Đạo tính toán như thế, anh biết, Kỷ Cương cũng đang lo lắng cùng một vấn đề, nói: “Muốn hỏi tiếp theo đi thế nào?”

Kỷ Cương gật đầu, “Không phải là không tin tưởng Đại Vệ, con người cậu ta không mutu mô, lại thẳng tính, tôi sợ cậu ta nói nhiều lại thêm chuyện xấu.”

Lý Đạo túm một góc quần ở bắp đùi, nhón chân ngồi xổm xuống.

Đến Trùng Dương đi theo trấn Thuận Tuyên là đến được Quảng Ninh, Quảng Ninh là thành phố biên giới, Khâu gia có làm ăn ở phía bên kia, anh ta có thể giúp xuất cảnh.

Đoạn đường từ Trùng Dương đến Quảng Ninh không xem là gần, nhất là ở vùng địa giới hoang vu, chuyện

gì sẽ xảy ra khó mà nói trước được.

Lý Đạo dường như rất do dự, nhặt hòn đá trên đất vờ lung tung, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên: “Hay là đến Miên Châu?”

“Miên Châu?”

“Cũng gần với Quảng Ninh, sát ranh biên giới.”

Đây là nơi Lý Đạo ra đời, mười bảy tuổi anh mới rời đi, sau ngàn dặm băng vượt đến Thượng Lăng, đi vào con đường lầm lỡ.

Bây giờ Miên Châu không còn dư lại người thân nào cả, trận động đất năm ngoái đã cướp bố anh đi, Lý Đạo chưa từng quay lại, từng ngọn cây cành cỏ quen thuộc chĩa vào lòng anh, là do anh không dám quay về.

Chuyện nhà anh chưa từng nhắc đến, Kỷ Cương cũng không biết.

Anh ta hỏi: “Đến Miên Châu Khâu gia có thể giúp một tay không?”

“Có thể.”

Kỷ Cương gật đầu, ngồi xuống cùng anh: “Còn Đại Vệ, cậu ta...?”

Lý Đạo quẳng hòn đá, phỉu lớn bụi trên tay anh, quay đầu lại, hai con người nhỏ tuổi kia đang ngồi xồm bên thân xe chọc con thằn lằn.

Nhắc đến con thằn lằn tên Tiểu Cường, đêm hôm ấy nó nằm trong cốp sau, cả đoạn đường đi núi dày vò lắc lư nó thế mà lại không phát hiện có chút xây xát nào, đến chỗ Dương Tử nhìn nó, nó còn ngẩng cao đầu, cặp mắt lấp lánh, mạng sống hết sức dai dẳng.

Lý Đạo đặt hân mông xuống, ngồi trên đất.

“Tiểu Ngũ.”

Tiểu Ngũ ngẩng cao đầu: “Gì thế, anh?”

“Cậu lại đây.” Anh khều một ngón tay bảo cậu ta lại gần.

Ngũ Minh Triết đứng dậy phủi quần vài cái, toét miệng, chạy như điên đến, thẳng nhóc này trên cơ thể lúc nào cũng có nguồn năng lượng không bao giờ tiêu hao.

Lý Đạo nói: “Gọi điện cho Hứa Đại Vệ.”

“Điện thoại của anh hết pin?”

“Bảo cậu gọi thì cậu gọi đi.”

Giọng nói lúc này của Lý Đạo rất ổn định, nhưng trong lòng có phần bất an, anh nghiêng đầu quan sát Cố Tân, cô gái ngọc đang ngồi xồm trên đất, dùng mũi chân chạm vài cái vào bụng con thằn lằn.

Tiểu Cường vốn đang bất động, đến khi cô chạm vào bỗng nhiên động một cái.

Cố Tân bị dọa rụt chân lại, tay không kịp chống, ngồi bệt hẳn xuống đất.

Lý Đạo cong môi.

Tiểu Ngũ nói: “Không mở máy.”

“Gửi tin nhắn.” Lý Đạo nói: “Tập trung ở Trùng Dương, muộn nhất là vào ngày mốt.”

Hơn sáu giờ chiều họ đến Trùng Dương, hai chiếc xe đi vào thành phố.

Lần này bọn họ không tìm nơi vắng vẻ, bọn họ tìm một nhà khách có giá trung bình, khu vực sầm uất, dòng xe chạy không ngừng, cho dù người của Quách Thịnh có đuổi theo cũng phải kiêng dè, không dám tùy tiện động thủ.

Lý Đạo nhìn Cố Tân mang khẩu trang, lại kéo cái nón lưỡi trai trên đầu cô xuống, “Hai người họ làm thủ tục, tôi với em đi thẳng lên lầu.”

Cố Tân gật đầu.

Bốn người chỉ cần một phòng, ở lầu tám, phía dưới là một ngã tư trái đường nhựa, đang giờ cao điểm, xe cô nườm nượp đi trên đường, phần đuôi sáng đèn đỏ phát sáng, nhìn ra phía xa hơn, dường như là một con sông màu đỏ vòng quanh khúc khuỷu.

Nắng chiều tắt hẳn sau tòa nhà, bầu trời màu đỏ nhạt như màu trái quýt.

Một mình Cố Tân ở trong phòng ngủ, ba người đàn ông ngủ ngoài ghế sofa.

Cô nhìn ra xuống ra ngoài khung cửa sổ, Lý Đạo đi đến, cánh tay chống lên bệ cửa kẹp cô ở giữa, đem người nhốt vào lòng.

“Nhìn gì đấy?” Anh hơi khom lưng, miệng sát bên tai cô nói chuyện.

Cố Tân chỉ về một hướng nào đó, “Hình như bên kia có một khu chợ đêm.”

Một bên đường trải nhựa trong thành phố, hai ngôi nhà thấp thấp, màn đêm dù chưa buông xuống hẳn, nhưng đèn đuốc ở chốn ấy đã sáng rực hơn so với những nơi khác, vàng sáng cả một vùng, nhìn qua rất náo nhiệt.

Lý Đạo liếc cô một cái: “Muốn đi dạo chút không?”

Ánh mắt Cố Tân nhìn về phía ấy, nhưng lại lắc đầu.

Anh biết, cô đang cố gắng để bản thân luôn ngoan ngoãn, không gây nhiều phiền phức.

Lý Đạo suýt chút nữa là quên mất, cô cũng chỉ là một cô gái chừng hai mươi tuổi, có thể hơi khác những người bạn cùng trang lứa, thích ăn nhưng thực phẩm bản không dinh dưỡng, thích đi dạo những cửa hàng ven đường, thích mua một vài thứ kỳ lạ, thích chơi những món đồ nhỏ có cá tính.

Nhưng những ngày gần đây, đi đường, ngủ, khóc, phát sốt, gần như chính là toàn bộ sinh hoạt của cô.

Lý Đạo xoay cơ thể anh, cúi đầu nhìn cô.

Cố Tân bị anh nhìn đến ngượng, theo bản năng muốn ngã người về sau né tránh, bàn tay anh giữ phía sau, lưng cô cong thành một đường hình cung mềm mại đẹp mắt, không thể tránh né, bụng ưỡn tới.

Thắt lưng anh đặt ngay vùng rốn của cô hướng lên khoảng một tấc, mang đến xúc cảm cứng cáp và tồn tại mãnh liệt.

Cố Tân lui một chút, cười khan hỏi anh: “Gì thế?”

Lý Đạo không lên tiếng, bàn tay vừa thu lại, môi thẳng thừng phủ xuống.

Nụ hôn này đến rất đường đột, thân kinh Cố Tân nhất thời bị đình trệ.

Nhưng anh rất dịu dàng, chậm chạp lại khá nghiêm túc ngậm môi cô, không có tính chiếm hữu, cũng không mang theo tình dục, trong trí nhớ của cô, nụ hôn quyến luyến như thế này dường như chưa từng xảy ra.

Cố Tân vừa định nhắm mắt, nhưng anh lại cắn vào môi dưới cô, kết thúc.

Lý Đạo giương khóe môi lên đầy ý trêu ghẹo: “Đưa em đi chợ đêm.”

“Nhưng mà...”

Chưa nói hết, đã bị lôi ra ngoài.

Trong luồng người ở chợ đêm, nếu so với những gì thấy khi ở trên lầu thì đi vào mới biết nó náo nhiệt bao nhiêu, đèn đuốc sáng trưng, đoàn người nối đuôi nhau, nhiều cửa hàng ven đường bày bàn ghế, trên vỉ nướng, lửa than đã cháy bùng.

Cố Tân đi bên cạnh Lý Đạo, bất giác đưa tay lên kéo khẩu trang, lâu rồi mới lại đến chỗ huyền não như thế này, cô tỏ ra có hơi cẩn trọng.

Lý Đạo chú ý đến, nói khẽ bên tai cô: “Không cần sợ, tôi nhìn rồi.”

Cố Tân hơi buông lỏng sống lưng, đôi mắt nhìn anh hơi cong cong.

Lý Đạo kéo khẩu trang của cô xuống, đặt dưới cằm: “Tối rồi, không cần mang.”

Hô hấp của Cố Tân được trót lọt, lập tức ngửi thấy mùi thức ăn trộn lẫn vào nhau.

Hai người đi dọc theo đường nhìn tới nhìn lui, không khác gì những người xung quanh.

Cố Tân không nghĩ Lý Đạo lại có hứng thú đến thế, nên cả người cô thoải mái hơn một chút.

Anh mua cho cô một phần bánh tổ, một cốc trà chanh.

Cố Tân ăn rất ít, còn dư lại đưa cho anh.

Lý Đạo trước đây từng ăn món đồ này rồi, ngọt không ngọt mà mặn cũng chả mặn, lại dính răng, anh ăn hai miếng rồi vứt đi.

Phía trước là một ngã tư, có một cửa hàng bán bánh tây, nơi chân tường ngoài cửa đầy áp người xếp hàng.

Cố Tân liếc mắt nhìn Lý Đạo, Lý Đạo ngằm cho phép, cô cầm cái cốc nhựa đi sang, thấp nhất trong đám người dừng lại.

Vóc người cô quá thấp, nhón chân lên cũng không nhìn thấy tại sao mọi người lại dừng lại.

Cặp mắt Lý Đạo cảnh giác quan sát xung quanh một vòng, ánh mắt lại quay về, liếc nhìn cô nàng ngốc nghếch, sự lưu manh trong lòng trời dậy, hai tay anh kẹp cần cổ thon dài của cô, nhưng lần này đã biết điều chỉnh sức lực.

“Có thể nhìn thấy không?”

Đầu Cố Tân như một củ cà rốt, nhón chân, cầm đũa cao, cổ mặc dù không đau, nhưng bị bàn tay của anh không chế, không thể nhúc nhích được.

Cô xoay tay bám vào bụng anh: “Đầu, đầu!”

Lý Đạo ngược lại đẩy cái tay kia của cô, bắt cổ tay làm loạn của cô, thuận thế đứng cách sau lưng cô một khoảng, một cánh tay kia cũng thả ra.

Cố Tân quay đầu trừng anh.

Anh hơi thu sức lại, cô liền buông tay ngoan ngoãn dựa vào lòng anh.

Lý Đạo ngược đầu lên, dễ dàng nhìn thấy bên trong đang làm gì.

“Vẽ tranh đấy.” Anh nói với cô.

Tấm lưng Cố Tân dán vào ngực anh, như đang dựa vào một ngọn núi.

Hơi gió lạnh lay động sợi tóc mai nhỏ vun của cô, thật ra cô cũng không muốn đi xem ồn ào, vào ban đêm như thế này, chỉ có thể hòa vào không khí ồn ào náo nhiệt, tựa sát vào anh, nán lại một lúc lại cảm thấy rất tốt.

Cố Tân trao một nửa sức nặng cho anh, ngửa đầu ra sau: “Vẽ tranh thì là gì lạ đâu? Tại sao mọi người lại vây xem?”

Lý Đạo nói: “Người ta dùng chân vẽ.”

“Sao lại không dùng tay?”

Cánh tay to lớn của anh gác lên vai cô, giữ tầm nhìn của cô: “Hai tay áo đều trống rỗng, từ khuỷu tay trở xuống đều bị cụt rồi.” Anh lại đánh giá điểm quan trọng: “Về không tệ.”

Cố Tân sững sốt, cô nhón chân đi xung quanh.

Lý Đạo: “Ôm em lên xem?”

Cố Tân cắn ống hút lắc đầu.

Trên thế giới này, có rất nhiều người đang chiến đấu vì sự sinh tồn.

Muốn sống, thế nào cũng phải chấp nhận những đãi ngộ bất công mà cuộc sống mang đến, tìm được một ký do để kiên cường, kết cục cò lẽ sẽ không ngờ được.

Cố Tân muốn đi, nhưng anh lại xem khá nghiêm túc.

Lý Đạo nói: “Khi em không muốn sống nữa, thì ông trời sẽ cho em một hy vọng khác.”

Âm lượng của câu nói này rất thấp, nhưng mỗi một chữ đều in vào đầu cô.

Cố Tân quay đầu nhìn anh, vẫn là khuôn mặt hơi dữ và cứng rắn lạnh lùng kia, nhưng vào giây phút này ánh mắt u ám lại sáng ngời, giống như được thắp một ngọn lửa.

Nếu là cô gái ngày trước, cô sẽ lạc quan tin tưởng. Bây giờ thì không.

Nhưng cô nhìn dáng vẻ của anh, chẳng biết tại sao, cánh cửa lòng chậm rãi khép lại, dường như lại đang được một thứ gì đó cây mở ra.

Trái tim ôc đập vội vã, cô rất muốn quay người lại ôm anh một cái.

Có lẽ do nhìn anh quá lâu, Lý Đạo cúi đầu: “Nhìn cái gì?”

Cố Tân vội vàng nói bừa: “Không ngờ rằng anh cũng có vết hằn.”

Lý Đạo thờ ơ hừ một tiếng: “Chẳng khác với ngực nhô ra là bao nhiêu.”

Cố Tân: “...”

Không xem náo nhiệt nữa, Lý Đạo ôm eo cô, đi theo con đường cũ quay về.

Anh bắt giác liếc nhìn cô một cái, cô bê cốc nhựa, trà không uống được bao nhiêu, nhưng ổng hút cứ bị ngậm mãi trong miệng.

Lý Đạo lầm bầm: “Mẹ kiếp, đúng là mạnh thật.”

“Cái gì?” Quá ồn, Cố Tân không nghe rõ.

Khóe môi Lý Đạo mang theo nụ cười gian tà, chỉ vào miệng cô: “Cẩn nát cả ông hút.”

Bầu trời đã hoàn toàn tối đen, con đường này càng lúc càng tập trung nhiều.

Lý Đạo kéo tay Cố Tân rất chặt, vững vàng và nhanh chóng đi ra khỏi con phố tấp nập.

Quay lại nhà khách, Kỳ Cương cũng vừa mua cơm về.

Cố Tân chỉ ăn vài miếng, nghỉ ngơi một lúc, cầm quần áo đi tắm trước, cô chỉ tắm nhanh, rồi quấn tóc đi ra.

Lý Đạo nằm trên ghế sofa xem ti vi, quay đầu liếc cô một cái.

Cố Tân không dừng lại ở phòng ngoài lâu, cô quay về phòng ngủ.

Trước khi ngủ, cô chuẩn bị vào nhà vệ sinh sấy khô tóc, khi đi ra ngoài, Lý Đạo vẫn trong tư thế như trước, ở trần, hai chân gác lên nhau, hai tay gối sau gáy.

Anh không động đậy, chỉ chuyển mắt liếc về phía cô.

Tiểu Ngũ trải chăn đệm nằm dưới đất, đang mở điện thoại chơi trò chơi.

Lão Kỳ xem tin tức, nhưng mắt nhìn thẳng.

Lý Đạo nói: “Cô rõ ràng đi chân trần mà còn đi qua đi lại làm cái gì?”

35. Chương 35

Bộ váy ngủ của Cố Tân vừa được mua ở trong chợ đêm.

Váy màu trắng ngà, phía trước vẽ vờn vài nhân vật hoạt hình, cổ áo rất nhỏ, váy dài đến giữa đùi, nhưng thật ra là kiểu rất bảo thủ.

Chàng qua đôi chân của cô mượt mà quá mức, thon dài thẳng tắp, lại tuyệt nhiên không cảm nhận được xương cốt, đường cong từ bắp đùi xuống bắp chân không quá lớn, nước da trắng ngần, giống như vừa được ngâm trong sữa bò.

Chỉ đi thoáng qua, cũng không nhìn đến hướng nào khác.

Cố Tân bị anh nói có hơi ngậy ra, dừng lại quay đầu nhìn anh.

Lý Đạo nháy mắt về phía phòng ngủ, Cố Tân mím môi thành đường thẳng, không sậy tóc nữa, ủ rũ quay về phòng.

Ánh mắt Kỷ Cương vẫn dừng trên ti vi, nhưng anh ta lắc đầu cười khẽ vài tiếng.

Là đang cười nhạt anh, Lý Đạo nghe được, nhưng anh làm như không có gì xảy ra mắt lại nhìn về ti vi, giả vờ ngu ngốc không quan tâm đến việc gì.

Phòng khách có đặt một cái ghế sofa dài, Kỷ Cương chiếm một góc, Lý Đạo nằm ở một đầu khác, Ngũ Minh Triết không thể nằm được đành phải trải chăn ra đất nằm nghỉ.

Đêm dần khuya, hai người khác đã ngủ vùi.

Lý Đạo đi vào phòng tắm, tìm một bộ quần áo thể thao rộng rãi để mặc.

Anh không buồn ngủ, lại nằm trên sofa xem ti vi. Điều chỉnh tiếng đến mức nhỏ nhất, Lý Đạo chuyển kênh bữa bãi, ánh sáng trắng xanh thay đổi liên tục in trên mặt anh.

Vào ban đêm, anh tỉnh táo nhất, khuôn mặt lại có vẻ u ám và mệt mỏi.

Thính giác Lý Đạo cực kỳ nhạy bén, tiếng vang nhẹ bên trong phòng ngủ bị anh bắt được.

Anh bật ngồi dậy ngay, không quan sát mang giày đi nhanh vào.

Rèm cửa đối diện không được kéo hoàn toàn, ánh đèn đường xuyên vào trong căn phòng.

Gối rơi trên thảm, giữa giường nhô lên một gò núi nhỏ, đầu Cố Tân rúc vào trong chăn, căn phòng rất yên tĩnh, có thể nghe được tiếng khóc thút thít yếu ớt.

Lý Đạo túm mở chăn, động tác này quả nhiên dọa đến cô.

Cố Tân bị giật mình ngồi bật dậy, trên cả khuôn mặt chỉ toàn nước mắt.

“Gặp ác mộng?”

Cố Tân nhanh chóng lau mặt, “Không sao cả, em thực sự không sao.”

Cô mơ thấy mình bơi trong một đại dương đỏ thẫm, đuổi theo người nào đó phía trước, trong lòng rất nôn nóng, nhưng dù có bơi thế nào cũng không kéo gần khoảng cách với đối phương được. Nước biển trở nên càng lúc càng đậm, mang theo chút hơi ẩm, hơi sức cô tiêu hao gần hết, từng chút từng chút bị nhấn chìm...

Sau khi Cố Tân thức tỉnh, cô không có cách nào thoát ra khỏi giấc mộng tuyệt vọng và đầy sợ hãi ấy.

Gối rơi trên đất, cô run sợ quẩn chặt chăn quanh mình.

Lý Đạo không nói nhiều, nằm xuống bên cạnh cô, ôm vào ngực.

Cố Tân biết ý của anh, cô gạt sạch nước mắt đẩy anh ra, nhỏ giọng nói, “Anh đi về phòng đi, còn có người đấy, em thực sự không có chuyện gì đâu.”

Anh giữ lấy gáy cô, úp vào trong ngực anh: “Hai người bọn họ không rảnh rồi để ý em ngủ thế nào đâu.”

Cố Tân giãy giụa vài cái nhưng không chống lại được, rồi cô cứ thế nằm nghiêng, không lâu sau, cô đưa tay ra, vòng qua eo anh.

Bàn tay bé nhỏ mang theo vài phần thỏa hiệp, lướt nhẹ trên da thịt anh, từng nhịp thở cũng không kịp buông ra, cảm giác này khiến tâm hồn anh như được bước trên mây.

Bàn tay Lý Đạo đặt lên trên, néo một cái: “Không ngủ được?”

Một lúc sau, Cố Tân nói khẽ: “Hay là, anh kể chuyện gì đi.”

“Tôi rất rành kể chuyện.” Giọng nói của anh trong màn đêm tỏ ra hết sức chán chường.

Cố Tân hít vào một hơi: “Ừm.”

“Muốn nghe chuyện dài hay ngắn?”

Cô hỏi: “Dài thì dài bao nhiêu? Ngắn thì ngắn bao nhiêu?”

Lý Đạo im lặng vài giây: “Câu hỏi này của em khiến tôi rất dễ hiểu nhầm.”

Cố Tân liếm môi không lên tiếng, giả vờ không hiểu ý anh.

“Ngắn trước vậy.” Lý Đạo nói: “Vẫn là câu chuyện của Tiểu Cường. Thế này, gần đây Tiểu Cường có vợ, anh ta chuẩn bị thuốc ngừa...”

Anh kể xong, Cố Tân không phản ứng.

Lý Đạo lại kể câu chuyện kế tiếp.

Lần này Cố Tân mím chặt môi, nhưng không nhin được, bật cười thành tiếng.

Trong lòng vốn còn đang đau khổ, nghe anh kể chuyện xong, nỗi bi thương của cô tiêu tan, chỉ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Lý Đạo: “Có một ngày, Tiểu Cường ở trường học...”

Cố Tân vội vàng che miệng anh lại: “Đây mà là truyện gì chứ, rõ ràng là tiết mục đòi trụ.” Giọng cô mang theo vài phần quở trách, còn mang theo chút âm mũi, mềm mềm dịu dịu, giống như lớp lông chim cù trên da anh.

Cố Tân xoay người, đưa lưng về phía anh: “Không nghe nữa, em muốn ngủ rồi.”

Lý Đạo nhích người sát qua, cánh tay luồn vào trong chăn: “Còn chuyện dài nữa.”

Cố Tân cắn môi dưới, không khỏi ngước đầu lên.

“Nghe không?” Lý Đạo hơi ngẩng đầu.

Cô cố gắng điềm tĩnh: “Không phải là chuyện của Tiểu Cường nữa chứ.”

Cho dù hành động có thể nào, nhưng giọng Lý Đạo vẫn rất nghiêm túc: “Rất lâu trước đây, một quốc vương có ba cô con gái, nước mắt của các cô con gái đều có thể biến thành kim cương đắt giá. Quốc vương ban lệnh xuống cho thần dân, chọn tám chồng cho ba cô con gái, cô công chúa lớn yêu mến vương tử, cô công chúa thứ hai bị vẻ ngoài anh tuấn của chàng kỹ sĩ làm cho mê mẩn, chỉ có cô công chúa nhỏ chọn một thường dân.”

Cố Tân cho rằng đây là một câu chuyện cổ tích, cô nói phối hợp với anh: “Cô ấy muốn một cuộc sống đơn giản hạnh phúc.”

“Đúng.” Lý Đạo nói: “Nhưng ngược lại cô công chúa nhỏ lại giàu có nhất.”

“Tại sao?”

Lý Đạo nói: “Vài năm sau, chồng cô công chúa lớn kế thừa ngôi vua, trong lòng chỉ có bề tôi và trăm họ, bọn họ dùng nước mắt đổi lấy kim cương, chiêu mộ binh sĩ, xâm chiếm lãnh thổ. Chồng cô công chúa thứ hai chinh chiến khắp nơi, cô công chúa mỗi ngày đều nhớ chồng đến lệ tràn bờ mi, cũng có được rất nhiều kim cương. Còn cô công chúa út đi theo chồng mỗi ngày đều rất hạnh phúc, thỏa mãn, bọn họ xây một chốn yên vui, trong nhà kim bích chiếu rọi nguy nga lộng lẫy, thậm chí giàu nhất vương quốc.”

Cố Tân ngẫm nghĩ: “Chồng của công chúa út nhất định là một người lòng tham.”

“Là rất tham.” Lý Đạo cười như có thâm ý khác.

Lúc ấy, Cố Tân đang nghiêm túc nghe câu chuyện, nhưng anh lại véo không mạnh không nhẹ vào đùi cô: “Anh ta luôn làm cho công chúa út phải khóc.”

Sợ đánh thức Kỹ Cương và Tiểu Ngũ ở bên ngoài, hai người cứ dính sát áp tai nhau trò chuyện.

Lý Đạo hỏi: “Biết tại sao cô ấy khóc không?”

Phòng tuyến trong lòng đã không thể chống đỡ nổi đêm tối, Cố Tân nép mình về phía trước: “Không biết.”

Lý Đạo tiến tới, dán sát vào tai cô nói vài chữ.

Trong đầu Cố Tân lừng bùng như có xe lửa vừa chạy qua, lâu sau đó: “Hạ lưu.” Cô cắn chặt môi dưới, quay người muốn đá anh xuống, cái chân động đậy bất giác mở rộng ra, không được rồi.

Lý Đạo đồng thời khóa kín môi cô, hôn một hồi, không chút lưu tình cắn môi cô một cái.

Cô bị cắn kêu đau, cuối cùng anh tìm được vài phần lý trí, rồi không nhúc nhích.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Cố Tân nằm nửa người trên cánh tay anh, vẻ mặt khi ngủ rất yên tĩnh.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, trên giường nhà khách một vũng nước... trắng, Lý Đạo bất giác đưa tay lên che kín mắt, hoảng hốt vài giây, cái thế giới sáng bừng này khiến anh cảm giác thiếu chân thật.

Anh hơi nhấc người, kéo cánh tay lên, cô gái trong lòng bất an nhíu mày, Lý Đạo dừng lại, rồi từ từ nằm xuống.

Anh ôm gáy nhìn cô, mái tóc cô dài rối xù, da trắng ngần, hàng lông mi vừa đen vừa dày, gò má phía dưới bị ép, môi hơi chu ra, dáng vẻ có phần vô hại hơn so với lúc tỉnh.

Lý Đạo nghiêng người, bóp nhẹ một cái ngang hông cô, thấy cô có ý sắp tỉnh lại, anh vội vàng chuyển tay lên, vỗ nhẹ hai cái lên sống lưng cô.

Chân mày Cố Tân hơi dãn ra, đôi mắt mọng mị hơi hé mở, rồi chậm chậm nhắm lại.

Lý Đạo cười một tiếng, cười đến ấm lòng, cô nằm trong lòng anh mà anh vẫn không loạn, anh cảm thấy mình thực sự là một đại thánh nhân.

Anh không ngờ mình lại như thế, cũng nhắm mắt nằm cùng cô một lúc.

Không lâu sau, bên ngoài có động tĩnh.

Cánh tay Lý Đạo bị Cố Tân đè đến tê rần, nâng đầu cô rụt người ra, lén kéo một góc chăn rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Tiểu Ngũ thấy mặt anh xuất hiện, ánh mắt gian manh nhìn về phía phòng ngủ: “Anh, sao tối qua anh không tắt ti vi?”

Lý Đạo nói: “Quên.”

“Nửa đêm em không thấy người, khiến em giật cả mình đấy.”

Anh không tiếp lời, vuốt mặt vài cái rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Tiểu Ngũ đuổi theo đứng chắn trước khung cửa: “Anh, anh ngủ với chị Tân à?”

Lý Đạo lờ cậu ta: “Nói chút chi tiết với cậu nhé?”

“Không cần không cần.” Cậu ta cười đen tối: “Em còn nhỏ, nghe không hiểu.”

Lý Đạo xoa đầu cậu ta vài cái.

Nước trong chậu vừa đủ, anh chụm tay lấy một vốc nước, đưa lên mặt, rồi tiện tay vòng ra sau gáy. Tóc anh ngắn, hai pum dầu gội là đủ gội sạch đầu.

Đánh răng xong xuôi đi ra: “Lão Kỳ đâu?”

“Đi xuống dưới mua cơm rồi.”

Lý Đạo cầm khăn lông chà vài cái lên đầu, mặc quần áo: “Hứa Đại Vệ nhận được tin đến chưa?”

“Chưa.” Tiểu Ngũ nói.

Lý Đạo khựng lại, chỉ nói: “Gửi thêm một tin nữa”, sau đó không nói phải gửi cái gì.

Cố Tân nhận ra mình dậy hơi muộn, trong phòng rất yên tĩnh, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa lên cao.

Cô bò dậy rời khỏi giường, trước khi bước ra ngoài cô mặc đồ lại cho ngay ngắn, lặng lẽ kéo cửa ra, ti vi phát âm lượng hơi lớn, ba người họ không đợi cô, đang ngồi ghê sô pha ăn điểm tâm.

Cố Tân thò đầu ra, Lý Đạo là người nhìn qua đầu tiên, cười cười với cô.

“Dậy rồi.” Anh ăn bánh tiêu, gọi cô: “Công chúa nhỏ.”

Kiểu xưng hô này có hơi khó hiểu, người khác không hiểu, nhưng trong lòng Cố Tân hiểu rõ hơn ai hết.

Đầu cô nhớ lại điều gì đó trong quá khứ, rồi thấy anh cười lưu manh, không biết anh vô tình hay cố ý, bỗng nhiên đưa tay sờ mũi mình một cái.

Cố Tân bắt được động tác này, mặt mũi nóng bừng, giống như nhắc nhở cô những ngón tay thô kệch kia linh hoạt và mạnh mẽ ra sao, từng đi qua những chốn nào.

Lý Đạo thì làm vẻ mặt như vô tội: “Đứng ngay ra đó làm gì? Rửa mặt rồi lại đây ăn.”

Cố Tân “ùm” một tiếng, di chuyển tầm mắt, từ từ đi vào nhà vệ sinh.

Trời đến trưa rất nhanh, mọi người đều đợi ở trong phòng không đi ra ngoài.

Đến buổi chiều bên Hứa Đại Vệ mới có động tĩnh.

Tiểu Ngũ vốn đang chơi game, có tin nhắn nhảy đến, cậu ta lập tức thoát trò chơi, khung trò chuyện chỉ có vài chữ.

Ngũ Minh Triết chuyển màn hình qua cho Lý Đạo, “Anh xem qua đi này.”

Lão Kỳ ngồi bên cạnh cũng không tránh khỏi tò mò.

Trên mặt Lý Đạo không nhìn ra tâm trạng của anh, vẫn ngả người ra ghế sofa, tầm mắt dừng vài giây trên màn hình, rồi chuyển sang cái ti vi trước mặt.

“Tối nay.” Lý Đạo nói: “Ngày mai khởi hành sớm.”

Tiểu Ngũ giận dữ: “Hứa Đại Vệ đúng là cục súc, ai phải xin lỗi anh ấy? Không có nghĩa khí gì cả, nói đi là đi luôn?”

Không ai để ý đến cậu ta, cậu ta lầm bầm lâu bầu.

Đến khi mặt trời không còn nóng rực nữa, Kỳ Cương bảo Tiểu Ngũ đưa chìa khóa xe, đi mua một vài nhu yếu phẩm đi đường.

Lý Đạo hỏi: “Anh đi được không? Để Tiểu Ngũ đi chung với anh?”

“Không sao đâu, để cho cậu ta chơi đi, tôi đi một lúc thôi.”

Lý Đạo gật đầu, để anh ta đi.

Đợi trong phòng không có gì tiêu khiển, Tiểu Ngũ lôi một bộ bài ra, ba người chơi đấu địa chủ (bài tú lơ khơ).

Mở ti vi lên, mở đến đài nào đó có tiết mục âm nhạc.

Tiểu Ngũ ra bài kì kèo, nhìn xung quanh, cuối cùng hỏi Lý Đạo: “Anh, anh còn mấy lá?”

Lý Đạo vừa thu bài trong tay lại, không phản ứng, cầm điều khiển từ xa chuyển kênh.

Tiểu Ngũ lại đi làm phiên Cố Tân.

Ngừng ở kênh tin tức, phát thanh viên nói có một lô hàng báu vật nước ngoài nào đó sắp được triển lãm vào tháng này, trong đó, viên hồng ngọc “Trái tim Quốc vương” Miến Điện có giá trị gần hai mươi triệu đô la sẽ xuất hiện trong buổi triển lãm này, cùng ra mắt với mọi người.

Báo cáo qua một câu, rồi nhanh chóng chuyển đến tin tiếp theo.

“Anh?”

“...”

Tiểu Ngũ giơ tay lên trước mặt anh: “Anh, ra bài đi.”

“Ra cái gì rồi?”

Tiểu Ngũ nói: “Bốn cơ.”

“Mỗi quân bốn mà lâu đến vậy à?”

“Cậu đừng có xía vào.” Anh cười hì hì.

Lý Đạo ra tiểu quỷ, Cố Tân chỉ toàn nông dân, bị chặn bài, cô lác đầu. *(Tớ không hiểu luật chơi bài này, nên không biết edit phần này thế nào cho đúng...)*

Tiểu Ngũ nháo lên muốn ra phần mình, thật ra thì cậu ta chờ lá bài này, không kịp chờ đến lượt đã đập con đại quỷ ra, sau đó đem mấy lá bài con dư ném hết xuống.

“Chờ một lát đã,” Lý Đạo mở tay ra, đem bốn quân ba chuồng ném xuống bàn.

Tiểu Ngũ trợn mắt, lẩm bẩm: “Không được, em tính bài hết rồi.” Cậu ta không phục: “Chơi lại, chơi lại.”

“Không chơi.”

Lý Đạo đẩy bàn đứng dậy, bước đi thông thả ra sân thượng.

Bất thành linh, anh chợt lui về sau vài bước.

Hai người trong phòng đều bị phản ứng bất chợt của anh dọa đến giật mình, quay đầu nhìn sang.

Lý Đạo hạ giọng nói khẽ: “Dưới lầu có cảnh sát.”

Tiểu Ngũ sững sốt một lúc: “Đi về phía chúng ta?”

“Không biết.” Lý Đạo đi nhanh sang, lấy ba lô treo trên tay vịn ghế xô pha ném về phía cậu ta: “Đừng có đứng đực ra đấy, cầm đồ lên đi.”

Tiểu Ngũ vẫn còn mơ hồ: “Lão Kỳ thì thế nào?”

“Đi ra ngoài trước, rồi gọi điện báo cho anh ta.”

Anh không nói nhiều, ôm theo Cố Tân đi về phía cửa.

Anh áp tai lên cửa nghe ngóng động tĩnh ngoài hành lang, sau vài giây, anh hé cửa nhìn qua khe hở tĩnh lặng không một tiếng động, thấy không có gì bất thường, anh nháy mắt với Tiểu Ngũ, ba người nhanh chóng đi đến lối thang bộ.

36. Chương 36

Chiếc Prado từ sau nhà khách bay lướt ra ngoài, bầu trời đang vào lúc hoàng hôn, xe cộ trên đường không nhiều lắm, xem như thông suốt.

Rẽ qua hai giao lộ, nhà khách kia đã mất dạng, anh mới hơi giảm lực chân trên chân ga, liếc nhìn hai người ngồi phía sau, lôi điện thoại gọi cho Kỳ Cương.

Anh hỏi: “Ở đâu thế?”

Kỳ Cương nói: “Bị kẹt trên đường, thế nào?”

“Dưới nhà khách có cảnh sát.” Một tay anh điều khiển bánh lái: “Không thấy kẹt xe, anh đang đi trên đường nào?”

Đầu dây bên kia “ừm” một tiếng: “Phía trước có tai nạn giao thông, tôi bị kẹt ở giữa không nhúc nhích

được.” Rồi hỏi: “Cảnh sát đi theo chúng ta? Dọc đường đi cẩn thận lắm mà, không để lại vết chân nào, sao đuổi theo được?”

Kỷ Cương im lặng một lúc, đưa ra đề nghị: “Hay là chúng ta chia nhau ra chạy, gặp mặt ở Miên Châu?”

Ngày hôm trước hai người tán gẫu vài câu, quyết định đến Miên Châu tìm Khâu gia, không đi Quảng Ninh nữa.

Mỗi người lái một chiếc xe riêng lẻ lên đường, không phải thu hút nhiều sự chú ý, ngược lại còn giảm bớt phiền phức, giảm mức chú ý xuống, đối với phía cảnh sát hay Quách Thịnh đều có ích.

Lý Đạo hỏi: “Tự anh đi được không?”

“Được.” Anh ta nói: “Cậu đưa hai người họ đi, tôi mới là người không yên tâm.”

“Ngũ còn có ích, Cố Tân lại ngoan, không có chuyện gì đâu.” Lý Đạo đạp thắng xe, đổi hướng chạy ra ngoài thành phố: “Vây cứ quyết định trước thế, có chuyện gì sẽ liên lạc lại.”

“Được.” Kỷ Cương đồng ý.

Lý Đạo không nói gì nữa, chuyên tâm lái xe, không chạm vào điện thoại, chờ nó tự ngắt.

Hai người ngồi sau vẫn chưa tỉnh hồn sau bầu không khí căng thẳng vừa rồi, vai kề vai, dựa vào nhau, nhìn rất yên tĩnh.

“Không cần lo lắng, chẳng có chuyện gì đâu.” Anh nói.

Tiểu Ngũ bắt giác ngồi thẳng người: “Không lo lắng, em sợ nói chuyện sẽ quấy rầy anh lái xe thôi.”

Lý Đạo không vạch trần, tầm mắt chuyển dời, trong khung kính nhỏ bé nhìn được Cố Tân. Thần sắc cô vẫn bình thường, quần áo cũng mặc chỉnh tề, chỉ có điều mái tóc buộc cao bị lỏng do chạy, nghiêng nghiêng ngã ngã sang một bên, dính vào một bên gò má và cổ.

Lý Đạo hỏi cô: “Không mang giày à?”

Hai chân Cố Tân bắt giác rụt về sau: “Không mang.”

“Ở nhà khách là đôi duy nhất?”

Cô gật đầu một cái.

Lý Đạo chỉ hỏi vậy, không có ý định dừng lại mua giày cho cô, dừng xe bên đường, khều tay gọi Cố Tân đi xuống, hạ giọng giao phó gì đó, hai người chạy thẳng đến chốt điện thoại công cộng ven đường.

Tiểu Ngũ ngược đầu nhìn, thấy Cố Tân cầm ống nghe, thì thầm nói, vài giây sau, cúp điện thoại.

Họ lại đứng một lúc, rồi mới quay về, nhưng không nói lời nào.

Một tiếng sau ra khỏi nội thành, xe chạy lên một con đường hẹp, chỗ này rất hẻo lánh, ngay cả đèn giao thông cũng không có, đừng nhắc đến đường cao tốc.

Tiểu Ngũ lấy trong xe hai cái bánh mì, đưa một cái cho Cố Tân, rồi nhìn một cái khác, chống ghế đưa tới cho Lý Đạo: “Anh, ăn chút gì đi.”

Một góc túi bánh vô tình chạm vào gáy anh, toàn thân Lý Đạo như có luồng điện sượt qua, bỗng rùng mình một cái.

Thấy anh run, Tiểu Ngũ run theo.

Cố Tân không rõ chuyện gì, bất giác cũng run cùng hai người họ.

Lý Đạo giơ tay chà quanh cổ, nghiêng răng nghiêng đầu nhìn: “Tôi cảnh cáo cậu không được, tuyệt đối không được nói chuyện sau lưng tôi.”

“Quên mất, anh trai.” Tiểu Ngũ cười xòa: “Nhất thời không chú ý, em quên thật đấy.”

Cố Tân nhìn bóng lưng người đàn ông, tóc anh rất ngắn, cô hơi lớn, nhưng cảm giác xương cốt rất lớn. Sợi tóc bên trái đã bị anh chà đến đỏ, chỉ có điều nhìn trên nước da màu lúc mạch không rõ ràng lắm.

Cô như phát hiện ra được lục địa mới, chạm chạm Tiểu Ngũ, chỉ vị trí tương ứng trên cơ thể mình, dùng khẩu hình miệng hỏi cậu ta: “Sợ nhột?”

Tiểu Ngũ gật đầu mạnh mẽ, nháy mắt vài cái với cô, không dám lên tiếng.

Cố Tân hé môi cười một tiếng.

Lý Đạo nhìn qua gương chiếu hậu thấy ngẫm ý của hai người họ, không lên tiếng, chẳng thèm để ý.

Hai người im lặng ăn bánh mì, một lúc sau, có đồ nhẹ nhàng từ phía sau dán sát vào khố miệng anh.

Lý Đạo nhìn thẳng phía trước, ngửi được mùi sữa thơm nhàn nhạt.

“Há miệng.” Cố Tân nói.

Một khối bánh mì chỉ lớn bằng bàn tay anh, Lý Đạo nghiêng đầu tránh: “Em ăn đi, tôi không đói bụng.”

Cô vẫn đặt ở đó.

Lý Đạo đành phải há miệng cắn.

Mông Cố Tân ngồi sát mép ghế, đầu gối chạm vào lưng ghế phụ, mình cắn ăn một miếng, sau đó lại xé một miếng đút cho anh.

Lý Đạo khẽ nhíu mày, nói như mất kiên nhẫn: “Em tự ăn đi, tôi lái xe, đừng có đút qua đút lại cản tầm nhìn của tôi.”

“Sợ anh đói.”

“Không đói.” Giọng điệu có phần cứng rắn.

Cố Tân bủi môi, bụng bảo dạ tâm tình người đàn ông này vẫn sớm nắng chiều mưa như trước, làm việc tốt còn lừa tới lừa lui, nói không chừng tính xấu đã đến lúc nào rồi. Cô ngả người về sau, ăn hết chỗ bánh mì còn lại, không quan tâm anh nữa.

Cả đoạn đường này không tìm được chỗ dừng chân thích hợp, hai bên đường rất vắng vẻ, ngay cả một quán cơm cũng không có.

Màn đêm buông xuống, chân trời chỉ còn lại một đường sáng.

Khi ra khỏi Trùng Dương đã hơn ba giờ, phía sau một chút âm thanh cũng không có. Cố Tân dựa đầu vào cửa sổ nhắm hai nhắm, đầu Tiểu Ngũ gối trên đùi cô, làm ổ trên ghế đang ngủ say.

Lý Đạo liếc nhìn rồi lại quay nhìn đường.

Rất lâu sau đó, hai người họ vẫn không động đậy.

Đầu ngón tay Lý Đạo gãi gãi mũi, sống lưng thẳng tắp điều chỉnh tư thế hơi trùng xuống, gọi: “Ngũ.”

Ngũ Minh Triết giật mình, đầu nâng lên khỏi đùi Cố Tân: “Sao ạ?”

Lý Đạo nói không nhanh không chậm: “Giúp tôi tìm đường.”

Cơn bực bội của Tiểu Ngũ buông lỏng, cậu ta gãi đầu cái lại: “Anh không có điện thoại của anh rồi à?”

Anh bắt đắc dĩ mở thiết bị chỉ đường lên, Cố Tân cũng tỉnh dậy do động tĩnh, khẽ động dậy, cảm giác ngựa ngửa ở bấp đùi truyền đến, cả bấp chân đã bị Tiểu Ngũ đè đến tê tái.

Lý Đạo liếc nhìn cô, không nói gì.

Cố Tân cuộn tay thành nắm đấm đấm chân.

Rẽ vào một khung đường quanh co, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một chút ánh sáng.

Trong màn đêm đen sẫm, có một bác gái gầy gò ngồi ven đường, cầm thứ gì đó trong tay, đang sát lại gần nguồn sáng khâu vá sửa sang.

Đến gần mới thấy bên cạnh bác gái còn bày một gian hàng, vải hoa nhuộm màu xanh biển bằng sáp vải bố xếp song song với hàng giày vải thủ công, nón, tất bông, còn có cả dây buộc tóc, túi đựng tiền xu và một vài thứ lặt vặt.

Lý Đạo nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, giảm tốc độ, sau khi chiếc xe chạy qua khỏi một đoạn, ánh đánh tay lái quay lại, dừng vị trí ven đường phía trước bác gái bán hàng.

“Đi xuống xem chút không?” Lý Đạo quay sang nhìn Cố Tân.

Cố Tân nói được.

Anh đi đến đứng trước gian hàng, lựa lựa chọn chọn, cầm một món đồ lên: “Bác gái, giày này bán thế nào?”

Bác gái quan sát qua cơ thể quá cứng rắn lực lưỡng của anh, thấy có người quan tâm đến hàng hóa bà vội vàng thả món hàng thủ công trong tay xuống, toét miệng cười, ngón tay vừa lướt qua món hàng vừa nói: “Ba mươi đồng.”

Lý Đạo gật đầu, nâng đôi giày mình nhìn trúng lên cho Cố Tân xem: “Đỏ?”

Đôi giày thủ công này rất tốt, vượt hẳn giá trị mà bác gái nói. Kiểu cổ ngắn, lớp vải bố màu đỏ thẫm được may ở ngoài, ở giữa có vài sợi dây tua rua rũ xuống, hai bên được thêu kim tuyến phượng hoàng, ở cổ chân còn có một dấu thập nhỏ, cuối cùng bọc một lớp quanh mắt cá chân.

Đôi giày này có hơi giống...

Cố Tân mấp máy môi.

Lý Đạo thấy cô không có phản ứng gì, một chân đệm sau hông, một chân chống, đỡ mắt cá chân Cố Tân lên, đặt chân phải của cô lên đùi mình.

Cố Tân muốn tránh nhưng không thể, sự xấu hổ trong lòng khiến bản thân khẽ nhúc nhích, cơ thể không vững, cô vội dựa vào đầu vai anh.

Lý Đạo lấy giày cẩn thận mang vào chân cô, vòng quần quá phức tạp, anh không đủ kiên nhẫn, quần bừa vãi vòng giữa không trung.

Bác gái bán hàng cũng khom người mang đèn đến, liên tục tán dương: “Đẹp lắm đấy, chân cô gái trắng, màu này làm nổi bật hơn.”

Lý Đạo cong khóe môi với đối phương, nhân tiện nói: “Thế à.” Rõ ràng là câu hỏi, nhưng không ngăn được chút vui vẻ trong giọng nói.

Anh cúi đầu quan sát kỹ, giày mặc dù hơi lớn, nhưng phối với đôi chân trắng ngần xinh xắn kia, làm tôn thêm làn da mềm mịn, dưới ánh đèn mờ ảo như có thể thấy được cả mạch máu xanh xanh.

Lý Đạo nhìn rất vừa mắt, trong lòng anh khẽ rung động, cảm giác đôi giày này có phần trang trọng, thích hợp để mang trong một nghi thức đặc biệt nào đó, anh lại nghĩ đến ảo tưởng không đứng đắn, nếu như Cố Tân mang đôi giày này, hai chân cô gác lên khuỷu tay anh, cái bông tua rua kia rung lắc, hợp với tình trí lúc ấy.

Nghĩ như thế, anh xoa vài cái lên mặt chân cô, giương mắt hỏi: “Thấy thế nào?”

Cố Tân đối diện với ánh mắt anh, cố gắng ổn định giọng nói: “Lớn quá, đi bộ không thể giữ nó được.”

Lý Đạo hỏi bác gái có kích cỡ nhỏ hơn không.

Bác gái mò tìm trong chiếc xe ba bánh rất lâu, tiếc rằng chỉ có một đôi này.

Cố Tân rụt chân đặt xuống đất, ngồi xổm xuống cạnh anh, tự mình chọn vài kiểu khác. Cuối cùng chọn

được một đôi vừa chân, mặt màu xanh dương, trên mặt thêu vài đám lá cây bạch quả, dây tua rua bảy màu trên ống quần và bông tua rua trên giày càng hợp nhau hơn.

Lý Đạo đưa một trăm đồng, không bảo đổi phương trả tiền thừa.

Cổ Tân đi lên xe trước anh một bước.

Tay Lý Đạo chạm vào cửa xe, dừng lại một lúc, bước chân anh quay ngược trở lại: “Bác gái, đôi giày đó kia cho cháu.”

Bác gái rất vui vẻ, vội vàng lấy túi bỏ vào cho anh, cười nhíu cả mắt nói: “Cô gái nhà cậu có phúc, đôi này xem như bác gái tặng cậu.”

Lý Đạo nhìn cơ thể gầy gò lưng thì còng của bác gái, ngồi xổm xuống, buột miệng hỏi: “Đã trễ thế này, chưa dọn dẹp về à?”

“Chưa muộn chưa muộn, vẫn còn xe qua.” Bác gái đưa túi cho anh, nói vừa đùa vừa lạc quan: “Món này không kiếm được tiền lời rồi.”

Lý Đạo cười cười, hỏi: “Gần đây có chỗ nào để qua đêm được không?”

Bác gái chỉ về một hướng nào đó: “Thôn Cao Tháp, đi từ đây xuống, phía bên kia núi. Mười mấy hộ gia đình, gõ cửa hỏi xin lấy một chỗ, là có thể ở một đêm.”

“Không có phòng trọ?”

Bác gái phát tay, “Chỗ này rất hiếm.” Rồi bác gái nghĩ một lúc: “Có muốn ở chỗ của bác gái không?”

Lý Đạo nói không cần, lấy một trăm đồng trong túi đặt trên gian hàng, xách giày đi.

Bác gái kịp thời nhận ra, cầm tiền đuổi theo vài bước, ngay lúc ấy không biết phải nói gì. Thấy đuổi không kịp, bác gái gọi với theo: “Chàng trai, cậu là người tốt, cả một đời bình an vô sự.”

Âm thanh kia bị chặn ngoài cửa xe, giống như một miếng chì.

Lý Đạo đánh tay lái, cười tự giễu, nghĩ thầm trong bụng nếu như bà ấy biết trước đây anh làm gì, không biết cái câu “cả một đời bình an vô sự” có thể nói ra khỏi miệng hay không.

Người trần thường lấy tiêu chuẩn tốt xấu để phán xét nhân tính đạo đức thiện ác, làm bao nhiêu việc tốt

không thấy được ca tụng, nhưng khi làm chuyện xấu, nhất định sẽ trở thành nhân vật phản diện bị đem ra làm bêu rếu, bị người đời chửi mắng đả kích, trở thành kẻ thù không đội trời chung với thế giới này.

Giống như xuất chuồng heo, khi làm thịt sẽ được dán một tấm thẻ “đạt tiêu chuẩn”, Lý Đạo cảm thấy mình như con heo kia, trên lưng đã mất đi con dấu đó rồi, trên đó lại viết, tôi là người xấu.

Đây chính là cái giá, cho dù sau này muốn hoàn lương, những kí hiệu trên lưng vẫn sẽ nhắc lại cái quá khứ đen tối của anh, vẫn bị người ta mang thành kiến mà đối xử.

Theo sự chỉ dẫn của bác gái, lượn lượn vòng vòng chạy ra gần nửa giờ, quả nhiên thấy một tiểu thôn.

Vài hộ thưa thớt, phân chia ở vùng trũng của khe núi, đưa mắt nhìn lên, có chút ánh sáng, là một khu giải trí sơ sài phía sau thôn, đã đến giờ mọi người lên giường nghỉ ngơi.

Tiểu Ngũ hỏi: “Thật sự muốn ở đây?”

“Đi xuống xem thế nào.”

Đậu xe dưới một bụi cây kín đáo, trên lưng Lý Đạo mang đồ dùng cá nhân, nắm cánh tay Cố Tân đi xuống đồi.

Cửa thôn có một con đường nhỏ gồ ghề quanh co, không gặp ai trên đường, chỉ thỉnh thoảng nghe vài tiếng chó sủa.

Cố Tân muốn đeo khẩu trang lên mặt.

Tay Lý Đạo kéo xuống, nói cản: “Vùng nông thôn, ngay cả tín hiệu còn không có, khỏi mang cũng được.” Anh nắm lấy tay cô.

Cố Tân nhìn anh, rồi nắm lại, đi theo sau.

Sau khi đi qua khúc cua cuối cùng họ cũng thấy chút ánh đèn, trong căn nhà có sân lát gạch. Một người phụ nữ đứng trên bậc thang, khoảng bốn mươi tuổi, đang quét sân, nhìn quanh quất xung quanh.

Ngon tay Lý Đạo miết trên mi tâm, đi lên trước hỏi có thể ngủ nhờ một đêm hay không.

Thấy người cao lớn, nói năng thận trọng, vừa đứng ở chỗ ấy, khi không nói câu nào cũng tỏ ra hung hãn, huống hồ mở miệng còn nghe giọng khàn khàn, nửa câu mềm mỏng cũng không nói ra.

Người phụ nữ rụt cơ thể, ngay lập tức nhìn anh đầy cảnh giác, tay bám vào cánh cửa, có vẻ như nửa phút sau sẽ đóng cửa lại ngay.

Cố Tân vội vàng đi nhanh lên vài bước: “Chị ơi.” Một tiếng gọi ngọt ngào, gương mặt lại ưa nhìn, khiến cho bất cứ ai cũng bỏ khiên phòng bị xuống.

Người phụ nữ dừng lại nhìn cô.

Cố Tân nói: “Em và anh trai, còn cả em trai đi du lịch, máy chỉ đường của bọn em bị sai, thế là đi đến đây, bây giờ quả thật là muộn quá rồi, nên em mới phiền chị cho bọn em ngủ nhờ một đêm ở chỗ chị.”

Tiểu Ngũ miệng cũng ngọt, đứng bên cạnh phối hợp.

Người phụ nữ nhìn ba người họ, rồi quan sát Cố Tân, cuối cùng ánh mắt rơi trên giày cô: “Đôi giày của em...”

Cố Tân nói ngay: “Mua của một bác gái bán ven đường.”

Đối phương “à” một tiếng, hơi hé người ra: “Là bác Tôn.”

Bác gái Tôn cũng là người của thôn Cao Tháp, người ở trong thôn, đều biết bà bán giày thêu ven đường.

Lý Đạo lấy tiền trong túi đưa cho Cố Tân, nói: “Bác gái bảo bọn tôi đến đây, nói có thể xin ở nhờ.”

Cố Tân bước lên một bậc tam cấp, cười cười đưa tiền qua, tờ giấy màu hồng bị cuộn lại, dường như có hai ba tờ.

Người phụ nữ từ chối không nhận, lôi kéo vài lần, cuối cùng cũng chịu nhận.

Thật ra thì không hẳn là lạ lắm gì, trước đây cũng từng có người qua đường tới tìm chỗ nghỉ chân, gia cảnh mọi người quá nghèo chẳng có gì để cướp trộm.

Người đàn bà có vẻ hiền dịu, để ba người họ vào trong sân: “Gọi tôi là chị Phùng được rồi.”

“Vâng.” Cố Tân cười đáp một tiếng.

Lý Đạo đi bên cạnh cô, cúi người nói nhỏ: “Còn biết nói dối?”

Cố Tân vừa trò chuyện với chị Phùng, không quay đầu, đưa khuỷu tay thúc vào người anh.

Xôi thật nhạt quá.. =__=

37. Chương 37

Khoảng sân trong này rất lớn và thoáng đãng, bức tường bao được xây bằng đá xanh và đất vàng chẳng theo thứ tự nào, dựa sát vào tường đặt một cái bàn gỗ và vài băng ghế nhỏ, bên cạnh có cái cuốc, lưỡi gặt, dụng cụ cào bừa, một góc trên mặt đất phơi rau củ và cà rốt.

Chị Phùng dẫn bọn họ vào một gian phòng phía trong, nói: “Đây là chỗ của thằng con rể của tôi, không biết đi đâu chơi, giờ vẫn chưa về. Nếu không ngại, hai anh em nhà cậu ở đây một đêm với thằng rể này, còn cô gái thì ở chỗ tôi.”

Lý Đạo quan sát căn phòng này, không lên tiếng.

Cố Tân vừa định đồng ý, thì chị Phùng lại dẫn đi nói trước: “Hay là... ba anh em nhà cô cậu ở phòng này, lát nữa con trai tôi về bảo nó ngủ với tôi?”

Lý Đạo: “VẬY LÀM PHIỀN RỒI.”

Cố Tân đưa đuôi mắt lên liếc anh, không nói chen vào.

Chị Phùng nhìn ba người họ, cười một tiếng, “Nhà còn tám giường xếp, mang vào phòng cho mọi người?”

Cố Tân nói: “CẢM ƠN CHỊ PHÙNG.”

Chị Phùng phất tay, gương mặt hiền hậu nhìn bọn họ: “CẢM ƠN CÁI GÌ, XEM NHƯ NHÀ MÌNH ĐI, KHÔNG PHẢI KHÁCH SÁO.” Chị ta nói xong vội vã đi ra ngoài.

“Chị ơi.” Cố Tân nhớ Lý Đạo chưa ăn cơm, đuổi theo vài bước, mở miệng có chút khó khăn: “Chỗ chị có gì ăn không, trên đường bọn em không tìm được quán cơm... tiền cơm sẽ trả thêm cho chị...”

“Tiền với bạc gì không biết, vài chén cơm thì có đáng bao nhiêu đồng đâu.” Chị ta cười nói: “Nhìn mặt tôi có thể đâu chứ.”

Ban đầu nhìn thấy chị Phùng, chị ta đang đứng ở cửa nhìn quanh quất, liên hệ với câu nói vừa rồi, Cố Tân đoán chị ta đứng ở cửa chờ con trai.

Cố Tân nói: “Nếu như tiện, thì chị chỉ phòng bếp ở đâu, em có thể tự làm.”

“Em làm?”

Cố Tân gật đầu.

“Vậy được.” Chị ta cầu cũng không được, kéo cánh tay Cố Tân đi ra ngoài theo con đường quen thuộc.

Phòng bếp là phòng ngoài của gian nhà chính, lò bếp lớn được xây bằng gạch, phía trên có đặt nồi sắt, mặt ngang phía bên cạnh, bày dầu muối tương giấm và vài chén bát.

Chị Phùng đưa cô đến phòng bếp, bê đến vài gói bột mì và vài quả trứng gà: “Bên kia có hành hoa và rau cải, vùng nông thôn không có thứ gì ngon, dù sao cũng chỉ tạm thời lấp đầy bụng thôi.”

Cô nói cảm ơn lần nữa, chị ta bước nhanh đi ra ngoài.

Cố Tân vừa quan sát xung quanh vừa rửa tay, trước đây ở căn nhà cũ tại Lạc Bình, phòng bếp không khác với căn bếp này là bao.

Khi ấy mẹ cô đi rồi, Cố Duy nấu cơm, cô chọn một cái ghế ngồi xuống đung đưa chân.

Không biết làm gì đó, cô sẽ không đung đưa nữa.

Hai người thường bị khói đen hun, thức ăn cũng mang theo mùi khói bếp.

Nhớ lại những chuyện này, trong lòng cô không biết mình có cảm xúc gì.

Những ngày qua tâm trạng cô thay đổi liên tục, phản kháng, bi thương, tiếp nhận, trốn tránh.

Cố Tân không nghĩ đến chuyện về Cố Duy nữa, mắt cô từng nhìn thấy gương mặt thảm thiết toàn là vết thương, càng nghĩ càng khó đóng lại. Cô cố gắng niêm phong toàn bộ ký ức liên quan đến anh, không cho đầu óc có quá nhiều thời gian rảnh để hoài niệm, cuộc sống dù thế nào cũng phải đi tiếp, cô vẫn phải sống.

Cố Tân hít sâu một hơi, vẫy vẫy tay, cầm một cái nồi bên cạnh tường bắt đầu với bột mì.

Khi đang cán bột mì thì Lý Đạo đi đến, mang theo không khí ẩm ướt.

Anh vừa tắm xong, trên cơ thể là mùi xà phòng hương hoa lan tử lan cổ xưa.

Cố Tân buộc lòng quay đầu nhìn, phát hiện anh đứng sát sau lưng mình, cô nhón chân lên, mũi hướng đến phía cầm anh hít hà.

Lý Đạo: “Chó à.”

“Nhớ đến bà nội em, trước đây bà thường dùng xà phòng hương này.”

“Thân phận là người bề trên đấy à?”

“Anh đâu phải là bà nội em.”

“Đúng là hư hỏng.” Anh hôn nhanh cô vài cái: “Cần giúp không?”

“Em tự làm được.” Môi dưới hơi ướt, Cố Tân không khỏi liếm láp.

Ngón tay Lý Đạo nhanh chóng giữ vài sợi tóc lòa xòa, giọt nước lạnh như băng rơi trên mặt Cố Tân, cô rụt vai né tránh: “Quá đáng ghét.”

Tiếng cười của Lý Đạo vui thích, véo mặt cô một cái, ngồi sang bên cạnh, không quấy rầy cô.

Cố Tân tiếp tục cán bột mì, cán đến độ dày cô mong muốn, thì rải thêm một lớp bột nữa, quấn lại, lấy dao cắt thành từng đoạn lớn bằng ngón tay.

Nước trong nồi sủi bọt li ti, mở nắp ra, hơi nước nóng bốc lên làm nhòa đi ánh đèn nhợt nhạt.

Lý Đạo ngồi phía sau nhìn mặt cô chòng chọc một lúc, đi lên trước, giúp cô đem mì được xắt bỏ vào nồi lớn.

“Cà chua không?”

“Có.” Lý Đạo cầm đũa đảo mì.

Cố Tân nhanh tay cắt cà chua, thả vào trong nồi nước nấu cùng, chỉ thêm một chút muối, từ từ chờ mì nổi lên.

Anh nói: “Không ngờ em còn biết cán mì.”

“Sau này có học.”

Trước đó yêu đương với Thượng Gia Vĩ, cô thật lòng muốn sống cả đời này với anh ta, anh ta là người vùng Tây Bắc, thích ăn mì, cô thậm chí vì thế mà đăng ký lớp học nấu ăn.

Lý Đạo quay đầu liếc cô một cái, không lên tiếng.

Cố Tân cũng liếc anh, không nói tiếp.

Cô thả vào trong nồi hai quả trứng chần, rồi canh chừng bỏ thêm cải xanh vào, cuối cùng lấy bát đựng, rải thêm hành hoa đã xắt nhỏ.

Mùi thơm bay ra khắp căn bếp, vừa bê lên bàn, mũi chó của Tiểu Ngũ ngửi được mùi nhanh chạy đến.

Cố Tân lấy cho hai người mỗi người một tô lớn, trên mỗi tô có một quả trứng chần và vài miếng cải xanh, cô chỉ ăn mì, trước mặt là một bát nhỏ.

Lúc này Lý Đạo không để ý, anh gấp mì ăn như hổ đói.

Cố Tân bê bát nhìn anh, người đàn ông này đói ghê, cái dáng khi ăn cơm hoàn toàn không được đẹp, quai hàm phồng, mặt mày cúi thấp, không lâu sau trán đã rỉ ra mồ hôi dầy đặc.

Tầm mắt Cố Tân không thể rời khỏi người anh, mỗi một động tác của anh quá chân thực, mang đến cảm giác thỏa mãn không thiết thực từ tận đáy lòng cô trở dậy.

Cả phòng bếp tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng ăn mì khe khẽ.

Cố Tân lấy toàn bộ phần còn lại trong nồi cho Tiểu Ngũ, của mình đem cho Lý Đạo.

Lý Đạo cúi mắt nhìn: “Em không ăn?”

Cố Tân nói: “No rồi.”

Anh uống ngụm nước mì, chấp đũa bỗng nhiên khựng lại, “Ngày mai ngày bao nhiêu?”

Tiểu Ngũ nói: “Ngày sáu.” Nói xong cũng đột nhiên nhớ ra: “Ngày mai là sinh nhật chị Tân.”

Khi Cố Duy còn, anh ta luôn nhắc đi nhắc lại sinh nhật của Cố Tân.

Thế nhưng sống đến ngày hôm nay, người đã không còn.

Tiểu Ngũ nhủ thầm mình nói sai rồi, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Lý Đạo, lại quan sát Cố Tân, nhưng không nhìn thấy chút biểu cảm thừa thãi nào trên mặt hai người này.

Lý Đạo nói: “Ngày mai làm sinh nhật cho em.”

Cố Tân nói: “Ừm.”

Tiểu Ngũ thấy hai người không làm sao, hấp tấp nói: “Chị Tân, mai em có quà tặng cho chị.”

Cố Tân còn nói cảm ơn.

Mọi người đang tán gẫu, ngoài cửa đột nhiên có âm thanh huyền ảo.

Lý Đạo chỉ vào hai người đối diện, ra hiệu bảo bọn họ không được lên tiếng, lắng nghe cẩn thận, ngoài cửa ai đó gọi có người rơi xuống nước.

Chị Phùng trước đó đứng nhìn quanh quất chẳng biết đã đi đâu, xa xa truyền đến tiếng người phụ nữ lo lắng gọi lớn, nghe đến hoảng loạn.

Tiểu Ngũ nói: “Không biết chị Phùng ở đâu rồi?”

Lý Đạo tiếp tục vùi đầu ăn: “Ăn đi, chuyện không liên quan đến chúng ta.” Vài giây sau, lại đột nhiên đặt đũa xuống, “Hai người đừng di chuyển, tôi đi qua xem sao.”

Anh đứng lên rảo bước đi ra ngoài, cái thôn nhỏ vốn yên tĩnh lại bỗng nhiên náo loạn, người lớn người nhỏ kinh hoảng thất thố chạy về một phía.

Lý Đạo tiện tay chặn một người lớn hỏi tình huống.

Đối phương vỗ bấp đùi: “Con trai Phùng Quế Linh đuối nước, vẫn còn đập nước trong hồ, phải mau đi cứu người.”

Lý Đạo ngẩng đầu quét mắt xung quanh: “Ai cứu? Trong thôn không có đàn ông?”

“Tất cả ra ngoài làm việc rồi, không còn lại bao nhiêu người.” Nói xong gạt tay anh tiếp tục chạy.

Lý Đạo đứng tại chỗ vài giây, sau đó nhấc chân đi cùng.

Sau thôn Cao Tháp này là một vùng gò đất núi đứng sừng sững nổi tiếng, phía chân núi quá trũng, năm này quá tháng nọ, tạo thành một cái hồ chứa nước tự nhiên. Bình thường những đứa trẻ trong thôn xuống hồ tắm và bắt tôm cá, chưa bao giờ xuất hiện tình huống đuối nước.

Con trai Phùng Quế Linh tên là Vương Tiểu Xuân, khi sinh ra chỉ số thông minh có hơi kém, thường bị mấy đứa trẻ ranh phá phách đùa cợt. Hôm nay bọn chúng kéo thẳng nhóc thi lặn, ai ở dưới nước lâu hơn thì thắng, phần thưởng là bánh ga-tô và thịt heo khô mang từ thành phố về.

Bọn nhỏ lừa Vương Tiểu Xuân xuống nước, vốn cũng đang học bơi, không ngờ sẽ xảy ra chuyện này.

Có một thằng nhóc đứng trên bờ làm trọng tài, hô: “Một người lên... thêm một người lên nữa, Vương Tiểu Xuân cậu chịu đựng đi, thêm một lúc nữa bánh ga-tô sẽ là của cậu.”

Chỉ như thế, cơ thể Vương Tiểu Xuân chưa tiến vào, càng lúc càng dạt ra xa, nước vào buổi tối vẫn rất lạnh, chân cậu nhóc bị rút gân, buộc phải mở miệng kêu cứu, nước tràn vào trong phổi, bấy giờ mới nhào lên khỏi hồ nước.

Bọn nhóc nhìn chuyện đang xảy ra, trong lòng sợ hãi, nhanh chóng chạy về tìm người lớn.

Phùng Quế Linh nhìn thấy Vương Tiểu Xuân không ngừng quơ quào cánh tay, gào khóc muốn nhảy xuống hồ nước.

Vài người phụ nữ ngăn chị ta, “Bà chị ơi, chị không biết bơi, nhảy xuống đó người ta biết cứu chị hay cứu đứa trẻ.”

Hai chân Phùng Quế Linh xụi xuống ngồi trên đất, khóc đến xé cả ruột gan.

Cái thôn này thực sự rất ít đàn ông, có hai người đã nhảy xuống nước, còn có người chạy về cầm dụng cụ ra.

Phùng Quế Linh gọi từng tiếng con ơi con ơi con ráng chịu chút, con có chuyện không may thì mẹ làm sao nói với bố con, mẹ cũng không sống được.

Động tác của đứa trẻ trong nước chậm lại, số lần cánh tay và đầu ngoi lên khỏi mặt nước đang giảm dần.

Phùng Quế Linh mất hồn, lặn một vòng xông về phía trước, hét lên một tiếng chói tai.

Bên cạnh “ùm” một tiếng, có người nhảy vào trong nước, rẽ con nước lao đến. Người nọ tay chân dài, động tác dứt khoát hẳn hoi, giống như một cây kiếm dài rẽ nước, dưới ánh trăng trong vắt, nhanh chóng bơi ra giữa hồ chứa nước.

Đúng lúc ấy Cố Tân và Tiểu Ngũ cũng chạy đến.

Cô chỉ kịp bắt được bóng lưng anh, bóng người kia đã nhanh chóng biến mất khỏi bờ.

Trong lòng Cố Tân hoảng loạn, dừng bước.

Tiểu Ngũ lại gần bờ, đá giày muốn nhảy xuống.

Cố Tân không cho phép, giữ chặt tay cậu ta.

Đứa trẻ ở phía xa ngoi đầu lên lần cuối, sau đó không xuất hiện nữa.

Lý Đạo cách vị trí đứa trẻ biến mất càng lúc càng gần, người cũng vùi vào trong nước.

Mọi người ở trên bờ nhìn theo hướng ấy, bầy miệng tám lưỡi, vừa gào thét vừa khóc lóc.

Trong đầu Cố Tân lòng bùng vang vọng, bắt giác siết chặt tay Tiểu Ngũ, móng tay ghim vào da cậu ta.

Tiểu Ngũ khê trách mắng, nhưng không rút tay về, nắm chặt lại tay cô: “Chị, chị đừng lo lắng, anh ấy bơi rất giỏi.”

Nhưng Cố Tân dường như không nghe thấy, hết như cái đêm Cố Duy ra đi, màu đen giăng kín mắt.

Nước hồ màu đen, bầu trời màu đen, đỉnh núi màu đen, cây cối màu đen... Anh giống như bị một khoảng đen tối nuốt gọn, rơi vào đáy hồ sâu không lường được.

Hai người xuống nước trước đó thể lực không thể gắng gượng nổi, đã tha thân quay về đất liền.

Phùng Quế Linh cảm thấy tuyệt vọng, tiếng khóc càng chói tai.

Lý Đạo ngẩng đầu lấy hơi, rồi một lần nữa vùi vào trong nước, một lúc lâu cũng không xuất hiện lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh trắng dưới nước chỉ rung động yếu ớt, chậm chậm và bình ổn.

Đáng sợ hơn cả việc chết là tận mắt thấy chết, giống như Cố Duy vậy.

Cảm giác tuyệt vọng, đau thương, đau đến không thiết sống ấy, cô bắt lực đến mức không thể làm được gì,

thậm chí không thể khiến thời gian chậm lại vài giây, càng không có năng lực xoay chuyển trời đất.

Một lần là đủ rồi, cô không muốn trải qua thêm lần nữa.

Hai chân Cổ Tân mềm nhũn, dựa vào Tiểu Ngũ ngồi bệt xuống.

Lúc này, trên mặt nước tĩnh lặng đột nhiên dâng lên một đợt sóng.

Dừng lại vài giây, có người lớn tiếng gọi: “Tiểu Xuân, là Tiểu Xuân!”

Hai người trước đó quay vào bờ, liền vội vàng bơi sang trợ giúp Lý Đạo.

Vài người sau khi lên bờ, một đám người vây quanh Vương Tiểu Xuân, Ngũ Minh Triết cũng đi qua thăm dò tình hình, biết một chút sơ cứu nên làm biện pháp hô hấp nhân tạo và phục hồi tim cho cậu bé.

Làm nhiều lần, cơ thể Tiểu Xuân bật lên, nôn ra một ngụm nước lớn, cuối cùng ho khan lấy khí thở.

Phùng Quế Linh ôm con trai khóc lóc, tất cả mọi người rút cuộc cùng thở phào một cái, vội vàng thu xếp mọi thứ đem người về nhà.

Đám người đi xa, Lý Đạo cởi cái áo ướt sũng, vắt ra đầy nước.

Anh chỉ mặc mỗi quần bò, khoanh chân, lùa tóc, giọt nước dưới ánh trăng tạo thành hình vòng cung.

Lý Đạo đi về phía Cổ Tân, không phát hiện ra sự khác thường: “Ngồi đây nghĩ cái gì?”

Cổ Tân không phản ứng.

Lý Đạo cúi đầu nhìn cô, dừng lại vài giây, anh khom người, búng nhẹ một cái lên đỉnh đầu cô: “Ngốc à? Gọi mà em cũng không nghe?”

Cổ Tân đột nhiên ngẩng đầu, gơ tay tát một cái.

Cái tát này khiến Lý Đạo tỉnh mộng, cơ thể muốn ngồi xuống của anh bỗng cứng đờ, đầu tiên là khó tin, sau đó ngọn lửa giận bốc lên, khi tiếp xúc với nước mắt của cô, trái tim lại mềm nhũn.

“Dám đánh tôi? Em không muốn sống...”

Câu nói chưa được hoàn thành, Cố Tân kéo cổ anh, dán môi mình lên.

Lý Đạo không phản ứng kịp, trừng mắt nhìn cô.

Cô giống như một con thú hoang nhỏ, vừa gặm vừa cắn môi anh, điên cuồng kích động, không xem ai ra gì.

Lý Đạo bị đau, nhận ra mình bị cô cưỡng hôn, vẫn là lần đầu tiên trong đời, cảm thấy người phụ nữ này càng lúc càng vô pháp vô thiên, nếu không dạy dỗ, sẽ leo lên đầu anh tác quái tác quái mất.

Anh cảm thấy buồn cười, bàn tay vuốt lưng cô, vừa định trả lại, nhưng cô lại rời khỏi môi anh, cúi đầu xuống, hung hăng cắn cổ anh.

Trong đầu Lý Đạo nổ một tiếng lớn, không hề nén được ngọn lửa bùng phát trên người, phản ứng đầu tiên của anh là kéo người ra, cho dù có thể nào, dưới tình huống này anh không thể, anh sẽ bắt nạt cô mất.

Anh bóp mắt, giữ gò má khiến cô mở miệng.

Cố Tân lại lao đến, lại hôn vào môi anh lần nữa.

Lý Đạo thẳng người, “Em đợi một lúc nào...”

Cố Tân nhón chân, dường như treo người trên cơ thể anh.

Có lẽ do được hưởng thụ chuyện như thế này, động tác không nhanh nhạy bằng trước đây, không né tránh, lâu sau đó, cơ thể thỏa hiệp trước, trái tim cũng bắt đầu dao động không ngừng.

Còn chưa nghĩ thông suốt, động tác đã diễn ra trước.

Lý Đạo kéo người xuống, cắn răng lẩm bẩm: “Em tự tìm đến.” Anh dán vào môi cô, giọng dịu dàng nhưng cay nghiệt: “Cố Tân, là em tự tìm đến.”

Tiểu Ngũ đi theo đám người được nửa đường, đột nhiên phát hiện Lý Đạo và Cố Tân không đi theo.

Cậu ta vỗ gáy, chạy quay về tìm hai người họ.

Cạnh hồ nước không có ai, trên đất chỉ ném áo ướt sũng của Lý Đạo, Tiểu Ngũ gọi mấy tiếng, không ai đáp lại cậu ta.

Cậu ta cầm áo lên, đi dọc theo hồ nước về phía trước vài thước, không thấy một bóng người, nghĩ thầm trong đầu rằng có thể họ đã đi về đường khác, cậu ta xoay người muốn đi về.

Bất ngờ, trong khu rừng bên kia bờ truyền đến vài tiếng động kỳ quái, như có như không, tựa như là tiếng khóc khê và tiếng cầu xin tha thứ.

Ngũ Minh Triết sửng sờ vài giây, không khỏi nuốt nước bọt một cái, mơ hồ biết đó là làm gì, muốn chạy trốn, nhưng không quản được đôi chân mình.

Cậu ta lặng lẽ đi về phía trước hai bước, thò đầu nhìn, toàn bộ máu huyết chạy hết về não.

Trong rừng cây âm u có một đôi nam nữ, chính là anh Đạo và Cố Tân.

Ánh trăng rất nhạt, không rõ ràng lắm.

Chỉ liếc mắt nhìn, trong lòng Tiểu Ngũ thầm nói xin lỗi vài lần, vội vàng trốn người về, lẳng lặng lui ra ngoài.

Khi quay về chân cậu ta mềm nhũn, bụng bảo dạ gan mình lớn thật, nếu như bị Lý Đạo phát hiện, nhất định sẽ lột da cậu ta ra.

Nghiêng nghiêng ngả ngả quay về khoảng sân của chị Phùng, người trong thôn đã đi hết, Vương Tiểu Xuân thoát khỏi nguy hiểm, ngồi trên băng ghế gỗ trước sân, ngơ ngác nhìn cậu ta.

Chị Phùng thấy Tiểu Ngũ đi vào, vội vàng chào đón: “Cậu bạn nhỏ, anh cậu đâu? Anh cậu đã cứu con trai tôi, tôi phải cảm ơn cậu ấy.”

Tiểu Ngũ cười khan vài tiếng, mồm trong bụng anh ấy còn đang làm thần tiên đấy, may mà con trai chị cho người ta cơ hội, anh ấy phải cảm ơn con trai chị mới đúng, nhưng lại nói: “Anh ấy và chị em quay về xe lấy ít đồ.”

“Đúng là khách quý, thẳng con gốc nhà tôi nhạt về được cái mạng nhỏ này đúng là phải cảm tạ trời đất cảm tạ quý nhân.” Chị Phùng sợ vỡ ngực: “Tôi chờ họ.”

Tiểu Ngũ nói: “Đừng đợi, không biết khi nào họ mới quay về.”

“Không phải nói đi lấy đồ à?”

“Có thể sẽ ở lại một lúc.”

“Tối muộn thế này còn đi dạo?”

“Chưa đến nông thôn bao giờ, tò mò ấy mà.” Tiểu Ngũ không bịa được nữa, toét miệng cười cười: “Chị cứ đi ngủ trước đi, để cửa được rồi, có chuyện gì ngày mai nói cũng không muộn.”

Chị Phùng suy nghĩ một lúc: “Cũng được, sáng mai tôi sẽ làm một bữa ngon cho mọi người. Con dê sau vườn nhà tôi đang sinh con, làm cho mọi người một nồi bánh bao không nhân, uống sữa tươi, thấy thế nào?”

Bánh bao không nhân, sữa dê.

Trong đầu Tiểu Ngũ sáu chữ này lặp đi lặp lại như đạn lạc bay không ngừng, không thể khống chế suy nghĩ bật ra, liên tưởng đến một cái bóng, thềm kêu hồng rồi hồng rồi, ám ảnh luôn rồi.

Cậu ta đỏ mặt, trả lời qua loa, nhanh chóng quay về phòng.

Tối hôm đó, Ngũ Minh Triết làm một giấc mộng.

38. Chương 38

Thời gian giống như dài cả nửa thế kỷ, Lý Đạo ôm Cố Tân vào chiếc xe gần đó nghỉ ngơi.

Không gian hai người, thích hợp để vượt ve.

Lý Đạo ngồi một bên vị trí cạnh ghế lái, để Cố Tân nằm trên ngực anh, cả cơ thể cô mềm nhũn, như một đứa trẻ sơ sinh ấm áp không xương.

Cuối cùng tỉnh táo lại, Lý Đạo bắt đầu hồi hận, dưới chuyển động quá qua loa, anh thì vừa lòng, nhưng đối với Cố Tân thì có chút bất công. Nếu như trước đây vốn dĩ sẽ không cần nhắc đến những chuyện này, nhưng làm sao có thể giống với người trong ngực được.

Trong lòng Lý Đạo thở dài, in một nụ hôn lên đỉnh đầu cô, nhưng một giây tiếp theo, lại vì cảm giác chiếm được mà mừng rỡ như kẻ điên. Anh thầm nghĩ đến sự quất quýt không ngừng, tự chửi bản thân sợ này sợ kia không giống như đàn ông, dứt khoát vứt bỏ hết, làm thì cũng đã làm rồi, sau này phải đem người yêu thương mà cưng chiều thôi.

Nghĩ như thế, tâm trạng anh càng tốt hơn.

Ánh trăng mờ nhạt, bóng cây loang lổ in trên thân xe.

Lý Đạo cảm thấy trong xe nóng bức, anh đưa tay nhấn nút mở cửa sổ, động tác làm động đến Cố Tân trong ngực, cô khó chịu hừ một tiếng.

Vào lúc này anh lại nhớ ra mình cần dịu dàng, bàn tay khẽ vuốt lưng cô.

Gió lạnh mang không khí ẩm ướt lùa vào cửa sổ, hồ chứa nước cách đó không xa như được lồng một tầng sương mù.

Bên tai có tiếng ve kêu, còn cả âm thanh gió thổi lá cây lao xao.

Lý Đạo xoay tay ra sau lấy bộ quần áo, khoác lên lưng Cố Tân.

“Tĩnh lại chút chưa?” Anh ghé sát tai cô hỏi.

Cố Tân nhỏ giọng nói lầm bầm, không biết trong miệng thốt ra gì đó.

Dáng vẻ của cô thế này rất thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông, chinh phục và bị chinh phục, phá hủy và bị phá hủy, anh không chút lưu tình.

Con người Lý Đạo ranh mãnh: “Cứ không có tiền đồ như thế này à?”

Cố Tân nâng cánh tay lên, véo vào hông anh một cái, còn tưởng rằng mình dùng rất nhiều sức, nhưng lại cào như một con mèo con.

Lý Đạo bắt lấy cái tay kia, đưa ngón tay lên môi hôn: “Đây là dạy dỗ em, xem sau này còn dám đánh tôi không.” Anh nâng gò má cô, để cô đối diện với ánh mắt anh, nhắc nhở: “Gương mặt này không ai dám động đến, em là người đầu tiên.”

Cố Tân nói khẽ: “Ai bảo anh muốn làm anh hùng.”

Lý Đạo cảm thấy buồn cười: “Vậy ai là người nói với tôi, muốn bỏ ác theo thiện phải chuộc tội mình trước?”

Hai tròng mắt Cố Tân bị đêm tối che kín phát ra tia sáng, giọng nói không biểu lộ cảm xúc: “Trước đó em ngây thơ.”

Trong lòng Lý Đạo vang dội vài tiếng, tâm tình cô gái này từ sau khi Cố Duy mất đã khác thường, không đợi nói chuyện, hai tay cô áp vào mặt anh, tiến lại gần chủ động hôn môi anh, lần này rất dịu dàng, vẫn là

cô chủ đạo.

Lý Đạo vô cùng phối hợp, một tay chậm rãi vuốt tóc cô, một tay vỗ nhẹ lưng cô, bắt tri bắt giác, mỗi một động tác lại mang theo sự trấn an và lấy lòng.

Cố Tân bỗng nhiên nâng cằm anh lên, hơi nghiêng sang một góc, tự tìm một tư thế thoải mái để hôn.

Sống lưng cô thẳng tắp, cao hơn một đoạn so với anh.

Lý Đạo bị buộc ngừng đầu, hơi bị động.

Đáy lòng anh vụt qua một tia khác thường, kiểu thân mật này không hẳn là không hưởng thụ, chẳng qua là trong quá khứ chưa có người nào dám chiếm thế của anh, cho đến bây giờ chỉ toàn là anh khống chế dục vọng và tâm trạng của phụ nữ, cô gái này phải lớn gan lớn mật thế nào mới dám bắt thóp anh, có thể không hẳn là chuyện tốt.

Đang mãi suy nghĩ miên man, cái miệng nhỏ nhắn của Cố Tân lướt xuống cổ anh.

“Càng hôn càng muốn, làm không?” Lý Đạo nói: “Đừng có lại cầu xin tôi.”

Quả nhiên Cố Tân dừng lại, lằm bằm một tiếng, ngoan ngoãn nằm xuống.

Lý Đạo nương theo ánh đèn chiếu trên đỉnh đầu, nghiêng đầu, quan sát nước da một bên của mình trong kính, lúc trước bị cô cắn, chỗ ấy đã đỏ một mảng, lưu lại dấu răng tròn rõ ràng.

Lấy tay chạm vào, vẫn mang đến cảm giác đau.

Lý Đạo giữ bàn tay cô: “Nhìn chuyện tốt em làm này.”

Cố Tân nói thầm trong lòng bản thân cô cũng có khá hơn đâu, “Anh thật ngông cuồng.” Cô kháng nghị yếu ớt: “Chỉ có phép bản thân làm bừa, còn người khác thì không?”

Lý Đạo đương nhiên biết cô đang nói gì, đẩy người ra, khiến cô ngồi ngay thẳng trước mặt anh.

Không có chỗ dựa, Cố Tân giống như nhành cỏ nhỏ không ngừng lắc lư trong gió, toàn bộ số phận đều bị người khác nắm giữ, cô xấu hổ đỏ mặt không có đất dung thân, dưới ánh nhìn không đứng đắn của anh, gò má cô nóng bừng như bị thiêu đốt.

Giọng nói Lý Đạo dịu xuống vài phần: “Tính chất sao có thể giống nhau được, tôi là do tình đến mà làm,

còn em là trả đũa.”

Cố Tân hừ một tiếng.

Lý Đạo nhìn cô, không khí bên trong xe yên lặng kỳ quái vài giây.

Anh lại kéo cô vào lòng, không nhịn được lại hôn bên tóc mai vài cái, tỉnh táo vài giây: “Quay về?”

Cố Tân oán trách: “Phải tìm bộ quần áo mặc trước đã.”

Lý Đạo ra cốp sau mở rương hành lý của Tô Dĩnh, tìm một món đồ, đưa cho cô.

Chân mày Cố Tân tối đen, lặng yên mặc vào.

Lý Đạo không hề nói gì tiếp.

Lặng nặng một hồi, Cố Tân bò ra khỏi ghế lái phụ, có hơi khó chịu, cô bị anh kéo lại, ngẩng đầu nói: “Em muốn đi tắm trước.”

“Sau sân nhà chị gái kia có buồng tắm.”

“Đã trễ thế này rồi, không ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi chứ?”

“Không biết, nằm ở cuối nhà.”

Nhưng ngàn đời không ngờ rằng, ở trong buồng tắm lại làm thêm lần nữa.

Đi ra khỏi buồng tắm, bóng đêm dày đặc.

Trong phòng tắt đèn, Tiểu Ngũ xem như thức thối, nằm trên chiếc giường xếp quay lưng lại với giường, nhịp thở chậm rãi.

Lý Đạo ôm cô đặt trên giường, tháo giày nằm xuống cùng.

Anh mở mắt, vẫn chưa muốn ngủ.

Trước đó vừa ăn cơm xong đã nhảy ngay xuống nước, nước hồ lạnh như băng, sau khi kết thúc chuyện ồn

ào ấy, đến khi tỉnh táo lại, mới cảm nhận sự khó chịu từ dạ dày trào lên.

Anh dùng tay xoa, trong đêm tối chịu đựng từng cơn từng cơn co rút đau đớn.

Bên cạnh bỗng nhiên có một bàn tay bé nhỏ ấm áp thò sang, đặt trên bụng anh, nơi ấy diu đi rất nhiều, từ từ, nhiệt độ xuyên thấu đến dạ dày anh, có lẽ tác dụng trong tâm, cơn co rút đau đớn hoàn toàn không còn rõ rệt nữa.

Lý Đạo quay đầu nhìn, cô nhắm hai mắt, hô hấp rất chậm.

Một lúc sau, cô hỏi khẽ: "... Đỡ hơn chút nào chưa?"

Lý Đạo nằm nghiêng, nhìn chằm chằm phần phía trên lộ ra ngoài: "Rồi."

Cố Tân lại dịch chuyển hai chân, dán vào đôi chân lạnh như băng của anh, uể oải nói thầm: "Đừng để bị cảm đấy."

Lý Đạo cảm nhận được người khác yêu thương, cảm giác này khiến tuyến phòng thủ trong lòng anh suy yếu, không ngờ lại muốn lệ thuộc vào cô gái nhỏ bên cạnh.

Anh đưa cánh tay sang để cô gối đầu: "Đừng lo lắng bừa, mau ngủ đi."

Cố Tân nói lảm nhảm vài tiếng, đầu rúc vào trong, không lên tiếng nữa.

Cô chui vào lồng ngực anh cuộn thành một khối nhỏ, trong cơ thể như có một nguồn năng lượng lớn, vừa kiên cường lại vững chắc, càng có vài phần cố chấp.

Lý Đạo quay sang hôn lên trán cô một cái, thở dài thườn thượt, rồi nhắm mắt lại.

Buổi sáng ngày hôm sau, Cố Tân dậy trễ.

Xương trên cơ thể cô như rời rạc từng đoạn, cả thân mình như có vô vàn vết thương chi chít nhỏ xíu đâm xuyên, mỗi một bước đi đều không được tự nhiên.

Đi đến phòng bếp, thấy Lý Đạo, Tiểu Ngũ và mẹ con Phùng Quế Linh đang trò chuyện, trên bàn đặt vài cốc sữa tươi, trong nồi lớn như hấp thứ gì đó, đang bốc hơi nóng.

Lý Đạo nhìn qua, ánh mắt nhìn cô như có điều suy tư, chớp mắt một cái, rồi quay lên nhìn gương mặt cô. Ánh nhìn ấy như máy x-quang, đảo từ trên xuống dưới, cô hoàn toàn không còn bí mật nào.

Chớp mắt một cái, gò má Cố Tân như bị thiêu cháy, cảm giác không thể nhìn thẳng mắt anh vào ban ngày ban mặt như thế này, nhưng anh lại nhìn cô rồi nháy mắt vài cái, cô trừng mắt lại, anh cười, khóe môi tạo ra một độ cong vừa dịu dàng lại say đắm lòng người.

Chị Phùng thấy cô vào liền vội vàng gọi: “Cô gái, mau đến dùng cơm, bánh bao ra ngay đây.”

Cố Tân đáp lại, chậm chậm đi đến ngồi xuống cạnh bàn.

Lý Đạo lại gần, hạ giọng hỏi: “Có ổn không?”

Lý Đạo rầu rĩ: “Ừm.”

Không muốn trò chuyện cái chủ đề này với anh, cô bưng cốc sữa tươi trước mặt lên nhấp một ngụm, lơ đãng giương mắt, thấy nét mặt cổ quái của Tiểu Ngũ đang nhìn cô.

Bốn mắt đối diện, cậu ta vội vàng cúi đầu xuống.

Trong đầu Tiểu Ngũ nghĩ di chứng của việc này quá nghiêm trọng, trong lòng cậu ta nhảy loạn xạ, mặt đỏ lên, không dám nhìn Cố Tân. Đến khi chị Phùng mang bánh bao lên, thấy Lý Đạo cắn cái bánh bao không nhân kia, càng không có cách nào nhìn thẳng.

Lý Đạo nói: “Mắt cứ liếc ngang liếc dọc, cậu là chuột à?”

Tiểu Ngũ cười xòa, vội vàng chuyển dời tầm mắt, ngồi ngay ngắn yên lặng gặm bánh bao.

Chị Phùng dọn dẹp bếp núc, rồi ngồi xuống cạnh, chị ta dậy sớm nên đã giữ Lý Đạo nói cảm ơn, mặc dù anh nói khả năng bơi lội của mình tốt, cũng chỉ là chuyện nhỏ, chị ta vẫn khen anh lên tận trời xanh.

Phùng Quế Linh cười nói: “Ba anh em nhà cậu ở lại nhà chị thêm một đêm nữa đi, hôm nay trong thôn Cao Tháp có một cô gái lấy chồng, chàng trai ở thôn kế bên, buổi tối náo nhiệt, tham gia chung cho vui.”

Cố Tân nói: “Không cần phiền vậy đâu, chị à.”

“Phiền phức gì, trong nhà chỉ có hai mẹ con chị vắng tanh, chỉ mong có thêm vài người khách đến trò chuyện thôi.”

Cố Tân không kiềm lòng đành hỏi: “Bố đưa bé đâu ạ?”

“Lên thành phố lớn đi làm rồi.” Chị ta là một người chân chất, tán gẫu với cô: “Chúng tôi vốn không phải

là người thôn Cao Tháp, bắt đắc dĩ mới đặt chân đến thôn này thôi.”

Cố Tân gật đầu, kiên nhẫn lắng nghe.

Phùng Quế Linh đột nhiên than thở một tiếng, nói tiếp: “Chị và bố đứa trẻ có dính chút quan hệ máu mủ, là bà con cực kỳ xa, nhưng mà gia đình vẫn phản đối kịch liệt, chị và anh ấy chạy đến đây, lúc ôm Tiểu Xuân thì gặp chút khó khăn, ai ngờ dinh dưỡng không đủ nên... tóm lại thằng nhóc này mới có vấn đề.”

Cố Tân hơi ngạc nhiên, không kịp đánh giá gì, chỉ nói: “Tình cảm của anh chị nhất định là rất tốt.”

Câu nói này làm cho Phùng Quế Linh có chút khó khăn, chị ta cười nói: “Vợ vợ chồng chồng, hợp nhau mà thôi.” Rồi đập bàn một cái: “Nói xa quá rồi, chị giúp các em quyết định vậy, ở thêm một đêm nữa.”

Cố Tân cắn bánh bao nhìn Lý Đạo, anh đã ăn xong, cơ thể hướng ra ngoài, dựa vào lưng ghế, không biết nghĩ gì.

Phùng Quế Linh nói thêm: “Không có gì làm thì đi quanh thôn Cao Tháp dạo chơi, phong cảnh rất đẹp, buổi trưa quay lại dùng cơm, chị làm vài món đặc sản cho các em.”

Cố Tân đưa chân lên đá Lý Đạo, muốn anh nhanh nói vài câu.

Vài giây sau, cuối cùng Lý Đạo cũng lên tiếng: “Vậy làm phiền rồi.”

Phùng Quế Linh ỷ cười đầy mặt, thế là tán gẫu thêm một hồi nhiệt tình.

Ăn điểm tâm xong, Cố Tân quay về phòng nằm một lúc.

Lý Đạo theo sát phía sau, lấy một thanh chocolate trong túi ra, tiện tay đưa cho cô.

Cố Tân nhận, nhưng không ăn, tò mò hỏi: “Sao anh lại đồng ý ở thêm một đêm?”

Lý Đạo ngồi bên mép giường, tháo thanh kẹo cao su bỏ vào mồm: “Không phải em nói khó chịu à?”

Cố Tân cắn môi cười, nằm xuống không lên tiếng.

“Rất đau?”

Cô đáp ứng: “Cũng không hẳn.”

Lý Đạo khom người, hai khuỷu tay đặt hai bên tai cô, nói dịu dàng: “Để tôi xem?”

Mùi hương bạc hà tươi mát quanh quẩn chớp mũi cô, trái tim của cô cũng phiêu bạt theo giọng điệu của anh.

Cố Tân nói: “Đừng có làm bừa.”

“Xoa giúp em?”

Mặt Cố Tân đỏ gay gắt, hai tay chụm lại che miệng anh: “Ban ngày ban mặt, anh có thể đứng đắn chút được không?”

Lý Đạo nghiêng đầu, tránh tay cô: “Hay là thôi một chút?”

Cố Tân dứt khoát nhắm chặt mắt, không quan tâm đến anh nữa.

Cánh tay anh đặt hai bên người cô, quan sát cẩn thận vài giây, bỗng nhiên cười một tiếng.

Cố Tân chau mày, “Anh cười cái gì?”

“Không nói được, không thì em lại mắng tôi không đứng đắn?”

Cố Tân: “...”

Anh nhìn cô rất lâu, nói đảm bảo: “Lần sau nhất định sẽ nhẹ hơn.” Câu nói này có phần hơi nghiêm túc quá.

Nhưng Cố Tân vẫn không có lời nào đáp lại.

Lý Đạo nhìn bộ dạng tức giận của cô, không kiềm lòng lại ôm hôn cô mấy cái, búng vào trán cô: “Không đùa nữa, ngủ đi.”

Anh đứng lên, đi ra ngoài.

39. Chương 39

Tỉnh lại sau một giấc ngủ, cơ thể Cố Tân có chút khí sức, cảm giác khó chịu phía dưới cũng chẳng còn nhiều.

Khi tỉnh dậy trong phòng không có ai, nhưng trong sân lại truyền đến tiếng nói chuyện.

Cố Tân mang giày đi ra ngoài, ánh mặt trời chói chang, trước mắt sáng bừng.

Cô che trên trán, thấy Tiểu Ngũ cầm điện thoại không rời tay, tín hiệu trong thôn không tốt, đoán chừng cậu ta đang tải trò chơi. Lý Đạo nắm mấy ngón tay ngồi bên băng ghế nhỏ, trên đầu đội một cái nón bằng nhựa dẻo để che nắng, Vương Tiểu Xuân ngồi bên anh, đang giương mắt nhìn theo tay anh.

Lý Đạo dùng con dao găm của anh đẽo một khúc gỗ, đây là lần đầu bắt gặp hình ảnh này, là cây súng lục để lừa trẻ con.

Thời đại này trẻ con là thượng đế, đồ chơi cũng phải là thứ cao cấp, nếu như đặt trong thành phố, cái thứ mà anh khắc này chắc chắn chẳng một ai thèm liếc mắt đến, nhưng Tiểu Xuân lại cảm thấy thích thú.

Cố Tân đi đến ngồi xuống đối diện.

Lý Đạo nhìn cô, “Dậy rồi à?”

Cố Tân gật đầu: “Chị Phùng đâu rồi?”

Anh đẩy cốc nước trước mặt sang cho cô, tiếp tục đẽo: “Sang nhà cô dâu giúp rồi. Uống nước đi.”

Chị ta thực sự có lòng, kéo rèm cửa sổ đóng trước phòng chọ bọn họ.

Cố Tân cầm cốc nước lên, lọc cho thanh giọng, rồi đứng dậy, đi tới đi lui trong sân hoạt động gân cốt.

Từ khoảng sân này có thể trong thấy núi phía xa, có một tòa tháp sừng sững ở đỉnh núi, vào ban ngày, chọc lên đến tận trời, khiến cho khe núi tĩnh lặng này thêm phần trang nghiêm và thần bí.

Cô nhìn chằm chằm một lúc, nghe người đàn ông bên cạnh nói với Tiểu Xuân: “Ai dám bắt nạt cháu, cứ lấy cái này bắn nó.”

Cái cách giáo dục này...

Cố Tân xoa mũi: “...”

Cô đoán Vương Tiểu Xuân chắc không nghe hiểu được bao nhiêu, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ biết cười ngây ngô.

Sau khi Cố Tân ra ngoài, Lý Đạo rõ ràng có phần ngồi không được yên.

Mấy nhát cuối cùng anh làm rất ẩu, ném cây súng gỗ lên bàn trước mặt Tiểu Xuân, vỗ gáy thẳng bẻ: “Đi đi, chạy đi chơi đi.”

Vương Tiểu Xuân thường thức món đồ, yêu thích không buông tay, dường như phát hiện chỗ nào đó chưa được làm sạch, vừa mếu vừa nói, ngón tay chỉ cho anh thấy.

Anh nói qua loa một câu: “Nó là như vậy.”

Lý Đạo đi đến sau lưng cô: “Ra ngoài đi dạo không?”

Cố Tân nói được, quay đầu gọi Tiểu Ngũ.

Ngũ Minh Triết cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu, nhưng lại lác như cá mắc cạn, “Hai người đi đi, em không muốn bị mệt.”

Hai người ra sân.

Cố Tân đi bên cạnh Lý Đạo, suy nghĩ điều đó đó, hỏi anh: “Anh có cảm thấy hai ngày nay Tiểu Ngũ cứ thế nào không?”

Lý Đạo không mấy quan tâm: “Kệ cậu ta, thần lẫn nhải.”

Độc đường đi không thấy nhiều người trong thôn, thôn này quả thật vắng lặng hơn cả tối hôm qua.

Sân nhà Phùng Quế Linh nằm ở đoạn cao, đến dưới chân núi, nhìn thấp, nhưng có hơi dốc, tựa như không dễ dàng leo lên như thế này.

Lý Đạo hỏi: “Em đi được không?”

“Dĩ nhiên được.” Cố Tân có hơi đắc ý: “Trước đây cuối tuần thường xuyên đi leo núi.”

Lý Đạo nhìn cô nhíp bước nhẹ nhàng, hông đánh trái đánh phải, eo thắt hẹp lại, đôi chân nhỏ nhỏ, men theo thêm đá nhanh nhẩu bước lên.

Anh đi ba bước làm theo hai bước: “Vào lúc này mà thể lực em còn tốt thế?”

“Vẫn luôn tốt.” Cố Tân thì thầm cãi lại.

Trong cổ họng Lý Đạo phát ra vài tiếng, liếc cô một cái, ánh mắt kia lạnh nhạt, giống như anh với cô đừng nói mọi thứ quá hoàn chỉnh, hôm qua em chưa thấy sức mạnh của tôi là thế nào à?

Lý Đạo bước dài chân, đi ba bậc đã bỏ xa cô một đoạn.

Tối gần giữa trưa, ánh mặt trời chói chang.

Đi đoạn đường núi này xài mười mấy phần sức, trên đầu Cố Tân đã giăng đầy mồ hôi hột, đưa mắt nhìn lại, người đàn ông kia đã đứng trên một vị trí cao.

Cố Tân bỗng nhiên dùng bước chân, ngẩng đầu nhìn anh.

Nhìn ở góc độ này, người đàn ông tồn tại như cây cột điện sắt thép, dáng cao chân dài, lại to lớn vững chắc. Lý Đạo nghiêng đầu, nhìn về nơi xa xăm, bởi vì đứng ngược sáng, đường nét của anh được luồng sáng phác họa một cách rõ ràng, biểu cảm cả khuôn mặt không sắc nét, cả cơ thể đứng yên lặng, mơ hồ mang đến một cảm giác cô độc ảm đạm cho người khác.

Trái tim Cố Tân hơi kích động, muốn nhanh chóng phá vỡ cái trạng thái này, thế là cô gọi anh: “Lý Đạo.”

Lý Đạo hoàn hồn, nhìn từ trên cao xuống: “Chuyện gì?”

“Anh có thể đỡ em lên không?”

“Tự leo lên.”

“Em đau chân.”

“Không phải thể lực em tốt à?”

Gương mặt Cố Tân hơi phiếm hồng, gập cổ rụt đầu lại, không năn nỉ nữa, từ từ bước lên.

Lý Đạo cười cười, bước xuống kéo cô.

Cây cột điện bằng sắt này không biết từ đâu ra, có hình như một ngọn măng, đỉnh tháp đâm toạc bầu trời mênh mông, dường như đã ở trên ngọn núi này lâu lắm rồi, lớp vỏ ngoài đã bị mưa gió ăn mòn, đường vân bên ngoài đã trở nên mờ ảo.

Cố Tân đặt mông ngồi xuống, lau mồ hôi, lấy tay làm quạt mát.

Lý Đạo ngồi trên cô hai bậc thang, hai chân vừa vịn đặt bên mông cô.

Hai người không ai nói tiếng nào, nhìn phong cảnh bên dưới núi.

Tầm nhìn ở đây thoáng đãng, quanh chân núi, từng ngôi nhà như mỗi một hộp nhỏ, san sát nhau trong hồ nước trong xanh thẳm.

Cố Tân hơi dựa vào chân anh, cảm thụ cơn gió nhẹ thổi qua mặt.

Lý Đạo đột nhiên mở miệng: “Thích không?”

“Cái gì?”

Anh không nhìn cô, nhếch cằm lên: “Thôn này.”

Cố Tân không trả lời thẳng: “Trước đây chỉ cảm thấy Lạc Bình nhỏ, không ngờ còn có nơi đơn giản và nhỏ bé hơn.”

Lý Đạo: “Em hình như không thích ở thành phố.”

“Quá mệt mỏi và quá phức tạp.” Cô dừng lại, quay đầu sang nơi khác: “Chúng ta phải đến nơi thế nào?”

Lý Đạo cúi đầu liếc nhìn cô một cái, “Đến rồi.” Anh đẩy cô vào giữa hai chân, khuỷu tay chống trên đầu gối, hai bàn tay áp hai bên má cô: “Trấn rất nhỏ, có vườn có nhà có thân phận mới, hẳn là em sẽ thích.”

Cố Tân đang cảm nhận lòng bàn tay của anh, không hỏi thêm.

Vài phút sau, cô đổi đề tài: “Chị Phùng chẳng dễ dàng gì, chồng ra ngoài đi làm, một mình chị ấy ôm con, vậy mà...” Cô dừng lại, không khởi thốn thức.

“Vấn vui với việc ấy.” Lý Đạo nói: “Không nhìn ra chị ta có gì khó khăn.”

Cố Tân bỗng thấy rất tò mò, nếu như chuyện này xảy ra với anh thì anh sẽ chọn như thế nào.

Cô hỏi anh.

Lý Đạo nói: “Không sinh con.”

Câu trả lời này thực sự khiến Cố Tân bất ngờ: “Anh không thích con nít?”

“Giống vậy.”

Lý Đạo không nói với cô, là anh chưa cân nhắc đến, thậm chí cái ý niệm lập gia đình cũng quá xa vời.

Nhưng có điều gần đây anh phát hiện mình có chút lòng tham với nó.

Cố Tân nói thêm: “Đa số đàn ông đều cố chấp với tư tưởng nối dõi tông đường.” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nói lầm bầm: “Nhất là kiểu người đàn ông như anh.”

Tinh thần Lý Đạo thoáng vụt qua, nhú mày: “Tôi là kiểu gì?”

Nhưng cô mím chặt môi không chịu nói.

Anh cúi đầu xuống, hai tay co lại nhấc lên, đưa mặt Cố Tân giữa ra sau, đặt dưới đầu mình.

Tư thế này khiến cô ưỡn thẳng ngực, cổ đưa lên cao, bàn tay ấy như cặp kiềm vững chãi, cô không thể động đậy.

Cố Tân chỉ có thể nhìn thấy cằm và yếu hầu của anh, môi cô bị ép chèn ra, bờ môi sáng bóng, lộ ra hai cái răng trắng.

Nhìn cái bộ dạng xấu xí lại buồn cười này, Lý Đạo lại thấy rất vui vẻ. Hóa ra anh đang giễu cợt cô.

Lý Đạo: “Tôi là kiểu gì? Nói nghe xem?”

Giọng nói Cố Tân vụng về: “Độc tài, thô bạo, tính hiếu thắng cao... còn cả chủ nghĩa anh tài nữa.”

Lý Đạo thờ ơ: “Là đánh giá cho tôi hôm qua?”

“Có luôn.” Cô giãy giụa.

“Tôi nghĩ em thích, nhìn mặt em cầu xin hăng hái thế mà.”

Câu nói này đụng đến tâm can Cố Tân, không biết do chợt dạ hay khó chịu, gò má cô đỏ bừng trong phút chốc, thất lưng cựa quậy, gơ tay muốn làm bừa trên mặt anh, nhưng bất giác chân cũng quơ quào theo, động tác giương nanh múa vuốt, giống hệt con mèo nhỏ.

Lý Đạo cười, không tránh ra, mặc cho cô bóp mặt anh.

Tư thế của hai người không được tự nhiên, nhưng họ lại hành hạ lẫn nhau không biết mệt mỏi.

Đầu anh cúi xuống càng lúc càng thấp, dán lên môi cô: “Tôi chỉ muốn biết, cái khuôn miệng nhỉ nhẩn này sao có thể phát ra những âm thanh kia, giống như con cừu non.”

Cố Tân giận điên cuồng, “Em là cừu, thế anh là gì?”

“Đồ tể.”

Cố Tân vô tình cào lại hai chữ “đồ tể”, lưu một vết đỏ trên cằm anh.

Lý Đạo dữ dằn: “Tôi thấy mình chính đốn vẫn còn nhẹ.”

“Anh thả...”

Lý Đạo không do dự, cắn một cái vào môi cô.

Ở trên đỉnh núi bị bắt nạt một hồi, Lý Đạo dắt Cố Tân đi xuống.

Buổi trưa chị Phùng chạy về nấu cơm cho mọi người, sau đó lại nhiệt tình chạy đi phụ giúp.

Tập tục ở thôn này khác với những nơi khác, hôn lễ diễn ra vào buổi tối, chú rể là một chàng trai ở thôn bên, khi mặt trời vừa xuống núi, anh ta đưa theo người thân và bạn bè tốt đến rước cô dâu.

Dây pháo đốt vang trời, khua chiêng múa trống.

Cái thôn tiêu điều lúc trước đã được một màu đỏ thắm làm rực sáng cả góc trời.

Thôn kế bên không quá xa, nhà trai đã đến thôn này gặp qua.

Tiệc cưới là bữa tiệc cơ động, thức ăn được mang lên liên tục, chỉ cần đến chúc mừng, ai cũng có thể đến ăn.

Lý Đạo vốn không muốn đi, không biết Phùng Quế Linh lôi kéo thế nào, mới xếp cho ba người họ được một góc trong sân, may mắn rằng mọi người đều không để ý vì nhiều người lạ đến, không quan tâm đến diện mạo.

Sau khi nghi thức kết thúc, đôi vợ chồng tân hôn son sẻ đến chào rượu mỗi bàn.

Cô dâu không quá xinh đẹp, nhưng nụ cười trên khóe môi hôm nay là nụ cười đẹp và hạnh phúc nhất.

Sắc trời ở vùng nông thôn ven hồ đặc biệt muộn, bên trong nhà giăng đèn kết hoa, phía núi xa bên ngoài nhà đã hòa màu chung với bầu trời, là một màu đen sậm yên tĩnh.

Lý Đạo nửa đường bỏ đi đâu một lúc, không lâu sau mang theo một túi bóng đen quay lại, đứng ở cửa ra hiệu với hai người.

Cố Tân lẳng lặng đi qua, chào hỏi Phùng Quế Linh, ba người họ tìm hướng đi về thôn Cao Tháp.

Trên trời giăng đầy chấm nhỏ lấp lánh, sáng ngời phân rạch rõ ranh giới với mây đen.

Không khí trong lành, mang theo hơi ẩm.

Tiểu Ngũ cúi đầu đi bộ, chợt nhớ ra: “Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật chị Tân, suýt chút nữa thì em quên mất.”

Lý Đạo đi ở phía bên kia, liếc cậu ta một cái, không lên tiếng.

Cậu ta mò tìm trong túi cả nửa ngày, móc ra một món đồ đưa cho Cố Tân.

Cố Tân: “Cái gì đây?”

“Ái chà, chị đưa tay đây.” Cậu ta gãi gãi sau gáy, hơi ngượng ngùng.

Cố Tân bị động tác của cậu ta làm cho có chút mơ hồ, nhìn Lý Đạo, do dự mở lòng bàn tay.

Ngũ Minh Triết đập tay, đặt món đồ cứng cứng vào tay cô: “Chị Tân, sinh nhật vui vẻ.”

Trước đây cậu ta cảm thấy Cố Tân rất xinh, người thì hiền lành, lại thích ở cạnh, giống như một người chị thân thiết, nhưng trải qua cái đêm hôm qua, trong lòng cậu ta bỗng nhiên có một chút ưu tư không thể nói rõ ra được, sau đó khi đối diện với cô, ánh mắt tất nhiên không còn đơn thuần nữa, con người đen bóng tròn xoe nhìn cậu ta, sẽ khiến tay chân cậu ta luống cuống.

Người con trai trong thời kỳ cảm xúc mơ hồ, cuối cùng nháy mắt lại rơi vào mê mang.

Quý thần xui khiến, Tiểu Ngũ liếc trộm Lý Đạo. Nhưng người phía sau vẫn quan sát Cố Tân.

Cố Tân nắm món đồ ấy, cảm giác vừa lạnh vừa trơn, cúi đầu nhìn, trong lòng bàn tay là con khỉ ôm bàn đào. Cả một khối trắng ngần, có thể cảm nhận được đường nét chạm khắc, chỉ nhỏ bằng nửa nắm tay của cô.

Cố Tân thấy quen mắt, đột nhiên nhớ ra, món đồ này giống hệt món đồ cô từng thấy trong tiệm đồ cổ ở trấn Phong Bình.

Lúc ấy cô chỉ nhìn sơ qua món đồ này, cảm thấy cực kỳ vui, nhưng hôm ấy Lý Đạo lại không mang tiền.

Cố Tân giật mình nói: “Đâu ra thế?”

Tiểu Ngũ lại cúi đầu: “Đừng hỏi, chị nhận là được rồi.”

Cậu ta nhìn không ưa cái vẻ mặt ăn lời của ông chủ, nên thuận tay nhét túi, muốn ngày sinh nhật này tặng Cố Tân, cất giữ bao nhiêu ngày trong túi.

Cố Tân bất giác quay nhìn Lý Đạo, phát hiện biểu cảm căng thẳng trên mặt anh, ánh mắt hung tợn, nhìn chằm chằm Ngũ Minh Triết không chớp. Anh nhất định cũng nhớ món đồ này.

Bầu không khí bỗng nhiên thay đổi, cô đứng bên cạnh cảm thấy lạnh toát cả sống lưng, giống như rơi vào một hố băng lớn.

Lý Đạo: “Ồ đâu ra?”

Thật ra món đồ này tổng giá trị cũng chỉ có một trăm tám, không giống với mấy món bảo vật mà trước đây bọn họ từng trộm, trong lòng Tiểu Ngũ không xem ra gì, không ngờ rằng Lý Đạo lại tức giận.

Cậu ta còn mộng寐, nhưng lại nói: “Em mua, mua...”

Lý Đạo không đợi cậu ta nói xong, liền siết lấy cổ áo Ngũ Minh Triết, không nói hai lời đã túm đánh đối phương.

Xe bọn họ đậu trong rừng cây gần đó, cốp sau còn có roi của Hứa Đại Vệ.

Lý Đạo lấy ra, cánh tay quất một cái, cây roi vẽ một đường cong trong không trung, ngay sau đó trong khu hồ trung vang lên một tiếng roi mướt mà.

“Anh, anh muốn làm gì?” Lúc này Tiểu Ngũ mới ý thức được mình có thể đã gây họa, trong lòng vừa dấy lên được một chút đắc ý bỗng tan thành mây khói, liền chạy một vòng quanh thân xe.

Giọng Lý Đạo đều đều: “Cậu lại đây.”

Giọng Tiểu Ngũ run lấy bầy: “Anh, anh à, em sai rồi.”

“Đừng để tôi gọi cậu lần thứ hai.”

“Anh!” Tiểu Ngũ bật khóc: “Anh đừng mà, roi ấy đánh chết em mất...”

“Mẹ kiếp tôi bảo cậu lại đây!” Lý Đạo giận dữ.

Ngũ Minh Triết giật mình, không biết cung đã lên tên rồi, bỗng nhiên gọi: “Anh rể!” Chân cậu ta phát run: “Anh nể mặt mũi chị em, tha cho em đi.”

40. Chương 40

Câu của Tiểu Ngũ vừa thốt ra, hai người đối diện đều sửng sốt.

Trong lòng Cố Tân có chút khác thường, bất giác nhìn người đàn ông bên cạnh.

Lý Đạo lại không quay đầu, bước nhanh qua, quăng Ngũ Minh Triết vào góc, giơ tay cầm cây roi.

Một tiếng “bốp” giòn giã, Cố Tân run theo.

Anh thực sự xuống tay, Ngũ Minh Triết đau đến gào khóc hô hoán lên, trên người như có sâu bọ rần rết, né trái tránh phải chạy khắp nơi.

Cánh tay Lý Đạo lại vung lên, chặn lại đường đi của cậu ta.

“Xem lời của tôi như gió thoảng qua tai?” Giọng anh lạnh như băng, trên mặt mang theo vài phần biểu cảm hung dữ, giống như chất vẩn, vừa như lầm bầm: “Ông đây bảo cậu trộm, có trộm hay không? Có trộm hay không?”

Tiểu Ngũ liên tục nói sai rồi, hai tay ôm đầu, cả người rúc trong góc, trên cánh tay hiện ra từng vết roi đỏ chông xéo lên nhau, nhìn rất đau lòng.

Thần kinh Lý Đạo không xao động, anh đang bực tức ai kéo cũng không ngừng được, trên tay không phân biệt nặng nhẹ, nào còn tâm trí nhìn đến hậu quả, e rằng có thể đánh chết người.

Lòng bàn tay Cố Tân mướt đầm mồ hôi, muốn đi lên cản, cây roi suýt chút đánh vào người cô.

“Lý Đạo!”

Lý Đạo bịt tai không nghe, động tác hạ roi xuống của anh vừa ác vừa dứt khoát.

Ngũ Minh Triết trước nay đều nghe lời Lý Đạo, nhưng vài roi quất vào da thịt, không chỉ có cơ thể đau khó chịu, trong lòng cũng cảm thấy tức tối, lại còn ngay trước mặt Cố Tân, cảm thấy mất hết mặt mũi, trước đây chưa từng âm ức như vậy.

Cậu ta ôm đầu, lớn gan gào lên: “Anh, có phải anh chuyện bé xé to rồi không, một món đồ bé xíu, đến mức đánh em thế này sao?” Mắt Tiểu Ngũ đỏ bừng, cứng họng không chịu khuất phục: “Em lại không đắc tội gì với anh, anh dựa vào đâu mà đánh em?”

Nghe câu nói này, Lý Đạo lại cười trong cơn giận, “Tôi đánh cậu là vì cậu đắc tội với tôi?”

Rốt cuộc câu nói này của Tiểu Ngũ cũng khiến động tác của anh dừng lại, cả cơ thể cậu ta đau rát, sợ hãi lắm lắm: “Trước kia việc gì anh cũng làm, bây giờ anh lại muốn thành người tốt.”

Lý Đạo giận dữ, lại quất cậu ta hai roi.

Tiểu Ngũ đau đến nhe răng trợn mắt: “Anh, em sai rồi! Em nói bậy!” Cậu ta ngồi xồm ở đó, chắp hai tay: “Trước khi mất chị em bảo anh chăm sóc em, anh tạm tha cho em lần này, lần sau em không dám nữa.”

Động tác Lý Đạo hơi chậm, rồi ngừng lại.

Như nói như thế, trong lòng Cố Tân không biết có cảm xúc gì, từ cuộc đối thoại của hai người họ, cô mơ hồ biết rằng, ngoài Đỗ Quang Mĩ ra, còn tồn tại người phụ nữ thứ hai, quan hệ của cô ấy với Lý Đạo không phải là hời hợt, hơn nữa người ta cũng qua đời rồi.

Do dự vài giây, Cố Tân đi lên trước, hai tay giữ cánh tay anh, nhưng không nói ra câu nào.

Lý Đạo quay đầu, bốn mắt nhìn nhau, luồng khí tức giận quanh cơ thể anh giảm đi đôi chút.

Một lúc sau, Lý Đạo nhìn Ngũ Minh Triết, tay chống bên cạnh, hơi thở chậm chậm: “Nói xem, khi vừa bước chân vào tôi nói thế nào?”

Cả cơ thể Tiểu Ngũ đều đau, không đáp lại lời anh, vào lúc này chỉ lo cúi đầu lau nước mắt, nhỏ giọng lầm bầm: “Em nhớ chị em.”

Vốn định mượn Ngũ Minh Hâm để Lý Đạo mềm lòng, trong lòng cậu ta giấu giữ bao nhiêu uất ức, ngược lại càng thêm nhớ chị gái.

Cơ giận vừa được đè xuống bỗng trào lên: “Có mặt mũi nhắc đến chị cậu?” Khóe miệng Lý Đạo hơi giương: “Có bám ai cũng vô dụng, để xem bây giờ cô ấy có thể sống lại để cứu cậu không.”

Dù sao tuổi tác của Tiểu Ngũ không lớn, bản tính bướng bỉnh trời dấy, chỉ lo khóc òa: “Vậy anh đánh chết em đi, em xuống đó, đỡ mất công chị ấy chạy lên đây.”

Lý Đạo thấy cái dáng vẻ lưu manh của cậu ta, mũi giận phập phồng, quát một phát roi, lại đánh thêm.

Cố Tân kéo anh, giọng khẩn cầu: “Đừng đánh.”

Anh bất giác vung tay, hất Cố Tân ra, đến khi sức nhớ muốn đỡ lại, thì chân Cố Tân bị vấp, ngã nhào xuống đất.

Lý Đạo lập tức đến đỡ.

Nhưng Cố Tân cần môi nhìn anh, bỗng nhiên lớn tiếng: “Anh đánh chết cậu ta đi!” Cô gỡ tay anh ta, chống người dậy, quay đầu bỏ đi.

Lý Đạo tỉnh mộng, nhìn bóng lưng kiên cường của cô gái kia, đuôi tóc nhỏ đánh trái đánh phải, mau chóng chìm vào bầu trời, anh nghĩ thậm chí lẽ ngã rất đau, không khỏi gãi trán.

Lúc này Tiểu Ngũ không doái hoài đến việc đánh lại, Lý Đạo quay đầu chỉ cậu ta: “Quy ở đây giác ngộ lại, trước khi tôi quay về cậu động dậy tôi lột da cậu ra.” Nói xong ném cây roi da, quay về xe lấy cái túi bóng

màu đen, đuổi thẳng theo hướng Cổ Tân.

Dọc theo hướng đi về phía trước, xuyên qua khu rừng nhỏ chính là hồ nước, dọc theo hồ nước là đám cây cỏ dại và một vài tảng đá vụn, bốn phía không có đèn, chỉ nương theo ánh sao chiếu sáng.

Cổ Tân thất thểu, đi không bao xa đã bị Lý Đạo đuổi kịp.

Anh kéo tay cô: “Đi đâu?”

Cổ Tân nói: “Về nhà chị Phùng trước, anh cứ từ từ mà đánh.”

“Hướng đi không đúng.”

Cô bỗng dừng lại, cúi đầu không nhìn anh, lại đi về hướng ngược lại.

Lý Đạo dùng cơ thể ngăn cô, cô đi sang trái, anh cũng đi sang hướng trái, cô vòng sang phải, anh đưa cánh tay kéo người vào trong ngực: “Ngã đau không? Tôi không cố ý.”

“Không sao.” Cổ Tân cúi mặt, cũng biết khi anh nổi điên lên thì không nghe ai nói gì, cô chỉ nói: “Tay anh đánh người ta không biết kiềm chế, sợ anh đánh chết cậu ta thôi.”

Lý Đạo hừ một tiếng: “Không dạy dỗ làm sao nhớ lâu?”

“Anh luôn động thủ, chẳng lẽ ngoài cái đó ra anh không biết giải quyết bằng cách khác à?”

Lý Đạo nói: “Đánh một trận là giải quyết ngay, tốn nước bọt.”

Cổ Tân thở phì phò nhìn anh: “Không sợ Tiểu Ngũ không phục?”

“Không phục cũng khiến cậu ta phục.”

“Anh thế này là rất vô lý... Còn cả sáng nay nữa, anh lại nói với Tiểu Xuân, bảo nó cầm súng đi bắn người khác, mặc dù là súng làm từ gỗ, nhưng anh có thể giáo dục như vậy à?”

Lý Đạo không thừa nhận: “Tôi có nói?”

Cổ Tân không nói lại.

Anh nghiêm mặt nói: “Nhất định không có, em đừng có vu oan cho tôi.”

Lòng ngực Cố Tân phập phồng, lười đối đáp với anh: “Được rồi, vậy anh quay về tiếp tục đánh Tiểu Ngũ đi.” Cô đi vòng qua anh, muốn đi sang bên cạnh.

Lý Đạo nói thầm, ông đây cũng nghe lời như vậy mà dạy dỗ, sao đàn bà không hiểu mà lại còn ngông cuồng như vậy?

Anh bước ba bước đuổi theo, nắm được cổ tay cô.

Cố Tân: “Anh làm gì thế?”

Lý Đạo nhìn cô vài giây, rồi mở miệng: “Ngã đau không? Tôi xoa cho em.” Nói xong khom lưng, muốn sờ móng cô.

Cố Tân giữ, giằng qua giằng lại, cô không nhịn được cười phụt ra một tiếng.

Trước đây không phát hiện, khả năng nói lảng sang chuyện khác của anh lại lợi hại đến vậy, nổi giận bưng bưng, lại cũng có thể làm ra mặt chơi xấu và giả vờ ngốc.

Cô để mặc anh ôm mình vào ngực, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Lý Đạo nói: “Đúng là lớn gan, làm loạn gì?”

Một lúc sau: “Không phải làm loạn, là sợ anh thực sự đánh chết Tiểu Ngũ, phụ lòng người khác dạn dè.”

Cuối cùng Lý Đạo cũng nghĩ thông, liếc nhìn đỉnh đầu cô: “Ra bờ hồ ngồi một lúc?”

Đầu cô vùi trong ngực anh, giọng buồn rầu: “Muộn lắm rồi, có gì mà ngồi.” Mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn đi theo anh.

Bên bờ hồ có một bậc thang tương đối bằng phẳng, hai người ngồi song song, Lý Đạo nhặt một hòn đá phía trước, hơi nghiêng người, cánh tay vung lên, ném đi. Hòn đá nhảy ba bốn bậc trên mặt nước, rung động vài lần.

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Muốn hỏi gì?”

Trong lòng Cố Tân giật thót, bất giác nói không có.

Lý Đạo nói: “Qua thôn này, có thể sẽ không có nhà trọ kiểu này.”

Ngược Cố Tân như bị một tảng đá lớn chặn, mặc dù rất tò mò, cũng muốn biết những chuyện đã xảy ra, nhưng lại không muốn hỏi những điều luẩn quẩn, còn tỏ ra mình quá ngốc.

Tay cô cuộn thành nắm, giơ lên, đặt giữa đầu gối và cằm, cúi đầu, chồng từng hòn đá lên với nhau.

“Thật sự không có.” Cố Tân quyết định không hỏi.

Lý Đạo nhú mày, ngược lại tự mình nói: “Chị gái Ngũ Minh Triết tên là Ngũ Minh Hâm, trước đó đã theo tôi, sau đó bất ngờ ra đi trước... Tôi mang Tiểu Ngũ theo đối xử với nó như em trai ruột, đưa nó xuất cảnh.”

Cố Tân siết hòn đá, bất giác hỏi một câu: “Tình cảm của hai người nhất định rất tốt?”

Tương kính tương trợ, bình thản không gợn. Nhưng Lý Đạo không thể nói vậy. Cô ấy đã bầu bạn đi qua một đoạn năm tháng trong cuộc đời anh, là sự tồn tại không thể xóa nhòa, bây giờ không còn người, anh không muốn chê bai một đoạn tình nghĩa ấy, đi lấy lòng người khác, mặc dù người sau này quan trọng hơn với anh rất nhiều.

Anh chỉ nói: “Vô cùng tốt.”

Cố Tân mấp máy môi, giọng dường như rất thả lỏng: “Ở cùng nhau rất lâu à?”

“Có hơi lâu.” Anh cọ cọ sống mũi, bỗng nhiên không phản đối chuyện giữa hai người, cảm giác nhạt nhẽo này quả nhiên vẫn là lần đầu.

Anh hắng giọng, quay lại nói: “Sau đó có trò chuyện qua lại với vẫn với Đỗ Quảng Mĩ... không có gì đáng nói.”

Cố Tân vẫn đắm chìm trong một cái vấn đề, phụ nữ nhạy cảm lại hay đa nghi, sự hời hợt của anh lại biến thành sự bảo vệ và thứ không thể chạm đến trong mắt cô, bây giờ người đã đi xa rồi, cho dù có thế nào, vẫn sẽ tồn tại mãi ở một vị trí trong tim anh.

Giống như Thượng Gia Vĩ, hai người mặc dù chia tay nhau trong tình trạng không vui vẻ, nhưng ban đầu anh ta đã toàn tâm toàn ý với cô, thương yêu chăm sóc, cô dường như không thể xóa sạch đoạn tình cảm ấy.

Lý Đạo hỏi: “Em nghĩ gì vậy?”

Cô chậm chậm thu lại tâm tư, tiếp tục xếp đá, rồi nhỏ giọng đánh giá chuyện của Đỗ Quảng Mĩ: “Đàn ông

các người không có thứ gì tốt.”

Lý Đạo không biện minh.

Cố Tân thuận miệng hỏi: “Vậy còn trước kia thì sao?”

Lý Đạo nghĩ vài giây, cho cô một câu trả lời không đâu vào đâu: “Chắc là không có.”

Cố Tân không truy hỏi nữa.

Lý Đạo nhìn cô một lúc, ôm người vào lòng: “Tuổi của tôi lớn rồi, bây giờ không thể tùy tiện mua vui nữa.” Anh nghĩ một lúc: “Chỉ có em, em biết không?”

Con người anh cầu thả, quả thật không thích hợp tâm sự, mồ hôi trên người Cố Tân như lớp lông, cù lên da cô, rồi có một cảm giác thông hiểu rõ ràng, sự lo lắng vừa rồi chẳng qua chỉ là thứ không cần thiết.

Yên lặng một lúc, cô đột nhiên véo vào bắp đùi anh một cái.

Lý Đạo gầm một tiếng, thiếu chút nữa nhảy căng lên, vừa muốn nổi giận, Cố Tân bỗng đứng nâng đầu lên, hôn vài cái lên cằm anh: “Cái giá của việc càn quấy, cộng với, biết rồi.”

“Tát một cái tặng một quả táo?” Một chút tức giận của Lý Đạo biến mất, bàn tay giữ gáy cô, ghé sát bờ môi một lúc lâu: “Nội tâm em lắm thật.”

Hai người trêu qua gheo lại, rất lâu sau, trầm tĩnh, cảm nhận được hơi lạnh từ mặt hồ thổi đến.

Lý Đạo nhìn chồng đá cô xếp, bàn tay đẩy một cái, phỉu sạch hết tất cả đất đá, lấy túi bóng đen phía sau lôi ra vài món đồ, cắm ngay giữa chồng đá.

Cuối cùng tay cầm pháo bông.

Cố Tân nháy mắt vài cái: “Đâu ra thế?”

“Ở chỗ người tổ chức hôn lễ.” Anh dừng một lúc: “Sinhs nhật em. Điều kiện chỉ có thể thế này, sang năm tổ chức hay ho hơn cho em.”

Cố Tân quan sát xung quanh, nhìn đá dưới đất nói: “Hơi giống nấm mồ.”

Lý Đạo nhanh mồm nói lật sang: “Mẹ kiếp em xem như bánh ngọt không được à?”

Cố Tân bị anh công kích đến choáng đầu hoa mắt, vuốt trán, quở trách lại: “Lần nào anh cũng dùng nhiều sức như thế, mỗi lần đánh xong em đều bị đau một trận, đau muốn chết luôn ấy.”

Giọng nói của cô mang theo oán trách, lại có chút nũng nịu của người con gái, Lý Đạo cảm thấy thích thú.

Anh ôm cô xoa xoa, chỉ tiếc không thể dán sát cả khuôn mặt mình qua: “Trả lại?”

Nhưng Cố Tân ngược mắt nhìn anh, chỉ nhẹ nhàng hôn một cái: “Mơ đi.”

Thế là Lý Đạo lại bắt đầu sớm nắng chiều mưa, vốn tin chắc mình là chúa tể, nhưng trong lại ngẫm thay đổi, đã bị cô gái này bóp chẹt chà xát, thu phục hoàn toàn.

Cố Tân trốn khỏi cái ôm siết trong lồng ngực anh, lấy bật lửa trong túi ra, đốt pháo bông.

Sau vài tiếng vang, trước mắt nở rộ một đóa hoa “kim cúc” chói mắt, lồng đường nét của hai người vào khung hình, trong ánh lửa bập bùng chớp tắt, có phần thiếu chân thật.

Lý Đạo lấy phần con dư ra, tiến đến đốt, đưa cho cô vài cây.

Trong phút chốc, xung quanh càng thêm sáng ngời, tựa như sao sáng trên trời rơi xuống, bao bọc lấy cô, cách cô gần đến thế.

Cô cười lên, quay đầu, Lý Đạo cũng ngồi ở đó nhìn cô cười.

Anh tâm trạng buồn chán giờ pháo bông, nếu như không buồn cười bởi vì cái dáng vẻ của cô, có lẽ người đàn ông to xác này sẽ chẳng táy máy món đồ như vậy, hôm nay cuối cùng cũng chịu thay đổi vì một người.

Cố Tân đưa qua đưa lại cây pháo bông, chợt nhớ đến mùa xuân nhiều năm trước, Cố Duy tết tóc đuôi sam cho cô mà rụng rất nhiều tóc, cô đau đến mức khóc không ngừng.

Cuối cùng Cố Duy hết cách, mang vài cái hoành thánh nấu với thịt heo hầm để đổi vài cây pháo bông với hàng xóm, cuối cùng cô cũng ngừng khóc, trên mặt còn vương nước mắt và nước mũi, nhưng mím môi nở ra một nụ cười.

Đêm đó hai anh em họ chỉ ăn bữa sủi cảo, nhưng cái khoảnh khắc pháo bông nở rộ mãi in hằn trong tâm trí họ, luôn luôn được ghi nhớ mãi.

Trong cơn bần thần Cố Tân như nhìn thấy Cố Duy, đang đốt pháo bông, nhưng trước mặt chỉ có bóng đêm, người đã không còn nữa rồi.

Nói rằng hôm nay sẽ tổ chức sinh nhật cho cô, kết quả cuối cùng người và lời hứa đều không thể làm được.

Cố Tân lại đặt pháo bông giữa mình và Lý Đạo, bật một cái, anh ở đây, cần gió giúp cô đốt pháo, anh vẫn còn ở đây.

Cô đã sợ biết bao nhiêu khi anh nhảy xuống hồ nước rồi có khi không quay lại nữa, rời xa cô, giống như Cố Duy vậy.

Lý Đạo nhận ra cái nhìn chăm chú của cô, nhếch khóe môi: “Nhìn cái gì?”

“Lý Đạo.” Cô gọi một tiếng.

“Hửm?”

Đầu Cố Tân hơi cúi thấp, giọng nói chậm rãi: “Nếu như có thể, em không muốn bị tách khỏi anh.”

41. Chương 41

Vào lúc cô nói câu nói ấy, ở một nơi nào đó bỗng nhiên vang lên tiếng pháo liên tiếp không ngừng, thôn kẻ bên không xa không gần, nhưng vì xung quanh trống trải, tiếng phát ra như vang vọng khắp vùng chân trời.

Hai người không ngồi bên cạnh hồ nước trũng quá lâu, Lý Đạo quay về rừng tìm Tiểu Ngũ.

Cố Tân vốn định cùng đi, nhưng Lý Đạo không đồng ý, anh muốn nói chuyện riêng với Tiểu Ngũ, bảo cô ngồi trong xe chờ.

Cố Tân không yên lòng, sợ Tiểu Ngũ lại không biết giữ mồm, cái tính khí thối tha của anh nổi lên lại bắt đầu động tay chân, nên cô hạ cửa kính xe xuống, từng giây từng phút chú ý đến động tĩnh bên kia.

Khi Lý Đạo đi đến, Tiểu Ngũ còn rúc ở góc tường lau nước mắt, ngược lại nghe lời hửn, không chạy không nháo rất ngoan.

Anh đứng yên trước mặt cậu ta, động vào đỉnh đầu cậu ta: “Thức tỉnh xong chưa?” Giọng nói đã không còn mất khống chế giống như trước, chậm rãi thông thả, nhất thời đoán không ra tâm tình gì.

Trong lòng Tiểu Ngũ vẫn rất uất ức, cũng không dám xem thường anh, buồn bực đáp lời.

Lý Đạo lại xoa tóc anh, chuyển mình, kéo quần ngồi xuống cạnh cậu ta.

“Đánh đau?”

Tiểu Ngũ hơi cong người, đưa lưng về phía anh: “Anh nói thế nào?”

Lý Đạo cười một tiếng, nhai mảnh kẹo cao su, rồi đưa cho cậu ta một mảnh khác: “Nhìn cậu yếu ớt, cô gái mới lớn à? Mới thế thì đau bao nhiêu?”

“Anh thử xem?” Tiểu Ngũ còn cứng cổ, thở phì phò mà nói.

Lý Đạo rút thanh kẹo cao su lại, tháo miếng giấy bạc, cuộn lại bỏ vào miệng. Đi ra ngoài cùng Cố Tân một chuyến, anh phát hiện tính tình mình đã thay đổi tốt hơn, Tiểu Ngũ nói chuyện như thế với mình mà mình cũng không để bụng, muốn tâm sự một lúc với cậu ta, có lẽ đúng như Cố Tân nói, võ lực không phải là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Lý Đạo hỏi: “Tôi còn là anh cậu không? Cái này mà cũng thù dai được?” Thấy cậu ta không lên tiếng, đưa lưng chạm vào cậu ta: “Hay là cho cậu đánh lại?”

Nghe anh nói thế, Tiểu Ngũ hơi buông lỏng sống lưng, buồn bực nói câu: “Không dám.” Cơ thể hơi quay lại một chút, còn nói: “Vậy anh cũng không thể đánh em trước mặt người khác, rất mất mặt.”

“Chị Tân của cậu, sợ cái gì.”

Tiểu Ngũ lẩm bẩm: “Em cũng là đàn ông, cũng muốn mặt mũi.”

Lý Đạo cười một tiếng: “Được rồi, xem như là tôi sai, là tôi không để ý đến tâm trạng đàn ông yếu ớt nhỏ bé của cậu, khiến cậu bị chị Tân chê cười, anh chịu tội với cậu.”

“Đàn ông nhỏ bé gì chứ, anh rõ ràng là đang kỳ thị.” Cậu ta nhỏ giọng phản kháng.

Lý Đạo không để ý đến điều vụn vặt ấy của cậu ta, “Gan cậu lớn thật, biết tôi và Cố Tân đang tốt, còn nhìn mặt cô ấy mà khôn chế gọi tôi là anh rể?”

Tiểu Ngũ hơi chột dạ, ánh mắt xảo trá liếc anh, không dám lên tiếng.

Lý Đạo hừ lạnh: “Mẹ kiếp cậu cố tình, có chút thông minh làm trò đùa bỡn này, đánh cậu một lúc cũng

chẳng oan.”

Đáy lòng Ngũ Minh Triết không phục, đồng thời lại cảm thấy uất ức thay chị gái.

Vào cái ngày bị Quách Thịnh đuổi giết nhìn thấy hai người họ hôn nhau trong xe, khi ấy Ngũ Minh Triết cảm thấy con người Lý Đạo quá lạ lùng, quan hệ của anh với Đỗ Quảng Mĩ là đối chác, hai người họ không có tình cảm, mọi người đều là đàn ông, cậu cơ bản có thể hiểu được. Nhưng Lý Đạo đối với Cố Tân hiển nhiên là có để tâm, tình cảm của họ càng tốt, cậu lại cảm thấy không công bằng cho người chị đã mất của mình.

Ngũ Minh Triết thừa nhận ý nghĩ này quá cực đoan, vốn còn chịu đựng, nhưng hôm nay chuyện chồng chuyện, trong lòng không rõ tức giận chuyện gì, trên miệng cậu nhất thời không kiêng dè, liền thốt ra tiếng “anh rể”.

Ngũ Minh Triết dứt khoát nói thẳng: “Em sợ anh quên chị em.”

Lý Đạo nhất thời không lên tiếng, sau một lúc, mới kéo đuôi mi mắt nhìn sang.

Anh cũng không có ý định nói chuyện bất hòa giữa hai người với cậu ta, chỉ nói: “Nhắc đến chị cậu đúng lúc tôi hỏi cậu vài chuyện, có biết chị ấy chết thế nào không?”

Tiểu Ngũ không đoán ra câu nói này của anh có ý gì, vẫn đáp như cũ: “Vào thời điểm hành động xảy ra sự cố ngoài ý muốn.”

“Bất ngờ?” Anh cười nhạt một tiếng: “Tôi cũng từng cảm thấy bất ngờ.”

Tiểu Ngũ càng nghi ngờ, quên mất sự khó chịu với Lý Đạo, nghiêng người chạm đến vết thương trên người, sít răng ngồi cạnh anh.

Đã đến quá đêm, xung quanh đen lại đặc thêm vài phần.

Xuyên qua kẽ hở giữa đám cây khô, có thể nhìn thấy đuôi xe chiếc Prado, đi xa hơn nữa là hồ nước trũng tĩnh lặng và bầu trời cao xa.

Bốn bề âm thanh rất đơn giản, chỉ có tiếng gió quét lá cây xào xạc.

Khủy tay Lý Đạo chống trên đầu gối, hai tay nắm bừa với nhau, ánh mắt cố định ở nơi nào đó, tâm tư sâu thẳm khiến người khác khó đoán được.

Ngũ Minh Triết quay đầu nhìn anh, người đàn ông bên cạnh vẫn luôn là người đầu đội trời chân đạp đất,

không chịu bất gì sự gò ép nào, nhưng có thể che mưa chắn gió cho mọi người, cũng có thể giải quyết mọi vấn đề khó khăn. Ở trong lòng cậu, vẫn luôn cảm thấy anh cô một khối sắt thép không hoen gỉ, nhưng giờ phút này có phần tịch mịch, thậm chí nhỏ bé và yếu đuối, Tiểu Ngũ đột nhiên phát hiện, tháo lớp mặt nạ kia xuống, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Ngũ Minh Triết bỗng nhiên rất muốn thân thiết với anh, ôm vai anh hoặc vỗ nhẹ vai anh một cái, thế nào cũng được, chỉ muốn phá vỡ cái không khí hiện tại, để anh lại mang cái mặt nạ vừa vứt bỏ lên.

Ích kỷ cũng tốt, lệ thuộc vào cũng được, Tiểu Ngũ hy vọng anh vẫn luôn là người đàn ông mạnh mẽ.

Trong lòng giằng co một lúc lâu, cuối cùng cậu không có bất kỳ động tác nào, chỉ khẽ mở miệng: “Anh, anh đang nghĩ gì vậy?”

Ánh mắt Lý Đạo rơi xuống tay mình, vô thức mở lòng bàn tay quan sát: “Trước đây không tin số phận, nhưng người bên cạnh liên tục rời đi, mới biết trên thế giới này có chuyện nhân quả báo ứng.”

Tiểu Ngũ sửng sờ một hồi.

Lý Đạo yên lặng rất lâu rồi mới nói với cậu ta về bố mình: “Năm ngoái ông ấy mất trong một trận thiên tai, toàn bộ thành phố Miên Châu hai chục ngàn người gặp nạn, trong đó có ông ấy.” Anh ngừng một lúc, nói tiếp: “Ông già hàng xóm chín mươi tuổi vẫn được cứu, bà cô nhà đối diện chỉ gãy hai chân, bố tôi cơ thể cường tráng đi đứng linh hoạt nhưng lại bỏ mạng, có biết tại sao không?”

Những chuyện này trước đây anh chưa bao giờ nhắc đến, Tiểu Ngũ khẽ nhếch môi, cả nửa ngày không có phản ứng lại.

“Là mạng, nhưng không phải là mạng.” Lý Đạo tự mình nói: “Con trai ông ấy bất hiếu, làm chuyện hại người hai nước, nhưng báo ứng lại đến trên người ông ấy. Tiếp theo là Minh Hâm, Cố Duy... không biết người kế tiếp là ai.”

Tiểu Ngũ tức giận nói lại: “Người đáng bị báo ứng phải là Quách Thịnh.”

“Đừng nóng giận.” Lý Đạo nói.

Ngũ Minh Triết liếm môi dưới: “Anh, anh muốn nói gì?”

Lý Đạo nhìn về phía cậu ta: “Muốn nói với cậu, tôi muốn làm một người tốt.” Ánh mắt anh chuyển đến nơi nào đó, trong con người giấu giếm ưu tư sâu sắc: “Bây giờ có hơi sợ chết.”

Tiểu Ngũ tìm theo tầm nhìn của anh, biết anh đang nhìn Cố Tân.

Lý Đạo chậm chạp xoa hai tay, cười có phần gượng gạo: “Tôi cũng thẹn với các cậu, tốt không mang theo cái đầu tỉnh táo, tạo thành cục diện như ngày hôm nay, là trách nhiệm của tôi.”

Phần áy náy này giống như tảng đá lớn đè thẳng lên người khiến anh không gượng dậy nổi, anh muốn mang mọi người bình an ra ngoài, ông trời không cho như ý. Chết tử tế không bằng sống lay lắt, có người có cơ hội, nhưng có người nhìn bình an đều là hy vọng xa vời.

“Anh đừng nói như vậy...”

“Ngũ,” Anh cắt ngang cậu ta: “Anh muốn quyết định giúp cậu.”

Ngũ Minh Triết quay đầu, nhìn anh nhất thời không lên tiếng.

Lý Đạo: “Cậu còn nhỏ, còn có cơ hội lần nữa, cậu am hiểu máy tính, dùng đúng chỗ nhất định sẽ có tiền đồ hơn bây giờ, về mặt lương tâm không có trở ngại gì, đến khi vào cái tuổi của tôi cũng có thể ngẩng cao đầu.” Anh duỗi thẳng một chân, hơi ngả người về phía sau: “Câu này bây giờ cậu chưa chắc lãnh hội được, nhưng thẳng thóc cậu nghe lời, có thể làm theo lời tôi nói.”

Tiểu Ngũ vì cảm giác được sự tín nhiệm của anh đến xấu hổ, khoang mũi bỗng trào lên mùi chua xót, cúi đầu: “Anh sao lại nói những chuyện này.”

Lý Đạo vỗ vai cậu ta, không nói thêm gì.

Hai người ngồi một lúc, Cố Tân xuống xe đi sang.

Thời gian không còn sớm, bọn họ thu dọn xong thì quay về nhà Phùng Quế Linh.

Khi Lý Đạo đi tắm, Cố Tân ôm hòm thuốc đi vào.

Cánh tay và sau lưng Tiểu Ngũ toàn là vết roi đỏ bầm, không dám chạm nước, lúc này chỉ lấy khăn lông lau sơ qua.

Cậu ta thấy Cố Tân đi vào vội vàng trông áo vào người, không ngờ chạm đến, đau nhe răng trợn mắt.

Cố Tân nói: “Đừng nhục nhích, chị giúp em bôi ít thuốc.”

Ngũ Minh Triết nào có ý, ấp úng nói: “Không sao đâu, ngủ qua một đêm là ổn thôi.”

“Thời tiết nóng, sẽ bị nhiễm trùng.” Cô mở hòm thuốc, lấy bông y tế và rượu cồn.

Nhiệt độ trên mặt Tiểu Ngũ tăng lên, cảm thấy không được tự nhiên, cuối cùng vứt áo, ngồi xếp bằng trên giường đưa lưng về phía cô.

Cố Tân nhìn từng đòn roi sau lưng Ngũ Minh Triết, dấu vết ấy nhìn thấy mà giật cả mình.

Cô lấy bông y tế thấm chút rượu thuốc, rất sợ cậu ta sẽ đau, chỉ dám lau quanh miệng vết thương.

“Trước đây Lý Đạo cũng đánh cậu?”

“Không, là lần đầu tiên.”

Trong đầu Cố Tân nghĩ người đàn ông này thâm tâm chẳng có bao nhiêu tay ác, ngoài miệng lại nói: “Cậu đừng trách anh ấy, anh ấy hy vọng cậu tốt mới nổi giận được, sau này đừng làm nữa... Ngoài những chuyện kia, thật ra thì anh ấy rất hiền hòa.”

Tiểu Ngũ thâm nôn trong lòng, bây giờ hai người tốt quá thành một người luôn, dĩ nhiên sẽ nói chuyện với cậu. Được một lúc lại cảm thấy động tác trên lưng dịu dàng hơn, nhẹ nhàng chấm trên da, lâu lâu còn có vài cơn gió nhẹ thổi phớt qua vết thương.

Cô không nói lời nào, cả căn nhà cũng yên tĩnh lạ thường, ánh đèn trên đỉnh đầu mờ nhạt nhu hòa, anh bỗng dưng có chút hoảng hốt, còn cho rằng người sau lưng mình là Ngũ Minh Hâm.

Mơ hồ nghe Cố Tân nói xuôi tai: “Có đau không?”

Tiểu Ngũ lấy lại tinh thần, hạ giọng nói: “Không đau.”

Ngũ Minh Triết đột nhiên cảm thấy hai ngày nay tư tưởng xấu xa đã làm xấu đi phần tình nghĩa này, ở cái tuổi mới lớn của chàng trai, mắt thấy qua tình hình, mặc dù chỉ một con mắt, thì phương diện nào đó cũng bị kích thích, có một chút suy nghĩ.

Tình cảm của cậu trộn lẫn chút mơ hồ khái niệm không rõ ràng, cho rằng đó chính là yêu mến, giống như bị mù mị đầu óc. Đến khi chuyển sang một đoạn cong, vừa nghĩ thông suốt thì tất cả chỉ là lời nói vô căn cứ, cậu có tình cảm tốt với Cố Tân, muốn gần với cô, thế nhưng càng giống một loại cảm giác khác.

Tiểu Ngũ xoa mũi: “Chị?”

Cố Tân: “Ừm?”

“Em xin lỗi.”

Bàn tay Cố Tân ngừng lại, cậu ta vội vàng bổ sung thêm: “Ý em là, sau này em không bao giờ... phạm sai lầm nữa, tôi nghe anh trai em.”

“Một lần cuối cùng.”

Cậu ta nói chắc như đinh: “Một lần cuối cùng.”

“Vậy thì tốt.” Cố Tân thấy rất vui, giọng nói bất giác nhẹ hơn: “Nhưng mà, cảm ơn món quà của cậu, tôi sẽ cất giữ, xem như cậu ”bị tịch thu“, rất có ý nghĩa.”

Tiểu Ngũ nghe cô nhạo báng mình, khó khăn gãi đầu, không biết mở lời, bầu không khí trong nháy mắt chợt gương gạo.

Cậu ta túm người: “Chị, chị dùng sức đi chứ, như cù em vậy.”

“Không đau à?”

“Không đau chút nào, cứ thoải mái đi.”

Hai người vui tươi hơn hử vừa trò chuyện, Cố Tân giúp cậu ta dọn dẹp xong phần lưng, rồi xách ghế ngồi bên cạnh, xử lý những vết thương trên cánh tay anh.

Ngũ Minh Triết nghiêng đầu nhìn động tác của cô, trách móc chạm vào vết thương: “Anh nói ngày mai đưa em ra sân bay.”

Cố Tân hơi nhú mày: “Sân bay?”

“Vâng, anh ấy nói sắp đến biên giới, ít người bớt phiền phức, bảo em ra nước ngoài trước cho an toàn.”

Cố Tân mấp máy môi, có phần không hiểu: “Khi cảnh sát ở Trùng Dương đuổi theo, anh ấy không sợ đến sân bay...” Cô ngừng một lúc, không nói tiếp.

Tiểu Ngũ nói: “Em cũng hỏi anh ấy thế.”

“Anh ấy nói thế nào?”

“Bảo em theo số trời.”

Cố Tân: “...”

Một lúc sau, bông y tế trên tay cô động lần nữa, “Cậu có sợ không?”

Tiểu Ngũ gân cổ: “Em là đàn ông, đàn ông thì phải đội trời đạp đất, dám làm dám chịu, sợ gì chứ? Kết cục có thể nào cũng chấp nhận.”

Cố Tân bị dáng vẻ của cậu ta chọc cười, rồi nhận ra phản ứng này của cậu ta khó tránh khỏi phần chống đỡ cứng rắn, bất giác cảm thấy chua xót trong lòng.

Không biết nên nói gì cho phải, cho đến khi xử lý xong vết thương trên người cậu ta, cô gom đồ, nói chậm rãi: “Vậy thì nghe theo anh ấy đi.”

42. Chương 42

Cả chiều nay, sống yên ổn bình an vô sự.

Vốn định ngày hôm sau lên đường, nhưng sáng sớm lại đến một cơn mưa nhỏ.

Thôn Cao Tháp chưa chính thức sửa sang đường xá, trước cửa nhà đều được thôn dân xây đất, gặp phải thời tiết mưa tuyết, trên đất xuất hiện đầy bùn lầy, đi thẳng trơn trượt, không lâu để giày sẽ dính một lớp bùn.

Phùng Quế Linh cứ giữ lại mãi, không muốn bọn họ đi, thứ nhất đây là ân nhân cứu mạng con trai chị ra, hơn nữa chồng chị ta nửa năm đến một năm mới về nhà một lần, nhà cửa lâu ngày không náo nhiệt xôn xao như vậy.

Mưa không lớn lắm, không đến mức cản trở hành trình.

Nhưng Lý Đạo bất ngờ quyết định ở thêm một đêm, anh đồng ý với Phùng Quế Linh đi xem Cố Tân và Tiểu Ngũ, liếc lên thấy hai người họ đang trộm kéo vạt áo lẫn nhau, nháy mắt, trong đôi con ngươi cất giấu niềm vui nho nhỏ.

Lý Đạo vờ không nhìn thấy, di chuyển tầm nhìn.

Chốn này dường như ngăn cách với đời sống bên ngoài, nghèo khổ nhưng như một vùng thiên đường, đơn giản thuần túy, có thể ném bỏ tất cả, đối với ba người họ là điều mới lạ.

Phùng Quế Linh nói với mọi người xong, mặc áo mưa đi ra sau chuồng dê, Tiểu Ngũ tò mò đi theo. Vương Tiểu Xuân cũng cầm bánh bao chạy ra ngoài, trên người không trùm thứ gì, loẹt quẹt đôi dép lê, dẫm đạp lên vũng nước, đầu nghiêng qua nghiêng lại, giống hệt con vịt bướng bỉnh.

Tính tình trẻ con của Cố Tân cũng không nhỏ, nhìn mọi người chạy nối nhau ra ngoài, càng ngồi không yên.

Một chân cô bước ra ngưỡng cửa: “Em cũng đi xem thế nào.”

Nhưng mũi chân chưa rơi xuống, đã bị người ở sau níu lại: “Xem cái gì?”

“Đi tham gia náo nhiệt.”

Lý Đạo giữ gáy cô, liếc xuống phía dưới: “Chân trần như thế đi đâu mà đi, có gì náo nhiệt mà xem.”

Nóng chân Cố Tân cuộn lại trong đôi dép, nhiệt độ tương đối, trời mưa không cảm thấy lạnh lắm.

Cô nói: “Không sao đâu, Tiểu Xuân cũng như thế này mà chạy ra ngoài mà.”

Lý Đạo nói: “Cũng nhét vào tay em cái bánh bao cho hợp?”

Cố Tân: “...”

Trong đầu Lý Đạo lập tức hiện lên cái vẻ mặt nào đó, bị lời nói của mình làm buồn cười, nhìn cái dáng vẻ phì phò của cô, lại thêm vui vẻ hơn, vỗ nhẹ sau gáy cô: “Ăn cơm xong trước đã.”

Cố Tân cụp mắt, bất đắc dĩ ngồi về lại băng ghế nhỏ.

Bữa sáng vẫn là bánh bao và sữa tươi, ở giữa đặt một đĩa cà rốt muối.

Lý Đạo mở cái bánh bao ra, nhét vài miếng cà rốt vào giữa, kẹp lại ăn.

Cố Tân vừa uống sữa vừa lén nhìn anh, nhất thời cảm thấy cái cách ăn này thật kỳ lạ.

Cô hỏi: “Sao anh không uống sữa?”

Lý Đạo cầm bánh bao, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Sữa nào?”

Giọng anh rõ ràng rất bình thường, biểu cảm cũng rất vô tư, nhưng Cố Tân cảm thấy câu nói này không đúng, nghĩ một giây, đột nhiên hiểu câu nói bóng gió, mặt đỏ lên, trong lòng đập nhanh hai nhịp.

Cô trừng anh một cái, tức giận nói: “Bày trước mặt anh.”

“Cái này à.” Anh bưng tỉnh gật đầu: “Không quen uống.”

Cố Tân lại trừng anh thêm một cái, nhưng trong mắt không có nửa phần uy hiếp, lại ngả thêm vài phần nhu mì ngại ngùng, khiến người ta không thể không nghĩ bậy.

Lý Đạo hỏi ngược lại: “Nghĩ đi đâu?”

“Không có.”

Lý Đạo nói: “Ban ngày, suy nghĩ có thể đứng đắn chút không?”

Trước sự trả đũa của anh, Cố Tân không thèm quan tâm đến.

Đàn ông không ăn trái cây, không uống sữa tươi, không thích ăn ngọt, thói hư tật xấu nào anh cũng chiếm hết.

Cô lại quan sát vài giây, cách ăn của anh không hề lịch sự, cắn một cái, bánh bao trong tay mất một miếng lớn, nhai vài cái rồi nuốt xuống, tốc độ chuyển động của yết hầu có chút chậm chạp, tựa như nuốt xuống khó khăn.

Cố Tân lại hỏi: “Vậy anh có thích ăn trứng gà không?”

“Cũng thích.”

Cô lập tức buông cái cốc trong tay xuống, nghiêng người kéo cái bánh bao của anh, đặt trong đĩa: “Chờ một lúc nữa ăn, em đi chăn trứng cho anh.”

Cố Tân tìm một cái bát, đánh một quả trứng gà vào, không vội khuấy, để nước sôi trước rồi mới bỏ vào, chờ vài giây, thấy lòng trắng dần đục lại, lúc này mới cầm đũa khuấy vài cái thuận theo chiều kim đồng hồ.

Cô bẻ trứng chăn đến trước mặt anh, sau khi đặt xuống vội vàng đưa tay lên tai hạ nhiệt.

Lý Đạo sát lại gân, nước canh có màu trắng đục, trứng gà bị đánh tan, phần trắng và vàng bị tách biệt, trắng ra trắng, vàng ra vàng, màu sắc lại rất hài hòa.

Nhìn không tệ, chỉ có điều trong trứng này không thêm chút muối nào, tuy ngon mắt nhưng không biết có ngon thật hay không.

Lý Đạo bán tín bán nghi: “Thứ này có thể uống?”

Cố Tân chớp mắt: “Chẳng hạ độc được anh, thử đi.”

Lý Đạo kê lên môi uống một ngụm, không nếm ra mùi vị, cầm bánh bao lên, chẳng còn nghẹn cổ họng như trước.

Anh ăn xong ba miếng, cuối cùng uống nước canh, lúc này mới phân biệt rõ mùi vị.

Cố Tân lại làm thêm một bát cho anh.

Lý Đạo bưng, cầm cái ghế xách lên đặt ngồi trước ngưỡng cửa, rồi ngoắc tay bảo cô ngồi cạnh anh.

Bên ngoài trời tiếng mưa rơi tí tách, lớp đá xanh trên mặt đất đã được nước mưa rửa sạch, góc bếp được thu dọn, cuốc, cào vẫn lặng lẽ dựng ở góc.

Ngày âm u, khiến cho khoảng sân nhỏ càng thêm phần buồn chán, nhưng giọt mưa lại vui sướng tung tăng, rơi xuống mặt đất tạo thành nhiều đóa nước.

Hai người ngồi cạnh nhau, không trao đổi gì, một bên chậm rãi ăn, một bên thỉnh thoảng bưng bát uống một hớp. Trứng hoa vừa mềm vừa dễ nuốt, theo nước canh trôi tuột xuống cổ họng anh, đi thẳng xuống dạ dày ấm áp, vô cùng dễ chịu.

Trời mưa lại có một bát canh thế này, sền sệt và đầy đủ dinh dưỡng, Lý Đạo không biết cách phối hợp như thế lại khiến cho sau này có muốn quên cũng không quên được.

Quay đầu nhìn, Cố Tân khép hờ mắt nhìn ra ngoài cửa, khóe miệng hơi giương lên một độ cong, nửa bên mặt an tĩnh, có kiểu trầm tĩnh theo năm tháng. Anh lại bắt đầu hoài nghi, có lẽ là không thể quên được thì đúng hơn, là đáng vẽ của cô gái ấy vào thời khắc này.

Lý Đạo không kiềm lòng đưa tay xoa thùy tai cô, Cố Tân né người, nhưng không tránh, mặc kệ cho anh sờ.

Sau một lúc, anh bỏ qua cho tai cô, lại chuyển sang dày vò tóc.

Cố Tân hình như khê thở dài, bánh bao ăn được một nửa thì không ăn được nữa, chỉ giữ trong tay, nghiêng đầu hơi tựa vào bờ vai anh.

Lý Đạo nghiêng qua, đặt một nụ hôn lên mặt cô.

“Chỗ này tốt thật.” Cố Tân nói.

“Vậy thì đợi thêm vài ngày.”

Cô hơi sững sốt: “Vài ngày?”

“Theo tâm trạng em.”

Cố Tân ngẩng đầu quan sát anh, không nhìn ra suy nghĩ gì từ gương mặt ấy, một lát sau mới nói lại: “Vẫn con tính.”

Lý Đạo ngồi với Cố Tân cho đến khi có tiếng nói chuyện khác, ba người kia từ vườn sau quay lại, đứng một góc cầm ống nước.

Tiểu Xuân là người đầu tiên chạy vào nhà, từng sợi tóc dán vào trán, bánh bao trong tay chỉ cắn được hai ba cái đã bị nước mưa làm ướt.

Cố Tân dỗ thằng bé đổi cái mới, Tiểu Xuân cho rằng cô đang đùa với mình, siết chặt không buông tay, chỉ biết cười ngây ngô liên tục.

Phùng Quế Linh cởi áo mưa xuống, có phần dứt khoát, tát một cái vào gáy con trai, lấy bánh bao ra khỏi tay thằng bé.

Động tác của chị ta nhanh nhẹn, Vương Tiểu Xuân không khóc cũng chẳng quấy, chỉ đứng yên ở đó liếm vụn bánh bao, đây đúng là kiểu mẫu của hai mẹ con cùng chung sống.

Cố Tân ngược lại có chút lúng túng, cô quệt mũi, quay đầu thấy Lý Đạo đang ngồi cười mỉm nhìn cô.

Cô làm mặt xấu với anh.

Lý Đạo lại cười một tiếng.

Trận mưa này kéo dài hai giờ thì ngừng, giọt nước dưới mái hiên tí tách vang dội, chỉ vài phút sau, ánh nắng tươi sáng, bầu trời chuyển sang thoáng đãng, trong sân dần được nhuộm màu sáng sủa.

Buổi trưa Phùng Quế Linh muốn bắt lươn cho họ, cầm dụng cụ lên, chuẩn bị đi ra hồ nước trưng bắt vài con.

Ngũ Minh Triết muốn cùng đi xem, Vương Tiểu Xuân lại thích náo nhiệt, trong lúc rảnh rỗi, mọi người cũng thẳng bước đi theo chị ta.

Phùng Quế Linh đem đôi ủng duy nhất trong nhà cho Cố Tân, những người khác xắn ống quần lên bước thẳng vào trong bùn.

Mang ủng bước đi có phần khó khăn, Cố Tân dùng sức nhấc một chân, chân kia lại vùi lấp sâu hơn.

Tư thế của cô không được tự nhiên đứng ở phía xa nghỉ vài giây, quay đầu hỏi: “Thật sự không xuống à?”

Lý Đạo ngồi bên tảng đá, khẽ lắc đầu: “Em chơi đi.”

“Đang bắt lươn.”

Lý Đạo đổi cách nói: “Bắt em.”

Cố Tân không nói với anh nữa, rút chân ra, chậm chạp di chuyển đến hướng của mọi người.

Phùng Quế Linh không bao lâu đã bắt được ba bốn con, nhìn bọn họ chơi còn đang vui, nên xách giỏ đi về trước.

Động tác của Cố Tân vẫn vụng về, lươn lại là loài vật linh hoạt nhanh trí, ngay cả khi bị bắt vài lần, nhưng chỉ mò được một đồng bùn. Cô đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, vô tình để lại vài dấu bùn dơ, rồi đột nhiên không đứng vững, cánh tay hươ vài cái, đặt mông phịch xuống vũng nước.

Một cô gái xinh xẻo, lại biến thành một tượng đất nhỏ.

Ngũ Minh Triết ở phía bên kia cười ha hả.

Lý Đạo ở trên bờ nhíu chặt mày hơn: “Thôi, thôi, em lên đây cho tôi.”

Cố Tân mím chặt môi: “Chờ một lát.” Cô cởi đôi ủng, kéo ống quần lên, đứng bằng chân trần: “Phải bắt được một con.”

“Nửa con còn không được, con vật kia trơn trượt như thế, dễ dàng bị em bắt được à, em nghĩ con lươn ấy ngốc chắc?”

Cố Tân đứng bằng chân trần xòe tay nhìn anh: “Hay là đánh cược?”

Lý Đạo nhíu mày: “Đặt cược bằng cái gì?”

“Anh nói đi.” Cô không biết tự tin của mình từ đâu đến.

Lý Đạo ngẫm nghĩ một lúc: “Em thắng tôi mời em ăn kem.”

“Vậy nếu anh thắng thì sao?”

Anh trả lời qua loa: “Tôi thắng thì ăn hai lần.”

Cổ Tân vốn dĩ không nghĩ đi đâu khác, còn khịt mũi xem thường, nghĩ thầm trong bụng rằng đây mà là cá cược gì không biết, một chút sức hấp dẫn cũng không có.

Tháo cả hai chiếc ủng ra, bước chân cô nhẹ nhàng hơn nhiều, vậy gọi Ngũ Minh Triết và Tiểu Xuân, khom người cẩn thận mò tìm, cuối cùng trong hố bùn tìm được một cái hang, cách cái hang chừng một thước còn phát hiện một cái khác. Theo thứ tự phía trước động rồi đằng sau động.

Cô gọi hai người kia trông chừng một phía, cô đứng đầu bên kia nhanh chóng khuấy đảo cửa hang.

Con lươn bị giật mình trườn ra cửa hang, vừa lộ đầu, Tiểu Ngũ đã đưa tay bắt được. Là một con lươn lớn.

Cổ Tân nhìn người đàn ông đứng trên bờ, hơi nhấc cằm lên, cười một cái thật lớn với anh, tám cái răng, ngay ngắn trắng tinh.

Nụ cười khá chói mắt, Lý Đạo thích nhìn cô cười như thế.

Cô gái này vốn phải sống dưới ánh mặt trời, vô tư không lo lắng gì, mỗi ngày đều được vui vẻ. Là anh và Cổ Duy kéo cô xuống vũng bùn, ép buộc cô đón nhận và thích ứng với thế giới tối tăm và dơ bẩn này.

Cô thừa kiên cường, vẫn như một đám cây cỏ sinh trưởng tươi tốt, trải qua phong ba bão táp, vẫn không từ bỏ.

Trước đây anh là người ngoài cuộc, hôm nay để trong lòng, chỉ muốn cô có thể sống theo ý mình, không nhân tâm đưa cô theo chịu khổ.

Chất giọng nhẹ nhàng của cô truyền đến, lộ ra chút đắc ý: “Anh thua.”

Lý Đạo nhìn cô: “Chấp nhận thua cuộc.”

“Người khác có phần không?”

Lý Đạo nói: “Bọn họ không thích ăn.”

Nghe không hiểu hai người đang nói gì, Ngũ Minh Triết và Tiểu Xuân ôm đôi ủng chạy trước, Cố Tân đi ra hồ nước trũng rửa chân, cả người cô toàn là bùn, gương mặt bị phơi nắng, còn có vài sợi tóc vướng trên mặt.

Lý Đạo ngồi bên cạnh nhìn: “Học bắt lươn với ai?”

“Cố Duy dạy.” Cô gần như không do dự, rồi hít sâu vài hơi, lấy tay vốc nước rửa mặt: “Hồi còn ở Lạc Bình anh ấy thường mang em đi cùng.”

“Còn từng làm gì?”

Cố Tân nhớ lại vài giây: “Hái tổ ong, hái trái cây rừng, khi còn bé còn từng thọc trứng chim, nhưng sau đó lớn lên gan bé lại không dám trèo cây nữa, chỉ có bắt lươn là dám làm.” Cô bỗng nhiên cười một tiếng: “Còn từng nướng châu chấu và chuồn chuồn.”

Lý Đạo hơi sững người, lắc đầu cười mắng: “Cô bé à, cô là con trai ư?”

Cố Tân phồng má, hai chân lướt qua lướt lại trong nước.

“Ngậm sâu à.” Lý Đạo bóp mặt cô, thuận tay vuốt một lọn tóc ra sau tai cô: “Còn cho rằng em là người yếu đuối, không ngờ lại là một cô nàng cá tính.”

“Anh ấy cũng chẳng tình nguyện gì.” Cố Tân nói: “Mỗi lần Cố Duy mang em theo, bạn anh ấy đều cười anh ấy nửa ngày, anh ấy giận đến đỏ mặt, chỉ biết nói...” Cô hạ giọng bắt chước: “... Đây là em gái tôi, các cậu thì biết cái gì?”

Lý Đạo không tiếp lời, nghiêng đầu nhìn cô.

Ánh mặt trời phản chiếu trên mặt nước, gió thổi một cơn, từng làn nước rung động khiến mắt cô ẩm ướt.

Một lúc sau, Lý Đạo nhích mông về trước một chút, “Nước lạnh không?” Vừa hỏi vừa vốc nước rửa bắp chân giúp cô.

“Tự em làm.”

Lý Đạo gạt tay cô ra, chùi vết bùn từ trên xuống, nâng chân cô đặt trên đùi mình, kéo vạt áo lau khô cho cô: “Quay về tắm cho sạch.”

Cố Tân: “Ừm.”

Bàn tay anh giữ chân cô: “Lạnh quá.”

Cô rụt lại, Lý Đạo giữ chặt hơn, hơi cúi đầu, quan sát kỹ lưỡng.

Cố Tân cực kỳ mất tự nhiên, cho rằng anh lại muốn nói vài câu thiếu nghiêm túc, nhưng anh lại mở miệng: “Móng chân phải cắt rồi.”

Cố Tân: “...”

Mùi chân cô bắt giác căng cứng, cắn môi xấu hổ nhìn anh, hồi lâu, nhỏ giọng lầm bầm gì đó.

“Lớn tiếng lên.”

“Em nói lâu rồi em chưa rửa chân, chẳng những móng chân dài, mà mùi cũng rất nặng, không tin anh ngửi thử xem, anh ngửi một cái xem.” Cô nói trôi chảy, còn quên kiểm chế hành động của mình, thật sự đưa chân lên, sát vào mặt anh.

Lý Đạo cười cười, phát hiện tâm trạng của cô đỡ hơn trước đó, bắt đầu nũng nịu hơn, trên mặt cũng có nét cười, bấy giờ mới giữ chân cô, đưa lên khoe môi hôn.

Cố Tân sững sốt, không nói nên lời.

Nhưng biểu cảm của Lý Đạo lại rất bình thường, rồi xoa bóp vài cái, cho đến khi hơi ấm lên, mới thả chân cô ra: “Đi về?”

Cô gật đầu.

Đôi ủng đã bị Tiểu Ngũ mang đi, Lý Đạo buộc lòng phải công Cố Tân, quay về nhà chị Phùng, cả cơ thể anh đã đổ đầy mồ hôi.

Cố Tân lấy quần áo sạch, đi ra buồng tắm đằng sau nhà, đóng cửa nhanh chóng, nhưng trước mặt bỗng thoáng hiện ra, Lý Đạo né người bước nhanh vào.

Cô sợ hãi có người sẽ nhìn thấy, nhanh tay đẩy anh, nói nhỏ: “Anh làm gì thế?”

Lý Đạo nói: “Con người tôi không thích nợ nần, vừa nãy đánh cược tôi thua, phải mời em.”

43. Chương 43

Họ vừa đi vào, không ai chú ý.

Chị Phùng đang nấu cơm, Ngũ Minh Triết dạy Tiểu Xuân chơi rắn tìm mồi, đều có chuyện riêng, không ai chú ý đến hai người họ.

Hai người một trước một sau quay về phòng, Cố Tân bị hành hạ trở nên ngoan ngoãn, cả người hết sức lực, tinh thần cũng ể oải, vào lúc này chỉ muốn trốn trong chăn đánh một giấc thật ngon. Thế nhưng sắp đến giờ cơm, sợ chị Phùng vào gọi người, ban ngày ban mặt mà nằm thế này thì khó coi quá, chỉ đành phải tựa vào tường cứng rắn chống đỡ, cầm khăn lông từ từ lau sạch người.

Lý Đạo thay quần áo sạch sẽ, vẽ mặt phấn khởi khác hẳn với cô: “Nằm một lát?”

Cố Tân không muốn nghĩ đến anh.

Anh đi sang, hơi khom người, một tay chống bên mép giường, tay kia ngất mũi cô: “Giận à?”

“Không phiền đến anh.” Cô giận dỗi không nhìn anh.

“Vừa nãy em không nói chuyện như thế này.”

Cố Tân đẩy lồng ngực anh: “Tránh ra.”

Lý Đạo đột nhiên hỏi: “Ăn ngon không?”

Câu này khi làm anh đã hỏi nhiều lần, mặt Cố Tân đỏ đến nóng bừng, không dám nhớ lại chi tiết, chỉ hận không thể biến thành một con đà điểu, vùi đầu vào trong cát.

“Không phải cũng giúp em à?” Anh lại nói thêm một câu: “Tôi lại thấy không tệ chút nào.”

Một tay Cố Tân bịt miệng anh, nhưng cảm giác lòng bàn tay này xúc cảm không giống như trước, nhớ lại, càng thêm bỏng tay, vội vàng bỏ ra.

Lý Đạo cười cười, thấy Cố Tân thực sự trong trạng thái căng thẳng mất tự nhiên, anh xoa tóc cô, sát lại

hôn lên trán cô một cái, rồi quay người đi ra ngoài.

Anh đi ra chỗ chiếc xe, lôi con thần lằn Tiểu Cường ra.

Hai ngày nay đã hoàn toàn quên lãng nó, đặt nó trong lồng ở phía sau, khi vừa thấy nó có chút yên lòng, đưa ngón tay trêu chọc vài cái cho nó di chuyển.

Lý Đạo ôm cái lồng mang đi, đến sân trước đút cho nó chút rau tươi, rồi đổ nước, dùng bàn chải tắm rửa cho nó.

Anh ngồi bên tán cây che nắng, ánh mắt Vương Tiểu Xuân bị hấp dẫn, trả điện thoại lại cho Ngũ Minh Triết, từ từ bước qua, cuộn nắm tay đứng bên cạnh Lý Đạo quan sát cẩn thận.

Lý Đạo nhìn thẳng bé, động tác không dừng lại.

Sau một lúc, Tiểu Xuân đưa tay chạm vào đầu con thần lằn, thấy không có vấn đề gì, đột nhiên nắm đuôi nó dùng sức kéo về sau.

Lý Đạo bị dọa đến giật mình, lập tức ngăn cản: “Không thể bắt như thế.” Anh vỗ nhẹ mu bàn tay thẳng nhóc, hạ giọng nói: “Bỏ ra.”

Tiểu Xuân lập tức rút tay về, nháy mắt nhìn Lý Đạo, Lý Đạo mặc dù đã cứu cậu, nhưng đứa nhóc này vẫn có phần sợ hãi anh.

Khi bình thường mặt Lý Đạo rất cứng nhắc, ánh mắt hơi hột, nói năng cẩn trọng, còn thân hình cao lớn, dáng người vạm vỡ, chỉ tiếp xúc sơ qua khiến cho người đối diện đứng ngồi không yên, huống hồ là đứa trẻ trí khôn chưa hoàn chỉnh.

Gương mặt Lý Đạo hơi dịu lại: “Thích không?”

Đầu Vương Tiểu Xuân gật gù như gà mổ thóc.

“Thử không?” Bàn chải trong tay Lý Đạo hơi đưa về phía trước, thấy thẳng bé muốn nhận, anh lại rút về: “Cháu không được bắt nó, càng không thể đánh? Nghe hiểu không?”

Ngón tay Tiểu Xuân móc miệng, nước bọt theo ngón tay chảy xuống, rồi gật đầu.

Lý Đạo cầm bàn chải đánh răng kẹp giữa những đầu ngón tay đưa ra cho thẳng bé, giao cho nó.

Vương Tiểu Xuân bắt chước, chà trên phần da lồi lõm của con vật, thỉnh thoảng thêm một chút nước, sau đó lại chà. Thằng bé nghe lời, không đưa tay bắt Tiểu Cường, dáng vẻ chăm chú, chẳng khác nào một đứa trẻ bình thường.

Lý Đạo chỉ: “Chỗ này.”

Vương Tiểu Xuân liếm môi, nghiêng đầu lướt qua.

Động tác của thằng bé xem như nhẹ nhàng, con mắt Tiểu Cường lấp lánh, hơi nâng cổ, đứng yên hưởng thụ.

Tắm xong không bắt nó bỏ vào chuồng ngay, mà thả nó xuống góc sân cỏ cho phơi nắng.

Tiểu Xuân đi cùng, ngồi im bên cạnh không nhúc nhích.

Lý Đạo: “Cho phép nhìn, không được phép sờ.”

Đứa trẻ yên tĩnh chăm chú ngồi đợi, ánh mắt không rời đi, khi thì ngậm ngón tay, khi thì nhìn Tiểu Cường cười hai tiếng thích thú.

Lúc ăn cơm trưa, thằng bé còn bưng bát cơm chạy vào góc tường ăn.

Phùng Quế Linh mặc kệ con trai, chia một ít thức ăn bỏ vào hộp cơm, nhanh chóng xới một bát, cầm đồ mang ra cửa. Hỏi qua mới biết, bà thím Tôn bán giày ở cửa thôn tối hôm qua về nhà bị đau chân, nhà không có ai chăm sóc, chị ta nghĩ ngợi rồi đưa chút cơm qua, nhân tiện xem mình có thể giúp được gì.

Cố Tân nói: “Tắm lòng chị tốt thật.”

Phùng Quế Linh cười nói: “Cái gì mà tốt với không tốt, bà cụ chỉ có một mình, lảng giềng kế bên, có thể giúp được thì giúp thôi.” Chị ta đứng lên, nói thêm: “Cô gái, dù sao cũng không có gì làm, chị gái mang em đi dạo một vòng, xem thử bà cụ thêm thế nào?”

Cố Tân vội vàng đặt đĩa xuống: “Vâng.”

Lý Đạo nói: “Ăn xong cơm trước đã.”

Câu nói này của anh rất cứng rắn, giọng trầm thấp, là chất giọng không cho phép người khác làm trái lại, ánh mắt khóa trên cơ thể Cố Tân, lại ngậm chứa một chút mềm mỏng khó nhìn ra.

Phùng Quế Linh ngẩn người, ánh mắt len lén thăm dò hai người họ vài lần, vỗ gáy một cái: “Xem cái tính tình nóng nảy của tôi đi.” Chị ta lại ngồi vào chỗ: “Bình thường quen ăn, ăn cơm lúc nào cũng như hổ vồ, từ từ ăn, chị chờ em.”

Cố Tân lẽ nào không thấy xấu hổ, vội vàng ăn vài miếng, rồi theo chị ta đi ra ngoài.

Bác gái Tôn ở sau nhà Phùng Quế Linh, khoảng cách không xa lắm.

Sân có hơi bừa bộn một ít, không gọn gàng ngăn nắp như nhà của Phùng Quế Linh, bên tường còn đặt hai chậu ươm thực phẩm, trên đất hình như còn phơi rau củ khô, trị giá chỉ có ít tiền.

Cố Tân theo Phùng Quế Linh đi vào, trong nhà bài trí đơn giản, ánh sáng lại có vẻ đầy đủ hơn so với tưởng tượng, trên giường chất đầy vải vóc và màu chỉ trang trí. Bác Tôn đang dựa nửa người vào tường khâu giày, gặp người đi vào mặt liền bày ra nụ cười, nhanh chóng gọi hai người đi qua ngồi.

Cố Tân ở nhà cô dâu đã gặp lại bác gái một lần, cho nên không xem là quá xa lạ.

Phùng Quế Linh hỏi: “Chân bác thế nào? Có thể đi đứng hoạt động được không ạ?”

“Có thể, có thể, đi chậm chậm là được.” Bà ta đáp, đưa tay kéo Cố Tân ngồi xuống.

Ba người họ khách sáo trò chuyện vài câu, Phùng Quế Linh bê thức ăn dọn lên giường, rồi nhặt cây kéo bên cạnh, giúp bà ta dọn dẹp.

Bác gái sợ Cố Tân chán, ném cho cô một mảnh vải để cô thêu chơi.

Ánh mắt Cố Tân ngừng lại, thấy trong giỏ trúc được đưa sang có đầy đủ loại vải vóc, từ màu hồng phấn đến màu tối đậm, lớn bé kích cỡ có đầy đủ.

Cô mảy máy môi, ngượng ngùng hỏi: “Cháu muốn món này được không ạ?”

Bác gái cười: “Được, được, cháu lấy đi.”

Cố Tân chưa từng động đến việc thêu thùa, nhưng lúc này lại thấy có hứng thú.

Bác gái giúp cô cố định lớp vải vào khung thêu, dạy cô cách cầm kim và đi mũi chỉ như thế nào.

Cố Tân ôm bức thêu được lồng khung ngồi vào góc giường, cúi đầu ngồi đó tự mình may may vá vá, thêu tháo, lên rồi lại xuống, cuối cùng ở một góc vải hiện ra một nét chữ xiên vẹo.

Cô lại nhờ Phùng Quế Linh thêu đường viền hoa.

Phùng Quế Linh trong lòng đã rõ ràng nhưng không hỏi, cười cười nhận lấy, ngay ngắn thêu một chữ “z” kể bên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngẩng đầu thêm một lần nữa, mặt trời trên cao đã xuống đến đầu phía Tây.

Phùng Quế Linh vỗ đùi, thả món đồ trong tay xuống, kéo Cổ Tân vội vội vàng vàng quay về làm cơm tối.

Làm xong bữa ăn, thì một tiếng sau, màn đêm đã xuống hoàn toàn.

Cổ Tân giúp Phùng Quế Linh rửa bát đĩa, từ trong bếp đi ra, không thấy bóng dáng Lý Đạo đâu. Cô đi quanh sân tìm hai vòng, hỏi Tiểu Xuân có thấy anh chàng vóc người cao lớn hay không, Tiểu Xuân lắc đầu, cô lại đứng ở cửa nhìn quanh, vẫn không thấy người.

Ánh đèn trong sân mờ mờ ảo ảo, thỉnh thoảng in trên mặt anh, anh chống chân, hai tay đan vào nhau đặt trước đầu gối, ngồi ở đấy không hề di chuyển, thế nhưng cứ nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, sắc mặt tối tăm, chăm chú nhưng thâm trầm.

Cổ Tân giật mình sợ run, nhất thời không đoán ra trong ánh mắt ấy ẩn chứa tâm tư gì.

Cô ổn định lại tinh thần, chậm rãi bước qua, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh nhìn thấy em?”

Lý Đạo “ừ” một tiếng.

Cô hỏi: “Vậy sao không gọi em?”

Lý Đạo nói: “Quan sát xem lúc nào em mới có thể tìm thấy tôi.”

Cổ Tân mấp máy môi, hỏi lại: “Sao anh lại chạy lên trên đó?”

“Mát mẻ, không khí trong lành, muốn lên đây ngồi một lúc không?”

Cổ Tân quan sát xung quanh một lượt, thấy bên cạnh tường cao hơn nửa người có một lỗ hổng, cô thử đứng lên nhưng không được, hai tay vịn lên mới chạm đến mái hiên, đưa chân ra, mũi chân có làm thế nào cũng không tìm được điểm để lấy lực.

Lý Đạo nghiêng đầu sang xem, không có ý muốn giúp một tay, thấy động tác cô vụng về, vẫn không hề giúp đỡ, chỉ vài giây đã không nghe thấy tiếng động, trong nháy mắt, đáy lòng anh không như anh muốn,

càng cảm thấy thỏa mãn hơn.

Lý Đạo khẽ thở dài, chống tay đỡ người dậy, nhảy xuống đồng gạch.

Hai tay anh ôm lấy bắp chân cô, nâng người đỡ lên, để Cố Tân ngồi trên đầu vai anh.

Lý Đạo hạ giọng: “Từ leo cây mà mẹ kiếp đàn thế.”

“Đấy là khi còn bé.”

Anh hừ một tiếng.

Ngồi thêm vài giây, Lý Đạo lại túm eo cô nâng lên, đỡ chân trái của cô trèo lên mái hiên, anh vung tay đánh lên móng cô một cái bốp.

Cố Tân không khỏi kêu lên một tiếng.

Lý Đạo bật cười.

Hai người ngồi cạnh nhau, không nói lời nào.

Màn trời đen sẫm, treo đầy sao, nhưng lớp vải nhung được đính kim cương chói mắt.

Vài ngọn đèn phía xa như hòa làm một thể, nhất thời không phân biệt được bản thân đang ở không gian nào.

Trong sân, Vương Tiểu Xuân ngồi một góc nhìn Tiểu Cường, Tiểu Cường đi một bước, thẳng nhóc liền nhích theo một bước; Phùng Quế Linh ra ra vào vào, buổi tối không có việc gì làm, tinh thần cũng phần chán dỗi dàu, không con một mối nữa.

Gia đình quá đổi bình thường, nghèo xơ xác thậm chí có phần quá khó khăn, nhưng tâm trạng tiêu cực chưa bao giờ xuất hiện trên gương mặt người phụ nữ này.

Ông trời rất công bằng, cho bọn họ sự nghèo khổ, nhưng lại ban sự vui vẻ và đủ dùng cho họ.

Cố Tân nghiêng đầu sang nhìn Lý Đạo: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Anh nói: “Nhớ lại trước đây từng xem một bộ phim điện ảnh cũ, tên là ”Điện huyết nhai đầu”. (*)

(*) Bộ phim có lấy bối cảnh ở Việt Nam. Phim được chiếu vào năm 1990, nói về ba người bạn và cuộc sống phiêu bạt của họ. Ai rảnh có thể xem, phim này có chút Trương Học Hữu, Châu Nhuận Phát...

Cố Tân không biết bộ phim này, hỏi anh: “Kiểu phim thế nào?”

Vài giây sau, Lý Đạo chỉ nói: “Quên rồi.”

“VẬY ANH NHỚ ĐƯỢC GÌ?”

Cánh tay Lý Đạo đưa ra sau chống đỡ cơ thể, liếc mắt nhìn cô, biểu cảm lúc này khác hẳn với trước đó, trong nụ cười mang theo vài phần thiếu nghiêm túc, chậm rãi nói: “Chỉ nhớ đôi môi nhỏ nhắn đầy đặn mê người của cô gái kia, được hôn một cái chắc thích lắm.”

Một lúc sau, Cố Tân gãi cằm: “Có muỗi cắn em rồi, em muốn xuống đi ngủ.”

“Chỗ nào? Tôi chuyên trị vết muỗi đốt.” Lý Đạo kéo cô lại.

Cố Tân mắt tự nhiên, nói: “Không cần anh trị.”

Lý Đạo kéo cô vào trong ngực, gặm cổ cô một cái, hỏi: “Phải chỗ này không?” Không đợi cô đáp, anh lại chuyển sang cắn chỗ khác: “Chỗ này?” Lại đổi chỗ khác: “Hay là chỗ này?”

Cố Tân rụt vai né tránh, phần da ở cổ bị anh làm loạn vừa đau vừa buồn, rúc trong ngực anh, cười khanh khách vài tiếng.

“Anh là chó à?” Cô đẩy mặt anh.

Lý Đạo gật đầu: “Giống Berger, bề ngoài đẹp đẽ, dáng người khỏe mạnh.” Anh dừng một lúc, nói thêm: “Hệ thống sinh lý cũng không tệ, năng lực sinh sản tốt.”

Cố Tân trừng anh: “Không có lúc nào nghiêm chỉnh.”

“Nói xem em là giống chó nào?”

Cố Tân không sập bẫy của anh: “Không giống gì cả, em là người.”

Anh nhìn cô, nghiêm túc nghĩ ngợi vài giây: “Chó phồn sóc?” Một lúc sau lại cười khê: “Chênh lệch quá lớn.”

Cố Tân mím chặt môi, không thềm để ý đến anh.

Gió đêm chậm chậm thổi lất phất, trong lòng Lý Đạo bắt chợt trỗi dậy, ôm người cô thật chặt: “Lúc này còn còn chưa xong.” Anh sát lại gần lỗ tai cô, hôn lên môi cô: “Bây giờ biết thoải mái hơn nhiều rồi.”

Sau đó hai người không đùa nghịch nữa, nằm trên mái nhà nhìn trời trăng rất lâu.

Một đêm cuối cùng trước khi rời đi, đã giấu được một tia sáng bình an, lập tức muốn bừng tỉnh khỏi giấc mộng, tiếp tục đối mặt với chặng đường sắp tới.

Ngày hôm sau dậy sớm, ba người họ thu dọn hành lý chuẩn bị đi.

Phùng Quế Linh làm sủi cỏ cho bọn họ, trong miệng cứ mãi lải nhải, cầm hộp đựng làm sẵn một phần, bảo bọn họ trên đường dùng nước nóng mà hâm lại ăn, lành mạnh hơn nhiều những thứ thực phẩm bán ngoài kia.

Chị ta tiễn bọn họ ra đến tận cửa, Vương Tiểu Xuân cũng đi bên cạnh, nháy đôi mắt to tròn, nhìn chăm chăm cái lồng Lý Đạo xách, gặm tới gặm lui cây súng gỗ trong tay.

Đôi mắt Lý Đạo liếc nhìn thẳng bé vài giây, ngón trỏ đặt đồ xuống, vỗ đầu thành bé, không nói gì.

Phùng Quế Linh kéo hai tay Cố Tân, nói cảm ơn rất nhiều, còn bảo họ có cơ hội nhất định lại đến chơi.

Cố Tân cười khách sáo: “Ba anh em chúng em cảm ơn chị đã tiếp đãi, có duyên nhất định sẽ gặp lại.”

Phùng Quế Linh kéo cô đi ra vài bước, mờ ám rỉ tai: “Anh em gì không biết, em và anh chàng cao lớn kia có quan hệ thế nào, chị đây nhìn một cái đã biết ngay.”

Cố Tân thoáng sửng sốt.

Phùng Quế Linh giương mắt nhìn Lý Đạo, rồi nói với cô: “Chị là người từng trải, nhìn đàn ông không tệ đâu, gả cho người ta được đấy. Nhìn ánh mắt cậu ta với em, chỉ hận không thể mang em dắt lên lưng quần, không rời được một phút, chính xác là người đàn ông chung tình và biết chăm sóc.”

Những câu này rót vào tai Cố Tân khiến cô đỏ mặt, Phùng Quế Linh nhìn hai mắt cô, rồi vỗ vỗ tay cô, sau đó mới kéo người về lại.

Lý Đạo suy nghĩ xem nên đưa bao nhiêu tiền cho những ngày ăn vừa qua, nhưng ngay cả ba trăm đồng ngày ấy đưa cho Phùng Quế Linh cũng bị chị ta trả về.

Cố Tân lại nhét khoản tiền ấy vào tay Phùng Quế Linh, hy vọng chi ta nhận.

Trong khoảnh khắc ấy, hai người đứng ở bậc thanh lôi lôi kéo kéo, nửa ngày cũng không có kết quả gì.

Lý Đạo bỗng nhiên gọi cô: “Tân Tân.”

Cố Tân quay đầu.

Lý Đạo nói: “Cảm ơn chị Phùng đi.”

Thế là Cố Tân không ép buộc nữa.

Lý Đạo nhìn về phía Vương Tiểu Xuân, ngồi xổm xuống, cầm cái lồng đưa cho thằng bé.

Cố Tân nhìn, không khỏi mím chặt môi, thế nhưng không lên tiếng.

Vương Tiểu Xuân rút tay, nhìn thẳng cái lồng kia.

“Không thích?” Lý Đạo hỏi.

Thằng bé lại gặm cây súng gỗ, nước miếng chảy ra, nhìn sang Phùng Quế Linh, dựa bên cạnh mẹ cười ngây ngô không ngừng.

“Tặng cho nhóc.” Lý Đạo nói: “Nhưng cháu phải đảm bảo với chú, chăm sóc nó cho tốt, nghe hiểu không?”

Tiểu Xuân chỉ lo đón cái lồng, tròn mắt lấp lánh, tràn đầy vui mừng, nhưng quên mất trả lời lại câu hỏi của anh.

Lý Đạo nói: “Nó tên Tiểu Cường, từ nay về sau chính là bạn của cháu, có chuyện gì buồn có thể nói với nó.”

Tiểu Xuân dĩ nhiên cũng không lên tiếng.

Mọi người đi rồi, cách một khoảng, chị gái kia vẫn đứng trên bậc thềm vẫy hai tay, đưa mắt nhìn bọn họ đi xa.”

Cố Tân cẩn thận mỗi bước đi, đi qua một khúc rẽ, dừng sức vẫy tay, có chút lưu luyến.

Cô nói: “Nếu như cứng rắn hơn một chút, họ sẽ nhận khoản tiền ấy.”

Lý Đạo nói: “Được rồi, cũng chẳng sạch sẽ.”

44. Chương 44

Đi ra khỏi thôn Cao Tháp, trên xe hết sức yên tĩnh.

Lý Đạo lái xe, lái thẳng một đường lâu mới tìm được đường đến huyện Thuận Tuyên. Trước đó đã bàn với Kỹ Cương, không đến Quảng Ninh, chuẩn đi xuất cảnh từ Miên Châu, mà Thuận Tuyên là con đường phải đi nếu muốn qua Quảng Ninh hoặc Miên Châu.

Tuy nhiên họ không đi theo hướng kia, thiết bị chỉ dẫn thông báo đường gần nhất đến thành phố, đưa Ngũ Minh Triết ra sân bay.

Những ngày qua tin hiện trong thôn không tốt, chưa kịp hỏi Kỹ Cương đang ở đâu, chỉ chờ giải quyết chuyện bên này xong xuôi, sẽ liên lạc với anh ta để hoạch định lại kế hoạch.

Dọc đường đi bầu không khí tỏa ra có phần ngột ngạt, Cố Tân và Ngũ Minh Triết ngồi hàng ghế sau, hiếm khi thấy Tiểu Ngũ không nghịch đi động, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, rồi lại lần lượt nhìn hai người họ, nồn nóng bất an, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Cố Tân đưa cho cậu ta một chai nước suối, rồi vắn thêm một chai khác, người về phía trước đưa vào tay Lý Đạo.

Lý Đạo không nhìn, thuận tay nhận lấy uống vài hớp, rồi trả vào tay cô.

Tiểu Ngũ gãi đầu: “Anh, thật ra thì em theo anh cũng được.”

Lý Đạo liếc cậu ta ở trong gương: “Chúng tôi đi vài ngày là đến, lúc đó sẽ tìm cậu.”

“Không muốn đi một mình.” Cậu ta lẩm bẩm một câu.

“Bao nhiêu tuổi rồi? Còn phải đợi người lớn dắt đi?”

“Không phải.” Tiểu Ngũ nói năng ngọt dẻo: “Thật ra là do em không nỡ xa anh và chị Tân.”

Lý Đạo không vạch trần, chỉ nói: “Người bên đó đã sắp xếp xong xuôi rồi, vừa đáp xuống là có người đón cậu, đi theo người đó là được, tìm một chỗ đặt chân trước.” Dừng một lúc: “Cậu cũng chẳng còn nhỏ, phải học cách tự lập.”

Một câu nói đâm trúng tâm tư của Ngũ Minh Triết, cậu ta càng lo âu, ngón tay nhịp nhanh trên đùi, đây là động tác bình thường mỗi khi tinh thần cậu ta khẩn trương.

Không lâu sau, một bàn tay nhẹ đặt trên mu bàn tay cậu ta, khe khẽ véo một cái.

Tiểu Ngũ quay đầu, nở một nụ cười miễn cưỡng khó coi với Cố Tân.

“Đúng rồi.” Cậu ta nhớ gì đó, lấy điện thoại trong túi ra: “Lão Kỷ vẫn chưa biết, em gọi cho anh ấy.”

Lý Đạo nói: “Dừng gọi, quay đầu tôi nói với anh ta.”

Dãy số Ngũ Minh Triết vừa bấm giữa chừng, tâm trạng vốn dĩ không đặt ở nơi này, vì vậy cậu ta khóa màn hình: “Cũng được.”

Tầm mắt Lý Đạo lại nhìn về phía trước, chuyên tâm lái xe.

Cả đường không nói gì.

Hai giờ chiều, bọn họ đến gần vùng ngoại ô sân bay.

Xe đậu bên một đám cỏ hoang mọc um tùm, chỉ có thể đưa cậu ta đến chỗ này, Lý Đạo lấy tiền trong ví ra, đếm vài tờ, suy nghĩ một lúc, rồi thêm vài tờ, đưa hết cho cậu ta.

Ngũ Minh Triết cầm tiền, nhét vào túi sau lưng, đứng ở nơi không xa nhìn hai người họ.

Lý Đạo: “Bay bình an.”

“Vâng.” Cậu ta trả lời buồn buồn, đem tiền nhét hết vào túi quần.

Không ai chuyển động, luôn cảm thấy cần phải nói gì đó.

Cơn gió hoang dã lay động cỏ dại bên chân, bên trong tấm lưới chắn có máy bay vừa hạ xuống, vật khổng lồ trên đường bay chậm chạp rời đi.

Lý Đạo nhìn cậu ta một lượt, nắm một đoạn áo sơ mi trong lưng quần kéo hết ra ngoài: “Cậu ăn mặc kiểu gì thế này? Muốn nhét thì nhét cho hết, không thì lôi ra.”

Tiểu Ngũ nói: “Bây giờ đang thịnh hàng phòng trà này.”

“Phong trà cái rắm.” Anh liếc nhìn cô, rồi xách đầu vai áo cậu ta kéo xuống, âm lượng chỉ đủ mình cậu ta nghe được: “Mẹ kiếp sau lưng phẳng như chẳng có gì.”

Ngũ Minh Triết cười hì hì hai tiếng.

Lý Đạo thả tay xuống, nhìn cậu ta vài giây, giọng trở nên vô cùng nghiêm túc: “Nhớ, nếu quả thật có thể xuất cảnh thành công, đến nơi không được phép liên lạc với bất kỳ ai trong chúng ta, lại càng không được phép quay lại, chỉ có thể nghe ngóng tin tức, hiểu không?”

Cậu ta vội vàng gật đầu.

“Nếu như... nếu như bọn tôi không ra ngoài được, cậu phải sống cho bản thân thật tốt, cậu...”

“Anh,” Tiểu Ngũ cắt ngang, bất giác nuốt nước bọt: “Anh đừng làm em sợ.”

Lý Đạo: “Tôi đang nói nếu như.”

“Vậy cũng không nói làm gì.”

Anh hơi nhíu mày: “Nhớ kỹ lời tôi nói.”

“Hay là...”

“Tôi nói là cậu nhớ kỹ lời tôi.”

Ngũ Minh Triết im lặng, nhanh chóng quan sát anh, rồi mới gật đầu.

“Đi đi.”

“Vậy... em đi thật đây?”

“Đừng có dây dưa.”

“Chị Tân, em đi đây.” Cậu ta quan sát Cố Tân.

Cổ họng Cố Tân tắc nghẹn, sợ vừa mở miệng sẽ nói không thành câu, vì vậy mím chặt môi, hơi rử nửa tròng mắt.

Vẫn không có động tĩnh, ánh mắt cậu ta lưu lại trên hai người bọn họ: “Anh, chị, em chờ hai người.”

Ngũ Minh Triết vác cái túi lên lưng, cuối cùng xoay người đi khỏi.

Cậu ta đi nửa đường, xách ba lô, đầu quay đi, cả người vẫn còn bóng dáng chàng thiếu niên ham chơi.

Mặc dù đã thành niên, nhưng bóng lưng ấy vẫn còn rất mảnh khảnh.

Lý Đạo chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp cậu ta, anh ôm vai Ngũ Minh Hâm, trách móc bảo cậu ta gọi mình anh trai.

Mặt trời sau rặng mây đen bất ngờ lộ ra, một luồng ánh sáng rực rỡ đâm thẳng vào đôi mắt mở to của anh.

Lý Đạo lặn yết hầu, bỗng nhiên gọi: “Ngũ.”

Ngũ Minh Triết gần như quay đầu ngay lập tức, xoay người chạy về hướng hai người họ.

Lý Đạo dùng một tay bao trọn gáy cậu ta, dùng sức ôm chặt cậu ta vào ngực.

Hốc mắt Cố Tân ửng đỏ, ngón tay đặt giữa môi, răng khê cắn lên lớp da.

Một lát sau, cô tiến tới vài bước, cánh tay nhẹ nhàng vòng quanh hai người.

Giọng nói Lý Đạo hơi khàn: “Đi ra ngoài, chính là cơ hội mà ông trời mang đến cho cậu, cậu còn nhỏ, mọi chuyện vẫn còn kịp.”

Ngũ Minh Triết gạt đầu, nhanh tay chùi khóe mắt.

“Trong trò chơi cậu có rất nhiều mạng, nhưng ngoài đời cậu chỉ có một.” Anh dặn dò: “Phải nắm giữ cho tốt.”

“Biết ạ.”

Lý Đạo hỏi: “Có sợ không?”

Ngũ Minh Triết do dự vài giây, nhưng vẫn đáp: “Không sợ. Bị bắt thì bị bắt.”

Thời gian lặng lẽ trôi, một lúc lâu, Lý Đạo xoa gáy Tiểu Ngũ, nắm bả vai cậu ta xoay đi nơi khác, đẩy về phía trước: “Đi.”

Lần này, Ngũ Minh Triết không quay đầu lại.

Thời gian lại lắng xuống lần nữa, thế gian vạn vật trở nên mông lung mờ ảo, cỏ bay loạn, cũng chỉ có cỏ bay loạn.

Phía trước ngay cả bóng người cũng không có, Lý Đạo nhét tay vào túi, cúi đầu, qua rất lâu, anh không nói tiếng nào, chỉ dùng ngón cái và ngón trỏ miết đôi mắt.

Cố Tân dựa sát vào anh, tay luôn ra sau vòng qua eo anh, vuốt ve từng chút từng chút một.

Đợi đến lúc máy bay cất cánh, bọn họ đã rời đi.

Xe đi cùng máy bay, một bên đi về phía trước, một bên bay thẳng lên trời.

Lý Đạo giữ chặt tay lái, nhưng vẫn cúi đầu nhìn nó bay thẳng lên bầu trời.

Giống như một con chim, thoát khỏi ràng buộc, nhận được tự do dịch thực. Trái tim anh trùng xuống nặng nề, trong đầu chỉ nghiêng về luẩn quẩn ý niệm nào đó rất lâu.

Lý Đạo bất giác quay sang Cố Tân, nhưng cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhận ra được.

Thời tiết âm u kéo dài cả ngày, cuối cùng vẫn không thả xuống một hạt mưa nào.

Chạng vạng, bỗng nhiên thay đổi.

Xe chạy trên con đường rộng rãi thẳng tắp, dường như không có điểm cuối.

Chân trời rơi xuống muôn vàn ánh sáng mờ, màu đỏ phấn và màu cam giáp nhau, sau đó là từng mảng từng mảng màu xanh ẩm đậm. Mây mang màu nặng trĩu.

Lý Đạo dừng xe ở cạnh một bãi đất hoang, kéo Cố Tân, xuyên qua quốc lộ, đi đến rìa lan can bên kia.

Phía dưới là đáy cốc sâu không lường, tầm mắt nhìn ra xa, xuyên qua ngọn cây, nhìn thấy bầu trời.

Yên lặng đứng một lúc, hai người không nói gì.

Lý Đạo mở một thanh kẹo cao su cuộn lại bỏ vào miệng, rồi đưa cho cô một thanh.

Lý Đạo nhận, rồi nói: “Em muốn hút thuốc.” Cô vuốt mũi: “Em hút nhé?”

Lý Đạo nhìn cô vài giây: “Bớt hút lại.” Nhưng không cứng rắn ngăn cản.

Một tiếng vang nhỏ, bên đuôi mắt anh bốc lên làn khói nhàn nhạt, Lý Đạo quay đầu lần nữa, nhìn cô rít thuốc. Vẫn là loại thuốc trước đó anh mua cho Cố Tân, còn lại hơn nửa bao, cô không nghiện thuốc lá nhiều.

Thỉnh thoảng có xe lớn chạy vụt qua, Cố Tân đột nhiên mở miệng: “Nếu như không có em, các anh ắt đã xuất cảnh an toàn rồi.” Cô dừng lại: “Có lẽ Cố Duy vẫn còn sống.”

Lý Đạo nói: “Bọn tôi sai.”

Cố Tân quay đầu: “Thế nào là không đúng? Thế nào là sai?”

Anh không trả lời được.

Cố Tân lại hỏi: “Chúng ta thực sự có thể xuất cảnh thành công?”

Lý Đạo lại càng không biết đáp lại thế nào.

Một nhóm bảy người, cuối cùng chỉ còn lại hai người họ.

Đáy lòng anh tràn đầy sự áy náy, bị sự hối tiếc và ân hận hành hạ, một bên là anh em đại thù, một bên lại muốn tự cứu chuộc bản thân, càng khó lựa chọn hơn là một cô gái lệ thuộc vào tương lai của hai người, anh không ngừng suy nghĩ mọi thứ.

Lý Đạo bị buộc đến bờ vực vách núi, xung quanh mờ mịt, không biết nên tiến lùi như thế nào.

Cố Tân không hỏi lại, hai người rơi vào tĩnh lặng, đứng sóng vai, ngắm nhìn bầu trời xa xăm.

Dáng người Lý Đạo thắm vài phần suy sụp và lười nhác, lớp giấy bạc bọc kẹo cao su trong lúc vô tình bị

anh chà xát dài như điều thuốc, kẹp ở ngón giữa, như đang giữ một điều thuốc. Cho đến khi ngón út gãi đến tóc mai, mới vứt bỏ lớp giấy bạc.

Lý Đạo chậm rãi hỏi một câu: “Muốn đi tìm mẹ em không?”

Cố Tân nói, “Không phải Cố Duy muốn ư?”

“VẬY còn em?”

Cô hút thuốc, không lên tiếng.

Lý Đạo im lặng vài giây, cuối cùng vẫn nói một câu như thật như đùa: “Không muốn đi về Thượng Lăng, muốn đi thì quang minh chính đại mà đi, có lẽ đổi một cách khác, em có thể tự do hơn.”

Cố Tân không hiểu: “Anh có ý gì?”

Anh cười: “Tôi tự thú, nói ra sự thật, trả lại tự do cho em.”

Cố Tân nghiêng đầu nhìn anh, một hồi lâu, từ từ chuyển tầm nhìn, bắt tri bắt giác, điều thuốc bị mình rút ra bóp có vết cong cong.

Gió lạnh luồn từ dưới vách núi lên chân, đầu ngón tay cô run rẩy, không thể không gắng sức siết chặt tay thành nắm.

Lý Đạo đến ôm cô.

Cố Tân nhẹ nhàng tựa vào.

Gò má cô cọ nhẹ hai cái vào ngực anh, nói: “Em biết... Tội cướp của xem tình tiết nặng nhẹ, sẽ tuyên án từ mười năm trở lên... Thậm chí có khi còn bị tử hình.”

“Ừm.” Ngực anh hơi rưng động.

“Còn em thì sao?”

Cuống họng Lý Đạo khô khốc, yết hầu lăn một vòng, dùng sức nuốt xuống: “Tự thú có lẽ hơi nghiêm trọng với tôi.”

“Năm năm? Tám năm? Anh muốn em chờ anh?”

Lý Đạo không mở miệng.

Thời gian trôi đi, cho đến khi chân trời sặc sỡ dần tắt màu nắng. Vách núi u tối mờ mịt, thỉnh thoảng được xe đi qua rọi đèn chiếu sáng hiện đường ranh ngoằn ngoèo.

Ngay khi Cố Tân tưởng cái đề tài này kết thúc, bỗng nhiên nghe anh nói: “Hay là, em quên tôi?”

Trong hoàn cảnh huyền ảo, âm thanh nhẹ đến theo gió thổi bay đi, Cố Tân dường như hoài nghi không phải người đàn ông này thốt ra, lại càng không biết những chữ này thốt ra khỏi lồng ngực anh khó khăn đến thế nào.

Nghiêm túc nhìn nhận một hồi, vẫn cảm thấy giống như huyền ảo.

Cô ngẩng đầu lên, hỏi lại: “Anh nói thật?” Cố Tân chăm chú nhìn anh, tựa như đang nghiên cứu lời nói của anh là thật hay giả: “Anh muốn em làm theo?”

“Ông đây không muốn.” Anh nói.

“Nếu như anh muốn, em sẽ làm theo.”

Giống như có một cây gậy đánh vào lồng ngực Lý Đạo, đập nát bộ phận nhỏ bé yếu ớt của anh.

Anh chậm rãi nói ra khỏi miệng, rồi nghĩ đến sự đối xử bạc tình của mình với cô, hơi giương khóe môi: “Đùa với em một chút thôi.” Anh cúi đầu, lẩm bẩm bên tai cô: “Lòng em cứng như thế, mẹ kiếp em làm bằng cái gì? Hừm?”

Cố Tân không đáp, ngẩng đầu lên, chủ động hôn môi anh.

Trong miệng cô còn lưu lại mùi thuốc lá nhẹ nhẹ, trộn lẫn mùi bạc hà trong khoang miệng anh.

Lý Đạo lâu ngày không chạm vào thuốc, vào lúc này nếm được từng chút từng chút mùi nicotin, cơn nghiện trào dâng.

Dần dần, Cố Tân mất hết sức lực chống cự, môi tê dại, không kiềm lòng nhón chân lên.

Hôn rất lâu, hai người mới để chừa lại chút khoảng cách, trán tựa trán, hồi phục hơi thở.

Lý Đạo lại nâng mặt cô lên hôn nhẹ, thả cô ra.

“Đi thôi.” Anh nắm tay cô.

Quay về xe, hai người đổi vị trí.

Cố Tân cầm tay lái, cho xe quay về quốc lộ.

“Tối nay chúng ta chạy đến trấn Thuận Tuyền?” Cô hỏi.

“Đi rồi xem.”

Trên con đường này xe không tính là ít, chạy không bao lâu, Lý Đạo sẽ đổi chỗ với cô.

Cố Tân thầm nói kỹ năng lái xe của anh cũng có hơn em bao nhiêu đâu, nhưng không dám thốt ra khỏi miệng, rúc ở đó suy nghĩ lung tung, chợt nhớ đến cuộc đối thoại mấy ngày trước, hỏi anh: “Trước đây anh nói có chuyện chưa nghĩ ra, bây giờ đã nghĩ thông chưa?”

Tay phải Lý Đạo thả lỏng chuyển qua tay lái, một tay kia gác lên bệ cửa sổ, nhìn cô: “Chuyện đó?” Không đợi cô đáp, nói ngay thêm một câu: “Không khác biệt lắm.”

Cố Tân nhấp môi, có phần hiếu kỳ: “Là chuyện tốt hay chuyện xấu?”

Anh im lặng hồi lâu, chỉ đáp: “Không tốt.”

45. Chương 45

Lý Đạo gọi điện thoại cho Kỷ Cương, người bên đó đã thuận lợi đến được Thuận Tuyền, hỏi ba người họ đang ở đâu, Lý Đạo nói nhanh chuyện đã xảy ra, rồi thảo luận một mốc thời gian, tối nay e rằng không thể chạy ngay đến Thuận Tuyền được, cho nên vẫn theo như kế hoạch ban đầu, gặp nhau ở Miên Châu.

Kỷ Cương nói không thành vấn đề, trò chuyện thêm đôi ba câu rồi cúp máy.

Vài giờ đồng hồ chạy xe không có ảnh hưởng gì, trừ lúc ở thôn Cao Tháp làm chậm mất vài ngày, sau đó hẳn sẽ được thuận lợi.

Trời tối mịt, vẫn không tìm được chỗ dừng trọ.

Lý Đạo cầm tay lái, duỗi thẳng một chân lấy ví ra, đưa cho Cố Tân: “Xem còn lại bao nhiêu tiền.”

Cô lật ra: “Chưa được tám trăm.” Đưa gần hết cho Tiểu Ngũ, phần còn lại đều nằm ở chỗ Kỹ Cương, trong tay anh không giữ bao nhiêu tiền mặt.

Lý Đạo nói: “Trừ đi tiền xăng, thì chẳng còn dư bao nhiêu.”

Cố Tân chợt nhớ ra gì đó, sờ vào túi, lấy ra một vài thứ, theo thứ tự là thẻ ngân hàng, thẻ căn cước, vài tờ tiền nhăm nhúm khoảng mấy trăm Cố Duy để lại cho cô. Trước đó Kỹ Cương có mang tiền từ trạm xăng về cho cô, lúc ấy túi xách bị rách, cô ném đi, những thứ này cô vẫn luôn mang theo bên mình.

Cố Tân nói: “Có thể dùng thẻ ngân hàng, mấy năm qua cuộc sống chi tiêu của em để dành được, không nhiều nhưng cũng không ít.”

Lý Đạo nhìn về phía cô, đuôi mắt quan sát ngón tay cô bóp cái thẻ: “Không thể dùng thẻ.”

Cố Tân biết ý của anh, đành vuốt thẳng vài tờ tiền giấy ra, đếm: “bốn trăm, cộng lại vừa đủ một ngàn hai.”

Lý Đạo không lên tiếng, đoạn đường này vừa vào được đoạn bằng phẳng, anh đạp mạnh chân ga, hơi tăng tốc.

Cố Tân nói: “Duy trì đến lúc gặp được Kỹ Cương, có đủ dùng không?”

Lý Đạo nhìn về phía trước, “ừ” một tiếng.

Trong xe có hơi yên tĩnh, hai người không nói lời nào.

Vài canh giờ qua họ liên tục chạy xe, không để ý đến chuyện ăn cơm, màn hình trước xe hiện con số đã gần chín giờ.

“Đói bụng không?” Lâu rồi không mở miệng, giọng anh có chút khàn.

Cố Tân lắc đầu: “Lúc này thì đói, giờ hết rồi.” Cô hơi đỡ người ngồi thẳng dậy, nghiêng đầu liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Bây giờ chắc Tiểu Ngũ cũng đáp máy bay xuống rồi nhỉ?”

“Tính toán không nhầm thì có lẽ thế.”

Cố Tân suy tư một hồi, do dự hỏi: “Em thực sự không hiểu được, cũng đã đến đây rồi, tại sao anh lại để

cho cậu ấy đi trước?”

“Nhớ nó?”

Cô không để ý đến sự đùa giỡn của anh, cô nói lại: “Anh nhờ Khâu gia gì đó nếu có thể giúp chúng ta ra ngoài, thêm một Tiểu Ngũ cũng có sao đâu.”

Lý Đạo khẽ chớp mắt, không lên tiếng, qua vài giây, đưa tay phải đặt trên đùi cô: “Cản trở việc làm, để em theo tôi thì tốt hơn.”

Cố Tân bắt giác nhấp môi dưới, biết anh chỉ nói đùa cho qua chuyện, cô không hỏi thêm, đánh nhẹ lên mu bàn tay anh, kéo đầu ngón tay anh ra, gượng mặt đầy khinh bỉ ném trở về.

Lý Đạo xoay tay nắm được tay cô, đưa lên môi hôn vài cái, cùng nhau giữ trên tay lái, nhìn về phía trước, khẽ mỉm cười.

Đi thêm nhiều giờ nữa, ở một nơi vắng người trên quốc lộ, Lý Đạo bỗng nhiên đạp thắng xe, quay lại vài thước, lấy đèn pin điện thoại chiếu sáng, lúc này mới nhìn thấy ven đường cắm một tấm bảng gỗ bình thường, trên đó viết “Dừng lều cắm trại, đi tới năm thước rẽ trái”, phía dưới còn có mũi tên màu đỏ chỉ đường.

Cố Tân thò đầu liếc nhìn, rồi quan sát xung quanh, trên con đường này gần như không có bóng đèn, hai bên là đất hoang, ở phía bên anh thì có một vật chắn công trình cao vút màu xanh da trời, phía trước dựng lên một trục hình tháp, nhưng một mảng tối mù, không thấy người.

Bên ngược lại nhìn cũng chẳng có gì, phía xa xa là rừng cây, sau đó còn mơ hồ nhìn thấy hình dáng của dãy núi.

Vắng lặng như vậy, vốn dĩ không nhìn ra cắm trại ở chỗ nào.

Cố Tân hỏi: “Có thật à?”

Lý Đạo quay đầu: “Đi xem thế nào?”

Cố Tân đáp lại một tiếng được.

Lý Đạo không vội xuống xe, đạp xe ven đường, đi ra phía sau rửa mặt, nhân tiện nâng mí mắt lên quan sát tứ phía một lượt, thấy không có gì khác thường, mới theo bảng hướng dẫn đi tìm.

Đi đến phía trước tầm năm mươi thước, vòng qua hàng rào ngăn cách rẽ sang trái, rồi đi tiếp trên con

đường đất tầm mười phút, quả nhiên thăm một trạm gác thu phí.

Nơi này được người ta nhận thầu, đồng thời cung cấp vật phẩm cắm trại cho người cần dùng.

Lý Đạo chỉ mua vé vào cổng, lái xe đi vào, theo đường núi quanh co đi lên, không lâu sau đến một bãi đất trống rộng rãi.

Đất ở đây rất rộng, đi tới thêm một chút, toàn bộ lưng núi được ánh sáng lấm tấm tô điểm, có người giăng lều trong rừng cây, có trên sân cỏ, có cả ở ven hồ, thời gian chưa quá muộn, mùi thức ăn thơm còn bay đến, có cả tiếng cười nói giữa những người bạn.

Cảnh trí khắp nơi trộn lẫn không ít dấu vết của con người, trên bãi đất trống có một dãy phòng dựng bằng gỗ thô, không thiếu phòng ăn, nhà vệ sinh, phòng tắm công cộng, chỉ có điều nơi hoang sơ vắng vẻ, điều kiện có hạn.

Hai người không có ý định dựng lều, chuẩn bị nằm trên xe nghỉ một đêm.

Họ tìm nhà ăn tùy tiện ăn gì đó, rồi mỗi người cầm quần áo đi tắm.

Khi Cố Tân đi ra, Lý Đạo không ở bên cạnh, cô tìm quanh quất, mới thấy bóng lưng cao lớn ngồi cạnh bờ hồ.

Cô cầm đồ đi đến, buổi chiều không khí lạnh lẽo dần, áo sơ mi không ngừng cạ sát vào da, Cố Tân vuốt mái tóc ướt sang một bên, bước chân nhẹ nhàng, thổi một hơi sau cổ anh.

Không ngoài dự đoán, Lý Đạo rùng mình thấy rõ, suýt chút nữa là nhảy căng lên.

Anh đã sớm nghe được tiếng bước chân sau lưng, không quay đầu lại, biết là cô, chỉ không ngờ cô nàng này biết rõ anh sợ nhột, còn không biết thức thời như thế.

Ánh mắt Lý Đạo lại chìm vào tĩnh mịch, quay đầu trợn mắt nhìn cô.

Cố Tân còn hơi khom người, hai tay chắp sau lưng, tinh nghịch lè lưỡi.

Lý Đạo hừ lạnh: “Bây giờ em hoàn toàn không sợ tôi đúng không?”

Cố Tân ngẫm nghĩ vài giây, bỗng nhiên cong ngón trở, nhẹ nhàng kéo một sợi tóc ra khỏi cổ anh.

Động tác của cô vừa dịu dàng vừa chậm chạp, mang theo hơi lạnh, gáy Lý Đạo giống như có dòng điện

đánh trúng, chạy tuốt xuống phía dưới, tựa như có hàng triệu con kiến hoành hành gặm cắn anh. Anh rứt vai, tay vung ra sau phải vài cái, phản ứng này không quá cường điệu, từ nhỏ anh đã có nhược điểm này, cho dù bất kỳ ai chạm vào một chút anh phải đòi lại gấp bội.

Lý Đạo cắn răng nghiêng lợi: “Cố Tân, có phải em chán sống rồi không?” Anh tìm kiếm lục lợi khắp cơ thể mình một lượt: “Dao của tôi đâu.”

Cố Tân nghe câu nói này liền xoay người chạy trốn, nhưng chưa kịp bước, đã bị anh chặn ngang bắt trở về, lúc trời đất còn đang quay cuồng, cả cơ thể đã nằm gọn trong ngực anh.

Cô lập tức cười khẽ, khoanh tay xin tha: “Em sai rồi, không dám làm nữa.”

Sắc mặt Lý Đạo trầm xuống: “Mẹ kiếp còn dám cười? Tôi đùa với em đấy à? Có phải không biết sợ rồi không?” Anh nói xong còn cố tình toét miệng liếm răng cửa, thấy biểu cảm của cô thu hồi từng chút một, dường như thật sự bị dọa rồi.

Sau đó Cố Tân phản ứng, lại cười khanh khách lần nữa, vòng tay nằm trong ngực anh tránh trái né phải, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi vòng tay anh, cả cơ thể nhột nhạo khó chịu, là hình phạt đơn giản nhưng khốc liệt.

Lý Đạo cong môi: “Còn làm loạn nữa không? Có nhớ lâu không?”

Cô lắc đầu cười, đuôi mắt vô tình nặn ra hai giọt lệ, bất giác, trào ra vì vui mừng lại khiến tâm trạng thay đổi đột ngột, cảm xúc thay đổi không hề báo trước, hóa thành sự uất ức và đau thương của cả ngày hôm nay, nước mắt càng nhịn càng nhiều, trong khoảnh khắc không thể kiềm chế.

Lý Đạo ngắt người, lâu sau đó mới đưa tay lau nước mắt giúp cô: “Đùa thôi, còn tưởng thật à?”

Cố Tân vội vàng lắc đầu, vùng vằng đứng dậy, tự mình lau khô nước mắt.

Anh biết được nguyên nhân, trong lòng thở dài, vội vàng kéo người nằm lại trong lòng, giả như không biết chuyện còn đổ dành: “Tôi sai rồi, là tôi không đúng, tôi vừa ra tay nặng quá à?”

Cố Tân sụt sịt mũi, giả vờ ngu ngốc gọi: “Đúng thế, lần nào cũng nặng tay.”

“Tìm một tiểu tử tông nuôi, thật đúng là khó chiều?” Anh vuốt cằm cô, rồi vỗ nhẹ lên lưng cô: “Cho em đánh lại, được chưa?”

Cố Tân cũng biết mình chưa nén lại được cảm xúc, cố gắng đè xuống nội tâm phức tạp, khẽ mỉm cười, một lúc sau, cô đưa tay gãi sau cổ anh.

Cơ thể Lý Đạo căng cứng, trên mặt lộ ra biểu cảm vô cùng xấu xí, nhưng vẫn chịu đựng không nhúc nhích, kẽ răng sít ra vài chữ: “Hòa chưa?”

Cố Tân mím môi gật đầu, cô có chút tham lam, cảm giác giờ phút này được người ta cưng chiều mới tốt biết bao, có thể không cần phải kiêng dè cái khóc cái cười, cũng không cần thận trọng dè dặt từ lời nói cho đến việc làm.

Cô vùi đầu vào lồng ngực anh, nhỏ giọng nói áy náy: “Xin lỗi.”

Lý Đạo không đáp lời.

Bầu không khí giữa hai người bình thường trở lại, anh ôm cô nói chuyện, cho đến khi chân tê rần.

Xung quanh đó bỗng bùng nổ một tràng cười, vài đỉnh lều vải cạnh bờ hồ nhấp nhô, ánh đèn mờ lung, năm ba người vây ngồi quanh, có người nói chuyện phiếm và đánh bài, có người hát hò nghêu ngao.

Ca khúc đã không còn theo đúng giai điệu, chỉ từ ngữ là miễn cưỡng có thể nghe rõ.

Lý Đạo giật giạt chân, “Tê hết chân rồi, tự ngồi một lúc được không?”

Cố Tân ngơ ngác đáp một tiếng, mau chóng leo xuống.

Lý Đạo liếc nhìn về hướng kia, khinh thường nói: “Mèo gào chó tru, hát hò không ra gì.”

“Anh hát cho em nghe nhé?” Cô ngồi xuống trên đám cỏ bên cạnh anh: “Anh hát được không?”

“Được không?” Lý Đạo hừ lạnh lập lại, rồi véo cô một cái: “Muốn nghe à?”

Cố Tân gật đầu.

“Cho em quyền lợi chọn một ca khúc, xem như vận khí em tốt, người khác chẳng có vinh hạnh này để nghe tôi hát.”

Cố Tân quệt miệng, nghĩ một lúc, kho bãi hát trong đầu dường như trong nháy mắt biến mất, cứ thế một bài cũng không nhớ nổi, buộc lòng phải nói: “Gì cũng được, đừng chọn bài hát quá lâu đời, mới mới một chút.”

Lý Đạo nhanh tay búng vào trán cô, ánh mắt cảnh cáo, rồi hắng giọng, không do dự thêm, mở miệng liền hát lên, nhưng câu thứ nhất đã lệch tông.

Cố Tân nín cười, vội vàng cổ động: “Được lắm đấy.”

Lý Đạo trừng cô một cái, quay đầu sang chỗ khác tìm một chút nhịp điệu, lúc này mới hát tiếp; *“Đóng cửa lại, một mình tôi, hành lý chất lên xe, biến hóa tâm tình thành sự vui tươi của mối tình đầu, tôi muốn tôi, vì bản thân mà tìm lại chính mình, tìm được điều gì đó...”*

Cố Tân thoáng chốc không thể động đậy, toàn bộ thần kinh đã hoàn toàn bị Lý Đạo dẫn dắt, vốn tưởng rằng anh chỉ muốn làm vài trò để dỗ cô vui, không ngờ rằng anh hát lại nghe hay đến như vậy.

Lý Đạo vẫn ngồi trong tư thế ấy, thoáng mở rộng chân, khuỷu tay đặt trên đầu gối, hai tay đan vào nhau.

Anh nhìn mặt hồ, trong con người u ám, dáng vẻ yên tĩnh lại không thiếu nét thâm tình, trạng thái thể này không hề giống với hình tượng cứng rắn phong trần trước đây.

Lý Đạo không nhìn Cố Tân, nhưng nhận ra được nàng ánh mắt ấy, năm ngón tay ấn lên đỉnh đầu cô, áp cái đầu nhỏ ấy quay nhìn thẳng phía trước.

Hát đến đoạn cao. Chỗ thấp, giọng anh bỗng khàn khàn đê nén, rồi bùng lên chất giọng cao vút: *“Tình yêu của em sẽ chuốc say, tôi không có những điều mà họ nói, tình tào quá mức thì làm sao ngu muội. Tình yêu của em giống như một tách cà phê say nồng, khiến tôi mất ngủ trắng đêm...”* Anh hát nhỏ lại: *“Cho đi tất cả, không biết nhận lại được gì, có lẽ khi yêu ít nhất sẽ học được cách cảm động hoặc thỏa mãn, không thể nói khi tình yêu kết thúc ai thắng ai thua...”*

Cố Tân nhìn mặt hồ, lời ca câu hát thấm vào trong lòng, tiếng tim đập cũng theo từng giai điệu cao thấp của anh, cô quay đầu nhìn anh lần nữa, cả người như hòa vào trong tiếng hát trầm thấp.

Chẳng biết từ lúc nào, Lý Đạo dừng lại.

Anh nhìn về phía cô, khóe miệng ngậm một nụ cười: “Thấy thế nào?”

Cố Tân đang chống cằm, nghe thấy câu hỏi của anh thì hơi nhồm người dậy, bốn ngón tay ở hai bàn tay khép cong lại, ngón cái hướng xuống dưới chạm vào nhau, lơ đãng so sánh hình dáng của chúng, nhỏ giọng nói: “Say rồi.”

Lý Đạo nhú mày, giống như con tim đã bị cô lấy ra, đặt ở tay trong tay cô tùy tiện nắn bóp.

Tay chân anh lại có phần luống cuống, chạm vào sống mũi, rồi kéo vài ngón tay dài, cuối cùng dứt khoát đem người kéo vào trong ngực dùng nhiều sức hôn lấy hôn để.

Nụ hôn này vẫn là Lý Đạo chủ đạo, hai tay một giữ ở sườn mặt một giữ ở cổ cô, từ cạn đến sâu, từ diu dàng đến nồng nhiệt, muốn gì cũng có.

Rất lâu sau, Cố Tân mơ màng muốn hỏi anh: “Lúc này là bài gì thế?”

“Không nhớ được tên.”

“Em chưa từng nghe qua.”

“Bài hát cũ rồi.”

“Còn muốn nghe không?” Anh hỏi.

Cố Tân gật đầu.

Lý Đạo quệt miệng, cánh tay vòng siết chặt cô, trong màn đêm lần nữa truyền đến giai điệu trầm thấp mê hoặc lòng người: “... *Baby, Baby, Baby, không muốn ràng buộc, trái tim chỉ muốn buông lơi... Baby, Baby, Baby, tôi là của em, mong em là của tôi, như thế đã đủ rồi, đừng suy nghĩ nhiều như thế...*” (*)

(*) Bài hát *Dear John* do cô Vương Tuyết Nga trình bày, phát hành năm 1999. Tớ có để link youtube ở trên, các cậu vừa đọc truyện vừa nghe nhé!

Cố Tân dựa vào cánh tay anh nhắm mắt, suy nghĩ có phần hỗn loạn, không biết từng tiếng “Baby” khàn khàn lười biếng rồi cuộc là từ bài hát, hay là đang gọi cô.

Gió đêm thổi lất phất, mang theo hơi ẩm ướt, mặt hồ phản chiếu ngược ánh đèn đuốc, hơi đung đưa.

Cách đó không xa vẫn có người gào thét đến đỉnh tai nhức óc, nhưng cô cảm thấy vô cùng yên tĩnh.

Cuối cùng Lý Đạo ôm cô quay về xe, rồi quay lại lấy quần áo và đồ dùng vệ sinh của họ.

Lý Đạo mở cốp xe bỏ vào, tầm mắt thoáng một cái, có món đồ thu vào trong mắt anh.

Anh cắn chặt môi dưới, lấy món đồ ấy ra, là đôi giày thêu mua ở ven đường vào mấy ngày trước. Nương theo ánh trăng quan sát, cấp trên màu đỏ tua rua theo động tác không ngừng đi lang thang, kia yếu ớt trù quang hoảng xài anh đích mắt.

Anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhất thời cảm thấy vui cả tâm hồn.

Lý Đạo gần đây buông thả quá mức, không hiểu bị gì, chỉ cần mọi chuyện liên quan đến Cố Tân, thì hoàn toàn mất đi tâm trí.

Đàn ông rớt cuộc cũng chỉ là loài động vật ích kỷ và xúc động, không chạm đến thì nhẩn nhện rất tốt, một khi đã hưởng qua được mùi vị thì khó mà dứt bỏ được.

Lý Đạo gần đây có một cảm giác, làm một lần thì ít một lần, anh lại lấy tư tưởng tham lam này hiểu thành dục vọng phổ biến của bất kỳ người đàn ông nào, quả quyết không muốn thừa nhận trong quá trình này lấy được thỏa mãn và cảm giác chiếm đoạt.

Ngón cái anh bóp mùi giày khiến đôi giày bị biến dạng, do dự rồi lại do dự nữa, cắn răng một cái, tâm trí bình ổn, cuối cùng cầm giày quay lại bên trong xe.

Có người bị đánh thức, nửa cơn mưa vẫn chưa dứt.

Sáng sớm ngày hôm sau lên đường, Cố Tân còn ngủ vùi trên ghế ngồi cạnh vị trí lái xe.

Lý Đạo không đánh thức cô, giúp cô kéo áo khoác trùm lên cơ thể.

Buổi trưa sau đó, Cố Tân mới hoàn toàn tỉnh ngủ, tinh thần cô không tệ, hai người tìm chỗ ăn cơm, sau đó tiếp tục đi đường.

Tối gần lúc hoàng hôn, cuối cùng cũng đến trấn Thuận Tuyên, nhưng bọn họ không dừng lại ở trấn trên, đi thẳng về phía Nam, băng qua lối rẽ, Lý Đạo rẽ vào một ngã tư, xe đi trên một cây cầu lớn.

Không lâu sau, phía trước xuất hiện bảng ký hiệu chỉ đường màu xanh biển, Cố Tân mơ hồ nhìn thấy vài chữ, không khỏi sửng sốt.

Lý Đạo nhìn cô: “Gì thế?”

Cố Tân kinh ngạc nói, “Chúng ta không phải đi Miên Châu ư?”

46. Chương 46

Trên bảng dẫn đường xuất hiện phía trước là hướng đi Quảng Ninh.

Cố Tân đang nghiêng đầu chờ câu trả lời của anh.

Lý Đạo hỏi: “Em đồng ý theo tôi không?”

Cô quan sát anh vài giây, gật đầu, chờ một lúc, nhưng thấy anh không có ý định trả lời, cô lập tức lặng người hẳn, không hỏi lại.

Không lâu sau, Cố Tân hỏi: “Có muốn đổi một lúc không? Anh nghỉ chút đi.”

“Em nghỉ đi, tôi chưa mệt.” Lý Đạo nói: “Chờ lát nữa tìm một chỗ ngủ qua đêm, sáng mai đến Quảng Ninh.”

“Nói như vậy, thì ngày mốt chúng ta có thể xuất cảnh?”

“Muốn xem Khâu gia sắp xếp bên kia thế nào, đến Quảng Ninh gọi điện cho ông ta.” Lý Đạo do dự vài giây, đưa lưỡi liếm môi: “Theo tôi ra ngoài như thế này, em thực sự không hối hận?”

Cố Tân cười một tiếng: “Bây giờ mới phát hiện, con người anh không hề cưỡng ép người khác.”

Lý Đạo quay sang nhìn cô một cái, “Lời của em tôi phải nghe nghĩa bóng, hay là nghĩa đen?”

Cô không lên tiếng, lại khẽ cười, một lúc lâu, chợt nghe người nọ cười lạnh: “Đàn bà đúng là lòng dạ hẹp hòi, vì một chút chuyện không có gì mà giữ mãi trong lòng? Hay là em ném tôi ra cốp sau vượt qua một cơn mưa, xem như hai ta hòa nhau.”

Cố Tân nói: “Hình như nó không chứa nổi.”

Lý Đạo lại lườm cô, cười lạnh thêm một tiếng, nói thầm với cô: “Thì để nát cái mặt này luôn đi.”

Đi nửa đường băng qua khu phục vụ, hai người đi vệ sinh, rồi đổ đầy xăng.

Lý Đạo lấy trong cốp sau một chai nước, đưa cho cô uống vài hớp trước, sau đó phần còn dư anh uống cạn.

Nghỉ ngơi một lúc, hai người tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc này đổi sang Cố Tân cầm lái, Lý Đạo ngồi ở ghế phụ nhắm mắt nghỉ ngơi, một giờ sau, tinh thần anh khôi phục lại, vươn người giãn gân cốt, hai người lại đổi vị trí.

Đường núi càng đi càng hẹp, độ dốc càng ngày càng tăng.

Bên rìa vách núi cao khá dốc, một phía được cây cối không rõ tên bao trùm kín kẽ, thỉnh thoảng xuyên qua khe hở giữa những cành cây, trong khung cảnh đen tối không thấy một chút ánh sáng, tựa như khoảng sâu không đáy.

Núi non trùng điệp, dưới ánh nắng chiều, càng thêm phần thần bí âm u, tựa như ngại ngùng khi có người đặt chân đến chốn rừng sâu núi thẳm.

Cố Tân quan sát vực sâu, cô cúi đầu nhìn xuống phía dưới, rồi vội vàng rút đầu về.

Lý Đạo điều khiển cửa sổ bên phía cô cao lên, cười một tiếng, không dám lơ là lâu, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn thẳng đường xá phía trước.

“Chạy qua đoạn đường này là ổn thôi.” Lý Đạo nói.

Cố Tân: “Bao lâu nữa?”

“Gần một tiếng.”

Cô bấm bụng dặn dò anh: “Anh đừng chạy nhanh như thế, chậm chút cũng chẳng sao đâu.”

Lý Đạo: “Ừm.”

Cố Tân không dám làm ảnh hưởng việc anh lái xe, hai tay kẹp giữa hai chân, yên lặng vùi mình trong ghế.

Một lát sau, Lý Đạo bỗng nhiên mở miệng: “Nói chuyện gì đi.”

Tầm mắt Cố Tân thu từ ngoài cửa sổ vào, nghĩ ngợi một lúc: “Nói chuyện gì?”

“Vừa rồi em đang nghĩ điều gì?”

Cố Tân nói: “Em nghĩ tối hôm qua không kịp thuê lầu.”

Lý Đạo gãi trán, ân cần hỏi: “Ngủ không ngon à?”

Cố Tân chu môi oán trách anh vài tiếng.

Anh cười cười, nói như vô tội: “Ý tôi muốn hỏi, là em làm ổ ở trên xe có phải không ngủ ngon không, em muốn đi nơi nào? Cứ bắt tôi vì chuyện ấy.”

Cố Tân không để ý đến anh, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặt trời hoàn toàn lặn xuống, vạn vật trên thế gian bị sắc trời u tối nặng nề bao phủ.

Lý Đạo thấy con đường bằng phẳng hơn một chút, kéo tay cô qua đặt trên đùi mình.

Lúc này mới nghiêm túc hỏi: “Rất thích chỗ ngày hôm qua à?”

Cố Tân gật đầu: “Chưa từng cắm trại.” Cô mặc cho anh nắm tay mình: “Không tưởng tượng được nếu như đi cắm trại, cảm giác ngủ trong lều sẽ thế nào.”

Lý Đạo nói: “Nếu có cơ hội thì trải nghiệm.”

“Chỗ ngày hôm qua à?”

Anh hơi khựng lại, bàn tay phủ trên mu bàn tay cô, năm ngón tay đan vào từng kẽ tay cô: “Đi ra ngoài cũng có bán lều mà.”

“Lại hát cho em nghe nữa?”

“Thích nghe?”

Cố Tân chỉ nói: “Em còn tưởng rằng ngũ âm của anh không đủ đấy.”

Lý Đạo nhú mày, “Lần sau hát phải trả tiền.”

“Bao nhiêu tiền, nếu không thì bây giờ anh hát một bài nhé?”

Anh nói: “Lần này miễn phí, em làm nũng với tôi đi.”

Lúc này tâm trạng Cố Tân đã gần thả lỏng, vui vẻ phối hợp với anh, cơ thể hơi nhích sang, đầu cọ cọ vào bờ vai anh, cọ vài cái, rồi thì thầm mấy hai tiếng.

Lý Đạo bật cười, mặt mày cũng giãn hết ra: “Nói nhỏ quá, bị đau răng đấy à.” Anh nhún vai, hát đầu cô ra: “Làm lại.”

Cánh tay Cố Tân chống cơ thể, sợ cản trở tầm nhìn của Lý Đạo, chỉ nhẹ nhàng phớt hờ vài cái lên gương mặt anh: “Bây giờ nhé?”

“Ngán quá, chưa đủ ngọt.”

“Vậy anh đi mà ăn đường.” Cố Tân khẽ hừ một tiếng: “Yêu cầu quá nhiều, còn không chịu nghe.”

“Thôi được rồi, nói xem em muốn nghe gì?”

Cố Tân lại dựa vào: “Bài hát ngày hôm qua.”

Người đàn ông bị cô dụ dỗ mở cờ trong bụng, toàn thân thả lỏng, gằn giọng hát ra từng chữ.

Hai người trò chuyện lơ đãng, cả đoạn đường này cũng không dài đằng đẳng như nó vốn có.

Không biết bao lâu sau, tầm nhìn trước mắt thoáng đãng, đường xá cũng trở nên bằng phẳng.

Lý Đạo thả lỏng bả vai, vừa định lấy giọng, chợt thấy hai chiếc xe trước mặt, tiếng nổ vang lên, bánh xe cuốn theo bụi đất, lần lượt thay nhau lao tới trước, khí thế rầm rộ.

Biển có xảy đến mà không có bất kỳ sự báo trước nào.

Cố Tân còn đang nghiêng người qua ghế nói chuyện liên miên, nhưng ánh mắt Lý Đạo lại nhìn chằm chằm phía trước, không nói tiếng nào.

Anh phanh xe lại theo bản năng, gọi người kế bên: “Cố Tân.”

Cố Tân bị giọng nói của anh làm cho khiếp sợ, lúc ấy không dám lên tiếng, chỉ nhìn về phía trước theo anh.

Hai chiếc xe gào rú chạy thẳng về hướng của họ, tựa như chỉ vài giây đã đến bên cạnh, có người thò đầu ra khỏi cửa sổ, chỉ vào hai người họ: “Bọn chúng ở đó, mau chặn chúng lại cho tao, phải bắt sống.” Là Trương Hướng Quyền người của Quách Thịnh.

Liếc mắt nhìn thấy đối phương có khoảng bảy tám người, vóc người vạm vỡ, nét mặt mang sát khí. Con đường phía trước hoàn toàn bị chặn kín, anh còn mang theo phụ nữ, trong đầu Lý Đạo xoay chuyển rất nhanh, dừng hẳn xe lại.

Cả người Cố Tân cứng đờ, cô run rẩy hỏi: “Sao đây, làm thế nào bây giờ?”

“Giữ chắc.” Lý Đạo nhanh chóng đổi cần số, đánh mạnh tay lái, chuẩn bị đi đường vòng.

Con đường này mặc dù rộng rãi hơn một chút, nhưng là một khúc cua rẽ ngoặt về, cực kỳ khó khăn.

Xe đang chắn ngang giữa đường, trong một chiếc xe phía bên đó nhảy xuống vài người, cầm thứ gì đó tọng tau, vây kín đầu xe.

Lý Đạo cho cửa kính đi lên, không màng sự sống chết của người đó, xông thẳng lên phía trước tông vào họ.

Đám người đó, chạy trốn khắp nơi, đầu xe của bọn chúng đâm mạnh vào vách núi.

Cố Tân theo quán tính ngã người về phía trước, ngay sau đó được dây đai an toàn kéo ngược trở lại, ngực bị một cơn đau đớn, không kịp thét lên, Lý Đạo đã nhanh chóng quay xe về phía sau.

Anh dùng lực rất mạnh, bánh xe bên phải chạy ngược về sau khó khăn lặn qua đường rãnh bên bờ, treo một nửa ra ngoài, kéo theo đá vụn lăn tròn rơi xuống dưới, không nghe thấy bất kỳ tiếng vang nào.

Lý Đạo giữ chặt tay lái, đánh một cái về phía tay trái, không xô dịch được, trước mặt xe đám người đột nhiên nhanh chóng xông đến.

Hai xe đụng vào nhau, tạo thành một tiếng vang lớn.

Xe của họ như bị mắc phải thứ gì đó, rung lắc nghiêm trọng, Lý Đạo chỉ cảm thấy cơ thể ngã ngửa ra sau, đập mạnh chân ga lặn nửa nhưng không thể được. Tốc độ sau đó càng lúc càng nhanh, vách núi trong tầm mắt dần tiến lại gần, hoảng loạn chớp mắt một cái, anh nhìn thấy vách núi, ngay sau đó là bầu trời mờ mờ.

Chiếc Prado rơi xuống vực, thân xe lướt qua cành cây và đá, phát ra tiếng động khó nghe đến chói tai, Cố Tân bên cạnh ôm đầu, thét lên âm thanh ngậy dại.

Cả thế giới như bị đảo điên vỡ nát va chạm vào nhau.

Đầu xe vốn đang hướng lên trên, xoay tròn vài vòng, đầu xe lại đâm thẳng xuống dưới, trong vách núi cây có gai mọc um tùm, thân cây nằm rải rác, kính chắn gió trong khi rơi vội không chịu nổi lực, tầm nhìn đã vỡ vụn.

Đúng lúc ấy, thân xe như bị vướng phải thứ gì đó, đột nhiên run lên, rồi dừng lại.

Dây an toàn giữ Cố Tân và Lý Đạo, hai người mới không rơi ra khỏi kính chắn gió.

Bầu trời vẫn còn chút ánh sáng, nhưng nơi này lại đen tối như địa ngục, xung quanh rơi vào trạng thái yên tĩnh đến rợn người, chỉ nghe tiếng hô hấp nặng nề và tiếng thở khó nhọc hòa vào nhau.

Mồ hôi lạnh trên trán Lý Đạo nhỏ từng giọt trên mặt kính, anh cố gắng nuốt khan: “Tân Tân?”

Ngực Cố Tân bị kéo căng đến đau đớn, nghe được âm thanh lớn này, nước mắt lập tức ứa ra: “... Ừm.”

“Có bị thương không?”

Cô cố gắng giữ cho bản thân được bình tĩnh: “... Không.”

Lý Đạo nhắm mắt, lấy điện thoại ở trong túi ra, mở đèn pin soi ra phía trước, mọi vật được chiếu sáng khiến anh kinh hãi ngay lập tức. Bọn họ chưa rơi xuống hoàn toàn, mà bị vướng ngang ở giữa thân cây, dây mây và dây leo quấn quanh, một thân cây gầy nằm thẳng ngay chính giữa kính chắn gió, lớn bằng cổ tay con nít, vết nứt không rõ ràng, sợ rằng chiếc xe xuống thêm một chút, cái cây kia sẽ đâm xuyên qua cửa kính. Tình huống đầy bất trắc, lần này tạm dừng nhưng đã cứu được bọn họ.

Cố Tân che miệng, nước mắt từ trong cơn hoảng sợ lặng yên chảy xuống, nhưng cô không dám thốt ra bất kỳ chữ nào.

Lý Đạo phát hiện thân xe không đứng yên, treo trên vách núi chao đảo muốn rơi xuống, chỉ chịu một chút ngoại lực cũng sẽ lao xuống dưới ngay.

Lý trí anh vẫn còn, anh hít một hơi sâu để bản thân mình tỉnh táo trước: “Nghe đây, Tân Tân.” Anh nắm chặt tay cô: “Trước tiên chân đạp lên đầu máy, vòng tay ra sau nắm giữ lưng ghế, sau khi làm xong, tôi giúp em tháo dây an toàn, tôi muốn em đứng dậy, xoay người, trườn qua khe hở leo ngồi vào hàng ghế sau, nghe hiểu không?”

Cố Tân nhanh chóng tiêu hóa, gạt đầu máy móc.

Cô muốn nhúc nhích, Lý Đạo lại đè tay cô, lặp lại: “Nhớ bước thế nào không?”

Cố Tân cố gắng nhớ lại, nhưng phát hiện đầu óc trống rỗng, “... Quên rồi, em không nhớ được.” Răng môi cô run rẩy đến đáng thương, nước mắt chảy xuống lã chã: “Em, em... rất sợ.”

Lý Đạo nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, môi tiến tới, dán vào môi cô, dùng chút tia ấm áp tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Sau đó, giọng anh trầm xuống: “Đừng sợ, có anh đây.”

Cố Tân kiềm chế tiếng khóc, nắm chặt tay anh.

Lý Đạo nói: “Em phải cố gắng, nếu không chúng ta đều sẽ chết, em muốn chết à?”

“... Không muốn.”

“Vậy tôi lặp lại một lần nữa, em nghe cho cẩn thận, động tác không cần vội, cứ từ từ.”

Đợi vài giây cho cô tỉnh táo, Lý Đạo nói lại những câu chữ trước đó lần nữa, Cố Tân cắn chặt môi từ từ nhấc chân.

Sức lực Cố Tân dựa theo từng lời anh nói mà làm, trong lòng nhắc nhở bản thân phải liên tục, nhưng cả cơ thể bị bầu không khí kinh khủng này bao trùm, đầu khó khăn lắm mới dò được mặt sau, cánh tay bám vào lưng ghế nhưng hai chân mất sức, dù có thể nào cũng không tréo lên được.

Hai chân Lý Đạo đặt ở đầu máy, tìm được chỗ dựa trên nóc xe, quay đầu, tư thế gượng gạo nâng bấp chân và mông Cố Tân, dùng hết sức lực đẩy người cô nhét ra sau.

“Đi lên.” Bấp thật ở hai cánh tay anh căng cứng, gân xanh trên trán như muốn nổ tung, cả khuôn mặt bởi vì dùng sức quá nhiều mà đỏ bừng đến kỳ quặc: “Ngoan, tự em dùng chút sức đi.”

Cố Tân cắn chặt hàm răng, liều mạng leo lên, cơ thể cuối cùng cũng bám được vào khe hở trong hàng ghế sau.

Hơi thở còn chưa được đều đặn, Cố Tân đã xoay người kéo anh: “Anh mau lên đây.”

Lý Đạo uốn người cởi dây an toàn, nhưng vào lúc này, phía dưới truyền đến tiếng cành cây đang gãy dần, sau đó thân xe đột nhiên trùng xuống, cành cây gãy đâm xuyên qua cửa sổ xe, hướng về phía Lý Đạo. Anh nhanh nhẹn né tránh, chỉ cảm thấy trước ngực truyền đến một cơn đau nhói, ngay sau đó cành cây hờ hững lướt qua gò má anh, đâm thẳng qua cửa sổ sau xe, nhưng chung quy vẫn không địch nổi sức nặng thân xe, cành cây gãy, chiếc xe lại lăn lộn xuống phía dưới.

“Lý Đạo...”

Trong cơn hỗn loạn, Lý Đạo nghe được tiếng kêu của Cố Tân, anh túm lấy dây an toàn, chỉ theo bản năng nhào người hướng đến vị trí của cô, ấn chặt cô vào băng ghế sau. Cùng lúc ấy, trên cơ thể anh truyền đến một cơn đau nhói, cảm giác đau đớn trong nháy mắt tê dại đầu óc anh, anh nhất thời không phân biệt được rốt cuộc mình đau ở đâu, hoặc giả là sau lưng, hoặc giả là xương sườn, hoặc giả là bắp đùi.

Trong khoảnh khắc ấy, Lý Đạo nghĩ, không chừng lần này chết chắc. Anh có thể chết, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, bây giờ mà chết, thì chẳng nói được điều gì cả.

47. Chương 47

Nằm trong vực sâu tăm tối, thời gian cũng trở nên vô nghĩa.

Không biết bao lâu sau, Cố Tân tỉnh lại trước.

Bồn bề rất yên tĩnh, yên tĩnh đến hoang hốt, tựa như trận kinh tâm động phách vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Trước mắt Cố Tân đen ngòm, hít thở không thông, trên cơ thể như có tảng đá nặng ngàn cân đang đè cô, cô hơi có phản ứng, cuối cùng trong không khí ẩm ướt lạnh lẽo, phân biệt được một chút nhiệt độ.

Bàn tay chạm được một lồng ngực rắn chắc, Lý Đạo trong tư thế nghiêng vẹo nằm trên người cô.

Cô khẽ đẩy anh, nhỏ giọng gọi: “Lý Đạo? Anh thế nào rồi?”

Nhưng người nọ không động đậy dù chỉ một chút.

Cảm giác sợ hãi chợt tấn công, Cố Tân không dám tùy tiện chạm vào anh, chỉ lẳng lặng chờ đợi, cho đến khi phía trên truyền đến tiếng thở cạn.

Ánh mắt cô có chút gợn, gắng sức cắn môi, đưa cánh tay với vào trong khe hở sau ghế ngồi lấy điện thoại di động.

Điện thoại di động trước đó đã mở đèn pin, Cố Tân lấy qua, cuối cùng có thể thấy rõ tình trạng của người đàn ông nằm trên người mình.

“Lý Đạo?” Cô vỗ nhẹ vào gò má anh.

Lý Đạo cau đôi chân mày.

Cố Tân vui mừng, rồi vỗ thêm hai cái: “Mau tỉnh lại, anh thế nào rồi?”

Trong cơn mê mông lung Lý Đạo nghe được tiếng Cố Tân gọi anh, khi ý thức khôi phục, đầu óc giật dè dè do cơn đau chiếm đóng, anh muốn đáp lại cô một tiếng, nhưng ra đến môi lại kêu rên lên.

Cố Tân giật mình: “Anh bị thương ở đâu?”

“Em thì sao? Có thể động đậy được không?”

Nước mắt cô lập tức trào ra: “Có thể, có thể, cơ thể em trên dưới đều ổn, không đau chút nào cả.”

Cố Tân bị nhét vào trong khe hở giữa hàng ghế sau, vào thời khắc nguy hiểm Lý Đạo đã nhào đến chắn trước cô, đúng lúc chặn cô trong không gian kín kẽ an toàn.

“Vậy thì tốt.” Anh thở phào nhẹ nhõm.

“Còn anh? Có nghiêm trọng không? Rất cuộc đau ở đâu?” Ngay cả lời thốt ra cũng không nhẹ nhõm, Cố Tân phát hiện mình rất vô dụng, ngoại trừ việc khóc ra thì chẳng thể làm được gì. Trong lúc vô tình cô chạm vào lồng ngực phía bên phải của anh, lòng bàn tay ấm áp dính dính, mượn luồng ánh sáng yếu ớt quan sát, tay cô đầy máu tươi.

Lúc này Lý Đạo còn an ủi cô: “Đừng sợ, bị thương ngoài da thôi.”

Anh định chống tay đỡ người đứng lên, nhưng hơi động một cái, đằng sau lưng tê nhói khiến anh tắt tiếng trong giây lát. Chân trái anh kẹt trong vị trí ghế lái và tay vịn, bắp đùi chắc bị thương, trên cơ thể như rã rời, không có chỗ nào là ổn.

Mồ hôi hột lớn bằng hạt đậu trượt xuống, rơi vào trong cổ áo Cố Tân.

Anh nhắc chân trái trước, may mà không bị đâm chết, khi đứng dậy lần nữa, Cố Tân nhẹ nhàng ấn bả vai anh: “... Anh đừng động đây.”

Chẳng biết từ lúc nào, cô đã ngừng khóc, gò má vẫn còn ướt nhep, nhưng môi mím chặt, đưa điện thoại di động quan sát tình hình trong xe. Cho dù sợ hãi thế nào, cô gái này luôn có thể dùng thời gian ngắn nhất để buộc bản thân phải thích ứng, và sử dụng ý chí tỉnh táo quá mức để chạy trốn khỏi tình cảnh khó khăn.

Đầu xe của họ vẫn hơi hướng xuống dưới, ghim vào trong bụi cỏ, thủy tinh trước sau đều vỡ nát, đuôi xe hơi nâng lên.

Cố Tân nói: “Em đi ra ngoài trước, rồi nghĩ cách đưa anh ra.”

“Cẩn thận, có... mảnh thủy tinh.”

Cô đáp một tiếng, vuốt mặt, dè dặt nhắc tay và chân, níu giữ dây an toàn bên hông, từ khe hở bên cạnh Lý Đạo leo lên ghế ngồi, nghỉ ngơi lấy hơi, cô đạp mảnh thủy tinh còn dính trên cửa sổ, từ từ nhảy ra.

Toàn bộ quá trình làm động đến Lý Đạo, Lý Đạo cắn răng nhẫn nhịn, gương mặt u ám đến dọa người.

Vị trí của xe không quá thê thảm, xung quanh cây cối rậm rạp, nhưng xem như bằng phẳng. Cửa kính xe bị hư hại nặng, hai cánh cửa xe trước bị biến dạng hoàn toàn, Cố Tân kéo Lý Đạo ra cửa xe phía sau gần nhất, cửa xe mở ra được một khe hở, cô dùng sức túm chặt, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Tân Tân...” Giọng nói Lý Đạo nghe rất yếu ớt: “Cốp sau có dụng cụ.”

Cố Tân nhanh chân chạy đi tìm, ở trong cốp tìm được một cây gậy sắt dài chừng hai thước. Cô đặt cây gậy sắt vào khe hở, chân trái trụ trên tảng đá lớn bên cạnh, rồi đẩy ra theo hướng mở cửa xe, cô dùng như dùng toàn bộ sức mạnh vào trong dụng cụ trên tay.

Cô không biết sức lực của mình đến từ đâu, hoặc do ông trời giúp đỡ, cánh cửa xe hơi biến dạng rơi ra cả cánh, một góc cửa quệt qua cánh tay cô, nhưng cô không có thời gian để ý đến, vút cây gậy sắt, sau đó kéo Lý Đạo.

Lý Đạo mượn sức lực của cô khó khăn trườn ra ngoài, dựa vào vách đá, cả người dường như mệt lả đi, sau lưng đã bị lớp mồ hôi lạnh thấm ướt.

Lúc này Cố Tân mới thấy rõ vết thương của Lý Đạo. Phần lớn phía trên bên phải ngực của anh bị trầy rách, tay áo ngắn bị phá hỏng, máu chảy đầm đìa cả mảng; trên đùi cắm mảnh thủy tinh hình tam giác, máu tươi nhuộm cả quần anh, vài dính sát vào da thịt.

Nhưng những thứ ấy đều không phải là thứ quan trọng nhất, bả vai sau lưng anh còn có một vết thương, mảnh thủy tinh lớn hơn một chút, trong cơn vật lộn không biết anh đã bị thương như thế nào, càng không biết rõ độ sâu của nó là bao nhiêu, có làm tổn thương đến nội tạng hay không, cô chỉ thấy máu tươi chậm chậm chảy xuôi xuống dưới.

Cố Tân một lần nữa tan vỡ, cô che miệng khóc òa: “Lý Đạo, anh... có thể chết không hả?”

Lý Đạo nhìn cái dáng vẻ xấu xí của cô mà cảm thấy buồn cười, muốn đưa tay qua véo vào chóp mũi cô, nhưng có phần không làm được: “Cô gái ngốc,” Anh đá vào chân cô: “Đừng khóc nữa, vết thương thế này... dễ chết lắm đấy.”

Cố Tân ngồi xổm đối mặt với gương mặt anh, bình thường là một người phách lối ngông cuồng như thế, nhưng bây giờ mặt đầy đau đớn, cả cơ thể đầu đầu cũng tỏ ra nét một mỗi và yếu ớt. Thấy cái vẻ kiên cường mạnh mẽ của anh nhiều rồi, sự yếu ớt vào lúc này khiến người ta đặc biệt khó chịu, trái tim Cố Tân đau đớn, tiếng khóc càng lúc càng không thể khống chế.

“Tại sao có thể như thế... tại sao lại như thế...” Cả cơ thể cô rất hỗn loạn: “Vừa rồi ở trên đường rõ ràng còn rất ổn mà...”

Nhưng vào lúc ấy, phía trên rừng cây đột nhiên thấp thoáng vài chùm sáng, đồng thời loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện.

Chân mày Lý Đạo trong nháy mắt khôi phục lại sự tỉnh táo, tắt đèn pin, bóp chặt tay Cố Tân, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng.

Chùm sáng loạn xạ, những âm thanh kia giống như được bọc trong một cái bao lớn, phát ra đầy sự trống trải và xa xăm.

Có người nói: “Không biết sợi dây này có đủ dài không, siết thắt lưng ông đây đau quá.”

Một người khác nói: “Mẹ mày ai bảo mày tông xe vào bọn chúng hả? Sườn núi dốc thế này nhất định là mất mạng rồi, xem mày ăn nói thế nào với Quách gia, rõ ràng bảo giữ lại mạng sống của tụi nó, đến Miên Châu có chuyện quan trọng cần dùng. Bây giờ ông Quách đang ở Miên Châu, tao xem mày...”

“Thôi thôi, đừng nói nữa, tao vốn định quay đầu xe giáp mặt tấn công, ai ngờ lại chệch đến như vậy, đánh trật tay lái, thế là tông luôn người ta.” Người nói lúc trước: “Ông trời phù hộ, cầu cho đám người này không có chuyện gì.”

Người thứ ba mắng: “Đừng có lảm nhảm nữa, mau tìm người đi.”

“Tao thấy, có hư hỏng gì thì tao cũng chẳng sống được.”

“Mẹ mày nói nhiều quá...”

Lý Đạo nghe được đôi ba chữ, nhưng không ngờ đến suy đoán mấy ngày qua lại không hện mà đến.

Anh đột nhiên cười khê một tiếng, khoe môi giương lên độ cong vừa khổ sở lại đầy châm biếm. Lý Đạo hơi ngẩng đầu, dựa vào chùm sáng của đèn pin mà phán đoán, có khoảng ba bốn người đi xuống, mặc dù nghe được âm thanh, nhưng vẫn còn cách một đoạn.

Ánh mắt dần thích ứng được với bóng tối, anh hạ giọng nói khê: “Em ổn không?”

“Ổn.”

Lý Đạo thử hoạt động tay chân, ánh mắt rơi xuống đùi, dừng một lúc: “Ra cốp sau lấy túi du lịch, mang đến đây nhanh lên.”

Cố Tân nghe lời làm theo, khi quay về thì thấy có điều gì đó không đúng, rũ mắt xuống, chợt phát hiện mảnh thủy tinh trên đùi anh không còn nữa, bàn tay anh đè vào vết thương, vẫn có máu tươi từ trong kẽ tay anh trào ra không ngừng.

Cố Tân sợ hãi, cho đến bây giờ chưa từng thấy qua bất kỳ ai lại tàn ác với cơ thể mình như thế.

Cơ thể Lý Đạo không ngừng run rẩy kịch liệt, mặc dù ánh sáng không rõ, nhưng vẫn có thể thấy trán anh phủ đầy lớp mồ hôi hột.

Cô dần dần bình tĩnh lại, lật đật mở túi: “Em băng bó giúp anh.”

“... Không có thời gian.”

Đường cong nơi quai hàm Lý Đạo căng cứng, liếc cô một cái, ánh mắt lại rơi xuống trước vạt áo sơ mi của cô. Giờ phút này hai người ăn ý đến lạ thường, Cố Tân không do dự, cởi bỏ hai nút áo, giữ một góc áo cắn chặt, dùng sức kéo ra, xé được một dây vải buộc chặt bắp đùi Lý Đạo.

“Vết thương trên lưng thì làm thế nào?” Cô hỏi.

Không biết vết thương thế nào, không dám tùy tiện chạm vào.

Lý Đạo dùng sức đỡ cơ thể, cắn răng nói: “Đi trước đã.”

Cố Tân xóc ba lô lên, đỡ anh, rẽ đám cây tươi tốt cao quá đầu người, tìm một hướng đi.

Dưới chân núi đầy tảng đá trơn trượt, thỉnh thoảng họ giẫm phải một hồ nước nhỏ.

Lúc này trời đã tối sẫm, ánh trăng xuyên qua tầng cây lá.

Những người đàn ông kia cơ thể cường tráng, một khi phát hiện trong xe không có người, việc đuổi kịp bọn họ là chuyện dễ như trở bàn tay. Khung cảnh xung quanh rất xa lạ, căn bản không thể nhìn rõ phương hướng, Cố Tân và Lý Đạo không dám chậm trễ dù chỉ một khắc, cố gắng hết sức tăng nhịp bước chân đi vào nơi sâu nhất trong rừng cây.

“Không cần đỡ tôi...”

“Đừng có khoe khoang.” Cố Tân giữ chặt cánh tay anh, nhăn mày nhăn mặt: “Anh bị thương như thế sao tự đi được.”

Cơ thể cô vốn nhỏ nhắn bị Lý Đạo ép tới gấp cả người xuống, Lý Đạo rất muốn lấy bớt sức nặng của mình ra khỏi người cô, không hiểu sao cả cơ thể mệt mỏi mất hết sức lực, bước chân lạch lổng. Anh hết sức mâu thuẫn với dáng vẻ dựa dẫm chờ đợi bên cạnh cô, giờ phút này không thể không phụ thuộc vào cô, nhờ cô chống đỡ giúp mình.

Tóc cô bù xù, trên da có vài vết thương nhỏ, gò má vốn trắng trẻo giờ đã thành bản, vạt áo sơ mi bị rách không đồng đều, lộ một phần hông.

Lý Đạo gạt đám cây trước mặt, nghiêng đầu nhìn Cố Tân.

Anh bỗng đứng nhớ lại dáng vẻ trước đây không lâu của cô, cô đứng ở cửa tiệm vàng, cả cô thể giấu trong bộ đồng phục, tóc búi thấp, trang điểm nhẹ nhàng, màu da nhợt nhạt trắng nõn như lâu ngày không được chiếu sáng, sát lại gần có thể ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt...

Anh đột nhiên cảm giác cô gái trước mắt mình bây giờ thật xa lạ.

Cố Tân cắn cánh môi dưới, dành chút thời gian quay đầu: “Nhìn em làm gì?”

“Cuộc sống như thế này trước đây chưa trải qua đúng không?” Anh nhếch khóe môi hỏi, âm thanh không mang nhiều sức như trước đó.

Cố Tân không có thời gian ngẫm nghĩ về vấn đề anh nói, sức nặng trên vai đã vượt quá tưởng tượng của cô, hơi thở cô loạn nhịp, hai chân run rẩy không nghe theo sự điều khiển, hoàn toàn dựa vào nghị lực để chống đỡ.

Tầm mắt Lý Đạo đi chuyển: “Cánh tay em đang chảy máu.”

Cô vẫn không đáp lời anh.

Lý Đạo không nói thêm gì nữa, tiện tay nắm một nhúm lá siết chặt trong lòng bàn tay.

Cố Tân luôn quay đầu quan sát xung quanh, trong đôi mắt lộ ra biểu cảm hoảng sợ, không nói tiếng nào từ nãy đến giờ, liều mạng kéo anh băng xuyên trong rừng cây.

Một lúc sau.

“Tân Tân, em có mệt không?”

Cô nghe được ý trong câu nói của anh, nhanh chóng đáp: “Mệt lắm, nên anh đừng nói gì nữa.”

Nhúm lá cây trong lòng bàn tay anh bị bóp nát nát, cả đoạn đường phải khiến cho cả hai bên được bình tĩnh, điều kỳ quái là, mặc dù trên cơ thể có cảm giác đau đớn, nhưng cả cơ thể anh lại vô cùng nhẹ nhõm.

Lý Đạo điều chỉnh hô hấp, cười nói: “Sức lực yếu như thế... thế mà khi ấy, khi yêu em lại không nói gì, chỉ biết kêu mệt mỗi.”

Cố Tân không có tâm trạng nói đùa với anh, nói gần từng chữ: “Anh im miệng đi.”

Lý Đạo sờ lồng ngực mình, mò thấy một tay dính máu, bước chân anh hơi dừng lại, bên tai dường như có

tiếng nước chảy róc rách, liếc mắt nhìn bốn phía, anh đưa lòng bàn tay đầy máu chà lên,ột thân cây lớn.

Cố Tân đỡ Lý Đạo đi, thể lực của anh cuối cùng cũng tiêu hao hết, chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

Cố Tân vị ngã theo anh, đầu gối bị va đập đau nhói, tinh thần căng thẳng suốt cả đường đi đã phân tán, tay chân run rẩy tựa như không còn là của mình, nằm ở chỗ ấy rất lâu sau không gượng lên được.

Sợ hãi và ám ức chiếm lấy đầu cô lần nữa, cô vò mũi mình, cắn răng bò qua gọi Lý Đạo: “Anh thế nào rồi? Có thể chịu đựng được nữa không?”

Lý Đạo dùng sức nuốt khan: “Giúp tôi... nhìn vết thương trên lưng.”

Cố Tân nhanh chóng mở khóa ba lô, không dám rút mảnh thủy tinh ra, chỉ dám chạm vào xung quanh vết thương phủ kín máu đỏ, đặt vài lớp bông y tế lên, rồi quấn chặt lớp vải băng bó dày cộm.

Cho đến tận bây giờ cô chưa từng thấy vết thương ghê gớm như thế này, nhắm mắt làm xong, rồi cô đi vòng qua xử lý vết thương trên đùi và ngực anh.

Lý Đạo dựa nửa người vào vách đá nhìn cô, nhẹ nhàng cầm lên: “Em.”

Cố Tân đã quên mất cơn đau, đến khi anh nhắc mới nhớ, tự băng bó cho bản thân, rồi theo như lời dặn của anh cầm nhánh cây che kín cửa hang, tắt đèn pin điện thoại di động, sau một phen dày vò, cả cái hang động đen ngòm không còn thấy sự vật gì nữa.

Hai người im lặng đợi một lúc, Lý Đạo bỗng nhiên mở miệng: “Lại đây, cho tôi ôm một cái.”

Đầu tiên cô không có phản ứng, vài giây sau, mặt đất truyền đến vài âm thanh, lồng ngực ấm áp của Lý Đạo, Cố Tân gối đầu lên.

Anh cắn răng nâng cánh tay, vòng quanh ôm lấy hông cô, ngoảnh đầu lại, môi dán sát lên đỉnh đầu cô.

“Được rồi.” Lý Đạo cười vô lực: “Không còn chuyện gì rồi, còn khóc à?”

Anh nói như thế, Cố Tân lại càng không kiềm chế thêm, tránh chạm vào vết thương của anh, cả khuôn mặt vùi vào, nước mắt nước mũi trào nước, khóc đến thê thảm.

Lý Đạo lẩn chuyển yết hầu, cúi đầu hôn trán cô.

Cô gái này khi cần kiên cường tuyệt đối không mềm yếu, khi tìm được nơi dựa dẫm lại lập tức mất lớp

ngụy trang, không còn một chút kiên cường bất khuất. Ai cũng nói đàn bà làm bằng nước, vô hình, vạn biến nhưng cơ thể nước chảy đá mòn, lấy nhu thắng cương. Cuối cùng Lý Đạo cũng hiểu được.

“Anh có đau không?”

Lý Đạo nói nhẹ nhàng: “... Không đau.”

Biết là đang an ủi cô, Cố Tân lau khô gò má, ngẩng đầu hỏi Lý Đạo: “Tiếp theo chúng ta phải làm thế nào? Miệng vết thương của anh quá sâu, đợi như thế này chắc chắn không phải là cách, chúng ta phải đến bệnh...”

“Điện thoại di động có tín hiệu không?” Anh ngắt ngang cô.

“... Không.”

“Cuộc gọi khẩn cấp thì sao?”

Cố Tân thử, không có cách nào nổi máy.

Lý Đạo nắm tay cô, nhắm mắt lại: “Gần đây chắc không có trạm nào, để tôi nghỉ ngơi một lúc... Đợi trời sáng chúng ta lại đi.” Anh ho nhẹ hai tiếng, ngừng một lúc rồi nói: “Đến bệnh viện.”

Hai người đều biết ý này là gì.

Rất lâu sau, Cố Tân mới nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Hai người không nói thêm gì nữa, trong sơn động yên tĩnh đến đáng sợ.

Cố Tân co rút người trong ngực anh, mở mắt nhìn thẳng chăm chăm vào ánh sáng yếu ớt ngoài cửa hang, cô chợt nhớ đến gì đó, chợt ngồi thẳng người dậy: “Chúng ta có thể nhờ Khâu gia giúp đỡ.”

Lý Đạo mở mắt ra, thở hổn hển rồi nói: “Ông ta không phải là thần thông quảng đại, tính vậy thôi.”

48. Chương 48

Cố Tân nhỏ giọng hỏi: “Chỉ tính như vậy?”

Lý Đạo cảm thấy rất tốt, đến bước đường cùng, anh mãi không đưa ra được quyết định, ông trời làm chủ giúp anh.

Anh nói: “Đúng.”

Trong đêm tối Lý Đạo nhìn về hướng cô, nửa người ngồi dựa vào vách đá lồi, bả vai bên phải bị thương treo lơ lửng, cong khuỷu chân, mượn lực chống đỡ.

Cố Tân ngồi bên cạnh anh, không nói lời nào nữa, đầu dè dặt tựa vào ngực anh, có thể ngửi được mùi máu tanh nồng, gần sát vị trí trái tim, nơi ấy nhảy lên từng nhịp đập trầm ổn vốn có.

Cô không dám đem toàn bộ sức nặng của mình đè xuống, cánh tay chống dựa vào phía sau, một tay còn lại ôm ái vuốt ve sống lưng anh: “Bây giờ đã ổn hơn chưa?”

“Ổn hơn chút rồi.” Lý Đạo nắm bàn tay cô, lúc nói chuyện dùng khá nhiều sức, nhưng rất chậm rãi: “Chỗ ả nấp, có lẽ bọn chúng không tìm được, tôi quan sát, em ngủ một lúc đi.”

“Em không mệt, anh mới là người cần nghỉ ngơi.”

Lý Đạo nhìn chằm chằm cửa hang một lúc, không tranh cãi với cô, chậm rãi nhắm mắt: “Được rồi.”

Trong hang động tĩnh lặng, thỉnh thoảng có vài giọt nước rơi xuống tạo tiếng vang, mặc dù đã vào hạ, nhưng cơn ớn lạnh lại từ khắp nơi ủa đến, len lỏi vào trong từng kẽ hở của xương tủy.

Cố Tân rón rén đứng dậy, lấy trong túi hành lý một cái áo khoác, cô mặc vào cho mình trước.

Cô cầm quần áo trùm lên người Lý Đạo, rồi tìm thêm một cái áo tay ngắn và quần dài, bất kể là thứ gì, đều ôm đến, choàng kín cả cơ thể anh.

Vô tình chạm phải vết thương, anh cau chặt đôi chân mày, khẽ kêu một tiếng.

Cố Tân vội vàng thu tay về, nương theo ánh đèn điện thoại kiểm tra các vết thương trước sau của anh, trên lớp vải thưa dường như thấm ra vết máu, không biết mặt trong như thế nào. Cô muốn cho Lý Đạo được nằm thoải mái, nhẹ nhàng nâng gáy anh, để anh nghiêng người dựa vào đùi mình.

Cố Tân sờ trán anh, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Cô dựa vào vách đá, cả khuôn mặt Lý Đạo vùi trong lòng cô, bộ phận tiếp xúc với nhau rất ấm áp, cô vuốt ve từng biểu cảm cứng nhắc trên gương mặt anh, ngón tay luôn chừa ra một khoảng, thăm dò xét hô hấp của anh.

Đêm nay dường như quá dài, Cố Tân có nhiều thời gian để nhớ lại những gì đã xảy ra trong mấy ngày qua, hoang đường lại điên dại, cô mất việc, mất đi cuộc sống tĩnh lặng vốn có, thậm chí mất đi người thân quan trọng nhất trong cuộc đời này. Cô đi theo bọn họ, nội tâm ban đầu từ chống cự đến thỏa hiệp, rõ ràng thay đổi hoàn toàn quan niệm cố thủ, có ngoan cố hơn nữa cũng đồng ý vì người khác hứa hẹn tương lai với cô mà thay đổi.

Cô còn yêu một người, vô cùng đột ngột, lại mù quáng không có nguyên tắc. Loại chuyện như thế này thường không có cách nào giải thích, trên thế giới này cũng chẳng có tiêu chuẩn nào rõ ràng nói rằng ai hợp với mình hoặc ai không hợp với mình.

Tâm trạng của cô có phần phụ thuộc vào cảm xúc, có oán hận và cả tha thứ, sự phức tạp nhưng không có cách nào trốn tránh. Cố Tân không quên được, anh từng dùng những cách tồi tệ nhất để đối xử với cô, cũng không quên anh từng nhiều lần cứu giúp và bảo vệ cô, trước sau đều được giảm bớt đi, sự chán ghét khi mới quen biết đã không còn quan trọng nữa.

Suốt cả quãng đường đi, trải qua đau buồn vui mừng, cô bỗng nhiên phát hiện, trời cao chưa bao giờ thuận theo ý người, có đón nhận sự thay đổi của vận mệnh, cũng dần dần chấp nhận cái chết của Cố Duy, bây giờ chỉ muốn yên ổn với anh, đi qua cuộc sống của người bình thường, xem ra đó đã trở thành hy vọng xa vời rồi.

Cô không biết mình làm sai điều gì, tại sao lại phải trải qua những chuyện như thế này.

Cố Tân bất giác rơi vài giọt nước mắt, nghiêng đầu dựa người, ôm chặt người trong lòng.

Phản ứng của đại não dần chậm lại, trong lòng cô thầm đếm đến một trăm, rồi từ một trăm đếm về lại một, bất giác, rơi vào trạng thái ngủ cạn.

Cô mơ thấy một người phụ nữ mang cô đuổi theo xe lửa, mua nhầm phiếu thẻ là phải dắt cô đi qua cửa sổ đổi lại, tốc độ của người phụ nữ rất nhanh, cô khó khăn, đôi giày trên chân bị rơi ra, đến khi hai người họ quay lại chuyển xe lửa lần nữa, thì nó đã lái đi mất, chỉ chừa lại một đoạn đường sắt trống rỗng.

Bức tranh lại biến đổi ngay, cô ngồi trên chuyến xe lửa, bên tai ngoài tiếng lùeng bùng thì không còn âm thanh nào khác, đối diện vẫn là người phụ nữ kia, trong tay bà ta giữ một hộp giữ nhiệt bốc khói nghi ngút, chỉ lo cho bản thân, không cho cô ăn.

Sau đó hai người xuống tàu, khi Cố Tân tình cờ quay đầu, thấy tấm bảng trên thân xe từ nơi nào đó đến Thượng Lăng, cô la lớn: “Tôi không về Thượng Lăng, tôi không về Thượng Lăng.”

Đối diện đột nhiên có hai viên cảnh sát chạy đến, bên hông còn mang còng tay sáng bóng: “Cô phạm tội, không thể đi nơi đó được.”

“Tôi không có, là bọn họ làm sai.”

“Vậy thì cô cũng phải đến.”

Cánh sát còng tay cô, trong cơn giãy giụa cô bỗng ngẩng đầu lên, đột nhiên đứng khựng lại, viên cảnh sát ấy lại biến thành Lý Đạo.

Cố Tân đột nhiên tỉnh giấc, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Tân Tân...”

Không biết bây giờ là giấc mộng hay thực tế, Cố Tân nhất thời không phản ứng.

Lý Đạo lại thấp giọng gọi: “Cố Tân...”

Cô giật mình, cúi đầu ôm lấy mặt anh, “Sao thế? Khó chịu ở đâu?”

“Không sao cả.” Anh ho nhẹ vài tiếng, “Lấy giúp anh... vài viên thuốc giảm đau.”

“Đau lắm à?”

Anh không chịu thừa nhận: “Có thể... chịu được, chỉ là không ổn so với bình thường thôi.”

Cố Tân không dám chậm trễ, nhẹ nhàng rút người ra, mở đèn pin tìm một lọ thuốc, sau khi tìm được liền đổ ra hai viên đút vào miệng anh, xoay người lấy nước, thì anh đã nuốt trọn nó xuống.

Tay phải Cố Tân vẫn mở nắp, đút cho anh vài ngụm nước.

“Mấy giờ rồi?”

“Hai giờ kém một phút.”

Trong hang động vẫn đen nhánh không có cách nào thấy rõ mọi vật, Lý Đạo giương mắt, bằng cảm giác tìm đến hướng của cô: “Có lạnh không? Nằm xuống đây, tôi ôm em.”

Cố Tân đã lạnh cóng đến tê người, nghe anh nói thế trong lòng cũng mềm nhũn ra, sóng mũi chua cay, ngoan ngoãn nằm xuống, né người rúc vào ngực anh.

Có lẽ sự đau đớn khiến anh tỉnh táo, anh mở mắt, hôn lên chóp mũi và trán cô: “Ngủ một lúc đi, tôi nghỉ ngơi rồi, chờ đến sáng chúng ta đi ngay.”

Cô nhẹ nhàng đồng ý một tiếng.

Sau đó Cố Tân không ngủ được, anh hỏi cô bao nhiêu giờ vài lần, rồi dần dần không một tiếng động. Cô cảm giác được Lý Đạo đang bị đau, anh mất quá nhiều máu, mảnh thủy tinh cắm trên lưng, có lẽ chỗ khác còn bị gãy xương, anh vẫn luôn ý vào sức mạnh của mình như thế, bây giờ tình trạng thể này vốn dĩ không có cách nào di chuyển.

Qua thêm nửa tiếng đồng hồ, Cố Tân phát hiện hô hấp của anh trở nên rất nhẹ, bàn tay để ngang hông cô cũng không còn ấm áp khô ráo như trước nữa. Trong lòng Cố Tân hết hoảng không giúp được gì, cô liền gọi anh hai tiếng, cho đến khi nghe anh đáp lại mới thôi không sợ hãi nữa.

Cô nhìn bầu trời bên ngoài, vẫn đen ngòm như bị tạt mực, nhưng Cố Tân biết rõ mỗi một phút đồng hồ đều không thể đợi thêm, cô phải cứu anh.

Cố Tân bật đèn pin, mở túi hàng lý dốc hết đồ ra ngoài, nhưng không thể tìm được dụng cụ có thể giúp cô an toàn ra ngoài.

“Em làm gì?”

Âm thanh yếu ớt trong bóng tối truyền đến.

Cố Tân quay đầu: “Em đi ra ngoài quan sát, tìm nơi có tín hiệu phủ sóng gọi điện thoại.”

Dừng lại vài giây, Lý Đạo cắn răng nâng đầu lên: “Dọn dẹp chút... chúng ta cùng đi.”

Cố Tân vội vàng đè bả vai anh xuống: “Anh đừng động đây.”

“Em... một mình không được đi ra ngoài, quá nguy hiểm.” Lý Đạo định đứng dậy, trên lưng lại truyền đến cơn đau nhức, trán lập tức túa ra lớp mồ hôi lạnh: “Tôi đi với em...”

Cố Tân lại nhấn đầu vai anh xuống: “Lý Đạo, anh hãy tin tưởng em.” Cô vô cùng nghiêm túc, mỗi một chữ nhả ra đều vô cùng rõ ràng: “Em nhất định có thể làm được.”

Lý Đạo chớp một cái hốc mắt đã đỏ bừng, không nói gì, ngã người về nền đất.

Cố Tân ngồi xổm trước mặt Lý Đạo một lúc lâu, khom người hôn lên gò má anh một cái: “Anh ở đây đợi em quay lại, nhất định phải đợi em.”

Lý Đạo ngẩng đầu in lên môi cô, trần trở trong chốc lát, anh hạ giọng nói: “Mẹ kiếp, ông đây bất lực quá.”

Cố Tân hơi nhồm người dậy, giống như không nghe thấy: “Em biết phải làm thế nào đây?”

Lý Đạo nhắm mắt, không chịu nói với cô.

Cố Tân đợi một lúc, chống cánh tay đứng bật dậy: “Vậy em đi đây.”

Lý Đạo nắm chặt cổ tay cô, rõ ràng cô đi tìm đường là giải pháp duy nhất, anh không nhúc nhích được, thời gian trôi qua lâu sẽ chết mất, cho nên bây giờ dù không để cho cô ra ngoài, cuối cùng sẽ biến thành chính cô.

Rất lâu sau, Lý Đạo chậm rãi mở miệng: “Trời tối quá, người của Quách Thịnh sẽ không dễ dàng đi vào trong rừng thẳm, có lẽ còn đang đợi ở nơi xe rơi xuống, cho nên em không thể quay về... Trên đường sắp đi có một con suối nhỏ, nghe cho rõ vị trí tôi nói, ra khỏi cửa hang đi sang phải khoảng chừng hai ngàn bước, có một thân cây nghiêng vẹo khá rõ ràng, trên thân cây có một vết máu, phải nghiêm túc quan sát, sau đó lấy cái cây ấy làm trung tâm, nguồn nước đang ở gần đó, có nước thì sẽ có người sống...” Anh nói xong thở gấp một hơi, nói tiếp: “Ồ trong rừng sẽ mất đi cảm giác phán đoán phương hướng, tôi vừa nói chưa chắc đã thẳng, em...”

“Em biết.” Cố Tân ngắt ngang lời anh, dịch quần áo bên cạnh đắp lên người anh: “Anh nghỉ ngơi cho khỏe, em sẽ cẩn thận.”

“Mang theo con dao, cho dù không gặp phải người của Quách Thịnh, em cũng có thể bị dã thú tấn công.” Anh nhìn cô: “Không phải tôi cố ý dọa em, những điều ấy là điều nguy hiểm có thể gặp phải, em phải có sự chuẩn bị.”

Cố Tân mấp má môi: “Em biết.”

“Tân Tân,” Anh đưa tay véo cằm cô, cười nói: “Nếu em quả thật có thể đi ra ngoài, em không cần cứu tôi cũng được.”

Cố Tân không nói gì, dứt khoát đứng dậy, cầm theo điện thoại di động, da găng và một cái áo tay ngắn, khi đi ra ngoài không hề quay đầu lại, cô sợ nhìn thấy dáng vẻ của Lý Đạo, sẽ không còn dũng khí để bước ra ngoài nữa.

Dựa theo lời nói của anh, cô xác định phương hướng chạy nhanh mười thước, đến khi hơi thở loạn nhịp mới thả chậm tốc độ, một cơn gió núi thổi qua, cơn lạnh leo trườn từ dưới chân lên, sống lưng Cố Tân cứng đờ, chợt quay đầu.

Cô đặt mình trong một mảng bóng tối kinh khủng, cây cối bốn phía có hình thù kỳ quái, cành cây giống như quái thú sinh trưởng, lá cây bị gió thổi ào ào vang vọng, cô chưa bao giờ biết âm thanh đơn điệu thế này lại đáng sợ như vậy.

Cố Tân bọt tai, xoay người muốn chạy về phía hang động, chạy vài bước thì dừng lại, nghĩ đến gương mặt người đàn ông đang bị thương rất nặng, cần phải nhanh chóng được cứu chữa, mình là hy vọng sống duy nhất của anh, cô không thể lùi bước, nhắm mắt cũng phải gọi được một cú điện thoại báo giup đỡ.

Cố Tân cắn răng tiếp tục chạy về phía trước, trong lòng thầm đếm bước chân, không nhìn xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm mũi chân mình, cố gắng không suy nghĩ vớ vẩn.

Cô nắm chặt con dao găm trong tay, xé cái áo ngắn thành từng mảnh nhỏ, cẩn thận để lại ký hiệu trên từng bụi cây nhỏ, sợ người của Quách Thịnh nhìn thấy, cô lại làm thành từng mảnh vải nhỏ trên tầng cỏ.

Sau khi làm xong lại tiếp tục đi về phía trước, xung quanh vẫn âm u như thế, vĩnh viễn không biết được sau đám cây sẽ xuất hiện những gì. Cô nhớ lại một bộ phim điện ảnh kinh dị trước đây, một con ma nữ tóc tai bù xù thường xuất hiện trong cảnh tượng như thế này, Cố Tân bị cái tưởng tượng vô cùng vô tận này làm cho sợ hãi rợn hết cả tóc gáy, cô tự tát vào má trái mình một cái, dùng cảm giác đau đớn di dời sự chú ý của mình.

Cô lại nhớ đến giấc mộng kỳ quái vừa rồi, người phụ nữ trong giấc mộng mặc dù không nhìn thấy hình dạng, nhưng cảm giác rất quen thuộc, cô đặc biệt thắc mắc tại sao cô lại mơ thấy. Mười mấy năm qua cô chưa từng chủ động nhớ đến mẹ, nếu không phải vì Cố Duy, có lẽ cô sẽ chôn giấu người này dưới tận đáy lòng. Không tưởng tượng được rằng, hôm nay lại mơ thấy bà.

Suy nghĩ lung tung quên mất bước đếm, cái cây Lý Đạo nói cô không tìm được, may mà đi đúng hướng, cô loáng thoáng nghe thấy âm thanh suối nước.

Cố Tân dựa vào một cây đại thụ thở gấp, cận thận vài giây, chạy về một phía nào đó, vào lúc này cô đã quên mất sự sợ hãi, trong lòng chỉ nghĩ bằng bất cứ giá nào cũng không thể bỏ cuộc.

Đến cạnh suối nước cô bắt đầu bấm số điện thoại khẩn cấp, nhưng vẫn không có cánh nào nổi máy.

Cố Tân buộc phải chạy ngược dòng sông đi lên, điện thoại thông báo pin sắp hết, trong lòng cô nôn nóng, tắt màn hình, chỉ mượn ánh trăng đậm bạc thắt thểu bước nhanh về phía trước.

Hai chân Cố Tân đã sớm chết lạng, chỉ biết bước đi máy móc.

Giữa đường dừng lại thử gọi hai lần, không biết đi được bao xa, cho đến khi cả cơ thể mệt nhoài không gượng nổi, sau đó trong vài giây bất ngờ, sau lưng có thứ gì đó nhanh chóng vụt qua.

Cố Tân lập tức quay đầu, nhưng sau lưng chẳng có thứ gì.

Ánh mắt cô hốt hoảng nhìn quanh, cầm con dao găm giờ trước ngực, không dám dừng lại, cơ hồ chỉ nhấc chân chạy về phía trước.

Không lâu sau, sau lưng lại truyền đến tiếng bước chân loạn xạ, trong đó còn lẫn cả tiếng trách móc dồn dập, trong lòng Cố Tân sợ hãi đến cực điểm, bước chân càng đi càng lảo đảo không vững.

Nhưng vào lúc này, trong rừng phát ra một tiếng súng, Cố Tân kinh hoàng hét lên một tiếng, chân mềm nhũn, tê liệt ngồi bệt xuống đất.

Phản ứng đầu tiên của cô là gặp đám người của Quách Thịnh, nhắm hai mắt, con dao găm trong tay hươ loạn.

“Cô gái, đừng sợ.” Nhưng đó lại là giọng nói già nua truyền đến cách đó không xa: “Mau bỏ dao xuống, tôi sẽ không làm tổn thương cháu.”

Động tác của Cố Tân khựng lại, chậm rãi mở mắt, đứng đối diện với một ông bác gầy ốm, cầm súng, đầu đội nón cỏ, liên tục khoát tay với cô: “Tôi là người gác rừng, cô gái à, cháu đừng sợ.”

Con dao găm trong tay cô vẫn hướng về phía ông ta, quay đầu liếc nhìn, sau lưng trống rỗng.

Ông ta lắc lư cây súng trong tay: “Một con heo rừng, bị dọa chạy.” Ông ta hơi khom người, hỏi: “Hơn nửa đêm rồi, sao cháu lại chạy một mình trong rừng thế này?”

Con dao găm rơi xuống đất, tim Cố Tân như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cả quãng đường vừa sợ hãi vừa nôn nóng, cô nghẹn ngào vài tiếng sau đó bỗng dưng gào khóc, rồi nói đứt quãng: “Bác ơi, xin chú mau cứu bạn cháu.”

49. Chương 49

Ông bác bước lên vài bước, muốn đỡ Cố Tân đứng dậy khỏi nền đất, ông ta kéo cánh tay cô, được nửa đường Cố Tân không chống còn sức, lại ngã ngồi về đất.

Bây giờ Cố Tân hết sức vất vả, đất đai bên con suối đầy bùn, quần cô dính đầy đất, áo sơ mi xé rách lại bị mồ hôi thấm ướt, cả khuôn mặt nhỏ nhắn bị bắn nhìn không ra nước da vốn có, tóc đuôi ngựa sau gáy cũng bị méo xệch lỏng lẻo nghiêng sang một bên đầu vai.

Ông bác buông tay ra, khom người hỏi: “Cô gái, có phải cháu bị lạc đường không?”

Cố Tân gật đầu: “Vâng...” Rồi đổi lời: “Không phải, trên đường cháu có làm ký hiệu, bạn cháu bị thương nằm trong hang động, xin bác mau cứu anh ấy.”

Thân hình ông bác thẳng lên, rồi lại hơi khom: “Cháu nói mau, có chuyện gì xảy ra?”

Cố Tân lau sạch nước mắt trên mặt, ngay sau đó lại có nước chảy xuống: “Xe bọn cháu rơi xuống núi, anh ấy vì bảo vệ cho cháu mà bị thương rất nặng, sau đó bọn cháu đi suốt trong rừng, tìm được một hang động... Anh ấy mất rất nhiều máu, trên người còn bị cắm vài mảnh thủy tinh...” Cố Tân đột nhiên ngừng một lúc, đầu óc hoàn toàn ngu muội, vào thời điểm như thế này, vẫn còn phải nói lại với người ta. Cô cắn răng quỳ gối đứng dậy, nhìn ông chú: “Bác biết gần đây chỗ nào có tín hiệu không, cháu phải gọi điện, anh ấy phải đến bệnh viện...” Vừa nói cô lại vừa thấp giọng khóc thút thít lần nữa, cô sợ người đàn ông kia không đợi được.”

Ông bác nói: “Gần đây một trạm gác còn không có, vùng núi hoang sơ hẻo lánh, căn bản không có người ở, điện thoại bình thường chắc là không gọi được rồi.”

Cơ thể Cố Tân ngây dại, trái tim trong nháy mắt như rơi xuống vực thẳm, rồi cô nghe ông bác nói thêm: “Nhưng mà, chỗ bác có điện thoại vệ tinh, có thể liên lạc được với bên ngoài.”

Cố Tân: “...”

Không đến nửa phút, Cố Tân vừa buồn vừa vui, tâm trạng giống như ngồi trên tàu lượn. Cô dùng cả tay chân bò từ dưới đất lên, kéo cánh tay ông bác: “Bác ơi, vậy bác mau gọi một cú điện thoại đi, anh ấy sắp chết rồi...”

“Đừng vội, đừng vội, gọi ngay đây.” Ông bác buông súng sẵn xuống, lấy điện thoại trong túi ra, động tác của ông bác chậm rãi từ từ, kéo nút đóng ở túi quần ra còn có thêm một lớp nữa, thấy Cố Tân cuống cuồng, cô chị hận không thể lấy ra giúp ông ta.

Ông ta cuối cùng cũng lấy điện thoại trong túi ra, đi đến chỗ thoáng đãng, chợ đợi máy mở lên. Nhưng tín hiệu không được ổn định, ông ta giữ điện thoại đi tới đi lui, Cố Tân lập lại rập khuôn, nước mắt trong hốc mắt không chảy ra, hai chân lo lắng giẫm từng bước nhỏ.

Ông bác mắt sáng lên: “Có rồi.”

Cố Tân cướp lấy, bác ta hấp tấp nói: “Đưa lên cao, đưa lên cao, dây anten cần phải thẳng đứng.”

Cố Tân lập tức đưa cánh tay thẳng lên, đầu ngón tay chạm được bàn phím, đột nhiên ngừng một lát.

Thời gian ngưng lại vài giây, ánh mắt cô lơ lửng rồi hồi phục lại rất nhanh, vội vàng bấm xuống ba chữ số.

Số điện thoại cấp cứu cuối cùng cũng thành công gọi được, đầu bên kia yêu cầu cô không được tắt máy, dây anten phải giữ trạng thái sẵn sàng, để khi nhân viên cứu hộ đến, có thể kịp thời liên lạc với họ.

Ông bác nhặt súng sẵn trên đất lên, chỉ tay về phía trước: “Mau, đi xem thế nào.”

Trong lòng Cố Tân vô cùng cảm kích, gạt đầu, giữ điện thoại bước nhanh đuổi theo.

Ông bác canh giữ cánh rừng này nhiều năm, quen thuộc đến từng ngọn cỏ cành cây, nhìn qua ông ta có vẻ lớn tuổi, nhưng bước chân lại khỏe mạnh, cho dù đi qua vũng bùn vận nhanh nhẹn, chẳng khác nào đạp trên đất.

Lúc đến lòng Cố Tân còn loạn, không nhớ rõ lắm những nơi mình đã ký hiệu, đi vòng vèo ở ngã ba đường hai lần, mất chút thời gian, mới tìm được hang động họ ẩn trốn.

Khi ấy trời đã tờ mờ sáng, gió ngừng, trong rừng cây yên lặng đến lạ thường.

Cố Tân nhanh chân chạy về phía ấy, tim nhảy lên đã vượt tầm kiểm soát, cách cửa hang động càng gần chân cô càng mềm nhũn, mũi chân cô bị vấp, ngã quỵ thẳng lên lớp đất đá lồi lõm trước cửa hang.

Từ đầu gối truyền đến cơn đau nhói khiến nước mắt cô rơi ra lần nữa, không biết là do đau hay sợ.

Ông bác đi lên đỡ lấy cô, bật đèn pin chiếu vào trong cửa hang.

Lý Đạo vẫn nghiêng người nằm yên ở đó, vị trí không đổi, tư thế khác hoàn toàn so với lúc cô đi. Quần áo trên người anh bị dờn hết vào một bên hông, cánh tay đưa ra, hai bàn tay khép lại, hướng về phía túi hành lý rải rác.

Trong khoảnh khắc ấy bước chân Cố Tân khựng lại, một lúc lâu sau mới chậm rãi bước vào, gọi anh: “Lý Đạo? Lý Đạo?”

Người đàn ông ấy nhắm chặt hai mắt, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cố Tân hốt hoảng nắm lấy cánh tay anh: “Anh tỉnh lại đi, em đã gọi điện thoại cầu cứu rồi... Anh tỉnh lại đi...”

“Đừng gọi nữa, người đã bị hôn mê rồi.” Ông bác đứng bên cạnh nhìn tình trạng của anh, rồi nhìn vết thương trên lưng anh, tặc lưỡi lắc đầu không ngừng, sau đó vén quần áo đắp trên đùi anh ra xem, thở dài một hơi rồi lại lắc đầu.

Cố Tân cảm thấy tuyệt vọng, giọng nói run rẩy hỏi: “Bác ơi, anh ấy thế nào rồi ạ?”

Bác trai trầm ngâm một lúc: “Thú thật thì bác cũng không biết rõ lắm.”

“...” Cố Tân bị anh làm cho sợ hãi không biết nên làm thế nào mới đúng, lau mắt, thấp giọng oán trách: “Vậy bác lắc đầu làm gì chứ.”

Bác trai cười một tiếng, bóp vài cái vào cánh tay và bóp đùi Lý Đạo: “Chàng trai này khỏe mạnh, bác thấy mảnh thủy tinh sau lưng cậu ta cắm không sâu, chảy chút máu chẳng có gì đáng lo.”

Ông bác nói nghe đơn giản, rồi không nặng không nhẹ nắn bóp đùi anh hai cái: “Trẻ tuổi mà, gánh được.”

Cố Tân vội vàng cản bàn tay ông ta, khẽ nói: “Bác đừng nắn.”

Bác trai ngồi xuống bên cạnh cô, giúp cô chờ người tới cứu: “Cô gái, đừngk hóc, chẳng có gì đâu.”

Cố Tân biết ông ta nói những lời ấy đều là an ủi cô, cô tình nguyện tin mọi chuyện sẽ diễn biến như lời ông ta nói, cô cảm ơn bác trai ấy đã ở lại cùng cô chờ người đến giúp, không để cô phải một mình.

“Cảm ơn bác.” Cố Tân nói.

Bác trai vội vàng khoát tay chặn lời: “Trong khu rừng này mười ngày nửa tháng không có ai đến, cảm ơn cái gì, đúng lúc có thể trò chuyện vài câu.”

Nếu như bình thường, Cố Tân sẽ cảm thấy bác trai này thật thú vị, có lẽ còn có thể nói đùa vài câu với người ta, nhưng bây giờ cô không thể cười nổi.

Hai người ngồi song song nhau một lúc, Cố Tân thỉnh thoảng xem giờ, ôm đầu gối, cầm đặt trên cánh tay. Tầm mắt cô rơi xuống, bỗng nhiên chú ý đến chiếc điện thoại di động Lý Đạo còn nắm chặt trong tay. Điện thoại di động của cô, ngày ấy rời khỏi Thượng Lăng đã bị Cố Duy lấy đi, sau đó không thấy nữa, xem ra vẫn luôn đặt trong túi hành lý, không biết tại sao Lý Đạo lại lấy nó ra.

Cố Tân nhẹ nhàng rút điện thoại ra, bật sáng màn hình, tùy tiện lướt vài cái, không thấy gì lạ, pin sắp hết nên nó tự động tắt.

Ông bác lại gọi có đội cứu hộ một lần nữa, hiệu suất của họ rất nhanh, đã đang trên đường đến.

Bầu trời bên ngoài dần sáng, vạn vật trong khu rừng phẳng phát tỉnh lại từ cơn ngủ mê, sương mù bao phủ núi non, cả khu rừng một màu xanh biếc, khắc hẳn với ban đêm âm u đen tối.

Cố Tân nắm tay Lý Đạo, lật mở lòng bàn tay anh xoa tới xoa lui.

Bác trai nhìn hai người họ, lòi trong lồng ngực ra một cái hộp nhỏ, trong đó là một cây thuốc lá điện tử không mới không cũ: “Cô gái, bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi tư ạ.”

“Ừm, không lớn lắm.” Ông ta siết chặt quần áo, gật đầu: “Dùng cảm thật đấy, hơn nửa đêm nửa hôm còn dám chạy xộc trong rừng.”

“Bị buộc thôi ạ, cháu cũng rất sợ.”

Tay Lý Đạo được chà xát vẫn không ấm lên được, cô cúi thấp đầu, môi sát đến hà vài hơi thở ấm áp, hơi nhồm người lên, cẩn thận nâng đầu anh, ôm anh vào trong lòng.

“Anh trai cháu chết, cháu nhìn thấy anh ấy chết.” Cố Tân nhìn ông bác, rồi lại nhìn chăm chú vào lồng ngực Lý Đạo, tần suất hô hấp của nơi ấy vẫn phập phồng yếu ớt: “Cháu không muốn để anh ấy cũng chết trước mặt cháu.”

Bác trai nghe được cũng không ngạc nhiên, ánh mắt hơi cong cong, còn thêm phần tò mò: “Cậu ta là gì của cháu?”

Lúc này Cố Tân mới bình tĩnh lại đôi chút, nghĩ vài giây: “Một người đặc biệt.”

Bác trai từ từ hút thuốc, “Rất quan trọng à?”

Cố Tân nhếch môi, không trả lời.

Ông bác không hỏi thêm, bỏ điếu thuốc vào trong cái hộp nhĩ: “Cháu ấy, sống cả đời có ngàn vạn khó khăn, còn phải trải qua chút gì đó, sống mười năm mệt mỗi mười năm, sống năm mươi năm mệt mỗi năm mươi năm, cho đến khi nằm vào trong quan tài mới có thể thực sự nghỉ ngơi. Anh trai cháu đó là đang hưởng phúc, không cần thương nhớ.” Bác trai chỉ Lý Đạo: “Còn chàng trai này, nhìn qua là thấy mạng cứng rồi, chính xác thì có thể thọ lâu, cháu nên lo lắng cho mình thì hơn.”

Cố Tân: “...”

Ánh mắt ông bác cong cong, cười nói: “Chọc cười cháu đấy.”

Thần kinh căng thẳng của Cố Tân được thả lỏng vài phần, tò mò hỏi: “Sao bác lại hút loại thuốc này?”

Ông bác nói: “Trong rừng sợ nhất là hỏa hoạn, còn vị phạm quy tắc của người gác rừng, mỗi ngày bác đều phải đi tuần tra, không phải nên làm gương tốt à.”

Cố Tân cảm thấy kính phục, “Công việc của bác thật vĩ đại.”

Bác trai vui tươi hơn hở, có vẻ như rất thích người khác khen ông.

Sau đó nhiệt độ cơ thể Lý Đạo càng lúc càng thấp, ông bác đành phải đi vào rừng kiếm chút củi, nhóm một đống lửa bên cạnh Lý Đạo, Cố Tân đút cho anh vài ngụm nước, nhưng phần lớn đều chảy hết ra ngoài, cô đành phải đưa ngón tay thấm nước, cách vài phút lại làm ẩm môi anh.

Khi đội cứu hộ chạy đến thì đã vào buổi chiều, họ dùng cáng đưa Lý Đạo ra khỏi hang động.

Cố Tân nhanh tay thu dọn, xách túi hàng lý theo sát phía sau, cô cúi đầu khom mình thật sâu với bác trai: “Bác là ân nhân cứu mạng của chúng cháu, sau này, e rằng chúng cháu không có cơ hội báo đáp.” Cô vừa nói nước mắt vừa rơi xuống: “Chúng cháu tốt số, dọc cả đoạn đường luôn gặp được người tốt, bác hãy giữ gìn sức khỏe, sống lâu trăm tuổi.”

Bác trai cười vài tiếng: “Không cần phải thế, bác còn muốn nghỉ ngơi sớm.”

Cố Tân lại cúi chào một cái: “Cảm ơn bác.”

“Cháu giá cháu hãy nhớ một câu nói, cõi đời này có nhiều đường đi, đi không được đừng tiêu cực, đội một hướng không hẳn là sai mà có thể là trời cao biển rộng.” Ông ta phát tay: “Đi nhanh đi.”

Cố Tân gật đầu chào.

Cô đuổi theo đám người đằng trước, đi xa vài thước, xoay người, bác trai còn đang khoanh tay nhìn bọn họ.

Cố Tân vẫy tay với ông ta, lau nước mắt, cô không hiểu tại sao đoạn đường này đều phải nói lời tạm biệt chia tay, ông bác lần này, thậm chí ngay cả tên họ của người ta cũng quên hỏi.

Đi giữa đường Lý Đạo có tỉnh lại một lần, bình thường sức khỏe có màu sắc nhưng bây giờ chẳng khác nào một tờ giấy trắng, đường xá lắc lự, có lẽ đã chạm vào chỗ đau của anh, anh cau chặt chân mày, ánh mắt hơi hé ra một khe hở.

“Cố Tân.”

Cố Tân lập tức nắm lấy tay anh: “Em đây.”

Ánh mắt anh tan rã, không biết là đang nhìn cô, hay là nhìn bầu trời sau lưng cô, không chống cự được vài giây, rồi nhắm mắt lại.

Dọc cả đường đi trắc trở, buổi chiều mới đến bệnh viện nhân dân thành phố Quảng Ninh, trước khi kịp chào hỏi, Lý Đạo đã bị đẩy thẳng vào phòng phẫu thuật.

Khi cánh cửa kia khép lại, hai chân Cố Tân mềm nhũn, bỗng đứng ngồi bệt trên hành lang.

Cố ý tá đi ngang hỏi tình hình, Cố Tân chỉ biết làm phiền người ta mua giúp cô bánh mì cộng thêm một chai nước. từ chiều hôm qua đến tối hôm nay, cô không có được giọt nước nào vào người.

Y tá tốt bụng mang cho cô một tấm chăn mỏng, còn bảo cô có thể lên phòng ở tầng trên nghỉ ngơi, cô nói cảm nhưng, nhưng không chịu đi, khoác chăn lên người, miễn cưỡng đi đến băng ghế dài đối diện ngồi xuống.

Cô uống nước sôi nuốt trọn toàn bộ bánh mì, dạ dày có cảm giác no đầy cũng không khiến cô thoải mái hơn, ngược lại còn như mang thêm tảng đá lớn, không cách nào tiêu hóa, làm nội tạng xung quanh như đảo lộn với nhau.

Cố Tân tháo giày đưa chân lên băng ghế, cuộn tròn cơ thể, tay cuộn thành nắm đặt trên dạ dày.

Huyết thái dương cô giật không ngừng, giống như có một cây búa đánh liên tục vào đầu cô.

Cố Tân nhìn chằm chằm phòng phẫu thuật, hy vọng thời gian có thể trôi qua nhanh hơn, nhưng sợ nhanh quá lại không kịp làm gì.

Vừa rồi có cảnh sát hỏi thăm tin tức tỉ mỉ và ghi chép sổ sách những lời khai của cô, cô còn dùng thẻ ngân hàng của mình chi trả tiền viện phí. Rõ ràng một điều rằng hiệu suất phá án của cảnh sát cao, một khi bên phía Thượng Lãng nhận được tin tức, động thái nhất định sẽ diễn ra nhanh chóng.

Cố Tân suy nghĩ miên man, đầu càng lúc càng đau, mỗi một phút đồng hồ đều đang đợi trong đau khổ mau vượt qua.

Trước nay Lý Đạo luôn dũng mãnh, Cố Tân biết người đàn ông này sẽ không chết dễ dàng, nhưng chưa thấy qua dáng vẻ anh nằm trong hang động, ai có thể nghĩ rằng anh từng yếu ớt đến như thế, đều là người làm từ xương thịt, trước mặt cái chết, không có đận quyền nào cả.

Giữa chừng có y tá ra vào, động tác nhẹ nhàng, bước chân vội vã, cô không dám đi qua hỏi tình trạng, chỉ ngây ngốc vùi mình trên ghế, ánh mắt đuổi theo bóng người của bọn họ.

Cuối hành lang, có cảnh sát rời đi rồi trở lại, hai người không đến gần, mà dựa vào thang máy bên cạnh cửa sổ nhỏ tiếng trò chuyện với nhau. Cô liếc qua, bọn họ cũng đưa tầm mắt qua, một người trong đó đi sang bên cạnh nghe điện thoại, một người khác một cách vô tình hay cố ý quan sát cô.

Cố Tân biết, tất cả mọi chuyện đều sẽ lắng xuống.

Trong hành lang tĩnh lặng đến khiếp người, đèn chân không không quá chói mắt, lúc này cô chỉ biết vùi đầu vào giữa hai cánh tay.

Không biết qua bao nhiêu lâu, có người chạm vào bờ vai cô.

Cố Tân nhìn người nọ, máy máy môi: “Tôi đợi ở đây, tôi không đi.”

“Cô là Cố Tân? Nhà ở Thượng Lăng?” Không đợi cô đáp lời, đối phương nói tiếp: “Phía bên Thượng Lăng phát tin, có một vụ án cần cô hỗ trợ điều tra.”

“tôi biết rồi.” Cố Tân nhắc tấm chăn mỏng trên người ra, đặt chân xuống đất nhưng vẫn ngồi yên: “Tôi sợ bác sĩ ra tìm tôi, có thể đợi anh ấy không?”

Tình hình cụ thể thì cảnh sát địa phương này không rõ toàn bộ, không biết người nằm bên trong là ai, anh ta dừng lại vài giây, ngoắc tay với người đồng nghiệp bên kia, ngồi xuống cạnh Cố Tân, chỉ cánh tay cô: “Vết thương của cô cũng nên được xử lý.”

Cố Tân nói tiếng cảm ơn, nhưng không có sức lực động đậy.

Ba người họ cứ ngồi song song nhau như thế, không hề trò chuyện.

Trải qua thêm một giờ, cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra.

Cố Tân ngẩng đầu ngay lập tức, nhìn thấy Lý Đạo nằm trên giường di động, bị người ta đẩy ra ngoài.

50. Chương 50

Trên người Lý Đạo được đắp một lớp chăn mỏng màu trắng, nhắm chặt hai mắt, một chút khí huyết trên gương mặt cũng không có. Mũi miệng được bao bọc trong dụng cụ thở, còn có vài dây dợ cắm vào người anh, bên cạnh nhiều loại máy móc.

Anh nằm ở đó rất yên tĩnh, giống như không còn hô hấp, Cố Tân cảm thấy tấm chăn mỏng ấy ấm đạm đến dọa người, nếu như kéo lên vài tấc nữa, thì chẳng khác nào người chết.

Cô đột nhiên vô cùng dè dặt, không dám bước qua.

Bác sĩ quay đầu lại hỏi: “Người thân của bệnh nhân đâu?”

Cố Tân không kịp phản ứng, vẫn ngồi im không động.

Một y tá nhìn dáng vẻ sững sờ ngân ngốc của cô, chạy nhanh qua: “Sao lại ngồi ngây ra đó, trưởng khoa gọi cô đây.”

Lúc này Cố Tân mới động dậy, chợt đứng dậy, nhưng một cơn choáng váng ập đến, khiến cô ngã ngồi lại bằng ghế.

Y tá vội vàng đỡ lấy cô, Cố Tân nói cảm ơn, bấy giờ động tác đứng dậy mới chậm lại, siết chặt tấm chăn mỏng trên người rồi bước sang: “Trưởng khoa, anh ấy... tình trạng thế nào ạ?”

Trưởng khoa tháo khẩu trang xuống, dừng lại nói: “Bệnh nhân mất quá nhiều máu, mảnh thủy tinh trên lưng đã được lấy ra, may mà đâm không sâu, phổi có tổn thương nhất định, đã xử lý kịp thời rồi.”

Cố Tân muốn xác định lại: “Ý của bác là...?”

“May mà còn trẻ, tinh dưỡng đi.”

“Nói như vậy, không nguy hiểm đến tính mạng?”

Chuyện này không ai dám nói chắc chắn vấn đề đó được, trưởng khoa mập mờ nói thế nào cũng được: “Tam thời có thể xem là như vậy.”

Lý Đạo được chuyển vào một phòng bệnh, trưởng khoa đi theo sau xem tình trạng của anh, rồi dặn dò một người y tá chú ý tình hình, sau đó mới gạt đầu với Cố Tân, xoay người đi ra ngoài.

Khi y tá đi ra cửa đã chuyển đèn trong phòng bệnh tối xuống, trong không gian lớn, bên giường bệnh có một cái ghế, bên cạnh là cửa sổ, dường như lại có thêm hai viên cảnh sát, dựa bên ngoài, thỉnh thoảng nhìn vào trong một lát.

Cố Tân kéo cái ghế dời đến trước giường bệnh, ngồi phía trên, mông chỉ dựa một nửa, lưng giữ thẳng.

Lý Đạo vẫn hôn mê, vết thương ở lồng ngực và phần lưng đều nằm bên phải, trước một bên bụng có một cái gối chống đỡ, không thể không nằm nghiêng, cả cơ thể anh rơi vào trạng thái tĩnh lặng, chỉ có lớp sương trắng bên trong mặt nạ dưỡng khí khi nhiều khi ít, chứng tỏ rằng anh còn sống.

Gương mặt của anh dường như chìm hẳn vào đêm tối, môi hơi cong, được che kín trong mặt nạ không nhìn thấy rõ.

Lần đầu tiên Cố Tân quan sát lông mi của anh, không vừa dài vừa cong như của phụ nữ, mà lại đậm và ngắn, cảm giác cứng rắn.

Cố Tân nhìn chằm chằm một lúc, đưa ngón trỏ chạm nhẹ vào, anh luôn luôn cảnh giác, vậy mà lần này lại không có phản ứng gì.

Cảnh sát ở phía ngoài cửa khẽ đẩy ra một khe hở, nhìn vào trong thăm dò, rồi lại lui ra ngoài.

Phía hành lang truyền đến tạp âm, tạo thành từng âm thanh đơn điệu, bầu không khí bên trong phòng bệnh có vẻ càng thêm yên tĩnh.

Cố Tân hơi xốc chiếc chăn đơn trên người anh, tìm bàn tay anh được giấu phía dưới, sống lưng cô bất giác trầm lặng lại, nhiệt độ lòng bàn tay anh không còn lạnh ngắt giống như khi còn ở trong hang động nữa, mà đã khôi phục lại sự ấm áp vốn có, nắm lấy cũng có cảm giác rất an toàn.

Cố Tân lại kề sát môi mình đến, nghiêng đầu, gương mặt cọ vào lòng bàn tay anh vài cái, thoải mái mà nhắm mắt lại.

Lúc đầu còn suy nghĩ miên man, sau đó cô không hay biết mình ngủ đi từ lúc nào, e rằng sự mệt nhọc quá độ hoặc là nguyên nhân khác, chẳng khác nào người ngất đi không biết sự gì, ngủ bên cạnh anh thật say.

Không biết qua bao lâu sau, Cố Tân bị động tác tác động lên đỉnh đầu mình làm cho tỉnh giấc, trong cơn mộng mị cảm giác như có người xoa tóc cô, sức lực vừa nhẹ vừa chậm, chỉ là trong lúc vô tình đã kéo sợi tóc của cô.

Cô tưởng mình còn trong mơ, khẽ hằm hừ câu gì đó, gương mặt lại giấu sâu vào trong bàn tay, cánh tay kia bất động, đặt trên đỉnh đầu cô, mang theo sức mạnh nặng nề, chỉ có điều không được bao lâu, rồi lại vượt ngược lên.

Khi ý thức dần dần rõ ràng, Cố Tân đang nằm chột dưng thẳng người dậy, đối diện với khuôn mặt Lý Đạo.

Anh đang nhìn cô, con ngươi chỉ hé một chút, ánh mắt vừa lạnh vừa điềm tĩnh.

Trong khoảnh khắc ấy, Cố Tân hơi sững sốt.

“Anh tỉnh rồi.” Sự vui mừng trong lòng lẫn át chút nỗi buồn lạ lẫm, Cố Tân nhanh chóng đứng dậy: “Em đi gọi bác sĩ.”

“Đừng đi.”

Giọng nói của anh vẫn chưa có sức lực, hai chữ, lại phát ra có vẻ hờ hững.

Cố Tân vô thức ngồi xuống ghế, hé miệng quan sát anh.

Lý Đạo đưa lưng về phía cửa, cho nên khi anh tỉnh lại không ai phát hiện ra. Cửa phòng chỉ khép hờ, mơ hồ có thể nghe cảnh sát ở gian ngoài nói chuyện với nhau, anh và Cố Tân trong gian phòng này có bất kỳ biến động nhỏ nào, người ở bên ngoài sẽ lập tức tiến vào.

Khung cửa sổ phía bên kia đã hiện lên màu sắc của mặt trời, có lẽ là quang cảnh tầm ba bốn giờ sáng.

Cố Tân không ngờ Lý Đạo lại tỉnh nhanh đến vậy, cô nắm tay anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh... khó chịu ở đâu?”

Lý Đạo rút tay ra, kéo lớp mặt nạ dưỡng khí xuống, quan sát cô một lúc lâu, sau đó, anh thu hết tâm tình của cô vào trong mắt, cuối cùng mở miệng: “Tôi nói gì, em sẽ cũng nghe theo?”

Kết cục đã được quyết định từ lâu, cuối cùng những lời này theo anh bấy lâu mâu thuẫn với nhau cũng phải nói ra rồi.

Cố Tân cúi đầu: “Em có thể đổi ý không?”

Lý Đạo nói: “Không thể.”

Cơ thể Cố Tân cứng đờ, giật mình vì sự thẳng thắn của anh.

Khi thực sự phải đưa ra lựa chọn, cô phát hiện bản thân mình không hề mạnh mẽ như trong tưởng tượng, hoặc có lẽ, cô không có lòng dã độc ác như anh.

Trái tim vẫn không thể tránh khỏi cơn đau vô hình, môi Cố Tân hơi run rẩy: “Em cho rằng, ít nhất... anh sẽ nói câu gì đó để khiến em đợi anh.”

Lý Đạo dừng một lúc rồi mới nói: “Đợi tôi? Em muốn đợi tôi đến bao giờ? Mười năm hay là hai mươi năm? Em dám chắc đến lúc ấy tôi còn mạnh khỏe không?”

“Có thể không lâu đến thế...”

“Bao lâu không do chúng ta, kiểu trọng tội này trong lòng em chắc hiểu rõ... Cố Tân, chúng ta chỉ quen nhau được nửa tháng.” Khóe môi anh cong lên, nói khẽ: “Không phải gốc à.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến thời gian.” Cô lập tức phản bác: “Cùng nhau trải qua sinh tử, chẳng lẽ vẫn chưa đủ?”

Lý Đạo lạnh lùng kêu lên một tiếng.

Cố Tân cầm lấy tay mình, nói rất chậm: “Nếu như là vấn đề thời gian, thì vào trận động đất năm ngoái ở Miên Châu, em đã thấy anh.”

Biểu cảm của anh cứng đờ, một lúc sau mới hỏi: “Nhớ rồi? Nhớ vào lúc nào?”

“Sau khi Cố duy mất.”

Lý Đạo trầm mặc xuống, nhìn sang nơi khác rồi mới nhìn lại cô: “Bây giờ cái dáng vẻ của em là thể quái nào đây, đi theo tôi không có gì tốt đẹp, nhanh đi về tìm một... tìm một người đàn ông chuẩn mực.” Thuốc mê hết tác dụng, anh không biết mình đau cụ thể ở chỗ nào, dường như nơi nào cũng đau: “Mạo hiểm mặc dù kích thích, nhưng chỉ từng trải qua là được rồi, không nên ngu ngốc mà mẹ kiếp theo cả đời.”

Cố Tân ngồi trên ghế nhìn anh, cô thể không hề động đậy, thậm chí hô hấp cũng rất ổn định, nhưng lại cắn chặt môi dưới, gương mặt hơi đỏ ửng lên.

Lý Đạo chứng kiến vẻ mặt bị tổn thương trên gương mặt cô, cánh tay buông thõng dờ dể, ngón cái đặt trên cánh môi cô dịu dàng: “Em không còn là con nít, có gì mà không chịu nổi?”

Cố Tân đẩy ra, trở tay hung hăng cho anh một cái tát.

Trước mắt Lý Đạo như có ngàn ngôi sao, chỉ có thể nhắm mắt nói tiếp: “Đừng nghĩ mọi thứ thật quá.”

Trong nháy mắt anh lại ăn thêm một cái tát nữa.

Người bên ngoài nghe thấy động tĩnh thì đẩy cửa nhìn vào trong, hai người họ bất động.

Bong người đi chuyển đi, cửa phòng hơi khép, Cố Tân lại đưa tay lên đánh anh.

Nước mắt vờn quanh hốc mắt cô, cô lạnh giọng nói: “Cho dù anh có muốn một nhát cắt đứt tình, cũng không cần nói những câu như vậy để khiêu khích em.”

Đầu lưỡi Lý Đạo liếm má trong phần mặt bị đánh, nói gọn gàng dứt khoát: “Vậy thì cứ nói tình hình thực sự với cảnh sát.”

“Tình hình thực sự nào?”

“Bảo tôi ép em rời khỏi Thượng Lăng, giữa đường đào tẩu thì bị tôi bắt lại, rồi lần này gặp nạn em may mắn được người tốt bụng cứu giúp.” Tốc độ nói của anh rất chậm: “Ăn ngay nói thẳng là được.”

“Nói thật ư, em thích người ức hiếp em, em còn có ý định cùng anh ấy bỏ mạng nơi chân trời, em là đồng lõa.” Giọng cô kiềm nén nhưng vẫn rất xúc động.

“Cố Tân!” Anh đột nhiên nhìn thẳng cô, biểu cảm hung dữ: “Em dám!”

Cô cũng nói lại: “Em dám.”

Lý Đạo gằn giọng: “Nếu như em dám nói như thế, ông đây...”

“Thế nào?”

Lý Đạo nhìn chòng chọc người con gái trước mặt, lồng ngực phập phồng vội vã, con số trên máy giám sát thay đổi liên tục. Anh đột nhiên đưa tay lên, kéo hết ống cảm trên người ra, rồi trong kẽ răng rít ra vào chữ: “Vậy thì mẹ kiếp chết chung.”

Động tác ấy tiêu tốn rất nhiều sức của anh, nước thuốc và huyết tương bị treo lơ lửng giữa không trung, nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất.

Lớp băng bó trên ngực xuất hiện chút sắc máu, anh cảm giác vết thương trên cơ thể sắp nứt toác ra, mồ hôi lạnh chảy đầy trán.

Cố Tân rùng người giật mình trong khoảnh khắc, bước nhanh đến đầu giường bấm nút khẩn cấp.

Lý Đạo không muốn sống vùng vằng đứng dậy khỏi giường, một tay giữ chặt lấy cần cổ của cô áp về phía mình, kéo đầu lên, hung hăng ngậm chặt môi cô.

Anh gằn như phát tiết, gặm cắn như một con dã thú, một tay còn lại luồn vào trong tóc cô, năm ngón tay cuộn lại, nứ chặt không chút thương tiếc.

Cố Tân chỉ lưỡng lự vài giây, giữ lấy mặt anh, dùng nhiều sức hơn cắn lại anh.

Hai người rơi vào sự thân mật rồi lại điên cuồng thăm dò sức với nhau.

Cuối cùng không biết ai là người tỏ ra yếu kém trước, nụ hôn trở nên triền miên, khó từ bỏ.

Hơi thở Lý Đạo nặng nề, hơi tách ra, hờ hững chạm vào môi cô, vừa gọi một tiếng tên của cô, âm cuối bỗng trở nên kếp dài.

Yên lặng vài giây, hai mắt anh đổ ngẫu nhìn cô: “Cố Tân, đừng khiến cho tôi... mắc nợ quá nhiều.”

Cố Tân: “Anh thật ích kỷ.”

“Đồng ý với tôi.”

Cố Tân kéo tay áo của mình.

“Tôi bảo em đồng ý với tôi!”

Bỗng nhiên lúc ấy, Cố Tân cảm thấy mất hết sức lực, cũng có phần hận anh, dường như từ lúc bắt đầu cô đã luôn bị động chấp nhận sự sắp xếp của anh.

Dây thần kinh luôn căng thẳng đột nhiên bị cắt đứt, trong dạ dày kéo đến cảm giác đau quặn lần nữa, đầu ngón tay cô tê dại, hai chân run rẩy, cơ thể dùng sức với anh, vô thức lùi ra sau vài bước.

Tuyến nước mắt bên mắt trái Cố Tân phát triển hơn, một giọt nước mắt lăn xuống, cô nhẹ nhàng gạt đi.

Gương mặt Lý Đạo buông lỏng, sức lực đã sớm dùng hết, buông cô ra, ngã nằm về giường bệnh.

Hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập, không đến vài giây, cửa phòng bị đẩy ra.

Ánh mắt hai người nhìn nhau xa xăm, rồi bị nhóm y tá chạy vào ngăn cản.

“Xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành sao lại bứt ra? Mau gọi chủ nhiệm đến.”

Cô nghe thấy tiếng cười khê của anh, anh thấp giọng trả lời: “Không cần thận.”

Cảm giác hôn mê của Cố Tân càng ngày càng mãnh liệt, cô cảm thấy mệt. chỉ muốn đi ra ngoài.

Nhưng vào lúc ấy, cửa phòng bị đẩy ra lần nữa.

Đi vào là hai viên cảnh sát canh giữ ở cửa, phía sau còn có vài người đàn ông mặc quần áo bình thường. Một đám người, chặn kín trước cửa không có lối ra.

Một người đàn ông đi thẳng đến trước mặt Cố Tân, lấy giấy chứng nhận trong lồng ngực ra đưa trước mặt cô: “Cục cảnh sát điều tra Thượng Lăng Chu Tân Vĩ, cô là Cố Tân?”

Cố Tân dựa lấy cái bàn thấp bên cạnh để đỡ lấy bản thân, mím môi gật đầu.

Chu Tân Vĩ đi suốt cả chặng đường đầy gió bụi mệt mỏi, nhận được tin báo một giấy đồng hồ cũng không dám trì hoãn, gọi đồng nghiệp bên kia Quảng Ninh giữ được cô, sau đó anh ta cùng vài cấp dưới ngồi chuyển ba gôn nhất chạy đến đây.

Ánh mắt của anh ta quét qua Lý Đạo nằm trên giường bệnh, đầu tiên anh ta không nhận ra anh chính là người mà thời gian trước đó đã đi cùng Cố duy, còn cho người điều tra.

Chu Tân Vĩ hắng giọng, nói với Cố Tân: “Cuối tháng trước, khu Hòa Bình tiệm vàng Trường Các xảy ra vụ án cướp của, ngày hôm ấy cô là người có trách nhiệm quản lý, sau khi chúng tôi chạy đến hiện trường phát hiện cô...”

Bên tai Cố Tân ong ong, căn bản không nghe rõ anh ta nói gì, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, sức lực toàn thân như bị rút kiệt.

Cô cố gắng lắng nghe, nhưng mi mắt càng lúc càng nặng, chỉ trong nháy mắt, trong đầu óc cô không còn ý thức nữa, tay rũ xuống, cơ thể bỗng nhiên ngã quỵ.

Chu Tân Vĩ lập tức đỡ lấy cô, Tiểu Lưu bước lên, “Đội trưởng, làm thế nào bây giờ?”

Anh ta vỗ mặt cô, “Tĩnh lại đi.” Thấy cô không có phản ứng, đành phải nói: “Sắp xếp một chỗ trước, quan sát nghiêm ngặt.”

Tiểu Lưu vâng theo, ôm ngang Cố Tân lên, đi ra ngoài.

Lý Đạo nhanh chóng lật lớp chăn mỏng, mặt mũi trở nên trắng bệch.

“Chờ đã.” Anh gọi Chu Tân Vĩ.

Chu Tân Vĩ nghe tiếng thì dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Lý Đạo nói: “Không liên quan gì đến cô ấy, tôi tự thú.”

51. Chương 51

Bác sĩ và y tá vây quanh Lý Đạo, tháo lớp vải thưa trên người anh ra, kiểm tra vết thương lần nữa.

Sau khi làm lại nhiều lần, Lý Đạo ngủ mê man.

Bác sĩ cho anh dùng thuốc an thần giúp giảm tác dụng của cơn đau, anh hỗn loạn, khi tỉnh khi mê, lúc hoàn toàn tỉnh táo đã là ba ngày sau.

Lý Đạo mở mắt ra, phát hiện có người ngồi trên ghế sofa trong phòng bệnh lật báo, tiếng nói của anh khô khốc, hơi nghiêng đầu, gờ tay với lấy chai nước khoáng đặt trên tủ đầu giường.

Người nọ gấp tờ báo rồi đứng dậy: “Anh tỉnh rồi?” Người đó cầm chai nước trước, rót vào cốc giúp anh, “Tự uống được không?”

Lý Đạo gật đầu.

Người nọ đi xuống cuối giường vươn người, sau đó đi ra ngoài gọi điện thoại.

Không lâu sau, Chu Tân Vĩ đẩy cửa bước vào.

“Tỉnh rồi?”

Ánh mắt Lý Đạo nhìn về phía cửa, mím môi hơi nhấc người ngồi dậy, bả vai không dám dựa vào mạnh, chậm chậm gồi đầu.

Chu Tân Vĩ: “Có cần gọi bác sĩ đến xem không?”

Người trước đó nói: “Đã xem rồi.”

Chu Tân Vĩ gật đầu, kéo cái ghế ngồi đối diện với Lý Đạo, anh ta không nói chuyện, ánh mắt quan sát nghiên cứu anh một lúc lâu.

Lý Đạo cũng bất động gương mặt, yên lặng nhìn lại.

Sau một lúc, Chu Tân Vĩ đi thẳng vào vấn đề: “Cậu nói cậu muốn tự thú? Vụ đột nhập tiệm vàng Tường Các là cậu làm?”

“Là tôi.”

“Còn có đồng bọn không?”

Lý Đạo trầm mặc trong giây lát, không trả lời vấn đề này của anh ta.

Chu Tân Vĩ đợi vài giây, hỏi: “Còn có Cố Duy à? Bây giờ cậu ta đang ở đâu?”

“Chết giữa đường.”

Chu Tân Vĩ khựng lại: “Chết như thế nào?”

“Bị người của Quách Thịnh truy sát.”

Nghे được cái tên này, Chu Tân Vĩ bỗng nhiên khóa chặt đôi chân mày, vẻ mặt nghiêm nghị quan sát anh.

Quách Thịnh là loại người gì, Chu Tân Vĩ biết rất rõ ràng, hai người họ đã từng đánh giao nhau vài lần, nhưng đối phương làm việc độc ác lại quá cẩn trọng, khiến người khác không nắm được nhược điểm, những năm gần đây, buôn bán hàng cấm trên đất Thượng Lăng nhiều lần, nên có liên quan đến người này, phạm vi buôn bán của hắn rộng khắp, làm việc không từ thủ đoạn, quả thực có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Chỉ có điều Chu Tân Vĩ không ngờ đến, Lý Đạo cũng có dính dáng đến hắn.

“Hai người...?”

Lý Đạo nói: “Bị hắn không chế, nghe lệnh làm việc.”

“Cho nên ngoại trừ vụ án ở tiệm vàng Tường Các, những chuyện trộm cướp trước đó ở Thượng Lăng cũng là cậu làm?”

Lý Đạo không đáp, chỉ nói: “Tôi sẽ chỉ điểm và xác nhận Quách Thịnh.”

Chu Tân Vĩ lại một lúc lâu không nói chuyện, liếc nhìn ra phía cửa, lén hút thuốc, rồi đẩy bao thuốc lá sang cho Lý Đạo: “Rút một điếu?”

Lý Đạo nhìn vết thương trên ngón tay mình, không nhận lấy.

Chu Tân Vĩ nhét bao thuốc lá vào túi, hỏi một câu mở đầu với người xa lạ: “Tôi muốn biết nguyên nhân cậu tự thú.”

Anh ôm ngực ho nhẹ hai tiếng, thản nhiên nói: “Thoát khỏi sự khống chế của Quách Thịnh, rửa tay gác kiếm.”

Chu Tân Vĩ trầm mặc rút hết nửa điếu thuốc, liếc anh, đứng dậy đi về phía cửa sổ, mở ra: “Cậu chuẩn bị

làm thế nào?”

“Hiện giờ người của hắn đang ở Miên Châu.”

“Miên Châu?”

Lý Đạo xóc lớp chăn mỏng trên người ra, nhấc một chân lên, cánh tay chống trên đầu gối: “Điện thoại di động của tôi đâu? Đối với hắn tôi vẫn còn giá trị lợi dụng, chúng ta hợp tác, có thể bắt được hắn.”

Chu Tân Vĩ dựa vào bệ cửa sổ, chột bật cười: “Tôi dựa vào đâu tin cậu?”

Lý Đạo nghĩ vài giây rồi quay sang: “Nếu tôi đã tự thú, không cần phải lừa anh, chuyện ở tiệm vàng Tường Các tôi đã thẳng thắn, muốn trốn cũng không có lối ra, Quách Thịnh giết Cố Duy, tôi phải thay anh em báo thù, nếu quả thật bắt được hắn, đối với anh mà nói, cũng xem như lập được công lớn.” Anh dừng một lúc: “Chu Tân Vĩ, tôi cảm thấy mạo hiểm lần này, anh không lỗ đâu.”

“Nhưng cậu lại bị lộ tẩy.”

Lý Đạo hơi cong khoe môi, gáy đặt nhẹ sát vào tường, nói nửa thật nửa đùa: “Tôi còn đang trông cậy vào đó để được giảm án.”

“Điều cậu nói không được tính.”

Chu Tân Vĩ búng tàn thuốc xuống dưới, rồi nghiền mẫu thuốc lá còn lại vào bệ cửa sổ, anh ta cúi đầu suy nghĩ một lúc, nháy mắt với người đồng nghiệp đứng ở cửa, ra hiệu trả điện thoại di động lại cho Lý Đạo.

Điện thoại di động hết pin, đi ra ngoài mượn dây sạc của y tá, chờ đến khi máy vận hành, Lý Đạo đổi tư thế ngồi, nhích người vịn vẹo cơ cổ cứng đờ.

Anh gọi thẳng cho Quách Thịnh, bên kia vang lên vài tiếng, sau đó có người nhận.

Lý Đạo mở loa ngoài, nhìn Chu Tân Vĩ, Chu Tân Vĩ vẫn ngồi im trên ghế.

Anh mở miệng trước: “Anh Quách.”

Vài giây sau, bên kia truyền đến tiếng nói chuyện vừa trầm vừa khàn: “Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là A Đạo à, gần đây thế nào?”

“Làm phiền anh phải bận tâm, tạm thời tôi chưa chết được.”

Quách Thịnh cười ha ha: “Tôi nói mạng của thằng nhóc cậu cứng, nghe nói ở trên vách núi xảy ra sự cố? Thế nào rồi? Bộ phận trên cơ thể không mất gì chứ? Nhưng mà tôi phải nhắc nhở cậu, lần sau mạng không còn tốt như vậy nữa đâu.” Nói xong câu cuối cùng, giọng điệu của hắn bỗng chuyển lạnh.

Lý Đạo nhíu mày nhíu mặt: “Có một số việc tôi muốn nhanh chóng chấm dứt, gặp mặt một lần thì sao?”

“Sợ à?”

Anh không hé răng.

Quách Thịnh nói: “Muốn tìm tôi nói chuyện gì? A Đạo à, tôi không đối xử tệ bạc với cậu, không nói tiếng nào đã bỏ đi, khiến cho lão đây đa tâm nghi ngờ.” Hắn buông tiếng thở dài, vừa cười đã có phần kỳ quái: “Nhưng tôi tin tưởng cậu, cho cậu cơ hội để gặp mặt tôi.”

Lý Đạo nói thẳng: “Tôi đến Miên Châu tìm anh.”

“Cậu biết tôi ở Miên Châu?”

“Một cuộc buôn bán lớn đổi lấy tấm ”giấy thông hành“, sau này không ai nợ ai, thế nào?”

Quách Thịnh dừng một lúc, lập tức cười nói: “Quả nhiên là Lý Đạo, thông minh.” Rồi hỏi thẳng: “Khi nào đến?”

“Trước cuối tháng, tuyệt đối không làm lỡ sự việc của anh.”

“Cũng được.” Quách Thịnh chậm rãi nói: “Đại Vệ đang ở đây, cậu ta đã quay về làm việc cho tôi, tôi cũng mang cậu ta theo. Anh em các cậu xem như hợp mặt đủ, à, đúng rồi, còn thiếu Cố duy.”

Quai hàm Lý Đạo căng cứng.

Hắn cười hai tiếng, nói một câu cuối cùng: “Cho nên tôi cảnh cáo cậu, đừng có nghĩ trò đùa bỡn tôi.”

Thần sắc Lý Đạo càng âm u hơn, không kịp mở miệng, bên kia đã phát ra âm thanh chấm dứt cuộc trò chuyện.

Lý Đạo siết chặt điện thoại di động, Hứa Đại Vệ quay về tìm Quách Thịnh không nằm ngoài dự đoán của anh. Anh nhắm mắt lại, cơ thể chưa hồi phục, thời gian dài duy trì một tư thế khiến anh không thoải mái, cơ thể trượt xuống một chút, nằm nghiêng.

Chu Tân Vĩ không ở lại lâu, chuyện hợp tác với anh cần phải điều tra rõ ràng và xin chỉ thị của cấp trên: “Cậu nghỉ ngơi đi, có thời gian thì bàn tiếp.”

“Anh nhanh lên.”

Chu Tân Vĩ cười nhạt một tiếng, đi đến cửa thì dừng lại: “Tôi vẫn rất tò mò, tại sao các cậu lại mang Cố Tân ra khỏi tiệm vàng.”

Nghe thấy tên cô mà không được báo trước, trong lòng Lý Đạo lộp bộp vài tiếng, tim đập loạn vài nhịp, cái nhịp loạn xạ khiến toàn thân anh có chút khó chịu và mê muội.

Anh cắn chặt hàm răng: “Sợ Quách Thịnh trả thù giận chó đánh mèo, dù sao cô ấy cũng là em gái Cố Duy, muốn đưa cô ấy cùng đi.”

Tay Chu Tân Vĩ vịn vào khung cửa: “Vụ án cướp tiệm vàng cô ấy không tham gia?”

“Không.”

“Cô ấy đồng ý đi với các cậu?”

“Không đồng ý.” Lý Đạo nói: “Cô ấy chạy trốn báo cảnh sát, nhưng bị tôi bắt lại, bấp đùi bên trái của cô ấy có một vết thương dài... Dạy dỗ cô ấy một chút, sau đó mới chịu yên.”

Lý Đạo nói những điều hoàn toàn có xảy ra, chuyện này và chuyện nhờ vả Cố Tân không khác nhau bao nhiêu.

Chu Tân Vĩ không hỏi nữa, quay người kéo cửa ra.

“Cô ấy...” Lý Đạo siết chặt nắm tay.

“Thế nào?”

Anh muốn hỏi ngày hôm ấy cô ngất xỉu có nghiêm trọng không, không có cơ thể khỏe mạnh, nhưng lại nói: “Các người thả cô ấy?”

Chu Tân Vĩ nói: “Không dễ dàng như vậy, quay về Thượng Lăng còn làm thêm một bước điều tra.”

Anh ta đi ra ngoài khép cửa phòng lại, trong phòng bệnh bỗng chốc yên tĩnh.

Lý Đạo hơi duỗi thẳng hai chân, phía sau lại truyền đến một cơn đau ray rứt, anh hé môi hít thở, muốn nhắm mắt một lúc thôi, nhưng mấy ngày liên tiếp nằm trong trạng thái hôn mê, bây giờ ý thức lại tỉnh táo không gì sáng được.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhiệt độ ở Quảng Ninh nếu so với Thượng Lãng thì cao hơn rất nhiều, bây giờ đang đầu hạ, gió thổi đến cũng ấm áp.

Buổi chiều ăn chút thức ăn lỏng, y tá bưng khay thay thuốc cho anh.

Lớp vải xô trước mặt mở ra từng lớp, Lý Đạo cúi đầu nhìn, bên phải lồng ngực máu thịt be bét, vết thương kéo dài từ dạ dày lên đến cơ ngực, phải đến nửa thước, rộng khoảng bốn đốt ngón tay, hòa lẫn với màu nước thuốc, nhìn qua trông vô cùng dữ tợn.

Lý Đạo hỏi y tá: “Có lưu lại sẹo không?”

“Vết thương sâu thế này, nhất định sẽ để lại.” Y tá hỏi: “Đàn ông các anh còn sợ để lại sẹo?”

Lý Đạo cười cười: “Ảnh hưởng đến mỹ quan.”

Y tá mang lớp vải xô mới, lén liếc anh, cảm thấy tướng mạo người này đẹp trai, có cả mười phần mùi vị đàn ông, cho dù vết thương có chằng chịt cũng không khiến người ta cảm thấy chán ngán, nhưng bởi vì trước cửa lúc nào cũng có cảnh sát canh gác nên đoán chừng thân phận của người này không đơn giản, thế là chỉ biết vùi đầu làm việc, không dám nói bậy.

Thay thuốc xong, toàn thân Lý Đạo lại đổ đầy mồ hôi.

Anh gọi y tá nhờ giặt sạch cái khăn lông, tự mình lau người hai lần, rồi nằm xuống ngủ một lúc.

Trong cơn mộng mị anh nghe ngoài hành lang truyền đến tiếng nói chuyện, bước chân hỗn độn, dường như có không ít người.

Anh bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn chằm chằm trần nhà, cẩn thận nghe bên ngoài nói gì đó.

Không lâu sau, người đi rồi, trên hành lang lại khôi phục vẻ tĩnh lặng như trước.

Ngón tay anh đặt bên cạnh cọ vào ga trải giường, nằm thêm vài phút đồng hồ, anh cắn răng, động thân ngồi dậy.

Lý Đạo mặc bộ quần áo bệnh nhân rộng rãi, phía dưới còn cắm ống thải nước tiểu, trên đùi khô hơn mười mũi, vị trí nằm cách phía trên đầu gối hai mi-li-mét. Anh xách túi đựng nước tiểu lên, khập khệ đi đến

trước cửa sổ.

Màn đêm thình lạng kéo đến, nhà cửa dưới lầu đã lên đèn, trước cửa bệnh viện luôn có người chen chúc, xe dừng đậu một hàng dài.

Lý Đạo ở tầng mười sáu của bệnh viện, đoàn người phía dưới như đàn kiến lớn nhỏ, xen kẽ trong ánh đèn lấp lăm, căn bản không nhìn rõ sự vật gì.

Anh lại thăm dò đoàn người phía dưới, hơi nheo mắt lại, yên lặng nhìn rất lâu, đến khi cuối cùng anh không biết mình muốn nhìn cái gì, mắt mở to, hai tay chống lên bệ cửa sổ, cúi đầu thật sâu, chỉ cảm thấy một phần nào đó trong cơ thể thiếu hụt, một vị trí nào đó đau như cắt.

Không biết đứng ở cửa sổ bao lâu, đến khi y tá đẩy cửa bước vào, đột nhiên gào lớn: “Anh dậy làm gì, ai bảo anh đứng lên, anh không biết bây giờ anh không thể tùy tiện xuống giường đi lại được à, ngộ nhỡ vết thương sau lưng lại nứt ra, thế không phải tìm thêm phiền phức cho mọi người sao, bản thân anh cũng bị đau thêm.”

Cô y tá này không lớn tuổi lắm, nói chuyện lưu loát thẳng thắn, nghiêm túc quở trách Lý Đạo một trận.

Cô ta đỡ Lý Đạo quay về giường, tâm trạng trong mắt không giống như trước, nheo mắt cười: ”Xin lỗi, nhịn không được.

Một tuần lễ sau, Lý Đạo rốt cuộc cũng có thể xuống giường.

Tổ chất cơ thể anh không tệ, ba vết thương đã khép miệng hoàn toàn, là người còn trẻ, tinh dưỡng vài ngày, khí sắc trên mặt cũng khôi phục nhanh.

Sau đó nói chuyện hai lần với Chu Tân Vĩ, bên kia lại đi xin chỉ thị của cấp trên theo trình tự, khiến cho anh ta chỉ biết chờ đợi.

Thái độ của Lý Đạo rõ ràng, yêu cầu trước cuối tháng phải đi qua bên đó, bằng không mọi thứ đều không ổn.

Chu Tân Vĩ không thể làm gì khác ngoài việc thúc giục, đẩy nhanh, cuối cùng vào ngày 25 lấy được chỉ thị của cấp trên, các ngành có liên quan từ Quảng Ninh đến Miên Châu phối hợp trợ giúp, bắt đầu sắp xếp.

Lúc ấy, tình trạng cơ thể của Lý Đạo chuyển biến càng ngày càng tốt đẹp, có thể làm vài động tác phục hồi đơn giản.

Cuộc họp phê chuẩn anh tham dự một bộ phận, sau nhiều lần thương thảo, mọi chuyện đã sắp xếp xong, tất cả chuẩn bị chia nhau đi Miên Châu trước.

Chu Tân Vĩ đưa một sợi thắt lưng cho Lý Đạo, cảnh báo anh: “Bên trong có cài đặt thiết bị định vị và máy thu âm, đừng có bày trò chạy trốn, hiện tại thân phận của cậu đã được công bố trong nội bộ cảnh sát, lưới trời tuy thưa, nhưng bất cứ ai phạm tội đều không thoát được lưới pháp luật.”

Lý Đạo cười, không nhận thắt lưng, “Thứ này nhất định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó tôi sẽ nghĩ cách liên lạc với các anh.”

“Có ý gì?”

Anh chỉ nói: “Anh còn phải cho tôi mượn một người.”

Chu Tân Vĩ hiểu ý, ngẫm nghĩ một lúc: “Cài trên người cô ấy, chưa chắc sẽ bị nghi ngờ.”

Lý Đạo gật đầu.

Trước khi rời đi, Lý Đạo tắm qua một lần.

Anh đứng trước gương, cạo sạch râu hai bên má và cằm, lớp bọt biến mất, anh ngược mắt nhìn người đàn ông trong gương, ánh mắt vẫn lạng lạng sắc bén, đã từng bước qua cánh cổng sống chết, khí thế vẫn không giảm.

Anh nghiêng mặt sang một bên, hơi nâng cằm lên, ánh mắt chuyển động, rơi xuống dấu vết trên ngực, có phần giật mình.

Hai người Lý Đạo đi lên xe taxi, buổi tối ngày 26 đến Miên Châu.

Khoảnh khắc xe lái vào thành phố Miên Châu, anh trầm mặc đến lạ thường, nhà cửa và phố xá sau khi tu sửa, bức tường phía ngoài còn dán các biển quảng cáo như “Ba năm xây dựng, chí người vững như thành đồng”, tất cả đều không phải là đáng vẻ như trong trí nhớ, nhưng giọng nói quê hương và hơi thở đều quen thuộc, nơi hẻo lánh nào đó vẫn giữ lại vết tích trước đây.

Trong lòng Lý Đạo đầy những suy tư, bước trên mảnh đất quê hương, lần đầu tiên có cảm giác ngay thẳng.

Anh lái xe về nơi ở của bố, vòng qua mấy công trình cũ bị ngăn cách, nhà lầu mọc lên như nấm, vẫn chưa hoàn thiện.

Lý Đạo giẫm lên nền đất xi măng bỏ hoang nhìn vào trong một lúc lâu, rồi lại lái xe vòng quanh vài lần, cuối cùng tìm một nhà trọ gần đó.

Sáng ngày hôm sau, Lý Đạo thử liên lạc với Quách Thịnh, lần này không phải hẩn nhận máy, đối phương

chỉ báo một địa chỉ, là một trung tâm tắm hơi ở Miên Châu.

Lý Đạo một thân một mình đi trước, nhưng ở đó không thấy Quách Thịnh, anh đứng tắm dưới vòi sen, rồi được người ta dẫn đi, đến phòng xoa bóp.

Một người phụ nữ tóc dài uốn xoăn, mặc quần áo đồng phục màu trắng, trên cơ thể tỏa mùi hương ngọt ngào.

Cô ta quỳ gối bên cạnh Lý Đạo, vuốt ve lưng anh, nhẹ nhàng xoa bóp: “Vết thương của anh từ đâu thế? Trông có vẻ còn mới lắm.”

Mắt Lý Đạo không mở: “Ngã.”

“Thật chẳng cần thận gì cả, ngã cao đến mức nào mới làm ra vết sẹo lớn đến vậy.”

Lý Đạo lười trả lời, hỏi thẳng: “Quách Thịnh đang ở đâu?”

Động tác trên lưng ngừng lại, người phụ nữ cười nói: “Anh nói gì em nghe chẳng hiểu, nhưng mà...” Cô ta hơi sát lại: “Người ấy có nhắn lời, bảo anh mặc quần áo xong đi về đường hầm phía sau, có xe đang ở đó đợi.”

Lý Đạo nghiêng người ngồi xuống, đẩy người ra, thấy trên băng ghế dài bên cạnh có đặt quần áo mới, không khỏi nhú mày: “Tên già kia không ngờ lại chu đáo đến vậy.”

Quách Thịnh làm việc cẩn thận, người thân cận đều phải đề phòng một... hai lần, huống hồ cái danh “kẻ phản bội” này. Điều này Lý Đạo đã sớm dự đoán trước.

Người nọ cười, muốn đi sang giúp anh mặc quần áo.

Lý Đạo lạnh giọng: “Tránh ra.”

Anh đi theo đường hầm phía sau, quả nhiên thấy một chiếc xe van đậu trước đường.

Xe đưa anh đến một kho hàng bỏ hoang, Lý Đạo đứng trước cửa nhìn quanh quất, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời âm đạm, dường như sắp nổi một cơn mưa.

Cổ hoang mọc trước cửa, cánh cửa cuốn phát âm thanh nặng nề kéo kẹt.

Lý Đạo theo người lái xe đi vào trong, kho hàng trống trải, ở giữa chỉ đặt vài cái ghế, bức tường mốc loang lổ, giăng đầy bụi bặm và mạng nhện, chắc là đã bỏ hoang rất lâu.

Anh đứng sững sững trước cửa, còn chưa gặp được người, đã nghe thấy tiếng cười trước, tiếng cười ấy trong căn phòng lớn như thế này có vẻ rất quý dị.

Lý Đạo nhìn về hướng ấy, trong nháy mắt ngây người ra.

Quách Thịnh ôm người phụ nữ đi đến, đó là Tô Dĩnh.

Cô ấy mang một chiếc váy liền, tóc dài đã bị cắt, sợi tóc mềm dán vào da đầu, thậm chí còn ngắn hơn cả anh. Gò má cô có phần tái nhợt, cánh môi đỏ tươi đến chói mắt.

Tô Dĩnh lạnh lùng liếc anh, rồi chuyển sang nơi khác.

Lý Đạo cũng thu tầm mắt lại.

Quách Thịnh vẫn như trước, cơ thể thon gầy khúa trong bộ tây trang màu đỏ, ngón giữa mang một chiếc nhẫn phi thủy lớn như trứng bồ câu, giữ cái tẩu, tóc được chải cẩn thận đến sau đầu, hai má lõm xuống, ánh mắt như máy dò quét nhìn anh.

“A Đạo đến rồi? Thế nào hả?”

Lý Đạo nói: “Trang phục không tệ, số đo vừa vặn.”

Quách Thịnh lại cười, buông Tô Dĩnh ra, giơ tay lên đặt trên vai anh.

Hắn nhìn quanh: “Ngũ đâu?”

Lý Đạo nói: “Xuất cảnh rồi.”

Con người Quách Thịnh khóa chặt, cái tẩu trong tay giơ lên giữa chừng thì dừng lại, vài giây sau lại ngậm giữa môi: “Tốc độ của cậu nhanh thật.” Giọng của hắn lạnh xuống vài lần.

Lý Đạo không lên tiếng.

Hắn hút thuốc, bước đi thong thả quanh Lý Đạo: “Tôi vẫn nghĩ không ra, Quách Thịnh tôi có phải bạc đãi gì cậu hay không, cậu lại phản bội tôi. Hay là cậu nói cho tôi biết, cậu không hài lòng điều gì?”

Lý Đạo đứng yên không động, giọng nói đều đều: “Chỉ là chán thôi, muốn thay đổi.”

Quách Thịnh đứng trước mặt Lý Đạo, bỗng nhiên cúi người tới gần, bởi vì chiều cao chênh lệch, không thể không ngược lên nhìn anh: “Cậu đổi nghề hỏi qua ý kiến của tôi? Người dưới quyền của Quách Thịnh tôi, nói thẳng ra chính là con chó của tôi.” Hắn chằm vào lòng ngực anh, đôi mắt càng phát ra tia tàn nhẫn: “Muốn quay đầu cũng phải hỏi xem chủ nhân có đồng ý thả hay không.”

Lý Đạo liếc mắt, không lên tiếng.

Khoảnh khắc hai người đối diện không nói gì, Quách Thịnh thẳng người, khoát tay với anh Quyền đứng bên cạnh: “Dem người lên đây.”

Lý Đạo gặp được anh em của mình, Hứa Đại Vệ và Kỷ Cương. Mặt Hứa Đại Vệ bị thương, bị người ta trói hai tay kéo qua đây, Kỷ Cương cúi đầu, theo phía sau.

Ngay sau đó bên trong cánh cửa lại xuất hiện hai người phụ nữ, cô gái nhỏ chừng sáu bảy tuổi, đi bên cạnh người phụ nữ, đầu nấp sau khuỷu tay người phụ nữ, không dám làm loạn. Ánh mắt hai người hoảng sợ, run rẩy nhìn về phía Quách Thịnh đang đứng.

Lý Đạo đã gặp qua hai người này, là vợ và con gái Kỷ Cương.

Anh căng cứng gương mặt, tầm nhìn không dừng trên người Kỷ Cương, mà liếc sang Hứa Đại Vệ bên cạnh.

Hứa Đại Vệ: “Anh Đạo...”

Lý Đạo không nói chuyện, thuộc hạ Quách Thịnh làm vài động tác, cúi trói cho anh ta: “Người đến đông đủ rồi, lại đây, tâm sự nào.”

Lý Đạo không muốn nói nhiều với hắn: “Mông 2 tháng sau triển lãm ”Trái tim quốc vương“, cậu giúp tôi trộm, hai mươi triệu đô la, đổi lấy tự do giữa chúng ta, thế nào?”

“Cậu cảm thấy cậu còn tư cách ra điều kiện với tôi? Không có Cố Duy và Ngũ Minh Triết, các người xem là một nhóm? Đúng là người tôi có, nhưng tôi nhìn ra sự phối hợp ăn ý của các cậu, bây giờ cậu vẫn còn nắm chắc?”

“Cố Duy là do cậu giết, không oán tôi được.”

Một tay Quách Thịnh nhét trong túi quần tây, quay đầu nhìn Tô Dĩnh. Cô vẫn cúi thấp đầu, cánh tay vòng trước ngực, biểu cảm không có chút gợn sóng nào.

Hắn nói: “Thiếu một người thì không sao, thiếu hai người...”

“Bất kể trộm hay cướp, tôi đều muốn sẽ lấy được.”

Lý Đạo làm việc luôn ổn thỏa, không nắm chắc mười phần, sẽ không nói ra khỏi miệng. Điều này Quách Thịnh lại tin anh.

Hắn nhìn anh vài giây: “Đầu tiên tôi phải hỏi cậu, vì sao cậu chủ động liên lạc với tôi?”

“Truy sát cả đường, anh sẽ khiến tôi bình an xuất cảnh?”

Quách Thịnh lại nở nụ cười, lui về phía sau vuốt tóc hai người, đột nhiên hỏi: “Cậu đến một mình?”

“Đúng vậy, một mình.”

“Nhìn đi, lại không thành thật rồi!” Hắn cầm cái tẩu chỉ vào Lý Đạo, “Nghe nói Cố Duy có một cô em gái tên là Cố Tân, các cậu vì cô ta mới lái xe đi, xem ra tình cảm của cậu với cô ta không bình thường, ngày hôm nay nhân lúc cũng mang cô ta đến, xem náo nhiệt chút nào.”

Hắn nhìn người bên cạnh phát tay, rồi nhanh chóng có một người con gái được mang đến.

Cô buộc tóc thành đuôi ngựa, mặc quần đen và áo sơ mi, thân hình xinh xắn. Miệng bị bịt kín bằng băng dính, không ngừng lắc đầu nhìn Lý Đạo.

Trong con người Lý Đạo hiện lên sự lạnh lùng, nắm chặt tay, phút chốc nhìn chăm chú về phía Quách Thịnh.

Quách Thịnh đang quan sát anh, đến cuối cùng trong sắc mặt bình tĩnh của anh, phát hiện ra vẻ tức giận, chỉ cảm thấy việc này của mình làm đúng quá rồi, trò đùa này càng khiến người ta thêm phần hưng phấn.

Vào khoảnh khắc ấy, vài ánh mắt trong căn phòng đều đổ dồn về phía Cố Tân.

Tô Đình rất cuộc cũng có phản ứng, đầu tiên cô ấy hơi ngẩn ra, tinh thần hoảng hốt vài giây, sau đó thở phào nhẹ nhõm không để cho ai phát hiện ra, rồi lạnh mặt đưa mắt dời đi nơi khác.

Hứa Đại Vệ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, vừa định mở miệng lại, thì bị Kỷ Cương đứng bên cạnh lên nghiêm mặt, yên lặng cúi đầu.

Giây phút Kỷ Cương và Lý Đạo đối mắt, rồi lại nhìn Cố Tân, cuối cùng một tiếng mắc nghẹn ở cổ họng.

Quách Thịnh nói: “Tôi không quan tâm mục đích của cậu là gì, bây giờ người đều nằm trong tay tôi, nhất định đừng làm việc thiếu suy nghĩ.”

“Anh muốn thế nào?” Vài từ phát ra hầu như đều sít qua kẽ răng Lý Đạo.

Quách Thịnh cười, ngồi xuống ghế bên cạnh, “Đừng nôn nóng.” Hắn không lo lắng mà hít hai hơi: “Ba người phụ nữ tôi mang đi trước, cậu dùng ”trái tim quốc vương” đến trao đổi, tối mồng 2, mang viên đá quý an toàn đến bến tàu Trần Thương, tôi hẹn với ông chủ Lô, trực tiếp bán hàng.”

52. Chương 52

Địa điểm diễn ra buổi triển lãm châu báu được xác định ở trung tâm triển lãm Vị Thủy, nói chính xác, có rất ít người tổ chức buổi triển lãm như vậy ở thành phố đang khôi phục này, nhưng ban tổ chức lấy hành động tuyên truyền công ích làm điều quan trọng, hứa hẹn sẽ mang 1% lợi nhuận dùng cho việc trùng tu công trình bị thiệt hại do thiên tai, vì vậy nhận được sự giúp đỡ tận lực từ các ngành liên quan, nhóm người thượng lưu cũng nghe tin này mà đến.

Sau khi cảnh sát nhận được tin, ngoại trừ thiết lập vùng quan trọng quanh khu triển lãm, còn bí mật sắp xếp người ở bến tàu Trần Thương.

Lý Đạo không có phương tiện liên lạc, chỉ có thể dựa vào nhóm người kia để thu thập chút ít tin tức, cùng vị trí hiện tại của những người phụ nữ.

Thời điểm diễn ra triển lãm còn năm ngày, đám người Quách Thịnh vào khách sạn Kim Thái đối diện trung tâm triển lãm ở trước.

Tối hôm ấy, Quách Thịnh sai người đưa cho Lý Đạo vài tờ giấy, là bản vẽ mặt bằng trung tâm triển lãm, bố trí phòng triển lãm và thời gian thay ca của bảo vệ.

Lý Đạo nhìn lướt qua hai lần, cuộn giấy thành ống, cầm mang ra cửa.

Anh vừa bước ra ngoài một bước, cửa phòng đối diện lập tức mở ra, năm người đàn ông thô to chặn trước mặt anh: “Đi đâu? Quách gia dặn anh không thể tùy tiện đi lại được.”

Lý Đạo vịn tay vào khung cửa, lười biếng nói: “Đi tìm Hứa Đại Vệ và Kỷ Cường, nghiên cứu xem phải hành động thế nào.”

Người đàn ông không động đậy.

Lý Đạo nhìn hấn: “Nếu như đến bây giờ Quách gia còn không tin tưởng tôi, vậy thì chuyện làm ăn cũng chẳng cần thiết phải diễn ra, mà nói với anh ta...”

“Chờ đã.” Người đàn ông bỗng im lặng vài giây, dựa vào mệnh lệnh trong tai nghe mà lùi về phía sau, khoát tay với anh: “Đi đi.”

Lý Đạo đi lướt qua người hấn, đập cửa phòng bên cạnh, Hứa Đại Vệ đi ra, cùng nhau đi đến gian phòng của Kỷ Cương.

Lần trước ba người họ gặp nhau dường như đã là chuyện rất lâu rồi, Lý Đạo nhìn Kỷ Cương, rồi quay lại nhìn người phía sau.

Ánh mắt Lý Đạo cũng chuyển khỏi người anh ta, đứng ở cửa vài giây, sau đó đóng cửa lại, vòng qua gian phòng chính giữa, kéo ghế sofa ngồi xuống.

Hứa Đại Vệ kiềm nén rất nhiều lời, đến khi chỉ còn ba người họ, nóng vội hỏi gấp: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Lão Kỷ, sao chị dâu và con gái anh đều nằm trong tay Quách Thịnh? Sao anh và anh Đạo lại chia nhau ra? Còn cả Cố Tân...”

“Đại Vệ.” Lý Đạo ngăn anh ta lại.

Hứa Đại Vệ mù mịt, nhưng vẫn im miệng đúng lúc.

Trong góc phòng đặt một cái tủ lạnh, Lý Đạo nhìn vài giây, rồi ném cuộn giấy lên bàn, mang vài chai bia cho Hứa Đại Vệ và Kỷ Cương.

“Chỉ nói vậy thôi, hai người có ý kiến gì.”

Ba người tuy không hề hé răng, gian phòng rất yên tĩnh, trong lòng mỗi người không biết tính toán điều gì, im lặng lấy bia trong tay uống.

Sau một lúc, Hứa Đại Vệ không thể nhịn thêm được nữa: “Chúng ta thực sự giúp Quách Thịnh lấy bảo thạch?”

Lý Đạo liếc nhìn nơi nào đó trong gian phòng, dựa vào sofa: “Người trong tay hấn, không muốn giúp cũng phải giúp.” Tay anh chống lên trán: “Không phải cậu ngồi máy bay đi trước à?”

“Em giận.” Hứa Đại Vệ ngồi bên mép giường, chống một chân lên: “Em quay về tìm Quách Thịnh báo thù.”

Lý Đạo cười nhạt: “Tự mình chui đầu vào?”

Hứa Đại Vệ cũng biết bản thân mình chẳng coi ai ra gì, chỉ số IQ không sánh bằng Lý Đạo, lại không đa mưu túc trí như Kỷ Cương, lúc đầu ở chỗ Tiêu Hải Dương tức giận cộng thêm bi thương, trong phút chốc xúc động muốn đi báo thù cho anh em, không cân nhắc đến hậu quả thế nào, khi thất bại mới phát hiện điều này thực sự khó chịu.

Cậu ta nhỏ giọng thì thầm: “Ai ngờ thằng khốn ấy có phòng bị.”

Lý Đạo không tiếp lời, tròng mắt liếc đến một hướng khác, Kỷ Cương ngồi ghé bên cạnh vẫn không nói một tiếng nào.

“Lão Kỷ, vết thương trên người anh lành hẳn chưa?” Lý Đạo đột nhiên hỏi.

Kỷ Cương liếc anh mím môi không nói chuyện, chỉ gật đầu.

Lý Đạo ném lon bia rỗng vào thùng rác, rồi đứng dậy lấy thêm vài lon bia đặt trên bàn, nói không nhanh không chậm, “Vài ngày trước tôi lái xe bị rơi xuống vực, suýt nữa mất mạng.” Anh nói, hai tay đan chéo nhau nắm vạt áo, vươn tay về phía trước, quay đầu cởi cái áo ngấn tay ra: “Lão Kỷ, nhìn này, vết thương đó của anh có nặng hơn không?”

Anh buông lỏng hai cánh tay, đứng giữa phòng chậm chậm quay lại.

Vết thương sau lưng đã cắt chỉ, dài khoảng 10cm, màu sắc có phần hơi khác với những nơi khác, thoáng giật mình, giống như bị một thứ to lớn đâm vào da thịt; vết thương trước ngực càng khiến người khác giật mình hoảng hồn hơn, hóa ra da thịt bị cọc gỗ đâm phải, hiện lên vết thương mới, diện tích rất lớn, không bằng phẳng, nếu so với bên cơ ngực phẳng phiu còn lại, thì quá đối nghịch.

Hứa Đại Vệ cứng đờ cả người, chậm rãi thả chân xuống: “Sao lại, chuyện gì xảy ra?”

Lon bia trong tay Kỷ Cương bị anh ta bóp chặt đến biến dạng, qua rất lâu, anh ta mới tỉnh táo nói: “Nếu như làm lại một lần nữa, tôi vẫn sẽ làm như thế, bởi vì tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Lý Đạo gật đầu, lúc ấy cũng rất bình tĩnh, lấy áo mặc tròng vào người, ngồi xuống: “Ồ chỗ của Đồ Quảng Mĩ, anh đã phản bội bọn tôi?”

Sự việc đến mức này, không có gì để giấu giếm, cho dù bị Quách Thịnh nghe được, cũng chẳng sao cả.

Kỷ Cương châm một điếu thuốc, nhìn mặt đất: “Cái ngày xuất phát từ Ninh Quan, tôi nhận được điện thoại của chị dâu cậu gọi đến... Không ngờ tới dĩ nhiên là Quách Thịnh. Chị dâu cậu biết lần này đi ra ngoài sẽ không về nữa, lanh mồm lanh miệng nói với bạn bè cô ấy, người bạn đó cũng đi lan truyền, có ý nói chặn cô ấy, sau đó nói với Quách Thịnh. Quách Thịnh bắt cô ấy lại, gọi...”

“Gọi anh giám sát hành trình của chúng ta, mục đích là dụ đoàn người đến Miên Châu, hẳn biết vào thời khắc chúng ta bắt đầu chạy trốn, nên muốn tương kế tựu kế đến vụ việc trộm bảo thạch ở buổi triển lãm này.”

Cơ thể Kỷ Cương vẫn vùi trong băng ghế, không có bất kỳ phản ứng nào, bởi vì những gì anh nói đều là sự thật.

Hứa Đại Vệ đột nhiên vọt lên, một tay nắm giữ cổ Kỷ Cương, nhìn trừng trừng anh ta một cách khó tin: “Thì ra... đều là anh?”

Kỷ Cương không phản ứng, bia trào ra vung lên ống quần anh ta.

Đôi mắt Hứa Đại Vệ hung ác tàn nhẫn, tiêu hóa hơn nửa ngày chỉ biết cắn răng mở miệng chất vấn: “Loại chuyện bán đứng anh em thế này, mẹ kiếp, vậy mà anh cũng làm được?”

“Đại Vệ, tôi...”

Hứa Đại Vệ siết tay cười vang dội, rồi vung nắm đấm về phía anh ta.

“Hứa Đại Vệ.” Lý Đạo lạnh giọng: “Ngồi xuống đi.”

Lồng ngực Hứa Đại Vệ phập phồng kịch liệt, vẫn giữ nắm đấm, con mắt gắt gao nhìn thẳng vào Kỷ Cương.

“Mẹ kiếp tôi bảo cậu ngồi xuống.” Cánh tay Lý Đạo dựa vào tay vịn, đánh mông đập cậu ta một cái.

Hứa Đại Vệ lão đảo vài bước, lúc này mới bình tĩnh buông anh ta ra.

Mọi người đều ngồi chậm rãi xuống vị trí ban đầu, trong căn phòng phút chốc đã khói thuốc bay mù mịt, không một ai nói chuyện.

Lúc này đã đến giờ cơm, xuyên qua lớp cửa sổ, có thể thấy hàng quán dưới lầu, phòng ăn tự phục vụ nhón nháo đoàn người lấy thức ăn.

Hứa Đại Vệ đưa lưng về phía hai người hút thuốc, rốt cuộc cũng nghĩ thông một việc: “Cho nên khi ở trấn Tam Pha Cổ Tân chạy trốn, tôi muốn chia nhau đi máy bay, anh chỉ có trăm phương ngàn cách ngăn cản cho bằng được?”

Kỷ Cương đều nhận tất cả: “Đúng vậy.”

Cậu ta cười rộ lên đầy châm chọc, rồi vuốt mặt: “Khốn kiếp, giấu sâu thật.”

Kỷ Cương ngẩng đầu liếc mắt về phía Hứa Đại Vệ, rồi nhìn Lý Đạo: “Cậu... bắt đầu từ lúc nào đã nghi ngờ tôi?”

Lý Đạo một hơi uống cạn nửa lon bia, phủi ngực, chờ đến khi ợ lên hơi men mới nói: “Cái chết của Cố Duy khiến tôi nghi ngờ, tôi cảm thấy có gì đó không đúng, sự di chuyển của bọn họ rõ ràng là muốn lấy mạng Cố Duy, tuy rằng ở trên đường núi đã chặn xe chúng ta, nhưng lại giống như làm cho qua, dường như cố ý để lại người khác, với mục đích khác. Sau đó khi đến Trùng Dương, ở trong nhà khách, trong lúc vô tình tôi xem thấy tin tức có buổi tổ chức triển lãm đá quý ở Miên Châu, chuyện sau liên hệ chuyện trước, vừa nghĩ thông mục đích của Quách Thịnh, cũng đoán được có thể là anh. Cho nên từ Trùng Dương mới chia nhau ra, tôi bảo Cố Tân giả vờ làm người môi giới gọi bằng số máy cố định của buồng điện thoại đến số chị dâu, đầu tiên đối phương không nói, sau khi nghe rõ là điện thoại đầy mạnh tiêu thụ mới nói vài lời. Là giọng của đàn ông.” Anh dừng một lúc: “Còn có một vài chuyện sau đó mới nghĩ thông.”

Tầm mắt Kỷ Cương cố định, cơ thể vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Anh nhớ lại ký ức trước đó: “Ở trấn Phong Bình, vì để kéo dài thời gian, tôi đoán anh lén hút một lượng lớn trầm hương mới dẫn đến dị ứng, thuốc mà Hứa Đại Vệ mua về tôi đã thử, hàm lượng rất ít,” Lý Đạo dừng một lúc lâu, lắc đầu cười cười: “Khi ấy tôi cảm thấy kỳ lạ, nhưng chẳng may hương mọi chuyện đến anh.”

Viên mắt Kỷ Cương phình lớn, những lời này dường như đang gác anh ta trên lò nướng, đốt cháy hoàn toàn nội tạng.

Lý Đạo hỏi anh ta: “Nếu như Hứa Đại Vệ không mua thuốc lá, anh định giải thích thế nào?”

Kỷ Cương lặn yết hầu: “Không nghĩ ra cách tốt hơn, chuẩn bị kiên cường đến cùng, ai ngờ rằng trùng hợp Đại Vệ...”

Hứa Đại Vệ lớn tiếng chửi bới, tàn thuốc rơi đầy trên mặt đất.

Lý Đạo nói tiếp: “Trần Phong Bình, đêm mà người Quách Thịnh đuổi theo, cánh tay anh bị thương là tự anh rạch nó?”

“Đúng.”

“Phát súng kia chỉ là khổ nhục kế?”

Dừng một lúc, “... Không phải.”

Khuỷu tay Kỹ Cương gác lên đầu gối, hai tay thông thả đưa lên, mười ngón tay nín chặt lấy tóc mình, qua rất lâu, cuối cùng người đàn ông lạnh lùng thấp giọng nghẹn ngào trong đêm.

“Tôi không có cách, không có cách nào...” Tay anh ta run run đánh mạnh đầu mình, trước mắt đều trở nên mơ hồ: “Tôi phải cứu hai mẹ con cô ấy, Thần Thần chỉ mới bảy tuổi... Tôi hận người chết không phải là tôi...”

Đêm ấy, Kỹ Cương ngằm nhận tin cho đám người Quyền ca họ trốn trong rừng, Quách Thịnh từng nói muốn bắt Cố Duy và Tô Dĩnh, nhưng Kỹ Cương không ngờ rằng, đêm đó hắn đã lấy mạng của Cố Duy.

Khoảnh khắc Quyền ca bóp cò hướng về phía Cố Duy, Kỹ Cương giúp Cố Duy cản một vết thương, đó là hành động theo bản năng, anh ta đồng ý chết vì anh em. So với việc nhìn thấy Cố Duy chết trước mặt mình, thì anh ta tình nguyện thay thế anh ấy, nhưng anh ta còn có vợ và con gái, tiến hay lùi đều là vực sâu.

Một giọt nước mắt lăn xuống không có tiếng động, rơi xuống thảm trải sàn.

Hứa Đại Vệ xông lên trước, xóc Kỹ Cương ném anh ta ra xa vài thước, siết tay đá anh ta.

Lần này Lý Đạo không cản, mùi vị bị anh em phản bội thực sự không dễ chịu.

Mãi đến khi Hứa Đại Vệ dùng hết sức lực, thở gấp nằm bên cạnh.

Lý Đạo nói: “Vì vợ con, tôi không thể trách gì được, nhưng anh nợ Cố Duy.”

Vài chữ ấy lọt vào tai Kỹ Cương, giống như từng mảnh đinh mảnh thép, chui vào đầu khiến anh ta sắp nổ tung. Cơ thể Kỹ Cương mềm nhũn ra, miệng mũi đều có chỗ đỏ tươi, ánh mắt anh ta trừng trừng nhìn trần nhà, đôi mắt có dòng chất lỏng không ngừng chảy xuống.

Đột nhiên, bên ngoài có người nhấn chuông.

Hai người nằm dưới đất không di chuyển, Lý Đạo đi ra mở cửa.

Một người đàn ông lực lưỡng đứng trước cửa, đưa cao vài hộp thức ăn: “Quách gia nói, các anh đánh nhanh cũng mệt rồi, ăn cơm bổ sung năng lượng.”

Lý Đạo nhận lấy, không biểu lộ cảm xúc đóng sập cửa phòng.

Anh nhìn quanh gian phòng thêm vài lần, không hề vui vẻ mà gặt gặt khóe môi.

Đến khi ba người hoàn toàn tỉnh táo lại, Lý Đạo đỡ Kỷ Cương ngồi lên ghế, mở hộp thức ăn, lấy toàn bộ bia trong tủ lạnh ra, không quan tâm là bia hay rượu đỏ.

Qua ba lượt bia, Hứa Đại Vệ đỏ bừng cả khuôn mặt, đầu lưỡi trở nên thẳng hơn, chồm lên bàn nói ồm ồm: “Em nghĩ rằng... mình thực sự tiết lộ tuyến đường cho... báo cho Đỗ Quảng Mĩ, chỉ hại mỗi Cố Duy...”

Lý Đạo nhú mày, một tay day day huyết thái dương, tay còn lại chỉ vào mặt bàn, “Tâm tư cậu thẳng thắn, tôi tin cậu không cố ý làm những chuyện này.” Gương mặt anh thả lỏng, nhưng trong con người lại sắc bén: “Tôi tức giận vì cậu đem chuyện quan trọng như vậy... tùy tiện báo cho người ngoài.”

“... Em quá ngốc, còn... đánh yểm trợ giúp anh ta.” Cậu ta vùi đầu, ngón tay chỉ về phía Kỷ Cương.

Nửa người trên Kỷ Cương nghiêng ngả chồm tới, đập vào bả vai cậu ta: “Tôi là tội nhân mang tội lớn nhất quả đất này.”

Hứa Đại Vệ không biết có nghe lọt không, đầu cậu ta cúi xuống, chột đập đầu xuống bàn.

“Mẹ kiếp chả có tiền đồ gì.” Lý Đạo cười, ngón tay vô thức vẽ lung tung, rượu bị tràn ra bàn được anh vẽ thành bốn chữ – còn tin được anh?

Kỷ Cương vuốt cái bật lửa, uống cạn hết chai rượu đỏ, tròng mắt cười cười: “Khi ở Trùng Dương cậu nói cảnh sát đuổi đến, là thật hay giả? Cậu biết tôi bán đứng cậu, nên muốn tách tôi ra?”

“Không phải anh cũng phát hiện?”

Cái bật lửa trong tay Kỷ Cương trượt trên bàn: “Tôi không dám chủ động nhắc đến, dọc đường chỉ có thể dẫn dụ cậu để cậu thay đổi tuyến đường, cho nên ngày hôm ấy không dám yêu cầu gì, đồng ý tách nhau ra, gặp mặt tại Miên Châu.”

Anh viết lại bốn chữ – mọi người bình an?

Lý Đạo nói: “Sau khi anh đến Miên Châu thấy tôi rề rà chưa đến, Quách Thịnh uy hiếp lần nữa, anh bảo bọn họ đến Quảng Ninh chặn chúng tôi?” Chữ viết vẽ ra trước đó đã sớm khô, anh vẽ một ký hiệu.

Kỷ Cương liếc anh sắc lẹm, “Thực ra tôi đã muốn nói sớm hơn, kỹ năng lái xe của cậu, mẹ kiếp, tệ quá.” Cái bật lửa khê động, anh ta cũng vẽ ra một ký hiệu.

Cơ thể Lý Đạo ngã ra sau, đầu tựa ra lưng ghế, cánh tay che mắt cười vài tiếng.

Đêm nay, ba người họ uống say không còn biết gì.

Quách Thịnh sai thuộc hạ giám sát máy theo dõi, nghe ba người họ trút ra hết những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua, thuộc hạ nhanh mồm hỏi Quách Thịnh: “Em đi cản bọn chúng?”

“Không cần, bây giờ thần trí có tỉnh táo cũng chẳng làm được cái rắm gì.” Đầu Quách Thịnh không ngẩng, nhả khói khỏi cái tẩu, một lúc sau, hấn hạ giọng nở nụ cười: “Lý Đạo, quá đáng tiếc.”

Sau đó Quách Thịnh đi nghỉ ngơi, chỉ để lại thuộc hạ ngồi đợi trước màn hình.

Bọn họ ăn rồi uống rượu, tay cầm chai nước ngọt, quan sát ba người nọ vừa đánh nhau rồi lại mượn rượu làm càn, bất giác nằm lẩn ra ghế sofa, hơi vui mừng nhìn họ nhốn nháo, lại thấy bình an hơn.

Rồi qua thêm hai ngày nữa, chuyện lên kế hoạch không tiến triển tốt.

Đám người đi xuống lầu dưới tự lấy thức ăn tối, ở khách sạn vài ngày nay, đám người Lý Đạo bị hạn chế hành động, ra ngoài nghiên cứu địa hình cũng có người giám sát không xa không gần, căn bản không tìm được cơ hội tiếp xúc với người bên ngoài.

Trong phòng ăn kín hết chỗ ngồi, không khí cơ phần âm ỉ.

Những người khác ngồi xuống trước, Quách Thịnh mang theo Tô Dĩnh cuối cùng cũng xuống, phía sau còn dẫn theo Trương Hướng Quyền.

Tô Dĩnh vẫn mặc quần áo tối màu, không nói gì, tựa vào trong ngực hấn, rất ngoan ngoãn.

Quách Thịnh dùng khăn ướt lau tay, nghiêng người về trước hỏi dò Lý Đạo: “Lần này nắm chắc không?”

Lý Đạo nói: “Có nhiều chỗ cần tìm người phối hợp.”

“Nói nghe xem.” Hấn quay đầu, ghé sát vào tai Tô Dĩnh: “Đi đi, tự lấy đồ ăn cho em đi.”

Tô Dĩnh hỏi: “Anh muốn ăn gì? Em mang sang cho anh.”

“Một phần rau cải, vài miếng thịt gà, thêm hai con tôm nướng. Muộn rồi, không thể ăn nhiều mỡ.”

“Được.” Tô Dĩnh đứng dậy, ánh mắt chuyển sang một phía khác: “Anh thì sao? Có cần tôi mang giúp gì không?”

Suốt mấy ngày qua, đây là câu nói duy nhất Tô Dĩnh nói với Lý Đạo, Lý Đạo cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đáy lòng khê động, “Nếu như tiện thì, một phần cơm rang trứng.”

Tô Dĩnh không lên tiếng trả lời, rồi hỏi những người khác.

Trương Hường Quyền cười cười nói: “Chị dâu, em muốn...”

“Mày tàn phé à? Cô ấy chuyên hầu hạ mày chắc?” Quách Thịnh lạnh giọng ngắt ngang.

Trương Hường Quyền lập tức thu hồi toàn bộ biểu cảm, nhanh chóng đứng dậy, muốn đi theo Tô Dĩnh cùng lấy thức ăn.

“Không sao đâu.” Tô Dĩnh nói: “Các cậu nói đi, dù sao tôi cũng rảnh mà.”

Cô quay người đi về phía bàn bày thức ăn, Quách Thịnh nháy mắt, Trương Hường Quyền lập tức đi theo.

Quách Thịnh: “Cậu nói tiếp đi.”

Lý Đạo nói: “Buổi triển lãm lần này hệ thống an ninh khá tốt, phòng triển lãm gian triển lãm đều dùng thép mạ điện cách trở, bảo vệ bốn mươi người, chia đội thay ca sáng và tối canh gác, gian phòng triển lãm trưng bày ”trái tim quốc vương” có cài đặt máy hồng ngoại thăm dò, lớp khung trưng bày là loại vật liệu trong suốt đặc biệt dày 5cm.”

Quách Thịnh quan sát anh, dựa vào lưng ghế tựa: “Nghe có vẻ khó thực hiện.”

Lý Đạo nói: “Tìm vài nhóm người cố ý gây hỗn loạn, thu hút sự chú ý của đoàn người và bảo vệ, rồi tìm một người rành việc làm việc trên hệ thống điện ngắt toàn bộ nguồn điện trung tâm.”

Quách Thịnh nói: “Hệ thống an ninh đều thường có chức năng tự phục hồi.”

“Năm phút, nhiều đó là đủ rồi.” Lý Đạo ngã người, ngón tay chậm rãi vuốt thẳng đuôi thìa.

Quách Thịnh nhíu mày.

Lúc này, Tô Dĩnh bê hai cái đĩa qua, một cái đặt trước mặt Quách Thịnh, một cái còn lại đặt ở vị trí của mình.

Cô không nói chuyện, xoay người lại đi lấy thức ăn, cuối cùng quay về với Trương Hường Quyền, để mọi người tự do lựa chọn, rồi đem cơm rang trứng đặt trước mặt Lý Đạo.

Lý Đạo liếc mắt, bốn ngón tay cô đặt dưới đĩa đồ ăn, ngón cái kề sát bên mép đĩa, dùng quá nhiều sức, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Trong mắt Quách Thịnh rớt đầy niềm vui, mỉm cười nói: “Đừng bận rộn quá, muốn ăn cái gì thì để tự họ đi lấy.”

Mặt Tô Dĩnh không có bất kỳ biểu cảm nào, ngồi xuống cạnh hắn, lấy trứng chiên trong đĩa của mình cho hắn, vùi đầu ăn.

Quách Thịnh gấp một miếng thịt gà nhỏ, rồi hỏi Lý Đạo: “Ba người các cậu đã sắp xếp xong rồi?”

“Ừm.” Lý Đạo cầm đũa, đẩy một góc lộ ra phần đáy, phía dưới dường như có gì đó bị đè nặng, mặt anh rất bình thản: “Còn muốn có thêm chút Nitro Hydrochloride.”

Quách Thịnh ra lệnh cho Trương Hương Quyền nhớ kỹ, không phải bàn bạc lại, chuyên tâm dùng cơm.

Lý Đạo ăn vài miếng liền quăng đũa ra, tròn mắt nhìn chòng chọc nơi khác vài giây, rồi quay sang Quách Thịnh: “Cố Tân và hai người kia rốt cuộc bị nhốt ở đâu?”

“Sự việc sau khi hoàn thành sẽ rõ.”

Quai hàm anh đánh lại rõ ràng, ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm hắn không chớp, bộ dạng chỉ hận không thể chém hắn thành ngàn mảnh nhưng lại không thể không nỗ lực kiềm nén: “Hy vọng anh có thể giữ lời.”

Quách Thịnh thấy phản ứng như thế của anh cảm thấy rất hài lòng, khiến hắn cảm thấy quả cân trong tay mình càng thêm có giá trị.

Hắn chậm rãi chùi miệng, vẻ mặt ôn hòa: “Yên tâm đi A Đạo, lòng trung thành của cậu với tôi, tôi nhất định sẽ không bạc đãi bất cứ kẻ nào.”

Đêm ấy quay về, Lý Đạo nhìn mảnh giấy Tô Dĩnh viết cho anh.

Trong vài giây lòng anh đã sinh nghi, rốt cuộc là Quách Thịnh có ý mượn cô thăm dò, hay là cô ta thực sự muốn giúp anh và bản thân cô ta.

Lý Đạo cực kỳ lo lắng và bất an, không có cách nào phán đoán chính xác.

Anh đi vào phòng tắm dội nước lạnh, mở cửa sổ, để cho cơn gió ẩm ướt thổi vào.

Anh đột nhiên nhớ đến Cố Duy, nhớ đến dáng vẻ hai người họ xúm lại dây dưa với nhau, còn cả ánh mắt hạnh phúc ấy nữa.

Rồi lại nghĩ, nếu như Quách Thịnh nghi ngờ chắc chắn trước đó đã thăm dò, không chờ đến khi chuyện sắp làm lại giở trò gian manh, đến khi thay người, đối với ai cũng chẳng có ích lợi.

Nghĩ thông suốt những điều này, Lý Đạo lại bắt đầu thấy khó khăn, bây giờ anh bị Quách Thịnh khống chế chặt chẽ, không biết làm cách nào mới có thể truyền tin tức cho cảnh sát.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hôm nay ngày mùng 2, buổi triển lãm đá quý diễn ra bình thường.

Quyết định hành động vào tối ngày mùng 3.

Quách Thịnh đưa Tô Đình giả vờ tham dự bữa tiệc, đi vào trung tâm triển lãm trước một bước.

Lý Đạo, Kỷ Cương và Hứa Đại Vệ cuối cùng vẫn xuất phát, đều mặc trang phục có khóa kéo trùm đầu và nón lưỡi trai, còn có hai người đi cùng, nhắm mắt theo sau đuôi bọn họ.

Vài người đi thang máy đến phòng khách của khách sạn, Lý Đạo ngậm thuốc, hỏi Kỷ Cương: “Có bật lửa không?”

Kỷ Cương nói: “Không mang.”

Rồi hỏi Hứa Đại Vệ: “Có không?”

Hứa Đại Vệ lắc đầu.

Lý Đạo lại quay đầu nhìn hai người đàn ông phía sau: “Người anh em, cho mượn bật lửa.”

Người đàn ông đó nhìn anh vài lần, móc trong túi một cái bật lửa ném qua cho anh.

Lý Đạo nói cảm ơn, khum tay đốt thuốc, đánh vài cái nhưng không có phản ứng, “Hồng rồi!” Anh tiện tay ném vào thùng rác, chỉ về phía trước: “Tôi đi ra sân khấu mượn một cái.”

Người đàn ông định bước lên ngăn cản, Lý Đạo đã sải bước đi ra, người đang ở trước tầm mắt, hần chỉ cần thận quan sát kỹ, chắc là không làm gì sai lệch được.

Lý Đạo dựa người vào quầy hàng, liếc mắt nhìn về phía sau, cầm lấy bút trên bàn, nhanh chóng viết toàn bộ tin nhắn xuống.

Nhân viên trực trước sân khấu đưa cho anh một cái bật lửa mới, mỉm cười nói: “Thưa anh, trong khách sạn cấm hút thuốc, xin anh ra bên ngoài châm lửa.”

“Được rồi.”

Lý Đạo liếc mắt nhìn đối phương, ngón tay gõ gõ vài nhịp xuống mẫu giấy nhẵn trước mặt.

53. Chương 53

Trên mẫu giấy nhẵn chỉ có sáu chữ: “Mạng lưới bị phá, báo động.”

Người phụ nữ phục vụ trước sân khấu thoáng sửng sốt, trái tim nhảy thành thịch, giương mắt nhìn sang, bọn họ nhanh chóng đi ra ngoài sảnh trước của khách sạn, người đàn ông để lại mấy chữ trước đó, quay đầu nhìn cô ta không cảm xúc.

Cô ta thấy xảy ra chuyện khẩn cấp, nói với đồng nghiệp, rồi lập tức cầm mẫu giấy nhẵn đi tìm người chủ.

Người chủ quyết định rất nhanh, vội vàng lấy điện thoại báo cảnh sát.

Bảy giờ chiều, ngọn đèn trước cửa trung tâm triển lãm sáng rực.

Quách Thịnh xuống xe, đợi Tô Dĩnh đứng vững vàng, kéo tay cô bám vào khuỷu tay hắn, đi vào cửa chính.

Phía sau còn có Trương Hương Quyên và bốn năm tên thuộc hạ, đều đi sau hắn giữ một khoảng cách nhất định, đảm bảo điều kiện an toàn cho Quách Thịnh lên hàng đầu, tuyệt đối không chủ động đến gần.

Hai người họ hòa nhập nổi gót vào trong đoàn người, có vẻ bình thường như những người khác.

Quách Thịnh quay đầu nhìn Tô Dĩnh, hừ lạnh nói: “Bày cái mặt xụ cho ai thấy thế? Anh không dạy em cách cười à?”

Ánh mắt Tô Dĩnh thu hồi từ nơi khác lại, biểu cảm không thay đổi chút nào: “Vậy mới hỏi tại sao anh nhất định phải kéo em đi, hôm nay em mệt rồi.”

“Em muốn thế nào?”

Tròng mắt cô đảo qua tủ trưng bày viên kim cương rực rỡ chói mắt: “Quay về khách sạn nghỉ ngơi.”

“Mẹ kiếp, sau đó tìm cơ hội chạy trốn nữa?” Hắn vẫn khoác bộ tây trang trên người, lúc nói chuyện thậm chí mặt còn mỉm cười, nhưng không có ai biết ở nơi này chỉ là một bị thịt mục nát thối rữa, trong thâm

tâm cất giấu bao nhiêu điều xấu xa và bẩn thỉu.

Tô Dĩnh kiềm nén cơn giận đến phát điên của mình, cô hận không thể cầm con dao nhọn trong tay chém hẳn thành ngàn mảnh, cùng hẳn đến chỗ chết cũng cam tâm tình nguyện, cô đã sớm rơi xuống địa ngục rồi, đi cùng với Cố Duy.

Tô Dĩnh không dám nhớ lại, đêm đó mỗi chi tiết nhỏ xảy ra trong rừng đều khiến cô đau khổ tột cùng.

Kết thúc mạng sống của mình rất đơn giản, bình thường tiếp xúc nhiều, nhân lúc hẳn không đề phòng hạ thủ giết chết hẳn cũng không phải là việc không thể thực hiện, nhưng bây giờ cô cần phải sống, sống khỏe mạnh, không thể báo thù, không thể mạo hiểm, muốn tìm cách thoát thân, bởi vì có một thứ quan trọng hơn mà cô cần phải bảo vệ.

Tô Dĩnh an ủi bản thân, bắt giác đưa tay lên sờ vào phần bụng của mình.

“Không muốn chạy.” Cô nói, “Hai ba lần là đã được thỉnh giáo sự lợi hại của anh, giả mà em có chạy đến chân trời cũng bị anh bắt trở về, không muốn tự chuốc lấy đau khổ nữa.”

Quách Thịnh vỗ tay cô, kéo nó sát vào, giọng nói lạnh lùng: “Vậy thì tốt, người đã chết chỉ là ma, em lo lắng ma quỷ có dùng được gì không?”

Đầu ngón tay Tô Dĩnh run rẩy, bắt giác siết chặt nắm tay, ngoài miệng lại nói: “Không có.”

“Không có?” Quách Thịnh lạnh nhạt.

“Tuổi em còn nhỏ, chỉ muốn tìm chút kích thích, anh ta nói đưa em cao bay xa chạy, nhiều điều mới mẻ, đùa vui chút thôi.” Cô nói như chẳng có gì: “Cũng giống như đối người đàn ông khác.”

“Thật đúng là một tiểu tiện nhân, quả thực ăn sâu vào tận xương tủy.” Quách Thịnh không tức giận, còn sung sướng cười khê: “Nhưng mà, anh thích chơi trò mèo vờn chuột, lần sau nhất định tăng độ khó, xem con chuột này làm sao chạy thoát khỏi lòng bàn tay của anh.”

Tô Dĩnh không hé răng, hẳn nói tiếp: “Em và tên Lý Đạo súc sinh giống hệt nhau, điều này không quen, không biết thỏa mãn.” Hẳn phát ra tiếng cười nham nhở, “Xem ra tóc em cháy sạch còn chưa chịu ngoan ngoãn, chắc là phải sát đến tận da đầu, không chừa lại chút nào.”

Tô Dĩnh bắt giác run rẩy, cúi đầu, không kêu lấy một tiếng.

Quách Thịnh có người phụ nữ khác, người ta nghe lời hẳn, chỉ cần có thể lấy được cuộc sống xa hoa, bình thường sẽ không phản lại hẳn, còn cô lại đi ngược với con đường cũ, cho nên mới động đến ham muốn khổng lồ của hẳn.

Cô đối với hắn không phải đến mức không thể sống thiếu, chỉ là con người hắn rất ghét việc bị người khác phản bội, mới có thể xuống tay truy sát Cố Duy, ép cô ở bên cạnh để dần vật.

Sinh lý không phải là toàn bộ người đàn ông, nội tâm lươn lẹo đến đáng sợ, thủ đoạn của hắn xuất hiện liên tục, cô không thể làm gì khác ngoài việc xuống nước lấy lòng hắn, thời gian không đợi người, chỉ mong tìm được cơ hội để chạy trốn lần nữa.

Sự xuất hiện của Lý Đạo ngoài dự đoán của cô, cô còn cho rằng anh mang Cố Tân đi rồi, một nhóm người ngoại trừ cô và Cố Duy đều sẽ bình an thuận lợi.

Cho đến khi chứng kiến những gì xảy ra trong kho hàng, rất nhiều chuyện không giống, vì vậy có phỏng đoán chuyện Lý Đạo đi rồi mà còn quay lại là chuyện không đơn giản, mặc dù không có cách nào xác định được mục đích của anh, nhưng khả năng lần này là bước ngoặt lớn, cho nên cô mới đem tin tức nghe lén được việc Quách Thịnh tạm thời đổi địa điểm giao dịch nói cho anh biết.

Cô có dự cảm rằng, đêm nay có lẽ có cơ hội.

Quách Thịnh bỗng nhiên nói: “Nhìn đi, cái nào đẹp?” Tuy là hỏi cô, nhưng ánh mắt hắn lại tham lam nhìn phía trước.

Tô Dĩnh lấy lại chút bình tĩnh, cũng nhìn về phía trước, thì ra khi cô không để ý, hai người đã đi lên tầng hai của phòng triển lãm.

“Trái tim quốc vương” được đặt ở vị trí bắt mắt nhất, giữ ở trong khung thủy tinh trong suốt đặt ngay chính giữa, có hình trái tim, màu đỏ hồng rực rỡ thuần khiết. Gần như được cắt bằng kim loại hoàn mỹ, khiến nó bắt ánh đèn rơi xuống, tỏa sáng rực rỡ đầy sáng bóng, xinh đẹp lại thuần khiết.

Xung quanh thỉnh thoảng có người dừng chân thưởng thức, trong miệng phát ra vài tiếng tặc lưỡi kỳ lạ.

Quách Thịnh không tiến lên, hắn phát hiện bảo vệ chỗ này nhiều gấp đôi, tầm mắt đang cảnh giác đảo qua từng người một.

Hắn xoay người rời đi, thì thâm vào tai Tô Dĩnh ở bên cạnh: “Thích không? Đợi lát nữa cho em kiểm tra.”

Một phía khác, Lý Đạo, Kỷ Cương và Hứa Đại Vệ ở trên mái nhà.

Đường ống thông gió ở bên hông bị tháo ra, Kỷ Cương đang ngồi trên dây kéo cố định tháo trực, Lý Đạo và Hứa Đại Vệ trông bộ thiết bị vào người khóa lại kỹ càng.

Đến chín giờ, buổi triển lãm chính thức kết thúc, ban tổ chức sẽ ở lầu một của khách sạn thiết đãi tiệc tối, tất cả mọi người đều tụ tập xuống đó.

Kế hoạch là sai người gây ra náo loạn, khiến phần lớn đội bảo vệ bị thu hút đến, rồi gọi người ngắt nguồn điện trung tâm, lúc này thiết bị phát tia hồng ngoại sẽ không hoạt động, Lý Đạo và Hứa Đại Vệ theo đường ống thông gió tiến vào, thời gian cho họ chỉ có năm phút. Sau năm phút hệ thống sẽ tự động khôi phục, hai người lại phải leo vào lối cũ quay về, cuối cùng thay đổi thiết bị giám sát.

Lý Đạo nhìn đồng hồ, đem cái khóa sau cùng siết chặt, bỗng nhiên thấp giọng: “Gần đây có cảnh sát.”

Hứa Đại Vệ giật mình, không không chế được âm lượng: “Cái gì?”

“Đám người các người, đừng có nói nhảm.” Cách đó không xa có người gào lên.

Hai người giám sát họ trước đó vẫn còn ở đây, đang dựa vào bức tường hút thuốc lá, cầm dao trong tay, cách bọn họ khoảng chừng ba đến năm thước.

Lý Đạo nghiêng đầu nhìn, dùng giọng thấp hơn nói: “Tôi tự thú, lần này phối hợp với phía cảnh sát, chuẩn bị tiêu diệt gọn thẳng không Quách Thịnh.” Tốc độ nói của anh cực nhanh: “Quách Thịnh đa nghi, đột nhiên thay đổi địa điểm giao dịch, từ xưởng gỗ Trần Thương đổi thành vật liệu thép Tân Thông, nếu như thuận lợi, cảnh sát cũng đã sắp xếp xong xuôi, chuẩn bị vào lúc hẳn giao dịch với người ta, sẽ tóm gọn.”

Hứa Đại Vệ sửng sốt, mắt rất lâu cũng chưa tỉnh hồn lại.

Kỷ Cương lại không thấy ngạc nhiên, khi ở kho hàng, anh ta đã đoán được khả năng này.

Lý Đạo thật lòng hy vọng hai người có thể quay đầu lại, nhưng anh không có quyền làm chủ thay bọn họ: “... Nếu như hai người không muốn, thì tìm cơ hội này trốn đi!”

Kỷ Cương: “Cậu định gánh vác một mình?”

Lý Đạo không hé răng.

Kỷ Cương im lặng vài giây, động tác cuộn dây thừng trên tay không nhanh không chậm, bình tĩnh nói: “Chỉ cần hai mẹ con cô ấy an toàn, tôi theo.”

Một lúc sau, Hứa Đại Vệ ngẩng đầu, nói một cách bức tức: “Hai người đều đi vào, một mình em ở ngoài chẳng có ý nghĩa gì.” Rồi nghĩ ngợi, sau đó nhứ mày lại, cậu ta kéo khóa cao đến tận cổ, cuối cùng đưa ra quyết định: “Huống hồ, được báo thù cho Cố Duy.”

Lý Đạo hỏi: “Cậu biết ý nghĩa của việc phối hợp với cảnh sát thế nào không? Đi vào không biết sẽ ngồi bao lâu...”

“Em biết, anh Đạo, em theo.”

Trong lòng Lý Đạo không biết có cảm giác gì, hơi căng rắng, chỉ đưa tay lên vỗ vai hai người họ: “Hai người, tôi, còn cả Cố Duy nữa, bốn người chúng ta.”

Kỷ Cương hiểu ý, gật đầu.

Hứa Đại Vệ phản ứng vài giây, cũng gật đầu mạnh mẽ.

Chín giờ mười phút tối.

Phòng ăn ở lầu một của trung tâm triển lãm phát tiếng ồn ào náo nhiệt duy trì liên tục, có người vì chút chuyện nhỏ mà tranh chấp, nhân viên công tác điều tiết, rồi đánh đập tàn nhẫn.

Trong khoảnh khắc ấy, toàn bộ khách sạn tối tăm rối loạn, bát đĩa vỡ vụn, kêu gào, chửi bới, cực kỳ hỗn loạn.

Không ít bảo vệ chạy đến duy trì trật tự, chưa được vài phút, đèn chiếu sáng trên đại sảnh đột ngột tắt ngóm mà không được báo trước. Đột nhiên rơi vào tăm tối, khiến cho tất cả mọi người đều sử hãi hét toáng lên, tiếng tạp âm vang dội gấp bội, mọi người chạy loạn khắp nơi, tình trạng không thể kiểm soát trong một lần được.

Khóe môi Quách Thịnh tươi cười, con mắt dần thích ứng với bóng đêm.

Hắn kéo Tô Đình, được vài tên thuộc hạ che chắn, nương theo ánh trăng yếu ớt ngoài cửa sổ, đi ra phía cửa chính. Hắn không phải là kẻ già yếu vô dụng, thực ra mỗi ngày hắn đều ăn rất nhiều thực phẩm dinh dưỡng, bình thường rèn luyện cơ thể, rất để ý đến sức khỏe của bản thân.

Sức lực của hắn rất lớn, Tô Đình lão đảo, cổ tay bị hắn kéo đến đau đớn.

Cô cố gắng ổn định bước chân của mình, dùng tay còn lại cẩn thận bảo vệ bụng từng chút một.

Xung quanh trước mắt chỉ là một mảng đen ngòm, toàn là người với người, không phân biệt được ai là ai.

Trong đầu Tô Đình nảy ra một suy nghĩ, tim đập dồn dập như bần chồn.

Quách Thịnh đưa cô lách đi, vài tên thuộc hạ đi trước mở đường, phía trước bên tay trái của cô hình như là Trương Hương Toàn, ngang bên tay phải chính là cái bàn dài đặt thức ăn.

Tô Dĩnh cắn chặt hàm răng run rẩy, dùng hết sức bình sinh vung tay trái thoát khỏi sự lôi kéo của hắn, vung mạnh ra sau, thoát khỏi gông cùm xiềng xích của hắn, ngay lập tức ngồi xổm xuống, vén lớp phủ bàn, chui xuống phía dưới bàn ăn.

Quách Thịnh không ngờ đến sức lực mạnh mẽ ấy, trên tay trống không, hai chân lại bắt giác đi xa vài mét, khi ấy mới quay đầu dừng lại, chỉ là một mảng tối mịt.

Trương Hường Toàn chú ý đến hắn đột nhiên dừng lại, nhanh chóng hỏi: “Anh Quách, sao thế?”

Quách Thịnh giật run người, đôi mắt trong bóng đêm rà soát xung quanh, nghiêng răng nói: “Tô Dĩnh đâu, chạy đi đâu rồi.”

“Chuyện đó...”

Quách Thịnh quay lại hai bước.

Trương Hường Toàn vội la lớn: “Anh Quách, chúng ta phải nhanh chóng rút lui, đến khi nguồn điện tự phục hồi, bọn họ phát hiện qua viên đá quý bị mất, sẽ phong tỏa nơi này, đến lúc đó e rằng chúng ta không thoát thân được.”

Quách Thịnh dừng lại, đứng ở chỗ đó rất lâu không nói chuyện, hắn lộ ra vẻ mặt hung tợn, nói một cách tàn ác: “Con tiện nhân, đợi tao làm xong việc lại đi bắt mày, lần này nhất định lột da mày ra.” Hắn lạnh giọng nói: “Đi.”

Không lâu sau, trung tâm triển lãm khôi phục lại nguồn điện, nhân viên làm công tác trấn ai tâm trạng của mọi người, bảo vệ ngay lập tức lên lầu kiểm tra, may mà viên đá quý và đồ trang sức chưa bị mất.

Cùng lúc ấy, Lý Đạo mang theo một va li màu đen, đi cùng Kỷ Cương và Hứa Đại Vệ, bị hai người đàn ông khổng lồ, ngồi vào hàng ghế sau.

Xe nhanh chóng rời đi, vài giây sau, sâu trong con hẻm nhỏ có một chiếc xe sáng đèn.

Chu Tân Vĩ gọi tiểu Lưu lập tức đuổi theo, rồi nói trong bộ đàm: “Chiếc Volkswagen màu đen, biển số Quảng HAV 369, dừng đến quá gần, cẩn thận rút dây động rừng.”

Chu Tân Vĩ làm cảnh sát điều tra nhiều năm, kinh nghiệm truy bắt tội phạm nguy hiểm có thừa, chiếc xe hòa vào dòng xe náo nhiệt trên đường lớn, mắt anh ta sáng như đuốc, cho dù khoảng cách xa hay gần, vẫn cứ mãi chăm chú nhìn chiếc Volkswagen màu đen kia.

Đi qua ngã tư đường, xe trước mặt đột nhiên tăng tốc, khi đèn canh vừa chuyển đã chạy vọt đi.

Chu Tân Vĩ chau mày căng thẳng, “Chạy theo, đừng dừng.”

Rồi vào lúc ấy, xe chạy một hàng dài như ngăn cản lối đi, xe của bọn họ không thể không bị dồn đứng ở giữa tim đường.

Chu Tân Vĩ dùng sức gõ vào đầu máy: “Khốn kiếp.”

Mười giây chờ đợi quả thực sống một ngày bằng một năm, đèn tín hiệu vừa chuyển màu, Tiểu Lưu một chân đạp chân ga chạy vọt lên, thêm vài phần lực, nhưng đuổi hai con đường vẫn không thấy bóng dáng chiếc xe kia.

Sắc mặt Chu Tân Vĩ trì trệ, Tiểu Lưu ngồi bên cạnh cũng chảy mồ hôi đầm đìa: “Đội trưởng Chu, mất dấu rồi, làm sao bây giờ?”

Chu Tân Vĩ mím môi không nói lời nào.

Chu Tân Vĩ không thể hoàn toàn tin tưởng vào Lý Đạo, càng sợ giữa đường có gì xảy ra sai sót, nhú mày suy nghĩ một lúc, lập tức gọi cho đồng nghiệp thông báo lên trung tâm chỉ huy, xin bọn họ giúp họ điều tra vị trí chiếc xe Volkswagen biển số HAV 369.

Lý Đạo cũng thấy có điều không đúng, xe đang nhanh chóng chạy vài vòng trên đường, chạy về phía đường lớn vào cảng Triều Tân. Anh rất quen thuộc vùng đất Miên Châu, căn bản không phải là con đường vật liệu Tân Thông, thậm chí cũng không phải đi xưởng gỗ Trần Thương, càng đi về phía trước, chỉ có một bến tàu vận chuyển hàng hóa đã bỏ hoang.

Người đàn ông kế bên ghé lái nghiêng người, hống súng đen vẫn hướng về phía bọn họ.

Lý Đạo liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đây là chỗ nào?”

Về mặt người đàn ông cảnh giác hơn vừa rồi, vẫn theo dõi anh: “Không nên hỏi thì đừng hỏi, ngồi cho ngay ngắn.”

Trong lòng Lý Đạo lo lắng, vốn tưởng kế hoạch không có chút cơ sở nào, không ngờ rằng lão hồ ly Quách Thịnh kia vẫn tính toán xa hơn anh.

Bây giờ không có cách nào thông báo với cảnh sát, không biết số lượng cụ thể của đối phương là bao nhiêu nên không thể lấy cứng chọi cứng được, hướng hồ trên tay bọn chúng đều có súng. Giây phút ấy Lý Đạo không nghĩ ra mình nên ứng phó như thế nào, nhưng lúc này, xe đã lái vài khu chứa hàng chất đống trên bến tàu.

Ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng, lẳng lẳng chiếu xuống nền đất trống, bầu không khí có vẻ yên tĩnh

là quý dị.

Ven bờ sông đứng năm sáu người riêng biệt, nhìn chiếc xe chậm rãi ngừng lại, ba người Lý Đạo bị súng chĩa vào sau lưng đẩy xuống bước đi về phía trước, ra lệnh đưa va li từ cốp sau đặt lên trên nóc xe.

Quách Thịnh chấp tay sau lưng, cười nói: “Nhìn đi, bảo bối đến rồi.”

Ông chủ Nguyễn mặc áo sơ mi hoa quần rộng, mặc dù đã tối muộn nhưng vẫn mang kính râm, gương mặt rất lớn, xương lông mày hơi cao, đi vội lên trước vài bước, “Có phải bảo bối hay không, phải kiểm tra hàng trước mới biết được.”

“Đừng vội vậy chứ.” Quách Thịnh cảnh báo: “Cũng nên cho tôi thấy chút thành ý của ông chứ.”

Nguyễn Hùng cười lạnh một tiếng, đưa tay ra hiệu với thuộc hạ, có người cầm cái va li xách lên, trực tiếp mở ra, bên trong sắp xếp chồng tiền đô-la ngay ngắn.

“Thế nào? Đủ thành ý chưa?”

Quách Thịnh cười nói: “Mời.”

Đội phương lập tức đi lên trước, cầm dụng cụ chuẩn bị kiểm tra viên đá quý.

Trái tim Lý Đạo như bị nhắc lên đến tận cổ họng, bắt giác siết chặt nắm tay, hơi nghiêng đầu, liếc mắt với Kỹ Cương và Hứa Đại Vệ, nhưng chưa kịp làm gì, chợt thấy Quách Thịnh bất động lui về sau vài bước, ra lệnh cho đám người phòng thủ bước lên trước, trong vài khắc, chợt có tiếng súng vang lên ùng ùng.

Nguyễn Hùng dường như đặt mọi sự chú ý trên viên đá quý, không ngờ rằng Quách Thịnh dám chặn tay, còn trước giờ chuẩn bị giao hàng, nắm ngay thời khắc.

Hắn chưa rút súng, nhưng đã nhanh chóng bị tước đoạt sinh mạng.

Có người không đỡ được, xoay người chạy trốn, Quách Thịnh ra lệnh cho thuộc hạ đuổi theo tóm trọn lưới.

Không lâu sau, lại có vài tiếng súng liên tục vang lên.

Toàn bộ bến tàu vận chuyển hàng hóa lập tức tràn ngập mùi máu tươi, Nguyễn Hùng dựa vào thân xe không ngừng co quắp, cố sức đưa súng lên, đến giữa chừng lại nặng nề rũ tay xuống, cuối cùng trợn trừng mắt không động đậy nữa.

Quách Thịnh cười rộ lên. Bây giờ hẳn nông cuồng như thế, vì tiền, đúng là kẻ liều mạng.

Trương Hướng Toàn đóng va li lại, mỗi tay cầm một cái: “Anh Quách, chúng ta nhanh đi thôi!”

Một lúc, “Chờ đã.” Ý cười trên mặt hẳn dần thu hồi lại, rút súng ở bên hông Trương Hướng Toàn, nhắm vào giữa chân mày Lý Đạo: “Còn một tên súc sinh chưa xử lý.”

Lý Đạo ý thức được điều đó, anh nheo mắt, trong khoảng khắc ấy, đột nhiên nghĩ đến một cô gái.

Khi ấy anh mới nhận ra rằng, thì ra anh và Cố Tân đã xa nhau một tháng, những ngày qua anh vội vàng tính toán, sắp xếp, dường như không còn thời gian suy nghĩ về cô.

Nhưng khi mạng sống đang trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, người đầu tiên hiện lên trong đầu anh, chính là gương mặt của cô.

Giờ khắc này, anh điên cuồng nhớ đến cô.

Kỷ Cương và Hứa Đại Vệ mặt đầy hoảng sợ, xông về phía trước vài bước, nhưng bị người phía sau đạp đầu gối ngã quỵ xuống.

Chân Kỷ Cương mềm nhũn, quỳ trên mặt đất.

Hứa Đại Vệ gắng gượng chống cự vài giây, một nhóm người hợp sức cản cậu ta, đồng thời dùng súng dĩa sát vào gáy cậu ta.

“Quách Thịnh, mày có giỏi thì nhắm vào tao này.” Cậu ta đỏ bừng đôi mắt.

“Dừng gấp, mỗi một tên đều không chạy được.” Quách Thịnh cười, ánh mắt thu lại nhìn về phía Lý Đạo, mặt của hắn chẳng ra hình thù gì, cây súng trong tay chỉ vào đầu, nói chậm rãi: “A Đạo, kết quả hôm nay, chính là cái giá cho việc mày phản bội tao. Mày nên gắng sức mà trốn, xuất hiện trước mặt Quách Thịnh tao thật chả sáng suốt gì cả, một cái mạng chó, bây giờ tao cho mày đầu thai sớm.”

Lý Đạo lẩn chuyển yết hầu, chỉ có thể kéo dài thêm thời gian: “Tôi giúp anh trộm ”trái tim quốc vương“, anh nên làm theo giao hẹn, thả cho chúng tôi một con đường sống.”

Quách Thịnh cười nham nhở, đầu nghiêng trái quay phải: “Tao đối ý.” Rồi vỗ trán: “Mày không nói tao cũng quên mất, Trương Hướng Toàn, bảo đám người bên kia động thủ đi, không để lại ba còn đàn bà đó, trên suốt vàng, cho bọn chúng bè bạn.”

“Giết người đền mạng, anh không sợ cảnh sát điều tra ra được là anh à?”

“Điều tra thế nào? Cái nơi chết tiệt này không có ai quản lý, tao đi đổi vài con xe, ai có thể chứng minh tao đã đến chỗ này?” Hấn mở rộng hai tay, không sợ hãi: “Cùng lắm thì học hỏi theo mày, chạy trốn ấy.”

Trương Hướng Toàn lại gần, nhắc nhở một lần nữa.

Quách Thịnh cũng không muốn lãng phí thời gian: “Biết bọn mày muốn thay Cố Duy báo thù, không có cơ hội rồi, kiếp sau đi nhé!”

Quai hàm Lý Đạo đánh lại.

Hứa Đại Vệ vùng vằng tránh sự khống chế của đám người, không quan tâm bất cứ điều gì, vọt lên: “Mẹ kiếp, ông đây sống chết với mày.”

Quách Thịnh kéo nòng súng, bắn một phát vào đùi cậu ta.

Hứa Đại Vệ ngã xuống đất, ôm đầu gối đau đớn gào lên.

Trong mắt Quách Thịnh một mảng màu sắc hài hòa, hấn lại đưa súng lên lần nữa: “A Đạo, lên đường nào.”

54. Chương 54

Chu Tân Vĩ cuối cùng cũng nhận được tin báo, tổ giám sát phát hiện lịch sử chiếc xe Volkswagen màu đen số đuôi 369 đang đi về phía đường lớn Tân Cảng.

Trong bụng anh ta vô cùng kinh ngạc, nhưng không dây dưa lâu, gọi Tiểu Lưu nhanh chóng đuổi theo hướng ấy, đồng thời thông báo cho toàn đội nhanh đến rồi trợ giúp.

Có hai chiếc xe đi cùng, cộng thêm anh ta và Tiểu Lưu là tổng cộng có bốn người.

Cả một đường chạy như bay, khi gần đến bến tàu vận chuyển, Chu Tân Vĩ cảm giác được bầu không khí không thể xem thường.

Tránh cho việc bút dây động rừng, anh ta gọi Tiểu Lưu cho xe đậu bên cạnh, nắm chặt súng trong tay, bốn người chia làm bốn hướng từ từ đi vào.

Mặt trắng lạnh nước, tứ phía vắng vẻ, trong không khí mơ hồ thoảng mùi máu tươi.

Cách đó không xa đột nhiên vang lên vài tiếng súng, con người Chu Tân Vĩ căng thẳng, bước đi bất giác chậm lại, liếc nhìn Tiểu Lưu, rồi nhanh chóng đi chuyển nhanh về hướng ấy.

Anh ta trốn trong bãi đất trống nhìn thấy bọn họ, quét mắt quan sát có khoảng chừng chín người, trong đó có hai người quỳ trên đất, bị vài người có vóc dáng cao lớn khống chế.

Đứng bên cạnh người đàn ông là Lý Đạo, lưng anh thẳng tắp, hai chân tách xa nhau một cách tự nhiên, bị Quách Thịnh cầm súng chĩa thẳng vào đầu, nói gì đó anh ta nghe không rõ, bỗng đứng người dưới đất nhào lên, hét lớn một tiếng, lao về phía Quách Thịnh.

Cơ thể Chu Tân Vĩ trốn phía sau thùng chứa hàng, nòng súng nhắm chuẩn vào hướng bọn họ, chưa kịp nhắm xong, phát súng của Quách Thịnh đã bắn vào bắp đùi cậu ta.

Tiếng kêu gào vang trời, Chu Tân Vĩ thảm chửi một tiếng. Trán anh ta giăng đầy mồ hôi hột, chỉ thấy lần này nòng súng của Quách Thịnh nhắm vào Lý Đạo, trong lúc nguy cấp, anh ta bình tĩnh thần trí, nhắm vào phía sau, bóp cò trước một bước.

Lý Đạo cho rằng cuối cùng mình cũng đón nhận vận mệnh, không nghĩ tới lúc sống còn gặp được chuyện biến lớn.

Anh cảm nhận được một luồng không khí mạnh mẽ từ bên phải vọt đến, chớp mắt một cái, Quách Thịnh hốt hoảng gào lên, cánh tay lệch sang, cây súng bỗng nhiên rơi xuống đất.

Lý Đạo phản ứng nhanh, một tay nắm cổ tay hấn vặn ngược lại, cùng lúc ấy, chân phải đưa lên, không hề kiềm chế sức mạnh, dùng mười phần sức đá thẳng vào bụng Quách Thịnh.

Quách Thịnh lui về sau lão đảo vài bước, ngã ngồi trên mặt đất, rồi lại theo quán tính trượt ra sau nửa thước.

Kỷ Cương cũng nhân cơ hội người phía sau không để ý, đánh khuỷu tay ngược về sau trúng vào bụng đối phương, Hứa Đại Vệ bò lăn đến bên cạnh, níu giữ cánh tay của cậu ta trượt ngược ra sau thùng chứa hàng.

Vài tên thuộc hạ của Quách Thịnh bấy giờ mới có phản ứng lại, có người gọi: “Anh Quách!”

“Nổ súng mau!”

“Nhanh, phía bên kia!”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đám cấp dưới chạy loạn, đều trốn hết ra sau thùng hàng, hướng về phía Chu Tân Vĩ mà nổ súng.

Vang lên vài tiếng, rồi đột nhiên yên tĩnh.

Bờ sông không có bất kỳ ai, thùng chứa hàng dựng ngang dựng thẳng sắp xếp gọn gàng, không biết đối phương ẩn nấp ở đâu, toàn bộ khu cảng vận chuyển hàng hóa rơi vào yên tĩnh như chết, nguy cơ rình rập bốn phía.

Không ai dám đứng lên, chỉ cần hành động thiếu suy nghĩ sẽ trở thành bia ngắm cho đối phương ngay.

Trương Hường Quyền đỡ Quách Thịnh dựa vào phía sau thùng hàng, thời khắc nguy hiểm, là anh ta kéo hẳn về.

Cánh tay Quách Thịnh trúng đạn, đau đớn không thể nhịn được, một mùi khét và mùi máu tanh xộc vào mũi, bị một cú đánh của Lý Đạo cũng không hề nhẹ, hẳn cảm giác tất cả nội tạng đều bị vỡ nát, trong cổ họng có thứ gì đó chen lấn dâng trào.

Dù sao cũng là lão già, hẳn lâu lắm rồi chưa từng có cái dáng vẻ mất sức như thế này.

Trương Hường Quyền thở gấp: “Anh Quách, anh thế nào rồi?”

“... Tiền đâu? Viên đá quý đâu?”

Trương Hường nhanh chóng tìm khắp nơi, hơi thăm dò, nghiêng người trông về phía sau thấy hai cái va li mình vứt bỏ: “Lúc này chỉ mãi kéo anh, vứt hết cả bên kia rồi.”

“Đồ ăn hại.” Hẳn tức giận mắng lớn.

Quách Thịnh thở phào, lớn tiếng hỏi: “Đứa nào trên đường? Xung tên còn tiện nói chuyện.”

“Cảnh sát.” Chu Tân Vĩ nói thẳng: “Tôi nghi ngờ anh phạm tội trộm cắp, cố ý sát hại vài nhiều tội danh khác, bây giờ anh bỏ vũ khí xuống, đặt tay ra sau gáy, từ từ bước ra.”

Quách Thịnh hoàn toàn ngơ ngác, dường như chẳng nghe thông được, hỏi Trương Hường Quyền: “Nó nói nó là cái gì?”

Trương Hường Quyền trừng mắt như con trâu trừng, mắng: “Mẹ kiếp, nó nói nó là cảnh sát, Lý Đạo báo động. Chúng ta làm thế nào đây?”

“... Làm sao bây giờ?” Quách Thịnh nghiêng răng nghiêng lợi, cơn giận khó nuốt nổi: “Làm thế nào cũng chết, mà nói xem?”

Quách Thịnh đã từng nghi ngờ dụng ý của Lý Đạo khi chủ động tìm hắn, Lý Đạo suy nghĩ đa đoan, hắn là đã nghĩ thông suốt mục đích hắn dẫn dắt anh đến Miên Châu.

Quách Thịnh vẫn đoán rằng Lý Đạo liên quan đến tuyến của Khâu gia Khâu Thuận Đức, Khâu Thuận Đức những năm gần đây ở Miên Châu Quảng Ninh thế lực cực kỳ lớn, nghĩ rằng khả năng lớn lần này cũng nhìn trúng hàng, gọi Lý Đạo sang bên này làm nội ứng, đến lúc đó chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng.

Cho nên hắn mới ngoài sáng trong tối tiết lộ sai địa chỉ giao hàng với anh, vốn cho rằng mình nắm chắc phần thắng, nhưng không ngờ Lý Đạo lại dùng đến cách này.

Quách Thịnh cười vang: “Mày có gan lắm.” Hắn nâng tông giọng lên: “Lý Đạo, mày có gan lắm.”

Lý Đạo không đáp.

Quách Thịnh trốn sau thùng hàng gần bờ sông nhất, ở giữa cách một thùng, hắn nghiêng sang vị trí phía sau.

Ánh trăng in bóng hắn nghiêng xuống mặt đất, sau lưng Lý Đạo kề sát thùng hàng, nhìn theo cái bóng dường như thấy có người đứng nấp sau thùng hàng cùng hắn, chỉ có điều phe phờ ngự hướng đối nghịch với nhau.

Anh không có gì trong tay, rút thắt lưng từ bên hông ra.

Quách Thịnh còn đang chửi bậy, hắn không lên tiếng trả lời, đi vòng hướng ngược lại qua đầu bên kia thùng hàng, quả nhiên thấy có người cầm súng trong tay, đang từ phía đầu ngược lại theo dõi anh.

Đối phương dường như cũng phát hiện phía sau có động tĩnh, vừa định quay đầu, Lý Đạo chạy tới vài bước, dùng thắt lưng siết cổ hắn, vặn hai đầu dây giữ sang bên phải, chuyển cổ tay giữ chặt thắt lưng, dùng sức buộc chặt, một tay còn lại khống chế bàn tay cầm súng của hắn.

Người đàn ông ngửa đầu ra sau, nói vài ba âm tiết kêu xin, gương mặt bị ngạt đến tím tái, không lâu sau mắt trợn ngược, súng rơi xuống đất, hắn ngất đi.

Cứ như thế, cả người Lý Đạo bị bại lộ trong tầm mắt đối phương, một tiếng súng vang lên, viên đạn sượt qua bên cạnh trúng vào thùng hàng sắt nổ ra, tia lửa bắn khắp nơi, chấn động khiến lỗ tai anh ùng ùng.

Anh nhanh chóng khom lưng ôm đầu, ngược mắt lên, bên sườn thùng hàng phía trước có người lộ ra nửa người, đang cầm súng chĩa về phía anh.

Rồi một giây tiếp theo, Chu Tân Vĩ phát hiện vị trí của đối phương, giữ súng nhắm chuẩn, bóp cò, bắn chuẩn xác vào ngực hắn.

Một lần đáng gục hai tên.

Bên kia còn lại Quách Thịnh, Trương Hương Quyền và hai tên thuộc hạ.

Lý Đạo nhanh chóng lui về vị trí cũ.

Quách Thịnh thấy thuộc hạ ngã xuống đất, tức giận nói: “Đứa nào chuốc thuốc mê mày, mà mày thà rằng lao vào ngồi tù cũng không theo tao hưởng phúc?”

Lý Đạo lạnh giọng: “Còn mạng sống của người anh em đã khuất của tao.”

“Nó cướp người của tao, không đáng chết à?” Quách Thịnh thấy chiếc xe của hắn đậu cách đó không xa, nháy mắt với Trương Hương Quyền, nói: “Mày nhớ cho kỹ, người phản bội tao đều không chết yên thân.”

“Để xem lời này của mày có linh nghiệm hay không.”

Quách Thịnh nói lạnh: “Thằng oắt, chơi với tao thì mày còn non lắm.”

Lý Đạo chẳng thèm bận tâm nói năng với hắn, im miệng không nói nữa.

Anh quay đầu liếc nhìn, hai cái va li xách tay nằm ở lối giữa hai thùng hàng, Kỹ Cương và Hứa Đại Vệ trốn bên kia, đứng cùng hàng với anh, nhóm người của Chu Tân Vĩ thì đứng xa hơn.

Nhóm cảnh sát cứu viện vẫn chưa đến, trong chốc lát cục diện rơi vào bế tắc.

Đột nhiên, có tiếng xe khởi động.

Lý Đạo giật mình, nhìn thăm dò.

Trương Hương Quyền không biết từ lúc nào đã lén đi đến chỗ đậu xe, chờ theo vài người, quay đầu xe đánh vòng quanh bãi đất trống, lái về hướng của bọn họ.

Chu Tân Vĩ và Tiểu Lưu nổ hai phát súng vào thân xe, nhưng xe di chuyển quá nhanh, một phát bắn vào khung bảo hiểm, một phát khác... bắn hụt.

Quách Thịnh quát: “Cái va li, đi lấy cái va li.”

“Không được, em...”

“Mẹ kiếp tao bảo mày đi lấy!”

Trương Hướnɡ Quyền cấn rắnɡ, đập mạnh chân ga, bùng phát cơn giận dữ chạy vọt lên.

Điều không ngờ đến rằnɡ, Kỳ Cươnɡ lại xách lấy va li trên mặt đất trước Lý Đạo một bước.

“Lão Kỳ!” Lý Đạo gọi.

“Lão Kỳ, nguy hiểm!” Hứa Đạ Đại Vệ gào lên.

Kỳ Cươnɡ dường như không nghe thấy, một tay xốc lên, nhấc chân chạy nhanh về phía trước.

Quách Thịnɡ: “Đuổi theo cho tao.”

Tốc độ Kỳ Cươnɡ rất nhanh, di chuyển theo hình chuyển động chữ “S”, tìm một khe hở chui vào, thay đổi phương hướng, chạy nhanh về phía bờ sông.

Xe Quách Thịnɡ vẫn đuổi theo không từ bỏ.

“Phía trên! Mau mau!”

Chu Tân Vĩ quát, theo vài người nhân cơ hội nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Ghế sau có người vươn cánh tay ra, bắn loạn xạ ra phía sau vài phát súng, có một cảnh sát chân bị trúng đạn.

Chu Tân Vĩ gọi bọn họ mau chóng ẩn nấp, dừng lại vài giây, giữ vững cổ tay, một phát bắn vào bánh xe sau.

Một tiếng thẩn xe chói tai, xe xiêu qua vẹo lại, lòng vòng dừng ngang bờ sông.

Kỳ Cươnɡ dùng sức lực cả cánh tay, quăng một cái va li xuống sông: “Tao vứt hết mẹ nó luôn! Đi lấy đi!”

Nòng súng trong tay Trương Hướnɡ Quyền nhắm “pằng” vào tay anh ta.

Kỳ Cươnɡ đưa một cái va li khác lên treo trước sông, khước môi giương giương khiêu khích, hoàn toàn là dáng vẻ liều mạng, gào lớn tiếng: “Bắn đi! Mẹ kiếp mày bắn đi!”

Quách Thịnh đè tay Trương Hường Quyền lại, phất tay ra phía sau.

Hai người ngồi sau nhìn nhau một cái, không thể không nghe lệnh đẩy cửa xe xông ra, lao về phía Kỳ Cương, ý đồ giành lại cái va li trong tay anh ta.

Nhưng chưa đi được mấy bước, hai tiếng bang bang vang lên, cơ thể hai người mỗi người một phát, lảo đảo xiêu vẹo, ngã xuống đất theo hai hướng khác nhau.

Ở trước cửa lớn, tiếng còi báo động kêu rất lớn, vài chiếc xe cảnh sát từ phía xa lái tới, ánh đèn xanh đỏ thay nhau chiếu rọi một vùng trời.

Nhóm cứu viện rốt cuộc cũng đến nơi, hơn mười viên cảnh sát lấy cửa xe làm lá chắn, giữ súng, bao vây ba người đứng bên bờ sông.

Lúc này sắc mặt Quách Thịnh chỉ có tái nhợt đi, nghĩ thầm trong lòng cuối cùng nước cũng ướm giày rồi, thực sự hết chơi được rồi. Hắn vùng vẫy sắp chết, trốn bên cạnh chiếc xe gần bờ sông cùng Trương Hường Quyền.

Trương Hường Quyền kéo Kỳ Cương chắn trước người, súng kề sát bên thái dương của anh ta.

Cảnh sát nói: “Các người không còn đường lui rồi, hạ súng xuống, chủ động khai báo hành vi phạm tội, sẽ nhận được sự khoan hồng.”

Hai người bọn hắn sớm đã thành chó hoang, Quách Thịnh nửa ngồi, trốn bên cạnh đuôi xe với Trương Hường Quyền, Trương Hường Quyền gào rách cả họng: “Không được động đây, không được đến đây, nếu động đây tao giết nó.”

“Anh đừng xúc động, muốn thế nào, chuyện gì cũng thương lượng được.”

“Lùi lại, mẹ kiếp lùi lại cho tao, tránh đường ra, bọn tao muốn đi ra ngoài.”

Không có ai di chuyển.

Lúc ấy, Chu Tân Vĩ và cộng sự đi lên trước, Lý Đạo cũng đi ra theo, ánh mắt sắc bén nhìn bọn chúng chăm chăm.

Quách Thịnh cũng xuyên qua khe hở nhìn thẳng vào anh, khước miệng giật giật, dường như còn mang theo ý cười quái dị: “Bảo Lý Đạo qua đây, bọn tao muốn thảo luận với nó.”

Cảnh sát vẫn không nói chuyện, có người lên tiếng cười trước.

Khóe môi Kỷ Cương độ cong càng lúc càng lớn, nhẹ buông tay, cái va li rơi trên mặt đất, anh ta đạp chân phía trước, cái va li chà trên mặt đất trượt ra hai, ba mét.

Trương Hường Quyền cầm súng đập mạnh vào bên thái dương anh ta: “Mẹ kiếp mày làm gì vậy!”

Kỷ Cương không thềm di chuyển, một lúc lâu, không biết nói với người nào: “Là tôi có lỗi với anh em.”

Lý Đạo bỗng siết chặt nắm tay.

“... Sau này mẹ con cô ấy có gặp gì khó khăn, phải phiền đến cậu nhiều rồi.”

Lý Đạo dự cảm đến điều gì đó, vừa định mở miệng, thì giọng nói liền thay đổi âm độ: “Kỷ Cương, khôn kiếp anh đừng có làm vậy!”

Anh định nhào tới trước, bị Chu Tân Vĩ giữ vai lại.

Động tác của Kỷ Cương rất nhanh, nắm chặt cây súng Quách Thịnh vẫn đặt bên hông mình, đặt chông trên ngón trỏ hấn dùng sức bóp một cái.

Một âm thanh dồn nén, tất cả mọi người đều ngẩn hết ra.

Súng trên tay Quách Thịnh trượt xuống, cơ thể Kỷ Cương cũng ngã xuống theo.

Thân trên Trương Hường Quyền bị bại lộ, cảnh sát bán một phát vào cánh tay hấn, súng trên tay rơi xuống đất.

Đã đi đến đường cuối cùng, không thể lui được nữa, hai người họ đứng nguyên tại chỗ.

Có người nhanh chân tiến lên, mạnh mẽ khống chế được bọn họ.

Từ lúc ấy, còn hồ ly già xảo quyết Quách Thịnh cuối cùng cũng sa lưới, Trương Hường Quyền và hấn, bị cảnh sát mang còng tay vào.

Tình trạng bỗng nhiên trở nên âm ỉ hỗn loạn, có người gọi xe cứu thương, có người kiểm tra tình trạng thương vong.

Lý Đạo ngồi bên cạnh Kỷ Cương, nghiêng răng rồi mở miệng nói một câu: “Anh chết như vậy, cậu ta cũng tuyệt đối không tha thứ cho anh.”

Kỷ Cương dùng hết sức để cười.

“Phải sống, cả đời này nợ cậu ấy, trả nợ hết kiếp này.”

Quách Thịnh được người đỡ đi qua bên cạnh, cười như kẻ điên: “Thằng súc sinh, để cho mày chứng kiến từng người bên cạnh chết dần.” Toàn thân hần lồi thối, tinh thần xuống thấp gấp trăm lần so với lúc trước, tóc bù xù, quần áo trên người đều bẩn, ngón tay đen nhẵn phỉ thúy cũng bị đập nát mặt tan tành.

Lý Đạo thẳng người, vào cái khoảng khắc, khi Cố Duy chết sự đau đớn của Cố Tân xông lên đầu anh.

Chân phải anh hơi lui về sau một chút, chân trái trụ, dùng toàn bộ sức mạnh dồn vào chân phải, thẳng thừng đạp mạnh vào bụng hần.

Cú đá ấy, khiến Quách Thịnh phun máu tươi ra khỏi miệng.

Chu Tân Vĩ bước nhanh lên ngăn cản: “Cậu đừng gây chuyện, đừng hoảng một chút cho tôi.”

Lý Đạo nhìn chằm chằm Quách Thịnh: “Chết cũng để cho mày chết trước anh ta.”

Quách Thịnh nhếch miệng cười, hàm răng có nhuộm máu tươi, gương mặt nhìn qua càng thêm phần đáng sợ: “Tao hiếu kỳ, mày báo động, thực sự không lo lắng cho sống chết của cô nàng Cố Tân kia à?”

“Cô ấy chẳng làm sao, đã về Thượng Lăng từ sớm rồi.”

Quách Thịnh sửng sốt: “Không thể nào.”

Lý Đạo để hần chết phải hiểu ra: “Người mày bắt đi là cảnh sát, lần này phụ trách phối hợp với tao, trước khi làm cảnh sát đã tráo đổi thân phận của hai người họ, mày không tra ra được. Mày đặt tất cả suy nghĩ vào người tao, mà bỏ qua máy định vị và thiết bị nghe lén giấu trong tóc cô ấy, bây giờ ba người họ đã an toàn rồi.”

“Không thể... không thể nào được.” Hần bỗng nhiên ngộ ra: “Là mày cố ý?”

Lý Đạo không đáp lời.

Quách Thịnh trợn lớn hai mắt: “Cái ngày mà mày vừa đến Miên Châu, tao cố ý quay về di chuyển gần khu nhà cũ của mày, cố ý vào ở khách sạn bên cạnh, mày biết tao sẽ ở đó theo sự sắp xếp của mày, cho nên, mày cố ý đưa đến trước mặt tao?”

Lý Đạo hiểu rõ Quách Thịnh, hẳn quen lo tính trước sau, tất cả nắm gọn trong tay mới hoàn toàn yên tâm.

Quách Thịnh là người duy nhất anh hiểu rõ tình hình suy nghĩ, cho nên anh đoán, hẳn nhất định sẽ ở lại khu nhà cũ cho một hai người giám sát, nhằm khi chính anh vừa đến Miên Châu, anh đã biết rõ tình hình.

Chỉ có khiến cho Quách Thịnh tin rằng quân cờ trong tay đủ nặng, mới có thể càng yên tâm về anh hơn.

Cho nên ngày hôm ấy anh mang theo một cảnh sát nữ, di chuyển rất lâu quanh khu gần đó.

Quách Thịnh hồ đồ, khoe miệng dưới hé mở, chậm rãi lắc đầu: “Đáng tiếc, đáng tiếc quá A Đạo.”

Chu Tân Vĩ nói: “Dẫn người đi!”

Chuyện này sẽ tốn thời gian, sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Quách Thịnh, không ngờ rằng Trương Hướng Quyền gần như nổi điên, sử dụng sức mạnh và trái chạm phải, trốn thoát cảnh sát hai bên, khom người, nhặt mảnh thép dài một thước trên mặt đất, hai tay nắm chặt, chém loạn xạ vào nhóm người.

Hắn đánh mất lý trí, cồng tay va chạm với thanh thép kêu leng keng.

“Thả tao ra! Mau thả tao ra! Tao không phải ngồi tù! Tao không giết người!”

Lúc đầu Chu Tân Vĩ quay lưng về phía hắn, nghe hắn gọi liền quay người lại, đã thấy thanh thép ấy ghim về phía lồng ngực anh ta.

Khoảng cách giữa hai người họ chỉ rộng chừng hai thước, lần này anh ta không kịp né tránh, con người co rụt lại, vô thức lùi vài bước, không nhanh bằng tốc độ lao đến của hắn.

Có động sự chạy về hướng của anh ta, nhưng không đứng gần bằng Lý Đạo.

Nhìn thấy đầu thanh thép sẽ đâm về phía tim của anh ta, cánh tay bên cạnh đột nhiên đưa ngang ra chặn lại, cản trước bộ phận quan trọng ở lồng ngực anh ta...

Lý Đạo, Kỷ Cương và Hứa Đại Vệ cùng vào bệnh viện, vết thương của anh không tính là nhẹ, chỗ rách ở phần cánh tay bên phải chặn thanh thép, rất sâu, may mà máu đã ngừng chảy, khâu sáu mũi, y tá đang băng bó cho anh.

Chu Tân Vĩ từ bên ngoài đi vào, ngồi băng ghế bên cạnh.

Hai người nhìn nhau, không ai mở miệng, gian phòng rất yên tĩnh, chỉ có y tá cẩn thận quần băng gạc cho

Lý Đạo.

Một lát sau, Chu Tân Vĩ nói: “Hứa Đại Vệ và Kỷ Cương còn đang phẫu thuật.”

Lý Đạo bỗng dừng vài giây, hỏi anh ta: “Tôi có thể đi qua xem không?”

“Không thể.”

Lý Đạo gật đầu không nói tiếp.

Chu Tân Vĩ đứng dậy, đi vài bước thong thả trong căn phòng bệnh, hai tay nhét vào túi quần, cuối cùng 9di đến dựa vào cạnh bàn: “Đau không?”

“Không dùng thuốc tê.”

Chu Tân Vĩ cúi đầu quan sát: “Cảm ơn.”

Lý Đạo cười nói: “Tôi cũng cảm ơn anh.” Trước đó ở bến tàu, có hai lần đều là Chu Tân Vĩ nỗ sủng cứu anh.

Chu Tân Vĩ nói: “Đó là nhiệm vụ của tôi, cậu không cần cảm ơn.”

Lý Đạo không tiếp lời.

Rất nhanh sau đó, y tá băng bó kỹ, dặn dò cẩn thận mọi điều cần chú ý, rồi bưng khay đi ra ngoài.

Y tá vừa đi, Chu Tân Vĩ liền lén sờ thuốc lá trong túi, nhanh mồm hút nửa điếu, cảm giác một mối trên người đã vơi bớt được một ít.

Quần áo hiện tại của hai người đều có phần lồi thối, cả người toàn là bùn đất và vết máu, sắc mặt u ám, trong mắt đầy tia máu đỏ.

Lý Đạo dựa vào đầu giường: “Khi nào có thể quay về Thượng Lăng?”

Chu Tân Vĩ nghĩ ngợi một lúc, rồi hỏi: “Nghe nói khi các cậu ở trấn Tam Pha đã cứu một cô gái bị lừa bán? Bọn buôn người cũng là do các cậu bắt được?” Không cần anh đáp, anh ta đã cười cười: “Tên trộm cậu thú vị thật.”

Lý Đạo cười khan một tiếng.

Chu Tân Vĩ nói: “Những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, tôi sẽ viết chi tiết trong báo cáo.”

“Có thể giảm án?”

“Tôi nói có thể không được tính.” Vài giây sau, Chu Tân Vĩ lại thêm một câu: “Đúng vậy.”

Lý Đạo liếc anh ta, bụng bảo dạ, mẹ kiếp, nói một câu nghiêm chỉnh mà còn vòng trước đón sau, một câu thẳng thắn cũng không dám nói, nói cũng như không, chẳng khác nào nói dối. Khiến người ta nghe xong chỉ muốn nổi điên.

Anh mặc kệ, lúc này có hơi choáng váng đầu óc, cần nhắm mắt nghỉ ngơi, không quan tâm anh ta, rồi nghe anh ta hỏi: “Trước khi cậu đi, cậu có muốn gặp người nào không?”

55. Chương 55

Trái tim Lý Đạo bất giác căng thẳng, trợn mắt nhìn anh ta: “Bất cứ ai cũng có thể gặp?”

“Không được.” Chu Tân Vĩ chạy đến cửa, đứng lại nói: “Cậu cho rằng cục cảnh sát là nhà mở à? Quy tắc quy định còn treo ở đây, bây giờ thân phận của cậu là người tình nghi gây tội, không thể gọi ai ra gặp được.”

Gương mặt Lý Đạo hơi chuyển động, trông mắt quan sát lớp vải trắng trên cánh tay, yết hầu khẽ lặn, sau đó gật đầu cười cười, mọi chuyện đều không phải thứ anh có thể làm chủ, cứ như thế này, là được rồi.

Trong phòng im lặng phẳng phắc.

Chu Tân Vĩ lại bước về phía trước một bước, dừng lại quay đầu: “Vậy thì, có hay không?”

Lý Đạo nói: “Không có.”

Chu Tân Vĩ quá khôn khéo, có một số việc vừa liếc mắt qua đã nhìn thấu tỏ tường, nhưng bây giờ anh ta không muốn đào sâu thêm.

Trước đây anh ta tiếp xúc với tội phạm có lớn có cực kỳ tàn ác, nhưng người có thể hoàn toàn thay đổi thì rất ít. Ngày hôm nay Lý Đạo thực sự không có nghĩa vụ giúp anh ta cản nhát dao ấy lại, nhưng lại dùng tốc độ nhanh nhất xông lên, con người anh cố gắng nói đạo nghĩa, không xem là tội ác tày trời, chỉ là bước

vào con đường sai trái.

Sợ rằng con đường của hai người họ đã từng giống nhau, cũng từng trải qua nguy hiểm, khiến cho giới hạn mối quan hệ đối lập này trở nên không còn rõ ràng như nó phải có.

Chu Tân Vĩ lặng lẽ buông tiếng thở dài, vẫn làm việc theo quy tắc cũ: “Chỉ có thể gặp luật sư.” Anh ta dừng một lúc, nói thêm một câu: “Có thể nhờ luật sư nhấn lại.”

Lý Đạo khoát khoát tay có chút phiền não, gáy dựa vào tường, rồi nhắm mắt lại.

Chu Tân Vĩ không nói gì nữa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau đó không lâu, họ về Thượng Lăng.

Nhóm người Lý Đạo bị đưa thẳng vào trại giam.

Lúc ấy Cố Tân ở trong nhà.

Cô ở bệnh viện Quảng Ninh đợi ba ngày, buổi tối ngày thứ ba liền bị đuổi về Thượng Lăng, bác sĩ nói nguyên nhân cô ngất đi là do mệt mỏi quá sức, chú ý nghỉ ngơi nhiều và bổ sung dinh dưỡng là có thể nhanh hồi phục lại.

Bản định án trước đó nói rằng cô có thể tự do, nhưng không được rời khỏi Thượng Lăng, phải kịp thời phối hợp điều tra với cảnh sát.

Cô đến tiệm vàng Tường Các làm thủ tục nghỉ việc, nhưng đồng nghiệp vẫn bình thường với cô, cô nhìn thấy lão Vương bảo vệ, ông ấy vừa thấy cô liền hí hửng nở nụ cười, kéo tay cô hỏi han ân cần.

Cố Tân nói vòng vo, hỏi ông ấy: “Bác... cơ thể bác không sao chứ?”

Lão Vương cởi nón xuống, sờ đầu mình: “Đã bị đánh cho ngất tỉnh rồi, đến bệnh viện kiểm tra, không có vấn đề gì lớn.”

Cố Tân không thể nhìn thẳng vào mắt của người đối diện, động đậy khóe môi cứng nhắc: “Vậy là tốt rồi.”

Mọi người đều cho rằng cô là người bị hại, nội tình trong đó chỉ có ông chủ biết.

Khi cô đi đến phòng làm việc, ông chủ ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi di chuyển ánh mắt sang nơi khác, một chút biểu cảm trên mặt cũng không có.

Bước đi của Cố Tân gian nan, mỗi một bước đều cảm giác trần nhà càng lúc càng thấp, ép gập xuống người cô, bỗng nhiên người rụt lại một đoạn. Cảm giác này không riêng gì Cố Duy mang đến, từ ngày nguyên tắc của cô bị dao động về sau này, cô đã biết mình theo chân bọn họ thì chẳng có bất kỳ khác biệt nào.

Ông chủ lạnh lùng lạnh miêng: “Cô còn đến làm gì?”

Cố Tân đứng trước bàn làm việc, quai túi xách bị bàn tay ảm ướt nắm chặt: “Cháu tới xin lỗi.”

Ông chủ nổi giận, hừ lạnh một tiếng, không nói chuyện.

“Xin lỗi. Và cả...” Cố Tân ra lệnh cho bản thân không được lùi bước, hơi thẳng hai chân, cúi đầu thật sâu trước ông ta: “Cháu thay anh trai cháu... thay họ xin lỗi bác, xin lỗi.”

Ông chủ gần năm mươi tuổi, mặt hiền lành, bình thường đối xử với nhân viên vô cùng tốt, thấy động tác này của cô có phần mất kiên nhẫn: “Cô làm cái gì vậy.” Ông ấy hơi ngồi thẳng lên, im lặng vài giây, rồi than một tiếng: “Xét đến cùng thì cũng không phải cháu sai, bác cũng chẳng có ý gì khác, chỉ là công việc này...”

“Cháu hiểu ạ.” Cố Tân vội vàng lấy phong thư từ trong túi xách ra, cầm bằng hai tay đặt lên bàn, mở miệng còn muốn nói gì đó, nhưng không thốt nên lời, chỉ có thể cúi đầu thêm một cái, xoay người rời đi.

Ông chủ cầm phong thư lên, mở bức thư ra, bên trong ngoài trừ một lá thư từ chúc, còn có một thẻ ngân hàng rơi ra, “Đợi đã, Tiểu Cố.”

Cố Tân dừng lại.

“Thẻ này của cháu là sao?”

Cố Tân đứng ở cửa: “Là chúng cháu mang đến bất hạnh cho bác, tiền không nhiều lắm... Cháu biết dùng tiền không thể bù đắp tổn thất tinh thần cho bác, chỉ là, bây giờ cháu chỉ có thể...”

“Chuyện này là chuyện gì đây.” Ông chủ ngắt ngang lời cô: “Số tiền kia đã được trả lại rồi, cháu không cần...”

Cố Tân không nghe phần phía sau, dường như đang chạy trốn.

Thẻ ngân hàng có tám vạn tệ, trừ đi số tiền chi ở bệnh viện Quảng Ninh, phần còn dư lại cô không động vào.

Khi đi ra khỏi tiệm vàng, bên ngoài trời thả cơn mưa phùn.

Thời tiết tháng sáu, không khí ở thành phố Thượng Lăng có phần khô nóng.

Cố Tân không bung dù, nước mưa bắn lên da thịt cô, trái tim cũng trở nên nặng nề.

Cô đến cửa hàng gần đó dạo một vòng, bên trong bán quần áo và trang sức hạng sang, đếm tiền trong túi xách, còn khoảng một ngàn năm trăm tệ, còn là tiền trước đó trong ví của Lý Đạo.

Cố Tân thất thần trong vài giây, sau khi cất tiền xong, cô xoay người đi ra.

Cô đi xem cửa hàng bán áo nam tay ngắn, quần, tất và nội y giá bình dân, không nhìn kiêu dáng, chọn chất vải mềm mại co giãn, bằng ký ức dùng tay ước lượng kích cỡ.

Cô mang theo túi lớn túi nhỏ, đi thẳng đến trại giam.

Nhưng không ngờ đến, cảnh sát bên trong còn chẳng thèm tiếp, thẳng thừng bảo cô rời đi.

Cố Tân cười dịu dàng nói rất nhiều câu lấy lòng.

Viên cảnh sát vẫn làm khó, ôn tồn giải thích: “Chỗ này của chúng tôi có quy định, cô không phải người thân, không thể mang đồ vào trong, cô đừng làm khó tôi.”

“Chỉ là quần áo thôi mà, các anh cứ kiểm tra cẩn thận, thực sự không có...”

“Vậy cũng không được.” Cảnh sát nói: “Bên trong có quần áo mặc rồi, cô có thể yên tâm.”

Cố Tân ôm cái túi, còn định bàn cãi thêm vài câu.

Chu Tân Vĩ đi ngang qua ngoài cửa, rồi lui lại hai bước, nhận rõ bóng lưng của cô gái ấy, hơi nheo con mắt, “Tiểu Trương, chuyện gì vậy?”

Hai người bên trong phòng đều quay lại nhìn anh ta.

“Đội trưởng Chu ạ, anh đến phá án sao?” Tiểu Trương đi đến, nói câu chúc mừng: “Nghe nói gần đây nhóm anh phá được vụ án lớn ở thành phố Thượng Lăng, chưa kể còn dùng thời gian chưa đến một tháng, hiệu suất phá án này đúng là chẳng thể chê, quả thực quá giỏi.”

Chu Tân Vĩ cười cười, “Còn phải cảm ơn các lực lượng giúp đỡ nữa.”

“Chỉ tiếc, còn chưa thăm vấn, lão già Quách Thịnh bị bệnh tim tái phát chết mất, làm nhiều chuyện xấu như vậy, không khiến hắn ở tù rục xương, xem như lợi cho hắn rồi.”

“Cũng xem như trừng phạt thỏa đáng.” Chu Tân Vĩ hỏi: “Trong phòng có chuyện gì vậy?”

Tiểu Lưu than nhẹ: “Cô gái đằng ấy nói có bạn ở đây, muốn vào đưa vài bộ quần áo, giải thích nửa ngày, nhìn em đầy cả mồ hôi hột luôn này.”

Ánh mắt Chu Tân Vĩ rơi xuống phía sau cậu ta, gật đầu một cái với Cố Tân, hỏi cô: “Bạn nào?”

Tiểu Lưu nói: “Lý Đạo.”

“Đúng lúc, hôm nay tôi cũng đến tìm anh ta.” Chu Tân Vĩ vỗ vai cậu ta: “Phiên cậu rồi, để tôi xem thể nào, giúp cô ấy mang vào.”

Tiểu Lưu trầm ngâm vài giây: “Vây được ạ.”

Cậu ta quay về phòng, nhận cái túi trong tay Cố Tân, ôm đồng quần áo đặt trên bàn, kiểm tra cẩn thận, từng đường viền cũng không bỏ qua.

Khi thấy anh ta cắt khóa kéo quần bò và cúc áo, nước mắt Cố Tân bắt chọt tuôn ra.

Cô cắn chặt môi dưới, gồng mình kiềm nén, tâm trạng vốn dĩ kiên cường nhưng bây giờ lại trở nên yếu đuối một cách không báo trước thế này.

“Sĩ quan.” Cô siết chặt mu bàn tay chùi nước mắt, nói rất thấp: “Cái này không mang vào nữa, chỉ đưa hai cái quần thể thao thôi!”

Tiểu Lưu liếc cô một cái, buông cây kéo: “Được.”

Khi Cố Tân từ bên trong đi ra, Chu Tân Vĩ đang đứng bên cạnh cửa sổ gọi điện thoại.

Cô xách ba lô khoác lên vai, đứng bên cạnh yên lặng bình tĩnh chờ đợi.

Trong hành lang lặng im lạ thường, tia sáng không phải vô cùng sáng rõ.

Tràng cỏ dài ngoài cửa sổ tươi tốt, khoảng hai thước phía trước có chắn một bức tường xi măng, nhìn rất nặng và kiên cố.

Tầm nhìn Cố Tân thẳng, không biết phía sau ấy có phải nơi đang giam giữ Lý Đạo hay không, sợ rằng cô chỉ cách anh có vài trăm thước, nhưng dường như lại ở hai không gian, không có ai nhìn thấy nhau.

Cố Tân bắt giác nghĩ về những thứ bên trong đó, có lẽ sẽ giống như trong ti vi, có lưới sắt và bậc thang, cũng có sân bóng rổ hay bóng chuyền gì đó.

“Ổn không?” Chu Tân Vĩ không biết từ lúc nào đã kết thúc cuộc trò chuyện, đi qua hỏi.

Cố Tân hoàn hồn, đứng thẳng người lên, “Ổn. Cảnh sát Chu, chuyện lúc nãy cảm ơn anh.”

“Không có chuyện gì.” Chu Tân Vĩ xoay người định đi.

“Xin anh chờ một lúc.”

Anh ta dừng lại: “Còn chuyện gì?”

Cố Tân do dự vài giây, đi lên trước, đối diện với ánh nhìn của anh ta: “Tôi muốn hỏi chút chuyện, họ... bọn họ có thể phải chịu án bao lâu?”

Chu Tân Vĩ kẹp túi quần áo dưới nách, hai tay nhét vào túi quần, suy nghĩ một lúc, vẫn nói câu nói ấy: “Không nói được.”

Cố Tân hé môi, cảm thấy không ổn, nhưng cuối cùng không hỏi.

“Được, vậy gặp anh sau.”

Chu Tân Vĩ nói thêm một câu: “Chờ tòa án cân nhắc mới quyết định, thân phận cô khá đặc biệt, sau này không cần quay lại đây, không nói rõ được.” Anh ta cầm túi đồ mang trên tay: “Ngoại trừ đồ này ra, còn thứ gì... cần tôi mang vào không?”

Trong lòng Cố Tân bỗng giật thót, sự vui mừng vụt đến khiến cô không có cách nào tiếp nhận, trong khoảnh khắc ấy, trong đầu cô hiện ra vô số lời nói, nhưng mở miệng lại không biết nói thế nào cho đúng.

Chu Tân Vĩ lặp lại lần nữa: “Có lời muốn nhắn không?”

Cô im lặng trong chốc lát, nói khẽ: “Không có.”

Hơn ba giờ chiều, Cố Tân đi ra khỏi trại giam.

Mưa rơi lớn dần, bầu trời rơi vào đồng hỗn độn nặng trĩu, tạo một thứ ảo giác, như gần với chạng vạng.

Cố Tân bật ô, đi lòng vòng hai chuyến xe công cộng mới về đến khu vực thành thị, khi bước vào trong tiểu khu, trời cũng trở nên đen kịt.

Đèn đường u ám, trên con đường lác đác vài người.

Cô rẽ vào một cửa hàng tiện lợi bên cạnh, mua một gói mì ăn liền và một bao thuốc lá.

Lúc trả tiền, một tờ giấy ngay ngắn bị rơi ra ngoài, rơi xuống nền gạch vàng ảm ướt dẫu chân.

Cố Tân cúi đầu nhìn một lúc, chú ý đến dấu vết màu đỏ sẫm bên góc, mới nhớ ra là địa chỉ của mẹ mà Cố Duy để lại cho cô.

MA xui quỷ khiến, cô ôm đồng hồ vừa mua, mang theo cái ô, đứng dưới mái hiên cửa hàng tiện lợi, bấm gọi số điện thoại trên tờ giấy.

Bên kia không phải là mẹ cô, mà là một giọng nam già nua xa lạ.

Cố Tân về đến nhà.

Chỗ này được thuê chung với người khác, căn nhà điển hình với hai phòng ngủ và một phòng khách, cô ở một phòng, phòng khách, nhà vệ sinh và phòng bếp thì dùng chung.

Bạn cùng phòng là một người vùng huyện bên, làm cố vấn cho một công ty địa ốc, có một người bạn nam bản địa, thỉnh thoảng mới đặt chân tới đây, rất hiếm hóm về.

Cố Tân cầm chìa khóa mở rộng cửa, trong phòng đen ngòm như cô tưởng tượng.

Sau đó cô thay dép, không bật đèn, đi thẳng vào phòng bếp nấu nước, làm mì ăn liền.

Trong phòng có một ô cửa sổ không quá lớn, bên ngoài đối diện với một thành phố huyền ảo, người bán hàng rong thường lui tới rao hàng không ngừng, mùi thức ăn trộn lẫn vào nhau, không khí ngọt ngào, nhưng đã bị trận mưa này gột rửa hết, chỉ còn những hộp đèn trongk hống khí ảm ướt lóe sáng.

Cố Tân ngồi trên bệ cửa sổ ăn mì xong, đẩy cửa sổ ra, châm một điếu thuốc.

Đến buổi tối mưa mới hơi tạnh, cánh tya cô đưa ngang đê lên bệ cửa sổ, cầm gác lên, dùng cánh tay còn lại hứng nước mưa bên ngoài.

Trong phòng chỉ còn một mình cô, từ đầu đến cuối vẫn lặng thầm, thỉnh thoảng ánh sáng đỏ xanh trên bàn đèn nhấp nháy tỏa sáng.

Cô hít một hơi thuốc, chậm chậm nhả một hơi dài vào màn mưa, trong miệng cô nhẹ nhàng thổi ra hai chữ: “Ung. Thư.” Cô cảm thấy hơi buồn cười.

Không biết còn tin tức nào tuyệt vọng hơn có thể đánh gục cô.

Mu bàn tay thấm lạnh, nước mưa rơi xuống làm tắt đốm lửa nhỏ, làn khói xanh như u hồn không tiêu tan.

Cố Tân ngồi cả đêm, đêm tối dường như trở nên dài dằng hơn so với trước đây.

Xuân đi Thu đến, thời gian chưa từng dừng lại.

Chỉ chớp mắt, thành phố Thượng Lăng lại có những đợt gió lớn, lá cây rơi rụng tứ tung tiêu điều.

Qua hơn bốn tháng, sau khi chuẩn bị ổn thỏa hết mọi chuyện, vụ án tiệm vàng Tường Các cuối cùng mở phiên tòa thẩm tra xử lý.

Ngày hôm đó Cố Tân gặp được Lý Đạo, dường như lại cách nhau cả một thế kỷ.

Anh bị cảnh sát tòa án mang ra ngoài, dáng người dường như vẫn cao lớn như trước đây, hơi gầy gò, trạng thái tinh thần lại thoải mái, tóc rất ngắn, trên người mặc bộ quần áo kiểu dáng lỗi thời, bên ngoài khoác áo màu vàng.

Anh vừa bước vào, đôi mắt quét khắp nơi, khi nhìn thấy cô, ánh mắt bất động.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, quên mất mình đang ở đâu.

Sau một lúc, Lý Đạo muốn đưa tay lên quét mũi, bởi vì mang còng tay, bàn tay còn lại không thể không đưa lên theo. Động tác đến giữa chừng, rồi lại đưa xuống.

Anh quan sát cô, nhấp mắt hai cái, khóe miệng nhếch lên, cười vừa ngả ngớn vừa hoang dại.

Lúc ấy Cố Tân rơi nước mắt, vội vàng cúi đầu, dùng ngón tay lau đi.

Vài giây sau, dường như sợ lãng phí lại quay nhìn đến anh.

Sau khi thành viên đến đầy đủ, phiên tòa thẩm vấn chính thức bắt đầu.

Công tố viên và người biện hộ bắt đầu khẩu chiến.

Toàn bộ quá trình đối với Cố Tân mà nói chẳng khác nào cực hình, mỗi một câu chữ như lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt cô.

Sắc mặt Lý Đạo lại thanh thoi, nhìn không ra tâm trạng cũng bình tĩnh như trên gương mặt anh vậy.

Phiên tòa nghỉ mười phút, cuối cùng cho luật sư một ít thời gian cuối cùng để biện hộ.

Luật sư đứng dậy, cung kính cúi đầu trước ghế thẩm phán, nói rành mạch: “Chánh án tôn kính, thành viên hội đồng xét xử, căn cứ theo sự thật vụ án, kết hợp với quy định của pháp luật... Trong quá trình gây án bị cáo chưa gây bất kỳ thương vong cho ai, từng làm việc tốt, giải cứu thiếu nữ bị bắt cóc, tố cáo kẻ buôn lậu, sau này còn có tình tiết thú vị, còn tích cực trả lại tang vật, bồi thường cho người bị tổn thất, thái độ nhận tội sau quy án rất phối hợp, còn giúp cảnh sát bắt được Quách Thịnh vốn là kẻ đứng đầu liên quan đến nhiều tội danh ra quy án... Tóm lại vài ý kiến, thái độ hối lỗi của bị các thành khẩn, xin tòa án giảm thời gian thi hành án như lúc ban đầu phán xét, phán xử xuống mức nhẹ.”

Một đoạn biện hộ rất dài, tất cả trong căn phòng đều vô cùng yên tĩnh, nghe được cả tiếng kim đồng hồ chạy.

Cố Tân ngồi vị trí dự thính, chỉ có thể trông thấy bóng lưng Lý Đạo.

Lưng anh thẳng tắp, hai chân mở rộng, đứng vững vàng, như ngọn núi bất động.

Kết quả phiên xét xử không được đọc trước phòng án, chánh án đập búa kết thúc phiên tòa.

Lý Đạo được viên cảnh sát dẫn đi ra hướng cửa hông, xung quanh có người đứng lên không ngừng, họ giải tán, xì xào bán tán vờn quanh.

Lần này gặp lại, cách hơn mười thước, chưa được một giờ, chưa nói được bất kỳ điều gì.

Cố Tân ngồi yên trên băng ghế, đôi mắt vẫn dõi theo bóng lưng ấy, nhìn anh càng lúc càng xa.

Lý Đạo thu hồi hết tất cả tâm tình, cười với cô, tròng mắt cứng rắn nhẹ đưa lên, di chuyển môi nói vài chữ.

Sau một khoảng thời gian, có hai chuyện phát sinh.

Luật sư biện hộ của Lý Đạo tìm được cô, mang đến giấy tờ ủy thác một căn nhà hai phòng nào đó ở thành phố Miên Châu và một cái chìa khóa.

Cuối cùng Lý Đạo bị tuyên án hạn tù là tám năm, chấp hành ngay lập tức.

Cố Tân đã không thể khóc, ngược lại còn cảm thấy buồn cười, người yêu bị bỏ tù, anh trai bị giết, mẹ bị ung thư qua đời, cuộc đời này còn có ai bị kịch hơn cô không?

Cố Tân tựa đầu vào khung cửa sổ, nắm chiếc chìa khóa trong tay, nhìn xe cộ lui tới dưới lầu, nhìn trên mặt mọi người lộ đầy biểu cảm lạ lùng.

Cô bỗng nhiên có suy nghĩ xấu, chỉ xảy ra một tai nạn giao thông thôi, cô muốn thấy người khác gặp bất hạnh, hoặc trên lầu đột nhiên rớt một chậu hoa xuống, đập chết một hai người đi đường... Hoặc là, không bằng mình tự nhảy xuống.

Nhưng hành động này chưa kịp đợi để thực hiện, bỗng nhiên có một ngày, Tô Dĩnh xuất hiện. Bụng lớn rồi.

Hai gò má cô ấy hồng hào, tóc ngắn vén ra sau tai, chậm rãi vuốt ve bụng mình, gương mặt xinh đẹp nháy mắt với cô: “Tôi và cháu cô không có nhà để về, cô có chịu nhận nuôi mẹ con tôi không?”

Cố Tân dường như sững sốt hai phút.

Tô Dĩnh dụ giọng lại, nói rất nhẹ: “Đồ ngốc!”

Khoảnh khắc ấy, Cố Tân đột nhiên nhớ đến, Lý Đạo ở trong khu chợ đêm tại Trùng Dương có nói qua một câu.

Cố Tân dụ lắt, bĩu môi: “Không biết đom đóm.” Cô hít mũi mạnh một cái: “Sao chị biết đó là con trai?”

“Tôi thích con trai.”

“Kết quả luôn ngược lại đấy.”

Hai người phụ nữ ngẩng đầu không ai nhường ai, một người đứng trong cửa, một người đứng ngoài cửa, họ nhìn lẫn nhau, bỗng nhiên nín khóc mỉm cười.

Một tháng sau, Tô Dĩnh hạ sinh một đứa bé trai.

Qua hết 100 ngày, Cố Tân mang mẹ con Tô Dĩnh về nhà ở Lạc Bình.

Sự đau khổ thực sự, là trong lúc đang kiên trì và buông tay đưa ra sự lựa chọn, đến khi thực sự từ bỏ, mọi thứ đều trở nên dễ dàng.

Cố Tân nghĩ mãi, câu nói mà ngày ấy trên phiên tòa Lý Đạo nói với cô, dường như là, sống cho thoải mái, cứ như thế đi.

56. Chương 56

Cách xa hơn mười năm, quay về cố hương lần nữa, Cố Tân nói không ra tâm trạng gì.

Ngồi xe buýt đến Phán Vũ, Tô Dĩnh ôm con trai, Cố Tân đi xuống xách hành lý.

Hai người gom góp hỗn tạp cơ bản đều dọn về hết, chứa đầy trong hai rương hành lý và hai cái túi du lịch.

Mùa đông chốn này ấm áp hơn ở Thượng Lăng, Cố Tân mặc áo lông cao cổ và áo khoác mỏng, đi qua đi lại khiến đầu ra đầy mồ hôi.

Xe buýt chạy đi, Cố Tân đăm lưng đứng thẳng người, mẹ con Tô Dĩnh đứng trong cửa trấn nhìn ngắm, cái trấn nhỏ vốn nghèo khổ lại phát triển hơn rất nhiều, còn vài ngày nữa là năm mới, đầu con phố đã thấy bày bán đầy hàng tết và câu đối phúc, nhìn qua có vẻ vui tươi.

Cố Tân nhẹ nhàng kéo lớp chăn mỏng lên đầu đứa bé, đi suốt cả một đoạn đường, hết xe lửa rồi xe buýt, thằng nhóc này rất khỏe khoắn, mắt nhắm chặt, hô hấp cũng đều đều, cái lưỡi nhỏ hơi lè ra, trong miệng ngậm đầy nước bọt.

Hai người nhìn nhau, rồi nở nụ cười.

Cố Tân cẩn thận bọc lại lớp chăn, chừa ra một khe hở: “Chị ngồi sang đó chờ một lát, em xem còn có xe về Lạc Bình hay không.”

Tô Dĩnh nhìn sắc trời: “Nhất định phải có thể đi ngay.”

Cố Tân gạt đầu, đặt một trong hai túi du lịch cẩn thận xuống vị trí an toàn nhất, bởi vì bên trong chứa tro cốt Cố Duy.

Trước đây cảnh sát vì xác nhận thân phận, đi đến trấn Bạch Trạch mở quan tài kiểm tra.

Sợ liên lụy đến Tiểu Hải Dương, Cố Tân chỉ nói lúc ấy chưa qua sự đồng ý của chủ nhân, đã lên chôn.

Sau đó hỏa táng, lần này hai người mang tro cốt về, chuẩn bị chôn cất sau đỉnh núi ở thôn Lạc Bình, cũng coi như lá rụng về cội.

Cố Tân đi về phía trần trên.

Sau khi nghe ngóng mới biết, thì ra đường từ Phán Vũ về Lạc Bình chưa sửa xong, xe có thể chạy vào, đứng bên cạnh có rất nhiều xe van vận chuyển hành khách có thể đi tới Lạc Bình, chỉ cần nói giá tốt, xe ghép hay xe tải đều có thể đi.

Đồ đạc của họ không nhiều lắm, Cố Tân đơn giản dùng hơn năm mươi đồng thuê một chiếc.

Không biết Lạc Bình hiện giờ thế nào, rồi tiện đường mua chút gạo và mì gói, dầu, muối, cô không có cũng chẳng sao, nhưng không thể để hai mẹ con họ chịu khổ.

Đã ba giờ chiều, trong trí nhớ của Cố Tân đoạn đường này đi khoảng một hai tiếng, khi ấy đường rất hẹp, ổ gà ổ vịt, hai bên đường toàn là đá và cỏ dại, vách núi hai bên thì vừa cao vừa hiểm trở, trong tầm nhìn chỉ có con đường chật hẹp.

Cố Tân ghé sát vào khung cửa sổ nhìn ra phía ngoài, cảm thấy quen thuộc lại mới mẻ.

Rất nhiều ngọn núi đã được san bằng, sửa nền đường, xe đi trên con đường bằng phẳng nên chạy rất nhanh.

Cố Tân hỏi lái xe: “Bác tài, khoảng bao lâu nữa thì đến?”

“Nửa giờ đồng hồ thôi.”

“Nhanh thế à?” Cố Tân thoáng giật mình: “Đường Niễn Đạo Cầu sửa xong lúc nào?”

Lái xe người khoảng năm mươi tuổi, nhà ở Phán Vũ, cũng xem như biết Lạc Bình: “Tính ra thì khoảng vài năm.”

“Nhà nước cho sửa?”

“Nghe nói là xin ngân sách, người thôn Lạc Bình dẫn đầu đấy.” Tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu: “Cháu gái, nhiều năm cháu không về, bây giờ Lạc Bình tốt lắm đấy, trước đó có người sửa đường xây trường học, sau này còn xây khu vệ sinh, gần đây còn có ông giám đốc nào đó (*) ở thành phố lớn đến Lạc Bình đầu tư xây nhà máy, nghe nói ông giám đốc này có mối quan hệ thân thiết gì đó với Lạc Bình, là người điền... Nhưng lại hết điền, hình như còn nhìn trúng một cô gái.”

(*) “Ông giám đốc” này, các cậu có thể đọc truyện “Liệt Đồ” để rõ hơn, tớ thực sự rất mong tác giả viết

một bộ riêng về “người điên” Cao Thành này và Tần Xán. Vì trong “Liệt Đồ” kết của họ hụt quá!

Tài xế nói bừa, rất nhiều chuyện.

Cố Tân giả vờ lắng nghe.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đến Lạc Bình, lái xe thấy hai cô gái đồ đạc nhiều lại còn ôm đứa nhỏ, có lòng tốt đưa họ đến tận cửa nhà.

Năm năm trước, Cố Duy từng nhờ người tu sửa căn nhà cũ, bức tường đất vàng đổi thành gạch xanh, cánh cửa gỗ mở đôi với sườn núi hình tam giác, cây táo trong sân đã ra quả.

Bên trong cũng không phải hình dáng như trong trí nhớ Cố Tân, phong ốc ngăn nắp gọn gàng hơn rất nhiều, khoảng sân sau được sửa thành nhà tắm, chỉ là lâu rồi không có người ở, trên mặt đất đồ vật cũ rơi đầy, cỏ dại rậm rạp, táo rơi đầy đất, đã hư thối.

Cố Tân chuyển từng loại hành lý vào trong sân, thấy Tô Dĩnh đứng ngây tại chỗ nhìn gốc cây táo.

Cô đóng cửa sân, đi sang đón lấy đứa bé trong tay cô ấy: “Sao thế?”

Tô Dĩnh chấp tay sau lưng bước chậm rãi, khẽ hỏi: “Đây chính là nơi Cố Duy lớn lên?”

Cố Tân nói: “Đã được tu sửa, trước đây bị phá rồi.”

Cô ấy quay đầu, khóe môi giương ra nụ cười khổ sở, tròng mắt rất sáng: “Em nói xem, có phải anh ấy đã biết từ sớm rồi không, biết chúng ta cuối cùng cũng về đây?”

Sống mũi Cố Tân cay xè, “Có lẽ thế.”

Đứa bé trong lòng bỗng nhiên táy máy tay chân, rồi từ từ nhắm hai mắt, cái miệng nhỏ nhẩn chu lên, khóc oa oa vài tiếng.

Cái trò nháo nhào này của thằng nhóc con, kéo hai người phụ nữ mang tâm trạng bi thương quay ngược về, nào còn có tâm trạng nhớ nhung rơi lệ.

Cố Tân nói: “Chắc đói bụng rồi.”

Tô Dĩnh khịt mũi, bà mẹ một tay đón lấy con trai, một tay còn lại nhanh nhẹn kéo áo lên: “Đúng là thằng oắt gấp gáp.”

Cố Tân nhanh tay kéo một băng ghế cho hai mẹ con họ ngồi, xắn tay áo lên: “Em vào trong dọn dẹp, hai người cứ ngồi yên đây, tránh phải bụi.”

Hai cô gái hai mươi mấy tuổi đều đang học cách lo liệu việc nhà, bên trong không có người lớn giúp đỡ, khi mang thai không hề có kinh nghiệm, phải từ từ học hỏi tìm tòi, mọi chuyện đều tự thân vận động.

Cũng nhờ sự tồn tại của đứa bé này, khiến cho đầu óc các cô quay cuồng, tay chân luống cuống, trắng đẹn đảo lộn, khi ngã đầu nằm ngủ, không còn tâm trạng để nhớ về những chuyện khác.

Vài ngày sau, hàng xóm láng giềng đều biết căn nhà này có người quay về, thường xuyên qua cửa hỏi thăm.

Người trong thôn nhiệt tình, có người lớn tuổi chỉ cho các cô một vài kinh nghiệm và kỹ năng chăm em bé, khó tránh khỏi việc bắt đầu hỏi đến Cố Duy, Cố Tân và Tô Đình đã nhất trí, nói rằng anh đã bị bệnh mà qua đời.

Người đối diện thở dài thườn thượt, càng thêm đồng cảm với hai cô gái.

Hôm nay ba mươi tết, bác gái Thôi hàng xóm kế cạnh mang đến một cái giò heo, nửa con gà, còn cả một túi nấm tự trồng.

Bây giờ điều kiện trong thôn tốt, nhớ lại chuyện cũ, Cố Tân cười cười nói với Tô Đình: “Có một năm tết âm lịch, em và Cố Duy làm vằn thắn nhân thịt heo đi đổi pháo hoa với người ta, là đổi với nhà bác Thôi đấy.”

Tô Đình vui mừng ra mặt: “Anh ấy có thể làm được.”

Có lẽ cảm giác được thời gian ngày hôm nay đặc biệt, nên thằng oắt con ngủ rất muộn, ngậm ngón tay torng miệng, chân đạp loạn xạ, trong miệng nói ô ô a a không ngừng.

Cố Tân và Tô Đình nằm bên cạnh thằng bé, tiếng pháo hoa ngoài cửa sổ vang trời động đất, hết đợt này đến đợt khác.

Vốn dĩ còn lo lắng cu cậu sẽ bị dọa sợ, nhưng chẳng ai ngờ rằng, âm thanh bên ngoài càng vang dội thì cu cậu càng hưng phấn, còn cười khì khì, hao chân múa tay vui thích.

Trái tim Tô Đình được lấp đầy, ghé sát vào mặt con trai hôn hai cái.

Cố Tân cũng nhoẽn miệng cười, lấy khăn giấy lau nước bọt trên ngón tay thằng bé: “Thực ra ngẫm lại cũng có chút xúc động, một lòng một dạ chỉ nghĩ đến việc rời khỏi Thượng Lăng, nhưng nếu như thực sự sinh sống ở Lạc Bình, vấn đề hộ khẩu khoan hãn nói, tương lai học tập của bé con cũng không bằng được thành phố lớn.”

Cố Tân khoanh tay, nói một cách miễn cưỡng: “Chị thấy tốt mà, nếu nói theo em thì người trong thôn chẳng ai sinh con à?”

“... Chỉ sợ hai người chịu cực khổ.”

“Khi còn bé chị sinh ra trong gia đình nghèo.” Tô Dĩnh gọi cô giải bày tâm sự: “Người nghèo thì nghèo nuôi, người giàu thì giàu nuôi, chỉ cần con trai vui vẻ khỏe mạnh là chị mãn nguyện rồi. Đến khi nó tự trưởng thành được, muốn ra ngoài học đại học, chị lại đi theo nó.”

Cố Tân hỏi: “Đã nghĩ đặt tên gì chưa?”

Cố Tân hé môi nói ra: “Cố Niên.”

“Tại sao?”

“Ngày hôm nay mừng năm mới mà.”

“...” Cố Tân cười khô khốc hai tiếng: “Nghiêm túc à? Có cần phải tùy tiện vậy không chứ?”

“Niên niên hữu dư, tuyết tuyết triệu phong niên (*), không phải tốt lắm sao.”

(*) Hằng năm dư thừa, tuyết rơi đúng lúc triệu năm bội thu. Tạm hiểu là làm đâu được đó.

Cố Tân xoa mũi: “Hay là đặt tên Cố Niệm, khiến cho thằng bé luôn nhớ tâm hồn phải hướng thiện... còn nhớ mãi không quên.”

Tô Dĩnh cụp mắt hơn nửa ngày chỉ có bủ môi, vẻ mặt chán chường: “Cô là người có quyền.” Rồi nói: “Vậy gọi là Cố Niệm.”

“Tên cún cơm thì thế nào?”

“Chó con thối thì thế nào?”

Cố Tân bất giác bật cười: “Gọi thằng là bóng thối luôn đi, ông chú Tôn nhà đối diện cứ gọi cháu trai cái tên này, Chu bóng thối, Cố bóng thối, hay lắm đấy.”

“Có con trai cô mới gọi là bóng thối.” Tô Dĩnh trừng mắt, thò tay qua, hướng về phía cô mà nhéo vào eo: “Có người cô nhỏ như cô không, còn đem con tôi ra làm trò vui.”

“Chó con thối thì tốt hơn chỗ nào.” Cố Tân vui vẻ, sợ động phải đứa bé, rụt người né sang một góc giường: “Đừng cù nữa, đừng cù nữa, em sai rồi.”

Thằng bé con mở to hai mắt nhìn họ nháo nhào, quơ bàn tay nhỏ bé cũng muốn tham gia, con mắt lóe sáng, mang theo tiếng cười, một mình cuống cuống, rồi lẩn lốc tự trở mình.

Hai người sững sốt, chứng kiến đứa nhỏ lần đầu tiên lật mình, trong lòng vui mừng, viền mắt bắt giác trào nước.

Sau đó lại đặt cho thằng bé tên là tiểu Khả Lạc, ngụ ý vừa vui vẻ vừa hạnh phúc, hy vọng thằng bé có thể không lo không âu trưởng thành thật êm ấm.

Đầu xuân năm sau, Cố Tân bắt tay vào thu dọn khoảng sân.

Trong nhà không có cào cuốc, nhưng diện tích sân sau và sân trước không nhỏ.

Cô định mua chút hạt giống rau dưa trồng ở sân sau, làm lại khoảng đất sân trước lần nữa, bên cạnh trồng vài cây hoa cỏ, đặt một cái bàn, sẽ cho thêm một dãy ghế chống mục, may vài cái gối dựa, bật lên làm tấm che nắng.

Tính một cách đơn giản nhất, công trình này không hề nhỏ.

Lúc còn sống Cố Duy cho Tô Dĩnh không ít tiền, nhưng tiền phải để lại cho Tiểu Khả Lạc, tuyệt đối không thể chạm vào. Hai người họ không phải là cô gái yếu ớt gì, sang nhà hàng xóm mượn công cụ, vợ vét vớt bỏ vật liệu, theo bản vẽ thiết kế trên mạng, chuẩn bị tự mình ra tay.

Chạng vạng hôm nay, gió nhẹ thổi vào mặt.

Tiểu Khả Lạc nằm trong chiếc nôi rung giữa góc sân gặm ngón tay.

Cố Tân đứng phía xa cửa tấm ván gỗ, Tô Dĩnh mang bao tay nhựa, rồi từ góc đưa ra hai khúc gỗ bị bỏ không: “Cái nhỏ này đúng không?”

Cố Tân dừng tay, đối chiếu với bản vẽ: “Đúng.”

Tô Dĩnh cười: “Không biết cái bàn này có dùng được hay không.”

“Di nhiên là có thể.”

“Cố Tân.”

Hai người đang nói, ngoài cửa có người gọi cô.

Cố Tân quay đầu, nhìn một nam một nữ đứng ở cửa.

Khuôn mặt người đàn ông khôi ngô, thân hình cao lớn, mặc áo thun màu xanh mỏng quần thể thao rộng rãi, hai tay nhét trong túi, dáng vẻ chín chắn điềm tĩnh.

Người phụ nữ bên cạnh cao đến đầu vai anh, trong lòng con ôm một đứa con trai, tóc dài ngang vai, đôi mắt lớn to tròn, liếc mắt qua cũng cảm thấy được là một cô gái có tính cách tinh quái.

Cố Tân nhìn kỹ vài giây, bỗng cười lên: “Anh Tần Liệt.”

Tần Liệt cười cười, dẫn cô gái đi sang: “Nghe em em quay về, anh qua xem thế nào.”

Cố Tân gỡ bao tay ra, đi tới chào đón: “Mấy hôm trước còn nghe chị Tần Xán nhắc đến anh, nói bây giờ anh đang ở Hồng Dương.” Cô bất giác lại đến bên cạnh cô gái kia.

Cô gái xinh đẹp chớp mắt vài cái, tự giới thiệu: “Tôi là Từ Đồ.” Ngón tay chỉ sang bên cạnh: “Vợ anh ấy.”

Tần Liệt rũ mắt, bàn tay đặt lên đỉnh đầu cô một cách rất tự nhiên, liếm môi một cái không nói chuyện.

Cố Tân nhanh chóng chào hỏi người ta: “Chào chị dâu.” Rồi kéo Tô Dĩnh qua: “Đây là chị dâu của em.”

Tô Dĩnh nhìn đứa con trai trong lòng cô ấy: “Đáng yêu quá, bao nhiêu tuổi rồi?”

Từ Đồ đáp: “Hơn một tuổi.”

“Con tôi phải gọi thẳng bé là anh trai rồi, đang nằm bên kia, có muốn qua xem không?”

“Được đấy.”

Tần Liệt cản người trước mặt lại, nói líu nhíu, “Ôm cho cẩn thận, chân quơ quàng, lát nữa lại ngã.”

Từ Đồ lén bủ môi, cánh tay thoát ra, đi theo Tô Dĩnh ra góc sân.

Cố Tân đưa ghế cho Tần Liệt ngồi.

Rất nhiều năm trước, anh ta chính là nhân vật gương mẫu trong thôn, là “con nhà người ta” trong miệng của người lớn, tâm tình thành thật, cách xử sự phép tắc đáng tin, lớn hơn Cố Duy sáu, bảy tuổi.

Khi ấy có vài chàng trai trẻ đi khắp nơi gây rối, trong thôn không ai trị được, nhưng lại sợ suy nhất Tần Liệt.

Tần Liệt không nói nhiều, hỏi cô: “Dự định ở lâu dài?”

Trong ấn tượng của Cố Tân vẫn còn lưu giữ hình ảnh khi anh dạy dỗ người khác, ít nhiều cũng có chút kính nể: “Không nghĩ xa như vậy, tạm thời cứ ở thế thôi.”

Anh gạt đầu, cánh tay khoanh trước ngực, một lát sau mới nói: “Nghe nói rồi.”

Biết ý của anh ta, Cố Tân mím môi.

Tần Liệt không hỏi kỹ, chỉ nói: “Anh A Phù và anh Vĩ vẫn còn ở đây, đều trông coi em lớn lên, không cần khách sáo, có gì cứ mở miệng. Phần lớn thời gian chị Tần Xán đều ở đây, em có thể tìm chị ấy trò chuyện.”

Sóng mũi Cố Tân trào lên hơi cay, đáp lời, rồi cúi đầu.

Một lúc sau: “Muốn đóng còi bàn?”

“Tò mò vợ vẫn thôi.”

“Cái bản lề này cắt sai rồi.”

Cố Tân: “...”

Hai người không ngồi bao lâu thì đứng dậy rời đi.

Cố Tân đưa họ đến cửa nhà chính, chưa đi được vài bước, đã thấy Tần Liệt đón lấy con trai, hai người nói gì đó, cô gái kia bỗng nhiên kiễ chân kéo cổ anh ta xuống, chạm lên hôn một cái.

Tần Liệt thuận thế ôm lấy hông cô, khom người hôn đáp trả.

Tần Liệt để cho Cố Tân ấn tượng vô cùng nghiêm khắc, không ngờ rằng lại có thể dịu dàng thân mật với

Từ Đồ như vậy, còn chủ động đến thế.

Cố Tân trở nên bối rối, đại não đã trống rỗng rõ lâu, bóng dáng người đàn ông mà cô luôn cố gắng xóa bỏ bỗng nhiên vùng dậy, lồng ngực bị thứ gì đó nặng nề níu chặt.

Cô không dám nhìn nữa, mím chặt môi, quay đầu chạy vào trong sân.

Ngày hôm sau, A Phù và anh Vĩ lại đến giúp cô đóng bàn.

Rồi hai ngày sau đó, mặt đất được san phẳng, bạt che nắng được treo lên, gỗ chống mục cũng được tìm đến.

Việc trồng trọt rau dưa sau vườn là bác gái Thôi nhà cạnh bên giúp đỡ, con trai con gái của bà đều ở trong thành, cháu chắt quanh năm suốt tháng không được nhìn mặt, cho nên rất thích Tiểu Khả Lạc, ôm lấy không muốn rời.

Nơi đây càng ngày càng có không khí nhà cửa, láng giềng hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau, đối xử rất tốt với cô và Tô Dĩnh.

Chớp mắt lại thêm hai ngày nữa trôi qua, Tô Dĩnh muốn lên trấn trên mở cửa hàng.

Cố Tân đang rửa cà chua, quay đầu nhìn cô ấy: “Mở cửa hàng gì?”

Tô Dĩnh suy nghĩ một lúc: “Cửa hàng bán quần áo, không thể ngồi ăn mãi được, phải để dành ít tiền cho Tiểu Khả Lạc.”

Cố Tân im lặng trong vài giây, rửa cà chua xong đưa cho cô ấy: “Chị... thực sự dự định như vậy?”

“Muốn đi thì em đi đi.” Tô Dĩnh liếc mắt nhìn cô, cắn miếng cà chua, nước chảy xuống, cô ấy lấy một cái khăn tay lau: “Chị đi em cũng định ở lại chốn này?”

Cố Tân vẩy khô nước trên tay, ngồi xuống cái ghế nhỏ, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Nơi đây núi xanh sông thẳm, không khí tươi mát.

Người lại đơn giản, không cần phải vắt hết đầu óc để xem giao tiếp như thế nào.

Chơi đùa với Tiểu Khả Lạc, cuộc đất trồng rau, cả ngày có thể không cần nhìn thời gian, tự cung tự cấp, trải qua cuộc sống an nhàn, tâm cũng yên tĩnh.

Cô nói: “Em vốn không thích thành phố lớn.”

Tô Dĩnh cắn mấy miếng cà chua: “Vừa khéo, chị cũng không thích.” Ngón tay cô ấy vòng quanh môi: “Đợi Tiểu Khả Lạc lớn hơn chút nữa, hai chúng ta phải lên trần trên mở cửa hàng bán quần áo, được không?” Cô ấy đưa bả vai chạm vào vai cô.

Cố Tân liếc mắt qua: “Tiền vốn ở đâu ra?”

“Trước tiên vây quỹ của Tiểu Khả Lạc, viết cho thành bé giấy nợ, buôn bán có lời sẽ trả lại.”

Cố Tân bủ môi, “Sao chị biết sẽ không bị lỗ.”

“Cái miệng quạ đen của em, đầu óc của chị đây vẫn còn linh hoạt đấy, chắc chắn không thành vấn đề.” Tô Dĩnh nháy mắt với cô.

Cố Tân tặc lưỡi một tiếng, bỗng nhiên chú ý đến cái khăn tay Tô Dĩnh đang giữ.

Toàn thân cô cứng đờ vài giây, đưa tay kéo sang, chậm rãi mở ra, chất vải thô mang theo màu hồng, đường viền hoa, ở mép khăn còn thêu một chữ “Tân” xiêu vẹo.

Ngày ấy ở thôn Cao Tháp cô chỉ thêu bừa, ban đầu định tặng cho Lý Đạo, nhưng vừa nghĩ đến cái màu sắc đây nữ tính này anh chắc chắn sẽ rất ghét, huống hồ hiện nay người dùng khăn tay cũng rất ít, anh lại càng không phải, cho nên vẫn không đưa.

Chuyện đã từ rất lâu rồi, còn tưởng rằng mình đã quên, gặp lại đồ vật cũ, thì ra ký ức vẫn rõ ràng đến thế.

Tô Dĩnh nhìn thấy biểu cảm kỳ quái của cô, khẽ hỏi: “Cái này... không thể dùng à?”

Cố Tân xóc lại tinh thần.

Tô Dĩnh nói: “Chị thấy chất vải khá mềm, nên đã lau nước bọt cho Tiểu Khả Lạc.” Cô hỏi thăm dò: “Rất quan trọng?”

Cố Tân hít sâu một hơi, đưa trả khăn tay cho cô ấy, cười nói, “Không, không quan trọng, đương nhiên có thể dùng.”

Tháng tư năm sau, Cố Tân đến Miên Châu một chuyến.

Sau ba năm trùng kiến hậu thiên tai, thành phố Miên Châu cơ bản đã phục hồi như cũ.

Căn nhà ấy nằm ở gần khu khai phá, có hơi xa so với trung tâm thành phố, nhưng hoàn cảnh tốt, trong căn nhà đều được trang bị đầy đủ.

Cô tìm ra được cũng tốn không ít thời gian, tuy khi làm tình nguyện viên đã từng đến, nhưng cơn động đất khiến cả thành phố bị tàn phá, trên mặt đất toàn là phế tích, cảnh hoang tàn nơi nơi, vốn dĩ không thể phân biệt được phương hướng.

Cố Tân chợt nhớ đến người đàn ông lớn tuổi ấy.

Cô nhớ đến lúc ấy mình thậm chí còn không nhìn rõ dáng vẻ của ông ấy, bởi vì cả người ông đều bị đè dưới tầng xi măng nặng trĩu, cốt thép đâm xuyên cơ thể ông, chỉ còn mỗi một cánh tay dính đầy máu, chằm chằm cào trên mặt đất.

Chính động tác cào đất nhỏ bé ấy đã thu hút sự chú ý của Cố Tân, cô nhanh chóng gọi người qua giúp.

Cố Tân quỳ rạp trên mặt đất, nắm tay ông ấy, nói với ông ấy rằng phải chịu đựng, chẳng mấy chốc sẽ có người tới cứu ông ấy.

Trên nền xi măng còn đầy đồng vỡ nát và vật nặng ngổn ngang, ông ấy chỉ dựa vào he hở lớn bằng bàn tay mà hít thở, đến cuối cùng đã không thể chịu đựng được, dùng hết sức còn sót lại nắm chặt tay Cố Tân, cầu xin cô giúp ông chuyển lại một câu nói.

Cố Tân nhớ rõ ngày hôm sau mưa lớn rơi xuống thành phố Miên Châu, cô vẫn luôn ghi nhớ lời nhắc của ông ấy, đi đến chỗ ngày hôm qua nhìn nhiều lần.

Cô thấy có một người đàn ông quỳ trên đồng đổ nát, dưới cơn mưa lớn anh đã gào lên đau đớn xé cả tim gan.

Cô không có ấn tượng quá sâu sắc với anh, bởi vì trong hoàn cảnh lúc ấy, người có tâm trạng giống như anh thực sự rất nhiều.

Bức tường bên cạnh lung lay sập đổ, bỗng nhiên sụp đổ đập lật xuống mặt đất bên cạnh anh.

Cố Tân chạy nhanh đến, người đàn ông cuối cùng cũng tỉnh táo lại, ngửa mặt quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, hạt mưa lớn bằng hạt đậu rơi xuống mặt anh, mặt đất xung quanh bị quấy động đến khói bụi bay cuồn cuộn, màn sương mờ ảo, không nhìn thấy gì rõ ràng.

Đầu tiên Cố Tân kiểm tra anh có bị thương hay không, tuy cảm thấy tỷ lệ rất nhỏ, nhưng vẫn thử dò hỏi anh có biết bác Lý là ai không.

Đôi mắt người đàn ông bỗng nhiên di chuyển, hơi cụp mắt, nhìn thẳng về phía cô.

Cố Tân cởi áo khoác che trên đỉnh đầu anh, khẽ mở miệng: “Nếu như biết, tôi giúp bác ấy chuyển một câu, nếu như không phải, cũng xem như người thân của anh để lại cho anh.”

Người đàn ông chợt giữ lấy cánh tay cô.

Cố Tân bị đau, nhưng không tránh né: “Bác ấy nói bác ấy biết hết. Bác ấy nói khi còn bé dạy anh viết bốn chữ ”đường đường chính chính” này, hy vọng bây giờ anh còn có thể viết được.”

Cố Tân không có cách nào hiểu rõ được cảm giác của anh, khi chuẩn bị đứng dậy, bị anh bắt chợt ôm vào lòng.

Cô biết rằng đó không phải là sự mạo phạm, cũng không tiếc rẻ cho anh một cái ôm thiện ý.

Cô ghé vào người anh, chậm chậm vỗ cánh tay anh, giọng nói nhẹ nhàng: “Không sao, không sao, mọi thứ đều sẽ qua thôi.”

Khi ấy, Cố Tân đương nhiên không biết, vài chữ ấy lại có uy lực lớn thế nào.

* * *

Cố Tân ở Miên Châu đợi một ngày, rồi cho thuê nhà.

Đối phương là một đôi vợ chồng son vào thành phố đi làm, người rất giản dị, hỏi cô có thể giao thiếu chút tiền thế chấp không, sau đó sẽ trả tiền theo tháng.

Cố Tân vui vẻ bằng lòng, đưa địa chỉ, bảo họ trực tiếp gửi tiền đến nhà tù giam giữ Lý Đạo.

57. Chương 57

Tháng mười một năm ấy, Tiểu Khả Lạc tròn ba tuổi.

Tô Dĩnh đo đỉnh đầu con trai, vẽ một lần ngang trên tường, rồi viết thời gian phía sau.

Cố Tân bưng mâm qua: “Cao lắm rồi!”

Tô Dĩnh chỉ cho cô xem: “Còn chưa đến một mét.”

Cố Tân nhìn qua lần ngang thứ nhất và thời gian, cúi người xuống cười với cậu bé: “Khả Lạc giỏi quá, lại đây hôn cô nhỏ một cái nào.”

Đứa trẻ này rất lanh lợi, môi dán lên mặt Cố Tân một cái, lắc đầu hai cái, dường như vui mừng chạy vòng quanh sân.

Vào mùa hè năm ấy, hai người dùng gạch men và lớp màng cao su không thấm nước làm thành một cái ao nước nhỏ cho Khả Lạc, tầm khoảng bốn mét vuông, cao hai thước. Trời nóng có thể nghịch nước, lúc nào nhiệt độ thấp chút, xúc hai xe cát mịn đổ vào, bên trong toàn là đồ chơi của thằng bé.

Đứa trẻ ở cái tuổi này, có lúc đáng yêu cũng có lúc không đáng yêu, bắt đầu nghịch ngợm gào thét gọi hai cô vô cùng nhức đầu. Mà Khả Lạc dường như còn di truyền gen của người kia, khi gây họa chịu đòn cũng không khóc thét, cái miệng nhỏ nhắn rất trơn tru, nói hết lời ngon lời ngọt làm vui hai người lớn, đỡ các cô đỡ khóc đỡ cười.

Cái dáng người nhỏ xíu cũng cao hơn, bắt giác lại bộc lộ dáng vẻ càng lúc càng giống người kia, Tô Đình đôi khi nhìn con trai mà thất thần.

Cũng trong năm ấy, người lớn giới thiệu cho Cố Tân một đối tượng.

Đối phương tên là Triệu Húc Viêm, dáng người cao ráo, bề ngoài còn rất chín chu, không nói nhiều, người khá hiền lành, là con trai độc nhất trong nhà. Anh ta mở quán ăn ở trấn trên, cách một con đường với cửa hàng quần áo của hai người.

Sau đó cụ bà có đến nhà truyền lời, nói rằng đằng trai rất vừa lòng với Cố Tân, không khỏi khua môi múa mép một hồi, muốn tỏ thái độ với cô.

Cố Tân nói đồng ý.

Hiện tại, hai người họ đã quen nhau đây một tháng.

Có vài buổi trưa anh ta sẽ đến tìm Cố Tân, mang chút thức ăn của quán, không cố nói mấy lời sến sẩm, chọn vài việc bốc dỡ hàng mệch mà làm giúp, khi hai người họ bên nhau bình yên không có gì khiến đối phương phải xấu hổ.

Cố Tân không có quá nhiều biểu hiện, Tô Đình ngược lại cảm thấy người này cần cố gắng cụ thể hơn, tương đối đáng tin, ẩn tượng với anh ta không hề xấu.

Buổi tối mong một đầu năm, Triệu Húc Viêm mang quà tết và món đồ chơi thăng nhóc con thích đến nhà.

Cố Tân ra sân sau đào chút khoai tây và cà rốt, rồi tiện tay nhổ vài nhúm rau cần. Tay chân cô nhanh lẹ

cắt gọt vỏ khoai tây, cắt hình khối, xúc lên vừa đầy một rổ lớn, miếng thịt tươi hầm trong nồi rung rung, bỏ khoai tây vào, lấy thêm cái vá trộn vài cái, mùi thơm nồng bay tỏa khắp nơi.

Triệu Húc Viêm ở bên cạnh giúp rửa rau, quay đầu nhìn cô.

Cố Tân dành chút thời gian nói: “Anh nghỉ tay đi, em tự làm được.”

Triệu Húc Viêm nói: “Không ngờ, khả năng nấu nướng của em tốt thế.”

Cô cười: “Người lành nghề trước mặt, em chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi.”

Tô Đình từ bên ngoài đi vào, phòng bếp bị không khí nóng bao trùm, hai người đứng dưới ánh đèn không quá sáng, mặc dù không nói năng gì, nhưng bầu không khí lại yên tĩnh ấm áp.

Cô ta lặng lẽ lui ra ngoài.

Triệu Húc Viêm chẳng biết tựa vào thành bồn từ lúc nào, nghiêng đầu nhìn cô bận rộn.

“Em còn có thể làm gì?”

Cố Tân cắt rau cần thành đoạn ngắn: “Chỉ biết nấu mấy món thông thường thôi.”

“Vậy là giỏi rồi, bây giờ có rất nhiều cô gái còn không thềm vào nhà bếp.” Anh ta nói, chỉ tay vào lọ nhỏ trên bệ cửa sổ: “Đó là cái gì?”

Cố Tân với tay lấy, xoay mở nắp, cầm chuôi gỗ quấy đều hai ái: “Em làm tương hoa quế, có muốn nếm thử không?”

Triệu Húc Viêm bỗng tròn mắt nhìn cô, rồi hơi khom người, ngay tay cô, cúi đầu lấy môi ngậm.

Cố Tân sững sốt.

Khuôn mặt Triệu Húc Viêm hơi phỉm hồng, không dám nhìn cô, “Độ ngọt vừa phải, mùi vị thanh đậm không quá gắt, ăn rất ngon.”

Ăn cơm tối xong, Cố Tân tiễn anh ta ra tới cửa.

Màn đêm đã buông xuống từ lâu, trong con hẻm dài không có bất kỳ ai, trước cửa từng nhà đều treo lồng

đèn đỏ, xa xa lại có tiếng pháo đốt không ngừng vang lên.

Cố Tân dặn dò: “Lái xe cẩn thận.”

Triệu Húc Viêm đứng yên không hề động đậy, xoay người đối diện với cô, qua một lúc lâu, thử thăm dò nắm tay Cố Tân, thấy cô không có ý tránh, dường như đã có quyết tâm rất lớn, từng chút từng chút cúi đầu, khẽ hôn lên môi cô.

Cơ thể Cố Tân cứng đờ.

Triệu Húc Viêm rời khỏi một đoạn, hô hấp rối loạn.

Khuôn mặt cô nhuộm sắc đỏ ảm áp, càng thêm yên tĩnh hiền hòa hơn so với ban ngày.

Anh ta hé môi, cảm hơi nghiêng về phía trước, muốn tiếp tục hôn cô, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong trẻo chứa đầy nước thì dừng lại. Ánh mắt cô rất nhạt, không thể đoán được tâm trạng bên trong đó là thích hay là ghét.

Triệu Húc Viêm rút lui, kéo dài khoảng cách: “Xin lỗi, anh...”

Bả vai Cố Tân buông lỏng, cười một cái: “Không sao cả.”

Hai người rơi vào không khí ngọt ngào, cách một lúc, Triệu Húc Viêm nói: “Bố mẹ anh muốn gặp em.”

Cố Tân cúi đầu không nói chuyện.

“Chúng ta quen nhau cũng mấy tháng rồi, tình huống như vậy là chuyện thường tình.” Cơ thể anh ta dựa vào thân xe, bỗng nhiên nghiêm túc: “Tuổi anh không còn nhỏ, cũng rất cố gắng thích em, cho nên nếu như khi gặp người lớn không có chuyện gì, anh muốn đem chuyện này tính sớm chút.”

Cố Tân im lặng.

Triệu Húc Viêm nói nhanh: “Em đừng quyết định gấp gấp quá, suy nghĩ cho thật kỹ, khi về có thể gọi điện báo với anh.”

Cố Tân nói: “Được.”

Triệu Húc Viêm lái xe rời khỏi.

Đầu thôn bỗng có người đốt pháo hoa, tia sáng lóe lên lao vào bầu trời đêm, ngậm ngùi vài giây, rồi ầm ầm bung nổ.

Đóa hoa lửa sáng rực không giữ được vài giây, tia xám lạnh léo in một vệt dài trên nền trời.

Chiếc xe của Triệu Húc Viêm đã không còn thấy bóng dáng, Cố Tân ngẩng đầu nhìn một lúc lâu, cảm thấy cảnh tượng này quá chân thực.

Cô nói một tiếng với Tô Dĩnh, rồi đi qua cửa hàng nhỏ mua thuốc lá, dọc theo con đường mới sửa cô vừa đi vừa hút thuốc thẳng tiến về phía trước, bất giác, lại đi đến... hồ Lạc Bình.

Mặt hồ không bị đóng băng, nhưng thác nước nhỏ phía xa đã khô cạn.

Cố Tân ngồi bên hồ, rồi hút hai điếu thuốc, mãi đến khi toàn thân lạnh cóng mới lê thân quay về.

Cố Tân gửi cho Lý Đạo một bức thư, đây là bức thư đầu tiên và cũng là duy nhất trong mấy năm qua cô viết cho anh, chỉ có vài chữ “có lẽ em đã quyết định”.

Cố Tân ôm tâm trạng phức tạp gửi lá thư đi, rồi qua nửa tháng, cô đồng ý với Triệu Húc Viêm về gặp bố mẹ anh ta.

Thời gian gặp mặt là một ngày tháng tư, hai người quen nhau chính thức được nửa năm.

Bên phía Cố Tân không có người lớn, chỉ có Tô Dĩnh trên danh nghĩa là chị dâu.

Lúc này Tô Dĩnh cảm giác trên người mình mang một trách nhiệm nặng nề, buổi tối trước hôm ấy, đứng trước tủ quần áo chọn rất lâu, muốn quần áo phải đơn giản lịch sự, lại phải kín chu tôn trọng buổi gặp mặt này, không thể để cho bố mẹ đối phương xem thường được.

Lúc ấy Cố Tân đang ở sân sau.

Mới một mùa mà anh đào và cà chua bi đã ra quả, cô mang giỏ tre đi hái một ít, sau khi rửa sạch thì mang vào trong, sử dụng dụng cụ chuyên dụng cẩn thận lấy hạt ra, bỏ vào trong một bát nhỏ.

Cố Tân quay đầu gọi với vào phòng: “Khả Lạc, lại đây cô nhỏ cho ăn anh đào này.”

Tên nhóc kia đáp lại, cầm thứ gì đó trong tay, lộc cộc chạy đến.

Mùa xuân mùa hạ giao nhau, mấy năm vừa về Lạc Bình cây lựu đã nở hoa rồi, màu đỏ tươi điểm xuyên

đầy cành, theo gió nhẹ, có vài cánh hoa rơi xuống mặt đất.

Tháng chín năm nay, có lẽ kết quả rồi.

Cố Tân chống cằm chờ người, Tiểu Khả Lạc từ phía sau nhào đến, ôm lấy cổ cô, cười hì hì rồi hôn chụt một cái lên mặt cô.

Trái tim Cố Tân mềm nhũn, túm lấy thành nhóc xấu xa, ôm vào lòng, cù nó.

Khả Lạc cười khùng khục, nghiêng qua vẹo lại xin tha.

Cố Tân thả thẳng bé ra, cầm quả anh đào đút vào miệng nó.

Tên oắt con kia trượt khỏi người cô, vỗ ngực, nói hùng hổ: “Khả Lạc muốn tự ăn.”

Thằng bé chạy đi rửa tay, trở về ngồi ngay ngắn trên cái ghế nhỏ, lấy anh đào trong bát.

Cố Tân ăn với thằng bé, ánh mắt bỗng nhiên bị khóa chặt, thấy bên cạnh Khả Lạc là một cái điện thoại di động, dường như là kiểu dáng của vài năm trước, có hơi quen mắt.

Trong lòng cô lộp bộp nhảy chậm nửa nhịp, cầm qua xem, chợt nhớ ra gì đó.

Miệng Khả Lạc nhồm nhoàm nói: “Cô nhỏ, sao thế ạ?”

Cố Tân di chuyển tầm mắt, cười ngất mũi thằng bé, nhưng tay có phần run rẩy: “Có phải lại vào phòng cô nhỏ lục đồ không?”

Khả Lạc rụt cổ lè lưỡi.

“Tìm thấy ở đâu đây?”

Tiểu Khả Lạc hai tay vẽ hình vẽ thù: “Cái hộp dưới gầm giường.”

Cố Tân lấy dụng cụ bỏ hộp, khi quay về bước chân có chút rối rắm.

Cô quỳ trên mặt đất, từ nơi sâu nhất dưới gầm giường lôi ra một hộp giấy cũ nát, đổ hết tất cả đồ bên trong ra, tìm được dây sạc. Trong thời gian đợi điện thoại khởi động lại, cô ngơ ngác ngồi trên ghế quan sát, ký ức phẳng phất lập tức được kéo trở lại.

Điện thoại di động có thể sử dụng, nhưng hình ảnh chuyển hóa lại rất chậm.

Đầu ngón tay cô chạm vào màn hình, mặt trên còn lưu lại dấu ẩm ướt như có như không.

Cố Tân tìm được một đoạn phim, được quay vào tháng tư năm nào đó.

Nhẹ nhàng bấm mở, vừa mở đầu là một đoạn ánh sáng mờ mịt lắc lư không rõ ràng, sau vài giây, trên màn hình đột nhiên xuất hiện gương mặt của Lý Đạo.

Như có một cái búa lớn đập thẳng vào lồng ngực, Cố Tân bịt miệng lại.

Lý Đạo nằm trong hang động ẩm ướt và tối mịt, mặt mũi không rõ ràng lắm, chính anh dường như cũng ý thức được, chậm rãi điều chỉnh góc độ, một lúc sau, hình ảnh lại chuyển động loạn lên lần nữa, kèm theo một tiếng thở nặng nhọc, có vẻ như anh đang xoay người, mặt hướng ra ngoài cửa hang.

Lúc bấy giờ, Cố Tân thấy rõ mặt anh. Lâu rồi không gặp.

Người ở bên trong từ từ mở miệng: “Tôi là Lý Đạo, là thủ phạm chính trong vụ cướp tiệm vàng Tường Các, vì để cho thuận lợi, cũng phòng trường hợp Quách Thịnh trả thù Cố Tân, nên bắt Cố Tân theo, không phải là cô ấy tự nguyện. Hiện tại, tôi và cô ấy bị Quách Thịnh đuổi giết rơi xuống một vực sâu, cô ấy bắt chấp nguy hiểm tìm người cứu tôi, cuối cùng lương tâm tôi cũng trời dậy, cho nên làm sáng tỏ thay cô ấy. Đoạn phim này là tôi tự nguyện ghi lại, nếu như tôi chết, dùng thứ này làm bằng chứng, tất cả mọi chuyện không liên quan đến Cố Tân, đều là tôi làm.”

Đoạn đầu tiên nói xong tốn rất nhiều sức, dường như vì muốn để cho người khác nhìn thấy rõ, anh hơi ngẩng đầu lên, đưa điện thoại sát lại gần mặt mình.

Sau một lúc, sức lực của Lý Đạo gần hết, anh ngã về tư thế cũ.

Anh mở miệng: “Còn nữa...”

Nói ra hai chữ, rồi bỗng nhiên dừng lại.

Môi dưới Cố Tân bị mình cắn đến đau dại, hai người giống như đối diện nhau qua màn hình, cô siết chặt điện thoại, ngồi im chờ đợi, nhưng câu nói kế tiếp sau chữ “Còn nữa” anh vẫn không nói ra.

Lý Đạo im lặng như thế nhìn chăm chăm phía trước, thầm nghĩ cái gì cô mãi mãi không có cách nào biết được.

Thời gian mỗi một giây trôi qua không ngừng, anh bỗng nhiên hít một hơi sâu rồi nhìn sang nơi khác, yết

hầu lần một vòng, rất lâu, rồi quay đầu lại, nhìn vào điện thoại chậm rãi giương lên một đường cong nơi khóe môi.

Hình ảnh đứng lại.

Lòng bàn tay Cố Tân ẩm ướt.

Buổi tối hôm sau, Triệu Húc Viêm đến trước giờ sang cửa hàng đón hai người, một nhóm khách hàng đi ra rồi đóng cửa sớm.

Những năm nay trấn Phàn Vũ phát triển khá tốt, có thể tìm thấy hai cửa hàng đối diện nhau, không đến chỗ của Triệu Húc Viêm, địa điểm hẹn là một quán trà kiểu Trung Quốc.

Bố mẹ nhà trai đã đến rồi, chắc đối với người gặp mặt lần này tương đối xem trọng.

Triệu Húc Viêm nhìn qua tính cách giống với bố anh ta, ông ấy kiệm lời, không nói chuyện yêu đương mặn nồng, chỉ khi hai người đi vào mới lên tiếng chào hỏi, rồi ngồi ngay ngắn ở chỗ ấy.

Mẹ của Triệu Húc Viêm lại có vẻ là một người khó sống chung. Trước đây có nghe Triệu Húc Viêm từng nói qua, bố anh ta là người trấn này, còn mẹ anh ta đến từ thành phố lớn, nhân duyên vừa định, gã đến nơi này.

Triệu Húc Viêm châm trà cho mọi người.

Mẹ Triệu cười: “Luôn nghe Húc Viêm nói tiểu Cố xinh đẹp, trước đây chỉ nhìn qua ảnh chụp, hôm nay gặp mặt mới thấy xinh đẹp hơn nhiều, trách sao Húc Viêm nhà bác lại thích.”

Triệu Húc Viêm hơi cúi đầu, sau khi nghe xong thoáng giương mắt nhìn Cố Tân.

Cố Tân nói: “Nào có thể, bác quá khen rồi.”

Mẹ Triệu cười cười nâng chén trà với các cô, quan sát tường tận, rồi nhìn Tô Đình ngồi bên cạnh: “Trước đây nghe người giới thiệu nói, bố mẹ cháu đều không còn bên cạnh.”

Cố Tân nói: “Bố cháu mất sớm, mẹ cháu...”

“Nghe nói theo người đàn ông khác rời khỏi Lạc Bình rồi.”

Triệu Húc Viêm: “Mẹ.”

Mẹ Triệu nhìn sắc mặt con trai, lời nói có phần thu lại.

Cố Tân im lặng vài giây: “Mấy năm trước mẹ cháu đã qua đời vì bệnh ung thư.”

Mẹ Triệu nói tiếc thương: “Nói như vậy thì bây giờ bên cạnh cháu không còn người thân?”

“Cháu đang sống cùng chị dâu, còn có một đứa cháu ba tuổi.”

Mẹ Triệu nghe vậy, không nói gì, sau đó có người phục vụ mang thức ăn lên, dây dưa trong vài phút, khi nhóm người rời đi bà ta mới có thể hỏi tiếp: “Nhưng nghe nói cháu còn anh trai, cũng mất luôn rồi?”

Cố Tân mím môi không nói.

Lòng bàn tay Tô Dĩnh đều là mồ hôi, lập tức nói thay: “Cũng chết vì bệnh vài năm trước rồi.”

“Bệnh gì?”

“Anh ấy...”

Không đợi cô nói xong, mẹ Triệu đã giành nói: “Không biết nghe tin này có đúng hay không, họ nói rằng trước đó nghề nghiệp của anh trai cháu cũng chẳng đàng hoàng...” Bà ta nói đến đó thì ngừng, cười cười: “Bác chẳng có ý gì khác, Húc Viêm là con trai duy nhất của bác và bố nó, chuyện gia đình sạch sẽ, ngày hôm nay muốn thúc đẩy một chuyện tốt, cho nên muốn biết rõ tình trạng của các cháu, bác nói thẳng, hy vọng cách cháu không để ý.”

“Đúng.” Trong lòng Tô Dĩnh không biết có ý nghĩ gì, còn mỉm cười gắng gượng: “Anh trai của cô ấy...”

“Chuyện của anh trai cháu không muốn nói nhiều, mong bác bỏ qua.” Cố Tân nói diêm dăm.

Tô Dĩnh dưới gầm bàn đá chân cô.

Căn phòng bỗng yên tĩnh vài giây, bầu không khí có phần lạ thường.

Triệu Húc Viêm liếc nhìn mẹ mình, sắc mặt không tốt, ngay cả bố Triệu ngồi bên cạnh cũng có vẻ không được tự nhiên.

“Dùng cơm, dùng cơm.” Mẹ Triệu cười, nói: “Không bàn đến những chuyện này nữa. Được rồi, lúc này cháu có nói cháu có một đứa cháu ba tuổi chắc nuôi vất vả lắm, không chỉ tốn công sức, mà còn phải có năng lực kinh tế đầy đủ, nếu như trong tương lai cháu và Húc Viêm của bác sống với nhau, có thể phân rõ

một phần mới phải.”

Cố Tân vờ như không nghe hiểu, cười nhạt: “Cháu và chị dâu đối phó được ạ.”

Tô Dĩnh lại đá chân cô dưới gầm bàn.

Lần này, mẹ Triệu không phản đối gay gắt. Tình huống của Cố Tân thực ra bà ấy đã biết được bảy tám phần, ngày hôm nay chỉ có điều muốn lập uy, đẩy cảm giác vượt trội trước mặt cô một cách rõ ràng. Nhưng trò chuyện vài câu, bà cảm thấy cô gái này không nở bắt chẹt, hơn một nửa là muốn khoe khoang.

Một bữa ăn cơm không mùi không vị.

Trên đường về Tô Dĩnh không để ý đến Cố Tân, khi xuống xe đi nhanh vào phòng, đóng sầm cánh cửa lại.

Cố Tân đi sang nhà bác gái Thôi đón Tiểu Khả Lạc về, ghé vào tai thằng bé nói nhỏ vài câu.

Tên nhóc con nghe theo, uốn éo cái mông nhỏ đẩy cửa vào, bò lúp lững lên giường, hai ba lần cọ vào người Tô Dĩnh, “Mẹ ơi, buổi tối mẹ ăn gì mà lại giận dỗi rồi.”

Tô Dĩnh không nén được, bật cười một tiếng: “Ai dạy con nói?”

“Cô nhỏ nói, cô làm mẹ giận.”

“Cô nhỏ không ngoan, lát nữa phải đánh vào mông cô nhỏ.”

Lúc ấy, Cố Tân bê hoa quả vừa rửa xong thỏ thẻ đi tới, ngồi xuống bên cạnh, tự lấy một quả anh đào yên lặng ngồi ăn.

Tô Dĩnh nhìn cô, nổi giận: “Chắc chắn là em cố ý.”

“Oan quá.” Cố Tân nói nhỏ, “Huống hồ em chẳng nói gì quá đáng.”

Tô Dĩnh quay qua liếc cô: “Em cứ nghĩ mình đi đâu thế hả, lần đầu tiên gặp người lớn, cho dù người ta có nói khó nghe thế nào cũng phải nhịn.”

“Điều này không giống phong cách của chị.” Cô nhỏ giọng thăm thềm.

“Em...” Tô Dĩnh dừng lại một lúc, thả Tiểu Khả Lạc xuống cho thằng bé tự chơi: “Chị cảm thấy con người

Triệu Húc Viêm không tồì.”

Cố Tân không đáp lời.

Có một số việc trong lòng mọi người đều biết rõ, một lúc sau, Tô Dĩnh hỏi: “Rốt cuộc em nghĩ thế nào?”

Cố Tân nói: “Chẳng nghĩ như thế nào cả.”

“Em không muốn sống cùng Triệu Húc Viêm.”

Cố Tân trầm mặc.

Cô ấy nói: “Thời gian tám năm không ngắn, em phải tự suy nghĩ cho thật kỹ.”

“Vậy còn chị?”

“Chị có Cố Niệm, em đừng so với chị, chị không vĩ đại đến mức thủ tiết cả đời vì một người nào đó đâu, bây giờ suy nghĩ còn cảm thấy lúc ấy mình ngốc.” Cô ấy nhìn tấm ảnh bày trên mặt bàn, bên trong đó là Cố Duy ôm cô, cười một cách ngốc nghếch: “Sinh con cho kẻ đần độn này một muốn chết, anh ta lại ở dưới hưởng phúc, quả là không đáng.”

Cố Tân lên bĩu môi.

Tô Dĩnh nhớ rất rõ ràng: “Đợi Cố Niệm lớn thêm vài tuổi nữa, nếu như có thể gặp người thích hợp, còn đồng ý chấp nhận tình trạng này, chị sẽ thử xem thế nào.” Cô ấy chuyển sang đề tài khác: “Em và Triệu Húc Viêm rốt cuộc định làm thế nào?”

Cố Tân im lặng thở dài, đột nhiên cảm giác bản thân mình quá ghê tởm.

Khi cô đang nghĩ cách liên lạc thế nào với Triệu Húc Viêm, thì Triệu Húc Viêm chủ động gọi cho cô.

Anh ta hiểu tính tình của mẹ mình, cũng hiểu được sự chịu đựng của Cố Tân.

Hai người trải qua ngày hôm ấy không thoải mái, không mặn không nhạt ăn cho xong bữa cơm, đối với chuyện hôn sự càng tuyệt nhiên không nhắc đến.

Nguyên nhân Triệu Húc Viêm không kiên trì không phải là vì sự phản đối của mẹ mình, mà vì Cố Tân mang đến cảm giác lơ lửng cho anh ta, khiến anh ta không nắm bắt được. Anh ta dần cảm thấy mình và Cố Tân không hợp, khi nghĩ thông suốt điều này, càng khiến anh ta thoải mái hơn.

Thường xuyên tiếp xúc, mối quan hệ giữa hai người họ càng dễ chịu hơn, như là một đôi bạn già hợp ý nhau.

Quan hệ có chuyển biến, Cố Tân cũng dần mở cửa lòng với anh ta, không e dè như trước đây nữa.

Rồi qua thêm một thời gian, Triệu Húc Viêm nói hào sảng với Cố Tân rằng mẹ anh ta lại sắp xếp chuyện xem mắt cho anh ta.

Tình huống sống chung lại được khôi phục giống như trước kia, anh ta thi thoảng đến cửa hàng của các cô ngồi, giúp những công việc nặng, tâm sự việc vặt. Đôi lúc Cố Tân cũng mời anh ta về nhà ở Lạc Bình ăn cơm, rồi đưa Tô Đình theo, cùng trở thành bạn.

Thời gian qua đi, hôm nay sinh nhật lần thứ tư của Khả Lạc, nghe nói anh ta đang sống cùng một cô gái rất hạnh phúc, Cố Tân cố ý gọi điện bày tỏ sự chúc mừng.

Triệu Húc Viêm ở đầu bên kia điện thoại muốn nói lại thôi: “Mẹ anh ép rất gắt, thực ra anh không có cảm giác gì cho lắm.”

Cố Tân khích lệ anh ta: “Cứ sống chung xem sao.”

“Vậy còn em, chớp mắt đã sắp bước sang năm mới rồi, lại thêm một tuổi nữa rồi.” Anh ta nói: “Không muốn nghĩ đến vấn đề của bản thân chút nào à?”

Cố Tân cười cười: “Gặp phải người thích hợp tự khắc sẽ nghĩ đến.”

“Vậy anh...”

“Anh đừng lo lắng những chuyện khác, trước hết cứ lo cho bản thân mình đi.”

Lời của Triệu Húc Viêm bị cô cản lại, không nói thêm gì nữa.

Chỉ chớp mắt, Tiểu Khả Lạc cao được một mét, thậm chí còn đang cao hơn nữa, thể trọng cũng có thể đạt tiêu chuẩn nhưng nhưng đứa trẻ cùng tuổi, người rất sáng sủa hoạt bát, đôi lúc còn biết hiếu kỳ hỏi Tô Đình bố mình đang ở đâu.

Tô Đình sẽ nói: “Bố đang ở một nơi xa phù hộ chúng ta, bố bảo mẹ đến giúp con, trưởng thành cùng con, cả đời này che chở cho con.”

Mỗi lần nghe được những lời này, Khả Lạc đều rất vui, không hề hỏi nhiều đến vấn đề của bố.

Cứ như thế, tết âm lịch đến đúng ngày.

Cố Tân và Tô Dĩnh đến chùa dâng hương, rút được xăm thượng thượng, cái này dường như biểu thị, một năm mới đã định trước sẽ biến đổi.

Thời gian lại trôi dần, không bắt được vết tích.

Mồng mười tháng tư, tại thành phố Thượng Lăng.

Chu Tân Vĩ thiếu chút nữa đã bỏ lỡ thời gian, hôm nay anh ta không đến cục, một mình lái xe đến nhà giam nằm ngoài thành phố.

Sắp hết truyện rồi...

58. Chương 58

Chu Tân Vĩ lái xe đi, Lý Đạo quay đầu.

Dưới bóng cây đối diện đường cái đậu một chiếc Jetta màu bạc, Đỗ Quảng Mĩ lộ đầu ra khỏi cửa sổ, thấy anh cuối cùng cũng nhìn qua, lập tức đẩy cửa xe đi xuống.

Lý Đạo nhìn thấy rõ cô ta, đứng nguyên tại chỗ, ba lô vác trên vai, chậm chậm di chuyển vài bước.

Vị trí ghé ngồi lái xe nhanh chóng lại xuất hiện thêm một người đàn ông, không quá cao nhưng rất vạm vỡ, trên gương mặt xanh đen biểu cảm rất hòa nhã.

Hai người đi băng qua đường, bước nhanh về phía Lý Đạo.

Đỗ Quảng Mĩ vẫn để tóc dài, ngẩng mặt lên trời, mặc áo thun và quần bò thông thường: “Biết hôm nay anh ra, mới cố ý đến đợi lâu một lúc.” Vừa cười vừa giới thiệu: “Đây là người nhà em, tên là Lưu Ba.”

Lưu Ba rất hiền lành đôn hậu, trên mặt mang ý cười khách khí, lập tức tiến lên một bước muốn bắt tay với Lý Đạo.

Lý Đạo liếc anh ta, đưa tay qua.

Đỗ Quảng Mĩ nói: “Không nghĩ là em đến đúng không?”

Lý Đạo quan sát cô ta: “Sao cô biết?”

Đỗ Quảng Mỹ nói: “Thời gian trước em có thăm Hứa Đại Vệ, nói hôm nay anh ra, cậu ta sợ anh vừa ra ngoài không chuẩn bị gì, nên bảo em đến giúp anh xem xét.”

Trong danh sách thăm tù Lý Đạo giao cho quản ngục không có tên bất kỳ ai, cho nên không có ai được vào thăm hỏi. Anh và Hứa Đại Vệ không cùng một đội, bình thường không hay gặp nhau, ngày đó chỉ biết thông qua tấm lưới sắt nói hai câu với cậu ta.

Lý Đạo gật đầu: “Thế thì cảm ơn.”

Đỗ Quảng Mỹ chỉ ra phía sau: “Đừng đứng đây, xe ở bên kia, tìm chỗ ăn cơm trước đã.”

Lý Đạo ít nhiều nhớ lại những thứ ngổn ngang trước đây, tình trạng này có phần lạ lẫm, anh nói cự tuyệt: “Cơm hôm khác ăn cũng được, tôi tự đi, dạo một vòng.”

Đỗ Quảng Mỹ mím môi, Lưu Ba đứng bên cạnh cô cũng không tiện nói gì, chỉ nói: “Cũng gần năm năm không ra ngoài rồi, có lẽ không phân biệt được chỗ này, anh đừng khách sáo.”

Lưu Ba là người thành thật, nhiệt tình kéo cánh tay Lý Đạo, ngược lại còn dùng nhiều sức, dám kéo dịch anh chuyển người về trước vài bước.

Lý Đạo bắt đắc dĩ theo anh ta vào xe.

Không gian chiếc Jetta không quá lớn, chạy hơn nửa tiếng đồng hồ mới vào khu vực thành thị.

Thì ra những khu nhà thấp ở khu thành Nam đã phát triển rất nhiều, nhà lầu đột ngột mọc đầy mặt đất, đường mở rộng, bên cạnh đầu từng hàng xe ô tô, BRT (*) đang tiến vào giai đoạn hoạt động thử nghiệm, tàu điện ngầm tuyến số năm cũng được thông.

(*) BRT (Bus Rapid Transit) là hệ thống xe buýt chất lượng cao cung cấp dịch vụ giao thông công cộng hiện đại, nhanh chóng, tiện lợi...

Thành thị phát triển chưa bao giờ dừng bước.

Chiếc xe rẽ vào trạm xăng, Lưu Ba xuống dưới đỗ thêm.

Lúc này Đỗ Quảng Mỹ mới quay đầu, gọi anh một tiếng, thấy anh chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, lại vỗ vào chân anh.

Lý Đạo quay nhìn về phía cô ta.

Đỗ Quảng Mỹ cười nói: “Em kết hôn được ba năm rồi, gần đây vừa sinh một đứa nhỏ, mới ra tháng thôi.”

Lý Đạo nói: “Vậy là tốt rồi.”

“Em nói với anh ấy cũng cố gắng nên tạo ra duyên phận, sống cùng nhau lâu như vậy, người ta tốt... Chuyện quá khứ em không hề giấu giếm, anh ấy biết nghề nghiệp trước đây của em.”

“Vậy mà còn đồng ý tiến tới?”

Đỗ Quảng Mỹ liếc mắt ra ngoài cửa sổ, người đàn ông ấy lấy tiền trong túi áo trước ngực ra: “Em không nói về anh với anh ấy, chỉ nói là bạn bè.”

Lý Đạo không tiếp lời.

“Em còn nhớ trước đây anh nói với em. Con người anh ấy cô gắng chăm lo cho gia đình, an phận thành thật không có tâm tư xấu xa gì.” Đỗ Quảng Mỹ cười, giữa hàng lông mày là niềm hạnh phúc không kiềm nén nổi: “Thấy em có bản lĩnh không?”

Lý Đạo nhớ ra, mới thoáng gương khóe môi lên.

Đỗ Quảng Mỹ chẳng còn giống như trước đây, gương mặt trắng ngần thuần khiết, ăn mặc đơn giản, cơ thể sinh nở có phần đầy đặn, một cái đưa tay nhắc chân đã không còn tạo ra thần thái xinh đẹp nữa.

Xem ra cho dù là kiểu người thế nào đi nữa, đều có thể có cơ hội bắt đầu sống lại lần nữa.

Đã từng đi nhầm đường, chưa chắc đến cuối cùng kết quả nhất định là xấu.

Gương mặt Lý Đạo không biểu thị gì, nhưng cố gắng mừng thay cho cô ta.

Đỗ Quảng Mỹ nói: “Em tìm một chỗ nghỉ tạm thời cho anh... Anh đừng từ chối ngay, hãy nghe em nói hết.” Cô ngắt lời anh đúng lúc, giọng nói đùa giỡn: “Trong lòng em bây giờ không có anh, mỗi ngày lo chồng lo con muốn ngất xỉu, nói thật là không còn thời gian nữa, đã giúp anh sắp xếp chuyện trước mắt rồi, sau này cũng chẳng biết có cơ hội gặp lại hay không. Chạy ra khỏi Ninh Quan, anh để cho em rất nhiều tiền, hiện nay em sống rất tốt, coi như cảm ơn anh.”

Lý Đạo nói: “Bây giờ tôi vẫn còn tiền.”

“Vấn đề không phải là tiền, em giúp anh tìm cẩn thận, còn tiết kiệm được công sức của anh.” Đỗ Quảng Mỹ cầm cái túi dưới chân lên, “Bên trong là chìa khóa phòng, còn cả điện thoại di động, thẻ đã được cài đặt, có lưu số của em, có việc có thể gọi trực tiếp cho em.”

Lý Đạo nói: “Điện thoại trước đây còn dùng được, lúc ra ngoài người ta trả cho tôi, số di động của em không đổi.” Anh chỉ lấy chìa khóa đi, còn nói: “Chờ con em một trăm ngày, anh gửi một bao lì xì cho nó.”

Thấy anh nói thế, Đỗ Quảng Mỹ không miễn cưỡng thêm, rồi nói: “Hiện tại Lưu Ba tự mở cửa hàng buôn bán nhỏ, nếu anh không ngại, trước tiên có thể làm một thời gian với anh ấy, rồi từ từ tìm việc làm khác.”

Lý Đạo quan sát cô, dừng một lúc: “Sau này đến xem.” Anh nói thủ thỉ: “Ngày hôm nay cảm ơn cô.”

Hai người kết thúc cuộc trò chuyện với nhau, không bao lâu, Lưu Ba đổ xăng xong cũng ngồi vào xe.

Lý Đạo cảm thấy bất tiện, sau đó không theo bọn họ đi ăn, chỉ tiễn Lưu Ba tiễn thẳng anh về chỗ ở.

Nhà ở trước đây khi còn trú tại Thượng Lăng đã được rao bán, tài sản cộng lại không ít, một phần là tài sản phi pháp, còn gián tiếp giữ lại một chút, hiện nay không tiện dùng đến. Trên người anh chỉ còn tiền nhà mấy năm nay bên Miên Châu gửi đến, hầu như mỗi tháng đều đúng hạn gửi đến, nhưng anh không có cách nào chuyển đi.

Buổi tối đầu tiên ra khỏi nhà giam, ngọn đèn cũ trong phòng sáng choang.

Anh khoanh tay nằm trên giường, tròng mắt nhìn trần nhà, cảm thấy tấm đệm dưới người quá mềm mại, làm thế nào cũng thấy khó chịu. Anh lật mình xoay người vài cái, ngồi dậy, khuỷu tay gác lên đầu gối, nhìn bàn tay mình.

Trái tim anh rất bình tĩnh, nhưng khó tránh khỏi việc nhớ một người nào đó.

Ánh mắt Lý Đạo rơi vào cái ba lô nằm bên cạnh, nhìn một lúc, anh đứng dậy đổ hết đồ đạc bên trong ra, trong đống đồ lặt vặt có lẫn một lá thư, anh lại nằm trên giường, rút tờ giấy trắng ở bên trong ra.

Vài chữ ấy anh đã xem qua vô số lần, ngay cả địa chỉ và số điện thoại ở bì thư cũng đọc thuộc lòng.

Trang giấy đã bị nhăn rồi, ngón tay anh cầm nó đặt trên bụng, nhắm mắt lại lần nữa, rồi lặp lại nhiều lần mới ép buộc bản thân đi ngủ.

Ngày hôm sau, Lý Đạo đi làm một thẻ điện thoại, gửi tin nhắn cho Chu Tân Vĩ.

Thời gian lúc ấy không sớm cũng không muộn, hai bữa cơm đơn giản được giải quyết cùng nhau. Anh vào

quán ven đường ăn tô mì, sau khi ra ngoài, đến siêu thị gần đó mua nước uống.

Lý Đạo vặn mở nắp uống cạn hơn nửa chai, đứng ven đường một lúc lâu, không có chuyện gì làm, đành phải quay về chỗ ở.

Khi ở trong nhà giam phải cải tạo lao động, mỗi ngày vào thời gian này đều đang ở xưởng sản xuất làm việc, ngoại trừ hoàn thành mức chỉ tiêu ban đầu đề ra, anh còn muốn làm vượt một chút. Liều sống liều chết đẩy nhanh tốc độ chỉ hy vọng có thể được giảm hình phạt, nhưng bây giờ được như ý nguyện, anh lại không biết rõ bản thân mình có chấp muốn được đi ra là vì mục đích gì. Nỗ lực bao nhiêu năm nay, dường như không còn ý nghĩa nữa.

Chuyện muốn làm không nên làm, không làm được lại hết hoảng.

Lý Đạo đẩy góc chăn thẳng ra, ngồi bên giường ngẩn người, bên tai cực kỳ yên tĩnh, thời gian cũng chậm đến mức vô tận, anh nghĩ ngợi, mẹ kiếp, chẳng thà ngồi trong đó còn hơn.

Cứ như thế, tâm trạng ngổn ngang vài ngày, có khi suy nghĩ vẫn vợ, nhưng phần lớn thời gian đầu óc anh đều trống rỗng.

Mỗi buổi sáng năm giờ thức dậy, trong lòng còn lo lắng quần ngục gọi sớm, mở lớn mắt suy nghĩ hồi lâu, mới nhận ra rằng mình đã hoàn toàn được ra tù.

Nửa tháng sau, Chu Tân Vĩ gửi tin nhắn cho anh, gọi anh đi uống rượu.

Anh gửi lại địa chỉ, chờ anh ta lái xe qua đây.

Hai người không đến cửa hiệu sa hoa gì, chỉ tìm một chỗ thuận tiện nói chuyện trời đất.

Trên đường Thuận Hoa có một quán lẩu lớn, hai người đậu xe xong, đi vào trong.

Chu Tân Vĩ vừa hoàn thành một vụ án đặc biệt, tinh thần có thể thả lỏng, gọi nhiều thịt và thức ăn.

Anh ta liếc nhìn Lý Đạo, dùng nước ấm rửa bát đĩa, “Đi ra ngoài vài ngày nay, thích ứng được không?”

Lý Đạo dựa vào lưng ghế tựa, “Nếu không thì đưa tôi vào lại à?”

Chu Tân Vĩ cười nói: “Vừa ra tù rơi hoàn cảnh mù mịt, quá trình hòa nhập với xã hội có thể gặp phải khó khăn, không thể hài lòng ngay. Khoảng thời gian này rất nguy hiểm, có khả năng lặp lại phạm án, bởi vì đã thích nghi với sinh hoạt trong nhà tù, trong lòng sẽ nghĩ ngợi, phạm tội cùng lắm thì ngồi tù nữa, cũng chẳng phải là chưa từng ngồi tù.”

Lý Đạo quan sát anh ta: “Không hiểu.”

Chu Tân Vĩ lặp lại lời nói vừa rồi chậm rãi hơn, sau một lúc lâu, Lý Đạo hừ một tiếng: “Giải thích khá đúng chỗ.”

Chu Tân Vĩ rót cho mình cốc nước, rồi rót đầy cho anh: “Cậu nghĩ như thế?”

Lý Đạo lắc đầu.

Chu Tân Vĩ đùa với anh: “Hay là làm công việc cũ, để tôi làm kẻ chỉ điểm?”

Lý Đạo liếc anh ta, nói lười nhác: “Anh tha cho tôi đi cảnh sát Chu.”

Hai người họ nhìn nhau cười cười.

Món ăn được gọi mang lên bàn, nước trong nồi lẩu cũng bắt đầu cuộn cuộn.

Căn phòng yên tĩnh lại, hai người đều vùi đầu ăn.

Chu Tân Vĩ thả vài miếng thịt vào: “Cậu phải chủ động tiếp nhận xã hội này, từ từ sẽ tốt thôi.”

Lý Đạo nói: “Bây giờ cũng rất tốt.”

Chu Tân Vĩ nói tự nhiên: “Tôi có quen biết cá nhân, với vài ba người bạn hợp tác làm chút mua bán nhỏ, ông chủ tên là Trịnh Thụ Hữu, cũng từng ngồi tù, tôi có thể giới thiệu cho cậu.”

“Làm cái gì?”

“Vận chuyển đường dài.” Chu Tân Vĩ suy nghĩ một lúc: “Dựa vào tình trạng hiện tại của cậu, có thể giúp một tay đỡ hàng hóa chuyên chở.”

Lý Đạo không đáp, Chu Tân Vĩ chạm vào anh: “Không chịu được cực khổ?”

Anh gắp một miếng thịt: “Vậy thì hỏi đi.”

Chu Tân Vĩ lấy điện thoại ra gọi cho lão Trịnh, từng trải qua chuyện tương tự, không nói vòng vo nhiều, bên kia đánh động bảo người ta có thể đến bất cứ lúc nào.

Giải quyết xong chuyện này, Chu Tân Vĩ yên tâm khá nhiều.

Tìm bảng điều khiển trên mặt bàn, vẫy tay gọi phục vụ cho thêm vài chai bia, không dám uống nhiều, tự mình rót non nửa chai, còn lại đổ cho Lý Đạo hết.

Lý Đạo bị anh ta chuốc nhiều, tròng mắt hiện vẻ say ngà, ngược mắt nhìn chòng chọc nòi lấu đồng trước mặt, không rõ nghĩ gì trong lòng.

Chu Tân Vĩ hỏi: “Thực ra tôi vẫn rất tò mò, tại sao khi ấy cậu lại tự thú.”

“Cảnh sát Chu ăn một bữa cơm mà, mẹ kiếp, còn không quên tra khảo tôi.” Anh nói rất chậm.

Chu Tân Vĩ lắc đầu cười lớn: “Đơn giản vì tò mò thôi.”

Lý Đạo nghiêng người, nhướn mày nói nửa thật nửa đùa: “Vì muốn sống.”

Tối về, Lý Đạo ngủ một giấc ngon lành.

Buổi sáng ngày hôm sau, Đỗ Quảng Mĩ đến nhà tìm anh, từ ngày ra khỏi nhà tù anh chưa từng liên lạc lại, trong lòng cô ta vẫn luôn nhớ đến chuyện này.

Tối hôm qua Lý Đạo chưa tắm rửa, vào lúc này cơn say khiến anh đau đầu, thân trên để trần, ở dưới chỉ mặc mỗi quần bò.

Đỗ Quảng Mĩ dời tầm mắt mình đi nơi khác.

Lý Đạo kịp phản ứng vài giây, hơi mở rộng cửa: “Vào trong ngồi không?” Anh tiện tay kéo cái áo qua: “Có một công ty vận chuyển thiếu người, tôi định đi xem thế nào.”

Đỗ Quảng Mĩ đi theo vào, liếc nhìn bóng lưng anh.

Người đàn ông đứng ngược sáng trước cửa sổ, eo hẹp vai rộng, bờ vai vững chắc, nâng tay tròng cái áo vào người, đường cong theo sự chuyển động ấy, mang xúc cảm.

Năm tháng cuối cùng vẫn chiếu cố người đàn ông hơn.

Cô nhìn sang nơi khác: “Vậy thì tốt, dù sao cũng phải thử xem thế nào.”

Trong nhà bỗng nhiên im ắng, Lý Đạo đưa tay lên luồn hai cái vào tóc, dừng một lúc, cuối cùng tìm được đề tài: “Tôi trả tiền thuê nhà cho em trước.”

“Em không đến lấy tiền.” Đỗ Quảng Mĩ hối hận vì hôm nay lại chạy đến như thế này, cúi đầu lên cười, nói: “Hay là đến lúc ấy anh đưa bao lì xì cho em, em đi trước, có chuyện gì sau này liên lạc lại.”

Không đợi anh mở miệng, Đỗ Quảng Mĩ quay người đi ra ngoài.

Chẳng biết tại sao, cô có cảm giác mình chạy muốn mất dạng, vội vã ra khỏi tiểu khu, cô dừng lại quay nhìn phía sau, trong lòng thầm nhắc nhở bản thân, sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa.

Cô rất cảm ơn, cuộc sống sau này nhất định phải thật tốt.

Lý Đạo cũng thay đổi tâm trạng, đến chỗ lão Trịnh làm việc, giấc ngủ cũng bắt đầu chuyển biến tốt.

Công việc này hao tổn rất nhiều thể lực, khi có việc thì cả ngày không được rảnh rỗi, bắp thịt đau nhức, cả người toàn mồ hôi, tan làm thì tìm đại một quán ăn trên đường cho qua bữa, về đến nhà việc đầu tiên làm là cởi sạch quần áo bước vào nhà vệ sinh, tắm tấp xong xuôi là ngã đầu ngủ ngay.

Kiểu cuộc sống như thế dần trở nên tình trạng như bình thường, tất cả tâm trạng nguội lạnh, Lý Đạo rất ít có tâm trí suy nghĩ đến chuyện khác.

Rồi trời chuyển sang tháng sáu.

Có người trên đường vận chuyện hàng xảy ra chút bất ngờ, bị thương nhẹ, phải vào bệnh viện.

Chỗ lão Trịnh bị thiếu người, cứ như thế, càng thêm phần bận rộn không thể rời tay.

Một buổi trưa nọ, anh ta cuống cuống hốt hoảng chạy từ bên ngoài vào, vừa nhận được một việc, muốn chở một đồng dụng cụ máy móc đến ngoài tỉnh, đối phương trả thù lao không thấp, nhưng buồn bã vì bây giờ không kiếm đâu ra người.

Tiểu Lư chạy xe đã xin nghỉ, còn có hai người nằm trong bệnh viện, chỉ còn lại một mình lão Trịnh lái xe, một mình lái đường dài lại không an toàn.

Anh ta ngồi ở ghế gọi điện thoại cả nửa ngày, nhưng đang là mùa cao điểm, tạm thời không tìm được người.

Lý Đạo nghiêng người trên ghế nghỉ trưa, thuận miệng hỏi một câu: “Đi đến đâu?”

Lão Trịnh nói: “Phàn Vũ.”

Không có động tĩnh.

Lão Trịnh tiếp tục gọi điện thoại.

Một lúc sau, Lý Đạo hỏi: “Chỗ nào Phàn Vũ?”

Lão Trịnh đang bận, không trả lời anh.

Tối hôm đó gần mười giờ Lý Đạo mới về nhà, cửa hàng bán mỳ đã đã đóng cửa, ông chủ quen với anh, cái đèn tắt lại được mở lên: “Hôm nay trễ thế ư?”

Lý Đạo nói: “Công việc nhiều.”

“Muốn ăn gì?”

Anh lướt qua thực đơn trong tay một lượt, không thèm ăn gì, lật lại nhìn từ đầu đến cuối, vẫn không tìm được món mình muốn ăn.

Ông chủ đứng bên cạnh: “Thế nào, không có món nào vừa ý à?”

Hồi lâu sau, Lý Đạo đột nhiên hỏi: “Có làm được món nước trứng gà không?”

Ông chủ cười: “Cái đó thì có khó gì.”

“Cho một bát.”

“... Chỉ uống mỗi món đó?”

“Đúng vậy.”

Ông chủ hơi giật mình, nhưng không hỏi nhiều, đi ra phía sau làm một bát cho anh.

Đánh trứng gà trước, rồi bỏ vào nước nóng, cho thêm dầu mè và muối, cuối cùng điểm xuyên thêm chút rau thơm. Một tô, bốc khói nghi ngút được mang đến cho anh.

Lý Đạo vừa nghĩ đã biết là không giống, cầm đũa khuấy vài cái, bỗng nhiên hỏi ông chủ một câu không đầu không đuôi: “Người phụ nữ của chú bỏ chạy theo người khác, chú sẽ làm gì?”

“...” Ông chủ nhíu mày: “Tôi còn chẳng có người phụ nữ nào, nhưng mà... hoặc là cướp lại, hoặc là chúc cô ấy hạnh phúc?”

Lý Đạo gật đầu, “Có đạo lý.”

Ông chủ mặt đầy tò mò, ngồi xuống đối diện anh: “Chẳng lẽ cậu có nỗi khổ với chuyện này?”

Lý Đạo nói: “Không khác lắm.”

“Vậy cậu định làm thế nào?”

Lý Đạo liếc ông ta, không lên tiếng, bưng tô lên, kê theo miệng tô húp một hớp.

Anh uống xong thì đầu cũng đầy mồ hôi, chùi khóe miệng: “Chi bằng nhìn một cái rồi từ bỏ ý định.”

Ngày hôm sau, anh tìm lão Trịnh, nói rằng anh giúp anh ta phụ xe đến Phàn Vũ.

Lão Trịnh ngậy ra, đầu tiên không đồng ý.

Lý Đạo nói: “Phụ xe thôi mà, tôi lại không lái, giúp anh nói chuyện tỉnh ngủ, còn có thể quan sát tình hình xung quanh.”

Lão Trịnh hơi do dự: “Có được không?”

“Có muốn kiếm khoản tiền này không? Muốn là được thôi.” Lý Đạo không ép buộc: “Anh hãy suy nghĩ cho thật kỹ.”

Kết quả vào buổi chiều lão Trịnh cho anh câu trả lời, chuyện được quyết định như vậy.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, hai người lên đường.

Hai ngày sau, khi Lý Đạo đứng trên đường phố trấn Phàn Vũ, ít nhiều có phần hốt hoảng.

Bọn họ đến lúc ấy cũng gần trưa, đưa hàng hóa đến nơi an toàn, chuyến này coi như việc đã hoàn tất, tiền cũng đã vào tay.

Lão Trịnh bốn mươi bảy tuổi, đã lâu không chạy đường dài, trên đường lại bị hành hạ quá sức, anh ta đề nghị ở lại trấn trên nghỉ một đêm, Lý Đạo không có ý kiến.

Hai người tìm bữa một khách sạn nghỉ chân, cất đồ đạc xong cưới, đi ra ngoài ăn cơm.

Ở Phàn Vũ chỉ có con phố hướng về phía cửa trấn là náo nhiệt nhất, hôm nay là cuối tuần, đúng lúc gặp được một phiên chợ của người dân các làng xung quanh, cái gì cũng bày bán, hàng hóa đặt trên các phương tiện giao thông, chiếm đầy hai bên đường, từ đầu đường đến xếp hàng dài đến cuối đường.

Lão Trịnh dừng lại mua thuốc lá.

Lý Đạo đứng bên cạnh, ánh mắt dừng lại ở một nơi nào đó rồi cứ nhìn chòng chọc, quay đầu, hỏi ông chủ sạp bên kia: “Bác, hỏi thăm chuyện này chút, thôn Lạc Bình đi thế nào?”

Người đàn ông rất nhiệt tình, đưa ngón tay chỉ cho anh: “Trước cửa thôn có trạm xe khách, có xe van đi qua đó.”

“Mất khoảng bao lâu?” Lý Đạo nhìn theo đường chỉ của anh ta.

“Đi khoảng một giờ.”

Lý Đạo nói tiếng cảm ơn, lão Trịnh ở phía bên kia cũng mua đồ xong, anh ta đi qua liếc nhìn. Nhiệt độ ở đây cao hơn nếu so với Thượng Lăng, đứng dưới ánh mặt trời không bao lâu thì mồ hôi chảy ướt lưng, Lý Đạo cuộn áo thun lên một đoạn, thò tay vào trong lau mồ hôi trước ngực.

Lão Trịnh hỏi: “Muốn ăn gì? Tôi mời.”

Lý Đạo quan sát xung quanh, lòng có phần bất an: “Gì cũng được, anh quyết định đi.”

Hai người đi chậm chậm: “Ăn bánh bao nhé, rồi gọi thêm hai phần thức ăn.”

Lý Đạo gật đầu.

Lão Trịnh nhìn về phía trước, đưa tay lên chỉ một cửa hàng: “Hay là ăn mỳ? Tôi thấy cửa hàng kia khá đông khách, chắc mùi vị không tệ.”

“Cũng được.”

Lý Đạo theo anh ta đi vào, đúng lúc kịp giờ cơm, cửa hàng buôn bán rất đông khách, chỉ có vị trí trong góc

còn trống.

Hai người nghiêng người lách vào, lau sơ qua cái ghế rồi ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ đứng ở trong quầy hỏi bọn họ ăn cái gì.

Lão Trịnh nhìn thực đơn dán trên vách tường: “Tôi lấy một phần mì trộn giấm, cậu thì sao?”

Lý Đạo đang tháo đôi đũa dùng một lần ra lau chùi: “Giống anh là được rồi.”

Có nhân viên đứng trước máy điều hòa điều chỉnh nhiệt độ, nhưng cái máy cũ không hoạt động tốt, cô ta dùng bàn tay tách hai cánh quạt thổi gió ra, rồi đập một cái vào thân máy, vẫn không có tác dụng gì.

Trên đầu quạt gió thổi vù vù, mang theo toàn là hơi nóng, còn quần theo mùi thịt bò và mùi mồ hôi.

Lão Trịnh rút ra vài tờ giấy ăn lau mồ hôi: “Chỗ này nóng quá.”

Lý Đạo nhìn anh ta: “Hay là ra ngoài ngồi?”

“Phơi dưới ánh mặt trời?”

“Ít nhất còn thông gió.”

Lão Trịnh ngẫm nghĩ thấy cũng phải, rồi nói một tiếng với ông chủ, sau đó theo Lý Đạo đi ra chỗ ngồi ngoài cửa.

Phía trên có lớp bạt màu xanh da trời, thật ra thì không xem là đang phơi nắng.

Lý Đạo mở rộng hai chân, đầu hơi ngửa hoạt động bả vai cứng ngắc, ánh mắt nhìn sang hướng đối diện, cửa hàng làm tóc, hiệu sách, cửa hàng bán bánh tây và cửa hàng bán kem, trong góc còn có một cửa hàng bán quần áo, trần này xem ra có đầy đủ hết, dường như phương diện sinh hoạt tương đối thuận lợi.

Anh bắt giác lại bắt đầu thất thần.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên.

Lão Trịnh vỗ cánh tay anh: “Ăn đi.”

Lý Đạo thu hồi tầm mắt, cầm đĩa đảo vài cái, chọn vắt mì không lớn vô thức quay đầu, liếc nhìn con phở đối diện, ánh mắt lại cúi xuống quay về bàn ăn. Đầu tiên anh không kịp phản ứng gì, vắt mì đã được đưa lên đến miệng, nhưng đột nhiên ngừng một lúc.

Lý Đạo khựng lại cả nửa ngày không nhúc nhích, một gắp mì bị đồng loạt cắt đứt từ trong không gian, anh quên nhai, khe nuốt xuống cổ họng, sau đó chậm chậm quay đầu, đợi đến khi thấy rõ người đứng trước cửa hàng bán quần áo, cơ thể anh cứng đờ như pho tượng.

Dưới ánh mặt trời sáng chói, cô đột nhiên xông vào tầm mắt anh, không có bất kỳ sự báo động nào.

Cô dẫn theo đứa bé đi phía trước, quay đầu gọi người đàn ông phía sau.

Gương mặt cô vẫn không thay đổi, tóc buộc kiểu đuôi ngựa, mặc áo phông rộng và quần ôm, hàng lông mày hơi nhíu chặt, nhưng khóe miệng lại mang theo ý cười.

Ngón cái Lý Đạo hơi trắng bệch, vang lên một tiếng động nhỏ, đôi đĩa gỗ bị anh bẻ cong.

Lão Trịnh ngồi bên cạnh ăn như hổ vồ, không phát hiện anh có gì khác thường.

Một bát mì được anh ta xử lý vài phút là hết, rút khăn giấy lau khóe miệng, giương mắt nhìn, mới phát hiện Lý Đạo nghiêng đầu nhìn chằm chằm một hướng khác, bát mì trộn giấm trên bàn dường như chưa bị mất miếng nào.

Bàn tay lão Trịnh hươ hươ hai cái trước mặt anh: “Nhìn cái gì mà mê mẩn đến thế, sao lại không ăn?”

Một lúc sau, Lý Đạo hỏi: “Nhìn thẳng bé kia khoảng bao nhiêu tuổi?”

Gương mặt Lý Đạo mờ mịt, nhìn theo tầm mắt anh, thấy trước cửa tiệm quần áo đối diện có một cậu nhóc đang ngồi, mang áo kẻ và quần cụt, tóc rất ngắn, khỏe mạnh kháu khỉnh, đưa mắt nhìn ra mười phần đáng yêu.

Cửa tiệm quần áo mở ra, mơ hồ nhìn thấy dáng người bên trong đi qua đi lại.

Trên bậc thang ở bên ngoài còn một người đàn ông đang ngồi, vẻ mặt nhìn không rõ ràng, nhưng rất cao lớn, đang nói gì đó với đứa bé kia.

Lão Trịnh phát hiện Lý Đạo còn nhìn mình, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Khoảng chừng bốn năm tuổi, sao thế?”

Anh mím cánh môi, có một cái chớp mắt kinh ngạc không thôi.

Lão Trịnh cười một tiếng: “Có phải cậu nhầm chán quá không, đi thôi, quay về khách sạn ngủ một giấc.”

Cả nửa ngày sau Lý Đạo mới nói: “Anh đi trước đi, tôi ngồi một lúc nữa.”

Lão Trịnh không biết anh bị gió phương nào thổi, liền thanh toán, dặn anh quay về sớm, sau đó một mình đi trước.

* * *

Buổi trưa Cố Tân đến nhà trẻ đón Cố Niệm, giữa đường gặp Triệu Húc Viêm vừa đi xem mắt về.

Triệu Húc Viêm không biết làm thế nào, mẹ Triệu nói ngày nói đêm, hy vọng anh có thể sớm lập gia đình, sắp xếp xem mắt không biết là lần thứ mấy trong tháng này.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, anh ta không muốn quay về sớm để mẹ Triệu tra hỏi, theo Cố Tân đến cửa hàng quần áo.

Trùng hợp hôm nay có phiên họp chợ, anh ta giúp cô trông coi Tiểu Khả Lạc.

Trong cửa hàng có rất nhiều người ghé qua, không thấy cũng mua, nhưng thử quần áo sẽ thêm nhiều phiền phức.

Hai người bận rộn chân không chạm đất, buổi trưa sau đó, căn nhà nhỏ mới được yên tĩnh một chút.

Cố Tân nhìn xung quanh, đưa tay vuốt thẳng phần đuôi, kéo hết vào trong lòng bàn tay, răng cắn dây cột được cột ở cổ tay, rồi dùng tay đưa lên trên cào hai cái vào đồng tóc bù xù, cắn cổ trắng ngần mới lộ ra toàn bộ.

Cô vừa xếp xong đồng quần áo được đem ra thử, nhét vào trong túi chứa hàng.

Tô Dĩnh ngồi trong quầy mặt mày hớn hở đếm tiền, giơ lên khoe với cô: “Đoán xem được bao nhiêu?”

Cố Tân kéo cái thang lại gần, cười nói: “Nhìn biểu cảm của chị cũng biết kiếm được không ít, nhất định nhiều hơn so với bình thường.” Cô bước lên, chỉ sang bên cạnh: “Đưa quần áo cho em.”

“Nhiều gấp đôi, cuối cùng không uống công.” Tô Dĩnh bỏ tiền vào trong hộp khóa lại, đứng dậy giúp cô sửa sang đồ đạc.

Triệu Húc Viêm thấy trong nhà chỉ có hai người họ, mới đưa Tiểu Khả Lạc vào trong.

Cơm trưa không được chú ý nhiều, Triệu Húc Viêm định đi ra ngoài mua chút đồ ngon miệng.

Mọi người đang thương lượng mua cái gì, bên ngoài bỗng nhiên có một trận ồn ào.

Nhìn qua khung cửa sổ, đường phố vốn không rộng rãi bị chặn đến nước chảy không lọt, bắt gặp một người bán hàng đang dẹp quây, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tô Dĩnh muốn nghe ngóng, chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Triệu Húc Viêm ngồi trên ghế, nhìn cô bạn rộ: “Muốn ăn mỳ hay cơm?”

Cố Tân nói: “Em gì cũng được.” Quay đầu hỏi thằng nhóc con: “Khả Lạc, cháu muốn ăn gì...”

Lời nói còn chưa hết, đã thấy Tô Dĩnh vội vã chạy về, biểu cảm như nhìn thấy ma quỷ.

Trong lòng Cố Tân khó hiểu nhảy lộp bộp, mím môi rồi hỏi: “Sao chị lại chạy thế?”

Tô Dĩnh nói: “Chị nhìn thấy một người.”

Triệu Húc Viêm không rõ: “Bên ngoài đầy người, có gì lạ đâu?”

Nhưng Cố Tân vẫn đứng nguyên không động đậy, đối mặt với Tô Dĩnh, dường như có dự cảm, trong lòng không chỉ rối loạn, nhưng muốn tưởng tượng lại cảm thấy không thể có khả năng đó.

Lời do dự ở ngay trên môi, lòng bàn tay Cố Tân chảy mồ hôi.

Bị Tô Dĩnh đẩy ra bậc thang bên ngoài, trong tình cảnh hỗn loạn, Cố Tân nhìn thấy một người đàn ông đang chuẩn bị xoay người đi.

Trong đầu cô nổ một tiếng lớn, ánh mặt trời nóng như thế, giống như phơi bày mọi sự mơ hồ trong nháy mắt của cô.

59. Chương 59

Lý Đạo giúp đỡ hàng, tấm cũng chưa kịp tắm, đầy bụi đất, toàn thân cả mồ hôi, một ống quần được kéo lên bắp chân, vạt áo phía trước dính bẩn nhìn không ra màu sắc.

Không có hình dạng con người, không thích hợp gặp mặt.

Bên cạnh có một người xông lên, cản lối đi của Lý Đạo.

Anh ta liếc vội sang cánh tay anh, gấp gáp giải thích: “Người anh em à, vết thương cậu thế kia không thể oán tôi, là cậu đột ngột đi tới, tôi đứng sau gọi vài tiếng, cậu chẳng phản ứng gì.”

Giữa hàng lông mày Lý Đạo hiện thành hình chữ xuyên, một tay đẩy người anh ta đang chắn trước mặt ra.

Người đó nói: “Cánh tay của cậu...”

Lý Đạo không lên tiếng, cúi đầu đi về phía trước.

Ông chủ cửa hàng ven đường ngừng công việc trong tay, nhìn về hướng này.

Giữa đường lớn có một chiếc xe ba bánh chạy bằng điện, trên xe chất đầy rau dưa cuối mùa và hoa quả chín, mấy chiếc xe đi theo phía sau cùng dừng lại ngổn ngang, làm cản trở cả đoạn đường này.

Cánh tay Lý Đạo rạch ra một vết thương, trào vài tia máu.

Bước chân anh rất lớn, muốn nhanh chóng rời khỏi, đuôi mắt chợt nhoáng lên, có người cản trước mặt anh lần nữa, một luồng hơi thở xộc đến, cảm giác quen thuộc từ rất lâu.

Cổ Tân cố gắng ổn định hô hấp rối loạn, dường như vô cùng gấp gáp, trong cổ họng khô khốc như muốn nôn.

Móng tay cô bấm vào lòng bàn tay, cảm nhận được chút đau đớn, cô mới thả lỏng rồi giương mắt lên, đột nhiên đối diện với ánh mắt của anh. Thật sự là anh.

Âm thanh mọi vật xung quanh như tan biến, bên tai chỉ còn lại tiếng ong ong đơn điệu.

Rất lâu sau, Cổ Tân nghe thấy mình hỏi: “Ra ngoài lúc nào?”

Không thể không đối mặt, Lý Đạo bình thần nhìn thẳng cô, thấp giọng nói: “Hai tháng trước.”

“Tại sao lại quay người đi?”

Lý Đạo bị bắt thóp, không biết phải trả lời thế nào, anh gơ tay... ngất mũi, đầu óc quá loạn không kịp

ngẫm nghĩ: “Tôi đến giao hàng, không ngờ lại tình cờ gặp em.”

Tựa như có một chậu nước đá tạt thẳng vào đầu cô, Cố Tân rùng mình, bỗng đứng cứng môi.

Hai người rơi vào im lặng.

Xung quanh có người xem náo nhiệt, chủ xe bị chặn ở phía sau không rõ tình huống, bấm còi liên tục.

Tô Dĩnh không rõ sự tình chạy đến, nói với người nọ vài câu, đổi phương lái xe đi. Từng chiếc xe phía sau cũng đuổi kịp, con đường mới dần dần được khơi thông.

Tô Dĩnh kéo họ đến ven đường: “Vào nhà rồi nói.”

Lý Đạo nhìn thấy Tô Dĩnh cũng vô cùng kinh ngạc, liếc cô ấy một cái, rồi nhìn sang bên cạnh, người đàn ông lúc nãy ôm đứa bé đứng trước cửa hàng bán quần áo, đang nhìn về phía này.

Hai người vẫn bất động.

Tô Dĩnh còn gấp hơn người trong cuộc, đưa tay khê véo vào lưng Cố Tân.

Nếu như bình thường cô sẽ chấp tay cầu xin tha thứ, thì lúc này tựa như không biết đau, đứng ngây như kẻ gỗ.

Tô Dĩnh buộc phải kéo cánh tay Cố Tân, rồi đẩy Lý Đạo về phía trước: “Đi thôi, vào trong rồi nói.”

Lần này Lý Đạo lại khá phối hợp, đưa tay tùy tiện phủi vài lớp bụi trên người, xoay người, đi trước dẫn đầu, lướt qua người đàn ông kia, đẩy cửa đi vào nhà.

Cửa hàng bán quần áo rộng khoảng mười mét vuông, vào trong bày một quầy hàng, mặt tường làm bằng kính, cuối căn nhà là phòng thử quần áo.

Hàng hóa rất nhiều, hai bên vách tường treo đầy quần áo nữ, phía dưới cửa mỗi bên đều có giá hàng, cũng treo đầy quần áo.

Ngọn đèn trong cửa hàng khá ấm áp, khi anh quay người lại, những người khác cũng tiến vào.

Bầu không khí khó mà diễn tả hết bằng lời được.

Tô Dĩnh đẩy cái ghế xoay trong quầy hàng đưa cho anh ngồi, rồi lấy hòm thuốc trong nhà kho đưa cho Cố Tân.

Cố Tân không nhận, hai tay cứng đờ quấn lấy nhau, đột nhiên gặp lại nhau thế này không giống với những gì cô tưởng tượng ra, chỉ ít không kỳ quái và xa cách như vậy.

Từ lúc quen biết cho đến lúc chia xa rồi tận ngày hôm nay, thời gian đã trôi qua năm năm.

Cô luôn là người bị động chấp nhận sự sắp xếp của anh, vẫn còn ngốc nghếch đợi chờ, cho rằng ít nhất cũng đổi lấy một cái ôm, nhưng lại là một câu “Không ngờ rằng tình cờ gặp được em”.

Lý Đạo đương nhiên không biết, bản thân anh chưa từng nói câu nào để cô chờ đợi một đời, thấy cô đứng yên không nhúc nhích, cho rằng cô muốn tránh sự ngại ngùng, đôi mắt anh hơi tối lại: “Để tự tôi làm.”

Tô Dĩnh đành phải đặt hòm thuốc trên quầy.

Anh kéo tay áo lên, dùng bông y tế khử trùng, vết thương ở khuỷu tay, tự bản thân xử lý dù sao vẫn rất bất tiện.

Tô Dĩnh thầm mắng trong lòng rằng Cố Tân không biết nắm bắt cơ hội, nếu như Cố Duy đột nhiên xuất hiện trước mặt cô ấy, cô ấy chắc chắn không quan tâm điều gì mà nhào đến, hôn hết mọi nơi trên mặt, rồi mới tính chuyện sau.

Dĩ nhiên, điều này không thể nào xảy ra.

Hiện nay khi nhớ lại Cố Duy cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, tâm trạng cũng không còn đau đớn như lúc trước nữa, chỉ còn lại chút tiếc nuối nhàn nhạt và nỗi nhớ nhung.

Tô Dĩnh khẽ thở dài, bước lên trước giúp Lý Đạo băng bó.

Giai điệu trong bài hát chuẩn bị kết thúc, đợi bài hát tiếp theo vang lên, trong phòng yên tĩnh lạ thường.

Lý Đạo quan sát Tô Dĩnh: “Cửa hàng này là hai người mở?”

Tô Dĩnh gật đầu: “Hai ba năm rồi.”

“Làm ăn tốt không?”

“Cũng được, cuối tuần người đông hơn chút, bình thường thì thưa thớt, mùa xuân và mùa hè là bán buôn

nhiều nhất, thời gian còn lại tương đối nhàn rỗi.”

Lý Đạo vẫn hỏi cô ấy: “Ồ trong cửa hàng luôn?”

“Không, tôi và Cố Tân ở căn nhà cũ dưới Lạc Bình, sáng đến mở hàng, tối đóng cửa về.”

Tô Dĩnh cúi người, lấy lớp vải xô quần cánh tay anh, sợ bầu không khí ngội lạnh, cô nhanh nhẹn hỏi thăm: “Đám người Đại Vệ còn bao nhiêu năm?”

Con người anh rơi xuống con mèo cầu tài trên quầy hàng, vài giây sau mới nhìn lại cô ấy: “Cái gì?”

“ Bao lâu nữa thì Hứa Đại Vệ ra ngoài?”

“Nhanh thôi.”

Đuôi mắt Tô Dĩnh liếc qua Cố Tân, do dự hỏi: “Anh... được giảm án?”

Lý Đạo hơi hột đáp một tiếng: “Ừ.”

Lúc này, cái chuông buộc trên cửa phát ra âm thanh giòn giã, có khách hàng đẩy cửa bước vào.

Cố Tân dời sang bên cạnh, Triệu Húc Viêm cũng kéo Tiểu Khả Lạc xích vào trong.

Người lớn trong căn nhà nhỏ và một đứa trẻ là bốn năm người, đều cố gắng yên lặng, không có ai chủ động chào hỏi khách hàng. Nhưng đối phương dường như cũng cảm giác được bầu không khí kỳ quặc, nhìn lướt qua vài lần, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lúc này Tô Dĩnh mới nhớ đến người đàn ông đứng ở cửa: “Quên giới thiệu, anh ấy là Triệu Húc Viêm.”
Rồi cô ấy chỉ vào anh: “Lý Đạo.”

Hai người đàn ông không nhìn nhau, gật đầu xem như lời chào hỏi.

Ánh mắt Lý Đạo bất giác rơi xuống người đứa trẻ, rồi lại nhìn Triệu Húc Viêm, gương mặt không giống, dáng mũi, mắt mũi đều không giống, đôi mắt lại là một đôi mắt buồn mang theo chút chất phác, trông mắt lấp lánh đáng yêu.

Lý Đạo nhìn về phía Cố Tân, nhưng lúc này lại khôi phục dáng vẻ như nhiều năm trước, mang theo chút lười biếng, mắt nhìn chăm chăm vào cô, sau đó phát hiện cái mũi và môi hai người lớn nhỏ này giống nhau đến mấy phần.

Anh lại nhìn đứa nhóc con kia, thằng bé dường như sợ hãi ánh mắt thẳng thừng của anh, ôm lấy bắp đùi Triệu Húc Viêm, trốn sau lưng anh ta lên nhìn Lý Đạo.

Lý Đạo cuối cùng quét mắt qua Triệu Húc Viêm và Tô Dĩnh, không biết rõ mối quan hệ của bốn người này là thế nào, nhiều kiểu suy đoán hiện lên trong đầu anh, không biết nghĩ ngợi điều gì.

Tô Dĩnh cũng bối rối theo, bỏ quên Tiểu Khả Lạc đang trốn sau chân người ta, nháy mắt với Cố Tân, gọi cô lần cuối: “Đừng ngồi mãi ở đây thế này, cùng về nhà đi, ăn một bữa cơm.”

Lý Đạo táy máy lớp vải xô: “Không vội, việc làm ăn không thể tùy tiện ngưng hoạt động.” Anh đứng lên: “Tôi ở khách sạn Tuệ Viên ở trần trên, còn có một người bạn, không ngại chứ?”

“Đương nhiên không ngại.”

“Buổi tối thường mấy giờ mọi người đóng cửa?”

“Sáu giờ.”

Lý Đạo im lặng vài giây: “Vậy năm rưỡi tôi ghé đây.” Anh thấy một tờ giấy ở trên quầy, viết số điện thoại mình lên phía trên: “Có việc thì liên lạc.”

Lý Đạo đi đến cửa, tay Cố Tân còn đặt trên chốt.

Anh quan sát cô, hơi nghiêng người ra, bàn tay áp lên, đặt trên bàn tay cô.

Ánh mắt hai người đối diện nhau, không nói gì, nhưng dường như có một màn chắn vô hình bao bọc lấy họ, không cho bất cứ ai bước vào.

Lý Đạo khẽ lặn yết hầu, sức mạnh ở lòng bàn tay rất lớn, ngón cái chậm chậm lướt trên da cô, nói khá thấp: “Tối gặp lại.”

Cố Tân giật giật khóe môi: “Được.” Giọng nói nhẹ đến mức dường như không nghe được.

Chiếc chuông gió đung đưa, anh mở cửa đi ra ngoài.

Cố Tân như mất sức lực, bám tường ngồi xuống ghế.

Tô Dĩnh phía bên kia cũng ngồi xuống.

Hai người nhìn nhau, Cố Tân cắn chặt môi dưới, cúi đầu nắm lấy tay mình, một lúc sau, có một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay cô.

Trong lòng Tô Đình cũng bùi ngùi vài phần, trông mắt cũng bắt giác chứa nước.

Triệu Húc Viêm nhìn thấy cảnh này, cơ thể xinh xắn của cô cuộn tròn trong cái ghế, không ngừng đưa tay lau nước mắt, thậm chí còn có thể nghe được tiếng khóc nức nở. Mái tóc được buộc gọn trước đó đã rơi ra vài sợi, cổ áo bị mồ hôi thấm ướt, bề ngoài có vẻ hơi chật vật, khiến cho toàn thân cô đều chân thực mới mẻ.

Anh ta đột nhiên hiểu được, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng dáng người ấy đã không còn, Triệu Húc Viêm cúi xuống dịu dàng xoa đỉnh đầu Tiểu Khả Lạc, một lát sau, cười tự giễu.

Bước chân Lý Đạo gấp gấp hơn so với trước đây, gần mười phút sau đã quay lại quán trọ, gõ cửa rầm rầm.

Lão Trịnh đang ngủ say, bị vài cái đập cửa của anh làm ồn: “Cậu không có chìa khóa à?”

Anh không để ý đến người ta, thẳng thừng đẩy người xông vào trong.

Lão Trịnh tắc lưỡi một tiếng: “Cậu gấp như thế làm gì?”

Lý Đạo không nghe thấy, xốc ngược cái ba lô lại, rũ vài lần, chỉ có dụng cụ rửa mặt, tất và một cái quần lót để thay.

Anh lùa vào mái tóc ngắn, ngồi vài giây, cúi đầu nhìn quần áo mặc trên người, cầm quần lót đi vào nhà vệ sinh.

Không lâu sau, bên trong có tiếng nước chảy xối xả.

Lão Trịnh nhìn cánh cửa đóng chặt, khẽ nói: “Xấu tính.” Rồi nằm trở lại.

Lý Đạo hôm nay tắm rất lâu, lúc đi ra chỉ mặc độc quần lót, nước trên người vẫn chưa lau khô, đi chân trần ra ngoài ban công.

Lão Trịnh liếc theo, thấy anh treo quần áo vừa tắm giặt xong lên, gọi lớn tiếng: “Cậu giặt sạch rồi mặc cái gì?”

Lý Đạo nghe thấy, ló đầu vào: “Buổi tối có thể khô được không?”

“Không chắc được.”

Lý Đạo quay về nằm một lát, rồi đi ra ngoài lấy quần áo xuống, cắm máy sấy vào, mở đến mức tối đa, thổi ù ù vào quần áo.

Giấc ngủ trưa này của lão Trịnh không thể nào nghỉ ngơi được, tức giận ngồi dậy, đánh anh hai cái: “Cậu làm chuyện này để làm gì đây?”

Lý Đạo nói: “Buổi tối đến nhà bạn ăn, anh đi cùng tôi.”

“Cậu có bạn bè ở đây?” Anh ta khó tin: “Bạn bè gì?”

Lý Đạo liếc anh ta: “Bạn con gái.”

Lão Trịnh cuối cùng cũng hiểu được, di chuyển đến cuối giường, đưa cả gương mặt lớn về phía anh: “Cậu đến đây chưa được bao lâu, nhìn cậu lại cô đơn lẻ bóng, bình thường cũng chẳng nghe thấy cậu nhắc đến ai, đây là do nhện không được, muốn tìm phụ nữ rồi à?”

“Muốn.” Lý Đạo nói: “Muốn cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Lão Trịnh không chú ý nghe anh nói cái gì, bỗng nhiên phản ứng kịp: “Không đúng, cậu tích cực theo tôi đến Phần Vũ như vậy, hóa ra là có mục đích?”

Lý Đạo không nói lời nào, quay đầu lại tiếp tục sấy quần áo.

Năm giờ rưỡi hai người đến cửa hàng quần áo đúng giờ, cho đến khi điện thoại di động trong túi rung lên, Lý Đạo lấy ra xem, là một dãy số lạ.

Nhìn về phía trước, hai người phụ nữ đứng ven đường và một đứa trẻ.

Điện thoại di động Tô Dĩnh áp vào bên tai, đang nhìn quanh quất.

Lý Đạo ngắt cuộc gọi, đi về phía hai người.

Hai người họ cũng đồng thời nhìn thấy anh.

Anh giới thiệu sơ về lão Trịnh, mọi người đi đến cạnh chiếc xe đang đậu.

Xe của hai cô là chiếc xe van màu bạc thường gặp ở trấn này, ghế ngồi có thể tháo rời, trước đây mua nó là vì để hàng rất tiện.

Cố Tân lái xe, Tô Dĩnh ôm Tiểu Khả Lạc ngồi phía sau, rồi bắt lão Trịnh ngồi cùng cô, cho nên Lý Đạo chỉ còn cách ngồi vào vị trí cạnh ghế lái.

Xe thắng bằng tay, Cố Tân lái rất tiện, nhanh chóng rời khỏi Phàn Vũ, trên đường cực kỳ yên tĩnh.

Lão Trịnh là người rất giỏi nói chuyện, ở phía sau ba hoa với Tô Dĩnh, cộng thêm tiếng cười đùa của Tiểu Khả Lạc, bầu không khí tương đối ôn hòa.

Khuyết tay Lý Đạo đặt trên bệ cửa sổ, nhìn kỹ đứa trẻ ngồi sau qua gương chiếu hậu vài lần, đột nhiên quay đầu hỏi: “Buổi trưa người kia không đến?”

Cố Tân sững sốt, cũng nhìn lại anh: “Anh ấy tự lái xe, tốc độ chắc hẳn nhanh hơn chúng ta.”

Lý Đạo không lên tiếng.

Không ngoài dự đoán, khi đến nơi xe của Triệu Húc Viêm đã đậu trước cửa chính, anh ta dựa vào thân xe, thấy mọi người quay về, mở cốp sau lấy nguyên liệu làm cơm tối.

Bữa cơm hôm nay để Triệu Húc Viêm làm, Tô Dĩnh đưa Tiểu Khả Lạc vào trong thay quần áo, vì vậy Cố Tân dẫn hai người kia đến sân sau.

Lão Trịnh cực kỳ có hứng thú với cuộc sống sân vườn nguyên thủy thế này, nhìn thấy nơi ở của hai người, càng không ngừng hâm mộ.

Lão Trịnh nhìn đủ loại rau cải và hoa quả mọc tươi tốt, không khỏi cảm thán: “Đây đều là cô trồng?”

Cố Tân gạt đầu, bước vào trong sân, hái được hai quả cà chua lớn bằng nắm đấm, đưa cho anh ta một quả: “Không có thuốc trừ sâu, có thể ăn ngay.”

Lão Trịnh nhận lấy kéo vạt áo lên lau hai cái, cắn ngang, giơ ngón tay cái lên với Cố Tân: “Thịt dày, nước cũng nhiều nữa, ăn ngon quá.”

“Bên trong còn rất nhiều, thích có thể mang một ít về.”

Lý Đạo đứng phía sau hai người vẫn không nói chuyện, con người luôn đuổi theo Cố Tân, thỉnh thoảng nhìn về phía lão Trịnh, môi anh ta nhếch lên rồi lại ngậm, nói chuyện không ngừng. Sau mười mấy phút, đã thăm xong toàn bộ mảnh đất trồng rau, Cố Tân đưa lão Trịnh ra sân trước uống trà.

Trong tay cô còn siết một quả cà chua, khi đi ngang qua người anh, không ngẩng đầu lên.

Trong lòng Lý Đạo còn đang giao chiến, vẫn không quyết đoán ra được kết quả gì, đã theo bản năng nín giữ cổ tay cô.

Cổ Tân khẽ thốt lên, theo luồng sức mạnh ấy ngã vào trong ngực anh.

Lão Trịnh nghe thấy tiếng động thì quay đầu, tốc độ hai người lại nhanh như vậy, tư thế của họ đang là ôm nhau không được tự nhiên.

Anh ta hé miệng, Lý Đạo ngẩng đầu: “Lão Trịnh, anh vào trước đi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.”

Lão Trịnh nhớ đến cuộc trò chuyện của hai người khi ở khách sạn, hiểu rõ, cười cười, lập tức xoay người đi vào.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, sắc trời có phần âm đạm.

Lý Đạo quét mắt khắp nơi, kéo Cổ Tân đến gần mớ leo vòng quanh.

Cổ Tân cắn môi hai cái, cơn uất ức trong lòng trào lên, muốn đẩy anh ra, nhưng anh nhanh hơn một bước, chế trụ hai tay cô kéo ra sau cái cọc gỗ.

Cơ thể dán vào như có như không, tiếp xúc thể này đối với hai người mà nói đều thiếu cảm giác chân thực.

Cổ Tân không nói được một lời, lặng lẽ theo dõi anh.

Lý Đạo đảo mắt, không tránh không né.

Cứ âm thầm đo sức như thế một lúc lâu, Cổ Tân thua trận trước, cổ tay còn bị anh siết chặt cứng, giữ vững, đặt hai bên người.

Cô nói: “Anh làm cái gì thế?”

Lý Đạo thả lỏng tay, buông cô ra, nhưng vị trí của hai người vẫn không đổi, cơ thể anh ngăn khuất trước mặt cô, cao lớn phủ kín, giống như cảm giác áp bức từ trước đó.

Cổ Tân quay đầu sang: “Muốn nói chuyện gì?”

Lý Đạo im lặng rồi lặng im, lời này rất khó mở lời nhưng không thể không hỏi: “... Đứa bé kia là của em?” Anh hỏi xong nghiêng đầu nhìn nơi khác, sợ biết đáp án, càng sợ đáp án dĩ nhiên là không có cách nào thay đổi được.

Tâm trạng Cố Tân vừa thay đổi, đoán rằng có thể anh đã hiểu lầm, không muốn mang chuyện này ra đùa, thấp giọng trả lời: “Của Cố Duy.”

Lý Đạo nhìn cô nhả ra ba chữ này, cơ thể cứng đờ, trong nháy mắt, tâm trạng phức tạp đến khó phân định, từ lúc bắt đầu có vài phần lạc lõng, chậm rãi tiêu hóa rồi lại cảm thấy may mắn, cuối cùng đáy lòng đầy thỏa mãn với cái kết quả này.

Anh bất giác nhướn mày: “Với Tô Dĩnh?”

Một lúc sau, Lý Đạo lắc đầu cười, dùng vài âm thanh không thể nghe được nói thêm một câu: “Tiểu tử đó lại mạnh hơn tôi.”

Cố Tân không nghe rõ: “Cái gì?” Thấy anh không đáp, cô nói thêm: “Hỏi xong rồi, vậy tôi đi trước đây.”

Cô muốn trốn sang bên cạnh, cơ thể Lý Đạo liếc thấy đỉnh đầu đi về phía trước, hai tay vòng lấy bả vai cô.

Sau lưng Cố Tân đụng vào cây cọc gỗ không nặng không nhẹ.

Nhưng vào lúc ấy, căn phòng bên trong truyền đến tiếng bước chân, Triệu Húc Viêm choàng tạp dề trên người, ra sân sau hái ít hành.

Giàn mướp mặc dù ở sát rìa vườn rau, nhưng bóng hai người lớn đứng đó cực kỳ rõ ràng.

Triệu Húc Viêm hơi nghiêng đầu, bước chân bỗng khựng lại một lúc.

Hai người họ cũng nhìn thấy anh, Lý Đạo nheo mắt, bàn tay nắm giữ bờ vai cô bỗng rơi xuống, lui về sau một bước.

Móng tay Cố Tân cắm vào khe hở trên cọc gỗ, ngược mắt nhìn anh, lòng trùng xuống, hô hấp cũng trở nên rất nhẹ.

Đường quai hàm Lý Đạo hơi động đậy, nhanh chóng quay về nhìn một cái, rồi xoay người bỏ đi trước.

Anh đi đến sân trước, trên bàn trà nhỏ đặt bình trà và vài món điểm tâm, Tô Dĩnh ngồi bên cạnh lão Trịnh nói chuyện phiếm, Khả Lạc đã thay quần áo khác, ngồi ngay ngắn trên cái ghế, dáng vẻ ngoan ngoãn ăn gì đó.

Lý Đạo ngồi xuống, đánh nhẹ vào gáy Khả Lạc: “Lại đây, cho chú ôm một cái.”

Mặt mũi Lý Đạo vốn là cứng nhắc, lúc này sắc mặt âm u hơn, biểu cảm không hòa nhã dễ gần đến thế.

Khả Lạc tấm tức khóc oa oa vài tiếng, chạy trốn sang phía Tô Dĩnh, thấy anh muốn kéo mình, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, òa khóc một tiếng lớn.

Lý Đạo ngậy ra tại chỗ.

Lão Trịnh ở bên cạnh muốn cười.

Tô Dĩnh thấy Cố Tân và Triệu Húc Viêm từ sân sau đến ngay sau đó, thầm thở dài thườn thượt.

Cô ấy ôm Tiểu Khả Lạc vào lòng, cười nói: “Làm gì có ai nói chuyện với con nít như anh chứ, dọa hết hồn con trai em.” Rồi hôn lên trán đứa con trai đang khóc, giọng chuyển sang ôn tồn: “Khả Lạc đừng sợ, đây là chú, muốn ôm con vì thích con đấy.”

Gò má Tiểu Khả Lạc treo nước mắt, trốn trong lòng mẹ len lén liếc nhìn, cái môi nhỏ dính đầy vụn bánh quy: “Con sợ.”

Lý Đạo gỡ đầu, tầm mắt chuyển đi, thấy Cố Tân và Triệu Húc Viêm một trước một sau đi vào phòng bếp.

Vị trí này vừa hay có thể nhìn thấy bóng lưng họ, một người cao lớn rắn rỏi, một người nhỏ bé xinh xắn, cô rửa rau xắt thức ăn, sau đó đưa cho anh ta xào, hai người phối hợp ăn ý, bờ vai thì thoải mái chạm vào nhau, anh ta cả nể khom người khẽ trò chuyện với cô, Cố Tân kéo sợi tóc lòa xòa bên tai, mỉm cười với anh ta.

Tình cảnh trước mắt được ánh đèn ấm áp khiến nó trở nên dịu dàng, hơi nước lượn lờ, hình ảnh rất hạnh phúc.

Cho đến khi ăn xong bữa cơm này, Lý Đạo vẫn không thể thiết lập mối quan hệ thân thiết với Khả Lạc.

Thằng nhóc vẫn tránh né anh, đối với anh vẫn có vài phần tò mò, nhưng cuối cùng lại sợ, chạy về phòng ôm một đồng đồ chơi ra ngoài, ở bên cái ao nghịch nước với Triệu Húc Viêm.

Tô Dĩnh ra sân sau hái ít trái cây, rửa sạch bê lên bàn trên.

Cố Tân cảm giác có người đến gần, quay lại nhìn.

Lý Đạo nói: “Anh đến châm thêm nước.”

“Nước nấu vẫn chưa sôi.” Cô lau bọt dính trên tay, vặn bếp ga lớn hơn: “Lát nữa tôi sẽ mang ra ngoài.”

Lý Đạo vẫn chưa đi, ngón tay vân vê chậm chạp cốc nước, vài giây sau, cúi đầu nhìn cô: “Anh nhận được thư của em.”

Cố Tân nói: “Không phải đó là điều anh hy vọng à.”

Lý Đạo liếm môi, rồi nói bật ra khỏi miệng: “Em và người đàn ông kia tốt lắm à?”

“Dựa vào đâu tôi phải nói với anh?”

Anh cười gượng: “Chỉ hỏi thế thôi.”

Cố Tân cắn môi nhẫn nhịn, tỉnh táo hơn một chút: “Sao hôm nay anh lại đến? Đến giao hàng? Đột nhiên thấy em?”

“Anh...” Anh nghẹn lời trong nửa giây: “Sống tốt là được, chắc chắn em đi theo người khác, anh yên tâm.”

Cố Tân cả giận: “Vậy anh cứ yên tâm đi nhé.”

Hai người hai bên giàn bếp, đuổi theo tâm trạng của mình một lúc, bất giác nước đã nấu sôi, hơi nóng theo miệng bình phả lên trên, phát ra tiếng vang ong ong.

Một lúc lâu, Cố Tân tắt bếp.

Cô cầm cốc nước trên tay anh qua, lấy ấm nước xuống, xoay người đặt trên cái bàn vuông bên cạnh.

Cố Tân cầm quai ấm dốc nghiêng đổ nước ra, thổi nhẹ một hơi, nói khẽ: “Tôi và anh ấy chỉ là bạn bình thường.”

Nhưng sau lưng không có chút động tĩnh nào, thời gian dường như lập tức kéo dài thêm vài giây, trong không gian nhỏ hẹp, cô bỗng nhiên nghe thấy anh nói: “Trưa mai anh phải về Thượng Lăng.”

Bàn tay Cố Tân run rẩy, vài giọt nước nóng bắn lên da cô, nóng bỏng rát, lại dường như lạnh đến thấu xương.

Sắc trời dần tối mù mịt, không nán lại lâu, Lý Đạo và lão Trịnh ngồi xe Triệu Húc Viêm về lại trấn Phàn Vũ.

Anh liếc nhìn ngoài cửa sổ, một câu cũng không nói.

Sau khi trở về Lý Đạo lẩn qua lẩn lại không ngủ được, mở mắt nhìn chằm chằm trần nhà, luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Hắn nhắc người ngồi bật dậy, bật mở đèn đầu giường.

Tiếng ngáy của lão Trịnh ở bên kia vang đến nhức cả đầu, ngủ vô cùng ngon.

Lý Đạo tìm dãy số của Tô Dĩnh, suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn gửi qua một tin nhắn.

Điện thoại của Tô Dĩnh nhanh chóng nhận được.

Lý Đạo ngắt máy, nhanh chóng soạn tin: *Nhắn tin ngắn gọn.*

Vài phút sau, cô ấy trả lời: *Tân Tân và Triệu Húc Viêm chỉ là bạn.*

Lý Đạo nhìn chằm chằm mấy chữ kia, thân hình rất lâu sau mới động một cái, bất giác vuốt mặt, hỏi: *Bây giờ cô ấy chỉ có một mình?*

Tô Dĩnh: *Sao anh không hỏi thẳng cô ấy?*

Ngón tay anh dè trên màn hình, không đợi gửi đi, lại có một tin nhắn khác nhảy đến.

Tô Dĩnh: *Vẫn luôn chờ anh. Chỉ một mình.*

Lần này, màn hình tự động tắt.

Lý Đạo không trả lời, ném điện thoại di động lên tủ đầu giường, tắt đèn ngủ.

Không biết bao lâu sau, anh trở mình đứng dậy, bật mở tất cả đèn trong phòng, khoác lên mình bộ quần áo.

Anh kéo cửa phòng ra, rồi dừng lại một lúc.

Anh đưa mắt nhìn thời gian, đã một giờ sáng.

Lý Đạo chống nạnh đứng ở cửa vài phút, rồi kéo cửa đóng lại.

Lão Trịnh trong cơn mơ màng nghe thấy âm thanh hai vật cứng chạm vào nhau, từng chút từng chút, rất não lòng.

Ý thức dần dần tỉnh táo, cảm thấy trước mắt sáng rực.

Anh ta lim dim mắt chống đầu lên, thấy Lý Đạo khom lưng ngồi cuối giường, đầu cúi thấp, cánh tay đặt trên đầu gối, điện thoại trong tay gỗ có tiết tấu vào phía dưới vạc giường.

Lão Trịnh nói thầm tinh thần của tuổi trẻ mẹ kiếp đầu đuôi vớ vẩn, nhẩn nhẩn đến cực hạn, lấy cái gối sau đầu ném về phía anh.

Lý Đạo quay lại.

Lão Trịnh mắng: “Mẹ kiếp cậu nửa đêm không ngủ, lại làm cái gì đây?”

Anh nhìn anh ta, bỗng nhiên toét miệng cười một tiếng.

Lão Trịnh sững sốt, chưa bao giờ thấy Lý Đạo cười như thế, trông mắt anh đen láy, biểu cảm trên gương mặt cũng giãn ra, răng lộ ra hết, trắng lóa mắt.

Lý Đạo nói: “Tâm trạng tốt, uống một ly không?”

60. Chương 60

Hơn nửa đêm Lý Đạo đi ra ngoài mua bia, từ đầu đường đến cuối đường, cuối cùng cũng tìm được một quán cơm sấp đóng cửa, mua vài món ăn, còn gọi thêm hai bình rượu.

Khi quay về, lão Trịnh nằm trên giường xem ti vi, bị anh đánh thức, cơn buồn ngủ cũng nhất thời đi qua.

Ngày mai phải quay về Thượng Lăng, ban đầu lão Trịnh không muốn uống, chờ đến khi anh mở nắp, mùi rượu và thức ăn bay ra, anh ta mới không kiềm chế được nữa.

Lão Trịnh ngồi bên cạnh bàn, bóp hai hạt đậu ném vào trong mồm, nhìn anh cười: “Chuyện gì tốt mà lại hưng phấn đến thế? Hơn nửa đêm mà còn hùng hực.”

Lý Đạo không mặc áo, cánh môi chạm cốc rượu, gương gương khoe môi.

Lão Trịnh đổi một kênh khác, cũng bưng cốc rượu lên uống một hơi: “Cậu và cô gái tối nay có quan hệ thế nào? Nhìn có vẻ không đơn giản.”

Lý Đạo không nói với anh ta, đột nhiên hỏi: “Anh có thể tự mình về Thượng Lăng không?”

Lão Trịnh sững sốt vài giây: “Có ý gì? Cậu muốn ở lại đây?” Anh ta thẳng lưng, dùng ngón tay chỉ anh: “Tôi nói cho cậu hay, thằng nhóc cậu đừng có mà không nói lẽ phải như thế, trong công ty bây giờ đang cần người, cậu đột nhiên bỏ ngang xương không làm nữa, tôi biết đi đâu tìm người thay thế đây?”

Về mặt lão Trịnh giận dữ, thở dài, nói lời đạo lý: “Đừng bảo rằng anh trai già này không nhắc nhở cậu, cậu vừa được thả ra đừng làm lại trò cũ, một vào một ra mài trầy một lớp da, cảm giác thế nào cậu là người rõ nhất, phải làm chuyện cho chính đáng.”

“Thế nào là chính đáng?”

Lão Trịnh uống một ngụm rượu: “Cậu nói gì?”

Một chân Lý Đạo gác lên ghế, khoe môi hạ xuống: “Bất dẫu là chuyện chính đáng nhất.”

Không cần suy nghĩ lão Trịnh cũng biết anh nói “dẫu” là ai.

Đêm nay ánh mắt hai người một đến một đi, nhìn qua có chút khoảng cách, nhưng sợi dây phòng tuyến giữa hai người từ đầu đến cuối vẫn không đứt gãy.

Lão Trịnh hỏi: “Cậu muốn theo đuổi thế nào?”

Lý Đạo nhai đậu phộng, xem tiết mục trên ti vi mà không lên tiếng.

“Đừng giả vờ.” Lão Trịnh đưa mắt đến sát trước mặt anh, chọc vào cánh tay anh: “Theo đuổi thế nào?”

Lý Đạo quay nhìn lại lão Trịnh: “Vốn chỉ định liếc qua xem rồi thôi.”

“Ừm.” Lão Trịnh nhắm một ngụm rượu, chờ nghe câu chuyện.

“Đúng là lãng phí thời gian, bây giờ...” Anh cười một tiếng.

Tính tình lão Trịnh nóng nảy: “Nói được một nửa, đúng là khổ tâm với cái tính tình này của cậu. Rốt cuộc cậu muốn làm thế nào?”

“Không nói với anh.” Lý Đạo chớp mắt: “Làm thế nào cũng không nói với anh.”

Lão Trịnh: “...”

Đêm nay uống không ít, lão Trịnh bị Lý Đạo chuốc say, ném cốc rượu trên bàn rồi bò lên giường nằm, khi ấy trời đã tờ mờ sáng.

Trùm đầu ngủ, đợi rượu tan hết cũng đến tối, anh ta buộc phải ở lại Phàn Vũ thêm một đêm.

Ngày hôm sau, lão Trịnh rời đi, Lý Đạo cũng trả phòng.

Anh đưa anh ta đến ngoài trấn, xe hàng đậu ở bên tường rào một hăng cá.

Lý Đạo dặn dò: “Buổi tối tìm một chỗ trú chân, một mình đừng đi đường đêm.”

“Trên xe hết hàng, lại không còn nhiều thời gian, tôi sẽ xem đó mà chạy.” Lão Trịnh hỏi: “Trong túi còn tiền không? Có cần tôi đưa cậu một ít không?”

“Không cần đâu.”

Bầu trời chuyển màu, mây đen từ phía xa kéo đến ùn ùn, dường như đang nổi lên một trận mưa.

Nhiệt độ rất cao, một tia gió cũng chẳng thấy, oi bức giống như nằm trong một lồng cá hấp lớn.

Tiến lão Trịnh đi, Lý Đạo quay về trấn trên đi một vòng, khi đi ngang qua cửa hàng bán quần áo, mơ hồ nhìn thấy bên trong có vài khách hàng.

Anh không đi vào, chậm rãi bước về phía trước.

Không có mục đích gì, Lý Đạo dường như đi khắp cả thị trấn, trong lúc vô tình phát hiện một cửa hàng vật nuôi, anh đứng lại hai giây, đẩy cửa đi vào.

Trong góc cửa hàng đặt hai cái lồng, bên trong là con thằn lằn, một lồng là con thằn lằn báo đốm trưởng thành, một cái khác là con thằn lằn Pogona nhỏ.

Đường vân trên người con thần lằn báo đốm rất đều đặn, đôi mắt to sáng ngời, cái đuôi to tròn, giống không tệ; con thần lằn Pogona, màu sắc và hình dáng chỉ giống vài phần với con đầu tiên, tính cách ôn thuận, dễ nuôi, hiền lành ngốc nghếch.

Lý Đạo hỏi giá, rồi mua con thần lằn Pogona.

Anh xách cái lồng đi tìm Cố Tân, khách hàng trong tiệm đã đi, chỉ còn lại một mình cô. Cô liếc nhìn đồ trên tay anh, mấy máy môi, rồi lại làm việc của mình.

Ngày hôm qua anh đến, Cố Tân không được tự nhiên không biết phải phản ứng thế nào với anh.

Lý Đạo cũng chẳng bận tâm, đặt cái lồng bên cạnh, tùy tiện hỏi vài câu: “Tô Dĩnh đâu?”

Cố Tân không lên tiếng.

Anh tiếp tục hỏi: “Sao chỉ có một mình em?”

Cố Tân xách quần áo quay người lại, không biết anh đến gần mình lúc nào, một tay chống lên vách tường bên cạnh, hơi khom người, cánh mũi cô chạm vào cằm anh.

Khoảng cách gần khiến hô hấp chạm vào nhau, Lý Đạo không nhúc nhích, mở to mắt nhìn cô.

Hơi thở anh nóng bỏng, Cố Tân từ từ lui về sau một bước, bấy giờ mới buồn bực nói: “Khả Lạc bị cảm lạnh, Tô Dĩnh phải ở nhà chăm sóc.” Rồi hỏi: “Anh... không về Thượng Lăng?”

Lý Đạo nói: “Chưa làm xong chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tính nợ.”

Nghe được giọng điệu dè dặt của anh, trái tim Cố Tân co rụt lại: “Tính số nợ gì?”

Lý Đạo lại tiến gần đến một bước, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô: “Thủ tục căn nhà ở Miên Châu mới làm được một nửa, luật sư nói em chưa ký tên, chờ đến lúc tôi đi ra.”

Cố Tân nhìn anh một lúc lâu không lên tiếng, dần dần, gò má phồng đến đỏ bừng: “Anh đi ngay bây giờ đi, chúng ta không còn liên quan gì, tại sao tôi phải nhận căn nhà đó, còn ký tên nữa.”

Lý Đạo nói: “Ký tên mới không còn liên quan.”

“Đã sớm không còn liên quan!” Cố Tân giận đến mức ngón tay phát run, đi lên trước, dùng sức đẩy anh ra: “Anh biến đi.”

Cơ thể Lý Đạo lung lay, hai chân không động đậy chút nào.

Cố Tân thở hổn hển, hai tay chống trước ngực, dùng sức đẩy anh về phía cửa.

Lần này, Lý Đạo theo sức lực của cô mà lùi về phía sau, nhưng đến gần quầy hàng thì đột nhiên ngừng lại.

Bước chân Cố Tân bị khựng lại, đẩy một lúc nhưng không động, vừa định ngẩng đầu nhìn anh, thì cảm thấy phần hông căng cứng, hai chân nhẹ bỗng, trong khoảnh khắc bị anh ôm đặt ngồi trên quầy.

Cố Tân nhất thời không theo kịp, mặt anh liền áp vào mặt cô, khí thể hung hăng.

Môi Cố Tân bị chặn lại, đầu giữ chặt, giống như có dòng điện đánh trúng, cô trợn to đôi mắt, đối diện với tròng mắt đen sâu hút của anh.

Nụ hôn đường đột mà mạnh mẽ, trong cửa hàng còn đang mở nhạc, không hề yên tĩnh, nhưng cô lại nghe thấy tiếng tim mình đập, dường như còn có tiếng hít thở run rẩy của anh.

Lý Đạo từ từ nhắm mắt, môi anh hơi ngậm lấy môi cô.

Thời gian lặng lẽ trôi đi vài giây, Cố Tân mới nhớ ra mình phải phản kháng, cô cắn chặt răng, cuộn tay đâm vào vai anh vài cái, rồi đẩy lồng ngực anh ra.

Lý Đạo mặc kệ cơn đau như gãi ngứa ấy, đột nhiên giữ chặt cổ và lưng Cố Tân.

Anh đặt mình vào giữa hai chân cô, môi tăng thêm sức, khe cắn khe dầy, tay luồn qua, bóp gò má khiến cô hé miệng ra.

Cố Tân không chống cự được, nên anh được như ý mình.

Bây giờ cô nằm trong ngực anh, môi lại mềm như thế, hơi thở vừa nồng vừa chân thực, cánh tay anh lại siết chặt một lần nữa, hô hấp vừa nặng nề vừa rối loạn, quay đầu sang bên, từng chút từng chút dùng sức hôn lấy cánh môi cô.

Tâm trạng của cô không còn kích động như vừa rồi, cả người mềm nhũn thành một khối, vô cùng ngoan

ngoãn, nhưng không lâu sau, anh nếm được mùi vị mặn chát.

Lý Đạo ngừng một lát, môi bắt động, sau đó chậm chậm rời đi.

Cố Tân khóc thút thít, nâng con ngươi sáng nước nhìn anh: “Thế này là gì đây?” Môi hé mở, giọng nói rất nhẹ.

Lý Đạo không nắm bắt được, yết hầu ở cổ họng lăn một vòng, lau sạch giọt nước mắt kia, rồi chùi khóe miệng giúp cô, muốn nói gì đó: “Anh...”

Cố Tân ngắt ngang: “Anh không phải thuận đường đến à? Không phải nên về Thượng Lăng sao? Không phải chúng ta không còn quan hệ gì ư?” Cô đẩy anh ra, dùng nhiều sức hơn: “Vậy tại sao anh còn như thế?”

Lý Đạo lặng yên, hai tay vẫn vòng quanh cô: “Lúc bắt đầu không biết, sợ quấy rầy cuộc sống của em.”

“Bây giờ thì biết rồi?”

Lý Đạo nói: “Ừm.”

“Lại muốn thế nào?”

Lý Đạo nói: “Muốn cùng em...”

Cố Tân cắn lên cổ anh, dùng cực kỳ nhiều sức.

Ý nghĩ trốn tránh chỉ hiện lên quanh quẩn đầu anh trong một cái chớp mắt, cuối cùng anh không nhúc nhích.

“Cắn đi, hả giận là được.” Ngón tay Lý Đạo nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc của cô, trán đau đến rịn mồ hôi, hơi đưa cầm lên, tiện cho cô cắn.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Cố Tân nhả ra, dấu răng rõ ràng trên cổ anh, vùng da xung quanh tím bầm.

Cố Tân dời mắt sang nơi khác, nhắm mắt lại, nói bằng giọng tố cáo: “Anh dựa vào cái gì mà nói thế nào thì là thế ấy? Muốn chia tay thì chia tay, muốn quay lại là quay lại, anh lúc nào cũng tự làm theo ý mình, thích đem ý mình áp đặt lên trên người khác, trước ở bệnh viện đã tự ý một mình quyết định không còn dính dáng gì, khi ở trên tòa án thì bảo em sống cho thật tốt, không cho phép người khác vào thăm. Sang tên căn nhà cũng không hỏi ý kiến của em, em viết thư anh không hồi đáp, lại càng chưa từng giữ lại, bây giờ lại đột ngột chạy đến, làm vài việc kỳ quái đảo lộn cuộc sống của em... em hận anh, Lý Đạo... cả đời này

em chưa từng hận bất kỳ ai, chỉ có duy nhất hận anh...”

Sắc trời càng tối sầm, đoạn văn này tốc độ nói của cô rất nhanh, tâm trạng kích động bề bộn, đến câu nói cuối cùng mơ hồ không rõ, gương mặt ướt át, nhĩ giọng nghẹn ngào.

Lý Đạo không nghe được một câu nào, đáy lòng sốt ruột, giúp cô lau nước mắt, “Em nói chậm thôi, anh...”

Nhưng chưa nói hết, Cố Tân bỗng nhiên kéo cổ áo anh xuống rồi hôn anh.

Lời nói bị chặn nuốt lại trong cổ họng, Lý Đạo hơi khom người, dường như đồng thời nâng mặt cô lên hôn đáp lại.

Cửa hàng hé ra một khe hở, tiếng chuông giòn giã phát ra.

Có khách hàng đi vào, sững sờ tại chỗ.

Đuôi mắt Lý Đạo liếc thấy, đưa cánh tay đẩy cửa đóng lại, cánh tay mò tìm xuống phía dưới, tiện tay khóa lại.

Tình thế lại không thể khống chế một lần nữa, rất lâu sau, Lý Đạo ra lệnh cho bản thân dừng lại.

Anh thở hổn hển, cơ thể lùi về phía sau.

Cố Tân cũng chú ý đến biểu cảm thay đổi của anh, cặp mắt dịch ra sau vài phần.

Hai tay Lý Đạo chống trên quầy, dừng lại một lúc, bỗng nhiên nhìn cô: “Bây giờ thính giác của anh không tốt lắm.”

Cố Tân ngẩn ngơ.

Một lúc sau: “... Cái gì?”

“Ồ trong tù bị thương.”

* * *

Sau đó, Lý Đạo rời đi trước.

Cố Tân ngồi trên chiếc ghế xoay phía trong, nhớ lại cái ngày anh bị đụng xe, chắc là không nghe được. Anh xoay người rời đi, vì không muốn cô thấy dáng vẻ chật vật đó của anh.

Nước mắt trên mặt Cố Tân đã sớm rơi xuống, lồng ngực vẫn buồn rầu như thế, như có khối đá lớn chặn ngang ở đó, không làm cách nào thở nổi.

Lúc này cô còn cắn mạnh một cái vào cổ anh, không khỏi hối hận và đau lòng.

Cô ngồi yên một lúc lâu, âm hưởng ca khúc đang phát lặp lại đã nhiều lần.

Vận khí không tốt, chẳng có khách hàng nào cả.

Cố Tân đứng dậy rửa mặt, dứt khoát đóng cửa hàng sớm, quay về Lạc Bình.

Khi cô đi vào sân bất ngờ nhìn thấy Lý Đạo, cô còn cho rằng anh quay về nhà trọ, không ngờ đến anh lại tới nhà cô sớm hơn cô một bước, đang ngồi bên cạnh cái bàn trong sân trò chuyện cùng Tiểu Khả Lạc.

Hai người vốn không quen biết, ở cạnh nhau lại có vẻ rất hợp, không biết anh nói gì với thằng bé, mà hai cánh tay Tiểu Khả Lạc ngoan ngoãn đặt dưới bàn, lúc cô đi vào cũng chẳng để ý đến.

Trên bàn đặt cái lồng nhốt con thằn lằn Ponoga, Ponoga vẫn rất ngốc nghếch, bàn chân lớn, đường vân càng trắng, cái đuôi nhỏ dài,

Tiểu Khả Lạc nhìn không chớp mắt, rụt rè hỏi: “Cho cháu con này ạ?”

Lý Đạo lắc đầu: “Không cho.”

Tiểu Khả Lạc nói nhỏ: “Nhưng mà... Chú Triệu lần nào đến cũng mang quà cho cháu.”

Lý Đạo hừ nhẹ: “Mục đích của chú ấy không đơn thuần.”

Tiểu Khả Lạc chau mày, suy nghĩ một lúc: “Thế nào gọi là không đơn thuần ạ? Tặng quà thì là không đơn thuần sao? Vậy cháu muốn có con này, chú không tặng cháu, chính là đơn thuần ạ?”

Lý Đạo nhìn chằm chằm cái môi nhỏ nhắn đóng mở không ngừng của thằng bé, rất đáng yêu, không ngờ ranh con ngày nay lại suy luận nhanh đến thế, anh bỏ qua chuỗi câu hỏi liên tiếp của cậu bé, hỏi thẳng: “Thích à?”

Tiểu Khả Lạc gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Lý Đạo liếc thấy bóng lưng Cố Tân, hạ chân mày xuống: “Cháu gọi cô ấy là gì?”

Tiểu Khả Lạc quay đầu: “Cô nhỏ ạ.”

Lý Đạo nói: “Vậy sau này cháu gọi chú là dưỡng, thì nó là của cháu.”

“Thật ạ?”

“Gọi một tiếng nào.”

Thằng nhóc ranh phản bội ngay tắp lự, hết sức phấn khích gọi: “Dưỡng.”

“Lớn tiếng lên.”

Tiểu Khả Lạc đứng dậy khỏi băng ghế, bả vai gồng lên, dùng hết sức lực, ngược đầu gần to từng chữ: “Dưỡng! Nhỏ! Dưỡng! Nhỏ!”

Âm thanh rất lớn, Lý Đạo nghe, hàng mi anh tươi cười.

Trước đây luôn cảm thấy con nít khóc lóc quá ồn ào, gặp phải là cần tránh thật xa, nhìn là thấy phiền ngay. Nhưng thằng ranh con này lại khác, khỏe mạnh khẩu khí, ưu tiên chọn điểm di truyền nổi trội của bố mẹ, thi thoảng lộ ra vẻ mặt mà anh có thể tìm thấy bóng dáng của Cố Tân.

Lý Đạo đỡ dưới nách thằng bé, cánh tay nhẹ nhàng vung lên phía trước, ôm ngang nó tung lên vài cái.

Căn nhà này vẫn luôn thiếu người đàn ông cường tráng, Triệu Húc Viêm quá lịch sự, chỉ biết mua chút đồ chơi đồ chơi cho thằng bé, Tiểu Khả Lạc chưa từng vui như thế, cả khoảng sân đều là tiếng cười của nhóc con.

Khi đến chạng vạng, sắc trời chuyển sang u ám, một ngày mưa lại bắt đầu nổi lên.

Lý Đạo ở lại ăn cơm.

Bốn người ngồi vây quanh cái bàn, Tiểu Khả Lạc ngồi bên cạnh Tô Dĩnh, bên kia là Cố Tân, quan hệ có khác hơn, còn nói chuyện với Lý Đạo.

Trong khi vô tình Tô Dĩnh liếc thấy dấu răng cắn trên cổ anh, liền sáng tỏ ngay, dẫn lòng xuống, đồng thời cũng cảm thấy mình sáng thêm vài độ.

Sau khi ăn xong mưa rơi nhỏ dần, nhưng Lý Đạo vẫn ngồi ngay ngắn uống trà, không có ý định đi.

Cố Tân đưa tay hươ hươ trước mặt anh, vì để anh không tốn sức lắng nghe, gần từng chữ một: “Không quay về là không còn xe đâu.”

Lý Đạo nhìn cô cười một cái: “Quay về cũng không có chỗ ở.”

“Tại sao?” Cố nói chuyện vẫn chậm như trước.

Lý Đạo hạ quai hàm xuống: “Trả phòng, tiền còn thừa mua Tiểu Cường rồi.”

Nghe được cái tên ấy, Cố Tân hơi giật mình, bất giác nhìn về phía góc bàn đặt cái lồng nhốt con vật, một vài thước phim tràn vào đầu cô, cô nhớ đến cái đêm ẩn trốn tại cái thôn nhỏ, chị Phùng và đứa con trai ngốc của chị ấy, cảnh bên hồ nước, còn cả cánh rừng và thôn Cao Tháp.

Cô hơi hoang mang, khi quay đầu, mông Lý Đạo đã tựa vào bàn, đang nhìn cô.

Cố Tân di chuyển tầm mắt, nói lí nhí: “Ở lại nhà đi.”

Ngoài gian phòng chính bên trong thì còn một gian phòng bên ngoài, không gian trong đó không quá lớn, trần nhà thiết kế đơn giản, cô và Tô Dĩnh dùng làm kho chứa hàng, quần áo qua mùa trong cửa hàng không chứa nổi sẽ chở về, đợi đến năm sau lại mang ra bán.

Cố Tân mặc áo mưa đi qua, mở cửa sổ thông gió, dọn dẹp căn phòng đơn giản hết một lượt, dọn giường ra, thay chăn ga gối nệm sạch sẽ, có thể miễn cưỡng nằm một lúc.

Cố Tân lục tung, tìm được áo và quần thể thao của Cố Duy đưa cho anh.

Người đàn ông đi vào, căn phòng có phần bức bối, lúc này anh không bung ô, bờ vai hơi ẩm ướt.

Cố Tân ngẩng đầu, nhìn anh qua ánh đèn không quá sáng chói, bỗng nhiên tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng anh.

Một luồng khí quen thuộc trào dâng, con người Cố Tân ứa nước, giờ phút này mới thấm thía cảm nhận đây không phải là mơ, cô cảm thấy không đủ, cánh tay lại siết chặt hơn, một bên tai chà xát lên ngực anh.

Màn đêm rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách.

Cầm Lý Đạo tì trên đỉnh đầu cô, cười như có như không: “Ngủ cùng không?”

Cố Tân lẩm bẩm: “Không biết xấu hổ.”

“Đừng có xem thường anh không nghe được.”

Cố Tân cười: “Ngủ ngon.”

Trận mưa này kéo dài suốt đêm.

Ngày hôm sau, mưa mới ngừng.

Nhân lúc mưa ngừng trong chốc lát ấy, Tô Dĩnh đưa Tiểu Khả Lạc ra cửa, biết quan hệ giữa hai người họ vừa mới hòa hợp, cần thời gian ở cạnh nhau thật nhiều, cô nhả lại một mẫu giấy cho Cố Tân, bảo cô ấy hôm nay không cần đến cửa hàng.

Khi Cố Tân dậy, bữa sáng đã được bày sẵn trên bàn, hẳn là Tô Dĩnh đã chuẩn bị trước.

Khoảng sân được mưa gột rửa sạch sẽ, không vương chút bụi đất.

Cố Tân nhìn ra phía ngoài, cửa căn phòng bên cạnh khép hờ, bên trong không có động tĩnh, cô lặng lẽ đi sang, không thấy bóng dáng Lý Đạo đâu, chặn được gấp vuông vức, trên giường không có lấy một nếp nhăn.

Điều này nhất định là do thói quen trong nhà tù mà thành, ra ngoài lâu thế này rồi mà vẫn giữ, cuộc sống trong đó cô không có cách nào tưởng tượng nổi, không biết anh đã phải chịu đựng như thế nào.

Trong khoảng thời gian cô ngẩn ra, một luồng nhiệt sau lưng truyền đến sát gần cô.

“Nghĩ gì thế?” Anh nói bên tai cô.

Cố Tân xoay người, hơi sững sốt.

Anh đi ra phía sau tắm, tóc ướt nhẹp còn rỏ nước, chiếc áo khá vừa người, phô bày từng đường cong, quần cũng hơi ôm, ống quần hụp một đoạn, dừng ở vị trí bắp chân.

Cách ăn mặc thế này có phần buồn cười, Cố Tân xoa mũi: “Còn nghĩ rằng anh ở trong phòng, muốn gọi anh sang ăn cơm.”

“Có chỗ phơi đồ không?”

Bấy giờ cô mới để ý quần áo được vắt trong tay anh.

“Đưa cho em.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào nhà bếp, ăn bữa sáng xong, Cố Tân đưa anh đi vòng quanh thôn.

Mưa phùn liên tục, hai người họ che chung một cái ô lớn màu đen, phần lớn nghiêng về phía Cố Tân, cánh tay phía bên kia của Lý Đạo ướt nhẹp.

Anh mang đôi dép nhựa màu xanh, cách ăn mặc cả người giống hệt người mò cá, cũng may mà dáng dấp vượt quá tiêu chuẩn, nhìn qua cũng không tệ đến thế.

Trên đường không có nhiều người, Cố Tân giới thiệu từng ngõ ngách trong thôn với anh.

Có nhiều lời anh không thể phân biệt được rõ, Cố Tân liền nhón chân lên, nói lớn vào lỗ tai anh.

Lý Đạo nhìn, cảm giác thôn Lạc Bình không nghèo khổ giống như miêu tả ban đầu của Cố Tân, theo năm tháng, thế gian vạn vật cũng sẽ không ngừng bước phát triển.

Hình ảnh trước mắt nhanh chóng lùi về sau, anh tưởng tượng Cố Tân ở đây đi qua từng bước chân, chỉ cảm thấy ngàn cánh buồm lướt qua, chớp mắt đã nhiều năm.

Lý Đạo quay đầu, bỗng nhiên vuốt tóc cô.

Cố Tân đối diện với tầm mắt của anh, không biết tại sao, sống mũi chua xót, cô đưa tay lên xoa, dùng sức cười một cái.

Một cách vô tình, hai người đi đến hồ Lạc Bình.

Trong cơn mưa phùn nơi này có một mùi hương khác, phân cách giữa núi và mặt nước không rõ ràng, bị sương mù bao phủ, mơ hồ giống như được che một lớp lụa mỏng, chỉ nghe thấy âm thanh tiếng thác nước rơi xuống.

Lý Đạo đi trước nhảy xuống bờ đê, xoay người ôm Cố Tân xuống theo.

Hai người đạp trên tầng đá vụn đi đến bờ hồ.

Không khí ẩm ướt nhưng mát mẻ, Cố Tân hít thở sâu, chỉ phía trước: “Khi còn bé, Cố duy thường đưa em đến đây bắt cá.”

“Còn lươn?”

Cố Tân lắc đầu: “Lươn thì ở bãi bùn bên kia.”

“Thế chọc tổ ong và hái trái cây thì sao?” Đoạn đối thoại từng nói ở thôn Cao Tháp hóa ra anh còn nhớ.

Cố Tân đưa tay chỉ về một phía: “Là hướng đối diện, ở phía sau chân núi, khi về em đưa anh đi.”

“Không vội.” Lý Đạo noi Lý Đạo: “Nơi này tốt thật.”

Hai người đều đứng cạnh nhau, cơ thể nhẹ dựa vào, giọt mưa rơi trên mặt đất tấu lên giai điệu vui tươi, không nói lời nào. họ đều cảm thấy thời gian như chậm lại.

Điện thoại di động trong túi Cố Tân rung lên, có một tin nhắn gửi đến.

Cô lấy ra nhìn, là Triệu Húc Viêm gửi đến.

Cố Tân gửi trả lời.

“Anh ta rất quan tâm các em?” Lý Đạo hỏi đằng sau lưng.

Cố Tân hơi sững sốt, hươ hươ điện thoại: “Anh ấy nói cửa hàng mới làm món hải sản, giữ lại một phần.”

“Nhìn thấy rồi.”

Cố Tân: “...”

Cố Tân sắp xếp lại lời nói, cách một lúc, ngẩng đầu nhìn anh: “Thật ra thì... em không cố ý đợi anh.”

Lý Đạo nói: “Anh biết.”

Bây giờ cô còn có thể đứng bên cạnh anh, anh cảm thấy mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Lý Đạo nâng cằm cô lên, đặt môi xuống, nụ hôn dịu dàng mà chặt chẽ, nhưng giọng nói lại áp bức người: “Bảo anh ta sau này không cần chờ lại nữa, anh sẽ mua cho em.”

Cố Tân cười khẽ, vốn còn muốn nói chút chuyện giữa cô và Triệu Húc Viêm, bây giờ hình như không quan

trọng nữa rồi.

“Được.” Cô nhón chân lên, bám vào cổ anh.

Từ hồ Lạc Bình quay về, mây đen giăng kín, ngày mà giống như chạng vạng tối, chỉ vài phút, mưa lại trở nên lớn.

Từng giọt mưa nặng trĩu đánh nghiêng xuống, một cái ô không thể che hết.

Lý Đạo dứt khoát gấp ô lại, ôm Cố Tân chạy thật nhanh trong mưa, trên đường một bóng người cũng không có, mặt đất trời dậy một làn khói mờ mờ.

Khi về đến nhà, cả hai đều ướt sẫm, tóc nhỏ nước, gò má và cổ cũng ướt mềm.

Cố Tân vuốt tóc sang một bên, mắt sụp xuống, vắt nước ra khỏi tóc. Đường cong ở cổ cô được kéo dài mềm mại, nước mưa khiến da thịt càng lấp lánh trong suốt, quần áo dính sát vào người, phô bày đường cong vốn có, vài vóc cũng trở nên trong suốt như tờ giấy, tỏ ra hết sức thừa thãi.

Cửa đóng một nửa, tiếng mưa rơi bên ngoài rất rõ ràng, nhưng trong cơn bùng tĩnh bất chợt, bầu không khí vẫn yên tĩnh là kỳ diệu.

Động tác Cố Tân dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Lý Đạo nhìn chăm chăm cô không chớp mắt, hai tròng mắt đen nhánh như đầm sâu, tựa như được ngâm trong màn mưa kia, trở nên ẩm ướt sâu không lường được.

Ở trong tù được mài dũa nhiều lần, Cố Tân luôn cảm thấy sau khi gặp lại tính tình anh thay đổi rất nhiều, nhưng thời khắc này, ánh mắt anh mang theo tia nguy hiểm mang tính xâm lược, chẳng khác nào những ngày trước đó.

Hai người họ quần lấy nhau.

Kích động và kịch liệt.

Thời tiết bên ngoài cửa sổ không ngừng biến đổi, khi thì mưa phùn như dẹt cửi, khi thì mưa lớn như thác đổ.

Cây kim trên đồng hồ không ngừng chuyển động, rất lâu sau, Lý Đạo cuối cùng cũng mờ hồi đầm ìa, anh ôm Cố Tân vào trong lòng.

Hô hấp Cố Tân rất nhẹ, nhắm mắt nghỉ ngơi, rất lâu sau không có phản ứng nào.

Lý Đạo cười: “Anh còn chưa nhận thua đâu, em thì lại không còn chịu được nữa.”

Cố Tân lằm bằm, véo nhẹ một cái vào hông anh.

Lý Đạo hôn lên đỉnh đầu cô: “Uống nước không?”

Cố Tân gật đầu.

Lý Đạo buông cô ra, đi chân trần lấy nước.

Cố Tân nằm nghiêng mở mắt nhìn, thấy bóng lưng của anh, trên mặt nóng bừng, rồi lại vội vàng vùi đầu vào trong lớp chăn.

Lý Đạo quay lại rất nhanh, đỡ người cô ngồi lên, đặt ly nước kề sát bên miệng cô. Cổ họng Cố Tân phát ra tiếng ừng ực, cốc nước trong tay anh uống cạn một nửa, phần còn dư bị Lý Đạo uống sạch.

Hai người lại nằm trên giường.

Anh ôm cô, một tay đặt lên lưng cô, bỗng nhiên cười một tiếng: “Giọng lớn lắm, anh nghe được.”

Cố Tân che miệng anh, lòng bàn tay bị anh khê hôn vội vài cái.

Cô nhắm mắt ngẩng đầu, đưa môi mình về phía anh: “Mấy giờ rồi?”

Lý Đạo nghiêng đầu liếc nhìn: “Mười giờ kém. Đói không?”

“Một chút.”

“Đi ăn cơm không?”

Cố Tân miễn cưỡng: “Nằm một lúc nữa.”

Hai người nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói chuyện câu có câu không.

Ngón tay Cố Tân đặt trên ngực anh, phần da ở đó lồi lõm, vì từng cứu cô mà để lại sẹo: “Nói cho em nghe

chuyện trong tù của anh đi.”

Lý Đạo gồi tay sau gáy, tầm mắt dời khỏi gương mặt cô, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Không có gì đáng nói.”

“Nói chuyện tai của anh.” Cô chỉ vào một bên mặt anh.

“Ngày trước ở bến tàu để lại chút di chứng, sau đó ngăn cản bạn tù tự sát, đầu đập vào máy may.” Anh nói hơi hợt: “Vì thế bất ngờ lập công lớn, hơn nữa bình thường cuộc sống và điểm cải tạo lao động tốt, nên được thả trước thời hạn.”

Cố Tân khó tin ngẩng đầu lên.

Lý Đạo cười một tiếng: “Không có gì.” Anh kéo đầu cô vào lồng ngực, nói nhàn nhạt: “Cũng chẳng phải anh xen vào việc của người khác, do hấn động vào quyền lợi của anh.”

Vì tù nhân cần phải chịu hình phạt và cải tạo, chương trình quản lý nghiêm khắc và cường độ công việc cao không chỉ là một thử thách cho cơ thể, về tinh thần cũng chịu áp lực rất lớn, có người không chịu được, từ đó sẽ dẫn đến con đường cực đoan.

Chuyện tự sát trong nhà tù không phải là chuyện đùa, không chỉ người có liên quan đến việc tự sát, mà toàn thành viên trong đội chịu sự giáo huấn và mỗi nhân viên quản ngục cũng phải chịu hình phạt nghiêm trọng.

Năm đó chỉ tiêu sửa đổi phần tử tích chỉ bị hủy bỏ, một năm cố gắng đều bị uổng phí.

“Vậy sau đó anh ta thế nào?”

Lý Đạo nói: “Sống khá tốt, còn hai ba năm nữa là ra rồi.”

Một lúc sau, Cố Tân khẽ hỏi: “Anh... có từng nghĩ giống vậy không?”

“Tự tử?” Lý Đạo hừ nhẹ: “Sao có thể chứ.”

Ngón tay Lý Đạo nhẹ nhàng chạm vào tóc mai anh, sợi tóc đen đã nhuộm màu sương trắng, cô nuốt nước mắt trở lại, giọng nói hơi run: “Cần phải lấp thêm mấy trợ thính rồi.”

Lý Đạo nắm tay cô hôn một cái.

Cố Tân hỏi: “Bình thường đều phải phải làm việc?”

“Còn phải tham gia lớp pháp luật.”

“Ăn có ngon không?”

“Quản ngục khá thoải mái, ăn cũng được.”

“Ồ thì thế nào?”

“12 người một một gian, giường tầng.”

“Quản ngục có đánh anh không?”

Lý Đạo bắt giác cười một tiếng: “Không đánh.”

“Bình thường không được tự do?”

“Dĩ nhiên, nhưng mà thời gian rảnh rỗi có thể vận động.” Lý Đạo nắm tay cô đặt trên bụng anh, hơi thở căng đầy, đường nét nơi ấy vẫn cứng rắn rõ ràng.

Cố Tân sờ soạng, chợt nhớ đến một việc, chống nửa người nhìn anh: “Tiền thuê nhà bên Miên Châu anh có nhận được không?”

Trông mắt Lý Đạo bỗng nhiên u ám thêm vài phần, hằng tháng khi nhận được tiền, là lúc tâm trạng của anh bất ổn nhất, một mặt hy vọng đối phương không gửi đến nữa, một mặt vừa âm thầm mong mỏi.

Đến khi thực sự không còn nhận được nữa, sẽ nghĩ rằng có phải cô đã quên mình rồi không, bắt đầu trở nên hoang mang lo lắng, tâm trạng tụt xuống tận đáy, sau đó qua một hai tháng, thì tiền sẽ được gửi đến lần nữa. Hóa ra khách trọ đã đổi thành người khác.

Tuy rằng người trực tiếp gửi tiền không phải là tên của cô, nhưng dường như điều này đã trở thành mối liên quan duy nhất giữa anh và cô.

Lý Đạo sống trong kiểu mâu thuẫn này phải chịu đựng từng ngày.

Anh trả lời đơn giản, “Nhận được.”

Cố Tân lại hỏi: “VẬY ANH...”

“Mười vạn vì cái gì?” Anh véo chóp mũi cô, xoay người áp lại gần: “Tĩnh chưa?”

Lời nói của Cố Tân bị chặn lại trong họng, bị anh kéo làm thêm một lần nữa.

Không biết bao lâu sau, mưa bên ngoài ngừng, cơn đói không lớn, cơn trưa cũng được tiết kiệm.

Hai người dính trên giường, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, vừa nói chuyện liên miên, muốn đem toàn bộ chuyện thiếu sót bao nhiêu năm nay viết bù lại.

Cây lựu trong sân rơi xuống vài cánh hoa, lá cây được nước mưa gột rửa, từng mảng xanh um tươi tốt, có con chim đầu cành gọi tới gọi lui, vui sướng hát bài ca.

Mây đen biến mất, bầu trời dần sáng sủa, khi mặt trời ló vừa khéo rơi vào đỉnh núi phía Tây.

Trong không khí vẫn còn sót lại hơi thở ngọt ngào hòa lẫn, còn cả mùi bùn đất mới mẻ ướt át.

Lý Đạo khẽ hôn trên trán cô: “May mà em vẫn còn ở đây.”

Cố Tân ngẩng đầu nói chậm chậm: “May mà anh đã quay về.”

“Không có anh, em có khả năng được sống tốt hơn.”

“Em biết.” Cố Tân trừng mắt nhìn, lè lưỡi: “Nhưng mọi chuyện đều không thể theo ý mình.”

Con người Lý Đạo quan sát cô, giọng nói nặng nề lọt vào tai: “Em để ý xem, trong mắt người khác không đáng một đồng.”

Cố Tân lại gối lên ngực anh, nhìn ngoài cửa sổ, nói khẽ: “Có liên quan gì đâu.” Một lát, nói thêm: “Liệu có ai biết được.”

Ngày hôm sau, Lý Đạo phải quay về Thượng Lăng.

Một buổi tối nào đó vào tháng sau, Cố Tân nhận được tin nhắn của anh, chỉ có vài chữ, bảo cô đến hồ Lạc Bình.

Tâm trạng Cố Tân buồn bực, thay quần áo nhanh chóng chạy đến.

Đi xuyên qua một lùm cây thấp bé, còn chưa thấy hồ nước, chợt nghe vài tiếng bức bối, pháo hoa đủ sắc

màu vươn lên đỉnh đầu chột nở rộ.

Cố Tân dừng lại, nín thở ngẩng đầu nhìn.

Cả một vùng trời đều bị màu sắc sáng chói đốt sáng lên, khoe màu đua sắc, liên tiếp xuất hiện, từng đợt màu sắc rực rỡ chiếu sáng giống như thác nước từ chân trời đổ xuống.

Cô bỗng nhiên nhớ lại khi còn bé Cố Duy và hàng xóm đổi những cây pháo hoa; nhớ đến lúc ở thôn Cao Thấp, Lý Đạo vì ngày sinh nhật của cô cầm pháo hoa trong tay; nhớ đến mùng một tháng giêng năm ấy, Triệu Húc Viêm hôn cô, cô ngẩng đầu thấy bóng pháo hoa tàn.

Viên mắt Cố Tân ướt Lý Đạo át, chậm chậm dời bước chân về phía trước.

Mỗi một bước tâm trạng đều thay đổi, nhưng đều trở thành nhất thời, chỉ có người đàn ông ngồi bên mặt hồ mới là chân thật.

Như có cảm giác, Lý Đạo cũng nhìn thấy cô.

Khóe miệng anh ngậm một cành cỏ, hai chân xếp chồng, pháo hoa nở rộ in trên mặt anh, anh đang cười, vẫy tay với cô.

Cố Tân đi sang.

Lý Đạo đặt mông xuống, ngồi dưới đất: “Lại đây.”

Cố Tân dùng sức hít sâu, đưa tay cho anh, buồn bực oán trách: “Anh không quay về, ở đây làm gì?”

Lý Đạo để cô ngồi trong lòng mình: “Không phải phụ nữ đều thích à?”

“Ai nói?”

Lý Đạo gãi mũi, hơi thẹn thùng: “Tô Dĩnh.”

“Đúng là một ý tưởng cũ rích.” Biểu cảm của cô chán ghét, rồi lại lén lau hai mắt: “Vậy còn cái gì?”

“Lều vải, em chưa từng thấy?” Anh đùa cô.

Bên cạnh có giăng một cái lều vải màu đỏ, bên trong đốt đèn, tỏa ra một tia sáng dịu dàng ấm áp.

“Anh nhớ có người nói, cô ấy chưa từng cắm trại dưới trời đêm.” Lý Đạo dán vào tai cô: “Thế nào, đêm nay thử không? Thuận tiện quay lại thời nguyên thủy.”

Cố Tân quay đầu, trên mặt anh mang theo nụ cười tà khí xấu xa, giống như ngày trước.

Một giọt nước mắt rơi được một nửa thì cô nuốt ngược lại, cắn môi dưới, co khuỷu tay chọc vào người anh.

Lý Đạo gương môi cười, cúi đầu hôn môi cô.

Rất lâu sau, mới tách ra.

Khói lửa tắt đã lâu, tàn tích vẫn còn trên bầu trời.

Anh ôm cô ngồi đó, nhìn mặt hồ tĩnh lặng, không nói lời nào.

Một lúc sau, “Cố Tân.”

“Hửm?”

“Tân Tân.”

“Em đây.”

Cố Tân không ngắt đầu, nhưng anh biết cô nói gì đó.

Tựa như khi ấy anh nằm trên băng ca, được người ta mang ra khỏi rừng sâu.

Trong cơn mơ hồ anh gọi tên cô, nghe thấy tiếng trả lời.

Anh gắng gượng mở mắt, nhìn thấy cô, và cả trời trong xanh.

_ Hoàn chính truyện _

61. Chương 61: Ngoại Truyện 1

Vài tháng sau, Lý Đạo ở trấn Phần Vũ mở một khách sạn, vị trí tương đối, là đường phải đi qua của các thôn trấn lân cận, cách cửa hàng quần áo của Cố Tân không quá xa, đi bộ mất khoảng một giờ đồng hồ.

Khách sạn đã có vài năm tuổi, trang thiết bị và cách bày trí cũng đã lỗi thời.

Lý Đạo tìm người quét vôi vách tường bên trong một lần, rồi cùng Cố Tân lái xe vào thành phố, đi ra chợ bán đồ cũ sắm giường và tủ đồ dùng trong nhà, ga trải giường, chăn đệm, rèm cửa sổ cũng đổi mới hết, rồi đi vào siêu thị nội thất mua vài món đồ trang trí.

Triệu Húc Viêm dành chút thời gian đến giúp đỡ, Tô Dĩnh tranh thủ khi vắng khách cũng đóng cửa sớm, đưa Tiểu Khả Lạc qua xem.

Lăn qua lăn lại mất hết một khoảng thời gian, liên tục chạy làm thủ tục, cuối cùng khách sạn này cũng có chút được mắt, sửa chữa không xem là quá nhiều chi tiết, nhưng căn phòng sáng bừng, bố trí cũng sạch sẽ ngăn nắp, so với những căn nhà bên cạnh thì kiên cố hơn nhiều.

Triệu Húc Viêm giới thiệu bà con xa đến đi làm, hai cô em gái rất chất phác, không nói nhiều, chỉ biết vùi đầu làm việc.

Việc khai trương thuận lợi, tất cả bước vào khuôn mẫu nề nếp.

Vừa khai trương không làm ăn được nhiều, chống đỡ cho cuộc sống phải chậm rãi mới có khởi sắc.

Bình thường hơi yên tĩnh, cuối tuần hầu như đông kín, tiền thu vào xem như vừa đủ.

Tối hôm đó, mọi người cùng tụ tập tại căn nhà ở Lạc Bình ăn cơm.

Triệu Húc Viêm xem mắt gặp được một cô gái, ở cạnh nhau cảm giác cũng không tệ, cho nên cùng đưa theo.

Căn nhà hiếm khi thấy đông đúc vui nhộn như vậy, Tiểu Khả Lạc vui vẻ nhất, cả khoảng sân toàn là tiếng cười vui của thằng bé.

Sau bữa cơm chiều, Cố Tân kéo cái thang qua, đặt dưới gốc cây lựu để hái lựu. Tháng mười là thời kỳ sai quả, từng quả chín hồng hồng treo đầy cành cây, còn lớn hơn nắm tay của cô.

Cố Tân vừa đứng lên được một lúc, bỗng cảm giác có người sờ bắp chân mình.

Lúc này thời tiết đã se lạnh, cô mặc quần bò. Người nọ thuận tay dò vào trong ống quần cô, bàn tay dùng sức len lỏi lên trên, nắm chặt bắp chân cô.

Cố Tân cúi đầu: “Anh làm gì?”

Một tay kia Lý Đạo đón lấy cái giỏ trong tay cô, một chân giẫm trên bàn đạp ổn định thăng bằng: “Chậm thôi nào.”

Thính lực bên tai trái của anh có tốt hơn một chút, đã đeo máy trợ thính rồi.

Cố Tân nghiêng người tiếp tục hái lựu, khom lưng thả vào trong giỏ: “Anh vào trong uống trà đi, em tự làm được.”

“Nhiều người, quá ồn ào.” Lý Đạo nói: “Đúng rồi, khi nào có thời gian lấy chứng minh đi đăng ký, tuổi không còn nhỏ nữa, như vậy lại xếp vào danh không chính ngôn không thuận.”

Khi nói lời ấy giọng anh rất bình tĩnh, ánh mắt cố định ở nơi nào đó, liếc thấy cô cúi người xuống, lại xách cái giỏ lên trên.

Cố Tân nói: “Thế cũng được, em lúc nào cũng rảnh.”

“Qua khoảng thời gian bận rộn này đi về Miên Châu với anh?”

Cố Tân nói: “Ừm.”

Cô hái được vài quả, lúc muốn xuống, Lý Đạo rút tay ra, đặt cái giỏ bên cạnh, ôm ngang cô bế xuống.

Cơn gió ban đêm lành lạnh mát mẻ, lay động sợi tóc lòa xòa trước trán, lá cây trên đỉnh đầu cũng reo vang.

Trong sân không thể so với đèn đuốc sáng trưng trong phòng, không một tiếng nói chuyện, cả vùng trời yên ả.

Lý Đạo không buông tay, tròn mắt nhìn chăm chăm cô vài giây.

Cố Tân nhích lên cắn cổ anh, khẽ nháy mắt hai cái: “Anh muốn làm gì?”

Anh liếm môi như có điều phải suy nghĩ, hạ giọng nói: “Lúc này Cố Niệm hỏi anh, khi nào thằng bé có thể có em trai?”

Cố Tân nghiêng đầu, cười phụt ra một tiếng: “Sao em không nghe thằng bé nhắc đến với em nhỉ?”

“Buồn cười à?”

Biểu cảm của anh có phần nghiêm túc, trong con người đen nhánh ẩn chứa cảm giác bí bách và hơi thở nguy hiểm không thể xem nhẹ.

Cố Tân mím môi, biết điều nên lắc đầu: “Không buồn cười.”

“Anh nói nghiêm túc.” Mặt anh đầy nghiêm nghị.

Lý Đạo bỗng nhiên bước dài về hướng căn phòng bên ngoài, dùng chân đá văng cánh cửa, sau khi tiến vào, lại đá chân đóng nó lại.

Căn phòng rất tối, xung quanh vẫn chất đầy hàng hóa, Lý Đạo bằng trí nhớ của mình bước vài bước, đặt Cố Tân xuống, nắm bả vai cô nhẹ nhàng đẩy ra sau, Cố Tân đứng không vững, lưng ngã tựa vào một đồng quần áo, túi bóng chứa hàng phát ra tiếng động không hề nhỏ.

Cố Tân hốt hoảng nắm lấy tay áo anh, nhỏ giọng sợ hãi kêu lên: “Mọi người đều ở đây, anh đừng làm bậy...”

Anh cúi người hôn cô, sức lực có phần hung hãn.

Cơ thể Cố Tân bị anh áp chế, khẽ mở đôi môi vụng về đáp lại, hô hấp bị tắc nghẹn, bàn tay nắm chặt quần áo của anh hơi siết lại.

Dần dần, cô cảm nhận được sự thay đổi của anh, chống đẩy bờ vai anh ra, trong cổ họng hừ nhẹ vài tiếng bày tỏ sự phản kháng.

Lý Đạo hơi tách ra, hô hấp nặng nề phả bên mặt cô, trong bóng tối họ đối mặt vài giây, cảm tiến tới, môi chậm chậm cạ vào sống mũi và hốc mắt cô: “Thật sự muốn để anh già rồi mới có con à?”

Cố Tân bám vào hông anh, nói khẽ: “Không phải đang cố gắng ư? Em lại chẳng ngăn.”

Lý Đạo nói: “Không nghe được.”

Cô buộc phải dán môi vài bên tai anh, lặp lại lời vừa rồi một lần nữa.

Lý Đạo hừ lạnh: “Em đếm xem một tháng có thể làm được bao nhiêu lần.” Trong mắt anh phản chiếu một

chút tia sáng, nhìn cô u ám, chợt cười khê: “Súng bắn chính xác, không thể nào là đạn lép được.”

Cố Tân đưa tay lên đánh anh, nơi lỗ tai bị hơi thở nóng bỏng của anh thổi vào.

Lý Đạo khàn giọng lại: “Tối nay về với anh không?”

Chốn Lạc Bình này vẫn là hai người phụ nữ ở, sợ Tô Dĩnh nghi ngờ, anh không thường xuyên chạy qua bên này, ở lại thì có rất nhiều điều bất tiện.

Khách sạn ở Phàn Vũ có hai tầng, lúc sửa sang, căn phòng lầu một cạnh quầy giữ lại cho Lý Đạo, những tháng qua anh ở đó, nhưng cuối cùng vẫn không phải là nhà.

“Đợi một lúc nữa, sẽ có cách thôi.” Cố Tân dụ dỗ anh, hôn chụt vài cái lên môi anh.

Lý Đạo bất mãn cười lạnh một tiếng, bàn tay kéo lấy vạt áo cô.

Thời gian gấp rút, cuối cùng hai người không động thân thật, nhưng tiện nghi vẫn bị anh chiếm không ít.

Cố Tân bị anh làm loạn đến khóc lên, giận đến mức không thềm để ý anh nữa.

Lý Đạo dỗ một hồi lâu, mới kéo người ra khỏi căn phòng ngoài trời, anh cảm thấy rất bức bối, giúp cô, mình thì chịu đựng, ngược lại còn được chuyện tốt.

Triệu Húc Viêm và bạn gái phải về, sắc trời đã tối, Lý Đạo cho họ đi nhờ xe về Phàn Vũ.

Tô Dĩnh và Cố Tân tiễn mọi người đến cửa.

Hai người khác ngồi xuống nói chuyện với Tiểu Khả Lạc, Lý Đạo nhân lúc ấy tiến lại gần bên cạnh Cố Tân: “Anh đi đây.”

Cố Tân không phản ứng.

Lý Đạo cào vào sống mũi, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi vị cô lưu lại, ngón tay cố ý sát vào môi cô, thấp giọng nói: “Được rồi, đừng giận nữa, thoải mái đâu cũng phải là anh.”

“Anh...”

Anh lập tức yếu thế: “Anh sai rồi, anh xin lỗi.”

Cố Tân đẩy anh ra, nhỏ giọng thăm thì: “Mau đi đi.”

Lý Đạo dĩ nhiên không nghe thấy, nhưng có thể nhìn rõ khẩu hình của cô, cười một tiếng, không chọc cười cô nữa: “Trưa mai tìm em ăn cơm?” Bàn tay anh đặt trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng xoa.

Thái độ của Cố Tân lúc này mới dịu xuống một chút, kéo tay anh xuống nắm lấy, hỏi: “Em xào hai món ngày mai mang theo, anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, tốt nhất là có thịt.”

Cố Tân ngẫm nghĩ một lúc: “Sườn xào chua ngọt và rau cải xào?”

“Thêm một phần thịt xào.”

Cố Tân bủm môi nói: “Yêu cầu đúng là cao.” Nhưng vui vẻ gật đầu.

Lý Đạo hôn lên trán cô một cái, rồi rời đi với hai người khác.

Tối hôm đó, anh tự dày vò mình đến nửa đêm.

Anh đi vào phòng tắm ép bản thân phải ngủ, sau nửa đêm lại có người dừng chân.

Đối phương là hai tên bợm rượu, em gái trực quầy không giải quyết được, bị sợ hãi chạy tới gõ mạnh cửa phòng anh.

Lý Đạo mặc quần áo bước ra ngoài.

Tên bợm rượu uống vào lấm không biết mình họ gì, mồm miệng không rõ ràng, đập một nẻo, còn giơ tay giờ chân đẩy Lý Đạo vài cái.

Lý Đạo bị đối phương đẩy lảo đảo, chống trước quầy, ngược mắt liếc hai người kia vài lần. Cô nàng bên trái thấy mặt anh càng ngày càng đen lại, trong con người mơ hồ toát lên tia lạnh lùng, hung ác nhìn chằm chằm bọn họ.

Cô gái sợ bị đánh, nhắm mắt kéo vạt áo Lý Đạo, rồi thấy biểu cảm của anh bỗng nhiên thay đổi, tính tình tốt lên còn cười, nói vài câu khen ngợi, cứng rắn lừa hai người họ vào phòng ngủ bên cạnh.

Lý Đạo vượt thẳng cổ áo, đi ra quầy chỉ tay: “Sáng mai nhớ thu tiền.”

Cô gái lập tức lên tiếng đáp lại.

Anh quý trọng cuộc sống trước mắt, đồng ý kiềm nén tính tình, không muốn lại bước sai một bước nào.

Mồng ba tháng chạp năm ấy, hai người linh chứng.

Đêm giao thừa ở trong căn nhà tại Miên Châu đón lễ, từ khi Lý Đạo ra tù, nhà không cho người ngoài thuê nữa, cũng không có ý định bán, nơi này đối với người cha đã chết mà nói, ý nghĩa không giống nhau.

Lý Đạo và Cố Tân bàn với nhau đầu mùa xuân sẽ đi tìm người sửa sang, thỉnh thoảng có thể đến đó ở, có lẽ sau này có con, còn phải dọn về Miên Châu cho nó đi học.

Cố Tân không có ý kiến, toàn nghe anh.

Qua hết mùa xuân, chuyện ở Miên Châu mới vừa được quyết định, bỗng nhiên truyền đến tin bác Thôi hàng xóm bán nhà.

Trước đây hai ông bà đã sống một khoảng thời gian ở đó, vì hưởng phúc con cháu, cũng phải buộc lòng thích ứng với tiết tấu của thành phố. Con trai trong nhà chuẩn bị đổi một căn phòng lớn, để cho họ sau này ở trên đó dưỡng tuổi già, hai ông bà liền muốn xử lý ngay căn nhà ở Lạc Bình, bao nhiêu cũng kiếm được một phần tiền.

Cố Tân vốn là người trong thôn, thủ tục chuyển nhượng cơ bản coi như đạt được thỏa thuận.

Đầu tiên Tô Đình muốn dẫn Tiểu Khả Lạc đi, Cố Tân sợ cô chịu cực khổ, cương quyết không cho đi.

Gần một năm mọi chuyện bận rộn cũng qua đi, đến khi cuối cùng vào ở trong căn nhà của bác gái Thôi, đã là cuối tháng năm, còn Lý Đạo phiêu bạt bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng có một nơi giống như nhà.

Nhà không sửa sang gì nhiều, quét vôi vách tường thay mới đồ dùng, rồi quét dọn khoảng sân một lần, trồng chút hoa cỏ, mang băng ghế đặt ngồi, rồi gọi người cố ý đặt băng ghế nằm trước cửa sổ, Lý Đạo không biết kiếm được một cái xà đơn ở đâu, gác một góc trong sân.

Cách một vách tường với Tô Đình, bình thường còn ăn cơm cùng nhau, về đến nhà đóng cửa thì chỉ còn lại hai người họ, muốn làm gì cũng không cần khắc chế nữa.

Lý Đạo quả thật hơi quá đáng, mỗi lần đều mang theo nhiệm vụ, cho nên ra sức hơn.

Sau một lần nọ, Lý Đạo choàng tấm chăn mỏng ôm Cố Tân đặt nằm trên cái ghế dài trong sân, tinh lực anh dồi dào, đi ra góc sân vận động.

Bên trong Cố Tân không mặc gì, che kín người bằng tấm chăn mỏng, hơi run rẩy, toàn thân vẫn còn mệt mỏi đau nhức. Đầu cô nghiêng sang một bên ghé dựa miến cưỡng nhìn anh, người đàn ông ở trần, phía dưới chỉ mặc mỗi cái quần cụt ở nhà màu sậm.

Hai cánh tay anh bám vào xà đơn, hai chân cứ đu lên đu xuống nhiều lần, bắp thịt cũng theo động tác ấy mà khi căng khi lỏng, lưng quần mặc hơi thấp, đến độ khi anh nâng người lên cái quần ngắn ngùn lộ ra rõ ràng từng đường cong của cặp mông.

Đu người vài lần như thế, cả cơ thể anh đầy cảm giác mạnh mẽ, giống như năm tháng tôi luyện để lại dấu vết trên người anh, đang được anh xóa đi từng chút một.

Cố Tân bỗng nhiên biết nguyên nhân anh ôm cô đến sân, bắt giác gằm gừ vài tiếng: “Ồ khỏe khoàng.”

Lý Đạo nhìn cô: “Cái gì?”

“Nói anh quá lợi hại.” Cô vờ cười một tiếng, làm khẩu hình khen ngợi cho anh thấy.

Lý Đạo hơi nheo mi, cũng chẳng ngại, hai chân chậm chậm dừng lại, cả người vẫn treo thẳng trên cây xà đơn như vậy: “Một mình chẳng có ý nghĩa, muốn để em giúp đỡ anh.” Anh điều chỉnh hô hấp, lại vận động tiếp: “Đếm.”

Cố Tân không thèm nhìn thèm.

Một lúc sau: “Bao nhiêu?”

“Mười hai.” Cô khoa tay múa chân.

Trên cơ thể Lý Đạo đã rịn một lớp mồ hôi dầu sáng bóng, bắp chân gồng cứng, cánh tay tăng thêm sức, bắt đầu đẩy người hướng lên.

“Bao nhiêu cái?”

Cố Tân nói: “Hai mươi một.”

Cơn gió ấm chậm chậm thổi phẳng phất, dưới lớp chăn mỏng có dính chút chất dịch.

Nhưng Cố Tân không muốn dậy, trong sân chỉ dựa vào một cái bóng đèn vàng chiếu sáng, theo gió nhẹ lắc lư, thế giới không rõ ràng trước mắt đây cũng thay nhau đứng đưa trở nên không chân thật.

Cô nhìn người đàn ông cách đó không xa, chưa bao giờ nghĩ đến cuộc sống sẽ bình thản và an nhàn như thế này.

Một chút cơn xúc động trào lên, bất giác có giọt nước mắt rơi.

Lý Đạo hỏi: “Bao nhiêu?”

Cố Tân khịt mũi: “Hai mươi lăm.”

“Cả nửa ngày như thế mà chỉ có bốn cái?”

“À, thì là ba mươi lăm cái.”

Lý Đạo bật cười, cơ thể quơ qua quơ lại, nhảy từ trên xuống, lấy vòi nước tưới hoa, vắn mở van, thẳng thùng rửa trôi lớp mồ hôi trên người.

Cố Tân cau chặt mày: “Coi chừng cảm lạnh.”

“Chả việc gì, giữ lấy.” Anh gọi Cố Tân giữ ống nước, anh đứng khụy hai chân, khom lưng, hai tay vốc nước tạt lên mặt và tóc.

Cố Tân xoay người lấy khăn lông trên kệ cửa sổ.

Lý Đạo xoa vài cái, cầm cây chổi quét nước trên mặt nền xi măng, bấy giờ mới len lách đến gần Cố Tân, thay đổi vị trí, anh nằm trên ghế, còn cô thì ngoan ngoãn vùi đầu trong ngực anh.

Cánh tay Cố Tân bị lộ ra bên ngoài, anh vừa chạm vào nước lạnh, làn da mát mẻ sờ rất thích.

Cô ngẩng đầu lên, hôn lên môi anh.

Động tác rất tự nhiên và ăn ý, nụ hôn rất nhẹ, cẩn thận phác họa đường viền môi của nhau, bầu không khí hiếm khi lưu luyến triền miên đến thế.

Lý Đạo hỏi: “Lúc này đang suy nghĩ gì?”

Cố Tân ôm eo anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Sợ chớp mắt một cái, mọi thứ trước mắt đều biến đổi.”

Anh khẽ hỏi: “Cái gì biến đổi?”

Cố Tân không đáp.

Lý Đạo dịu dàng sờ tóc cô, không hỏi thêm.

Hai người lẳng lặng tựa vào nhau, rất lâu không lên tiếng.

Lý Đạo lấy một thanh kẹo cao su trên bàn, nhai một lúc, bàn tay chui vào trong tấm chăn mỏng, vuốt ve trước bụng cô, hỏi một câu không đầu không đuôi: “Vẫn chưa có thai à?”

Cố Tân đánh vào tay anh: “Anh nghĩ em là Nữ Oa à, nặn một cái tượng đất rồi thổi hơi vào là được một đứa con? Vừa mới...” Cô xấu hổ nói chậm lại.

Lý Đạo bấm ngón tay tính đến hôm nay, từ tháng sáu năm ngoái hai người bắt đầu không dùng biện pháp ngừa thai, mặc dù số lần ít, nhưng cũng gần một năm, vậy mà bụng cô vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Lý Đạo nói: “Hay là ngày nào đó anh đưa em đi khám?”

“Sao không phải là anh?” Cố Tân hỏi bên tai anh.

Người đàn ông lúc này dù có chết cũng muốn để lại mặt mũi: “Cơ thể anh khỏe mạnh, chắc chắn không có bệnh gì.”

“Vậy cũng chẳng biết được.”

Anh nói đùa nghiêm túc bất chấp tình huống: “Chính là em, nói phải nghe lời.”

Cố Tân chọc anh một cái, nổi giận: “Không có con thì anh muốn li dị à?” Bỗng nhiên ý thức được quan hệ hiện tại của hai người, lại bất giác ngẩn ra.

Lý Đạo dán lên gò má cô, nhẹ chuyển giọng điệu: “Ông đây liều mạng mới cướp về được, sao có thể chứ?” Anh nhìn cô cười cười: “Nhìn biểu hiện của anh đi, cũng biết anh dùng được hay không dùng được.”

“Vậy phải đến khoa sản nam mới biết.”

Lý Đạo véo nhẹ vào eo cô, ngón tay ngứa ngáy bóp thịt vài cái, rồi lại phát một cái vào mông cô kêu rõ lớn.

Cố Tân khẽ thét lên, rụt người giãy giụa qua lại.

Hai người nháo nhào một trận, cánh tay Lý Đạo buộc chặt lấy cô, cô vừa mới lau xong thì lớp mồ hôi lại kéo nhau trở lại, trán dính chất lỏng ẩm áp dính dớp.

Cố Tân ngẩng đầu hỏi: “Hình như trước đây anh không thích con nít.”

“Làm sao như thế được.”

“Có gì không giống nhau?”

Lý Đạo không nói với cô, ngẫm nghĩ một hồi: “Có em và anh trong nhà miệng quá ít, thêm vài đứa trẻ có thể náo nhiệt hơn.” Rồi dừng lại một lúc: “Có một thằng oắt con bên cạnh, mình cũng bớt cô đơn.”

“... Chẳng may thực sự không có thì sao?”

“Vẫn phải cố gắng, không được thì đi nhận nuôi.”

Đề tài này chỉ đến đó, Lý Đạo nói sang chuyện khác với cô.

Rồi trải qua một đoạn cuộc sống bình an vô sự, ngay khi Lý Đạo bắt đầu nghi ngờ năng lực của bản thân, do dự hay là mình thực sự nên đến khoa sản nam kiểm tra, thì “họ hàng” đã rất lâu không ghé thăm cô.

62. Chương 62: Ngoại Truyện 2

Cố Tân mang thai được bốn tháng, tình trạng cơ thể rất ổn định, phản ứng đầu khi mang thai cũng dần biến mất, Lý Đạo đi một chuyến đến Thượng Lăng.

Anh gặp mặt Chu Tân Vĩ một lần, đi khoe khoang tin tức mình được làm bố với anh ta.

Hai người tìm một chỗ ăn cơm trưa, nhưng không trò chuyện được mấy câu, Chu Tân Vĩ có nhiệm vụ phải vội vội vàng vàng đi ngay, anh viết địa chỉ cho anh ta, mời hai tháng sau mang vợ con đến Lạc Bình ăn tết.

Lý Đạo và Chu Tân Vĩ chia nhau ra trước cửa quán cơm, một cơn gió rét thổi qua, anh siết chặt cổ áo, quét mắt sơ qua con đường.

Nơi này nhiệt độ thấp hơn nhiều so với Lạc Bình, vài ngày trước vừa đón một trận tuyết, máy dọn tuyết chạy trên đường, mặt đường sạch sẽ ẩm ướt mang màu xám tro, tuyết đọng chất hai bên lề đường, dính chút bụi bặm dơ bẩn, chỉ có tuyết dưới gốc cây trắng quá chói mắt.

Lý Đạo dùng chân chà một đường, đệm một nửa bàn chân, lấy điện thoại ra chụp hình, bấm vào nút chụp trên màn ảnh, chụp chỗ tuyết trắng dưới gốc cây gửi cho Cố Tân.

Vài giây sau, Cố Tân trả lời: *Tuyết rơi ở Thượng Lăng?*

Lý Đạo gỡ thanh kẹo cao su được một nửa, dùng miệng cắn, một tay kia đưa điện thoại lên, vút mảnh giấy bạc rồi bấm chữ: *Rơi vài ngày trước, lúc này mặt trời rất sáng.*

Cố Tân hỏi: *Anh mặc như thế có ít không, có lạnh không?*

Lý Đạo: *Vẫn ổn, gió hơi lớn.*

Cố Tân: *Lạnh quá thì đến cửa hàng bách hóa mua túi giữ nhiệt đi, đừng gồng mình chịu đựng, coi chừng bị cảm.*

Anh nói: *Biết rồi.*

Sau đó lại gửi tiếp một tin: *Hôm nay cảm giác thế nào? Vật nhỏ không hành hạ em chứ?*

Đầu bên kia nửa ngày trời vẫn không trả lời, Lý Đạo thoát khung trò chuyện, bấm mở địa chỉ của Hứa Đại Vệ, gọi một chiếc taxi đi ngoại ô.

Nói địa chỉ xong, chiếc xe chậm rãi chạy hòa vào dòng xe.

Từng tốp người đạp xe ven đường lướt qua một cái, đều ăn mặc rất dày, trong miệng còn thở ra khói trắng.

Lý Đạo thu tâm nhìn lại, quay nhìn màn hình vừa bấm, ngón tay trượt xuống, nhìn lịch sự ghi chép cuộc trò chuyện của hai người lần nữa, rồi nhấn bốn chữ: *Đã ăn cơm chưa?*

Chờ một lúc không có hồi âm, anh thẳng tay bấm gọi đi.

Một lúc lâu sau Cố Tân mới ngắt cuộc gọi, tin nhắn nhảy ra ngay sau đó.

Cố Tân nói: *Vừa rồi có khách vào thử quần áo.*

Không đợi anh trả lời, bên kia còn nói thêm: *Trạng thái hôm nay rất tốt, cực kỳ thêm món mì ăn liền, Tô Đình đi mua, tiện thể đón Khả Lạc luôn.*

Lý Đạo nhân: *Mấy món không lành mạnh thì ít ăn lại, qua hai ngày nữa anh về.*

Anh nhai kẹo cao su, liếc mắt ra bên ngoài, rồi đánh ba chữ: *Nhớ em rồi.*

Khi tin nhắn được gửi đi Lý Đạo dựng hết cả tóc gáy, cảm thấy mẹ kiếp bây giờ mình kiểu cách quá, gãi đầu, nhất thời có phần hối hận. Anh vừa định đóng khung trò chuyện, thì phần bên trái xuất hiện dòng chữ “đối phương đang nhập chữ”, tay anh dừng lại một lúc.

Cố Tân: *Bớt đi.*

Không lâu sau lại nhảy ra một tin nhắn khác: *Đợi anh quay về.*

Có lẽ nhiệt độ bên trong và bên ngoài chênh lệch tương đối lớn, luồng nhiệt từ cổ Lý Đạo trở lên bỗng dưng cao hơn.

Anh kéo dây khóa áo khoác lên, tựa như cách màn ảnh cũng có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ cô cúi đầu mím môi cười.

Anh đáp lại: *Ngoan.*

Nửa tiếng sau, đến chỗ ở của Hứa Đại Vệ.

Trước đó anh có liên lạc qua, đến lúc ấy Hứa Đại Vệ đợi anh ở giao lộ, cậu ta ngậm thuốc lá, bả vai nửa dựa vào vách tường nhìn sang, vắn vốc dáng cao lớn vạm vỡ, tóc rất ngắn, màu da sẫm hơn, nhưng thứ khác thì không thay đổi gì.

Hai người họ đã lâu không gặp, sau khi đứng đối diện nhau không ai lên tiếng trước, một lúc lâu sau mới nhìn nhau cười một tiếng.

Hứa Đại Vệ tiến lên một bước, ôm Lý Đạo: “Anh đến rồi.”

Lý Đạo vỗ một cái vào lưng cậu ta: “To con quá, chẳng tệ chút nào.”

“Đúng vậy.” Hứa Đại Vệ toét miệng cười: “Đi, vào nhà rồi nói tiếp.”

Cậu ta thuê phòng cùng người khác, trong phòng có cái giường cũ và một cái bàn với nước sơn cũ kỹ, góc phía trong đặt cái tủ quần áo đơn, dây khóa kéo mở một nửa, chứa vài bộ quần áo sơ sài phía trên.

Cả hai người vẫn chưa ăn cơm trưa, Hứa Đại Vệ đi xuống quán cơm dưới lầu gọi vài món ăn, rồi mang về

hai két bia và vài chai rượu mạnh.

Trong phòng có máy sưởi dưới nền, hơi khô ráo.

Lý Đạo hỏi: “Hôm nay cậu không cần đi làm?”

“Vâng.” Hứa Đại Vệ cởi áo ra, liếc nhìn máy trợ thính trên tai Lý Đạo: “Đúng rồi, bây giờ anh có thể nghe được?”

“Âm lượng lớn thì không thành vấn đề.”

Hứa Đại Vệ gạt đầu, đẩy chăn gối trên giường vào một góc, dịch chuyển cái bàn, gọi Lý Đạo đến ngồi.

Hai người vùi đầu ăn vài miếng thức ăn trước, lò sưởi tỏa nhiệt khiến mặt hai người phỉm hồng khô căng, Lý Đạo dứt khoát cởi áo, bưng cốc rượu cụng cốc với Hứa Đại Vệ, giữa đầu uống cạn.

Anh nhú mày ợ lên một hơi rượu, “Công việc đang tốt, sao tự dừng lại bỏ?”

“Có người mất tiền, ông chủ nghi ngờ em làm.”

Lý Đạo không có quá nhiều bất ngờ: “Sau đó thì thế nào?”

“Kiểm tra máy giám sát, không phải em, ông chủ cúi người gạt đầu xin lỗi em, anh đoán ông ta nói gì với em?” Hứa Đại Vệ nhú mày nhìn Lý Đạo, không đợi anh trả lời, cậu ta gằn giọng: “Đại Vệ à, mặc dù về mặt pháp luật cậu đã trong sạch rồi, nhưng trong ấn tượng của mọi người cậu vẫn là người từng mắc sai lầm, cho nên đừng trách tôi nghi ngờ cậu.”

Lý Đạo cười một tiếng.

Anh đã sớm nghĩ những điểm như nhược này sẽ bám theo cả đời, đây là cái giá phải trả.

Hứa Đại Vệ vênh môi uống rượu: “Mẹ kiếp, trong cơn tức giận ông đây đã phải tay không làm nữa.”

“Vậy sau này có tính toán gì?”

“... Không biết.”

“Đi Lạc Bình cùng tôi không? Chỗ ấy không sánh được với Thượng Lăng, nhưng có mở một cửa hàng nhỏ,

thế cũng thoải mái.”

“Không đi.” Hấn lập tức nói, cách một lúc lại tò mò hỏi: “Cố Tân... Ý em là, chị dâu đồng ý cho em đến?”

“Sợ cô ấy?”

Hứa Đại Vệ xoa mũi, mạnh mẽ lắm bả: “Ai mà sợ, không phải trước kia ở cạnh nhau cũng có vui vẻ gì đâu.”

“Cô ấy chẳng nghĩ được như cậu.” Lý Đạo nhướn hàng lông mi, nhắc đến Cố Tân tốc độ không tự chủ chậm lại vài phần: “Đến đi, nhà tôi tôi làm chủ.”

Hứa Đại Vệ không nói gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ phấn khích.

Cậu ta ở Thượng Lãng không thân không thích, Cố Duy và Lý Đạo là hai người anh em cùng sống cùng chết, nhất là sau khi ra tù, một mình cậu ta thuê căn phòng lớn bằng bàn tay, không chống lại cô độc, có đôi khi nhìn chăm chăm trần nhà, ánh mắt bất giác trở nên mơ hồ.

Thói quen ở trong tù, ra ngoài không muốn tiếp xúc với xã hội, không có mục tiêu không có hy vọng, cả ngày không có việc gì làm, suy nghĩ một lúc lại nghĩ chi bằng chết quách đi cho xong.

Lý Đạo nhìn thấy hốc mắt cậu ta hiện hơi nước, vỗ vai cậu ta một cái.

Tâm trạng thế này Lý Đạo đã từng cảm nhận được, anh đưa mắt ra ngoài, không thể nhìn cậu ta bị giày vò.

Hai người không nói thêm gì nữa, vùi đầu uống rượu.

Mãi cho đến buổi tối, chai rượu mang từ siêu thị về nhà đã trống rỗng, mâm cốc bữa bãi, bàn chất đầy vỏ đậu phộng và tàn thuốc.

Đẩy cái bàn một cái, Hứa Đại Vệ và Lý Đạo nằm nghiêng ngả, cái giường đơn nhỏ hẹp bị hai người đàn ông to xác nằm chật kín.

Hứa Đại Vệ mắt say mơ màng nhìn chăm chăm đèn chân không trên đỉnh đầu: “Anh Đạo...”

Cánh tay Lý Đạo rơi ra bên ngoài, không lên tiếng đáp lại.

Cậu ta tự lắm bả: “Lúc vừa ra tù... tắt đèn đi ngủ em không thích ứng được, giường quá mềm cũng không

ngủ được, mỗi ngày dậy sớm còn tưởng rằng đang ở trong tù, ngày đó đi làm có người gọi tên em, em đứng dậy gọi ”có“... Haha, khiến người ta bị sợ giật mình.”

Lý Đạo không nghe được, nhưng vẫn không lên tiếng.

Rất lâu sau, âm lượng của Hứa Đại Vệ lớn hơn một chút: “Lão Kỳ... Lão Kỳ dẫn vợ con đi, anh ấy nói anh ấy không còn mặt mũi gặp chúng ta nữa, nợ Cố Duy, chỉ có đời sau mới trả được.”

Anh nói xong đưa đầu gối đụng vào Lý Đạo, anh dường như đang ngủ, không nhúc nhích.

Hứa Đại Vệ đành phải bỏ qua, nhắm mắt theo.

Lâu sau đó, Lý Đạo xoay người nằm đưa lưng về phía cậu ta, dường như hơi giật giạt.

* * *

Bọn họ ở lại Thượng Lăng một ngày, buổi tối ngày thứ ba, quay về Lạc Bình.

Trước khi chào hỏi, Lý Đạo đưa Hứa Đại Vệ đến thẳng nhà Tô Đình.

Hứa Đại Vệ từ trước đến giờ có thành kiến với Cố Tân, vốn tưởng rằng hai người khi gặp lại sẽ có phần lúng túng, còn nghĩ rằng cô sẽ bày mặt mũi xem thường cậu ta.

Cậu ta vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, quả thực không mặt dày đến mức nói lời xin lỗi, nếu là đàn ông thì chuyện thế này căn bản chẳng tính toán là gì, nhưng không ngờ rằng, Cố Tân lại chẳng nói gì, nhìn cậu ta cười một cái vui vẻ.

Hứa Đại Vệ gãi đầu, đứng ngây ngốc một lúc rồi mới gọi một tiếng: “Chị dâu.”

Cố Tân mím môi, lại còn đỏ mặt ngại ngùng.

Tô Đình cũng từ phòng bếp chạy ra đón, trên tay còn cầm vài nhánh cần tây, từ khi Cố Tân mang thai, cô ấy chủ động làm hết tất cả việc nhà, thức ăn có thể hùng hù hỏ hỏ làm quen thuộc, đủ no nê nhưng đừng yêu cầu mùi vị hay khẩu vị ngon lành.

Cô cười đánh bốp vào bả vai cậu ta, “Lâu rồi không gặp.”

Hứa Đại Vệ rôm rả với cô rất lâu, kéo người vào trong ngực: “Em mập rồi.”

Tô Dĩnh cười mắng: “Không muốn sống đúng không, đầu năm đầu tháng lại nói mấy lời dễ bị đánh.”

Hứa Đại Vệ cười khi khi, cánh tay siết chặt, cứ thế kẹp lấy bả vai Tô Dĩnh, đẩy cô xoay đúng một vòng tròn.

Tô Dĩnh thét lên hai tiếng chói tai, Khả Lạc cho rằng có người bắt nạt mẹ mình, từ trong nhà chạy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giơ hai nắm đấm lên đánh trên đùi Hứa Đại Vệ.

Cậu ta buông Tô Dĩnh ra, cúi đầu nhìn thẳng nhóc: “Đây chính là con trai Cố Duy?”

Tô Dĩnh đứng yên, nhú mày hỏi: “Nếu không thì sao?”

“Đã cao lớn thế này rồi.” Hứa Đại Vệ xoa đầu thẳng nhóc, kẹp ôm lấy nó: “Nhóc con ngoan, mau gọi chú nghe nào.”

“Người xấu, chú là người xấu!” Khả Lạc không yếu thế, nắm đấm nhỏ thẳng hướng lên mặt anh.

Hứa Đại Vệ tránh trái né phải, cười ha ha lớn tiếng.

Ba người huyên náo vui vẻ, chuẩn bị đi vào trong.

Lý Đạo quay đầu nhìn Cố Tân, đúng lúc đối diện với ánh mắt cô ném qua.

Anh nhanh chóng chen chúc chắn mắt phải của cô, khéo môi gương lên một độ cong hững hờ.

Cố Tân nhẹ nhàng liếc anh.

Lý Đạo kéo tay cô, sờ tới sờ lui trên bụng cô hai cái: “Lớn rồi.”

“Mới ba ngày không gặp, đã lớn rồi?”

Lý Đạo không đáp lại, trong sân không có người, anh nâng cằm cô lên hôn dịu dàng.

Đêm đó cơn nước xong xuôi Hứa Đại Vệ quay về Phàn Vũ, tạm thời ở trong khách sạn.

Đầu năm đi viếng mộ phần Cố Duy, là một ngày trời trong năm ấm rất đẹp.

Đây là lần đầu tiên sau khi ra tù Hứa Đại Vệ đến thăm anh ấy, tâm trạng cũng nặng nề như mọi người.

Tô Dĩnh đưa Cố Niệm đến chỗ Triệu Húc Viêm, ngồi xổm xuống nhổ hết cỏ dại mọc quanh mộ phần của anh, rồi dọn dẹp bia mộ, sắp xếp đồ cúng gọn gàng.

Những chuyện này cô đã làm hết sức quen thuộc, tâm trạng rất bình tĩnh, khoe miệng thậm chí còn treo một nụ cười.

Cơ thể Cố Tân rất nặng nề, hành động không tiện, chỉ đứng phía xa.

Trên bia mộ là hình khi Cố Duy còn trẻ, đầu tóc ngắn cũn, hai tròng mắt đen bóng, hơi nghiêng đầu, cười về phía ông kính.

Mọi người ở đây đều phải già đi, gương mặt của anh được cắt gọn vừa với hình vuông nho nhỏ, vĩnh viễn không thay đổi.

Lý Đạo đốt cho anh ta điều thuốc, nói trước: “Con trai cậu rất tốt, không cần nhớ, bề ngoài càng ngày càng giống cậu, đợi thằng bé lớn thêm vài tuổi nữa sẽ dẫn đến gặp cậu.”

Sóng mũi Tô Dĩnh chua xót, vội vàng chuyển mắt cầm tiền vàng giấy bạc.

Lý Đạo nói: “Em gái cậu còn vài tháng nữa sẽ sinh, không biết là trai hay gái, tôi thế nào cũng được.” Vài giây sau anh nói thêm: “Tiểu Ngũ thường xuyên gọi điện thoại về, cậu ta ở bên đó sống rất tốt, đừng bận lòng.”

Anh trình bày hết tình trạng gần đây cho anh ta nghe, rồi nhường vị trí cho Hứa Đại Vệ, đi sang bên cạnh đốt giấy vàng bạc cùng Tô Dĩnh.

Hứa Đại Vệ ngồi xếp bằng, đốt điều thuốc mình rút ra, nhìn người trong bức hình, không nói ra được lời gì, hốc mắt ứa nước.

Không gọi ra cái tên được khắc trên bia mộ, đưa ngón tay gõ hai cái lên tấm đá.

Cậu ta đưa tay lên giữ thuốc lá, rít hai hơi rồi mới mở miệng: “Con trai cậu mẹ kiếp đúng là xinh xắn, cái miệng nhỏ nhắn rất lợi hại, vừa thấy mặt tôi đã muốn chống đối, giống như cậu có thể gọi lớn... Tôi bảo nhận nó làm con nuôi, nhưng để hắn gọi một tiếng đúng thật tốn rất nhiều công sức.”

Hứa Đại Vệ thấp giọng nói chuyện líu nhíu, bên kia đốt xong vàng mã anh ta mới đứng lên, anh ta lại đốt thêm một điều thuốc đặt trước mộ phần, lần này lại không nói là kính thay ai.

Giao thừa năm ấy vô cùng náo nhiệt, ăn cơm tối xong Triệu Húc Viêm đưa bạn gái đến đón giao thừa, căn nhà vài người túm tụm lại, rồi chơi mạt chược đốt pháo hoa, lâu rồi chưa từng vui vẻ như thế này.

Sang năm, thời tiết đột nhiên trở nên âm áp.

Bụng Cố Tân càng ngày càng lớn, cô không thể ra cửa hàng phụ giúp, ở nhà yên tâm dưỡng thai.

Lý Đạo còn lo hơn cả cô, trước kia chưa từng trải, tâm trạng lần đầu tiên làm cha vô cùng phức tạp, ban ngày gồng hết sức chăm sóc, buổi tối ngủ lại trở nên khó khăn, đến chùng nửa đêm, anh giúp cô lau mồ hôi, còn xoa chân cho cô.

Đối với anh mà nói, những ngày này có chút khó chịu đựng, luôn lo âu đổ thêm một ít bối rối, càng đau lòng hơn khi trời nóng cô còn phải mang đứa bé chịu cực khổ. Lý Đạo nhìn từng ngày trôi qua, trông đợi thẳng nhóc mệt mỏi này nhanh chóng sinh ra.

Một ngày sau khi ăn xong họ đi tản bộ, Lý Đạo nắm cả vòng eo cô, trong vô tình họ đi đến trường tiểu học trong thôn, qua lan can, nhìn thấy một đám bé trai đang đá bóng trong sân trường, học sinh nữ thì điệu dàng điềm đạm hơn nhiều, tùm ba tùm bẩy, trong tay ôm sách vở, ngồi ở cột cờ ăn kem que.

Cố Tân giữ lấy lan can quan sát rất lâu, cho đến khi chân nhức hông mỏi mới bị Lý Đạo kéo đến ngồi trên cái ghế dài.

Lúc này mặt trời đang hùng hực, ve sầu kêu vang, một tia gió cũng không có.

Cố Tân ngẩng đầu lên, thấy ánh mặt trời chiếu qua từng chiếc lá nhỏ xinh, cô nheo mắt gượng cười, nghiêng đầu tựa vào bờ vai Lý Đạo.

Lý Đạo liếc nhìn cô, môi dán sát trên đỉnh đầu cô: “Về ngủ?”

Cố Tân chuyển sang giọng điệu mềm nhũn, bày tỏ sự từ chối.

“Không sợ nóng?”

Cô lắc đầu, đứa nhỏ trong bụng bỗng nhiên đá cô một cái.

Cố Tân kêu lên một tiếng.

Trong lòng Lý Đạo căng thẳng, vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Cố Tân cười khẽ, vuốt bụng rồi chớp mắt vài cái: “Hơi nghịch ngợm, anh đoán là con trai hay con gái?”

Lý Đạo cúi người, hôn lên cái bụng tròn trịa của cô: “Sao đoán ra được.”

“Vậy anh hy vọng là ai?”

Anh ôm cô vào lòng: “Thế nào cũng được.”

Hai người lại đưa mắt nhìn vào trong sân trường, nhìn một lúc, Cố Tân không chịu buông xuôi: “Rốt cuộc anh hy vọng là trai hay gái?”

“Vậy còn em thì sao?”

Cố Tân nói: “Con gái.”

Lý Đạo nheo mắt, nhìn về phía trước, trong sân trường có một đứa bé trai quá nghịch ngợm, lạng lẽ nhảy lên cột cờ, giật tóc cô bé từ phía sau, rồi nhanh chân chạy trốn.

Cô bé kia cũng chỉ tám, chín tuổi, mặc quần áo bình thường, buộc tóc hai bên, trán dính vài sợi tóc lòa xòa bị mồ hôi làm bết dính vào trán, ánh mắt vừa tròn vừa to, gò má bị ánh mặt trời soi chiếu hơi phiểm hồng.

Tóc đuôi sam của cô bé bị cậu bé trai kéo lệch đi, cây kem ăn được một nửa rơi trên đất, cô bé cúi đầu nhìn rất lâu, bỗng nhiên đưa tay lên lên lau nước mắt, cắn môi, khóc thút thít không ra tiếng, hình dáng nhỏ nhắn đáng thương ấy khiến đáy lòng người xem cũng mềm nhũn ra.

Lý Đạo cười không có lý do, tiến sát lại hôn cô: “Anh cũng giống em.”

Rất lâu sau, Cố Tân bị anh hôn đến choáng váng, tựa đầu vào ngực anh: “Con gái à?”

“Ừm.” Giọng Lý Đạo thay đổi âm điệu: “Có điều, ai dám bắt nạt con gái anh, anh lột da nó trước.”

63. Chương 63: Lời Cảm Ơn

Trước tiên xin cảm ơn bản thân mình vì đã kiên trì chuyển ngữ hoàn bộ truyện này.

Thứ đến xin cảm ơn mọi người đã theo mình tới chương cuối cùng. Mình không giỏi bày tỏ cảm xúc, chỉ biết thật lòng cảm ơn mọi người, cảm ơn chân thành từ tận đáy lòng.

Mong mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ mình trong những truyện sắp tới.

Dự kiến đăng hố tiếp theo là khoảng 2 tuần nữa, còn truyện nào thì mình vẫn đang phân vân không biết cho em nào lên trước.

Anw, cảm ơn vì đã yêu thương Giải Tổng và “Một ngàn tám trăm ngày”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-ngan-tam-tram-ngay>